

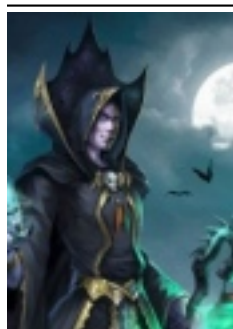
Hắc Bạch Phong Vân

Contents

Hắc Bạch Phong Vân	2
1. Chương 1: Lâm Chung Di Mệnh	2
2. Chương 2: Thân Mật Mang Tẩu	11
3. Chương 3: Hán Đại Cổ Lăng	18
4. Chương 4: Huỳnh Đệ Kết Giao	26
5. Chương 5: Sơ Lộ Tranh Vành	35
6. Chương 6: Cổ Lăng Giao Phong	43
7. Chương 7: Phong Nhiều Xà Truyền	51
8. Chương 8: Truy Giản Thoát Hiểm	59
9. Chương 9: Quần Hùng Tự Hội	67
10. Chương 10: Chân Giả Kiếm Chủ	75
11. Chương 11: Tài Sơ Mật Học	84
12. Chương 12: Thí Luyện Huyền Công	92
13. Chương 13: Vết Tỳ Trên Châu Bích	100
14. Chương 14: Hỏa Vây Song Hùng	109
15. Chương 15: Vượt Qua Biển Lửa	117
16. Chương 16: Song Kiều Cứ Trợ	125
17. Chương 17: Quần Hùng Uy Hiếp	134
18. Chương 18: Kim Bài Đổi Chủ	142
19. Chương 19: Mất Tích Vì Đâu?	149
20. Chương 20: Mạo Sư Truyền Nghệ	158
21. Chương 21: Đêm Trăng Sóng Nước	166
22. Chương 22: Kim Bài Lấp Lánh Ánh Trăng	174
23. Chương 23: Nữ Lang Che Mặt	183
24. Chương 24: Ngộ Phục Trùng Vi	191
25. Chương 25: Tái Thăm Cổ Lăng	200
26. Chương 26: Anh Vũ Truyền Triệu	208
27. Chương 27: Truy Hồn Lệnh Phù	217
28. Chương 28: Trương Môn Ngộ Đại Dịch	224
29. Chương 29: Lời Nhắc Nhở Của Người Ngọc	232
30. Chương 30: Bàn Định Mưu Kế	240
31. Chương 31: Phá Miếu Hộ Pháp	244
32. Chương 32: Mật Cốc Quật Bảo	248
33. Chương 33: Vây Khốn Quần Hùng	256
34. Chương 34: Hòa Ngưu Giải Vây	265
35. Chương 35: Yên Sơn Công Chúa	272
36. Chương 36: Sự Tình Càng Khó Phân Biệt	281
37. Chương 37: Quần Hùng Cường Ép	290
38. Chương 38: Trục Hổ Trừ Ma	297
39. Chương 39: Thục Nữ Kiếm Pháp	313
40. Chương 40: Gian Ác Lộ Hình	322
41. Chương 41: Bích Trần Sơn Trang	331

42. Chương 42: Đồng Sàng Dị Mộng	339
43. Chương 43: Mưu Tính Đôi Đường	348
44. Chương 44: Thám Thính Cổ Lăng	356
45. Chương 45: Châu Y Kiếm Sĩ	364
46. Chương 46: Nghi Giả Cổ Giả	372
47. Chương 47: Mưu Thâm Họa Thâm	380
48. Chương 48: Trần Thương Ấm Độ	388
49. Chương 49: Di Bút Tấn Vương	395
50. Chương 50: Cuộc Chiến Cổ Lăng	403
51. Chương 51: Tế Ma Phục Ma	411
52. Chương 52: Mật Cấp Khó Lương	419
53. Chương 53: Mượn Dao Giết Người	427
54. Chương 54: Hồi 54	435
55. Chương 55: Bích Vân Công Chúa	443
56. Chương 56: Mưu Hãm Anh Hùng	451
57. Chương 57: Công Thành Thân Thoái	460

Hắc Bạch Phong Vân

Giới thiệu

Thái Hành sơn vào tháng chín, lá vàng rơi rụng cảnh vật tiêu điều. Mưa thu rơi lê thê suốt cả ngày, l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-bach-phong-van>

1. Chương 1: Lâm Chung Di Mệnh

Thái Hành sơn vào tháng chín, lá vàng rơi rụng cảnh vật tiêu điều.

Mưa thu rơi lê thê suốt cả ngày, khí núi lạnh buốt. Ngày thường, con đường bao người qua lại mà giờ đây chỉ những có ai gặp chuyện cần kíp vô cùng mới dám dấn thân.

Cảnh vật đêm nay vào khoảng canh hai, dưới chân núi, đột nhiên có một lão già mặc áo màu đen, đầu đội mũ che mưa, men theo triền núi đi vào trong.

Thình lình, dưới chân núi phát ra tiếng huyết sáo, xuất hiện một đám hiệp khách giang hồ tay cầm binh khí, chặn ngang lối đi, lão áo đen giật mình, lo lắng hỏi :

- Chư vị là bằng hữu ở nơi nào? Ngăn đường tại hạ có điều chi chỉ giáo?

Mặc cho lão già nói, đối phương vẫn triển khai trận thế vây chặt, lão già áo đen không nén được giận nên cao giọng hỏi?

- Tại hạ Lục Tử Tuần đã từ lâu không đi lại trên giang hồ, phải chăng chư vị đã tìm lầm người?

Chỉ nghe một giọng nói lạnh lùng cất lên :

- Không thể lắm.

Rồi một tiếng “hừ” cất lên, thanh đại đao được vung lên rồi chém xuống phát ra một luồng gió rít.

Ngoại hiệu của lão già áo đen là “Thiết Chưởng Chấn Tam Tương”, bao lâu nay đi lại trên giang hồ, có kinh nghiệm, vừa thấy đối phương ra tay liền nhận biết đã gặp phải cường địch. Lão nghiêng nhẹ người sang một bên, rút nhanh đao, trước sau chân vẫn không di động. Đơn đao đánh ra “Vù, vù” hai tiếng. Lục Tử Tuấn xuất chiêu cực kỳ dũng mãnh, rồi lẹ làng chuyển ra sau chém mạnh vào hai tên côn đồ khiến người người lẫn đao của hai tên ấy bay ra xa hơn một trượng.

Không hổ danh được giang hồ nể phục, uy thế đôi tay thiết của Lục Tử Tuấn khiến người kinh hồn bạt vía. Chỉ một chiêu đã làm trọng thương hai tên nhưng cũng chính vì lẽ đó đã khiến bọn côn đồ càng thêm nổi giận, bọn chúng đồng loạt hô to một tiếng nhất tề tấn công mãnh liệt. Đây là một trận chiến sống chết ác liệt. Chỉ thấy bóng đao kiếm loang loáng, sát khí ngút trời. Cả một vùng rừng núi bị chấn động.

Lượn trong bóng đao, thân thủ Lục Tử Tuấn mạnh mẽ và nhanh nhẹn uyển chuyển lạ thường. Chưởng chiêu xuất ra cứng rắn như thép. Một đao chém ra như bạt núi nên người vây đánh tuy đông nhưng Lục Tử Tuấn vẫn chiếm thế thượng phong, chỉ trong chớp mắt đã đánh ngã sáu, bảy tên liên tiếp vang lên những tiếng la đau đớn.

Nhưng, bỗng nhiên xuất hiện một kẻ giang hồ không rõ lai lịch, đánh với Lục Tử Tuấn như đối phó với kẻ đại thù, quên cả sống chết. Trước đánh sau đỡ không coi sinh mạng là chi.

Hai bên đánh với nhau hơn một canh giờ, những kẻ vây đánh đã chết hơn mười mấy người và Lục Tử Tuấn toàn thân đầy máu, bước chân chậm chạp nhưng ông ta vẫn cố cữ đại đao chém ngã đối phương rồi té lăn xuống núi.

Gió vẫn rít từng cơn, mưa rơi ào ạt như tiếng ngàn quân vạn mã. Nước mưa từ trên núi cuộn cuộn chảy xuống. Lục Tử Tuấn đã bất tỉnh khi rơi xuống chân núi giờ nước mưa dội vào người nên hồi tỉnh. Dựa vào võ công siêu việt hơn người, ông đã vùng vẫy trong giòng nước, cuối cùng nắm được một bụi dây rừng, mượn sức bò lần lên triền núi, chầm chậm lê người vào một cửa động. Động này vô cùng yên tĩnh. Trong động, dựa vào núi có một gian nhà tranh. Trong nhà, chỉ có một ngọn đèn, ánh sáng phát ra vàng vọt, leo lét khiến cảnh vật trong phòng thêm thê lương ảm đạm. Có một cái giường gỗ dựa sát tường, đang nằm trên đó một người tóc đã hoa râm, thân hình ốm yếu, rõ ràng là một người đàn bà.

Một người thiếu niên mặt ngọc đang ngồi cạnh đó. Gương mặt đậm nét bị thương.

Chỉ nghe người đàn bà than dài một tiếng rồi nói :

- Con ơi! Mẫu thân.... sợ rằng... không.... không được rồi....

Chàng thiếu niên phục xuống, giọng nhỏ nhẹ khuyên lơn :

- Mẫu thân đừng đau lòng, hôm nay nhất định phụ thân sẽ về.

Người đàn bà lại thở dài nói :

- Ta biết thần dược của Dược vương có thể cải tử hồi sinh nhưng mà theo ta cho dù có thần dược cũng không thể dùng được.

Chàng thiếu niên nghe mưa rơi gió rít bên ngoài, núi rừng như đang nổi giận, mà thầm nghĩ “Với thời tiết như vậy, tính đến việc đi tìm thần dược, sợ rằng cũng không cách nào lên núi”. Nghĩ đến chuyện này, bất giác lắc đầu.

Người đàn bà cảm thấy đau thương, cất tiếng khóc thê lương. Thiếu niên vội vàng đưa tay đỡ sau lưng của bà. Một hồi lâu, người đàn bà bệnh hoạn lại nói :

- Con có thể trước khi ta chết kịp trở về để ta nhìn mặt lần cuối, ta đã mãn nguyện lắm rồi. Mấy hôm nay ta thấy tim nhói từng hồi, thịt giật từng cơn, xem ra có điều không lành hay là sắp gặp phải đại nạn, lẽ nào gia phụ con gặp chuyện rồi chẳng?

Nói xong bà lại than khóc một hồi.

Thiếu niên chau mày nói :

- Mẫu thân, người đừng nghĩ nhiều như vậy. Hãy an dưỡng tinh thần. Gia phụ con võ công đầy người không dễ gì bị hại đâu.

Người đàn bà trầm ngâm một hồi, đưa bàn tay xương xẩu nắm chặt lấy tay của thiếu niên, nước mắt đột nhiên chan hòa.

Ngoài cửa có tiếng “Huých”, dường như có vật gì nặng lồm ngã nhào, thiếu niên giật nảy người, nhẹ nhẹ bước về phía cửa hỏi :

- Phía ngoài là ai vậy?

Người đàn bà đang nhắm chặt đôi mắt, đột nhiên mở to, vội vàng la lớn :

- Mau mau ra cửa xem, nhất định gia phụ con trở về.

Thiếu niên âm thầm phòng bị, càng lúc đi càng gần phía sau cửa, nghiêng tai lắng nghe. Ngoài cửa, có tiếng rên “hừ, hừ” gấp gáp. Có một người đang nằm phía ngoài. Một luồng gió thổi qua mang theo những giọt mưa phủ đầy lên mặt khiến chàng ta phải vuốt nước xuống, giương to đôi mắt nhìn ra ngoài cửa, thì ra đó là ông lão áo đen ngã nằm dài trong vũng nước mưa. Chàng thiếu niên giật mình kinh ngạc chạy vội ra ngoài mưa, hai tay nâng ông lão lên nhìn thật kỹ. Quả nhiên, đó chính là Lục Tử Tuần “Thiết Chưởng Chấn Tam Tương” mà thân mẫu chàng ngày đêm mong đợi, không biết gặp phải phục kích của ai mà giờ đây bị trọng thương, hơi thở yếu ớt.

Từ trong nhà tranh vọng ra tiếng nói yếu ớt của người đàn bà bệnh hoạn :

- Phi nhi, ngoài cửa đã xảy ra chuyện gì? Có phải gia phụ con đã trở về đó chẳng?

Chàng thiếu niên vội vàng ôm Lục Tử Tuần vào lòng nhảy vào trong cửa, tiện tay đóng cửa lại, miệng nói “Phụ thân bị thương rồi”.

Chàng ta nhẹ nhàng đặt Lục Tử Tuần nằm lên giường trúc, vội vàng cởi chiếc áo ướt của Lục Tử Tuần ra chỉ thấy trên người đầy thương tích, máu thịt bầy nhầy.

Người đàn bà nằm trên giường bệnh, kinh hồn lạc phách “ái da” một tiếng ngã nhào xuống đất khiến chàng thiếu niên càng thêm luống cuống, vội vàng dùng áo bông đắp lên người bị thương rồi chạy nhanh đến đỡ người đàn bà lay gọi hồi lâu mới từ từ tỉnh lại.

Thiếu niên thấy thân mẫu đã tỉnh không kịp nói với bà lời nào quay người chạy đến bên giường trúc xem xét vết thương của thân phụ, chỉ thấy người ông còn thoi thóp thở. Các vết thương ngấm nước lâu trở nên trắng bệch. Vết chém sau lưng ăn sâu vào tới phổi máu tươi tuôn ra đầm dề.

Thiếu niên là đứa con trai độc nhất của Lục Tử Tuần, tên gọi Lục Văn Phi. Từ nhỏ đã theo một người bạn thân của Lục Tử Tuần học võ nghệ. Gần đây, vì thân mẫu bệnh nặng nên từ phương xa vội trở về thăm, nhìn thấy thương thế của gia phụ trầm trọng như vậy trong lòng rất đau đớn. Lục Văn Phi đến bàn rót ra chung rượu nóng đem đến đỡ cho gia phụ từng ngụm. Lục Tử Tuần nhờ công lực thâm hậu, võ công cái thế, qua một hồi Lục Văn Phi lay gọi đã từ từ tỉnh lại, mở miệng phun ra một ngụm máu đen đặc, thều thào nói :

- Phi nhi, bệnh tình của thân mẫu con ra sao rồi?

Dù đang trong tình trạng nguy kịch nhưng vẫn lo cho người vợ bệnh hoạn đang nằm trên giường bệnh kia, thật là tình nghĩa thâm trọng, rất đổi bị thương.

Lục Văn Phi nén nỗi thống thiết trong lòng nói :

- Bệnh của thân mẫu con vẫn chưa thuyên giảm.

Nhìn về phía thân mẫu một lát, rồi chàng quay sang hỏi phụ thân :

- Phụ thân đã gặp phải chuyện gì, tại sao lại bị thương như vậy?

Từ trong đáy mắt của Lục Tử Tuần đột nhiên phát ra hai tia sáng căm hờn, lớn tiếng nói :

- Ta đã gặp phải đại địch, những người này không phải là những kẻ giang hồ bình thường, chí ít cũng có người của năm môn phái vây đánh ta...

Vì bị kích động nên vết thương của ông lại tuôn máu tươi.

Lục Văn Phi vội vàng dùng tay bịt miệng vết thương của thân phụ, muốn ngăn dòng máu chảy và không muốn hỏi thêm nữa. Lục Tử Tuần thở dài một tiếng rồi lại nói :

- Gần đây, ta có nghe giang hồ truyền rằng có rất nhiều nhân vật võ lâm lũ lượt kéo về Thái Hành sơn, vì vậy ta cả đêm nhanh chóng trở về nhưng không ngờ lại gặp bọn địch nhân...

Lục Văn Phi không nhịn được hỏi chen vào :

- Họ là những kẻ đến tìm thân phụ trả thù đó sao?

Lục Tử Tuần lắc đầu than thở :

- Mấy năm gần đây, ta ẩn cư nơi này không đi lại giang hồ làm sao có thể gieo thù chuốc oán với ai, bọn họ lần này phục kích ta, chỉ sợ có nguyên nhân khác.

Lục Văn Phi mở to mắt nhìn thân phụ, trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Lục Tử Tuần chậm rãi nói :

- Ta ẩn cư nơi chốn thâm sơn cùng cốc này không phải chốn tránh địch nhân mà là ta vì tâm nguyện của cố chủ.

Đột nhiên, như chợt nhớ ra điều gì hệ trọng, Lục Tử Tuần hối thúc Lục Văn Phi :

- Mau đến tìm trong túi áo của ta, ta đã đem thần dược về, chỉ sợ không thể dùng được.

Lục Văn Phi tìm trong túi áo ướt một hời, chiếc áo ướt sũng và thấm đầy bùn đất và máu, cuối cùng tìm chẳng thấy. Lục Tử Tuần than thở :

- Thân mẫu con bị bệnh như vậy cũng là do ta hại. Nếu như ta không đưa mẫu thân con đến nơi hoang sơn này làm sao có thể bị bệnh nặng như vậy. Ôi!...

Người đàn bà đang nằm trên giường bệnh tuy rất nguy kịch, nhưng vẫn nghe rõ những lời nói của trượng phu, một mặt cảm động về tình nghĩa của phu quân, một mặt vì thương thể trầm trọng của ông mà bi ai, bà uất nghẹn nói :

- Tử Tuần! Phu quân đừng lo lắng cho thiếp, thiếp như đèn đã cạn dầu, dù cho có thần dược cũng không thể nào cứu nổi, chỉ cần phu quân không thể chết....không thể chết.

Nói đến đây, bà khóc nức thành tiếng.

Lục Văn Phi từ thuở ấu thơ đã xa nhà, học võ nghệ bên ngoài, không ngờ khi thành tài trở về nhà lại gặp cảnh song thân sắp mệnh chung trong lòng như dao cắt, vội chạy đến khóc trước giường bệnh.

- Mẫu thân, xin người đừng bi lụy, bệnh tình của người nhất định sẽ khỏi. Nhất định sẽ khỏi, nhất định sẽ....

Người đàn bà bệnh hoạn sau khi gắng sức nói những lời vừa rồi thì cũng sức tàn lực kiệt, há miệng, thở dốc một hồi.

Lục Văn Phi nhìn vào trong mắt mẫu thân thấy cả nỗi thống khổ, bắt gặp những giọt nước mắt nóng hổi ràn rụa tuôn trào.

Thình lình, Lục Tử Tuần lớn tiếng gọi :

- Phi nhi, đây không phải là lúc con than khóc, mau đến đây ta có lời căn dặn với con.

Lục Văn Phi nén đau thương, chạy đến bên giường trức, Lục Tử Tuần giương to đôi mắt, thều thào nói :

- Phía trong thanh kiếm của ta có một bức mật đồ, lúc Tấn vương gặp nạn, người đã chia bức đồ ra làm ba giao cho ba người ở ba nơi giữ, khi nào chúng hợp lại với nhau mới biết được bí mật ở trong đó.

Lục Văn Phi chen vào hỏi :

- Phụ thân hãy an lòng dưỡng thương, đó đâu phải là kim châu bảo ngọc gì mà phụ thân cứ phải bận tâm đến lời ký thác làm chi.

Lục Tử Tuần lắc đầu nói :

- Con đừng xem thường việc này, nhớ lại ngày trước Tần vương võ công hơn người, trí tuệ tuyệt luân, bị gian thần hãm hại phải vâng chỉ chịu chết, nên việc ký thác này mười phần trọng yếu.

Lục Văn Phi từ trước đến nay chưa qua lại giang hồ cũng chưa nghe qua chuyện Tần vương. Lục Tử Tuần tuy đang bị trong thương nhưng vẫn đem chuyện bức mật đồ bao lâu nay vẫn ôm ấp trong lòng mà dặn dò Văn Phi. Văn Phi nhẹ giọng an ủi :

- Phụ thân hãy an dưỡng tinh thần. Phi nhi sẽ xem xét vết thương của người để lo cách trị liệu.

Lục Tử Tuần gượng sức tàn, cao giọng nói :

- Không cần nữa rồi, thừa lúc ta còn chút hơi sức con hãy nghe ta nói.

Đoạn ông ho một tràng dài rồi tiếp :

- Rất nhiều người vô lâm tìm đến Thái Hành sơn không phải là việc ngẫu nhiên. Ta thành linh gặp người phục kích càng không phải không có nguyên nhân. Tình hình như vậy, con tuyệt đối không được sơ xuất. Sau khi ta chết, con đưa mẫu thân con đến chỗ sư phụ tạm thời ẩn nấp...

Lục Văn Phi nhẹ giọng nói :

- Bệnh tình của mẫu thân như vậy làm sao có thể đi xa cho được?

Lục Tử Tuần than thở :

- Tình thế nguy cấp, đây chính là biện pháp duy nhất, khi đã gặp sư phụ, con đem những lời dặn dò của ta về bức mật đồ mà nói với ông ấy. Ông ta nhất định sẽ...

Lục Tử Tuần nấc nghẹn mấy tiếng, miệng vết thương lại tét ra trào một dòng máu tươi, hai chân duỗi thẳng, một vị anh hùng, hảo hán, đành phải ôm hận lìa đời.

Lục Văn Phi không nén nổi đau thương, mắt hoa lên cất tiếng khóc lớn. Lục phu nhân đang nằm trên giường bệnh thở gấp một tiếng cũng xuôi tay nhắm mắt lìa đời. Lục Văn Phi ôm thi thể phụ thân khóc thảm thiết hồi lâu quay lại mới hay mẫu thân của mình cũng đã chết từ lâu, chàng chỉ la lên một tiếng “mẫu thân” rồi ngã nhào xuống đất bất tỉnh.

Không biết trải qua bao lâu Lục Văn Phi mới hồi tỉnh. Chàng chuệnh choạng đứng lên định thần một lát rồi lặng lẽ đi ra ngoài cửa.

Ngoài trời mưa đã tạnh, gió lớn cũng đã ngừng, ánh sáng ban mai xuyên qua màn sương dày đặc chiếu những tia sáng lấp lánh. Lục Văn Phi ngược mặt nhìn bầu trời buổi sớm, hít một hơi dài. Chàng vốn là con người chí tình chí nghĩa, đột ngột gặp biến đổi to lớn như vậy tâm tình thống thiết vô cùng, đầm ra ngơ ngẩn, mọi ý niệm không tồn tại chỉ còn thấy tiếng đập trong lồng ngực.

Bồi hồi đứng trước cửa giây lâu, mới nghĩ đến chuyện mai táng người đã khuất, chàng tìm thấy một gò đất tạm thời chôn phụ mẫu ở đó, trong lòng thầm nghĩ “Phụ thân nhiều lần dặn dò ta đến chỗ của sư phụ, chắc là bức mật đồ vô cùng trọng yếu, ta phải tuân theo di mệnh của lão nhân gia, nếu không lão nhân gia sẽ không an lòng nơi chín suối”.

Qua một hồi suy nghĩ, Lục Văn Phi đứng dậy, vội vàng thu dọn hành lý và cầm theo thanh trường kiếm, đóng chặt cửa nhà mà xuống núi.

Đi mấy khắc giờ, đã đến một thị trấn nhỏ dưới chân núi. Chàng đã đi qua thị trấn này, so với ngày thường, hôm nay rất đông khách giang hồ mình giắt binh khí qua lại náo nhiệt, trong lòng chàng hết sức kinh ngạc.

Đột nhiên, mùi thức ăn thơm ngào ngạt phất ngang mũi, Lục Văn Phi ngừng đầu xem, trong trấn không biết từ lúc nào đã mở một tiệm rượu. Bên trong vang ra những tiếng ồn ào, việc làm ăn dường như rất là hưng thịnh. Chàng vốn không biết uống rượu nhưng lấy làm lạ nên cũng muốn vào xem.

Vừa bước vào tửu quán, bên trong rất rộng rãi. Sau quầy thu ngân một nữ nhân mặt đen nhìn thấy chàng bước vào thì đứng dậy mỉm cười nói :

- Khách quan đến tìm người hay uống rượu?

Lục Văn Phi chậm rãi nói :

- Tại hạ tìm một chỗ ngồi là được rồi.

Người nữ nhân mặt đen nhìn chàng một lát, rồi nói :

- Khách quan muốn đi vào trong núi thì tiệm của tiệm nhân còn một phòng sạch sẽ có thể ở tạm được.

Lục Văn Phi trong lòng thấy lạ tự hỏi: “Người nữ nhân này tại sao lại hỏi ta như vậy. Ta phải hỏi cho rõ ràng”. Nghĩ xong thì nói :

- Làm sao cô biết ta muốn đi vào trong núi?

Người nữ nhân mặt đen cười cười nói :

- Mấy hôm nay, rất nhiều nhân vật giang hồ tới đây đều đi vào trong núi. Tiệm nữ nhân thấy khách quan lưng mang bảo kiếm thì nghĩ chắc cũng vào trong ấy.

Lục Văn Phi thừa cơ nói theo :

- Thế thì cô hãy giữ cho tại hạ một phòng Trong lúc đó, tiểu nhị đã tìm cho chàng một chỗ ngồi và chỉ :

- Khách quan hãy ngồi ở nơi đây Lục Văn Phi đi xuyên qua mấy cái bàn thì thấy một vị thư sinh áo lam đang ngồi một mình. Tiểu nhị đến bàn đó và nói với thư sinh áo lam :

- Khách quan xin cho vị tướng công này ngồi nơi chỗ trống.

Thư sinh áo lam nhăn mày, ngẩng đầu nhìn tiểu nhị một cái rồi lại cúi ăn tiếp.

Lục Văn Phi gật đầu chào thư sinh áo lam, chàng dẫn dò tiểu nhị đem thức ăn rồi mới ngồi xuống. Bấy giờ, chàng nghĩ mãi không ra, tiểu trấn ngày thường vắng vẻ, hôm nay tại sao náo nhiệt như vậy.

Một người rèn luyện võ công, tuy chưa lịch duyệt giang hồ, nhưng đối với nhân vật võ lâm chỉ nhìn qua là biết ngay. Lục Văn Phi âm thầm quan sát đã phát giác trong đám thực khách ngồi đây ở đây, đa số là nhân vật giang hồ.

Người thư sinh tuấn tú phía đối diện tuy gọi rất nhiều thức ăn nhưng chỉ nhấm nháp qua loa dường như đang chờ đợi một ai đó. Tay cầm đũa nhưng mắt nhìn quanh quất. Thành linh ánh mắt ngừng trên mặt của Lục Văn Phi, từ tốn nói :

- Ấn đường của huynh đài đen tối, gương mặt mang đầy sầu khổ, chắc rằng gần đây đã gặp biến cố trọng đại.

Lục Văn Phi kinh ngạc, gật đầu nói :

- Gia môn bất hạnh, phụ mẫu cùng lúc qua đời.

Thư sinh nghe nói xúc động, nhẹ giọng nói :

- Người ta ở đời họa phúc vô thường, huynh đài bất tất phải mang sầu khổ.

Lục Văn Phi cảm thấy áy náy vì chuyện của mình làm cho người không vui nên thở dài nén nỗi bi thương, chậm rãi nói :

- Lời huynh đài nói thật là chí phải.

Thư sinh lại hỏi :

- Huynh đài chắc là từ trong núi đến đây. Phải chăng tôn phủ ở Thái Hành sơn?

Lục Văn Phi ngạc nhiên, nghĩ thầm “Chàng ta làm sao có thể biết ta ở trong núi, hay là người này có quan hệ đến việc phục kích thân phụ ta”. Thư sinh nhìn thấy vẻ hoài nghi trên mặt Lục Văn Phi, nên cười nói :

- Huynh đài bắt tất đa nghi, mấy hôm nay trong núi có mưa to, tiểu đệ vì thấy giày của huynh đài lấm lem bùn đất cho nên mới đoán như vậy.

Lục Văn Phi cúi đầu nhìn xem, quả là thế, chàng không thể không mỉm cười. Chàng chợt nhận ra thư sinh chỉ khoảng tuổi mình mà lại có sự nhận xét tinh vi, so với mình tài giỏi hơn nhiều, bất giác ngẩng đầu ngắm nghía chàng ta, cũng chính là lúc thư sinh chăm chú nhìn lại, bốn mắt nhìn nhau, Văn Phi chỉ thấy đôi mắt đối phương trong như nước hồ thu, thế là chàng nhoẽn miệng cười nói :

- Xin hỏi tôn danh quý tánh của huynh đài là chi?

Thư sinh thiếu niên vội vẻ đáp :

- Tiểu đệ là Vương Tôn, người ở Yên Kinh.

Lục Văn Phi lại nói :

- Huynh đài là thư sinh nho nhã, xem ra không giống người đi lại trên chốn giang hồ.

Vương Tôn cười nói :

- Huynh đài hỏi mới thật là lạ, lẽ nào chỉ có người giang hồ mới đến Thái Hành sơn mà du sơn ngoạn thủy được sao?

Lục Văn Phi ngẩn người vì câu hỏi của Vương Tôn, nhất thời không nghĩ ra được câu đáp. Vương Tôn lại cười nói :

- Tiểu đệ quả nhiên không phải người giang hồ nhưng bản tính thích chu du thiên hạ, cố nhiên thường đi lại trong giang hồ. Lúc này Lục Văn Phi đã ăn uống xong, lấy ra nén bạc đặt trên bàn, rồi nói với tiểu nhị :

- Hãy tính luôn tiền rượu của Vương tướng công, tiền dư thưởng cho người.

Tiểu nhị luôn miệng cảm ơn, Vương Tôn thản nhiên đứng dậy nói :

- Tiểu đệ ngụ tại quán này, huynh đài nếu như rảnh rỗi, mời huynh đài vào phòng đàm đạo.

Lục Văn Phi thoáng nghĩ, rồi nói :

- Tiểu đệ cũng ngụ tại quán này, huynh đài đã có nhã hứng, tiểu đệ phải tuân mệnh.

Vương Tôn quay người đi vào sau viện. Bên trong có mấy khoảnh sân. Vương Tôn ngụ phòng hướng trên, độc chiếm cả một khoảnh sân rộng rãi yên tĩnh và sạch sẽ.

Vương Tôn nghiêng người mời khách, Lục Văn Phi bước vào nói :

- Thật không nghĩ ra, nơi tiểu sơn điểm này, lại có thể có cuộc gặp gỡ kỳ thú như vậy.

Vương Tôn lại cười :

- Những chuyện chưa từng nghĩ qua thì còn nhiều lắm.

Lục Văn Phi biết lời nói của đối phương có ẩn ý, nên thừa cơ nói :

- Lời của huynh đài ám chỉ điều gì?

Vương Tôn rót cho Văn Phi một chén trà thơm rồi nói :

- Nhà của huynh đài ở Thái Hành đáng lẽ phải nghĩ đến điều này. Có nhiều người vào núi đông hơn dân trong làng, họ phải tốn nhiều tiền để ăn ở. Xem ra họ chỉ đến đây lần đầu.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Vương huynh có biết duyên cớ gì không?

Vương Tôn cười nói :

- Lời của huynh phải chăng có ý hỏi cho rõ, nhưng mà lời tại hạ nói lại không phải vì chuyện này.

Uống một hớp trà, Vương Tôn hạ giọng nói :

- Lời của tị hạ đã nói là chỉ chủ nhân khách điểm này. Ông ta tốn rất nhiều tiền bạc mà lại đến một sơn thôn hẻo lánh mở tửu điểm to như vậy há chỉ mong kiếm chút lời qua việc ăn uống của đám giang hồ hiệp khách.

Lục Văn Phi chợt tỉnh ngộ :

- Đúng đấy! Bình thường, dân thôn dã chỉ có vài kẻ đi chợ, tại sao chỉ trong đôi ba tháng lại mở một tiệm rượu lớn như vậy.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Tiểu đệ liệu định ông ta có mưu kế chi mới đến đây.

Không chờ Văn Phi tiếp lời, lại nói :

- Nơi này và nhà trong hang núi, kiểu dáng giống nhau.

Lục Văn Phi biến sắc đứng dậy, lạnh lùng hỏi :

- Các hạ là ai?

Vương Tôn ngồi bất động, mỉm cười nói :

- Sao huynh lại có thái độ giận dữ như vậy?

Văn Phi cảm thấy mình có hơi quá đáng, từ từ ngồi xuống trầm giọng hỏi :

- Tiểu đệ là người võ lâm không thích ăn nói quanh co, huynh mời đệ đến nơi này là để nghe ngóng chuyện gì?

Vương Tôn khoát tay :

- Chuyện đâu còn có đó. Huynh hãy bớt giận mà nghe đệ nói.

Ngẩng đầu lên, thấy Văn Phi vẫn còn đầy nét giận dữ, Vương Tôn không nhịn được, cười lớn nói :

- Tiểu đệ vừa nhìn thì biết ngay huynh vừa mới bước chân vào chốn giang hồ cho nên mới hẹn đến đây để đàm đạo. Không cần nhiều lời, tiểu đệ tuyệt đối không có ác ý.

Lục Văn Phi chỉ cảm thấy mặt nóng bừng bừng, muốn nói mà thốt chẳng nên lời. Vương Tôn lại nói :

- Tên họ của huynh dài, lệnh tôn là ai, tiểu đệ đều không biết. Những tình lý đã nói ra hết rồi, nếu huynh dài vẫn không tin thì đệ đành chịu.

Lục Văn Phi nói :

- Tiểu đệ họ Lục tên Văn Phi, tên húy của tiên phụ tạm thời không thể nói ra được.

Lúc này Văn Phi phần nào lấy lại bình tĩnh, nghiêng người nói :

- Chỉ vì tiên phụ bị người phục kích trọng thương mà chết. Tiểu đệ trong lúc bất ý vừa mới mạo phạm xin Vương huynh thứ lỗi.

Vương Tôn cười nói :

- Tiểu đệ không câu nệ những điều nhỏ nhặt Rồi nghiêm nét mặt nói :

- Theo tiểu đệ phán đoán, bất luận lệnh tôn là người ở đây lâu hay mới đến đều có liên quan đến tung tích của bức mật đồ vì vậy mới bị người truy kích. Ngoài ra, sẽ có một cuộc xung đột nữa, từ đây về sau, huynh nên đề phòng cẩn thận.

Lục Văn Phi nói :

- Lời Vương huynh nói rất chí phải, tiểu đệ xuống núi là muốn rời khỏi nơi đây.

Vương Tôn suy nghĩ rồi nói :

- Lẽ nào lệnh tôn không có di ngôn lại cho huynh.

Lục Văn Phi trầm ngâm hồi lâu, tuyệt nhiên không lên tiếng.

Vương Tôn lại nói :

- Mấy hôm nay, khắp giang hồ truyền rằng “Hôm nay, những người trong võ lâm thiên hạ đều đến Thái Hành sơn”, huynh đài chắc đã nghe qua điều này.

Lục Văn Phi nói :

- Lúc tiểu đệ mới đến trấn này, mới phát hiện sự tình có nhiều điều khác lạ, nhưng không biết là tại sao?

Vương Tôn nói :

- Chính là việc đã chấn động võ lâm, chỉ sợ không quá mấy ngày tới đây sẽ có một cuộc náo nhiệt để xem. Huynh và đệ nếu không tham gia há chẳng phải lỡ một dịp tốt sao.

Lục Văn Phi trầm nghĩ “Chắc không ngoài việc bức mật đồ mà đến đây”.

Vương Tôn thấy Văn Phi trầm ngâm, lại nói :

- Đối với người chủ quán này mà nói, thật cũng không đơn giản.

Lục Văn Phi nghĩ tới người nữ nhân mặt đen, quả nhiên, có điều rất đáng nghi.

Vào lúc này, một tên tiểu nhị đẩy cửa bước vào, cúi người nói với Lục Văn Phi :

- Phòng của khách quan đã dọn dẹp xong, có cần phải đi xem thử không ạ?

Lục Văn Phi đứng dậy chấp tay nói :

- Tiểu đệ phải đi xem phòng, khi rảnh rồi sẽ đến xin thọ giáo.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Lục huynh xin cứ tự tiện, lát sau tiểu đệ sẽ đến đáp lễ.

Lục Văn Phi nói :

- Thật không dám!

Theo chân tiểu nhị vào trong phòng. Đây là một phòng đơn nằm cạnh đường đi, bên trong cũng rất sạch sẽ. Văn Phi từ lâu sống ở trong núi, cuộc sống thật đơn giản vì vậy gật đầu lia lịa và nói :

- Rất tốt! Rất tốt.

Tiểu nhị khom người lui ra, Lục Văn Phi ngả người trên giường nằm. Trong đầu, nổi lên một dòng suy nghĩ “Ta muốn đi đỉnh Ngũ Lão, núi Lư Sơn để gặp lão nhân gia sư phụ, vừa đi về ít nhất cũng hai, ba tháng. Lỡ như vì giữ bức mật đồ đến đây, chẳng phải lỡ cơ hội gặp mặt sao...”.

Văn Phi hít một hơi dài lại nghĩ thầm: “Thân phụ ta đột nhiên gặp người phục kích, có thể chứng minh chuyện bức mật đồ đã bị lộ. Nếu như ta còn ở lại nơi này chính là chờ người ta đến đoạt lấy. Đi hay ở thật là khó nghĩ”.

Văn Phi lại tính toán hồi lâu, cuối cùng cũng chẳng nghĩ ra biện pháp nào hay. Khoảnh khắc thì trời đã tối, nhưng mà tửu quán phía trước lại càng náo nhiệt, tiếng người ăn uống cười nói ồn ào vọng đến khiến Văn Phi khó bình tâm suy nghĩ, đành đứng dậy đi ra khỏi cửa phòng.

Lục Văn Phi bước vào đại sảnh đã thấy ánh sáng đèn rực rỡ. Chỉ ít có hơn bảy mươi, tám mươi người, trong đó đa số đã chén choáng say. Trong lòng Văn Phi lo lắng không dám xem kỹ, vội vàng ra khỏi tửu điểm.

2. Chương 2: Thần Mật Mang Tẩu

Ở thị trấn này có không quá một trăm nhà, có khoảng ba mươi, bốn mươi tiệm quán, trừ “Bất Túy cư” tửu quán, tất cả các tiệm khác đều đã đóng cửa. Trên đường phố gió rét căm căm, chẳng còn bóng người lai vãng. Lục Văn Phi thơ thẩn đi mãi không mục đích. Thình lình thấy một bóng người từ trên núi chạy xuống và chạy thẳng đến tiểu trấn. trong chớp mắt, đã khuất dạng. Thân pháp của kẻ mới đến cực kỳ nhanh, thoáng cái đã vào trong trấn. Kẻ đó đã đến tiểu trấn nhưng không theo cửa trước mà leo cửa sau vào. Lục Văn Phi thoáng nghĩ: “Có lẽ hắn ở trong bọn phục kích phụ thân ta”.

Thấy không thể bỏ qua. Lục Văn Phi cũng trèo tường mà vào, đảo mắt tìm kiếm khắp nơi, phát giác bóng người đó đã vào trong lâu các.

Trong khách điểm, nơi nào cũng có người ở trọ, chỉ còn tiểu lâu chính là nơi trú ngụ của chủ nhân. Lục Văn Phi trong lòng hoài nghi, nên cũng phi thân vào, đưa mắt lên nhìn vào trong phòng.

Thì thấy trong phòng có một ngọn đèn đỏ treo ở trên cao. Một lão già áo vàng tay cầm gậy trúc, một hán tử áo đen đang quỳ trước mặt lão già mà nói.

Lục Văn Phi nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe thấy hán tử áo đen nói thật nhỏ “Hôm nay đệ tử đến sơn cốc, phát hiện phụ phụ Chấn Tam Tương đã chết...”.

Lão già áo vàng đang ngồi trầm ngâm, đôi mắt vụt mở lớn, tròn mắt trắng dã, vội hỏi :

- Nói mau chết như thế nào?

Lục Văn Phi nghe ông ta đề cập đến cái chết của phụ mẫu mình trong lòng khẩn trương, chăm chú nhìn lão già, thì ra đó là một lão già mù. Hán tử áo đen nói :

- Đệ tử đã đến lều tranh của ông ta mà xem trước giường máu đỏ rất nhiều, thiết nghĩ chắc bị người tập kích mà chết.

Lão già áo vàng hỏi gấp :

- Ai có thể đến đó trước mi chứ?

Hán tử áo đen nói :

- Phụ thân ông ta đã được chôn cất, trước mộ chỉ cắm một bia mộ đơn sơ, xem ra chính là hài tử của ông ta đã làm việc này.

Lão già áo vàng thở dài một tiếng nhắm đôi mắt lại. Lục Văn Phi thầm nghĩ “Đám người này tuy không phải giết phụ mẫu ta nhưng rất quan tâm đến thân phụ ta nhất định là vì bức mật đồ”. Hán tử áo đen lại nói :

- Hôm nay trong núi người ta đã tìm đến rất đông.....

Lão già mù hỏi :

- Ai đó?

Lục Văn Phi giật mình, một luồng gió thoáng qua một bóng người từ cửa sổ bay vào phòng. Giọng nữ nhân cất lên :

- Chính là con.

Người vừa vào phòng chính là nữ nhân mặt đen ở quây lúc sáng :

Lão già mù nói :

- Vân Nương, trong quán hôm nay có ai đến?

Vân Nương nói :

- Người đến hôm nay đông hơn mọi hôm. Dịch Hiểu Thiên của “Hắc Long bang”, Trương Tam của “Xuyên Tây Trương môn”, Tạ Nhất Phi của “Kim Lăng Tạ gia”. Đường như Bạch Cốt giáo cũng có người đến.

Lão già mù nghe qua, thập phần kích động “hừ” một tiếng nói :

- Xem ra chắc chúng ta khó đối địch. “Hắc Long bang”, “Bạch Cốt giáo” còn có “Tạ gia”, “Trương gia”. Chúng ta thua rồi! Ai da!

Vân Nương nói :

- Thế thì chưa chắc, chúng ta có thể nạy sức người làm lực lượng cho mình. Người chúng ta không nhiều nhưng người đồng không hẳn có tác dụng.

Lão mù chau mày nói :

- Nghĩ lại xem hãy còn có ai đang trợ nữa không?

Vân Nương nghĩ một lát rồi nói :

- Còn có một thư sinh trẻ tuổi thần thái tiêu dao, lại thêm một thiếu niên trẻ tuổi có vẻ ngơ ngẩn cũng đều đang trợ ở quán ta.

Lão già mù ngừng một lát, cất tiếng nói :

- Bọn trẻ chẳng đáng quan tâm. Điều ta muốn hỏi chính là những kẻ cao niên.

Vân Nương lắc đầu :

- Vậy thì hết rồi.

Lão mù lại hỏi tiếp :

- Ở tại quán của ta có những người nào ở trợ lại đêm nay?

Vân Nương nói :

- Đều là những khách đơn độc giang hồ, còn các bang phái “Hắc Long bang”, “Bạch Cốt giáo” đều đã đi vào núi rồi.

Lão già mù chống tay, đứng dậy, gõ đầu trúc xuống đất nói :

- Xem ra, chúng ta cũng không thể chờ lâu được nữa, phải mau vào núi.

Vân Nương nói :

- Vì sao phụ thân phải vội vã? Nếu như bọn họ đều đã vào đó rồi thì có chuyện gì?

Lão già mù kích động nói :

- Ta chờ ở đây tám, chín năm rồi, không thấy ai đến tìm mới nghĩ ra biện pháp “Giữ ngọc đợi hổ” nên mở khách điểm này. Mấy ngày này tình hình Thái Hành sơn trở nên khẩn cấp, ta định chờ người đến bàn chuyện này, nhưng tin tức này lại truyền ra giang hồ. Nếu nhiều người đi đến nơi đó ta làm sao phải đạo với cổ chủ.

Lục Văn Phi trong lòng kinh ngạc nghĩ thầm “Tất cả những lời mà lão tiền bối này nói rất giống với lời của phụ thân ta đã nói, đây chắc là người đang giữ một phần của tấm mật đồ”.

Chàng nghĩ tới đó thì nghe tiếng bước chân, ba người cùng ra khỏi phòng. Văn Phi định lên tiếng chào hỏi, chợt nghĩ hành động nghe trộm của mình thật không phải nên tự thấy không tiện ra mặt.

Lúc này nơi đây thật tĩnh lặng, bất ngờ nổi lên một trận cười lớn, cùng lúc xuất hiện một người, cung tay chào lão mù :

- Đã lâu không gặp thì ra Công Tôn huynh đã phát tài ở chốn này.

Lão già mù chuyển động đôi mắt, nửa như nhìn người vừa đến, nửa như nhìn Vân Nương :

- Nói cho ta biết đây là vị bằng hữu nào?

Vân Nương nói :

- Người đội mào lông chồn, áo lông đen, mặt trắng, mày nhỏ.

Lão già mù tiếp lời :

- Thì ra là Ngọc Diện Thần Phán Dịch đương gia ngọn gió nào đã đưa huynh đến chốn hoang dã này?

Người mới đến lạnh lùng nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu danh bất hư truyền, chỉ dựa vào mấy câu ngẩn ngủi của lệnh ái mà đoán đúng, Dịch Hiểu Thiên này xin bái phục.

Lão già mù cười lạnh nói :

- Nói hay! Nói hay! Tiểu đệ từ lâu không nói đến chuyện giang không, không biết Dịch huynh nửa đêm đến đây có điều chi chỉ giáo?

Dịch Hiểu Thiên bước lên hai bước từ từ nói :

- Có một việc mua bán muốn mời Công Tôn huynh hợp tác nếu như Công Tôn huynh đồng ý, chúng ta cả đôi bên đều có lợi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thoáng nghĩ rồi cố ý không hiểu hỏi :

- “Hắc Long bang” cao thủ hằng hà lẽ nào còn dùng đến một người tàn tật như ta?

Dịch Hiểu Thiên cười bí mật nói :

- Nói về người thì bỗ Bang đủ ứng phó. Nhưng nếu như không có Công Tôn huynh thì việc sẽ không thành.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhướn cặp mắt trắng dã cười nói :

- Dịch huynh đừng có quá lời, tiểu đệ từ già giang hồ đã gần mười năm, hào khí chẳng còn.

Dịch Hiểu Thiên cười âm thầm :

- Bằng lòng hay không chỉ cần một lời nói của Công Tôn huynh?

Tuyết Sơn Mang Tẩu vừa cười vừa dịch chuyển thân mình :

- Lời gì?

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Lời Công Tôn huynh nói chúng ta cùng hợp tác.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chợt mở miệng nhìn ra ngoài hỏi lớn :

- Ai đó? Đừng ẩn ẩn hiện hiện ngoài cửa sổ.

Lục Văn Phi giật mình, Dịch Hiểu Thiên đã tung một chưởng về phía cửa sổ. Chàng bị chưởng phong quét ngang bất đắc dĩ phải lộ hình, đường hoàng bước vào trong phòng. Lục Văn Phi gượng cười, đỏ mặt trả lời :

- Tại hạ là khách trọ.

- Là khách trọ tại sao lại nấp ở đây nghe lén?

Lục Văn Phi nhất thời không nói nên lời :

Dịch Hiểu Thiên thấy chàng mặc nhiên không đáp, không giấu được vẻ giận dữ :

- Lão phu hỏi ngươi một câu, ngươi đã nghe thấy những gì?

Nghe những lời kể cả, Lục Văn Phi bị kích động nên cũng lớn tiếng :

- Nửa đêm, canh ba các người to nhỏ khiến ta thức giấc đi ra xem chuyện chi, lẽ nào có điều không phải?

Dịch Hiểu Thiên ở vào địa vị chí cao của Hắc Long bang, thường ngày quen lối bề trên, cười lạnh nói :

- Tiểu tử ngươi dám nói với lão phu vậy sao?

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Các hạ xuất ngôn hại người, niên kỷ đã cao sao nói những lời hồ đồ như vậy?

Dịch Hiểu Thiên nổi giận :

- Người dám....

Liên dùng toàn lực tung ra một chưởng.

Lục Văn Phi né người nửa bước trường kiếm rút ra khỏi vỏ vẽ lên một đường kiếm quang bảo vệ thân mình.

Dịch Hiểu Thiên cười nhạt nói :

- Hảo thân pháp.

Công lực ông ta thâm hậu. Chưởng thứ nhất vừa ngừng chưởng thứ hai đã tung ra càng mãnh liệt hơn trước.

Lục Văn Phi mã bộ trầm ổn trường kiếm loang loáng, kiếm quang như ánh cầu vồng bạc, chống đỡ chưởng phong, người và kiếm chẳng thấy đâu, chưởng phong khó mà chạm đến.

Dịch Hiểu Thiên nổi giận dùng dùng, mấy lần giơ chưởng tấn công. Thành lĩnh, ông ta chú mục nhìn vào mũi kiếm, đột nhiên ông ta nghĩ đến một người, lòng bất giác kinh ngạc buông lời hỏi :

- Lệnh sư đã từng đến Thái Hành sơn phải không?

Văn Phi nói :

- Tại hạ chưa gặp lão nhân gia sư phụ.

Dịch Hiểu Thiên bất chợt thu chưởng về rồi nói :

- Xét theo thân phận của lệnh sư thì lão phu và tiểu huynh đệ có chút quen biết. Đi thôi.

Lục Văn Phi đối với chuyện giang hồ không hiểu biết nhiều, cho rằng đối phương quen biết với sư phụ, tuy lòng đầy giận dữ nhưng không tiện phát tác, thu kiếm về, định quay trở về phòng.

Chỉ nghe Dịch Hiểu Thiên “ha, ha” cười nói :

- Chốn này không tiện bàn bạc. Cảm phiền Công Tôn huynh dời gót ngọc tìm nơi khác luận đàm.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp cặp mắt trắng dã nói :

- Ở tệ xá không được sao?

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Chỗ tiểu đệ còn mấy vị bằng hữu đang chờ Công Tôn huynh.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lãnh đạm nói :

- Mọi người coi trọng ta như vậy khiến ta kinh ngạc vô cùng.

Hàng loạt tiếng chân người nổi lên. Có mấy người đi về phía Dịch Hiểu Thiên. Vân Nương vô tình hay hữu ý quay đầu nhìn Lục Văn Phi rồi chạy về phía Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lục Văn Phi đứng tần ngần giữa phòng. Chợt cảm thương cho thân phận đơn côi của mình. Nhớ cảnh phụ thân bị thương mà chết, mẫu thân bệnh hoạn phải mệnh vong còn sư phụ tuy là đại hiệp đương thời nhưng đã trở thành một phế nhân. Nghĩ trời đất bao la, con người đông đúc, thế mà chẳng tìm thấy được một người gần gũi, thương yêu.

Trở vào phòng đã nghe trống điểm canh ba, chợt nghĩ đến lời dặn dò của thân phụ nên lấy thanh kiếm ra, qua ánh đèn tù mù mà tỉ mỉ xem xét. Võ kiếm tuy đúc bằng đồng cổ nhưng màu sắc còn sáng ngời, chàng dùng lực rút ra, bên trong có một vách ngăn chứa một tấm kim bài rộng một tấc dài khoảng nửa thước. Trên mặt kim bài trang trí văn hoa và câu thơ: “Tiên bất kiến cổ nhân”. Chỉ vì Lục Tử Tuấn bị trọng

thương mà chết nên không kịp nói rõ, bây giờ chàng nhìn thấy tấm kim bài tựa như bản mật đồ mà không phải, lòng hoang mang chẳng biết thế nào. Văn Phi cứ lẩm nhẩm đọc câu thơ mấy lượt, chợt bừng tỉnh :

- Đúng rồi, Tấn vương là một người tuyệt đại tài hoa, kim cổ khó tìm, chỉ vì gian thần hãm hại, không được triều đình trọng dụng nên viết ra những câu thơ này để tỏ rõ khí tiết của mình.

Nghĩ thầm một lát rồi lại lắc đầu lẩm bẩm nói :

- Nghĩ như vậy cũng không đúng. Nhớ đến Tấn vương, địa vị là một Thân vương trong môn hạ thiếu gì kỳ nhân dị sĩ, có gì mà chỉ chọn ba người kỳ thác việc này?

Suy đi tính lại một hồi, chợt tỉnh ngộ :

- Chắc là chuyện này vô cùng trọng yếu, nếu như nhiều người biết chuyện hoặc giao phó lầm người thì ảnh hưởng thật lớn lao. Cho nên chỉ chọn có ba người đáng tin cậy mà gửi gắm.

Chàng lại nhìn tình hình Thái Hành sơn đặng đặng sát khí mà đầy vẻ bí mật, ắt hẳn có một trận đối đầu dữ dội. Nghĩ đến việc làm chưa đến đầu của mình, Lục Văn Phi buông tiếng thở dài rồi đem cất thanh kiếm.

Lúc này, Văn Phi cảm thấy trong lòng trầm trọng, sự tình đã bức bách trước mắt, lỗ như bức mật đồ bị phát giác hay bị người chiếm đoạt thì thật có lỗi với phụ thân và cổ chủ của người.

Liên tiếp mấy ngày nay, biến cố xảy ra liên miên, tuy là mấy ngày ngắn ngủi mà Văn Phi đã như từng trải qua cả đời người. Tâm tình cảm thấy như đã trưởng thành lên nhiều. Chàng nhắm mắt ngồi trên giường, chỉ vì không có cách làm giảm bớt đi nỗi lo toan trong lòng nên chỉ biết ngồi yên tĩnh điều tức.

Quả nhiên, không được một khắc công phu, chàng đã quên đi hết mọi vật và đi vào cõi hư vô. Tuy hỏa hầu chưa cao, nhưng nhờ luyện nội công Huyền môn chính tông nên mới đạt kết quả nhanh chóng. Thời gian luyện tập rất lâu, khi Văn Phi giật mình tỉnh giấc thì trời đã sáng, vội nhảy ra khỏi giường. Chỉ thấy chung quanh vắng lặng không một bóng người, Văn Phi đi ra từ quán phía trước cũng chẳng thấy ai, ngẫm nghĩ một lát chợt tỉnh ngộ la thầm :

- “Hồng rồi, bọn họ đều đã đi vào trong núi”.

Chàng chẳng kịp rửa mặt, vội mang trường kiếm, chạy ra cửa. Văn Phi chạy nhanh lên núi mà chẳng mục đích gì, bỗng nhiên dừng chân nghĩ: “Ta chạy chẳng có phương hướng cuối cùng sẽ đi đến đâu?”

Trong lúc đang suy nghĩ, bỗng nghe một thanh điệu bi thương, theo chiều gió vắng đến. Dường như có người đang cao giọng đọc :

- “...Niệm thiên địa chỉ du du. Độc thương nhiên nhi lệ hạ”.

Lục Văn Phi nhất thời xúc động chạy về phía tiếng hát thì thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu tay cầm gậy trúc, đứng trên một tảng đá núi. Vân Nương mái tóc dài mượt mà bay trong gió đang đứng kề bên Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Thính lực Tuyết Sơn Mang Tẩu cực kỳ nhạy bén, Văn Phi cách ông ta hơn mười mấy trượng, mà ông đã phát giác ra ngay, trầm giọng nói :

- Vân Nương, người nào đến đó?

Vân Nương quay đầu nhìn thấy Lục Văn Phi thì nói :

- Là thiếu niên đã trọ ở quán ta.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chẳng thềm quay đầu lại nói :

- Là người đã giao đấu với Dịch Hiểu Thiên phải không?

Vân Nương nói :

- Chính là hắn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh một tiếng :

- Lúc ẩn lúc hiện tuyệt không phải ý tốt, không cần phải để ý đến hắn.

Im lặng một hồi ông lại tiếp :

- Hắc Long bang đến chưa?

Vân Nương nhìn xung quanh rồi nói :

- Còn chưa đến, bọn họ có thể nào thất hẹn chẳng?

Lúc này, Lục Văn Phi cách Tuyết Sơn Mang Tẩu chưa xa, nên những lời nói của ông ta chàng nghe rất rõ, bần thần chàng dừng chân lại, trong nhất thời không nghĩ ra phải nói gì. Trong khi chàng đang suy nghĩ. Trên đường thình lình xuất hiện hai người: một lão già dáng cao cao mình mặc áo lông bào, trên dưới năm mươi tuổi, một người là nữ lang áo hồng vai mang trường kiếm. Bước chân thoăn thoắt, chớp mắt đã đến tảng đá núi. Lão già cười khô khan nói :

- Công Tôn huynh còn nhớ tại hạ chẳng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chẳng nhúc nhích lạnh lùng nói :

- Người mới đến phải chăng Xuyên Tây Trương môn Trương ngũ gia?

Lão già cười ha hả đáp :

- Thính lực của Công Tôn huynh thật hơn người. Quả nhiên khiến người khâm phục. Tại hạ chính là Trương Nam.

Tuyết Sơn Mang Tẩu vẫn không quay đầu lại mà lạnh lùng nói :

- Quý Môn rất ít đến Trung Nguyên. Lần này từ Xuyên Tây xa xôi mà đến Thái Hành sơn nhất định là có chuyện chi khẩn cấp?

Trương Nam bước đến cười to rồi âm trầm nói :

- Công tôn huynh hà tất tìm hiểu chi nguyên cớ. Lão huynh đã đến Thái Hành sơn từ lâu, đệ nghĩ huynh tất có kế hoạch đối phó với chuyện này.

Tuyết Sơn Mang Tẩu quay người lại hỏi :

- Người nói gì?

Trương Nam ngược mặt lên cười lớn :

- Công Tôn huynh hợp tác với Hắc Long bang lẽ nào không chia cho Trương môn của đệ một chút gì sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Chuyện này đã lan truyền trên khắp giang hồ. Một người mù như ta không biết chút gì. Người bảo ta không hợp tác sao cho được.

Trương Nam nói nhỏ với nữ lang áo hồng đứng cạnh bên rồi thân hình di động đột ngột đánh xuống Vân Nương đang đứng cạnh Mang Tẩu. Vân Nương giật mình, tránh sang bên dùng tay xuất chiêu. Nhưng thân pháp Trương Nam như điện xẹt, Vân Nương song chưởng chưa kịp đánh ra đã bị Trương Nam đánh vào huyệt “Tuyền Khôn”, thuận thế Trương Nam phi thân theo bắt giữ Vân Nương. Tuyết Sơn Mang Tẩu “hừ” lớn một tiếng, gậy trúc đưa ra nhanh như chớp đánh vào huyệt “Ngọc Châm” sau lưng của Trương Nam. Chỉ nghe phía sau tiếng một thiếu nữ vang lên, Hồng y nữ lang, vung tay lên, một luồng gió lạnh cùng với tiếng vù vù đánh vào đầu của Tuyết Sơn Mang Tẩu. Đồng thời ném ra một nắm ám khí. Hai bên đứng rất gần nhau, ám khí của nữ lang lại cực độc, Tuyết Sơn Mang Tẩu không thể tấn công Trương Nam, chiếc gậy trúc quay ngang gạt đám mưa ám khí.

Biệt hiệu của Trương Nam là “Truy Mệnh Diêm Vương”, vì là cao thủ kiệt xuất của Trương môn lại muốn thu thập Vân Nương nên khi phối hợp cùng Hồng y nữ lang thì vừa ra tay đã thành công. Tuyết Sơn Mang Tẩu gần giọng nói :

- Trương Nam, nếu như người làm đứt một sợi tóc của nó, thằng mù này sẽ cùng Trương môn chúng bây không đội trời chung.

Trương Nam cười ha hả :

- Người dám, người dám...ta hành động như vậy nếu chưa đạt mục đích thì không dừng tay.

Rồi hắn lại trở giọng nói :

- Chỉ cần Công Tôn huynh gạt đầu, tiểu đệ lập tức thả ngay.

Tuyết Sơn Mang Tẩu là một lão giang hồ, nén cơn giận bừa bừa từ tốn nói :

- Người muốn ta làm gì?

Trương Nam lạnh lùng nói :

- Đệ nghe rằng Công Tôn huynh đang giữ bên mình bức mật đồ của Tấn vương, nếu chịu hợp tác với Trương môn ta, tiểu đệ không chỉ toàn lực bảo hộ cha con huynh an toàn mà bất luận bảo vật gì cũng chia làm hai - năm.

Lục Văn Phi nghe nói kinh động trong lòng nghĩ thầm: “Thì ra là bọn họ đều là thừa nước đục thả câu”. Nhất thời nổi giận với đám cừu địch. Lục Văn Phi cách Tuyết Sơn Mang Tẩu hai, ba trượng nhưng chỉ cách Trương Nam trên dưới một trượng. Vừa nghĩ thoáng qua chàng rút thanh trường kiếm chém về phía trước, thân pháp lanh lẹ, thế kiếm như cuồng phong bão tuyết.

Trương Nam chuyên tâm nói chuyện cùng Mang Tẩu, không phòng bị đến lúc phát giác ra thì kiếm khí trùng trùng đã bao vây khắp nơi. Vừa gấp, vừa giận, hắn né người sang bên đưa Vân Nương ra đỡ.

Nhưng thế kiếm đối phương thần tốc dị thường chỉ thấy ánh sáng kiếm chớp lên, thế kiếm lách khỏi Vân Nương chém vào tay Trương Nam. Trương Nam một thân võ nghệ biết rằng lúc này không buông Vân Nương ra sẽ bị kiếm chém mất tay nên vội vàng rút tay lại. Vân Nương thừa thế nhảy ra phía trước về hướng Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Trương Nam thấy chuyện của mình sắp sửa thành công không ngờ Vân Nương thoát ra ngoài, hắn nhướng mắt nhìn lên kẻ tập kích chỉ là một thiếu niên tuấn tú trong lòng thêm tức giận quát to :

- Tiểu tử ngươi thật to gan!

Lục Văn Phi hoành kiếm ngang ngực nói :

- Người dùng thủ đoạn dê hèn đối phó với một người mù và một nữ nhân yếu ớt, đó phải chăng là hành vi của đại trượng phu?

Trương Nam chỉ thấy luồng giận dữ bốc lên trong đầu, hắn ngậm vận công lực nói :

- Tiểu tử, ngươi là môn hạ của ai?

Lục Văn Phi nói :

- Không cần hỏi ta là môn hạ của ai, chỉ biết ngươi làm như vậy là đúng hay sai?

Trương Nam ngửa mặt cười lớn ha ha :

- Hay lắm! Người dám giáo huấn ta sao?

Chỉ nghe Hồng y nữ lang cất giọng oanh vàng :

- Đúng lại, chuyện của chúng ta còn chưa bàn xong. Các ngươi làm sao đi được.

Trương Nam đảo mắt thì nhìn thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu dìu Vân Nương đi từ từ vào trong sơn cốc. Hồng y nữ lang một tay cầm kiếm, một tay tung ra một nắm ám khí tung ra xa. Trương Nam cũng đồng thời phi thân hạ xuống chặn ngang trước mặt Tuyết Sơn Mang Tẩu, không thèm để ý đến Lục Văn Phi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghiêng cây gậy trúc trầm giọng nói :

- Trương ngũ gia việc gì cũng không thể ép người quá đáng. Ta tuy mù cũng không dễ hiếp đáp đâu.

Trương Nam từng biết Tuyết Sơn Mang Tẩu không phải tay vừa, nếu như xuất thủ thì Trương Nam chưa chắc đã dành phần thắng, nên mỉm cười nói :

- Tiểu đệ không phải có ý ép Công Tôn huynh chỉ là muốn thành tâm hợp tác với huynh thôi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười khẩy :

- Lão mù này đã được lãnh giáo rồi, không còn gì để nói.

Trương Nam biến sắc nói :

- Công Tôn huynh rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt chăng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu vận nội công, lạnh lùng nói :

- Mạng của lão già mù này không đáng giá mấy đồng tiền, ta xem người muốn xử sao nào?

Trương Nam tuy đã ra tay trước, tưởng chừng đã chiếm thế thượng phong nhưng bất ngờ xuất hiện một tên thiếu niên ra tay ngăn trở. Nhìn thực lực đối phương biết khó lòng thắng thế, cười nhẹ nói :

- Công Tôn huynh đã tính toán kỹ chưa? Hắc Long bang có thể bảo vệ chu toàn được sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu “hừ” một tiếng còn chưa trả lời. Bỗng nhiên, trên dốc núi xuất hiện một lão già mặc áo huyền, lưng mang trường kiếm, nói lớn :

- Trương huynh nói thật không sai, những nhân vật võ lâm phần lớn đã đến Thái Hành sơn, Hắc Long bang tuy thế lực cường mạnh, nhưng sợ rằng cũng khó đối đầu.

Trương Nam quay đầu lại thấy đó chính là Tạ Nhất Phi của Tạ gia bảo, thì trong lòng khó chịu nhưng cố gượng cười nói :

- Xem ra tình thế hôm nay khó mà thành công, nếu cùng hợp tác ắt đôi bên cùng có lợi. Công Tôn huynh có nghĩ qua điều này chưa?

Tuyết Sơn Mang Tẩu điềm nhiên nói :

- Cuối cùng các huynh nghe được từ đâu tin tức này mà lão mù ta chẳng biết chút gì. Chư huynh bảo là phải hợp tác làm chuyện gì?

Tạ Nhất Phi cười nói :

- Tối hôm qua, Công Tôn huynh cùng Dịch Hiểu Thiên bàn luận chuyện gì lẽ nào đã quên rồi sao?

Đoạn Tạ Nhất Phi hướng ánh mắt về Trương Nam mà nói :

- Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia, nhân tài vô số, lực lượng hùng hậu, mặt nào cũng không kém Hắc Long bang. Công Tôn huynh vì sao còn phải cân nhắc so đo?

Trương Nam tiếp lời :

- Nếu như gặp chuyện chẳng lành thì đừng trách chúng ta không nghĩ đến tình bằng hữu.

3. Chương 3: Hán Đại Cổ Lăng

Tuyết Sơn Mang Tẩu bằng lòng mượn sức Hắc Long bang để đối phó với các phái, ai ngờ không cẩn thận để tin này tràn lan khắp nơi khiến bọn người này ra mặt tranh chấp, ông ta khó tránh biện, đành thở dài mà nói :

- Lão mù ta tự biết một tay khó võ thành tiếng thế thì chỉ cần lưu lại cho ta một phần thì hợp tác với ai cũng được.

Tạ Nhất Phi và Trương Nam bốn mắt nhìn nhau, cười thỏa mãn.

Lục Văn Phi đứng yên lặng một bên thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu đã chịu hợp tác với người, trong lòng thấy khản trương bước lên một bước, lớn tiếng nói :

- Tiểu bối chẳng biết trước kia tiền bối ra sao nhưng nếu giờ chịu đi cùng bọn lang sói này e rằng lỡ mất việc.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không biết tâm ý của Văn Phi chỉ nghĩ rằng chàng là kẻ cũng quan tâm đến bức mật đồ nên lạnh lùng nói :

- Tiểu huynh đệ cũng muốn chia phần hay sao?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ không có ý như vậy. Công Tôn lão tiền bối nếu có thời gian, chúng ta tìm nơi khác để bàn tính.

Trương Nam vừa mới bị Văn Phi làm hỏng việc đã căm giận trong lòng, bây giờ có Tạ Nhất Phi ở đây, không sợ cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu chạy trốn nên có ý giết người. Hắn bước lên một bước đến trước mặt Văn Phi, giơ tay tung ra một chưởng.

Lục Văn Phi không phòng bị giật mình thối lui ba bước. Trương Nam “hừ” lớn một tiếng, hai tay nhất tề xuất chưởng. Tay phải đánh ở phía trước, tay trái chém mạnh xuống cổ tay Văn Phi nhanh như điện xẹt.

Văn Phi thất cơ, không kịp rút kiếm, tay trái đỡ chưởng trước mặt. Ngón trở tay phải cứng như sắt thép đâm vào cổ tay đối phương. Song chưởng chạm nhau nổ ra một tiếng lớn, Văn Phi thối lui năm bước, cảm thấy khí huyết nhộn nhạo trước lồng ngực, lục phủ ngũ tạng chấn động.

Trương Nam lão đảo một chút lại xông lên phía trước dùng toàn lực đưa hữu chưởng điểm vào lồng ngực Văn Phi. Vân Nương đứng cạnh Tuyết Sơn Mang Tẩu luôn chăm chú theo dõi trận đấu của hai người, vừa thấy Văn Phi bị thương dưới chưởng của Trương Nam vội nói to :

- Không được thả thương hắn.

Lục Văn Phi tự biết công lực của mình không bằng đối phương nên đưa nhanh tay ra phía sau rút kiếm hoa lên, tạo thành một vòng kiếm như bông hoa lớn bảo vệ quanh người.

Trương Nam nhìn thấy kiếm hoa tua tủa, tai nghe Vân Nương la lớn, hắn vội dừng tay, phóng người ra ngoài rồi nói :

- Lão phu không phải là người câu nệ tiểu tiết, tha cho ngươi lần này.

Thật ra đối với chiêu kiếm Mai Khai Ngũ Phúc của Lục Văn Phi vừa rồi chàng đem ra sử dụng đã mười năm biệt tích giang hồ thật vô cùng ác hiểm, ông ta đã biết xuất xứ của chiêu kiếm này nên không lý gì phải rước thêm phiền hà. Trong lúc Trương Nam giao đấu cùng Văn Phi, Tuyết Sơn Mang Tẩu suy nghĩ thật nhanh, lão biết Hắc Long bang người nhiều thế mạnh, Dịch Hiểu Thiên hẹn lão đến đây, tuyệt đối không lơ hện, cho nên đứng âm thầm một bên xem bọn họ đối địch để chờ xem biến đổi của sự tình.

Trương Nam một chưởng thả thương Lục Văn Phi tự thấy mình uy vũ vô cùng, bước dài đến bên Tuyết Sơn Mang Tẩu, mắt nhìn Tạ Nhất Phi nói :

- Công Tôn huynh nếu bằng lòng hợp tác, chúng ta nên tìm nơi thảo luận có được chăng?

Tạ Nhất Phi nói :

- Việc này không thể chậm trễ. Phía trước không xa có một tòa miếu hoang, chúng ta đến đó bàn luận.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Ta đã nói rồi, mọi việc đều do hai vị an bày, xin mời Tạ huynh dẫn đường.

Lục Văn Phi thấy những lời chí tình của mình của mình mà Tuyết Sơn Mang Tẩu không thềm quan tâm đến, trong lòng thấy bối rối. Chỉ vì mình thân cô độc mã không cách chống đối lại hai tay cao thủ nên cũng đành đi theo họ, lại cảm thấy khí huyết rạo rực muốn tìm nơi điều thương nhưng không cam tâm bỏ qua chuyện này. Thật hết sức khó xử! Ngay lúc đó thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu dừng chân lại nói :

- Không xong rồi! Chỉ sợ lão mù này sẽ gặp người của Hắc Long bang.

Trương Nam hỏi gấp :

- Làm sao mà gặp được?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Dịch Hiếu Thiên hẹn ta đến đây gặp mặt, đến giờ vẫn chưa đến, điều đó chứng tỏ hẳn ta đã có mưu kế khác.

Trương Nam tiếp lời :

- Người của Hắc Long bang rất đông, nếu như hẳn thực sự không đến thì cũng phải cho người đến báo tin.

Tạ Nhất Phi đưa mắt nhìn xung quanh nói :

- Nói như thế trước khi trời sáng, chúng ta cần tìm cho ra tung tích Hắc Long bang, không thể để hẳn lên núi trước.

Vừa lúc đó, có hai bóng người từ hai phía đi lại, thân pháp nhanh nhẹn, chớp mắt đã đến trước mặt, thì ra đó là hai trung niên tráng đinh. Tạ Nhất Phi dẫn dò hai tên này, mỗi người đi một hướng để tìm hành tung của Hắc Long bang, trước khi trời tối phải về đây báo tin, hai tên tráng đinh “dạ” một tiếng quay người phi thân đi mất.

Lục Văn Phi nhìn tình hình trước mắt nghĩ thầm :

“Bọn họ chỉ đoán mò chứ chưa phát hiện điều gì, ta thừa dịp này tìm một nơi điều trị nội thương”.

Chủ ý đã định, lập tức quay người đi nhanh về phía trước ước khoảng ba, bốn dặm, nhìn thấy một sơn miếu cũ nằm trước một động nhỏ liền đi vào trong miếu. Chỉ thấy tư nhện giăng đầy, bụi phủ mờ mịt khắp nơi. Có hai tượng thần ngồi trên cao. Trên tượng còn có hai mào rách đội trên đầu. Văn Phi ra phía sau tượng, ẩn mình trị thương. Văn Phi ngồi điều tức ước khoảng hai canh giờ, cảm thấy người khoan khoái, nội thương đã lành. Chàng mở mắt ra, nhảy khỏi bụi tượng. Thành linh từ ngoài miếu đi vào hai quái nhân, đầu đội mũ trắng, mình mặc áo trắng, lưng dắt dây thừng, nét mặt trắng bệch dường như không còn sắc máu.

Ở nơi thâm sơn cùng cốc, chốn miếu hoang lạnh lẽo lại xuất hiện hai quái nhân khiến cảnh vật càng âm u. Lục Văn Phi tuy là tay hảo hán cũng cảm thấy rợn người. Hai người này tuyệt nhiên không nói một lời mà chắc cũng chẳng có ý rời khỏi nơi này, khiến Lục Văn Phi đành núp lại sau lưng tượng thần.

Có tiếng chân người vọng đến, một hảo hán áo đen chột từ ngoài cửa miếu bước vào. Quái nhân trong miếu vừa thấy người áo đen, cả hai cùng phóng chưởng đánh tới. Người áo đen võ công cũng chẳng vừa, “hừ” một tiếng đẩy một chưởng ra phía trước, thân mình chuyển động nhanh lẹ tránh sang một bên, nhưng mà thân hình chưa đụng mặt đất thì luồng hàn phong đã đánh xuống đầu chỉ “ư” một tiếng mà rơi xuống đất giãy chết.

Quái nhân lật xác gã áo đen lên. Trong tay của gã rơi ra một vật. Quái nhân “ồ” lên kinh ngạc. Cả hai chạy quanh về hướng tây, thân pháp như quỷ khốc thần sầu, loáng mắt đã mất dạng.

Lục Văn Phi tung mình ra ngoài miếu, lắc đầu nghĩ thầm :

“Trên giang hồ chuyện gì cũng có thể xảy ra. Hai tên như quỷ sống này không biết ở nơi nào?”

Lúc này trăng đã lên cao, cỏ khô khắp núi đều phủ một lớp sương dày.

Văn Phi nhớ đến chuyện Tuyết Sơn Mang Tẩu, chàng cũng vội đi về hướng Tây nam, ước chừng ba, bốn dặm. Xa xa nhìn thấy giữa một thảo nguyên có một tòa cổ mộ to lớn, bóng người trước mộ chấp chờn dường như tập trung ở đây rất đông.

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Không xong, bọn họ đã ra tay rồi”.

Thân hình chàng như tên bắn, tung người chạy nhanh vào thảo nguyên. Cách cổ mộ ước chừng vài trượng mới chậm lại, rồi từng bước từng bước đi tới. Văn Phi thấy tình thế trước mắt thì biết di vật của Tần vương chắc đã xuất hiện. Dựa vào sức lực của mình, Văn Phi biết không thể gần quần hùng ra tay tranh đoạt.

Nhưng mà trong lòng không cam tâm nhìn quần hùng rơi vào quỷ kế của bọn tà ma. Lòng đầy mâu thuẫn mà tiến lên về phía cổ mộ, âm thầm quan sát những nhân vật ở hiện trường, cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu đã đứng trước lăng mộ, bên cạnh Tuyết Sơn Mang Tẩu là Kim Lăng Tạ gia bảo Tạ Nhất Phi, Xuyên Tây Trương môn Truy Mệnh Diêm Vương Trương Nam, đây còn có một võ sĩ giang hồ đầu đội mao lông chồn, áo lông đen mặt trắng, mày nhỏ, lưng mang binh khí đó là Ngọc Diện Thần Phán Dịch Hiểu Thiên đang đứng đối diện với Tạ Nhất Phi. Đôi bên dường như muốn ăn tươi nuốt sống nhau.

Tòa lăng mộ này rất cổ xưa, kiến trúc to lớn. Tuy đã trải qua nhiều năm tháng nhưng nhờ tu sửa thường xuyên nên vẫn còn nguyên vẹn, đẹp đẽ. Xem ra người trong mộ khi còn sống rất được người ta tôn sùng. Lục Văn Phi nhanh nhẹn chạy đến. Nhất thời tuy không hiểu rõ dụng ý của những người đến lăng mộ này nhưng trông thần thái của bọn họ có thể thấy được sự việc đã phát sinh nghiêm trọng. Vân Nương nhìn thấy Lục Văn Phi đến đây, thình lình nàng đến bên chàng hỏi :

- Mi là con người thật kỳ quái, tại sao cứ theo cha con ta như bóng ma?

Lục Văn Phi nói :

- Có rất nhiều người tại sao cô nương không hỏi mà lại hỏi ta?

Vân Nương thần thái khấn trương nhìn quanh bốn phía hạ giọng nói :

- Người xem tình hình trước mắt cũng đủ hiểu, sớm muộn cũng không tránh khỏi một trận kịch chiến.

Lục Văn Phi nói :

- Điều này tại hạ hiểu rõ.

Vân Nương nói :

- Người đuổi theo cha con ta, nếu xảy ra chuyện gì, người có lực lượng nào làm hậu thuẫn không?

Vân Nương cơ trí tuyệt luân, nghĩ tới lời thiếu niên trách mắng cha mình hồi trưa biết người này ắt có lai lịch, có lẽ là đồ đệ của một vị đại hiệp giang hồ nên định lợi dụng Văn Phi làm cánh tay đắc lực cho mình.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Đối với việc đã phát sinh trước mắt, tại hạ dường như không biết chút gì, chỉ đoán là việc này phải mười phần trọng yếu. Việc trọng đại như vậy, tại sao lệnh tôn khinh ngôn mà hợp tác với người?

Văn Phi là người chưa từng trải nên nào biết được tâm địa của kẻ giang hồ thật là độc ác, vì hoài nghi Tuyết Sơn Mang Tẩu là người đang giữ một mảnh của bức mật đồ lại cam lòng hợp tác với bọn người không tốt nên lòng chàng bất mãn vô cùng.

Vân Nương nghe lời nói của Văn Phi sinh lòng cảm động. Nàng từ lâu theo phụ thân vào chốn giang hồ gặp kẻ xấu rất nhiều, nay gặp thanh niên này rõ là người chính phái nên thở dài nói :

- Phụ tử tiểu nữ định cư nơi sơn dã ý muốn lui khỏi giang hồ, vô ý rơi vào mưu kế của người, thực sự chúng tôi đều vô cùng khó nói.

Lục Văn Phi nói :

- Lệnh tôn không muốn tái xuất giang hồ, tại sao lại vào nơi hoang dã, ngày nay lại ước hẹn nhiều người đến cổ mộ này là vì cố gì?

Vân Nương thình lình nghiêm sắc mặt lạnh lùng nói :

- Tốt nhất người đừng quan tâm đến chuyện người khác mới mong bảo toàn tính mạng.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Người ta sớm muộn cũng không tránh khỏi cái chết, từ lâu tại hạ không xem sống chết là điều quan trọng.

Ánh mắt của chàng nhìn về Tuyết Sơn Mang Tẩu khấn trương nói :

- Người ta ở đời lấy tín nghĩa làm trọng. Người mà thấy lợi quên nghĩa dù sống trăm tuổi cũng chỉ như một lão già vô dụng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tuy mắt đã mù nhưng thính lực vô cùng nhạy bén, Vân Nương và Lục Văn Phi tuy nói nhỏ với nhau nhưng ông ta nghe rất rõ ràng. Đột nhiên, chấn động trong lòng dường như có sức nặng ngàn cân đè lên lồng ngực.

Ông vội cất bước đến bên Văn Phi nói :

- Tiểu ca nhi người vừa nói gì?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ kích động trong lòng buột miệng mà nói. Xin tiền bối lượng thứ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm giọng “hừ” một tiếng :

- Vân Nương, con qua đây. Những kẻ nông cuồng như hần, bận tâm làm gì?

Vân Nương cúi đầu đi về đứng cạnh Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Quần hùng đều tập trung chú ý đến hành động của đôi phương. Chỉ nghe Trương Nam nói với Tạ Nhất Phi :

- Nơi này còn phải giữ gìn chờ đợi bao lâu nữa?

Tạ Nhất Phi cũng biết, bây giờ mỗi khắc thời gian là một tấc vàng nhưng ông ta vốn người thâm trầm, tuy biết trước mắt mình liên thủ với Trương Nam còn có lực lượng của cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu, đối phó Hắc Long bang, tự thấy có thể chiến thắng nhưng Trương Nam mang theo Trương Ngọc Phong, cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu ai cũng có hai người, chỉ riêng mình đơn thân cô thế, nếu đi vào lăng mộ thuận lợi thì cũng khó chiếm phần tiện nghi cho nên còn đứng tần ngần mong kéo dài thời gian.

Nhìn thấy Trương Nam không còn nhẫn nại được nữa, trong lòng thoáng nghĩ thấp giọng nói :

- Bây giờ nếu động thủ với bọn Hắc Long bang lúc này thì những người đang đứng chung quanh thừa cơ chúng ta mệt mỏi mà hành động thì làm sao ứng phó?

Trương Nam cũng là tay lão luyện giang hồ, cơ mưu cũng chẳng thua gì đối phương đã sớm nhìn ra tâm địa của Nhất Phi, liền nói :

- Giờ đây thời cơ đã đến, nếu đợi bọn Hắc Long bang đến đây thật là bất tiện. Ý của tiểu đệ không cần chờ nữa. Tạ huynh nếu không an tâm những người đứng quanh đây, Mai Vũ kim mang của đệ cũng đủ đối phó toàn cục.

Tạ Nhất Phi lộ vẻ khó xử, ngẩng đầu nhìn Tuyết Sơn Mang Tẩu hỏi :

- Công Tôn huynh, huynh là người chủ trì toàn cục, bây giờ chúng ta sẽ làm sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp cặp mắt trắng dã :

- Nghe nói Bạch Cốt giáo Kỳ Liên song thi cũng đã đến Thái Hành, chúng ta không thể không đề phòng.

- Công Tôn huynh nói chí phải, thừa lúc bọn họ còn chưa đến chúng ta càng nhanh càng tốt.

Trương Nam thừa biết Tuyết Sơn Mang Tẩu đang muốn kéo dài thời gian cố ý nói quanh co, hần không muốn hai người nói nữa mới lẹ làng đi vào cổ mộ. Trong suy tính của Trương Nam, chỉ cần một người đi vào cổ mộ thì Hắc Long bang sẽ ra tay ngăn cản. Lúc đó, nếu Tuyết Sơn Mang Tẩu và Tạ Nhất Phi không biểu lộ thành ý hợp tác thì sẽ tách rời khỏi nhóm này, nghĩ vậy hần càng bước mau hơn về phía cổ mộ.

Nhưng sự việc thật ra ngoài liệu định, Dịch Hiểu Thiên ngay cả ánh mắt cũng chẳng thèm để ý đến Trương Nam. Dịch Hiểu Thiên vốn là người xảo quyệt đã sớm nhìn thấy sự liên minh của đôi phương đang đứng trên bờ chia rẽ nên lão án binh bất động.

Trương Nam bước mấy bước, còn cách cổ mộ không xa, đột nhiên dừng chân nghĩ thầm :

“Tấn vương tài hoa tuyệt thế, nếu như chôn bảo vật trong lăng mộ này tất nhiên phải bố trí cơ quan để ngăn chặn kẻ xâm nhập vào, mình vào lúc này thật là mạo hiểm”.

Nghĩ xong hần không đi vào phía trước nữa mà quay đầu lại nhìn Tạ Nhất Phi.

Tạ Nhất Phi truyền âm nhập mật nói :

- Trương huynh vào trong căn thận xem xét, tiểu đệ sẽ trông chừng cho huynh.

Trương Ngọc Phong tay cầm một nắm Mai Vũ kim mang bước gấp hai bước ra sau Trương Nam để bảo vệ. Trương Nam chợt nghĩ ra một việc, cười lạnh một tiếng, quay người bước đi nhanh đến trước Tuyết Sơn Mang Tẩu :

- Công Tôn lão huynh cho đệ mượn bức mật đồ xem thử.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lấy ra từ trong ngực áo một miếng da thuộc. Trương Nam xòe tay đón lấy, Tuyết Sơn Mang Tẩu thu tay về nói :

- Hãy khoan, chẳng phải lão mù này không tin nhiệm Trương huynh nhưng việc này phải có Tạ huynh chứng kiến mới được.

Tạ Nhất Phi nói :

- Tần vương đã bố trí ngũ hành sinh khắc cơ quan. Tại hạ đã học qua Thổ Mộc kiến trúc, nếu như bảo vật chôn giấu trong cổ mộ này thì tất nhiên đã bố trí cơ quan cực kỳ lợi hại. Chúng ta phải vô cùng cẩn thận.

Trương Nam tiếp lời :

- Đúng rồi, nếu tiến bừa vào giống như kẻ mù cưỡi ngựa thì chỉ đem bán mạng mà thôi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lạnh lùng nói :

- Tạ huynh nếu đồng ý giao bức mật đồ cho Trương gia, lão mù này không có gì phải nói nhưng Trương gia chưa từng biết qua Thổ Mộc kiến trúc, chỉ sợ nhìn xem mà chẳng hiểu gì. Theo ta.

Thình lình, chớp một bóng người, Dịch Hiểu Thiên xông đến, đưa tay cướp lấy miếng da. Nãy giờ, lão đứng yên chờ đợi phát động, thật tình động tác của ông ta quá sức nhanh nhẹn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghe tiếng gió, gây trúc cật lên quét một vòng sáng xanh, phòng bị toàn thân, thân hình như điện bước ra xa năm thước.

Dịch Hiểu Thiên chộp vào khoảng không, xoay người nhanh nhẹn chụp tay Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Tạ Nhất Phi la lớn một tiếng, gơ chưởng đánh mạnh vào lưng Dịch Hiểu Thiên. Trương Nam cười lạnh, đột nhiên vung tay chụp vào mặt Dịch Hiểu Thiên.

Bốn bề nhất tề động thủ, nói thì chậm nhưng thật ra sự việc xảy ra rất nhanh. Khai Bi chưởng của Tạ gia, Nhiếp Qui chưởng của Trương môn đều là tuyệt chiêu cực độc trên chốn giang hồ. Dịch Hiểu Thiên chuyển động tay vung trảo đánh ngược về phía sau đỡ chưởng của Tạ Nhất Phi đồng thời mượn thế phi thân tránh Nhiếp Quy chưởng của Trương Nam.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tính toán thật sâu xa, dùng bức mật đồ khơi động quần hùng khai chiến. Quả nhiên, Dịch Hiểu Thiên đã ra tay động thủ thật hợp ý liệu. Tuyết Sơn Mang Tẩu vốn là người hiểu biết thâm sâu, không dễ sơ xuất nên giả vờ lớn tiếng hỏi :

- Vị bằng hữu nào đã chiếu cố lão mù này?

Tạ Nhất Phi cười “ha hả” nói :

- Điều này không cần phải hỏi, đương nhiên là Dịch đương gia.

Dịch Hiểu Thiên vận công lực, lãnh đạm nói :

- Nhị vị vô cớ tập kích tiểu đệ, phải chăng có ý muốn gây hấn với Hắc Long bang?

Trương Nam cười lạnh tiếp lời :

- Dịch huynh hiểu rõ Công Tôn huynh cùng đi một đường với đệ, sao còn thừa cơ xuất thủ cướp đoạt. Thì ra trong mắt Dịch huynh không còn có Xuyên Tây Trương môn ta sao?

Dịch Hiểu Thiên hất mặt nói :

- Vốn là Công Tôn huynh có ước hẹn với tiểu đệ, hôm nay lão xuất ngôn phản ngữ cùng hợp tác với các huynh, tiểu đệ cảm thấy khó hiểu muốn hỏi lão cho rõ ràng.

Tạ Nhất Phi cười lạt :

- Hay lắm, hay lắm. Tâm ý của nhị vị cũng giống nhau. Có câu “Tư Mã Chiêu chi tâm, lộ nhân lai trí”. Tâm của Tư Mã Chiêu, người đi đường ai cũng biết.

Trương Nam “hừ” một tiếng :

- Dịch huynh đã tự nhận hợp tác với Công Tôn huynh là điều giả dối, đủ để chứng minh Công Tôn huynh không làm điều gì sai trái.

Dịch Hiểu Thiên trầm mặt :

- Di vật của Tấn vương, ngoài Công Tôn Long ra, ai ai cũng đều muốn đoạt lấy.

Tạ Nhất Phi nói :

- Không sai. Vật vô chủ tự nhiên ai cũng muốn đoạt lấy nhưng mà bức mật đồ đang ở trong tay của Công Tôn huynh thế thì không cần phải tranh luận nữa.

Dịch Hiểu Thiên lạnh lùng nói :

- Trừ phi Công Tôn huynh là hậu nhân kế thừa của Tấn vương.

Tạ Nhất Phi nói :

- Tấn vương vốn là hoạn quan dĩ nhiên chẳng có con kế tự.

Dịch Hiểu Thiên “hừ” một tiếng :

- Ta không cần biết các người nói gì. Công Tôn Long không được vào lấy bảo vật trong lăng mộ.

Trương Nam cười lạt :

- Theo cách nói của Dịch đương gia chỉ có Hắc Long bang mới được quyền lấy sao?

Dịch Hiểu Thiên biến sắc nói :

- Tiểu đệ nói lại cho rõ. Bảo vật trong lăng mộ ai cũng có thể lấy được, Hắc Long bang không có ý độc chiếm.

Trương Nam cười lạnh :

- Trước mắt không có người ngăn được Dịch huynh vào trong, Dịch huynh có thể dẫn thuộc hạ vào lăng mà lấy bảo vật.

Chủ ý của Dịch Hiểu Thiên là cầm chân của Trương Nam chờ cho lực lượng của mình đến đông đủ nên mới nói lời châm chọc.

Mang Tẩu nhìn thấy quần hùng trúng kế của mình nhưng lại không có ý động thủ bây giờ, trong lòng thất vọng nên mở miệng nói :

- Trương ngũ gia đã trở rồi, huynh có thể đi vào.

Trương Nam nghĩ thầm: “Không cần biết thế nào, ta phải chiếm bức mật đồ trước đã”.

Thế là hần đến gần Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tiểu đệ đã nói vào trong xem xét nhất định sẽ vào.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đưa tay vào ngực áo lại lấy bức mật đồ đưa ra.

Lúc này một bóng người từ sau lăng mộ đột ngột xuất hiện, phi thân thẳng về phía Tuyết Sơn Mang Tẩu đưa tay cướp lấy bức mật đồ còn tay kia vung chưởng thừa thế tấn công Tuyết Sơn Mang Tẩu. Tuyết Sơn Mang Tẩu nộ khí hừ lên một tiếng, gậy trúc vung lên, đầu gậy đánh lại người mới tới nhưng thân pháp hần

nhANH như gió, mật đồ nắm chặt trong tay đã uốn người bay lên không, hai chân đạp không khí mà đi như rồng uốn khúc xẹt về phía sau lưng mộ.

Trước tình hình đột biến như vậy, Tạ Nhất Phi, Trương Nam đồng thanh la lớn, từng người rượt theo nhưng lúc ấy nghe Dịch Hiểu Thiên la lên một tiếng :

- Đứng lại!

Cùng lúc với tiếng quát, song chưởng nhất tề tung ra, một chụp vào vai Tạ Nhất Phi, một tấn công vào vai của Trương Nam. Từ lâu Dịch Hiểu Thiên đã thành danh, chiêu thế xuất ra vừa nhanh vừa hiểm.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi vừa giơ song chưởng ra đỡ lấy đã thấy chưởng lực của Dịch Hiểu Thiên đến nơi, sức nặng ngàn cân đè lên hai người. Đây là thế sát thủ buộc hai người tách rời ra rồi hạ thân xuống.

Thời gian hai người chạy rượt rồi đánh nhau đã đủ để người bí mật biến mất.

Trương Nam giận dữ hỏi :

- Dịch huynh có ý gì?

Dịch Hiểu Thiên cười lạt :

- Nhị vị ngăn cản tiểu đệ trước, tiểu đệ tự nhiên cũng có thể ngăn cản nhị vị.

Tạ Nhất Phi “hừ” một tiếng :

- Xem ra Dịch huynh sớm có diệu kế.

Dịch Hiểu Thiên cười :

- Không dám. Tiểu đệ đã nói qua rồi. Người nào cũng có thể chiếm được bảo tàng của Tần vương.

Tạ Nhất Phi nổi giận, vận công vào song chưởng định xuất chiêu. Trương Ngọc Phong ngằm nắm một nắm Mai Vũ kim mang từ từ tiến về phía trước.

Dịch Hiểu Thiên cười lạnh, rút từ trong áo ra một cây Thiết Cốt phiến, người của Hắc Long bang có mặt hôm nay đều là tay cao thủ, vừa nhìn thấy đối phương đôi bên gườm gườm động thủ, đã nhanh nhẹn bao vây chung quanh tạo thành hình cánh quạt.

Trương Nam trầm nghĩ :

“Mật đồ đã bị người ta đoạt rồi, bây giờ dù có đánh một trận với Hắc Long bang cũng chẳng còn ý nghĩa”.

Trương Nam là người xem xét thấu đáo, lúc này dụ sắc mặt xuống nói với Tạ Nhất Phi :

- Mật đồ đã bị đoạt rồi, chúng ta có đánh với bọn họ cũng nào có ích chi. Trước mắt phải tìm kiếm bức mật đồ là cần thiết. Đi thôi.

Tạ Nhất Phi nhìn quét qua Dịch Hiểu Thiên một cách lạnh lùng :

- Tối nay tiểu đệ không được tiếp chiêu với huynh, hẹn lần sau tái ngộ.

Dịch Hiểu Thiên không muốn vô cớ gây nên một trận kịch chiến nên cười lạt nói :

- Nói hay, nhị vị nếu có nhã hứng tiểu đệ xin đợi thọ giáo bất cứ lúc nào.

Tạ Nhất Phi và Trương Nam không thèm quan tâm đến kẻ tạt nguyên Tuyết Sơn Mang Tẩu, đem theo Trương Ngọc Phong quay người chạy nhanh vào rừng thông phía sau lưng mộ.

Dịch Hiểu Thiên cười lạnh một hồi, lãnh đạo thuộc hạ rút lui từ từ. Quần hùng nhón nháo bốn phía, một phần truy đuổi kẻ cướp mật đồ, phần khác tự thấy võ công còn yếu kém cũng tản đi.

Thoáng mắt, trước cổ mộ chỉ còn lại cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lục Văn Phi từ trước đến nay xem Tuyết Sơn Mang Tẩu là một người hồ đồ nên chẳng còn hảo cảm, chàng lạnh lùng nhìn lão một cái, chỉ cảm thấy lão ta vô cùng phức tạp, dường như lão không có một chút khí

chất của người quân tử, chàng càng nhìn lão với ánh mắt lạnh lùng hơn, trong lòng mang nỗi hoài nghi chưa được giải tỏa nên đứng lại để xem diễn biến. Xem chừng Tuyết Sơn Mang Tẩu bị thương.

Nghĩ tới kẻ đến đột ngột cướp đi bức mật đồ của Tuyết Sơn Mang Tẩu, Văn Phi bất giác nổi lòng thù hận, cười lên một tiếng, vươn người rút kiếm bước lên vài bước. Văn Phi chỉ cách Tuyết Sơn Mang Tẩu trong gang tấc. Vân Nương thấy vậy lật đật chạy ra đứng chắn trước Tuyết Sơn Mang Tẩu để bảo vệ và la lớn :

- Người muốn làm gì?

Lục Văn Phi biết cô ta ngộ nhận, thu kiếm lại nói :

- Tại hạ chỉ muốn giúp lão một tay kiếm lại bức mật đồ.

Vân Nương cười nhạt :

- Cám ơn lòng tốt của người, nếu người đuổi kịp thì làm được gì?

Trong nhất thời bị kích động vì kẻ cướp mật đồ, muốn chạy theo lấy lại, giờ đã bình tĩnh lại nghe Vân Nương nói, tự biết mình võ công kém cỏi, ngay cả Tuyết Sơn Mang Tẩu còn không làm gì được, nếu mình đuổi kịp cũng không có ích gì. Nghe Vân Nương châm chọc, bất giác đỏ mặt, dừng chân đứng lại không nói nên lời.

Văn Phi thấy quần hùng đã lần lượt đi hết chợt như tỉnh giấc mộng, quay người cất bước.

Ngay lúc này....

4. Chương 4: Huỳnh Độ Kết Giao

Thình lình, Tuyết Sơn Mang Tẩu đang ngồi điều tức bật dậy cao giọng :

- Tiểu ca nhi, xin tạm dừng chân, lão phu có vài lời muốn hỏi.

Lục Văn Phi dừng chân nói :

- Tiền bối có điều chi chỉ giáo?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nhăn nhó có vẻ khó nói :

- Lão muốn hỏi tiểu ca nhi một chuyện.

Văn Phi không phải là người có tâm cơ, tính toán thâm trầm nên mặc dù chẳng mấy gì ưa lão nhưng cũng hỏi :

- Tiền bối muốn hỏi gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chậm rãi xòe tay, chợt đột ngột như điện xẹt chụp vào cổ tay Văn Phi đồng thời nói :

- Cuối cùng, trong lòng người tính toán điều gì mà theo dõi cha con ta?

Lục Văn Phi không ngờ lão trở mặt, chàng chẳng phòng bị, giật mình kinh ngạc vội vã rút tay về, nhưng không còn kịp nữa.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ra tay đắc thủ, lão trầm giọng nói :

- Lão phu là người gì mà người dám theo dõi. Người chỉ là hạng hậu bối sao có thể múa rìu qua mắt thợ?

Văn Phi cảm thấy như có một thanh sắt nguội dè nặng lên tay mình đau đớn, cả người tê dại. Chàng là người hết sức kiên cường, nén đau nói :

- Lão làm vậy là có ý gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu giương cặp mắt trắng nói :

- Nhà người vâng lệnh của ai theo dõi lão phu là muốn gì?

Lục Văn Phi nổi giận :

- Vừa rồi, vài trăm người ở Thái Hành sơn, tại sao lão không hỏi, mà đi đối phó với ta? Cứ cho rằng tại hạ là kẻ có ý xấu, thế tiền bối tính sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Ý của người đến đây không giống bọn họ. Phải nói thật với lão phu đi.

Bình sinh, Lục Văn Phi chẳng phải người xảo quyệt, trầm ngâm, một mặt vận công đối kháng, một mặt nhướn mày nói :

- Tại hạ không quen biết lão, không thể nói có dụng tâm gì.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Người có quan hệ với Thiết Chương Chấn Tam Tương Lục Tử Tuấn?

Lục Văn Phi xúc động nói :

- Là tiên phụ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu giật mình :

- Lệnh tôn chết dưới tay ai?

Lục Văn Phi nói :

- Đến nay tại hạ cũng chưa tìm ra kẻ sát nhân.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghĩ một lúc rồi nói :

- Lúc lệnh tôn chết có lưu lại di ngôn gì không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Vì nhà nghèo nên chẳng có gì đáng nói.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đang nắm chặt tay Văn Phi lại tăng thêm hai phần công lực nói :

- Hay là do người không nói?

Lục Văn Phi bị áp chế dưới tay Tuyết Sơn Mang Tẩu cảm thấy một luồng khí giận bốc lên, tay trái vận công dùng toàn lực để thoát ra, tay phải giơ cao đánh vào trước ngực của Tuyết Sơn Mang Tẩu, chỉ nghe lão cười lạnh :

- Chính là người đi tìm cái chết.

Gậy trúc cắm xuống, lật chương đánh gấp lại. Văn Phi biết công lực mình còn thua lão, cánh tay hạ thấp chương phong biến thành chỉ phong dường như điện xẹt điểm vào mạch môn của đối phương.

Tuyết Sơn Mang Tẩu bay lên, tung một cước về phía Văn Phi. Chiêu này thật đột ngột, trong lúc hai kẻ tay còn đang nắm tay, mặt kẻ mặt thì cú đá này quá ư hiểm độc. Lục Văn Phi cấp tốc dùng hết sức nghiêng người về một bên tay xuất chương vẽ một vòng tròn, dừng lại tăng thêm công lực xia thẳng tới, nguyên thức bất động, năm chỉ chĩa thẳng vào năm đại huyệt của đối phương.

Tuyết Sơn Mang Tẩu giật mình không biết đối phương sử dụng chương pháp gì. Nguyên là Lục Văn Phi trong lúc khẩn cấp đem kiếm chiêu biến thành chương pháp. Hai người đang đứng gần nhau nên thế võ hung hiểm vô cùng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tuy công lực thâm hậu, võ công cao cường nhưng bất hạnh đôi mắt đã mù nên Văn Phi xuất chiêu đối thế ra ngoài ý liệu của lão, tai nghe chương thế của đối phương chém tới vừa mạnh mẽ vừa sắc bén, đành phải chùn tay, mượn thế nhổ cây gậy trúc lên quét ngang một vòng mà biến chiêu thức.

Lục Văn Phi lúc nguy hiểm dùng tay thay kiếm phát ra một chiêu kiếm thức Vạn Hoa Nghinh Xuân, cuối cùng rút được tay ra. Lòng đầy phần nộ đưa tay ra sau rút nhanh thanh trường kiếm, vung tay phát chiêu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đưa ngang cây gậy trúc nói :

- Võ công của ngươi không phải do Lục Tử Tuần dạy.

Lục Văn Phi nhướng mày vừa định trả lời, chợt thấy hai bóng trắng từ trong rừng bỗng băng ra như sao xẹt, phân ra hai bên mà vây Vân Nương.

Văn Phi là người chính phái, suy nghĩ phân minh nên lập tức trầm giọng nói :

- Nhị vị cẩn thận.

Nói vừa dứt, hai bóng người đã thấy đến trước mặt. Đó chính là hai quái nhân, Văn Phi đã gặp trong thần miếu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thính lực nhạy bén, dạn dày kinh nghiệm giang hồ. Tai nghe tiếng gió đã biết gặp phải cường địch. Gậy trúc chuyển động loang loáng tạo thành một vòng ánh sáng xanh bảo vệ thân mình.

Vân Nương tập trung chú ý việc phụ thân mình đấu với Lục Văn Phi nên khi Văn Phi lên tiếng báo động, Vân Nương cho rằng Lục Văn Phi bày kế phân tâm để thừa lúc giết phụ thân mình, nên không cảnh giác. Đợi đến khi phát hiện tiếng gió lạ thì một luồng âm phong lạnh buốt đã phủ trên đầu.

Lục Văn Phi la to một tiếng, trường kiếm như ánh chớp, xuất ra một đạo tinh quang đỡ chưởng của quái nhân, nhưng chưởng phong của quái nhân nhanh như gió lốc, một chưởng đánh phủ lên đầu Vân Nương, một chưởng tấn công trước ngực, bỗng hắt la lên một tiếng quái dị, thân người bay lên không bắn ra xa mấy bước. Khi Lục Văn Phi xông đến hắt đã hạ xuống như sao băng, búng người bay mất.

Còn quái nhân kia tập kích Mang Tẩu, mục đích muốn khống chế lão già mù. Vừa nghe đồng bọn phát ra tiếng kêu kỳ quái, hắt cũng kêu lên một tiếng kỳ dị, văng ra ngoài phi thân bay mất.

Lục Văn Phi dừng chân than khổ :

- Vân cô nương đã bị bắt đi rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tức trong lòng, trợn tròn đôi mắt hỏi :

- Hình dáng của bọn hắt ra sao?

Lục Văn Phi nói :

- Mặt mũi và hình dạng giống như một cây quỳ sống.

Tuyết Sơn Mang Tẩu giận bưng bưng :

- Chính là Kỳ Liên song thi.

Lục Văn Phi nói :

- Lão đã biết bọn họ là tốt rồi. Chúng ta đến Bạch Cốt giáo để đòi người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nói thì nghe dễ lắm.

Trong mắt lão rơi ra những giọt nước mắt già nua.

Lục Văn Phi mang bầu nhiệt huyết của tuổi thanh niên nên dễ bị kích động, nhìn thấy cha con một lão già mù bị người áp bức, lòng thấy bất bình buột miệng nói :

- Bọn hắt hạ thủ đối với một nữ nhân quyết không phải hành động của đại trượng phu. Nếu như tiền bối có chỗ dùng tại hạ, tại hạ nguyện cùng lão đến Bạch Cốt giáo đòi người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm giây lát thở dài nói :

- Không cần, lão mù ta tuy là kẻ tàn tật nhưng cũng không bao giờ mượn sức người khác.

Lục Văn Phi tràn đầy nhiệt huyết, nghe lời như một gáo nước lạnh, nhất thời không nói nên lời, đứng nhìn Tuyết Sơn Mang Tẩu tay chống gậy trúc, đi nhanh xuống núi trong lòng vô cùng cảm khái, nghĩ thầm :

“Tuyết Sơn Mang Tẩu ẩn tích giang hồ nhiều năm, lão lại là người tàn tật, sao lại kết nên thù oán khiến cho Kỳ Liên song thi bắt con gái lão, ắt hẳn có mưu kế gì khác”.

Lúc này, mặt trăng đã treo lên cao. Bốn bề vắng lặng như tờ. Nơi cổ mộ vừa mới đây còn sát khí đằng đằng giờ không một bóng người. Văn Phi lặng chiêm ngưỡng kiến trúc hùng vĩ của ngôi cổ mộ trong lòng nghi vấn trùng trùng, nghĩ thầm :

“Nếu như trong ngôi cổ mộ này quả có chôn giấu bảo vật của Tấn vương tất phải dùng đến bức mật đồ. Xây dựng một tòa cổ mộ to lớn thế này chẳng lẽ không phải nhờ người làm. Vậy thì những người ấy đâu?”

Văn Phi vừa vào chốn giang hồ, thiếu phần lịch duyệt, làm sao biết sự tình bên trong của việc này. Sự việc phức tạp. Đây có lẽ là âm mưu to lớn. Anh hào bốn phương đã tụ tập ở Thái Hành sơn, xem ra sắp đến sẽ có một trận mưa tanh máu tươi.

Đang đứng xuất thần, đột nhiên từ trong cổ mộ phát ra một tiếng kêu kỳ dị. Trời đêm yên tĩnh, vạn vật im lìm, tuy tiếng kêu không lớn nhưng nghe rất rõ ràng. Văn Phi giật mình, như điện xẹt, phi thân vào phía sau bia mộ, thì nghe tiếng kêu càng lúc càng lớn như xoáy vào màng nhĩ. Chỉ vì kiến thức của Văn Phi còn hạn hẹp không thể biết đó là tiếng kêu của vật gì. Nhưng mà Văn Phi cũng nghe được, đó không phải là tiếng kêu của con người nên cẩn thận đi vào xem xét.

Khoảng độ uống xong một tách trà, đột nhiên nghe tiếng gió như là tiếng giũ áo. Hai người cực kỳ quái dị, mỗi người trên lưng vác sọt trúc không biết bên trong chứa vật gì, phi thân đến trước lăng đạo sắc nhìn xung quanh, từ từ đi vào lăng mộ.

Tòa lăng mộ này phía trước có một đài tế lễ thật lớn, qua khỏi đài tế lễ là bia mộ có nhiều bóng cây che mát. Trước lăng có một khách đình, phía trong tối đen không thể nhìn ra vật gì, chỉ một chớp mắt, hai kẻ mới đến đã không thấy tung tích.

Trong lòng Văn Phi giật mình lo sợ nghĩ thầm :

“Hay là ta đã gặp quỷ”.

Trong chớp mắt thời gian đó, tiếng kêu kỳ dị lại phát lớn hơn lúc trước.

Mắt nhìn thấy những điều kỳ dị, lòng chàng kinh ngạc thoáng nghĩ :

“Tuyết Sơn Mang Tẩu biết rõ cổ lăng này, nếu muốn biết tại sao ta không đi tìm hỏi lão”.

Lòng đã định bèn phi thân ra ngoài, đi lần xuống núi. Một lát sau đã đến lữ điếm, tạm thời không về phòng mà tìm đến tiểu lâu của Tuyết Sơn Mang Tẩu. Đến nơi thì nghe Tuyết Sơn Mang Tẩu hỏi vọng ra :

- Vị bằng hữu nào đã đến?

Lục Văn Phi nói :

- Chính tại hạ.

Rồi bước vào phòng. Chỉ thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu vẫn bình thường nên hỏi :

- Tiền bối tại sao trấn tĩnh như vậy, hay là lệnh ái đã bình an rồi?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Bọn chúng chỉ muốn bức lão phu. Chắc rằng sẽ không làm hại tiểu nữ.

Lục Văn Phi nói :

- Lời nói này tuy không sai, nếu như bọn họ không đạt được mục đích thì hại lệnh ái làm sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhẹ giọng :

- Bạch Cốt giáo người đông thế mạnh, trước nay không nói đến chuyện đạo nghĩa giang hồ, dù cho lão có khẩn trương cũng không có tác dụng. Nếu như lão không ra khỏi cửa để tìm thì nhất định họ sẽ phái người đến đây đàm phán.

Lục Văn Phi nói :

- Bọn họ chỉ mong đoạt lấy mật đồ. Hiện giờ, mật đồ bị người đoạt mất, lão lấy gì mà trao đổi lệnh ái?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài thê lương :

- Đoạt bức mật đồ chính là Hắc Long bang. Bạch Cốt giáo nguyên có ý muốn có bức mật đồ cho nên lão phu định mượn sức bọn họ cùng đi lấy lại mật đồ.

- Bức mật đồ kia có đúng là bức mật đồ của ngôi cổ mộ?

Tuyết Sơn Mang Tẩu gần giọng :

- Đương nhiên không phải đồ giả.

Lục Văn Phi cười lạnh rồi nói :

- Kẻ nào tự dối mình, tự dối người muốn thu lợi cá nhân, tất sẽ hại đến thân.

- Người nói vậy có ý gì?

Lục Văn Phi cười nói :

- Lão đã ở đây nhiều năm, trong tay có bức mật đồ sao không vào lăng mộ mà lấy bảo vật? Còn chuyện bảo vật giấu trong cổ mộ, tại sao không sớm, không trễ truyền ra giang hồ mà lại ngay lúc này? Việc kỳ quái hơn nữa là nhiều khách giang hồ ngay lúc này đều lũ lượt kéo đến Thái Hành sơn. Lão có cảm thấy trên thiên hạ có chuyện kỳ quái như vậy chăng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu đột nhiên đứng dậy nói :

- Lời nói này của người rất là có lý. Ta bắt chợt sáng tỏ.

Văn Phi hỏi tiếp :

- Từ đâu tiền bối có bức mật đồ?

Tuyết Sơn Mang Tẩu suy nghĩ :

“Chuyện này tạm thời không thể nói ra”.

Lục Văn Phi biết lão chưa tin tưởng mình, chậm rãi hỏi :

- Tiền bối đã từng đi vào cổ mộ xem xét chưa?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu :

- Lão hủ ta là kẻ tật nguyền đi vào phỏng có lợi ích gì?

- Nói như thế, từ trước đến nay tiền bối chưa đi vào cổ mộ sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật nhẹ đầu.

Lục Văn Phi đột nhiên nghĩ đến Tuyết Sơn Mang Tẩu là người có liên quan đến việc phụ thân mình bị ám sát, bất giác cười lạnh, nói :

- Lão không cần gạt ta. Lão âm thầm sai người giết gia phụ là có ý gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lạnh mặt cười nói :

- Thế thì đi hỏi phụ thân người, tại sao lại đi ẩn cư tại nơi thâm sơn cùng cốc?

- Trong võ lâm không ai không tránh khỏi có kẻ thù. Tiên phụ vì muốn lánh mặt kẻ thù mới phải vào nơi thâm sơn vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm giây lát, thở dài nói :

- Người hãy đi đi. Lão phu không muốn nói nhiều với người.

Lục Văn Phi nói :

- Trong lòng tiền bối tất có việc khó nói ra. Chỉ vì lão và tại hạ vốn không quen biết. Là bạn, là thù, thật là khó nói, tại hạ không dám phiền lão, xin cáo biệt.

Chàng trở về phòng, trời đã tối, chỉ cảm thấy việc này rất phức tạp mơ hồ. Tin truyền trong mộ cổ có bảo vật nhưng dường như không có liên quan đến bức mật đồ trong người của mình. Đồng thời, từ việc quan sát các sự việc thì Tuyết Sơn Mang Tẩu là người giữ một phần của bức mật đồ của Tần vương. Nhưng sự việc trọng đại, lão khó mà thổ lộ.

Văn Phi bồn ba cả ngày nên vô cùng mệt mỏi, vừa lên giường nằm đã ngủ say cho đến giờ Ngọ hôm sau mới giật mình tỉnh giấc, mở to đôi mắt nhìn thấy bóng nấp, chàng giật mình hồi tiếc tại sao mình lại ngủ say như vậy, vội vã rửa mặt rồi đi ra trước tửu quán, nhìn xem bốn bề. Tuy là có không ít khách nhưng so với những ngày trước kém hơn nhiều, chàng một mình kêu rượu thịt, ăn uống no nê. Chợt nghĩ đến, mấy ngày hôm trước đã gặp Vương Tôn, kinh nghiệm giang hồ của người này vô cùng phong phú hay là đi tìm hắn ta để đàm đạo.

Tính tiền xong, bèn đi đến phòng sau viện, gõ tay gõ hai tiếng lên cửa. Từ bên trong vang ra một giọng nói già nua :

- Phía ngoài là ai vậy?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ họ Lục, cầu kiến Vương công tử ở nơi này.

Kẹt một tiếng cửa mở ra, một lão già áo xanh tóc bạc hiện ra quan sát Văn Phi một hồi rồi nói :

- Gia chủ thỉnh công tử vào trong.

Văn Phi gật đầu bước vào thì thấy Vương công tử đang tươi cười đứng ở hoa đình, nói :

- Lục huynh đêm qua cực khổ quá nhiều.

Lục Văn Phi giật mình :

- Vương huynh làm sao biết được?

Vương Tôn cười nói :

- Thái Hành sơn, mưa gió đầy trời, huynh đài quen chốn cao sang, không chê nơi này nhỏ hẹp quá chứ?

Lục Văn Phi cảm thấy đỏ bừng cả mặt.

Vương Tôn lại nói :

- Việc của Công Tôn Văn Nương, huynh đài đã tận mắt trông thấy. Nói đúng ra, cô ta chỉ là một cô gái giang hồ liễu yếu.

Lục Văn Phi nói :

- Tin tức của Vương huynh thật là nhạy bén.

Vương Tôn cười :

- Những điều tiểu đệ đã nghe, bất quá chỉ là lời đồn bên đường, huynh đài tự mình trải qua những việc này tất nhiên phải biết rõ hơn đệ.

Văn Phi cười khỏ, lắc đầu :

- Tiểu đệ thật ngu tối, càng lúc càng hồ đồ, đang muốn thỉnh giáo huynh đài.

Vương Tôn mời Văn Phi vào ngồi trong Ngọc Hoa đình rồi nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu võ công thâm hậu, tự quyết tự đoán, huynh đài bắt tất vì chuyện của lão ta mà đem phiền hà vào người.

Lục Văn Phi nhướng đôi mày kiếm nói :

- Tại hạ đi lại trên giang hồ, giữa đường thấy chuyện bất bình không ra tay không được.

Vương Tôn ha ha cười nói :

- Huynh đài tính đại nghĩa hiệp, tiểu đệ mười phần khâm phục nhưng trong chuyện này đệ khuyên huynh đừng có quan tâm.

Lục Văn Phi làm lạ hỏi :

- Tại sao không thể quan tâm?

Vương Tôn cười lạnh nói :

- Xem tình hình trước mặt, Tuyết Sơn Mang Tẩu không phải tay vừa, hơn nữa lão lại không phải là người tốt còn nói đến Vân Nương tuy bị Kỳ Liên song thi bắt đi nhưng cũng chưa có gì nguy hiểm. Nếu như huynh đài tham dự vào, vô ý gây ra tội với Bạch Cốt giáo thì thật là hệ trọng.

Lục Văn Phi trầm ngâm suy nghĩ lại hỏi :

- Lời huynh nói tuy không sai nhưng tiểu đệ cảm thấy cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu nhất định còn có âm mưu khác.

Vương Tôn cười thần bí :

- Huynh đài dựa vào đâu mà đoán như vậy. Nếu dựa vào những điều huynh đài đã thấy thì cẩn thận là hơn. Nơi Thái Hành sơn này đầy không khí hận thù, đã chia ra nhiều phe phái. Huynh đài giữ thái độ bàng quan là tốt nhất. Vạn nhất gặp điều sơ xuất khó tránh khỏi nguy hiểm vào thân.

Lục Văn Phi cảm thấy lời nói Vương Tôn chứa đựng huyền cơ thì lấy làm lạ trong lòng rồi cười nói :

- Tiểu đệ vốn không có ý đồ tranh đoạt bảo vật cổ mộ như thế sẽ gặp phiền hà gì?

Vương Tôn gật đầu :

- Trên giang hồ phong hiểm rất nhiều, huynh đài dựa vào lòng vô tư của mình mà vào chốn phong tranh thì việc phiền não khó lòng tránh khỏi. Có nhiều việc tiểu đệ không tiện nói ra, huynh nên tự mình cân nhắc cẩn k.

Lục Văn Phi tạ lời đáp :

- Thế thì không cần, tiểu đệ bất quá tiện miệng nói ra thôi.

Vương Tôn nói :

- Đêm nay dưới chân núi phía bắc Thái Hành, Hiên Viên miếu sẽ có một trận long tranh hổ đấu. Thừa lúc bây giờ trời hãy còn sớm, chúng ta hãy uống vài chung rượu nhạt để tăng thêm nhã hứng.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Tiểu đệ chưa từng uống rượu xin huynh đài cứ tự tiện.

Vương Tôn đứng dậy nhường mành nói với Văn Phi :

- Xin đừng khách khí. Uống vài chung rượu thì có hề chi.

Lục Văn Phi khó lòng từ chối đành phải ngồi xuống. Ngoài cửa bước vào hai nàng hầu áo xanh xinh đẹp, bày biện thức ăn. Vương Tôn nâng ly mỉm cười :

- Xin hỏi Lục huynh năm nay niên kỷ bao nhiêu?

Văn Phi nói :

- Qua tháng mười, đệ mười chín tuổi.

Vương Tôn cười :

- Tháng ba chính là sinh nhật đệ, vậy đệ lớn hơn huynh nửa tuổi.

Văn Phi cung kính nói :

- Huynh đài tụy chỉ hơn nửa tuổi nhưng tài trí lịch duyệt thì lớn hơn đệ gấp mười lần.

Vương Tôn uống cạn chung rượu nói :

- Lục huynh bắt tất khiêm nhường, tiểu đệ chẳng qua đi lại giang hồ nhiều làm sao bì kịp khí chất tài hoa sẵn có của Lục huynh.

Lục Văn Phi bưng ly rượu lên, chỉ nghe một làn hương thơm bát ngát xông vào mũi, tâm thần khoan khoái, cúi đầu nhìn xem, thấy sắc rượu xanh bích như ngọc, nhấp môi một tí, cảm thấy ấm áp bất giác uống cạn một chung. Vương Tôn rót đầy cho Văn Phi một chung nữa rồi hỏi :

- Đệ mạo muội muốn biết Lục huynh có huynh đệ không?

Văn Phi thở dài :

- Trên không huynh trưởng, dưới không đệ muội, chỉ riêng ta cô độc một mình.

Vương Tôn chớp đôi mắt to đen, đột nhiên hỏi :

- Nếu Lục huynh không phật lòng vì lời nói của tiểu đệ, đệ xin bàn bạc cùng huynh một chuyện.

Lục Văn Phi vì lời nói của Vương Tôn khiến cho xúc động vì thân thể cô linh, liên tưởng đến phụ mẫu vừa qua đời, trong lòng chua xót, không cầm được nước mắt.

Vương Tôn đang chờ Văn Phi trả lời, chợt thấy chàng rơi nước mắt kinh ngạc hỏi :

- Vì sao huynh khóc?

Văn Phi như sực tỉnh giấc mộng, đưa tay áo lau nước mắt rồi nghĩ thầm :

“Đại trưởng phu không dễ rơi lệ trước mặt người lạ, tại sao hôm nay ta có thái độ như vậy?”

Nên miễn cưỡng cười nói :

- Tiểu đệ vì nghĩ đến phụ mẫu quá cố khó nén nỗi đau thương xin huynh đài đừng cười.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Lục huynh chí tình chí nghĩa, một dạ hiếu thảo, tiểu đệ cảm phục vô cùng sao mà dám cười chứ.

Rồi lại tiếp :

- Hiện giờ Lục huynh không được vui lần sau tiểu đệ sẽ bàn đến việc vừa rồi, được chăng?

Văn Phi nói :

- Chuyện chi huynh đài cứ nói.

Vương Tôn ngần ngừ giây lát rồi nói :

- Đệ muốn cùng huynh kết nghĩa kim lang.

Lục Văn Phi trầm ngâm một lát, rồi đứng lên vòng tay nói với Vương Tôn.

- Đại ca ở trên xin nhận tiểu đệ một lễ.

Vương Tôn cười lớn nói :

- Chúng ta là bằng hữu chi giao, không cần đa lễ mau ngồi xuống đi.

Vương Tôn dường như vô cùng sảng khoái đưa tay về phía hai nàng hầu xinh đẹp gọi đến trước mặt, chỉ vào một nàng cao cao rồi nói :

- Đây tên là Mai Hương.

Lại chỉ vào nàng hầu có hai bím tóc :

- Đây tên là Tiểu Liên.

Từ đây về sau, nếu có chuyện chi Lục đệ cứ dẫn dò bọn chúng làm.

Nhìn thấy hai nàng hầu cười tươi như hoa, đôi mắt long lanh nhìn Văn Phi, Vương Tôn bèn mắng :

- Sao ngăn người ra đó, mau bái kiến nhị gia.

Mai Hương và Tiểu Liên vội nghiêm mặt, cả hai đến cung lễ trước mặt Văn Phi :

- Tham kiến nhị gia.

Lục Văn Phi đứng dậy cười nói :

- Không dám. Tại hạ không dám nhận.

Mai Hương và Tiểu Liên thối lui ra sau. Trong lòng của Lục Văn Phi cảm thấy ít nhiều vui vẻ. Hai người cùng nhau đàm đạo võ công của các môn phái.

Vương Tôn mỉm cười lộ đôi hàm răng ngọc :

- Hôm nay chúng ta cùng đàm đạo võ công các môn phái. Lục đệ cho môn p hái nào là xuất sắc?

Lục Văn Phi nghĩ một lúc nói :

- Tiểu đệ ít nghe, ít thấy hiểu biết nông cạn. Tuy thường ngày có nghe gia sư bàn luận qua nhưng chỉ tai nghe, chưa từng mắt thấy, không dám khoa trương trước mặt Vương huynh.

Vương Tôn gật đầu :

- Thế thì cũng lạ, dựa vào kiếm thuật mà nói thì lệnh sư được tôn xưng là Kiếm Tổ.

Lục Văn Phi ngạc nhiên nói :

- Đệ chưa từng nói qua danh tánh gia sư, đại ca làm sao mà biết được?

Vương Tôn cười nói :

- Đệ cùng người ta động thủ nhiều lần, làm sao có thể qua được tai mắt của huynh.

Lúc này, Lục Văn Phi đã cảm thấy người đại ca vừa kết nghĩa không những kiến thức quảng bác mà võ học cũng thâm hiểm vô cùng khó lòng đoán biết.

Vương Tôn lại nói :

- Kiếm có thể xem là đứng đầu binh khí nhưng muốn điều khiển kiếm phải dùng khí. Muốn trở thành tay kiếm tuyệt luân, tất phải luyện khí trước tiên.

Lục Văn Phi không nhịn được nói chen vào :

- Điều này gia sư cũng từng nói qua chỉ vì hành công luyện khí cần phải khổ luyện, hơn mười năm mới có thể thu thập kết quả. Nếu với bước đầu tập luyện thì tiểu đệ cũng đã đạt được một chút công phu, còn chính gia sư khổ luyện lâu nay cũng chưa đạt ý nguyện.

Vương Tôn gật đầu :

- Không sai, bất luận là thần môn hay đạo gia đều lấy hành công làm đầu.

Trước tiên điều tức hơi thở, luyện bách cốt, đến khi “Khí chuyển hồi thiên, thần vu bản ngoại”. Đến ngày thành công, trong chớp mắt thời gian khai thông hai mạch Nhâm Đốc, khí thân đồng nhất. Bình thường đi như giông như gió, nếu muốn có thể như làn chớp xẹt chẳng thấy bóng người...

Vương Tôn hít một làn hơi nhẹ nói tiếp :

- Chỉ vì con người hỉ, nộ, ái, ố khó chuyên tâm luyện tập. Nếu không là người có hùng tâm thì không sao thành đạt. Nay đệ nên dựa vào tuổi còn thanh xuân rảnh mà khổ luyện thì rất có ích cho mình.

Lục Văn Phi lại nghe đại ca thao thao bất tuyệt, bàn về đạo luyện khí hành công, bất giác thần thái tiêu dao như nghe mà chẳng nghe, trước sau không lên tiếng nghị luận, một lúc mới chen vào :

- Lời đại ca rất hữu lý, nếu như không gắng công luyện tập sao có thể hy vọng thành công.

Vương Tôn cười nói :

- Chúng ta đã đi quá xa rồi, tạm thời không bàn luận đến nó nữa.

Văn Phi nhìn thấy trời sắp hoàng hôn nên nói :

- Tiểu đệ tử lực không cao xin cáo lỗi với huynh.

Vương Tôn cũng đứng dậy nói :

- Bây giờ cũng hãy còn sớm, biểu huynh có một món quà nhỏ, xin đệ hãy chờ cho một lát.

Nói xong nhẹ nhàng nắm tay áo Lục Văn Phi đi vào trong nội thất. Văn Phi theo Vương Tôn vào phòng ngủ. Bất giác mở to đôi mắt, chỉ thấy đồ vật bày biện trong phòng đều là kỳ trân dị bảo trong thiên hạ, lại giống như một khuê phòng của nữ nhi, đồng thời thoang thoảng một mùi như hoa lan mà không phải hoa lan, như xạ hương mà không phải xạ hương.

5. Chương 5: Sơ Lộ Tranh Vành

Vương Tôn nhìn thấy Văn Phi sắc mặt đầy nét kinh ngạc, không nhìn được cười, vẫy tay nói :

- Đệ đến đây ta nói nhỏ một chút.

Lục Văn Phi nghe lời đến gần bên cạnh Vương Tôn. Vương Tôn lẩm bẩm vào tai chàng và bảo chàng nhắc lại.

Lục Văn Phi thiên chất thông minh nghe qua một lần đều thuộc hết cả.

Vương Tôn đột ngột nghiêm giọng nói :

- Việc này nhất thiết không cho người thứ ba biết.

Văn Phi gật đầu :

- Tất nhiên rồi.

Vương Tôn lại dặn :

- Cách này để dùng khi cực kỳ mệt mỏi hoặc chiến đấu lâu dài, chân lực suy giảm nhất định sẽ mau chóng hồi phục.

Sư phụ của Văn Phi là kỳ nhân đương thời và hết lòng dạy dỗ Văn Phi, nhờ chân truyền của sư phụ nên Văn Phi có một căn bản võ công vững chắc vì vậy nghe khẩu quyết của Vương Tôn truyền cho tuy chỉ là phương pháp bổ túc nội công nhưng ý nghĩa thâm sâu và khó hiểu.

Lúc này đã có chút rượu, cho nên chàng cũng không để trong tâm, Vương Tôn lại nói :

- Những anh hùng nổi tiếng trên võ lâm thiên hạ đều đã đi vào Thái Hành có lẽ sư phụ đệ cũng đã đến rồi.

Lục Văn Phi trầm mặc nói :

- Sư phụ của đệ không thể đến được.

- Biểu huynh tuy không biết lệnh tôn đã bị ai ám sát nhưng đoán chắc việc này đã có mưu tính trước. Nhất định có liên quan đến kẻ xung đột hơn nữa có liên quan đến núi Thái Hành. Sư phụ của đệ là tri kỷ của lệnh tôn sao có thể nhắm mắt làm ngơ.

Lục Văn Phi than dài nói :

- Phán đoán của đại ca thật chẳng sai. Sư phụ lão nhân gia...

Nói đến đây chợt nín bật, Vương Tôn nghe nói vừa quan sát sắc mặt lòng nghi ngờ hỏi :

- Hay là lệnh sư đã gác kiếm không còn nói chuyện giang hồ nữa chẳng?

Lục Văn Phi muốn nói nhưng rồi ngừng lại, một lát nhẹ giọng :

- Bây giờ không còn sớm nữa, tiểu đệ tạm thời cáo biệt.

Vương Tôn không lưu lại từ tốn nói :

- Huynh biết đệ đang nhớ đến việc Hiên Viên miếu, biểu huynh nghĩ rằng không đi xem không được.

Lục Văn Phi đã bước ra cửa đi gấp ra đến hoa đình. Chỉ thấy lão già áo xanh tóc bạc đang đứng nghiêm cung ở giữa vườn thấy Văn Phi đi đến bất chợt vòng tay thi lễ. Văn Phi rất tôn kính bậc trưởng lão vội vàng vòng tay nói :

- Lão trưởng là bậc trưởng lão đừng nên đa lễ như vậy.

Lão già áo xanh khom người nói :

- Công tử đã cùng gia chủ kết nghĩa huynh đệ, lão hủ là thuộc hạ không giữ lễ sao được.

Lục Văn Phi cười nhẹ :

- Lời tuy không sai nhưng tại hạ không dám nhận. Nếu như lão trưởng không chê chúng ta kết nghĩa vong niên chi giao được chẳng?

Lão già áo xanh cười ha hả nói :

- Công tử quả có ý muốn kết giao, lão hủ đâu dám không tuân mệnh.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, tại hạ chỉ là kẻ vũ phu đâu dám dưới mắt không người.

Thanh y lão nhân cười cười lắc mái đầu bạc từ tốn nói :

- Lão hủ với công tử dường như có duyên phận đặc biệt. Đêm nay không dùng lời giả dối thì ngày sau sẽ trở nên thân thiết.

Văn Phi nói :

- Tại hạ tuổi trẻ nông cạn, kính thỉnh lão trưởng chỉ điểm.

Thanh y lão nhân nói :

- Công tử đừng quá khiêm nhường. Lão hủ cùng với công tử kết giao chẳng qua vì có quan hệ với gia chủ mà thôi.

Lục Văn Phi nói :

- Xin hỏi tôn tính đại danh của lão trưởng là gì?

Thanh y lão nhân nhẹ giọng :

- Lão mai danh ẩn tích đã lâu, đã quên đi danh tính.

Rồi đưa tay vuốt chòm râu bạc cười nói :

- Nếu như muốn xưng hô cứ gọi lão là Bạch Hồ Tử (râu bạc) là được rồi.

Lục Văn Phi là người không câu nệ tiểu tiết, ha hả cười nói :

- Lão trưởng thật khác người, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh. Sau này ngoài ba chữ Bạch Hồ Tử tại hạ thêm hai chữ đại thúc được chẳng?

Thanh y lão nhân cũng cười nói :

- Tùy công tử.

Lục Văn Phi bước ra ngoài. Trong lúc ngang qua con đường đột nhiên thấy hai bóng người từ trên lầu các phi thân ngang. Một người trong đó là Tuyết Sơn Mang Tẩu. Chàng vốn không có ý nhúng tay vào chuyện của người, chỉ vì cảm thấy nghi ngờ Tuyết Sơn Mang Tẩu cho nên men theo họ phi thân ra ngoài tường.

Dưới ánh trăng chỉ thấy người cùng đi với Tuyết Sơn Mang Tẩu là một kẻ vừa ốm vừa cao mình mặc áo bào trắng đôi mắt quét ra tia sáng xanh cử động thật nhanh nhẹn khiến người ta cảm thấy quỷ khí trùng trùng. Chỉ nghe người đó lạnh băng nói :

- Bồn Giáo không có ý làm khó lão, bắt lệnh ái đi chỉ là bắt đắc dĩ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu than thở :

- Lão mù ta là người tàn phế nếu nghe lời người cũng ví như người mù cưỡi ngựa mù.

Lão bạch y lạnh lùng nói :

- Không cần chối từ ta không ngại nói rõ cho lão biết, lão là người truyền tin tức, nay đã rơi vào tay ta nếu không biết bí mật trong đó thì hèn người đến có tác dụng gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu toàn thân chấn động nhưng ông ta là người thâm trầm sâu sắc cho nên thần sắc vẫn không đổi nói :

- Lão mù ta không hề bội ước. Quả thật vô tình ta có được bức mật đồ nhưng đáng tiếc đã bị Hắc Long bang đoạt lấy.

Người áo trắng cười gằn :

- Đó chỉ là bức mật đồ giả mạo.

Mang Tẩu nói :

- Không cần biết là giả hay thật lão hủ chỉ có bức đồ đó mà thôi.

Người áo bào trắng cười nhạt :

- Việc này làm sao có thể che được mắt ta. Lão đã dùng kế một tên bắn hai chim. Ý muốn dùng bức mật đồ giả làm mồi tạo nên trận chiến giữa Hắc Long bang, Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài :

- Không cần biết người nói thế nào lão mù ta chỉ có thể thôi.

Lão áo trắng khô khan nói :

- Người đôi mắt đã mù, nếu như có được toàn bộ di vật Tấn vương thì dùng được gì? Suy đi tính lại người chỉ có Vân Nương...

Mang Tẩu khích động cao giọng nói :

- Lão mù này bình sinh chỉ có một gái. Nó là sinh mệnh của ta. Dẫu mạng già này có chết hai ba lần cũng chẳng tiếc, chỉ lo có một Vân Nương.

Lão áo trắng nói :

- Xin Công Tôn huynh bớt nóng. Bồn Giáo không hề có ý hại Vân Nương, cũng không phải đến đây thương lượng với huynh.

Hai người vừa đi vừa nói. Văn Phi âm thầm theo dõi phía sau nhưng vẫn chưa bị phát giác.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trấn tĩnh một chút nói :

- Lão mù này quyết không nói hoang đường. Bức mật đồ là thật là giả ta cũng không thể phân biệt nhưng chỉ có ta có bức mật đồ ấy mà thôi. Thật ra quý Giáo không cần phải tra hỏi nữa.

Người áo trắng dường như bị lời nói này lay chuyển dừng chân :

- Lời của Công Tôn huynh là sự thật sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Vân Nương hiện đã nằm trong tay quý Giáo. Nếu như đem toàn bộ bảo tàng ra nói với ta cũng không làm ta động lòng nói chỉ một bức mật đồ.

Người áo trắng thấy ông ta nói chân thành cười lạnh :

- Nếu nói như vậy chúng ta không cần đi cổ mộ nữa rồi, Hắc Long bang hiện đang ở Hiên Viên miếu, bây giờ đi nhanh đến đó hãy còn kịp.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nếu như quý Giáo lấy lại bức mật đồ, lão mù tình nguyện dâng tặng nhưng xin hãy tha cho tiểu nữ.

Người áo trắng nói :

- Lệnh ái hiện giờ ở nơi bồn Giáo. Mật đồ khi đã đoạt về lập tức sẽ được tự do.

Nói rồi quay lưng gấp rút mà đi, thân pháp nhanh như gió cuốn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đột nhiên dừng chân trầm giọng hỏi :

- Kẻ nào ẩn hiện sau lưng ta?

Vốn thính lực lão cao cường, đã từ lâu phát giác ra người theo dõi, Lục Văn Phi nói nhỏ :

- Tại hạ Lục Văn Phi.

Mang Tẩu cười lạnh :

- Lại là người! Theo tông tích của ta là ý gì?

Văn Phi nói :

- Người của Bạch Cốt giáo tất nhiên đều đã đến Hiên Viên miếu. Tiền bối nếu muốn cứu lệnh ái bây giờ chính là thời cơ. Tuyết Sơn Mang Tẩu được lời nói thức tỉnh, nghĩ thầm :

“Đúng vậy Bạch Cốt giáo tà môn chi đạo, phản phúc vô thường, ta đi cứu Vân Nương ra mới là thượng sách”.

Nhưng ngoài mặt vẫn lạnh băng :

- Việc của lão phu không cần người nói vào.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ chỉ vì thấy tiền bối đôi mắt đã mù, hành động bất tiện nên mới có lòng muốn giúp đỡ chứ không hề có ý khác.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trong lòng lo lắng an nguy ái nữ tuy là còn nghi ngờ Văn Phi nhưng chuyện cứu người là khẩn cấp nên không còn ngần ngại đành nhún mình. Lúc này thở dài nói :

- Cả đời lão hủ chưa từng nhờ ai, nếu người có lòng giúp ta, bất luận thành hay bại sau này nhất định ân đền nghĩa trả.

Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ không có tâm cầu báo đáp tiền bối chớ nên hiểu lầm. Việc không thể chần chừ chúng ta đi mau.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ đã nghe rõ ràng, Bạch Cốt giáo mời ta vào trong Quan Đế miếu dưới chân núi Đông Phong.

Lão nói xong điểm gãy trúc xuống cả người đã bay lên không trung tuy đôi mắt đã mù mà hành động thần tốc dị thường. Lục Văn Phi cũng vội vã phi thân theo sau, trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Hai người chạy nhanh ước khoảng một khắc đã đến chân núi Đông Phong. Mang Tẩu dừng chân nói nhỏ :

- Phía trước là miếu Quan Đế, lão hủ không thể quan sát phiên người thay ta thám thính một phen xem thử tiểu nữ có bị giam ở đây không?

Văn Phi nói :

- Tại hạ đã biết hành động như thế nào rồi.

Nói rồi phóng mình phi thân về phía trước. Trên đường phát giác có người. Trong lòng biết tất nhiên những người này đi Hiến Viên miếu cho nên an tâm mà chạy thẳng đến Quan Đế miếu.

Tòa miếu tự này ở nơi thâm sơn khói hương không nhiều. Tường viện có nơi đã bị đổ nát, cửa miếu nứt nẻ, hình như đã lâu không được sửa chữa. Lúc này Văn Phi nhón người phi thân lên đầu tường, giương mắt xem xét. Trên đại điện chỉ có ánh đèn lập lòe giống như lửa quỷ. Ở nơi bái đài có hai người áo trắng mặt chẳng còn chút máu nếu như không thấy trước ngực hô hấp thì thật giống xác chết. Văn Phi đã sớm biết đây là thuộc hạ của Bạch Cốt giáo nên trong lòng không sợ hãi phi thân vào đại điện. Hai kẻ áo trắng giật mình cùng phóng người đến nhìn thấy kẻ mới đến là một thiếu niên trẻ tuổi lạ mặt chúng không khỏi giật mình.

Văn Phi cười lạnh :

- Tiểu cô nương có phải bị giam ở đây không?

Hai kẻ áo trắng không nói không rằng phân ra hai phía giữ chặt cửa miếu, Văn Phi dụ sắc mặt từ tốn nói :

- Lời tại hạ nhị vị có nghe chăng? Cô nương đó là con gái của Tuyết Sơn Mang Tẩu?

Kẻ áo trắng đứng trước mặt Văn Phi cười lạnh :

- Không sai. Chính xác là có một con nhỏ mặt đen bị giam ở nơi này.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đến đưa cô ấy trở về.

Bạch y nhân cười the the :

- Nói nghe hay lắm. Ta hỏi người có Bạch Cốt lệnh của bản Giáo chăng?

Văn Phi :

- Không có.

Bạch y nhân ngậm vận song chưởng :

- Người đường đột xông vào Phân đàn bản Giáo chỉ có một con đường có thể đi.

Văn Phi xem xét cẩn thận đôi tay giơ lên của đối thủ giống như hai chân của ác quỷ, trong lòng kích động ngậm vận công lực phòng bị, ngoài miệng thì nói :

- Không biết đó là con đường gì?

Bạch y nhân cất giọng âm trầm như quỷ thét :

- Chết...

Rồi đưa song thủ lên chụp nhanh xuống đầu Văn Phi, một làn hàn khí nặng nề bao phủ.

Lục Văn Phi cười lạnh một tiếng, trường kiếm rút ra đạo hào quang như nghinh tiếp song trảo.

Chiêu thế như chớp. Bạch y nhân không ngờ chàng ra tay mau lẹ như vậy rung động toàn thân, song trảo vội vã rút về, dựa vào thể kiếm phi thân ra ngoài năm bước, trông thật nhẹ nhàng không lưu một chút tiếng động.

Văn Phi la thâm :

“Ngay cả một tên đệ tử của Phân đàn Bạch Cốt giáo ta cũng không thu thập được, còn đủ bản lĩnh chen chân vào chốn giang hồ sao?”

Lúc chàng thu kiếm về, phía sau lưng có một tên áo trắng nhẹ nhàng tung chưởng đánh lén, Văn Phi ít có kinh nghiệm đối địch nên không phòng bị kỹ càng. Bất chợt thấy phía sau một trận hàn phong đánh tới, thân hình bay bổng lên trường kiếm quét ngang ngăn cản chưởng phong.

Bạch y nhân phía sau có lẽ biết kiếm của Văn Phi cực kỳ lợi hại thân hình nhích lên, cánh tay giơ dài ra chụp xuống đầu Văn Phi. Văn Phi lúc này đã nhận ra Bạch Cốt nhân có tà môn âm công tuyệt hảo mà khinh công cũng chẳng vừa, chàng la to một tiếng kiếm thức phát động tấn công hai người. Đây là lần thứ nhất Văn Phi thật sự đánh với người nên không biết võ công của mình thâm sâu hay nông cạn, vì thấy đối phương hai người đánh một, võ công lại cao cường nên dùng toàn lực xuất thủ thấy kiếm quang của mình loang loáng trong lòng tự tin hơn. Chợt bên tai nghe một tiếng thét kỳ quái, liền nhích động thân kiếm, máu tanh bắn ra. Bạch y nhân phía trong đại diện đã bị đâm một kiếm ngã nhào xuống đất. Bạch y giữ cửa cũng bị chặt đứt một cánh tay la một tiếng đau đớn liền chạy ra khỏi cửa.

Lúc này ngoài cửa chỉ thấy ánh sáng xanh lấp lánh, một cây gậy trúc chặn đường gã cụt tay, gã không hề phòng bị thì trên đầu đã bị một gậy đánh xuống như búa bổ bể làm hai ngã nhào xuống đất. Tuyết Sơn Mang Tẩu chạy lại khấn trương hỏi :

- Tiểu ca đã tìm thấy con gái của lão chưa?

Lục Văn Phi không ngờ toàn lực xuất một chiêu lại thu kết quả như vậy nên còn đứng đó ngẩn ngơ. Khi Tuyết Sơn Mang Tẩu hỏi mới sực tỉnh lên tiếng :

- Hãy đợi tại hạ xem xét một lát coi có giấu nơi này chăng?

Văn Phi nghiêng người bước vào trong để xem thấy có một căn phòng, nghĩ là nơi ở của miếu chủ liền đẩy cửa bước vào. Quả nhiên thấy trên giường có một người con gái đang ngồi, liền cao giọng nói :

- Tiền bối Vân cô nương ở đây nè.

Mang Tẩu chạy vội vào trong cao giọng gọi :

- Vân nhi!

Lúc này Lục Văn Phi đã cắt sợi dây trói trên người của nàng rồi lấy miếng vải nhét trong miệng ra.

Nàng con gái nhồm người ngồi dậy quả thật là Vân Nương. Tuyết Sơn Mang Tẩu bước lên hai bước, quệt nước mắt uất nghẹn hỏi :

- Con ơi! Khổ cho con rồi...Bọn chúng có làm hại con chăng?

Lục Văn Phi thấy cha con đoàn tụ, tình thâm biểu lộ trong lòng cảm động, thở dài một tiếng, dứt kiếm vào vỏ, bước ra ngoài điện. Chàng biết bây giờ nơi Hiên Viên miếu vô cùng khẩn cấp, chắc rằng có một trận tranh đấu kịch liệt. Chàng tuy không có ý tranh đoạt bức mật đồ mà chỉ muốn từ việc đoạt bức mật đồ đó tìm hiểu rõ bí mật đã giấu trong bao kiếm nên ra khỏi Quan Đế miếu chạy về hướng Bắc.

Gió rét căm căm phả vào mặt lạnh lẽo, tuy là người tập luyện nội công nhưng chạy trong trời đêm buốt giá nhiều trận hàn phong quất vào mặt rát da. Văn Phi hít một hơi chân khí chạy nhanh đến chân núi.

Quả nhiên thấy ở lưng chừng núi ẩn hiện một tòa miếu tự, chàng men theo triền núi từng bước leo lên, một mặt định thần quan sát bốn bên, chỉ thấy trước tòa miếu cổ một cây bách rậm rạp cao vút tới trời chiếm một khoảng đất rộng lớn.

Lúc này chàng đang đi trên con đường được lát bằng đá xanh. Đột nhiên từ trong bóng tối vang lên giọng con gái :

- Ai đó? Đứng lại!

Một luồng ánh sáng vàng tỏa ra từ trước mặt bay đến vừa nhanh vừa gấp. Con đường Văn Phi đang đi, bên trái là vách núi cao vọt vọi, bên phải là vực sâu muôn trượng, không còn cách nào tránh chàng không dám vung tay tiếp đón đám ám khí kia, vội dừng chân đứng lại thuận tay rút kiếm chiêu “Loạn Thạch Xuyên Tập” chống đỡ trận mưa ám khí.

Xong chàng hoành kiếm ngang ngực giương mắt quan sát. Chỉ thấy Trương Ngọc Phong của Tây Xuyên Tây Trương môn đang ngồi trên một nhánh cổ bách. Văn Phi tức giận giương mày kiếm mà nói :

- Người ra tay như vậy là có ý gì?

Trương Ngọc Phong đã gặp qua Văn Phi một lần, nhìn thấy chàng đến đường như ngoài ý liệu, lãnh đạm nói :

- Canh khuya đêm vắng người đến đây làm gì?

Văn Phi tra kiếm vào vỏ nói :

- Miếu đình là nơi bốn phương cúng bái sao tại hạ lại đến không được?

Văn Phi cười cười chân vẫn không dừng bước nhanh về phía trước. Trương Ngọc Phong nói :

- Tình thế lúc này không giống trước đây, không thể cho người ngoài đột nhập.

Lục Văn Phi vận dụng mục lực cố gắng nhìn vào bóng đêm chỉ thấy một tòa miếu đình không một bóng đèn, tuyệt vô âm thanh, chung quanh miếu bóng người trùng trùng, rất nhiều nhân vật vô lâm hàng hàng lớp lớp. Tình thế cực kỳ khẩn trương.

Chẳng thềm quay đầu lại Văn Phi cười lạnh :

- Chỉ vì cô nương là phận nữ lưu, tại hạ không tranh hơn thua với cô nương.

Văn Phi tính tình sáng khoái, nghĩ sao nói vậy, lời nói ra tuy không ác ý nhưng làm Ngọc Phong đau lòng.

Trương Ngọc Phong phi thân trước mặt chàng nói :

- Thân phận nữ lưu lẽ nào không phải người sao? Hừ quả thật người chẳng biết sống chết là gì.

Lục Văn Phi nhíu đôi mày :

- Tại hạ đã nhiều lần nhường nhịn. Cô nương đừng quá đáng.

Trương Ngọc Phong nhíu mày nói :

- Ép người thì thế nào?

Lục Văn Phi chỉ thấy một luồng nộ khí xung lên, ngăm vận song chưởng, đôi mắt quét một vòng thần quang nhìn thẳng vào đối phương có ý muốn ra tay xuất thủ.

Trương Ngọc Phong thấy khí thế của chàng nên thối lui hai bước. Vừa rồi chính mắt thấy chỉ một chiêu Văn Phi đã phá tan ám khí của mình, công phu hơn mình rất nhiều, nên trong lòng đã có kể sách. Văn Phi thấy tình hình trước mắt bất chợt nghĩ rằng :

“Ngọc Phong bất quá chỉ là một nữ lưu trẻ tuổi, có gì phải cùng nàng tranh hơn thua”.

Nên thở nhẹ một hơi nén cơn giận trong lòng, nét mặt không còn khó chịu, ánh mắt lại chăm chú nhìn về cục diện phía trên. Chàng dường như không có chút lịch duyệt giang hồ, nếu như lúc này đối phương đột ngột phản kích thì sẽ không tránh được điều bất hạnh.

Trương Ngọc Phong xuất thân từ Xuyên Tây Trương môn, từ nhỏ đã vào chốn giang hồ, đa số kẻ vô lâm gặp nàng nhiều phần kiêng nể nên tánh tình cực kỳ kiêu ngạo, một chút không hài lòng liền ra tay giết người.

Lúc này Văn Phi khí thế hào hùng không thềm quan tâm đến ý đến nàng thì cho rằng có ý khinh miệt, sát tâm bừng bừng trỗi dậy thò tay vào áo bóc một nắm Mai Vũ kim mang định tung ám khí, bất chợt thấy thần sắc đối phương ôn hòa, chú tâm nhìn nơi quần hùng tụ tập xem ra như đã quên chuyện vừa rồi, bất giác dừng tay lại chửi thầm.

“Người là thằng ngu đần, ngớ ngẩn. Ngay cả sự sống chết cũng không biết. Nếu ta giết hắn cũng không phải anh hùng”.

Đột nhiên vắng lại từ hiện trường tiếng của Truy Mệnh Diêm Vương Trương Nam :

- Ngọc Phong con đang nói chuyện với ai?

- Con cũng không biết hắn là ai.

Trương Nam chậm bước đến gần, mắt thấy Văn Phi bắt chợt trong lòng nghĩ ngợi. Hắn là người thâm trầm xảo quyệt, tâm cơ ác độc, ra tay tàn ác.

Lúc này hắn lãnh đạm nói :

- Tôn tính của tiểu ca là gì?

Lục Văn Phi tuy không có hảo cảm đối với hắn nhưng đối phương đã có lời hỏi han đằng hoàng không thể không lên tiếng đáp lại :

- Tại hạ họ Lục tên Văn Phi.

Trương Nam hỏi :

- Lần này đến Thái Hành chỉ có mình ngươi sao?

Văn Phi không phải là người gian xảo nên gạt đầu :

- Đúng vậy.

Trương Nam nghĩ thầm mà cười lạnh trong lòng :

“Hảo tiểu tử, đơn thân mà dám trước mặt ta khoa trương. Hừ...”

Nhưng ngoài mặt vẫn không biến đổi, nói :

- Người vô lâm thiên hạ vì bảo tàng của Tấn vương đều đã đến Thái Hành, nghĩ rằng tiểu ca cũng vì việc này chăng?

Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ tuyệt không có ý này.

Trương Ngọc Phong cười lạnh chen giọng vào :

- Ngươi là kẻ giả dối, nếu không vì di vật Tấn vương thì chen chân đến Thái Hành này làm gì?

Văn Phi nhìn Ngọc Phong nửa mắt, cất tiếng nói không chút hảo ý :

- Tại hạ không thích có người vặn hỏi.

Trương Nam trừng mắt nhìn Ngọc Phong rồi nói :

- Hắn đơn thân độc mã nếu có ý đồ muốn chiếm đoạt cũng không thể thành công.

Hắn lại mỉm cười rồi nói với Văn Phi :

- Nếu như lệnh sư có tâm ý này thì đó lại là chuyện khác.

Lục Văn Phi không thừa nhận cũng không phủ nhận. Chàng biết đối phương đang chủ ý dò xét hành động sư phụ chàng. Nếu nói sư phụ không đến bọn họ cũng không tin. Câu nói này của Trương Ngọc Phong khiến chàng thấy bất bình.

Trương Ngọc Phong là người vô cùng thông minh biết ngũ thức mình tánh tình lạnh lùng ác hiểm đột nhiên ăn nói nhỏ nhẹ với một thiếu niên trẻ tuổi ắt có dụng ý.

Văn Phi không nhịn được chen vào nói :

- Mật đồ ta còn chưa thấy làm sao nói đến việc tìm bảo tàng. Quần hùng tụ tập nơi đây nguy hiểm khắp nơi chắc chắn dữ nhiều lành ít.

Trương Nam cười lạnh nói :

- Người đột kích bốn bên quả thật không ít nhưng một trăm người một trăm ý. Lực lượng phân tán sao bằng Hắc Long bang đồng tâm đồng sức, trên dưới một lòng.

Lục Văn Phi mắt nhìn hiện trường gạt đầu nói :

- Lời tiên bói quả không sai. Nếu như duy trì tình trạng này cũng không phải là biện pháp.

Trương Nam nhìn thấy Văn Phi từ từ đi vào lão cảm khái nói :

- Tiểu đệ tuy có tâm cứu thế không ngại lực lượng mình quá mỏng nhưng ở hiện trường ai cũng vì mình mà lo riêng mưu kế khó gặp người cùng chí hướng, xem ra Hắc Long bang tọa thị đứng nhìn cũng đạt được bảo vật.

Văn Phi là người hào khí buột miệng nói :

- Chỉ sợ không dễ như vậy.

6. Chương 6: Cổ Lăng Giao Phong

Trương Nam nói :

- Nếu như lệnh sư xuất viện, chỉ cần hiệu triệu một tiếng, quần hùng tức khắc sẽ hưởng ứng, sá gì một Hắc Long bang.

Văn Phi nói :

- Gia sư gió núi mây ngàn, chuyện giang hồ từ lâu đã gác bỏ ngoài tai.

Trương Nam cười nói :

- Năm xưa Hoàng Sơn luận kiếm, sở học của lệnh sư khiến cho Mạc Bắc tam hung cho đến Lãnh Hải Ngoại Mạc biết rằng khó thắng mà phải rút lui, giải trừ kiếp nạn cho võ lâm, đức độ quang bá. Giờ đây Lục huynh chỉ cần nêu tên sư phụ, đồng đạo các phái sẽ vui vẻ phục tùng.

Văn Phi lắc đầu nói :

- Việc này tại hạ khó có thể vâng mệnh.

Trương Nam thoáng nghĩ rồi nói :

- Lục huynh cho rằng có chỗ bất tiện, thế thì cũng được. Chỉ vì bây giờ tình thế đã quá khẩn cấp, vạn nhất Hắc Long bang đem lực lượng người đồng thể mạnh mà tiến vào lăng đoạt bảo vật, đó chẳng phải là chuyện phiền hà sao?

Lục Văn Phi nói :

- Lễ nào Kim Lăng Tạ gia, Bạch Cốt giáo và quý phủ đều không có biện pháp đòi kháng sao?

Trương Nam nói :

- Thật thì không phải như vậy. Chỉ vì trước đây không có chuẩn bị kỹ, thủ hạ mang theo rất ít, hơn nữa các nhà đều không muốn liên thủ.

Văn Phi thở dài nói :

- Nói đi nói lại, mọi người đều vì mưu lợi cá nhân, không ai chân thành vì võ lâm tạo phúc.

Trương Nam tiếp lời :

- Đúng vậy, nếu như Lục huynh có dạ vì giang hồ mà ra tay, ta có một biện pháp.

Trương Nam thực ra là con người xấu xa tính toán, vì muốn tìm hiểu nhân vật nào đứng sau Văn Phi, nên mới hết lời khua môi múa mép. Lục Văn Phi kinh nghiệm giang hồ còn non kém, nghĩ sao làm vậy, nghĩ một lúc rồi nói :

- Quả như việc này có thể tạo phúc cho võ lâm, tại hạ sẽ hết sức giúp.

Trương Nam nén nổi vui mừng nói :

- Tiểu huynh chỉ cần tuyên bố giữa quần hùng nói rằng mật đồ của Tuyết Sơn Mang Tẩu là giả, trong cổ lăng không hề có bảo tàng của Tần vương, khuyên mọi người không nên đến đó, nếu được như vậy, ngay cả lòng tin của Hắc Long bang cũng bị dao động.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Việc này không thể nói càn, hơn nữa tại hạ là hàng hậu bối, tài sơ trí thiển không thể dựa vào lời nói hoang đường mà dối gạt đồng đạo võ lâm.

Trương Nam nói :

- Lục huynh không muốn gạt người thật là đúng lắm nhưng mà tình thế bức bách, chỉ có thể làm như thế mới khiến Hắc Long bang ra khỏi Hiên Viên miếu.

Lục Văn Phi vẫn lắc đầu :

- Việc này vẫn mười phần bất tiện. Hay là tiền bối hãy nghĩ cách khác chu toàn hơn.

Trương Nam cười cuồng ngạo đi về phía hiện trường cao giọng nói lớn :

- Tiểu đệ Xuyên Tây Trương môn lão ngũ hiện có một việc hệ trọng nói cùng võ lâm đồng đạo...

Hắn nội công thâm hậu nên tiếng nói vang vọng như xoáy vào màng nhĩ mọi người, hơn nữa trời đêm yên tĩnh, thanh âm càng chói tai hơn. Những người có mặt bốn bên hiện trường đều nghe rõ thanh âm chất chúa của Trương Nam, giật mình hướng về lão ta. Trương Nam lại nói lớn :

- Hiện giờ có đồ đệ của Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu đại hiệp tên gọi Lục Văn Phi vâng mệnh của Hồ đại hiệp chuyển cáo đến quần hùng nơi đây, mật đồ của Tuyết Sơn Mang Tẩu đó là giả.

Trương Nam quét mắt nhìn bốn phía thấy quần hùng lưu ý lắng nghe nên nói tiếp :

- Có người giả dối, ý muốn dùng mật đồ giả dẫn đến việc các phái tranh đoạt tàn sát lẫn nhau. Còn như đối với tòa cổ lăng đó mà nói có một màn đen tối, vô cùng độc hại che đậy bên trong, nếu người nào đi vào lăng mộ tất gặp cái chết...

Lục Văn Phi thấy Trương Nam không cần sự đồng ý của mình mà xuất ngôn bừa bãi, trong lòng vô cùng phẫn nộ vừa muốn lên tiếng phản bác, đột nhiên nhớ đến thanh âm kỳ quái nơi cổ lăng, thấy lời ông ta nói cũng có lý, trong cổ lăng quả nhiên mười phần dị kỳ.

Trương Nam lại cao giọng :

- Tiểu đệ cho rằng Hồ đại hiệp võ công cao cường từ lâu đã được đồng đạo võ lâm ngưỡng vọng, quyết không vô cớ nói ra những lời trên lửa gạt mọi người. Chư vị ở đây nếu còn nghi ngờ có thể cùng với tiểu đệ đi đến cổ lăng xem xét thì sẽ biết lời trên thật hay giả.

Chỉ nghe trong bóng đêm hàng loạt tiếng người đồng thanh nói :

- Những lời nói trên vô cùng hữu lý, bất luận mật đồ là thật, là giả, chúng ta cùng đi đến đó xem thử.

Trương Nam thấy người ở hiện trường đa số đã tin lời của mình, trong lòng hoan hỉ quay người nói với Trương Ngọc Phong :

- Đi, chúng ta đi đến cổ lăng xem sao?

Trương Ngọc Phong trở mặt hỏi :

- Đi cổ lăng thật sao?

Trương Nam “hừ” một tiếng :

- Đừng có nhiều lời.

Lục Văn Phi không nhịn được xen vào :

- Tại sao tiền bối vô cớ nói ra danh hiệu của gia sư, hướng hồ...

Trương Nam có ý không nghe, phi thân về hướng núi. Lục Văn Phi phát cơn thịnh nộ không nhịn được “hừ” gần một tiếng :

- Đây là đạo lý gì vậy?

Trương Ngọc Phong nhìn Văn Phi lạnh lùng :

- Gia thúc đã đề cử ngươi, ngươi đừng nên náo loạn.

Trương Nam không biết tính cách của Văn Phi, tưởng rằng Văn Phi nổi giận vì bị lừa gạt nên cố ý cảm khái nói :

- Nếu chẳng may bảo vật vào tay bọn người phi nhân ác độc, tất giang hồ sau này khó tránh khỏi kiếp nạn.

Nhìn thấy Văn Phi có vẻ như bị thuyết phục, hắn gấp rút tiếp :

- Hắc Long bang mấy năm gần đây áp bức giang hồ, hùng tâm trùng trùng, lần này đoạt được mật đồ, có khác nào hổ mọc thêm cánh, các phái ắt khó thoát khỏi áp lực nặng nề.

Lục Văn Phi lạnh lùng :

- Nói vậy là có dụng ý khác. Tại hạ không muốn nghe lời dối trá.

Lúc này, ở hiện trường bóng người loạn động, hầu hết đã chạy nhanh về dưới chân núi. Mục đích Văn Phi muốn biết bảo tàng cổ lăng là thật hay giả nên cũng chạy theo họ.

Trương Ngọc Phong không hiểu rõ dụng ý của Trương Nam nhưng cũng cho rằng hắn ta có mưu kế chi đây cho nên cũng chạy sau lưng hắn.

Văn Phi tính nhanh nhẹn, vừa tới chân núi đã thi triển thân pháp cực nhanh. Thân hình như gió cuốn phóng đi, Trương Ngọc Phong võ công còn kém, dùng hết sức cũng chỉ đuổi kịp phía sau Văn Phi. Vì nàng là nữ lưu công lực thua xa Văn Phi, chạy ước khoảng một tuần trà thì cảm thấy đã hết sức lực không nhịn được gọi lớn :

- Chậm một chút không được sao? Chạy nhanh như vậy để làm gì?

Văn Phi chậm bước nói :

- Nếu cô nương không thích chạy nhanh, có lẽ tự mình chậm chậm mà đi.

Trương Ngọc Phong lạnh lùng đáp :

- Ngươi đừng tự cao tự đại. Nếu như cùng chạy một lượt, ta chưa chắc đã thua ngươi.

Nói rồi hít một hơi chân khí như tên xẹt phi thân về phía trước.

Lục Văn Phi vẫn không tăng công lực, không chậm không nhanh chạy sau lưng nàng ta. Trương Ngọc Phong chạy nhanh một lát, bất giác chạy chậm lại, Văn Phi tuy lòng khẩn trương nhưng cũng không tranh đường chạy trước.

Ngọc Phong từ bé đã được yêu chiều quá mức nên đã trở nên một cô nương hách dịch kiêu kỳ, nhìn thấy Văn Phi không tranh đường chạy trước cũng không để ý đến mình vì vậy tức tối, cố ý càng đi càng chậm, cuối cùng nhón nhợ như một khách nhàn du đang thưởng ngoạn cảnh đẹp, từng bước từng bước mà đi.

Lục Văn Phi mình mang mật đồ, từ sớm đã đoán ra bức đồ của Tuyết Sơn Mang Tẩu là giả cho nên trong lòng dường như không còn vội vã. Trương Ngọc Phong cố ý đi chậm cũng không gây sự chú ý cho Văn Phi, bởi vì Văn Phi chợt nghĩ đến một chương khẩu quyết mà nghĩa huynh Vương Tôn đã truyền cho, trong đó có nhiều chỗ phức tạp.

Trương Ngọc Phong nghĩ rằng Văn Phi nhất định sẽ lên tiếng nào ngờ chờ đã lâu mà chàng dường như chẳng quan tâm đến chuyện này, trong lòng không dẫn được cơn nóng giận, gằn giọng nói :

- Tại sao ngươi chẳng một chút vội vàng, đi cứ như rùa bò thì chừng nào mới đến nơi kia chứ?

Lục Văn Phi ngừng đầu nhìn xem dùng ngón tay chỉ về phía trước nói :

- Dưới sườn núi, trước mặt kia là cổ lũng, ước khoảng nửa nén hương thì chúng ta tới nơi.

Chàng vừa dứt lời đã triển khai khinh công bay về phía trước, Trương Ngọc Phong vừa tức tối, vừa buồn cười nhưng vì sự tình thậm cấp nên dù mệt mỏi cũng phải vận công chạy nhanh về phía trước.

Hai người đến cổ lũng, tròn mắt nhìn xem không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Vốn là hiện tại phía trước cổ lũng, bóng gươm đao tua tủa. Chỉ thấy bốn bên cổ lũng, thậm chí dưới bóng cây ẩn nấp rất nhiều hắc y vô sĩ. Người nào muốn tiến gần đến tới cổ lũng đều bị đám vô sĩ ẩn nấp trong bóng tối dùng ám khí ngăn chặn lại.

Trương Nam mặt giận bừng bừng, đứng trên một tảng đá núi, cách lũng mộ khoảng chừng nửa lẩn tên, nhìn thấy hai người loạng choạng đi tới giận dữ trừng mắt nhìn một cái rồi nói :

- Tại sao giờ này mới đến?

Trương Ngọc Phong dường như rất sợ vị thúc phụ này, cúi đầu không dám lên tiếng. Lục Văn Phi quan sát cổ lũng rồi hỏi :

- Đám người mai phục kia từ đâu đến vậy?

Trương Nam nói :

- Tất nhiên là người của Hắc Long bang.

Lục Văn Phi lộ vẻ lo lắng :

- Phân đàn của chúng không phải ở Hiên Viên miếu sao?

Trương Nam hừ một tiếng nói :

- Kế của hắc dùng là Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương, mọi người đều đã mắc lừa kế độc của hắc rồi.

Lục Văn Phi mỉm cười :

- Bọn họ tiến vào cổ lũng không phải điều lành đâu.

Trương Nam trong tâm kích động, hắc là người cực kỳ tâm cơ, nghe lời nói của Lục Văn Phi có nhiều ẩn ý, thoáng nghi ngờ chàng nhưng ngoài mặt tỏ vẻ như không có việc gì nói :

- Hắc Long bang nhân tài cực thịnh, Bang chủ Hạ Long Tường tinh thông kỳ học, Thổ Mộc kiến trúc, sẽ tính toán ra trong lũng mộ có mai phục cơ quan gì, chỉ sợ không có gì ngăn cản được Hắc Long bang.

Lục Văn Phi định nói rõ tiếng kêu kỳ dị phát ra từ cổ lũng, thành linh từ trong bóng tối bước nhanh ra một người chính là Kim Lăng Tạ gia Tạ Nhất Phi đối diện với Trương Nam nói :

- Lời Trương huynh nói vừa nãy đúng là sự thật sao?

Trương Nam chẳng nói chẳng rằng chỉ về lũng mộ :

- Hắc Long bang ngăn cản mọi người tiến vào, lẽ nào điều ta tính toán bất thành sao?

Tạ Nhất Phi cười nhạo nói :

- Khắp nơi đều có ám khí, nếu như miễn cưỡng xâm nhập vào nhất định sẽ bị bọn họ tấn công. Tiểu đệ ân hận đã không mang theo nhiều thủ hạ.

Trương Nam tiếp lời :

- Tiểu đệ cũng giống như huynh.

Trương Nam ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Trước mắt tình thế đã khẩn trương, nước xa khó cứu lửa gần, ý của tiểu đệ..

Tạ Nhất Phi cười nhạt :

- Tệ Trang và quý Phủ cũng còn có chút tình nghĩa, vì kẻ hôm nay chỉ còn cách dùng toàn lực mà đánh.

Trương Nam đột nhiên truyền âm nhập mật nói :

- Không lâu trước đây, Bạch Cốt giáo đã phát xuất tín hiệu khẩn cấp. Nếu có thể khiến họ cùng nhau gây nên trận chiến, chúng ta có thể thừa cơ hành sự.

Tạ Nhất Phi âm thầm gật đầu :

- Hồ Văn Chiêu lão quỷ có thể đến đây không?

Trương Nam cười :

- Đồ đệ đã đến đây rồi, lẽ nào sư phụ không đến?

Tạ Nhất Phi lại nói :

- Khi chúng ta tiến vào, nếu như làm cho chàng thiếu hiệp họ Lục kia chịu gia nhập phía chúng ta thì sợ gì lão quỷ đó không xuất viện.

Trương Nam nói :

- Cố nhiên khi lão quỷ gia nhập thì lực lượng tăng cường, vạn nhất chúng ta đoạt được bảo tàng hóa ra phải chia thêm phần cho người nữa ư?

Tạ Nhất Phi vốn không có thành tâm hợp tác, chỉ vì người của mình quá ít không thể không hợp tác với người để tranh đoạt bảo vật, khi Trương Nam đề cập đến Kiếm Tổ, trong lòng đã tính toán rồi, cảm thấy việc này tuy là khó xử, trái lại ở phương diện khác cũng tốt, lão chậm chạp nói :

- Lão quỷ tự coi mình thanh cao, đến lúc đó, chúng ta dùng lời gì để chiêu dụ lão?

Trương Nam nghĩ một lát rồi nói :

- Thế thì chỉ có cách này thôi.

Hai người họ dùng cách truyền âm nhập mật, Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong chỉ thấy miệng họ khẽ động đây nhưng không biết họ nói những gì.

- Lúc này người giang hồ tụ tập rất đông, chỉ vì lực lượng hùng hậu của Hắc Long bang nên không ai dám xông lên.

Đột nhiên bay đến ba bóng người, vượt ngang qua Lục Văn Phi bay thẳng về phía cổ lã, loáng mắt đã tiến vào bóng tối của cây. Võ sĩ Hắc Long bang không hề ra tay cản trở.

Trương Nam hừ một tiếng nói :

- Ba tên này chắc là nhân vật đầu não của Hắc Long bang.

Lục Văn Phi không nén được chen vào :

- Xem ra mọi người đều sợ Hắc Long bang.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi có mối đồng cảm, mặt đỏ bừng bừng. Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia đều là thế gia võ học nổi tiếng giang hồ. Danh tiếng cao hơn Hắc Long bang. Lời nói của Lục Văn Phi không sợ đổ kỵ, nghĩ sao nói vậy, khiến trong lòng hai người mười phần nộ khí, nhất thời nói chẳng nên lời.

Trương Ngọc Phong giận nói :

- Hắc Long bang là cái gì? Chúng lấy tư cách gì so sánh với Trương gia, Tạ gia chứ?

Lục Văn Phi không biết nhiều về tình thế giang hồ, chỉ dựa vào việc trước mắt mà bàn luận, cố nhận định lời nói của Trương Ngọc Phong rồi cười lạnh rồi không lên tiếng.

Trương Nam, Tạ Nhất Phi là kẻ xảo quyệt, nham hiểm, rõ ràng thấy chuyện trước mặt nhưng giả vờ không biết. Trương Ngọc Phong như lửa đổ thêm dầu, cười lạnh :

- Người nói mọi người đều sợ Hắc Long bang, thế thì rõ là người không sợ, tại sao không vào cổ lã đi?

Lục Văn Phi cười nói :

- Đi thì đi. Bọn họ có muốn ăn thịt ta cũng không được.

Nói xong chàng đi nhanh về phía cổ lãng.

Trương Ngọc Phong không biết phải làm sao, trong lòng khẩn trương, cao giọng gọi :

- Người một mình đi sao được, mau trở lại đây.

Trương Nam trừng mắt nói nhỏ :

- Đừng có nhiều chuyện.

Lục Văn Phi đi nhanh về phía trước, tai nghe Trương Ngọc Phong gọi to nhất thời tỉnh ngộ biết đi tiếp là không nên nhưng không muốn trở lại nên vẫn còn lưỡng lự. Đột nhiên, một trận âm thanh xé gió đi tới, hàng loạt mũi tên bắn về phía Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi thuận tay rút kiếm khoa lên một đạo hào quang, tên rơi lả tả, chỉ nghe một thanh âm trầm trầm từ bóng đêm chuyển đến :

- Còn không lui mau, người tìm cái chết à?

Lục Văn Phi nổi giận :

- Vị tất thấy được thần chết?

Thành linh, Văn Phi vươn người, cả người lẫn kiếm xông về phía trước ba, bốn trượng.

Một trận âm thanh vù vù xé gió nổi lên, một trận mưa bạc từ trên đầu phủ xuống. Lục Văn Phi lại vung kiếm bao quanh người, gạt ám khí leng keng rơi xuống đất. Lúc này chàng đã đến khu vực cấm địa của Hắc Long Bang. Tức thời, một tiếng hô lớn, ám khí vung lên rào rào như bầy ong bao vây lấy Văn Phi, bước bách chàng không thể triển khai kiếm pháp hộ thân nên phải lui lại mấy bước, không cách gì tiến lên được.

Trương Nam lặng nhìn Lục Văn Phi xông về phía trước, lúc này thấy chàng đang bị thất thế, tâm thần chấn động, mắt nhìn Tạ Nhất Phi nói :

- Tạ huynh, chúng ta cũng xông lên thôi.

Tạ Nhất Phi gạt đầu, xòe tay rút cây Thiết Cốt phiến cùng Trương Nam sát cánh đi vào khu cấm địa của Hắc Long bang, còn Trương Ngọc Phong sau khi khiêu khích Lục Văn Phi đi rồi, lòng không biết tại sao lại hồi hộp, bồn chồn không yên nên khi nghe lời nói của Trương Nam, vội nắm một nắm Mai Vũ kim mang khăn trương đi phía sau của Trương Nam.

Lục Văn Phi dừng cảm xông về phía trước không chỉ ảnh hưởng đến Trương, Tạ hai người mà cũng gây phần chấn cho quần hùng ở hiện trường lũ lượt xông vào cổ mộ.

Rồi tai nghe hàng loạt âm thanh giấy chết, làm chấn động cả một vùng sơn lâm. Thanh thế mười phần kinh người.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi đi gần đến khu vực cấm. Trương Ngọc Phong hét to, song thủ nhất tề tung ra hai nắm Mai Vũ kim mang của Trương gia là một loại ám khí tàn độc trong võ lâm nên khi vô số ám khí xuất phát thì trong bóng tối hàng loạt tiếng kêu đau đớn vang lên.

Lục Văn Phi thừa cơ tình hình đang xao động, phóng lên phía trước còn cách cổ mộ không xa, Trương Ngọc Phong phi thân đến bên chàng hỏi :

- Người có bị thương không?

- Đa tạ sự trợ lực của cô nương, tại hạ vô sự.

Lúc này quần hùng đã lũ lượt xông lên nhưng tạm thời phải dừng bước ở vòng dây ám khí.

Đột nhiên nghe những tiếng tập kích bí mật nổi lên. Trong bóng cây rậm rạp ở trên cao, hàng loạt đá núi từ bốn phía cổ lãng đều do người Hắc Long bang ẩn nấp nhất tề phát động như sao xa trên trời mà chụp xuống quần hùng.

Trong quần hùng lại nổi lên nhiều tiếng la đau đớn. Địch đang trong tối, ta ở ngoài sáng, tình thế cấp chí nguy.

Trương Nam nhìn thấy Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong chen vai xông lên, chỉ sợ có điều sơ xuất, lớn tiếng gọi :

- Mau tìm nơi ẩn nấp, không thể dùng dũng khí mà xông bừa lên được.

Lục Văn Phi lớn tiếng :

- Không thể được.

Trường kiếm trong tay chàng triển khai, phát ra nhiều luồng quang ảnh, nhất tề bao bọc thân người. Trương Ngọc Phong cũng là một tay võ kiếm, một tay kiếm bảo vệ thân, một tay liên tiếp tung ra ám khí.

Hai bên đánh nhau ước khoảng một khắc, thành linh trước lăng đưa lại tiếng sáo trúc. Ám khí trong bóng tối lập tức dừng lại, tiếp theo đó truyền đến một trận cười lớn :

- Thật khó gặp được tất cả anh hùng tụ tập nơi đây, vì cơ gì phải đánh nhau kẻ chết người sống. Chư vị mau dừng tay.

Lục Văn Phi đứng gần phía trước nhất đưa mắt nhìn xem, chỉ thấy một vị thư sinh trung niên trên dưới bốn mươi đang đứng trước tể đài.

Trương Ngọc Phong nói nhỏ :

- Hẳn chính là Trịnh Trọng Hổ, Phó bang chủ Hắc Long bang.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi bước lên vài bước cung tay thủ lễ nói :

- Trịnh phó bang chủ thân chinh giá lâm, hèn gì khắp nơi đều đồng tâm tuân phục.

Trịnh Trọng Hổ nhẹ cười nhạt, lạnh lẽo nói :

- Nói hay, nói hay. Chư vị nhân trí đông đủ nơi đây, tất cả đều có tâm cường đoạt bảo vật.

Trương Nam cười ha hả :

- Quý Bang đoạt mật đồ trong tay Tuyết Sơn Mang Tẩu, lẽ nào không nghĩ đến cướp đoạt bảo vật hay sao?

Trịnh Trọng Hổ cao giọng :

- Việc này tiểu đệ không phủ nhận nhưng Công Tôn Long là người tàn tật dưới sự uy hiếp của chư vị, nếu tiểu đệ không đoạt lấy, lão cũng khó bề giữ được, huống hồ bản Giáo đã đồng ý nếu lấy được bảo tàng nhất định sẽ chia phần cho cha con lão.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng chen lời vào :

- Di vật của Tấn vương là vật vô chủ, bất cứ người nào có đủ sức đều có thể đoạt lấy. Quý Bang đã đoạt được mật đồ nhưng cũng không có quyền ngăn cản người khác vào trong cổ lăng.

Trịnh Trọng Hổ ngửa mặt cười lạnh :

- Lời Tạ huynh rất hữu lý nhưng trên giang hồ có một quy tắc bất di bất dịch nhị vị đã từng nghĩ đến chưa?

Tạ Nhất Phi nói :

- Tiểu đệ không biết Trịnh huynh ám chỉ điều gì?

Trịnh Trọng Hổ chậm rãi từng chữ, từng chữ nói :

- Nhược tử cường tồn, mạnh được yếu thua, kẻ sa cơ tất chẳng toàn mạng.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi cùng lúc nổi giận, tuyệt không ngờ Trịnh Trọng Hổ nói ra những lời vô lý ương ngạnh như vậy nhưng mà hai người hiểu rõ trước mặt đơn thân cô thế, thủ hạ vẫn còn chưa đến, vạn nhất động thủ nhất định lâm lỗi, kẻ sách duy nhất có thể hành động là tìm cách kéo dài thời gian.

Nhưng mọi người đều hiểu rằng Hắc Long bang huy động toàn bang, hơn nữa dựa vào thiên thời, địa lợi nên họ tự tin chống lại liên thủ của quần hùng. Trịnh Trọng Hổ nhìn thấy Trương, Tạ hai nhà trầm ngâm không nói thì lên tiếng :

- Phía trong cổ lãg, bảo tàng có hay không chưa thể xác định. Đệ cho rằng không nên làm thương tổn tới hòa khí của đồng đạo. Nếu chư vị muốn phân cao thấp, người của Hắc Long bang sẵn sàng nghênh tiếp. Đệ chỉ dùng hai bàn tay không để nghênh đón cao chiêu của chư vị.

Mười năm trở lại đây, Hắc Long bang đã lập nên một lực lượng thần bí uy hiếp giang hồ. Tuy thường có người của Hắc Long bang đi lại trên chốn giang hồ nhưng thực lực như thế nào không ai rõ. Nay Phó bang chủ Trịnh Trọng Hổ dấn dáp hòa nhã, tiêu sái, không ai biết rõ xuất thân và lai lịch của ông ta. Nghe nói họ Trịnh thân mang tuyệt kỹ chưa có ai được mục kích qua.

Đêm nay, đứng trước mặt Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia lẫn quần hùng thiên hạ dám ngang nhiên khiêu chiến thì đủ biết, lai giả bất thiện, thiện giả bất lai.

Trương Nam âm thầm nghĩ sau khi trận quyết đấu xảy ra, bất luận là thắng hay bại đều mất đi cơ hội tranh đoạt bảo vật cổ lãg. Tạ Nhất Phi cũng nghĩ như Trương Nam vì thế hai người đều đứng đó chờ xem đối phương hành động.

Quần hùng đang có mặt tại chốn hiện trường đều vì có Trương, Tạ hai phái võ học thế gia đang ở phía trước nên cũng không ai muốn ra tay, nhất thời nơi đây mười phần lặng lẽ.

Trịnh Trọng Hổ cười lạnh :

- Các vị đến đây khí thế hào hùng, hôm nay nếu chẳng ai cùng đệ chỉ giáo thì sau này ai còn bàn đến việc này, đệ thật chẳng bằng lòng.

Lục Văn Phi đến đây không có mục đích tranh đoạt, trước sau đứng một bên không hề lên tiếng. Mắt thấy trước sau quần hùng trước sự khiêu chiến của Trịnh Trọng Hổ đều trầm ngâm không nói, trong lòng bất mãn cực kỳ, nên bước ra ôm quyền nói :

- Võ lâm mật học Lục Văn Phi kính thỉnh cao chiêu của Phó bang chủ.

Trịnh Trọng Hổ thấy ai cũng lấm lét có vẻ sợ sệt, không ai chịu ra tay trước, cảm thấy buồn cười. Chợt thấy trong đám đông đi ra một thiếu niên cường tráng, không khỏi lạ lùng, giương mắt quan sát tỉ mỉ. Chỉ thấy chàng dung mạo đường hoàng, gương mặt tuấn mỹ mà cương nghị trong lòng có chút cảm mến, mỉm cười nói :

- Lục huynh là đệ tử của môn phái nào?

- Gia sư không lập phái, xin đừng tra vấn.

Trịnh Trọng Hổ chợt tỉnh ngộ nói :

- Huynh chính là Lục thế huynh đã thay Hồ Văn Chiêu chuyển lời dặn dò đến quần hùng có phải không?

Lục Văn Phi nói :

- Không sai, nhưng gia sư không có nói những điều đó với tại hạ.

Trịnh Trọng Hổ cười ha hả :

- Thế thì thật quái lạ.

Lục Văn Phi tuy phủ nhận việc truyền ngôn của sư phụ nhưng cũng không muốn Trương Nam gặp chuyện khó xử nên chậm rãi nói :

- Nếu như quý Bang muốn vào cổ lãg thì phải đề phòng vài việc.

Trịnh Trọng Hổ hai mắt chăm chú nhìn chàng hỏi :

- Tại sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không nói lời hoang đường, tại hạ đã từng thấy trong cổ lãg có điều quái lạ.

Trịnh Trọng Hổ cười ha hả :

- Rất cảm ơn.

Rồi nghiêm nét mặt nói :

- Lục huynh con người đảm lược, đệ mười phần bái phục. Chỉ là huynh không cầu mà đến, sao chịu khó thay người mà ra gánh vác?

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Đúng rồi, thật ra trận chiến này là vô nghĩa”.

Rồi gật đầu nói :

- Lời Phó bang chủ vô cùng hữu lý, chỉ vì tại hạ có lời thì phải nói ra.

7. Chương 7: Phong Nhiều Xà Truyền

Trịnh Trọng Hổ cười nhạt :

- Huynh và ta có thể hẹn ước lại sau này. Bất tất phải tranh thua đêm nay.

Văn Phi cung tay nói :

- Tại hạ tuân mệnh, hẹn ngày này năm sau vẫn ở cổ lăng cung nghênh đại giá.

Trịnh Trọng Hổ cười lớn :

- Hùng tráng thay! Dưới tay tướng mạnh không có binh yếu, thật đúng vậy.

Trịnh Trọng Hổ thư sinh nho nhã, ăn nói ôn tồn, con người phóng khoáng không phân biệt kẻ thấp người cao, nghe Văn Phi nói đã sinh hảo cảm, có phần xem trọng hơn Trương, Tạ hai người vì vậy vòng tay từ tạ.

Lúc này ở góc Đông nam thành linh cát lên một tiếng kêu kỳ quái thê lương, từ phía trên xuyên không trung mà đáp xuống ba bóng người áo trắng. Trịnh Trọng Hổ chợt ngưng cười, mục quang lạnh lẽo nhìn bốn phía “hừ” một tiếng, phát ra một tiếng lệnh. Từ trong bóng tối xuất hiện bốn lão già áo hồng phân ra đứng hai bên Trịnh Trọng Hổ.

Trong khoảnh khắc ba người kia đã đến trước mặt, đi phía trước là Kỳ Liên song thi, người đi phía sau là bạch bào lão nhân, người đã bức Tuyết Sơn Mang Tẩu. Người này hình dạng lạ kỳ, thân thể vừa cao vừa đen, gầy ốm khảnh khiu, mặc áo bào trắng vừa rộng vừa dài, thoát nhìn như một thầy ma khiến người gặp như đụng phải một lớp hàn khí trùng trùng.

Ba người đến trước lắng mộ, lắng tai nghe ngóng một hồi, bạch bào lão nhân trầm giọng nói :

- Ba Long Tường chắc đã đến đây rồi? Bảo lão đến gặp ta.

Người này khẩu khí cao ngạo, vừa mở miệng đã gọi đích danh Bang chủ Hắc Long bang, thần thái cuồng ngạo khiến người ta thấy mà phát sợ.

Trịnh Trọng Hổ lạnh lùng đáp :

- Bang chủ tể Bang hiện giờ không rảnh, Đào giáo chủ có điều chi xin cứ nói với tại hạ?

Bạch bào lão nhân chính là Đào Hàn Sinh Giáo chủ Bạch Cốt giáo. Người này tính khí thất thường, người đầy tà công, tâm địa ác độc, không nói đến đạo lý giang hồ, thân pháp như gió không hề dao động, chân bước về phía trước năm sáu bước nói :

- Người giữ chức gì ở Hắc Long bang?

Trịnh Trọng Hổ ngầm vận nội công, thần sắc không đổi từ tốn nói :

- Đệ là Trịnh Trọng Hổ hiện thời giữ chức Phó bang chủ bản Bang.

Đào Hàn Sinh trầm giọng quát :

- Bắt lấy nó cũng được.

Kỳ Liên song thi thừa lệnh xông lên, thân pháp như hai làn điện chớp. Bên tả bên hữu cùng nhau xuất chiêu, bốn chiêu trảo nhất tề vươn ra từ trên đỉnh đầu Trịnh Trọng Hổ chụp xuống.

Trịnh Trọng Hổ nghiêng người sang bên, xuất chưởng nghênh tiếp. Một luồng âm công vừa mới vận lên đánh về Kỳ Liên song thi.

Kỳ Liên song thi đối mặt với chưởng phong hùng mạnh đó lại không đón chưởng thân hình đột nhiên bay lên lộn ngược người lên không trung rồi từ trên bờ nhào thật nhanh xuống, đây là thuật “Không Trung Bổ Kích”, nếu như khinh công không đạt hỏa hầu thâm hậu thì không cách gì thi triển được, mà Kỳ Liên song thi trái lại sử dụng rất thành thục.

Trịnh Trọng Hổ thân là Phó bang chủ Hắc Long bang, võ công độc đáo vô song, la to một tiếng thân hình di động, tay trái một chiêu “Bạt Vân Kiến Nhật” chống lại công kích bên phải, hữu chưởng lật ngang xòe ra năm ngón ngửa trảo mãnh liệt đánh về bên trái một chiêu hai thức nhanh như điện xẹt.

Kỳ Liên song thi thân hình chợt hạ thấp xuống, thân hình song phương gần như chạm vào nhau.

Trịnh Trọng Hổ đoạt lấy tiên cơ, ngón chân vừa chạm đất, thân hình chuyển động như mãng xà, trầm giọng hét :

- Hãy đỡ chưởng của Trịnh mỗ.

Đồng thời chưởng công ra, công lực vô cùng thâm hậu, trên bình địa nổi lên một trận cuồng phong.

Kỳ Liên song thi hừ lên một tiếng kỳ quái, hai tay nhất tề vung lên đẩy lui luồng cuồng phong rồi tiếp luôn một chưởng của Trịnh Trọng Hổ. Đôi bên cùng chấn động, thoái lui một bước.

Kỳ Liên song thi lấy hai đánh một hiển nhiên là chiếm phần lợi thế hơn. Trịnh Trọng Hổ vừa chạm chưởng với đôi phương cảm thấy mình có phần hơn nên đứng yên, lập tức song chưởng đồng loạt xuất phát, triển khai nhảy mất chưởng phong nổi dậy trước lăng mộ, bóng ảnh phiêu diêu, Song thi bật kêu lên kỳ quái.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi bàng hoàng nhìn xem thì thấy Trịnh Trọng Hổ chưởng chiêu thần kỳ mà công lực lại vô cùng thâm hậu, bèn đem lòng bội phục. Bọn họ nhìn hiện trường như vậy khê than thảm. Lục Văn Phi âm thầm quan sát chưởng thức của Trịnh Trọng Hổ thì thấy chưởng lực của ông ta quá thâm hậu, chưởng chiêu xuất ra như thần búa khai sơn mười phần uy mãnh, ép Song thi cả hai phải loạng choạng, lòng thấy sáng khoái. Lão nhị của Kỳ Liên song thi hừ to một tiếng đã bị Trịnh Trọng Hổ một chưởng đánh bay lên không trung, văng xa hơn mười trượng. Lão đại bất giác ngẩn người, trong chớp mắt sơ suất đó, cổ tay đã bị Trịnh Trọng Hổ chụp lấy dùng sức vận công ném lão đại vào không trung.

Lão đại Kỳ Liên song thi khinh công tuyệt đỉnh bị ném lên không trung nhưng chân đạp không khí từ từ hạ nhẹ nhàng hạ xuống đất. Lúc này lão nhị cũng đã gượng đứng dậy, chưởng vừa rồi dường như khiến hắn bị thương trầm trọng trong miệng búng ra mấy ngụm máu tươi. Lão đại lật đật chạy nhanh đến phong tỏa ba huyết đạo của lão nhị rồi xốc lên vai chạy nhanh về nơi xuất hiện lúc đầu.

Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh sắc diện đượm màu u tối, chớp nhanh mắt rồi mở to ra phát hai luồng sát khí đằng đằng lạnh lẽo nói :

- Võ công của tôn giá quả nhiên bất phàm.

Trịnh Trọng Hổ âm thầm vận công điều tức chân khí nên không lên tiếng, Kỳ Liên song thi tuy nổi tiếng hung ác từ lâu nhưng khó đem ra mà so sánh với nhân vật đầu não của các phái.

Đào Hàn Sinh là tà giáo chi đạo, Trịnh Trọng Hổ võ công tuy cao nhưng vừa qua một trận ác đấu, cũng cảm thấy cực kỳ khẩn trương.

Quần hùng nơi hiện trường đã âm thầm nhận ra trận chiến tàn khốc này chết sống khó lường, đã động thủ nhất định hung hiểm dị thường nên toàn trường im lặng như tờ.

Trương Nam đột nhiên dùng truyền âm nói với Tạ Nhất Phi :

- Khi bọn họ đánh nhau, chúng ta thừa cơ chạy vào bên trong xem thử trong ấy hình dạng ra sao?

Tạ Nhất Phi cũng truyền âm trả lời :

- Bốn lão hồng bào kia, huynh có nhận biết chẳng? Chỉ sợ không đơn giản đâu.

- Để Trương Ngọc Phong dùng ám khí đối phó chúng ta không thể chần chờ nữa. - Trương Nam nói.

Tạ Nhất Phi nói :

- Trương huynh đã có ý như vậy, đệ nguyện sẽ theo sau.

Nhìn về phía Văn Phi rồi lại nói :

- Tên thiếu niên họ Lục chúng ta có dùng được không?

Trương Nam nói :

- Người này tâm ý khó dò nhưng kinh nghiệm giang hồ qua ít, đệ nhất thời còn chưa đoán ra.

Tạ Nhất Phi nói :

- Hiện giờ hấn và lệnh nữ đi chung với nhau, bảo hấn cùng xông pha với lệnh nữ, có thêm một người cũng đỡ một người.

Văn Phi đã có hảo cảm với Trịnh Trọng Hổ, vô hình trung cũng quan tâm đến tình thế lúc này thì thấy thân hình cao ốm của Đào Hàn Sinh bước lên nửa thước toàn thân bao phủ một vầng khí xanh, càng lúc càng phát ra quỷ khí nặng nề.

Những người trên hiện trường tất cả đều chú mục vào hai người. Đột ngột trong cổ lẳng phát ra tiếng chân đi, một người mặt trắng tóc dài, lão mặc áo bông vải dệt hoa (miền bào) từng bước chậm rãi đi ra trầm giọng nói :

- Trọng Hổ, đệ chờ một lát để biểu huynh tương hội với cao minh bằng hữu.

Trịnh Trọng Hổ quay đầu thấy Bang chủ đã đến liền “dạ” dài một tiếng, tán công thoái lui một bên.

Miền bào lão nhân cười với Đào Hàn Sinh :

- Chúng ta trời Nam biển Bắc rất khó có cơ hội gặp nhau, lẽ nào vừa gặp nhau đã trốn mắt nhìn nhau như vậy?

Đào Hàn Sinh “hừ” một tiếng :

- Hạ Long Tường ngươi không cần dùng lời trao chuốc ngọt ngào, bản Giáo chủ không ưa những lời này.

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Xin Đào huynh bớt giận hãy nghe đệ nói: đệ không phủ nhận, mật đồ đã vào tay bản Giáo đồng thời đệ nói lại cho rõ, lúc Dịch Hiểu Thiên gạt mọi người đến Hiên Viên miếu, đệ và Trọng Hổ đã phái người tiến vào cổ lẳng...

Lúc này ánh mắt toàn cục đều tập trung vào lão nhưng lão lại cố tình không lên tiếng, ánh mắt nhìn về Lục Văn Phi đưa tay vẫy gọi :

- Lục thế huynh, mời người đến đây lão hủ có điều muốn hỏi.

Lục Văn Phi bước lên phía trước vòng tay hỏi :

- Bang chủ có điều chi dẫn dò tại hạ?

Hạ Long Tường nói :

- Thật ra lệnh sư có truyền lời với huynh không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Gia sư từ lâu đã không nói đến chuyện giang hồ.

Hạ Long Tường nói :

- Thế thì kỳ lắm, lẽ nào Trương môn lão ngũ, trước mặt mọi người nói chuyện hoang đường?

Lục Văn Phi thiên tính thuần hậu không muốn cho người khó xử nên nói :

- Thế thì cũng không phải, chỉ vì Trương đại hiệp nhìn thấy sự việc khả nghi, lại sợ lời nói của mình không được đồng đạo võ lâm tin tưởng nên mới mượn danh của gia sư mà thôi.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Đệ tuy không nói rõ dụng ý của Trương môn lão ngũ, nhưng lời nói chứa điều không hay, quả nhiên bên trong cổ lẳng có ẩn chứa một âm mưu cực lớn.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Lời Bang chủ thật hữu lý. Tại hạ đã từng thấy qua có hai hắc y nhân vào trong cổ lẳng.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Trung Nguyên võ lâm từ mười năm trước đây sau khi Hoàng Sơn luận kiếm, anh tài hao hụt, tuy lúc đó may mắn có Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu đại hiệp dùng chiêu thức bức bách Mạc Bắc tam hùng, người của hai phái Mạc Bắc, Hải ngoại kinh sợ bỏ đi nhưng gốc tai vạ vẫn còn...

Thở dài một hơi rồi nói :

- Trước đây không lâu giang hồ đột nhiên truyền ngôn bảo tàng của Tần vương đang ở Thái Hành sơn, mật đồ rơi vào tay người giang hồ dẫn đến việc người giang hồ đồng đạo lũ lượt kéo đến Thái Hành, bản Giáo đi trước một bước, đoạt được mật đồ, tuy chưa lấy được dị bảo nhưng đã phát hiện một âm mưu.

Lục Văn Phi chen lời :

- Bang chủ dựa vào đâu đoán định đây là một âm mưu cực lớn?

Hạ Long Tường cười nhạt :

- Lúc này ta nói ra chắc thiên hạ khó tin. Các vị nếu có nhã hứng thì có thể theo ta cùng vào cổ lẳng xem thử.

Hạ Long Tường là anh hùng hảo hán đương thời và toàn bộ tinh anh của Hắc Long bang đều đã đến Thái Hành, thanh thế mạnh mẽ, quần hùng đều đã chứng kiến, không ai dám mạo phạm lên tiếng.

Lục Văn Phi thấy mọi người yên lặng chột nói :

- Nếu Bang chủ chịu dẫn đường, tại hạ nguyện cùng đi vào xem.

Hạ Long Tường cười ha hả :

- Khó gặp, khó gặp. Dựa vào dũng khí của ngươi khiến cho những người thành danh có mặt nơi đây phải hổ thẹn.

Trương Nam cảm thấy khó chịu, mặt nóng bừng bừng cao giọng nói :

- Tính ta một phần.

Tạ Nhất Phi bước nhanh lên nói :

- Tạ mỗ cũng có phần.

Hạ Long Tường nói :

- Còn ai không? Ta không thể chờ lâu.

Đào Hàn Sinh trầm giọng :

- Cái tòa mộ đường bé nhỏ này dù cho có chôn giấu cơ quan, bất quá chỉ là vật vô dụng, bản Giáo chủ cũng muốn vào xem Vạn hoa do ai chế tác?

Hạ Long Tường mỉm cười :

- Đề xin dẫn đường đi trước.

Lão cử bộ tiến đến trước mộ rồi lại quay đầu nói với Trịnh Trọng Hổ :

- Nghĩa đệ, hãy ở trước lăng tiếp ứng các người muốn vào trong.

Trịnh Trọng Hổ khom người nói :

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Hạ Long Tường chìa tay mời người cùng đi rồi cử bộ tiến vào. Lục Văn Phi cũng theo sau. Trương Ngọc Phong bước lên đi trước. Trương Nam trầm giọng nói :

- Ngọc Phong, con đi với ta.

Lão là người tính toán cùng với Tạ Nhất Phi, nên muốn đợi cho Hạ Long Tường đi trước một đoạn mới nói gót theo sau.

Lục Văn Phi chợt nhớ có tiếng âm thanh kỳ dị nổi lên nên nói :

- Bang chủ đã có kế sách đề kháng với xà trùng chưa? Tại hạ đoán định trong cổ lăng có loại độc vật này.

Hạ Long Tường dừng chân hỏi :

- Quả có chuyện này sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ từng đã nghe thấy, tưởng rằng không thể sai lầm.

Hạ Long Tường trầm tư suy nghĩ :

- Trong lăng âm u, quả có loại độc vật này, thật là đáng ngại.

Bạch Cốt giáo chủ cười lạnh :

- Chỉ là mấy con xà trùng, sợ chúng cái gì chứ. Đừng làm trò rung cây nhát khỉ, thấy bóng mà sợ quỷ.

Hạ Long Tường tâm ý thâm trầm, buồn vui không lộ sắc nghĩ thầm :

“Bọn họ đều không sợ, ta sợ gì chứ?”

Cho nên không nói lời nào nữa, cất bước vào trong, những người đi theo trừ Trương, Tạ, Lục Văn Phi ra còn có mười nhân vật giang hồ.

Đoàn người đi xuyên qua một con đường đá đến bên trong linh đường rộng rãi khoáng khoáng. Bên trong bày biện bàn hương án, lư hương, tròng đài... hai bên còn có rất nhiều tượng, bình khí, cờ xí, con người.

Hạ Long Tường dừng chân lấy từ trong ngực ra bức mật đồ từ từ nói :

- Chiếu theo mật đồ chỉ bảo thì đi qua một con đường thì đến cửu đình hai bên có tượng người bằng gốm, xuyên qua linh cửu, bên trong là một thạch thất chính là nơi chôn cất di vật của người đã chết.

Cất bức mật đồ vào rồi nói tiếp :

- Chỉ vì đệ chiếu theo nguyên lý kiến trúc phán đoán. Kiến tạo của tòa lăng mộ này tuyệt đối không thể đơn giản như vậy.

Nhất định có điều ảo mật khác.

Trầm ngâm một lát Hạ Long Tường lại nói :

- Tấn vương là người của triều đình mà tòa kiến trúc này tuy đã cổ xưa rồi...

Đào Hàn Sinh chen vào :

- Tấn vương thiên tính thông minh xuất chúng, nhất định đã phát hiện kiến trúc của tòa lăng mộ này vô cùng tinh xảo nên mới chọn nơi này để chôn bảo vật.

Hạ Long Tường gật đầu :

- Suy nghĩ vậy cũng có lý, lúc đệ thám thính lại phát hiện có dấu tích xây cất mới, điều này chứng minh cách đây không lâu có người đã trùng tu nơi này.

Đào Hàn Sinh âm trầm cười lạnh :

- Đại để là vì lý do như vậy Hạ huynh mới thoái bộ muốn ra khỏi lăng nhờ bọn ta tạo thêm hùng tâm cho huynh?

Hạ Long Tường nói :

- Đệ không phủ nhận điều này, Đào huynh nếu như không muốn vào trong, lúc này ra khỏi cũng không trễ.

Lẽ nào mắt sắp nhìn thấy bí mật được vén lên, tuy tiền đồ trước mặt vô cùng hung hiểm nhưng không ai cam tâm rút lui.

Hạ Long Tường lại nói :

- Bảo tàng lăng mộ có hay không giờ này hãy còn khó dự liệu. Nếu như có bảo tàng những người có mặt ở đây mỗi người đều được một phần.

Lục Văn Phi cười :

- Tại hạ lên tiếng nói rõ trước, tại hạ không cần chia phần.

Trương Ngọc Phong không nhịn được chen lời :

- Tại sao? Những bảo vật lấy được như vậy thì chẳng cần khách khí.

Lục Văn Phi thở nhẹ :

- Đường đi trước mặt nguy cơ trùng trùng. Không nên vọng tưởng chuyện có bảo tàng mà chúng ta có thể hợp lực vạch trần âm mưu độc kế này đó mới chính là chuyện đại sự của võ lâm.

Trương Nam ha hả cười nói :

- Những lời Lục huynh đệ nói cực kỳ thông minh. Nghĩ đến bốn phía nơi cổ lăng đều là thế lực Hắc Long bang. Nếu mỗi chúng ta đều được chia phần cũng không có cách gì mang nó ra khỏi lăng.

Một lời nói ra có thể vạch trần bí mật trong lòng Hạ Long Tường khiến hắn nổi giận vạn phần, chỉ vì hắn là kẻ thâm trầm nên mặt không biến sắc ha hả cười nói :

- Trương huynh sao quá đa nghi, xem Hạ mỗ là nhân vật gì vậy?

Tạ Nhất Phi tiếp lời :

- Lời Trương huynh nói là thật tình, chuyện trước mắt bảo đệ không nghĩ vậy sao được?

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Điều ta đã nghĩ không phải là khi ra khỏi lăng, Hạ huynh tinh thông Thổ Mộc kiến trúc, lại có bức mật đồ trong tay, nếu như sau khi bảo vật xuất hiện, âm thầm ra lăng phong tỏa chúng tôi trong lăng há chẳng phải không có ngày về sao?

Hạ Long Tường nhích nhẹ đôi mày dài, lắc đầu nói :

- Trong lòng chư vị nghĩ như vậy khiến đệ có miệng cũng khó giải bày Lục Văn Phi nhìn thấy quần hùng bàn ra tán vào, tâm ý bất nhất. Chàng vốn là người thẳng thắn, vô tư chưa từng nghĩ đến chuyện hại người, những tính toán trong lòng người nên không nhịn được mà nói :

- Chư vị nếu đã nhìn xuyên suốt âm mưu của bức mật đồ thì võ lâm không cần nhắc nhở đến bảo tàng đó nữa.

Hạ Long Tường cười lớn :

- Cuối cùng các vị đều là cao đệ danh môn, kiến thức thâm sâu hơn người, Hạ mỗi nếu trong tâm có điều toan tính riêng thì không thể dẫn đường chư vị tiến vào cổ lăng.

Trương Nam dùng truyền âm nói với Tạ Nhất Phi :

- Việc đã thế huynh đệ ta tất phải hợp tác chân thành, cẩn thận đối phó lão hồ ly này.

Tạ Nhất Phi cũng truyền âm nói :

- Đào Hàn Sinh cũng là kẻ tư lợi, chờ cơ hội phát hiện bảo tàng, hắn và Hạ Long Tường tất xảy ra xung đột, lúc đó huynh đệ ta thừa cơ trừ Hạ Long Tường đi, rồi hợp lực đối phó Đào Hàn Sinh.

Trương Nam nói :

- Chủ ý của Tạ huynh rất đúng, hai người họ nếu có thể trừ được những người còn lại không cần phải suy nghĩ nhiều.

Hạ Long Tường mục quang sắc bén đã sớm thấy hai người họ truyền âm đàm luận, trong lòng cười nhạt nhưng thần sắc không đổi từ tốn nói :

- Chư vị muốn đi vào lăng thuận tiện xin mời theo ta.

Nói xong lão đưa tay ấn vào tường phải, một hồi tiếng kệt kệt vang lên, hiện ra một thạch môn, lão cất bước đi vào trước.

Lục Văn Phi ngằm đề khí bước theo sau lưng lão. Trong tay Trương Ngọc Phong cũng thủ sẵn một nắm Mai Vũ kim mang rồi bước theo sau Lục Văn Phi.

Trương Nam nhíu mày nhưng chẳng lên tiếng ngăn cản. Đoàn người đi qua một con đường quanh co khúc khuỷu lại đến trước cửa một thạch môn. Trên cửa sơn son thiếp vàng, nét vẽ còn mới dường như vừa được sơn lại.

Hạ Long Tường đưa tay gõ gõ lên cửa thì biết là bằng sắt nên quan sát phía trên cửa một cách tỉ mỉ thì thấy trên cửa một chữ “Phúc” mạ vàng nên ấn tay vào nơi đó, hai cánh cửa từ từ mở ra.

Hạ Long Tường nhìn qua một hồi lại bước tiếp vào trong, quần hùng cũng nối đuôi theo. Trong phòng rất rộng rãi, bốn bức tường liền nhau như đúc từ một khối đá, nổi lên ở giữa là ba cỗ quan tài đặt song song, Hạ Long Tường gõ tay qua một lượt nghe tiếng “tung tung” như bên trong rỗng ruột.

Đào Hàn Sinh nói :

- Bất luận bên trong che giấu cái gì, đầu tiên chúng ta phải mở ra xem thử cho biết.

Hạ Long Tường định lên tiếng ngăn cản nhưng Đào Hàn Sinh đã vận công đẩy bật nắp quan tài chính giữa. Chỉ nghe một hồi tiếng kệt kệt hai cánh cửa hình cánh của thạch thất đóng lại, mọi người giật mình.

Hạ Long Tường không quan tâm đến cánh cửa sơn son đóng chặt, mục quang khẩn trương nhìn vào quan tài đó. Lão thông hiểu thành thạo môn Thổ Mộc kiến trúc, đối với những cấu tạo cơ quan thâm hiểm sâu sắc, biết rằng quan tài này có điều bí mật.

Quả nhiên đúng lúc cánh cửa đỏ phong tỏa, quan tài cũng từ từ hạ xuống.

Cùng lúc đó tiếng kêu kỳ quái từ bên trong phát ra.

Lục Văn Phi lớn tiếng :

- Chư vị cẩn thận, đêm đó tại hạ đã nghe chính là âm thanh này.

Lời nói chưa dứt, Hạ Long Tường đột nhiên la lớn, giơ tay vận công, đánh một chưởng thật dũng mãnh vào trong lòng quan tài ở chính giữa. Nghe tiếng kêu nghèn nghẹn, hai con măng xà bắn lên cao, đập đầu vào vách đá rồi rơi xuống.

Ngay lúc đó, từ trong lòng quan tài rỗng bò ra hàng hà quái xà, hình dạng như ống sáo, lắc lư tiến lên đồng thời hàng loạt tiếng khè khè vang lên.

Trương Ngọc Phong la lên một tiếng, tung ra một nắm ám khí. Loại ám khí cực nhỏ này đúng là khắc tinh của xà trùng. Lập tức hơn mười mấy con giầy chết, nhưng vì chúng đông vô số, trước vậy sau phục, chớp mắt đã có hơn một trăm con bò ngổn ngang. Trương Ngọc Phong lại bóc ra một nắm Kim mang để bảo hộ Trương Nam nhưng nàng nhìn xa trông rộng, biết bày răn rất nhiều dù tung nắm ám khí ra cũng không phải là điều tốt. Vạn nhất Kim mang dùng hết, mình là người đầu tiên mất đi lợi khí trừ độc.

Lúc này bày răn như nước lũ, đầy phòng đều là tiếng khè khè của rắn độc, bức bách quần hùng phải dùng bích hồ du tường bám vào tường đá.

Hạ Long Tường sau khi bám vào tường, trầm giọng nói :

- Mời chư vị hãy rút binh khí ra, tại hạ đoán là hai quan tài còn lại, nhất định có loại khác càng nguy hiểm hơn.

Quần hùng biết là lời ông ta là thật nên tất cả đều thủ binh khí.

Lục Văn Phi tay trái vận công, bám chặt vào tường đá, còn tay phải vận kiếm. Trương Ngọc Phong cũng hành động như chàng, cách nhau có gần một thước. Những người tại hiện trường, công lực ai cũng cao hơn Ngọc Phong, nên khi Ngọc Phong mất nhìn thấy đám rắn bò đầy thạch thất bất giác nhả mào nói :

- Nếu cứ tiếp tục thế này thì không chết vì mệt cũng chết vì mùi khí tanh tưởi.

Lục Văn Phi nói :

- Sống chết có số, việc đã đến như vậy khấn trương thì có ích gì?

Chợt nghe Hạ Long Tường la lớn :

- Chư vị cẩn thận phòng bị, hai quan tài kia cũng đang bắt đầu phát động cơ quan đó.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xem quả nhiên thấy quan tài đang từ từ tụt xuống, bất giác thở dài :

- Từ đây mà xem, cơ quan trong cổ lẳng có người đang vận dụng.

Hạ Long Tường nói :

- Lời Lục huynh đệ nói phải. Bọn rắn này con nào cũng mập mạp không giống như đã ở lâu trong địa thất, rõ ràng là có người nuôi dưỡng.

Đột nhiên, hai quan tài hai bên hạ xuống đất, hàng loạt tiếng vù vù nổi lên thật lớn, một màn đen từ trong đó vút lên, thoáng nhìn như một con rồng đen đang bay lượn... Bay lên cao thì túa ra, thì ra không biết cơ man nào là những con ong đen cực lớn ùn ùn xung kích quần hùng.

Tạ Nhất Phi thảm hận nói :

- Thật là thủ đoạn tàn độc.

Thiết Cốt phiến xòe ra, quạt liên hai cái. Nội lực của lão thâm hậu, một quạt đã khiến hàng loạt con ong rơi xuống, những con đang bay phải dạt ra hỗn loạn.

Khổ thay chúng đông quá kể, vừa dạt ra đã có lớp khác bay đến xung kích. Lúc này quần hùng đều sử dụng binh khí bảo hộ thân người. Chỉ có Bạch Cốt giáo chủ dùng âm khí hộ thân. Chung quanh lão bao phủ một làn khí âm độc. Ong đen đụng phải đều rơi lả tả.

Hắc Long bang chỉ chuyên luyện Hồn Nguyên khí công cũng xuất ra chân khí bao lấy toàn thân. Tầm áo bào phồng lên tiếng reo như tiếng châu ngọc chạm nhau. Lũ ong cũng không cách nào xâm nhập.

Khổ nhất là Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong hai người, tay tả bám vào tường, tay hữu vận kiếm, nội công lại yếu kém. Thời gian ngắn thì chưa sao nhưng nếu kéo dài thời gian thì vô phương duy trì.

Trương Ngọc Phong mướt mồ hôi rên hừ hừ nói :

- Lục huynh chúng ta phải mau nghĩ cách đi thôi. Như vậy ta khó bề chịu nổi.

Lục Văn Phi mắt thấy ong đen trên tường không giảm, dưới đất đầy quái xà hơn nửa bốn bề cửa đóng chặt, có cánh cũng khó mà bay lượn, bất giác thở dài :

- Chúng ta chỉ còn cách giữ được lúc nào hay lúc ấy.

Trương Ngọc Phong xuất thân võ học thế gia, từ nhỏ đã thích tranh cường cùng nam tử nhưng dù gì cũng là thân nữ nhi tình cảm yếu đuối cho nên đau khổ nói :

- Chúng ta ắt khó tránh điều bất hạnh.

Lát sau lại nói :

- Trong nhà người còn có ai?

Văn Phi nói :

- Phụ mẫu cùng lúc qua đời, không tỷ không đệ chỉ có một thân một mình.

Trương Ngọc Phong nói :

- Xem ra ta còn có phúc hơn người nhiều, không chỉ phụ mẫu còn tráng kiện, lại có ca ca, tiểu đệ và tiểu muội.

Nàng nghĩ một lát lại nói :

- Nếu như trước mắt có thể nghĩ ra phương pháp, ta nguyện ý giúp người ra khỏi chốn này. Tránh cho Lục gia nhà người ngay cả một người nối dõi tông đường cũng không có.

Lục Văn Phi cười thê lương :

- Cô nương nói sai rồi, tại hạ cô thân độc thể, không quê, không quán chết cũng xong rồi. Còn như cô nương còn có bao người, không biết sẽ thương tâm thể nào. Mọi người sẽ đau lòng đứt từng đoạn ruột.

Trương Ngọc Phong nghĩ đến chuyện bị thương như vậy, từng giọt lệ nóng trào ra.

Chợt nghe Lục Văn Phi la lớn :

- Cô nương cẩn thận.

Rồi xuất ra một chưởng đánh rơi mấy con ong lớn.

Chỉ vì trong lúc nàng đau thương, quên mất phòng bị, kiếm trên tay chậm lại, vì vậy chúng mới thừa cơ bay vào. May nhờ Văn Phi giúp đỡ.

Công phu Bích Hồ du tường phải nhờ tay bám vào, Văn Phi tay phải cầm kiếm, tay trái du tường, giờ vì lo phát chưởng nên quên là mình đang bám tường, chân khí di chuyển thân mình rơi xuống, Trương Ngọc Phong hoảng hốt hét lên :

- Ôi!

Trong lúc rơi xuống, Văn Phi tâm thần không rối loạn, đề khí Đan Điền, tay cầm kiếm chống mũi xuống đất, mượn thế vọt người lên rồi bám chặt vào tường như cũ, nhưng chỗ này không phải là nơi Văn Phi bám người trước kia, mà khi tay chạm vào nơi này cảm thấy như đụng phải một vật cứng hằn vào.

Thình lình trên tường có hàng loạt tiếng kêu kệt kệt. Đột nhiên hiện ra một cánh cửa đá, thì ra vô tình chàng đã ấn nhầm nút mở cửa, để lộ sinh môn.

Đào Hàn Sinh phản ứng cực kỳ nhạy bén, cất tiếng cười quái gở, song thủ bám trên tường, thân hình như đi trên đất bằng mà thoát ra. Quần hùng cũng lũ lượt theo sau lão ta.

8. Chương 8: Truy Giản Thoát Hiểm

Trái lại, Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong là những người ra sau cùng lại gặp một con đường rất chật hẹp chỉ vừa lọt hai người chen vai, phía sau lại nổi lên tiếng vù vù. Bầy ong đen chui theo lỗ cửa đó mà truy

kích phía sau.

Hạ Long Tường song chưởng nhất tề phát ra hai luồng kinh phong cực mạnh, bấy ong gặp phải rơi lả tả xuống đất nhưng ngay lập tức chúng lại ào ào đuổi theo. Hạ Long Tường liên tiếp xuất chưởng ngăn cản chúng miệng nói :

- Quý vị hãy chạy mau.

Lão không hổ danh là một đại anh hùng. Tuy trong lúc khẩn cấp nhưng đã ra sức chống đỡ, không giống như Bạch Cốt giáo chủ, âm công của lão chính là khắc tinh của ong đen nhưng vì sợ hao tổn chân khí không chịu vì mọi người mà ra tay.

Hạ Long Tường là người chủ xưởng, thân mang mật đồ, nếu để ông ta đoạn hậu thì những người đi trước không có cách nào định hướng.

Lục Văn Phi bước đến bên Hạ Long Tường nói :

- Xin Bang chủ đi trước dẫn đường, việc đối phó với bấy ong xin giao cho tại hạ.

Hạ Long Tường nhìn chàng bằng đôi mắt khâm phục nói :

- Hắc phong kỳ độc vô chừng, người nhớ cẩn thận.

Rồi quay người lên trước dẫn đoàn người đi. Chưởng lực của Lục Văn Phi không thâm hậu bằng Hắc Long bang chủ nhưng đối phó với bấy ong cũng không khó khăn cho lắm.

Đoàn người đi ước chừng năm mươi bước, bất ngờ xuất hiện một thạch thất, cửa động đang mở. Đào Hàn Sinh đi trước bước vào. Quần hùng cũng theo sau, Trương Ngọc Phong khẩn trương quay đầu gọi lớn :

- Lục huynh chạy mau!

Trương Nam trừng mắt :

- Gọi cái gì, hấn không tự đến đây được sao?

Trương Ngọc Phong cúi đầu không dám lên tiếng.

Hạ Long Tường bước về phía nội thất, quan sát bốn phía một lượt rồi nói :

- Tốt nhất chúng ta phải tìm ra cơ quan để đóng cửa thạch môn để cho bấy ong đen không có cách nào xâm nhập rồi mới nghĩ đến nước cờ sau.

Ngay lúc lời nói chưa dứt “bình” một tiếng, thạch thất tự nhiên đóng lại. Trương Ngọc Phong dừng chân nói :

- Không xong! Lục Văn Phi vẫn còn trong thông đạo không vào được đây.

Hạ Long Tường vuốt râu than thở :

- Chúng ta ở trong thạch thất này cũng không phải là chuyện may đâu.

Thình lình từ đâu chuyển đến một trận cười kỳ quái :

- Các người thân đã rơi vào tuyệt địa, dù sống dù chết cũng đừng hy vọng rời khỏi cổ lũng này.

Hạ Long Tường trầm giọng :

- Tôn giá là ai?

Tiếng cười kỳ quái, chói tai vang lên :

- Bản tòa chính là Câu Mệnh phán quan chuyên thay quyền thế gian mà câu hồn phách những kẻ mê danh tham lợi. Ha ha....

Sau một tràng cười cuồng ngạo, âm thanh chợt tắt, có lẽ người đó đã đi xa.

Lại nói Lục Văn Phi đơn thân chống lại bảy ông độc vừa đánh vừa lui, nào ngờ bảy ông trong nội thất cũng lũ lượt đuổi tới, đến nỗi tập trung tất cả tinh lực để đối phó, cho nên bọn người kia đi cả vào thạch môn rồi mà chàng vẫn chưa hay biết.

Thật kỳ quái thạch môn hình cánh quạt kia đã đóng chặt. Từ trong thạch thất trước mặt vang lên một hồi sáo trúc tiết tấu du dương, bảy ông độc và đám quái xà vừa nghe tiếng sáo trúc đột nhiên lui mất như chìm xuống lặn mất. Rồi tiếng sáo thổi cũng im bật.

Lục Văn Phi thở dài :

- Từ đây mà thấy trong cổ lũng quả nhiên có người thao túng trong bóng tối, nhưng không biết họ dụng tâm như vậy là vì cớ gì?

Lúc này thạch môn đã đóng, trên thông đạo đã vắng lặng ngay cả những vết tích trên cửa cũng mất hút, muốn đi ra khỏi lũng nhưng tòa thạch thất chứa đựng quan tài cũng đã bị phong tỏa. Chàng chỉ thấy một con đường trước mặt bèn men theo đó mà đi. Lục Văn Phi đã có căn bản nội công, trong bóng đêm đã có thể phân biệt được cảnh vật nên vẫn lặng lẽ đi. Một lát phát giác ra con đường này giống như một dốc núi, đi ước chừng một lần tên, trước mặt đã là con đường cùng, Văn Phi bất giác thở dài :

- Xem ra ta đã hết cách ra khỏi cổ lũng này.

Trong lúc đưa mắt nhìn quanh, thỉnh thoảng thấy một đốm sáng, chàng lần hồi đi tới thấy có một đốm nhỏ phát sáng trên dốc núi, nghĩ ngợi một lát bèn dùng đốc kiếm gõ lên đó. Vật đó dường như có linh tính chột dờ đi chỗ khác. Đột ngột dưới chân chuyển động, chỗ chàng đang đứng từ từ rơi xống, chớp mắt như sao băng thân mình rơi xuống. Chàng vốn là người có khinh công thượng thừa khi lâm nguy vẫn không hoảng loạn, nhanh chóng ngừng thân để khí từ từ nhẹ nhàng rơi xuống, đưa mắt xem xét chung quanh đều là một màn đen tối. Đúng là một khe núi sâu ngàn trượng, nếu rơi xuống dưới tất phải tan xương nát thịt.

Con người giữa sự sống và sự chết cũng nảy ý sinh tồn muốn sống. Vì vậy, khi đang rơi, Lục Văn Phi đã sở soạn bầu vú vào, bất giác thấy trước mắt một vệt đen thẫm nên đưa tay chụp lấy thì ra đó là rễ cây cổ tùng chàng lập tức nắm chặt, dùng thế Bích hổ du tường đeo vào rễ đó bò lên, bất ngờ chạm vào một chạng cây đưa ra nên đu người ngồi lên, hít dài một hơi chân khí để định thần.

Đưa mắt xem xét, thấy trời đã sáng phát giác ra chỗ mình đang ngồi thật cheo leo trên vách núi, trên không đựng trời dưới không đựng đất, cách đáy cốc khoảng mười trượng.

Nghĩ đến việc đã trải qua đêm rồi, hoang đường như một cơn ác mộng. Chàng dựa lưng vào gốc cây điều tức một hồi rồi mới vận dụng khinh công Bích hổ du tường bò một hồi lên triền núi. Gặp một con đường núi đi xuống, trên đường Văn Phi vừa đi vừa cúi đầu ngẫm nghĩ nhưng nghĩ mãi cũng không sao hiểu nổi vì lẽ nào mình rơi vào thâm cốc đó.

Đi một đoạn đường chợt thấy lão già áo xanh râu trắng men theo triền núi chậm chậm đi qua. Vừa gặp nhau lão đã thất kinh :

- Sao trông công tử bơ phờ vậy?

Lục Văn Phi nhận ra lão là gia nhân của nghĩa huynh Vương Tôn, bất giác than dài: Một lời khó thể nói hết chuyện.

Lão già râu bạc như chợt tỉnh nói :

- Công tử gặp chuyện đêm qua tuy có kinh sợ nhưng không nguy hiểm, lão hủ thành tâm chúc mừng.

Lục Văn Phi lấy làm lạ :

- Việc đêm qua đại thúc đã biết rồi sao?

Lão già gật đầu nói :

- Không cần phải hỏi, công tử đã rơi vào trong cổ lũng.

Lão mỉm cười nói tiếp :

- Tòa cổ lằng này rõ là một hang hùm, đáng cười là những người tâm đen tối, sống vụ lợi cứ đi bừa vào trong đó, lão hủ đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay.

Lục Văn Phi đỏ mặt nói :

- Sao đại thúc biết, cổ lằng này là một cạm bẫy?

Lão già vuốt chòm râu bạc, chậm rãi nói :

- Tòa cổ lằng này là di vật đời Hán, bia mộ đã ghi rành mà Tấn vương là người của bản triều, tất nhiên là không phải là lăng mộ của ông ta. Hơn nữa, trong lằng có rất nhiều nơi hiện ra nhiều vết tích sửa chữa cũng đủ nói lên có người đã ra tay trong đó. Với lại, Tấn vương đã gặp nạn trên mười năm, tại sao không sớm không muộn mà chính ngay lúc này lại lan truyền tin tức bảo tàng của ông ta. Chỉ cần những điểm trên đây cũng đủ để người ta nghi ngờ.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ :

- Theo đại thúc thấy đây chỉ là chuyện lừa gạt?

Lão râu trắng mắt nhìn xuống đáy cốc, trầm ngâm như đang nghĩ ngợi gì, hồi lâu mới nói :

- Tai nghe không bằng mắt thấy.

Lục Văn Phi vốn là người trọng nghĩa khí, thành linh thất thanh la lên :

- Không xong, tại hại phải đi thông báo với Hắc Long bang.

Lão già bị tiếng kêu của chàng kinh động, ngẩng đầu hỏi :

- Có việc gì công tử khẩn cấp như vậy?

Bởi vì, trong lúc nói chuyện với Hạ Long Tường khi cùng nhau ở cổ lằng nên chàng biết rõ người của Hắc Long bang đang trấn thủ ngoài lằng. Minh đã may mắn thoát hiểm nên vì đạo nghĩa phải đi báo cho họ biết.

Lão già râu bạc gật đầu nói :

- Không cần đi, Hạ Long Tường đã được cao nhân chỉ điểm, an toàn ra khỏi lằng mộ rồi.

Lục Văn Phi kinh ngạc nghĩ thầm :

- Nghe lời nói, dường như lão cũng đã đi vào trong lằng.

Lão râu bạc nhìn thấy chàng đầy vẻ hồ nghi, ngăn người suy nghĩ nên nhẹ giọng nói :

- Công tử không có ý tranh đoạt di vật của Tấn vương mà vẫn cố đi vào trong đó, lỡ thất cơ thì là chuyện không nên.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Đại thúc nói rất phải.

Lão già nhìn chàng một hồi rồi nói :

- Công tử thân mang trọng trách, về sau phải gắng mà thận trọng.

Lục Văn Phi chấn động trong lòng, theo lời lão nói dường như có ẩn ý, lại hiểu rõ uẩn khúc của mình, chợt nổi lên mấy phần nghi ngờ.

Lão râu bạc nhìn sắc diện đã biết trong lòng chàng nghĩ gì nên chuyển qua đề tài khác mà nói :

- Lão hủ theo phò chủ nhân qua Thái Hành sơn đã gần một tháng chỉ thấy một dãy Thái Hành sơn điệp điệp trùng trùng khắp nơi đều ẩn chứa nguy cơ, một chút lơ là tánh mạng sẽ không còn.

Lục Văn Phi nghĩ đến chuyện phụ thân mình bị phục kích, biết lời lão nói không thể giả dối nhưng nghĩ mãi không ra dụng ý của Vương Tôn đến Thái Hành sơn để làm gì nên chàng thăm dò mà hỏi :

- Đại thúc đã phát giác ra ở núi này sát khí bốn bề vậy mau khuyên đại ca tại hạ mau rời khỏi chốn này.

Lão râu bạc mỉm cười nói :

- Chủ nhân đến đây để thưởng ngoạn cảnh sắc, không cùng người tranh lợi thì có thể xảy ra chuyện gì chứ?

Lục Văn Phi bán tín bán nghi :

- Đại ca ta quả thật chỉ đến du sơn thối sao?

Bạch Hồ Tử (lão râu bạc) gật đầu :

- Có thể nói như vậy, nhưng mà chủ nhân cũng thích nhúng tay vào chuyện của người.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát ngẩng đầu nói :

- Việc tối qua đại thúc đã chứng kiến, có thể biết kết cục thế nào không?

Bạch Hồ Tử nhẹ giọng :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu tự nhận đa mưu, đầu ngờ rằng đã dẫn đến nguy cơ to lớn cho mình.

Lục Văn Phi chấn động :

- Lẽ nào cạm bẫy đó là do Mang Tẩu bày ra sao?

Bạch Hồ Tử lắc đầu nói :

- Lão không có kiên nhẫn như vậy đâu.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Vậy thì có người khác sao?

Bạch Hồ Tử gật đầu :

- Không sai, đây là một âm mưu vô cùng to lớn. Người chủ mưu âm thầm trong bóng tối là một nhân vật cực kỳ tàn độc.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Đại thúc nhất định đã biết người này là ai rồi?

Bạch Hồ Tử cười nhạt :

- Công tử cả đêm không ngủ nên trở về phòng mà nghỉ ngơi, hà cớ gì cứ hỏi dần dai?

Lục Văn Phi không tiện hỏi nữa, cười lớn :

- Tại hạ đã quá nhiều lời. Đoạn chàng vòng tay thủ lễ, cất bước đi xuống chân núi.

Trở về Bất Túy lầu, vào phòng của mình mà an dưỡng, không biết trải qua bao lâu, thỉnh thoảng nghe nhiều tiếng chân hỗn loạn đánh thức, chàng vội vàng nhồm dậy, đến khe cửa nhìn ra ngoài chỉ thấy Hắc Long bang Bang chủ Hạ Long Tường đi trước theo sau là Dịch Hiểu Thiên đi về phía tiểu lầu nơi Tuyết Sơn Mang Tẩu đang ở.

Hạ Long Tường đích thân đến ra mắt Tuyết Sơn Mang Tẩu chàng tự biết là chuyện trọng đại, phong vân khẩn cấp nên cũng mở cửa đi ra, nhìn thấy Hạ Long Tường sắp đến tiểu lầu thì dừng chân lại dặn dò mấy lời với Dịch Hiểu Thiên.

Dịch Hiểu Thiên vội vã đi nhanh về phía tiểu lầu. Lục Văn Phi không muốn tham dự vào những điều náo nhiệt nên đến hành lang thì dừng lại. Lúc đó Hạ Long Tường quay lại, chợt thấy Lục Văn Phi đứng đó có hơi giật mình vì ngoài ý liệu của mình, lão lớn tiếng gọi :

- Tiểu huynh đệ, mời đến đây, lão hủ có điều muốn hỏi người.

Lục Văn Phi lúc này muốn tránh đi nhưng không kịp nên miễn cưỡng đến thì lễ :

- Bang chủ có điều chi dặn dò.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Phúc mệnh của người không nhỏ. Làm cách nào mà thoát khỏi cổ lẳng đó vậy?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ vừa đánh vừa lui. Cuối cùng rơi vào một sơn cốc, chỉ vô tình hồ đồ mà ra khỏi. Bang chủ tinh thông Thổ Mộc kiến trúc, chắc đã biết qua bí mật để ra khỏi lẳng mộ.

Hạ Long Tường nhẹ nhàng nói :

- Nói ra thật xấu hổ, lão hủ nếu không gặp được cao nhân chỉ điểm thì có lẽ giờ này vẫn còn bị khốn trong cổ lẳng.

Trong lúc đang nói chuyện, Tuyết Sơn Mang Tẩu đã dẫn Vân Nương xuống tiểu lâu, từ xa đã cười ha hả nói :

- Hạ bang chủ giá lâm tiểu điểm là việc hiếm có nhưng không biết có sự gì?

Hạ Long Tường cười tiếp lời :

- Công Tôn huynh nói thật không sai. Đệ quả nhiên có một chuyện không rõ muốn đến xin thỉnh giáo. Muốn nghe lời nói chân thật của huynh.

Mang Tẩu trầm mặt nói :

- Mật đồ đã bị quý Bang lấy đi, bây giờ lại tìm đến chất vấn thật là ép người thái quá.

Hạ Long Tường cũng cười, vòng tay đáp :

- Không dám, không dám. Bản Giáo lấy đi mật đồ của Công Tôn huynh đã có ước hẹn trước. Thật giả sau này mới nói. Hôm nay đệ đăng môn cầu giáo muốn biết, cuối cùng bức mật đồ đó từ đâu huynh có?

Mang Tẩu cười lạnh :

- Việc này lão mù không có cách gì nói rõ được.

Hạ Long Tường trịnh trọng nói :

- Việc này quan hệ trọng đại hy vọng Công Tôn huynh không nên giấu diếm.

Mang Tẩu lạnh lùng nói :

- Huynh đài nhất định bảo lão nói, lão chỉ có thể nói là do lão mù này bịa đặt ra.

Hạ Long Tường lắc đầu :

- Công Tôn huynh đã nói sai rồi, bức mật đồ đó huynh quyết không phải hư cấu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng nói :

- Tại sao không thể?

Hạ Long Tường bước lên hai bước, thấp giọng :

- Tiểu đệ cho huynh biết, những chi tiết trên bức mật đồ đó thật chính xác, nếu không phải người tinh thông Thổ Mộc kiến trúc quyết không thể bịa đặt ra được. - Ngừng một lát, Hạ Long Tường lại nói - Bức đó và nguyên bản khác nhau. Chỗ khác nhau đó là nơi cơ quan trọng yếu trong đó đã bị biến đổi đi, người không rõ nội tình nếu căn cứ vào bức mật đồ đó mà đi vào thì nguy hiểm vạn phần, vì thể đệ hoài nghi đó là người có dụng tâm cố ý bố trí cạm bẫy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chấn động cả người, một lát trấn tĩnh nói :

- Có việc như vậy sao?

Hạ Long Tường tiếp lời nói :

- Mấy ngày gần đây, đệ đã âm thầm phát giác việc này thật bất thường, có liên hệ đến sinh mạng hàng ngàn đồng đạo vô lâm mong Công Tôn huynh lấy đại cuộc làm trọng.

Lúc này Mang Tẩu sắc mặt tỏ ra vô cùng nghiêm trọng, trầm ngâm hồi lâu thở dài nghiêm giọng nói :

- Bức mật đồ này lão có được từ trong tay của một tiểu phu.

Hạ Long Tường là người sáng suốt, nghe lời nói và quan sát nét mặt, thì biết lão có điều bí mật khó nói, nên mỉm cười :

- Công Tôn huynh có điều khó nói đệ thật đã hơi quá nhiều lời, xin cáo từ.

Lão vòng tay thi lễ rồi cùng với Dịch Hiểu Thiên ra khỏi đi mất. Lục Văn Phi đứng cạnh một bên, mọi việc đã lọt vào mắt, trong lòng âm thầm suy nghĩ.

Chỉ thấy nhất cử nhất động của Tuyết Sơn Mang Tẩu dường như chịu áp lực của người trối buộc, ắt hẳn có ẩn chứa việc to lớn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại nghe tiếng chân của Hắc Long bang chủ đã xa, chợt thở dài một tiếng, một lúc nói với Vân Nương :

- Đứng dưới lầu phải chăng là Lục gia?

Vân Nương đáp :

- Chính hần, phụ thân có việc gì cần nói?

Mang Tẩu nói :

- Con hãy mời hần vào phòng khách nói chuyện.

Vân Nương chìa tay nói với Văn Phi :

- Thân phụ tiểu nữ mời người đến phòng khách luận bàn.

Lục Văn Phi tiến lên nói :

- Tiền bối có điều chi dạy bảo?

Mang Tẩu dùng gậy chỉ về phía khách lầu, cất bước đi vào. Lúc này, lão không chờ Vân Nương phò trợ mà nhanh chân bước vào trong. Văn Phi cũng bước vào theo. Mang Tẩu ngồi xuống ghế dài rồi đưa tay nói :

- Lục huynh đệ mời ngồi.

Lục Văn Phi đột nhiên thấy lão thay đổi thái độ ngoài sự suy nghĩ của mình nhưng vẫn nghe lời ngồi xuống.

Mang Tẩu hừ nhẹ một tiếng nói :

- Lão mù ta quá đa nghi, dường như đã lỡ đại sự rồi.

Văn Phi lấy làm lạ nhưng vẫn ngồi yên không lên tiếng.

Mang Tẩu lại nói :

- Thì ra Lục huynh đệ là cao đệ danh môn, lão hủ thật là thất kính.

Văn Phi khom người :

- Không dám, tiền bối đã quá lời rồi.

Mang Tẩu thở dài nói :

- Lục huynh đệ lần này đến Thái Hành sơn là theo lời sư phụ hay phụ thân?

Văn Phi trả lời :

- Có thể nói, chỉ vì tiên mẫu bệnh tình nguy cấp nên gia sư cho về thăm viếng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng :

- Quả như vậy sao? Tại hạ chưa từng nói điều hoang đường.

Mang Tẩu trầm mặt, một hồi cất giọng nói :

- Lệnh tôn, lệnh đường nay đã về trời. Theo lẽ thường mà nói, Lục huynh đệ không ở trước mộ cư tang thì phải trở về thăm sư phụ mà chăm lo phụng dưỡng, đồng thời cùng nhau tính kế tìm kẻ tử thù, hà cớ gì lại ở Thái Hành? Nếu không đi chắc rằng phải có sự lo tính chi?

Lục Văn Phi kích động nói :

- Phụ mẫu chi thù bất động cái thiên. Nỗi hận này không thể không trả, sẽ có ngày tại hạ tìm ra chúng mà tể trước mồ phụ mẫu.

Mang Tẩu cười lạnh :

- Hiếu hạnh của Lục huynh đệ đáng kính nhưng đây không phải chuyện đùa, khó có khả năng làm được.

Lục Văn Phi bi thương nói :

- Vì đại thù phụ mẫu, tuy chết cũng không tiếc thân.

Mang Tẩu thở dài một tiếng :

- Lệnh tôn đại nhân là một đấng anh hào, hôm nay chết dưới tay thù nhân dựa vào sức lực của một mình Lục huynh đệ, nếu tìm kiếm đại thù thì làm sao được. Theo ý lão hủ, huynh đệ nên sớm trở về sư môn bẩm báo qua lệnh sư, người làm chủ cho huynh đệ.

Văn Phi đứng dậy vòng tay nói :

- Đa tạ sự quan tâm của tiền bối, tại hạ cảm kích vô cùng. Nếu như chỉ có bấy nhiêu văn bối xin cáo từ.

Mang Tẩu vội khoát tay :

- Xin hãy ngồi thêm giây lát, lão hủ có điều muốn nói. Lão lại thở dài một tiếng :

- Mấy ngày gần đây, những điều lão hủ đã gặp qua chính Lục huynh đệ cũng thấy rồi, kết cục thế nào, hiện giờ cũng khó dự liệu.

Lục Văn Phi muốn nói với lão ít câu, nhìn thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu ra vẻ lo lắng nghiêm trọng, chàng phát sinh đồng tình với lão, lời nói mới đến môi đã nuốt vào lặng thinh.

Mang Tẩu có mưu đồ khác nghe thấy đối phương trầm mặc không nói nên lời, lão tiếp tục lên tiếng :

- Việc Thái Hành sơn hào khách giang hồ gần xa đều đến, lệnh sư không thể không đến, có thể người đã sớm đến núi Thái Hành rồi, lão hủ tự biết đã ước hẹn với người ta rồi, sớm tối khó tránh.

Lão buồn bã, lắc đầu thở dài :

- Lão hủ năm tháng sắp tàn, chết cũng không tiếc chỉ vì Vân Nương hãy còn nhỏ. Than ôi...

Lục Văn Phi tách trung hậu, nghĩa khí, khẳng khái nói :

- Điểm này, tiền bối cứ an tâm, nếu như có ai muốn gia hại phụ tử hai người, tại hạ quyết không buông tha.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Tai nạn này, lão hủ khó lòng giải quyết mà cũng thật khó tránh, sao dám liên lụy Lục huynh đệ. Nếu Lục huynh đệ quả có lòng tương trợ, lão xin đem Vân Nương phó thác với Lục huynh đệ cất đi nỗi bận lòng, có vậy mới an tâm đối địch.

Văn Phi ngẩn người :

- Như thế thì sao được, tại hạ thân mang huyết thù, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp phục kích, lệnh ái cùng đi với tại hạ nhất định sẽ gặp điều không hay.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tiếp lời :

- Lệnh sư đã nổi danh đại hiệp từ lâu, giang hồ đồng đạo ai lại không ngưỡng mộ. Tiểu nữ đi cùng với Lục huynh đệ, bọn họ thấy thân phận của huynh đệ là đồ đệ của lệnh sư ít nhiều cũng có phần kính nể, thật tốt hơn nhiều khi ở bên lão hủ.

Lục Văn Phi tuy có ý giúp đỡ nhưng để một cô gái trẻ tuổi ngày đêm ở bên mình thì vô cùng khó xử cho nên lần lựa, muốn kéo dài thời gian :

- Tại hạ chưa có ý muốn rời Thái Hành sơn. Việc này sau này hãy nói.

Mang Tẩu gật đầu :

- Thế cũng tốt.

Đoạn lão gọi lớn :

- Vân Nương mau đến đây bái kiến Lục đại ca.

Vân Nương nghe lời đi đến Văn Phi khom người làm lễ :

- Bái kiến Lục đại ca.

Lục Văn Phi hoang mang, bật dậy ôm quyền nói :

- Không dám, cô nương mau đứng dậy.

Lục Văn Phi nhìn kỹ Vân Nương, tuy mặt đen nhưng thân mình uyển chuyển, miệng cười để lộ hai đồng tiền khiến người ta nhìn phát sinh lòng yêu mến.

Chàng là người trọng nghĩa khí, nghĩ đến cha con nàng một người tàn tật, một người là nữ nhi yếu đuối mà khắp nơi đều là chông gai, vì vậy khăng khải nói :

- Tại hạ tuy là kẻ bất tài, lực lượng không có nhưng quyết không coi nhẹ lòng tin tưởng của người. Phụ tử hai người nếu gặp chuyện khẩn cấp, tại hạ quyết không ngoảnh mặt làm ngơ.

Được lời vàng ngọc thiên kim của Lục huynh đệ, lão hủ an tâm rồi Rồi Mang Tẩu ngoảnh mặt lại bảo :

- Vân Nương, con mau xuống bếp bảo bọn chúng lập tức chuẩn bị một bàn rượu thịt để cho ta cùng Lục huynh uống vài chung.

Lục Văn Phi vội vã đứng dậy nói :

- Không dám, không dám, tại hạ vẫn còn nhiều việc phải làm, tại hạ xin tiếp nhận thịnh tình của tiền bối. Chàng ôm quyền thi lễ rồi cất bước mà đi.

9. Chương 9: Quần Hùng Tự Hội

Tuyệt Sơn Mang Tẩu có ý định khác nên đầu để để Văn Phi ra đi vội nói :

- Dù gì Lục huynh đệ cũng ở trong quán này, hà tất phải gấp rút như vậy.

Ngay lúc đó, một tráng sĩ áo xanh đi nhanh đến bên Tuyệt Sơn Mang Tẩu nói nhỏ mấy câu. Sắc mặt Tuyệt Sơn Mang Tẩu biến đổi trở nên kinh ngạc, trầm giọng :

- Biết rồi, cùng với ta tiếp đãi tử tế.

Lục Văn Phi thấy có phát sinh biến cố, mượn cớ ra khỏi khách lầu trở về phòng mình, trong lòng suy nghĩ về dụng tâm của cha con Mang Tẩu khi mở Bát Túy cư ở nơi tiểu trấn hoang sơ này tuyệt không phải vì để kiếm lời càng không phải vì làm nghề nghiệp chính đáng, đương nhiên là có tính toán khác. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, nhận thấy việc mưu đồ không ngoài hai điều: thứ nhất, ông ta là một trong ba người giữ mật đồ, mở tửu quán này vì để chờ hai người kia đến đây hội họp. Điều thứ hai có thể Tuyệt Sơn Mang Tẩu tổ chức một bang phái bí mật, hay tham gia một bang phái nào đó cho nên chịu phụ trách sách lược, kế hoạch của một âm mưu nào đó nơi hoang sơ này.

Lục Văn Phi tuy mới ra giang hồ nhưng vì phụ thân và sư phụ đều là người trong võ lâm nên chàng mắt chưa thấy nhưng tai nghe đã nhiều, đối với những hung hiểm trên giang hồ ít nhiều cũng có chút hiểu biết.

Sau khi cân nhắc vấn đề kỹ lưỡng cảm thấy cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu rất đáng khả nghi cần phải gia tăng sự đề phòng không thể sơ suất thổ lộ sự tình để tránh lỡ lầm đại sự.

Chàng bình tâm suy nghĩ một hồi, mục quang nhìn quét chung quanh, đột nhiên phát giác dường như có người lục soát phòng mình, chàng vội vã chụp lấy cái bao nhỏ thường mang trong người quả thật đồ đạc trong đó bị xáo trộn may mà bức mật đồ giấu trong hộc của bao kiếm nên đối phương chỉ phí thời gian chẳng thu thập được gì, nhưng mà sau khi chuyện này xảy ra, Lục Văn Phi cảm thấy lo lắng, chuyện này xảy ra đã chứng minh có người nghi ngờ chàng.

Lục Tử Tuấn chết vốn đã không phải là chuyện bình thường. Lục Văn Phi lại là con trai độc nhất. Hôm nay có người đến tìm kiếm, sự tình thật không phải đơn giản. Kẻ này đến tìm hiểu hành vi, cử động của chàng, có thể nói hẳn không phải đến đây tầm thù mà là tìm kiếm đồ vật, vật này chắc chắn là bức mật đồ, đồng thời cũng có thể nghĩ đến phụ thân chàng chết cũng chỉ vì bức mật đồ.

Văn Phi là người có ý chí, cực kỳ kiên cường. Sau khi đã thông hiểu nguyên nhân và hậu quả, chàng chợt nổi lên một tràng cười lạnh trong lòng, rồi nghĩ thầm :

- Thế thì tốt rồi, ta đang sầu vì không tìm gặp cừu nhân, hẳn lại đến đây tìm ta, ta phải xem hẳn là ai.

Một người khách ở trọ nơi tửu quán, trong phòng bị người ta lục soát bất luận là có hay không có mất đồ đều phải đi tìm chủ quán để hỏi cho ra lẽ. Lục Văn Phi không làm như vậy, chàng làm như người không có xảy ra chuyện gì, ngay cả tiểu nhị cũng không một lời hỏi han, trong lòng âm thầm nghĩ cách đối phó.

Ngoài cửa vang lên hai tiếng gõ, Lục Văn Phi đứng dậy ra mở cửa rồi hỏi :

- Xin hỏi vị nào?

Vân Nương gương mặt như muốn cười, Văn Phi có chút giật mình hỏi :

- Cô nương đến đây có chuyện chi?

Vân Nương mỉm cười :

- Thân phụ mời Lục huynh đến nhà khách uống rượu. Tại hạ vốn không biết uống rượu, xin đa tạ.

Vân Nương vẫn không buông tha :

- Việc này phụ thân tiểu muội đặc biệt cho người lo liệu cả rồi, nếu như huynh không đi...

Lục Văn Phi không còn cách nào nói :

- Như vậy không đi không được rồi.

Vân Nương kéo tay áo chàng nói :

- Không cần nhiều lời. Đi thôi.

Lục Văn Phi đành phải đóng cửa phòng đi theo Vân Nương đến nơi khách phòng. Chỉ thấy trong phòng đã bày một bàn cơm rượu thịnh soạn, đồng thời đã ngồi sẵn một văn sĩ trên dưới ngũ tuần, thân hình ốm yếu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghe tiếng chân vọng lại biết rằng Lục Văn Phi đã đến, liền cười ha hả :

- Lại đây, lại đây. Lão hủ sẽ giới thiệu một vị cao nhân, đây chính là Bích Trần trang Tư Mã tổng quản.

Lục Văn Phi vòng tay thi lễ nói :

- Đã lâu ngưỡng mộ.

Trung niên văn sĩ đáp lễ :

- Tại hạ Tư Mã Ôn.

Từ khi Lục Văn Phi qua lại giang hồ, chưa từng biết Bích Trần trang ở đâu, cũng không biết Tư Mã Ôn là ai nên có vẻ dè dặt, giữ ý.

Tư Mã Ôn chờ cho Lục Văn Phi ngồi xuống mới nâng cốc rồi nói :

- Đã lâu ngưỡng mộ đại danh của sư đồ hai vị, hôm nay may mắn được gặp, tại hạ xin uống trước một ly. Nói xong uống cạn một hơi.

Lục Văn Phi cũng nâng lên uống cạn nửa chung.

Tư Mã Ôn mỉm cười nói :

- Lệnh sư Hồ đại hiệp đã lâu không đi lại giang hồ, lần này Thái Hành sơn quần hùng hội họp, lão nhân gia nhất định cũng sẽ đến.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Gia sư hành sự trước nay chưa hề cho tại hạ biết. Đến hay không đến, tại hạ chưa rõ.

Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Nguyên là như vậy à?

Cười vừa dứt, Tư Mã Ôn lại nói :

- Nghe nói lệnh tôn đại nhân mấy ngày trước gặp phục kích, đã điều tra người ở nơi nào gây ra chưa?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Còn chưa có tung tích.

Tư Mã Ôn trầm ngâm nói :

- Lệnh tôn ẩn tích hoang sơn, chắc là lánh mặt thù nhân, Lục huynh nên nghĩ lúc sinh tiền, lệnh tôn có người nào thù hận thì theo đó truy xét chắc cũng có manh mối.

Lục Văn Phi nhẹ giọng nói :

- Tại hạ từ nhỏ đã theo sư phụ học võ nghệ nên việc của tiên phụ không biết chút gì.

Tư Mã Ôn đồng tình thở dài nói :

- Lúc lệnh tôn gần đất xa trời, chắc cũng phải dặn dò lại vài câu?

Lục Văn Phi thống khổ lắc đầu. Cái đêm bi thương hãi hùng đó như hiện rõ trước mặt chàng mồn một.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chột chen lời :

- Lục huynh đệ cũng không nên bi khổ, Bích Trần sơn trang giao du rộng rãi, cứ nhờ Tư Mã tổng quản phí một chút sức điều tra nhất định sẽ rõ.

Tư Mã Ôn gật đầu :

- Việc này bản Trang vì việc nghĩa mà không từ chối nhưng phải có chút manh mối mới tiện ra tay.

Lục Văn Phi ôm quyền cảm tạ nói :

- Xin nhận tấm lòng hiệp nghĩa của Tổng quản hết lòng tương trợ, tại hạ cảm kích vô cùng, chỉ vì tư thù của tề xá làm sao dám lụy đến người. Thực chẳng dám phiền đại giá.

Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Tứ hải giai huynh đệ, Lục huynh đệ hà tất phải xem nhau như người ngoài. Đợi đến lúc có thể viếng tề Trang gặp mặt tề Trang chủ người có điều muốn thương lượng.

Mang Tẩu tiếp lời :

- Lục huynh đệ mau cảm tạ Tổng quản, nếu như Trang chủ bằng lòng, việc lớn hơn trời cũng có thể giải quyết được.

Lục Văn Phi ngoài mặt tuy không lộ vẻ phản đối nhưng trong lòng không được vui nên trầm mặt không lên tiếng, nhất thời trong phòng không khí lạnh lẽ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đưa ly rượu lên cao, đang muốn phá tan bầu không khí tĩnh lặng này, đột nhiên hai tròng mắt trắng đã chớp liên hồi, hừ lạnh một tiếng.

Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Cao minh ở phương nào giá lâm, huynh sao không mời vào đây uống một chung?

Chỉ nghe tiếng nói lạnh lùng làm buốt óc :

- Công Tôn Long, người thật tự tại an nhàn quá mức. Lập tức có một trận gió thổi vào, hạ xuống một người.

Mang Tẩu nghe giọng nói đã biết Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh đã đến, lão ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Thì ra là Đào huynh giá lâm. Chậm nghinh tiếp xin thứ lỗi.

Đào Hàn Sinh hừ một tiếng :

- Ta hỏi người, người kêu gọi lên trận phong ba ở Thái Hành sơn là có dụng tâm gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cố ý không hiểu hỏi lại :

- Những lời của Bang chủ là có ý gì?

Đào Hàn Sinh đưa tay vào ngực lấy ra một vật đặt trước mặt Mang Tẩu :

- Đây là bức mật đồ lấy trên người của một vị cao đồ. So với bức của Hắc Long bang thì giống hệt nhau, thì ra người cố tâm muốn đưa mọi người vào cổ lãng.

Mang Tẩu đang ngồi bật đứng dậy, chớp đôi mắt trắng đã nói :

- Các người nói thật vô lý, đã cưỡng đoạt mật đồ này lại sát thương đồ đệ của ta, hôm nay trái lại đến đây nói lão mù này có dụng tâm khác có phải là quá đáng chăng?

Đào Hàn Sinh ngấm ngấm một lát sắc diện đi một phần :

- Ta hỏi người, bức mật đồ này từ đâu người có?

Mang Tẩu là người đa mưu, tự biết võ nghệ mình không bằng đối phương, thế là tìm cách trả lời vòng vo :

- Thật không giấu diếm, mật đồ này là của một tiểu đồ đã chết, hắt lấy từ trong tay của một tiểu phu.

Đào Hàn Sinh mục quang lạnh lùng nhìn những người chung quanh, chỉ vào Tư Mã Ôn hỏi :

- Vị này là ai?

Mang Tẩu vội vàng giới thiệu :

- Vị này là Bích Trần trang Tư Mã tổng quản.

Đào Hàn Sinh suy nghĩ một lát, chưa từng nghe qua Bích Trần sơn trang, vì vậy có chút phòng bị. Lão thay đổi sắc diện nói :

- Nếu như mật đồ do lệnh đồ lấy được từ tay tiểu phu tất nhiên phải có một nguyên bản, ta thật muốn nhìn thấy nguyên bản.

Mang Tẩu nói :

- Đào huynh đoán thật không sai. Mật đồ này quả nhiên có hai bản, bản mà tiểu đồ giữ là bức phó bản còn trong lòng lão mù này cất giấu là bức nguyên bản đã bị Hắc Long bang cướp đoạt đi rồi. Giáo chủ muốn xem bản gốc thì hãy đi tìm Hắc Long bang.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Người đừng đem Hắc Long bang dọa ta, bản Giáo chủ đoán định, bản của Hắc Long bang cũng là phó bản mà thôi.

Mang Tẩu thở dài :

- Đào huynh nói như vậy khiến lão mù này có miệng mà khó giải thích.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt lên trời nói :

- Bạch Cốt giáo từng gây sóng gió, Công Tôn huynh không phải không biết. Ta nghĩ rằng huynh nên giao cho ta bức mật đồ là tốt nhất.

Mang Tẩu tuy biết Đào Hàn Sinh hành sự thủ đoạn ác độc, nếu lấy một chọi một thì mình chưa chắc dưới tay nhưng mà lão có tính toán khác nên cần phải cố gắng dần xếp. Vì vậy, chớp cặp mắt trắng nói :

- Như vậy là Đào huynh ép lão vào chuyện khó xử rồi.

Lục Văn Phi thiên tính nghĩa hiệp nhìn thấy Mang Tẩu bị áp bức, trong lòng thật bất bình nên chen lời nói :

- Đừng nói Công Tôn lão trượng không có nguyên bản, dù cho có thật đi nữa người ngoài cũng không được cưỡng ép như vậy.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nhìn chàng nửa mắt, ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Sự việc đêm nay vốn không có nhiều người tham dự vào, bây giờ ngay cả người cũng muốn có phần sao?

Lục Văn Phi thấy một luồng hỏa nộ xông lên, chàng gần giọng :

- Tại hạ vốn đặt mình ngoài chuyện này.

Đào Hàn Sinh dường như không coi chàng có trong mắt mình, cho nên quay mặt nói với Mang Tẩu :

- Xin Công Tôn huynh sớm cho quyết định, đệ không thể chờ lâu được nữa.

Mang Tẩu hai tay thủ lễ nói :

- Lão quả thật là không có, huynh bảo lão phải giao cái gì đây?

Chỉ nghe bên ngoài một giọng nói âm u :

- Không có thì hãy giao cái mạng người đây.

Vút, vút Kỳ Liên song thi như bóng quỷ bay vào trong phòng khách. Song thi luyện âm công bạch cốt tuy chưa thi triển mà trong phòng bao bọc hàn khí lạnh người.

Lục Văn Phi đang ngồi bật đứng dậy. Vân Nương cũng chạy nép sau lưng Mang Tẩu, chỉ có Tư Mã Ôn thần sắc không đổi ngồi yên.

Đào Hàn Sinh mặt phủ đầy sương giá, gần giọng từng chữ nói :

- Thời gian đã không còn nhiều nữa rồi.

Mang Tẩu hoành ngang gậy trúc nói :

- Đào huynh không phải là bức người thái quá sao?

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Xem ra Công Tôn huynh đã chuẩn bị một trận quyết đấu rồi.

Mang Tẩu hừ lạnh :

- Không sai, một lần nữa Đào huynh đến đây, bắt buộc lão mù chỉ còn cách là xả mạng mình thôi.

Đào Hàn Sinh mặt lộ sắc xanh, chú mục nhìn Mang Tẩu không nói không rằng, Kỳ Liên song thi mắt chiếu lục quang phát ra ánh sáng xanh biếc, từ từ bày trận.

Hai bên đang đẳng đẳng sát khí, đột nhiên, nghe một tiếng cười chói tai, từ bên ngoài bay vào một người cao giọng nói :

- Đào huynh hãy chậm tay động thủ nghe đệ nói một lời.

Đào Hàn Sinh quay đầu nhìn xem thì thấy Hắc Long bang Bang chủ Hạ Long Tường đang chậm rãi bước lên nên hít một hơi dài rồi cười lạnh :

- Hạ huynh đang đem đến đây là có cơ sự gì?

Hạ Long Tường âm thầm quan sát Tư Mã Ôn rồi từ từ nói :

- Đệ đã sớm biết Đào huynh sẽ đến Bất Túy cư, cho nên tự mình đến đây mong tránh được cho hai người một trận long tranh hổ đấu.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Nói như vậy thì ra Hạ huynh đến đây là vì ý tốt đó sao?

Hạ Long Tường nghiêm mặt :

- Nếu như ba ngày trước đây bất luận là phái nào đánh với phái nào đệ cũng bằng quan tọa thị không một tiếng hỏi han. Bây giờ tình hình có thay đổi, đệ thực không muốn đồng đạo vô lâm tàn sát lẫn nhau.

Đào Hàn Sinh trợn mắt hỏi :

- Những lời nói này là gì?

Hạ Long Tường hạ giọng :

- Chỗ này không phải là nơi đàm đạo. Nếu Đào huynh tin tưởng đệ xin mời đến tệt Bang thảo luận.

Đào Hàn Sinh thấy lão mười phần thành khẩn nên có chút tin tưởng, gật đầu nói :

- Hạ huynh quả có việc muốn thương lượng đệ có lý nào không dám tin sao?

Hạ Long Tường chìa tay ra nói với Lục Văn Phi :

- Xin mời Lục huynh đệ cùng đến đàm đạo.

Lục Văn Phi vốn có hảo cảm với Hạ Long Tường cho nên chàng gật đầu đồng ý. Vân Nương khẩn trương nói :

- Lục đại ca, huynh...

Nàng muốn nói: “Huynh quả thật theo họ đi sao?” nhưng nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng ác hiểm của Hạ Long Tường nên không nói được thành lời.

Lục Văn Phi giả ý không nghe, bước đến bên Hạ Long Tường nói :

- Bang chủ gọi tại hạ có việc gì?

Hạ Long Tường nói :

- Mời huynh đệ cùng đi với Đào bang chủ đến tệt Bang ta bàn chuyện phiếm cho vui.

Nói xong lão quay người ra khỏi phòng trước.

Lục Văn Phi xét đoán sơ lược sự việc lại càng nghi ngờ, cũng bước ra khỏi phòng. Đào Hàn Sinh dẫn bọn Kỳ Liên song thi đi theo. Đoàn người ra khỏi Bất Túy cư.

Hạ Long Tường chợt dừng chân nói với Đào Hàn Sinh :

- Xin Đào huynh cho quý thuộc hạ tập trung một nơi để chờ nghe tin tức.

Đào Hàn Sinh trầm ngâm một lúc cuối cùng gật đầu dặn dò Kỳ Liên song thi mấy câu, bọn chúng vâng lời phi thân đi mất. Hạ Long Tường lại đưa tay làm ám hiệu, trong bóng đêm cũng có một người phi thân đến, đó chính là Dịch Hiểu Thiên khom mình trước Hạ Long Tường thủ lễ :

- Bang chủ có điều chi dạy bảo?

Hạ Long Tường trầm giọng nói :

- Bản tòa mời Đào giáo chủ và Lục thế huynh về bang nghị sự cho nên mới dặn dò người trong phạm vi Phân đàn không được cho bất kỳ người nào lưu lại hoặc dò xét.

Dịch Hiểu Thiên khom người đáp lời :

- Thuộc hạ tuân mệnh. Rồi quay người phi thân đi mất.

Đào Hàn Sinh bản tính đa nghi không nhận được nói :

- Hạ huynh có việc gì sao lại làm ra vẻ thần bí như vậy?

Hạ Long Tường từ tốn nói :

- Đào huynh xin chờ vội, chờ một lát sau sẽ rõ. Chúng ta đi thôi.

Dứt lời phóng mình chạy trước.

Ba người toàn thân đầy võ công, nên không đến nửa canh đã đến Hiên Viên miếu. Miếu này Lục Văn Phi đã từng đến chỉ vì trong phòng đêm đó đen tối nhìn không rõ cách bài trí.

Hạ Long Tường dẫn đầu hai người đi sau vào đại điện thì thấy trong phòng đèn đuốc sáng choang đã ngồi nhiều người.

Xuyên Tây Trương môn Diêm Vương Truy Mệnh Trương Nam, Trương Ngọc Phong, Kim Lăng Tạ gia Tạ Nhất Phi cũng có mặt. Hạ Long Tường ôm quyền nói :

- Đệ vì đến Bất Túy cư để cung thỉnh Đào giáo chủ cho nên chư vị phải chờ lâu xin thứ lỗi.

Nói xong nghiêng người một cái.

Đào Hàn Sinh không khách khí ngang nhiên bước vào ngồi trên một tràng kỷ. Bạch Cốt giáo tuy là danh tiếng trên giang hồ nhưng chỉ vì là bàng môn tà đạo nên không biết Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia là danh môn chính phái nổi tiếng, vì vậy Đào Hàn Sinh thân là Giáo chủ nhưng người đến chào hỏi lão ta không nhiều.

Lục Văn Phi tính tình khiêm nhường nên không cùng Đào Hàn Sinh đi vào trước chờ cho Hạ Long Tường lên tiếng mời mới từ từ bước vào.

Tạ Nhất Phi, Trương Nam thấy Lục Văn Phi bước đến trên mặt biến sắc kinh dị. Trương Ngọc Phong vừa kinh ngạc vừa vui mừng chạy đến trước mặt hỏi :

- Lục huynh thì ra huynh cũng vô sự.

Lục Văn Phi mỉm cười :

- Nếu như không thoát được nơi đó làm sao đến được nơi này?

Trong nhất thời Trương Ngọc Phong không có gì để nói nên cúi mặt mỉm cười.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Chúng ta vào thôi. Chắc rằng Hắc Long bang chủ có việc trọng yếu muốn tuyên bố.

Nói dứt lời thì ngồi xuống, Trương Ngọc Phong đi chung với đám người kia lại không trở về chỗ ngồi cũ mà ngồi bên cạnh Lục Văn Phi, Trương Nam nhìn thấy hừ một tiếng.

Lúc này, quần hùng tập trung mục quang nhìn chăm chú về Hạ Long Tường. Hạ Long Tường mắt nhìn chung quanh một lượt từ tốn nói :

- Tối nay đệ mời chư vị đồng đạo đến đây không phải bàn luận về việc di vật của Tấn vương, mà là một tin tức kinh người đang lưu truyền.

Có vẻ khẩn trương, Bang chủ Hắc Long bang nói tiếp :

- Có liên quan đến chuyện lan truyền tin tức của Tấn vương ở Thái Hành, lão xin hỏi chư vị một tiếng, các vị từ đâu mà có được tin tức này. Chư huynh đệ nghĩ xem nếu như có việc này, người đầu tiên biết thông tin này cũng không ngu dân đến nỗi mà nói lan ra để mình chuốc lấy phiền não.

Những người ngồi ở đây đều lão luyện giang hồ, đồng thanh gạt đầu :

- Quả nhiên việc này có rất nhiều việc nghi hoặc.

Hạ Long Tường nhìn thấy mọi người lặng yên không nói, nên vội tiếp tục :

- Vì thế, đệ nhận định chuyện này, tất có âm mưu to lớn.

Đào Hàn Sinh tuy cũng thấy nghi hoặc nhưng không muốn Hắc Long bang chủ một mình thao thao bất tuyệt nên cười lạnh chen vào :

- Hạ huynh nhận định đây là một âm mưu đệ cũng đồng tình nhưng không biết người tuyên bố việc này dụng ý ở chỗ nào? Nếu hắc muốn điều cốt đồng đạo để mọi người đi không một chuyến thì đối với hắc có ích lợi gì?

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Đối với việc này đệ cũng từng suy nghĩ kỹ lưỡng. Chỉ thấy việc này không có một điểm nào đúng.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười lạnh :

- Những điều Hạ huynh nghĩ qua chỉ phải. Theo đệ, tốt nhất quý Bang rời khỏi Thái Hành sơn để tránh rơi vào quỷ kế.

Hạ Long Tường biến sắc nói :

- Đây là hảo ý của đệ hà cớ gì Đào huynh dùng lời mai mỉa?

Đào Hàn Sinh gần giọng cười :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu trong lúc vô tình có được mật đồ tự biết người đơn thể cô cho nên mới ước hẹn cùng người nơi đây. Không ngờ có sự đã lộ ra ngoài khiến cho khắp nơi tụ tập tại Thái Hành sơn. Đây là việc quá rõ ràng. Hạ huynh dùng lời nói khác không biết có ý gì?

Hạ Long Tường vốn thật có hảo ý nhưng lại bị Đào Hàn Sinh dùng một câu đảo lộn khiến trở thành người mang ý khác trong lòng bất giác hừ một tiếng định đối đáp lại.

Truy Mệnh Diêm Vương Trương Nam thấy tình thế trước mắt thì lão không muốn phạt ý Hắc Long bang cũng không muốn mất lòng Bạch Cốt giáo, nên tư thái hòa nhã đứng dậy từ từ nói :

- Đệ cho rằng lời Hạ bang chủ thật hữu lý. Chư vị nếu không quên, hắc còn nhớ rõ chúng ta bị khốn ở mộ lăng có người nào đó cất tiếng hăm dọa chúng ta. Người này là ai đến giờ cũng chưa biết, vì vậy Hạ bang chủ nhận định có người trong bóng tối hành sự bất lợi với võ lâm đồng đạo không phải là không có duyên cớ.

Vừa dứt lời thấy mọi người không ai lên tiếng, Trương Nam tiếp :

- Đào giáo chủ đã từng nói Tuyết Sơn Mang Tẩu muốn dựa vào bức mật đồ giả khơi dậy cho đồng đạo tàn sát lẫn nhau, ý kiến này cũng cần để chúng ta suy ngẫm. Chúng ta cần phải chia nhau hành sự, một mặt điều tra người trong cổ lăng, một mặt tìm Tuyết Sơn Mang Tẩu hỏi lão ẩn tích Thái Hành sơn mở tiệm rượu là có dụng ý gì?

Tạ Nhất Phi đồng tình nói :

- Những lời này không sai. Tuyết Sơn Mang Tẩu nổi danh giang hồ, lão ẩn tích Thái Hành sơn tất có ý đồ.

Đào Hàn Sinh cười một tràng âm u :

- Chư vị chỉ nghĩ đến Tuyết Sơn Mang Tẩu mà quên đi một người khác.

Thanh âm lão sắc bén, lời nói ra như kiếm đâm vào tai, khắp nơi đều ồ lên một tiếng, quần hùng nhất tề hướng mắt về lão. Đào Hàn Sinh nói tiếp :

- Đó là Thiết Chưởng Chấn Tam Tương Lục Tử Tuần ẩn tích tại Thái Hành sơn đã lâu, gần đây đột nhiên bị phục kích mà chết, xem ra bên ngoài dường như là bị trả thù nhưng theo ta đoán định chắc là có quan hệ mật thiết với di vật Tấn vương.

Lục Văn Phi nghe lời nói kinh ngạc trong lòng, đứng bật dậy định nói nhưng ý niệm thoáng qua, nghĩ rằng việc này không nên tranh luận với lão ta nên từ từ ngồi xuống mặc nhiên không nói.

Trương Ngọc Phong không nhin được nghiêng đầu hỏi nhỏ :

- Lục huynh, Đào giáo chủ nói đó có phải là lệnh tôn?

Lục Văn Phi gật gật đầu nhưng không nói, những người có mặt chỉ xem Văn Phi là một trong những người yếu kém nên không quan tâm. Lời Đào Hàn Sinh vừa dứt, Hạ Long Tường lập tức lắc đầu nói :

- Đào huynh không nên đưa vấn đề đi quá xa. Lục Tử Tuấn ẩn tích thâm sơn, chỉ để tránh thù mà thôi, đến nay thù nhân truy kích mà chết có thể thấy ông ta rõ ràng trốn kẻ địch.

Đào Hàn Sinh cười hắc hắc hai tiếng nhưng không mở miệng, người này không thích liên minh cùng ai chỉ hành xử một mình. Bạch Cốt giáo lại thuộc tà ma ngoại đạo, những việc đã làm đều không theo quy củ trên giang hồ nên không ai biết lão đang nghĩ gì.

Hạ Long Tường cũng biết rằng đồng thanh tương ứng đồng khí tương cầu, mình cùng lão chẳng cùng chung ý tưởng. Thấy Đào Hàn Sinh không nói nữa bèn cất tiếng :

- Việc này chúng ta chỉ có thể điều tra từ từ rồi cũng sẽ có manh mối.

Ý của lão là các phái hợp lực tiến hành mới phá tan được những nguy hiểm của việc này. Các môn phái ở hiện trường đều biết Hắc Long bang người đông thế mạnh mà Hạ Long Tường lại nói đến chuyện liên thủ thì có thể thấy sự việc rất nghiêm trọng.

Quần hùng trầm mặc hồi lâu rồi Trương Nam lên tiếng :

- Ý của Hạ huynh là mọi người hợp lực đối phó với người của cổ lăng. Điểm này đệ rất tán đồng, chỉ vì địch trong tối còn ta ngoài sáng, đối phó như thế nào hy vọng các vị đưa ra cao kiến.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Một tòa cổ lăng nhỏ như vậy ta không tin không có cách trị chúng. Ví như các người ở đây đến trước lăng nổi lửa đốt chết cả ông bà nó xem chúng chạy đi đâu cho biết.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Cách này không ổn. Thạch môn trong đó mười phần nghiêm mật, dù cho có nổi lửa đốt cũng không tới.

Trương Nam nói :

- Theo lời nói như vậy, thế thì không có biện pháp khả thi sao? Đệ đường đột có một phương pháp ngu muội. Chúng ta phái người ngày đêm bốn mặt canh giữ cổ lăng cùng hẹn định ám hiệu vừa có động tĩnh gì lập tức chuyển báo thì sớm muộn gì cũng tìm ra chút tung tích.

Tạ Nhất Phi lên tiếng phụ họa :

- Cách này thật tuyệt. Chúng ta cứ thế mà làm.

Đào Hàn Sinh đứng dậy bước ra khỏi ghế nói :

- Bản Giáo chủ không có hứng thú với việc này xin cáo biệt. Rồi lão cất bước ra khỏi điện.

Trương Nam cùng bọn với Tạ Nhất Phi lạnh lùng cười :

- Đệ không tin không có mặt Bạch Cốt giáo, chúng ta không làm nên chuyện.

10. Chương 10: Chân Giả Kiểm Chủ

Hạ Long Tường thấy Đào Hàn Sinh đi khỏi, mặt không biến sắc từ từ nói :

- Nếu các vị cho rằng việc này đáng làm thì không nên chần chừ. Chúng ta lập tức cử người hành sự.

Trương Nam, Tạ Nhất Phi đồng thanh nói :

- Phía Đông và phía Nam do hai chúng tôi đảm trách.

Hai người họ trong lòng đã có tính toán, trước tiên tạm thời hợp tác với Hắc Long bang, vạn nhất có gì xảy ra sẽ tùy cơ mà ứng biến.

Hạ Long Tường ha hả cười :

- Rất tốt, Tây và Bắc hai phía giao cho bản Bang.

Việc đã thương lượng xong, quần hùng lũ lượt đứng dậy cáo từ. Lục Văn Phi cũng định nói lời cáo biệt thì thấy Phó bang chủ Trịnh Trọng Hổ chậm rãi bước đến nói nhỏ :

- Lục thể huynh xin nán lại một lát.

Lục Văn Phi dừng chân đứng lại. Trương Ngọc Phong đang định cùng chàng bước ra, thấy vậy kỳ là hỏi :

- Sao Lục huynh ngơ ngẩn vậy?

Lục Văn Phi nói :

- Xin cô nương đi trước, tại hạ còn có việc phải làm.

Trương Ngọc Phong thất vọng buồn bã nói :

- Lòng người khó đoán không thể không phòng bị.

Ý của nàng chính là chỉ Hắc Long bang.

Lục Văn Phi vòng tay nói :

- Lời vàng ngọc của cô nương tại hạ ghi khắc trong lòng.

Lúc này quần hùng đã mất dạng. Hạ Long Tường nhất nhất tiến ra khỏi cửa, cuối cùng quay người nói với Lục Văn Phi :

- Bạch Cốt giáo hành sự không kể đạo nghĩa, thể huynh có thân cần nên cẩn thận đề phòng.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ với họ chưa từng xảy ra xung đột, chắc cũng không đến nỗi đối xử với tại hạ như thế.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Họ đã có chủ ý đối với việc lệnh tôn bị sát hại, có thể thấy trong lòng họ có điều không tốt.

Lục Văn Phi trầm ngâm một lát cười khổ nói :

- Quả thật họ muốn làm khó tại hạ, thể thì cũng chính do tại hạ thôi.

Chàng là người tính tình dễ bị kích động, nghĩ đến phụ thân chết thảm, trong ngực nóng như lửa đốt.

Trịnh Trọng Hổ đứng bên chen lời nói :

- Việc nhỏ không nhịn không thể làm nên đại sự. Trước mắt thể huynh nên nhịn họ một bước, chờ gặp lệnh sư để người định đoạt.

Nghĩ đến ân sư, trong lòng Lục Văn Phi cảm khái vô hạn nhưng chàng không thể đem điều này thổ lộ chỉ gật gật đầu :

- Lời của Phó bang chủ rất phải. Về sau tại hạ cố tránh xung đột với Bạch Cốt giáo.

Nói xong chàng đứng dậy cáo từ :

- Tại hạ cũng phải đi rồi!

Hạ Long Tường không ngăn lại, khẩn thiết dặn dò :

- Người của bốn Giáo trấn giữ phía Tây và phía Bắc, nếu có việc khẩn cấp thì dùng ám hiệu truyền tin. Xin Lục huynh đề chớ nên tọa thị.

Lục Văn Phi ra khỏi Hắc Long bang, trong lòng không ngừng tính toán, chỉ thấy tình thế trước mắt càng lúc càng phức tạp không biết bắt đầu từ đâu mà hành động. Việc của cổ lãng tuy thật khả nghi nhưng cũng không can hệ đến việc của mình. Mặc dù cổ lãng này đã bày binh bố trận, chàng liền không đi về phía cổ lãng mà hướng về con đường phía dưới núi mà đi.

Lúc đó trong bóng đêm một người phi thân ra lạnh lùng nói :

- Đứng lại!

Lục Văn Phi dừng chân đưa mắt nhìn ra thì thấy Bạch Cốt giáo chủ đang chắn ngang đường, mặt đầy sát khí, chàng kinh ngạc giật mình, tay cầm đốc kiếm hỏi :

- Giáo chủ gọi tại hạ có việc gì?

Đào Hàn Sinh hai mắt nhìn chàng chăm chăm :

- Bản Giáo chủ hỏi ngươi, phụ thân ngươi ẩn tích Thái Hành là vì sao?

Lục Văn Phi trong lòng chấn động, biết lão đã nghi ngờ chàng nên từ tốn nói :

- Tại hạ từ nhỏ ở nơi xa học võ cùng sư phụ không biết vì cớ gì tiên phụ đến đây ẩn náu.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Ngươi thật không biết hay giả bộ ngốc nghếch?

Lục Văn Phi cảm thấy một luồng khí giận xông lên, cười lạnh :

- Đây là việc của tại hạ, không muốn nói với người ngoài. Giáo chủ năm lần bảy lượt truy đuổi không biết là có dụng ý gì?

Đào Hàn Sinh bước một bước dài lên trước, gằn giọng :

- Lão vì di vật của Tấn vương mà đến đây.

Lục Văn Phi không chịu yếu kém cũng giận dữ nói :

- Những người vì di vật của Tấn vương mà đến đây không dưới một ngàn người, lão không thử hỏi họ xem, sao cứ phải phụ thân ta mà hỏi?

Đào Hàn Sinh cười âm u :

- Lão ta không giống những người khác.

Rồi xòe tay ra :

- Đưa cho ta!

Lục Văn Phi giật mình hỏi :

- Đưa cái gì?

Đào Hàn Sinh gằn từng tiếng :

- Tàng bảo đồ.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ không biết cái gì là tàng bảo đồ.

Đào Hàn Sinh cười gằn :

- Lục Tử Tuấn đến thâm sơn ẩn cư nhất định có nguyên nhân, nếu lão ta không nắm chút manh mối thì quyết không đem sinh mệnh vào nơi nguy hiểm. Nếu như ngươi biết điều hãy sớm đưa ra bảo đồ cùng bản Giáo hợp tác, lúc đó ngươi cũng được một phần.

Lục Văn Phi biết Bạch Cốt giáo tâm tàn độc, trong lòng toan tính một hồi rồi từ tốn nói :

- Tại hạ không biết cái gì là tàng bảo đồ sao có thể cùng quý Giáo hợp tác?

Đào Hàn Sinh hừ lớn một tiếng :

- Người rượu mời không uống muốn uống rượu phạt chăng? Bản Giáo hành sự không từ thủ đoạn nào lúc đó hối hận cũng không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi cũng nổi giận :

- Giáo chủ đừng ép người quá đáng.

Nói dứt chàng rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo :

- Người muốn động thủ chăng, đó là tìm tử lộ.

Trận cười này chính là ám hiệu, từ trong bóng đêm xuất hiện hai người là Kỳ Liên song thi, một tả một hữu cùng bao vây phía sau Văn Phi. Chưởng lực chưa phát mà hàn khí trùng trùng.

Lục Văn Phi bị ba cao thủ vây khốn, chàng âm thầm đề tụ chân lực, chuẩn bị tìm cách thoát ra. Nhưng trong lòng Đào Hàn Sinh đã có tính toán, không muốn bức tử thiếu niên này chỉ muốn ép chàng đưa ra mật đồ.

Song thi vừa mới xuất hiện, lão đã vận công từng bước tiến lên và nói :

- Bản Giáo chủ không muốn lấy mạng của người, người hãy nên nghĩ kỹ đi.

Không vì lời hăm dọa của Đào Hàn Sinh mà tỏ vẻ yếu nhược nên Lục Văn Phi không nói không rằng rút thanh trường kiếm loang loáng kiếm hoa mà đánh vào mặt Đào Hàn Sinh đồng thời hét lớn :

- Ta sống chết với người.

Đây là một độc môn kiếm pháp uy lực dũng mãnh vô song.

Đào Hàn Sinh không dám coi thường, nương theo thế kiếm nhảy về một bên nhưng cảm thấy phía sau dường như có người ngăn chặn, bất giác phải lui năm bước.

Lục Văn Phi vốn không muốn đả thương lão kiếm thế biến chuyển một chiêu “Hỏa Thụ Ngân Hoa” trường kiếm vẽ lên một vòng ánh sáng xanh tắn công sau lưng Kỳ Liên song thi. Chiêu thức này không chỉ vô cùng dũng mãnh mà còn biến hóa khôn lường. Kỳ Liên song thi không kịp phòng bị, cả hai cất lên hai tiếng kỳ quái. Thế kiếm vừa cất lên đã khiến hai gã kinh hồn bạt vía.

Lục Văn Phi không ngờ chỉ hai chiêu kiếm pháp đã dễ dàng ép cường địch lui bước, trong lòng đã có chủ ý, ba mươi sáu kế đi là hay hơn cả, mới mượn thế “Hỏa Thụ Ngân Hoa” hai chân điểm xuống mặt đất cả người lẫn kiếm phi về phía trước, không ngờ đôi chân vừa chạm đất một trận hàn phong đã phủ mặt. Đào Hàn Sinh đã chặn ngang giữa lộ, cười âm u :

- Người đi được sao?

Lục Văn Phi biết rằng đi lúc này cũng không xong chỉ còn cách đánh mà thôi, chàng không nhịn được nghiêng rằng nói :

- Bạch Cốt giáo với Lục mỗ không thù oán, hà cớ gì bức bách như vậy?

Đào Hàn Sinh gần giọng :

- Việc trên giang hồ đều không qua được mắt bốn Giáo chủ. Ta tin lần này cũng không ra khỏi lệ đó.

Chợt nghe trong bóng đêm một giọng cười lạnh lùng chen vào nói :

- Các hạ dựa vào sức lực của toàn giáo truy bức một hậu sinh, không sợ mổ gà phải dùng dao phay, mang tiếng người trên hiếp kẻ dưới?

Đào Hàn Sinh cũng không quay đầu lại chăm chú nhìn Văn Phi trầm giọng quát :

- Người là ai?

Có tiếng đáp :

- Ta là Tư Mã Ôn.

Đào Hàn Sinh cười thâm độc :

- Thì ra là bạn tốt mới đến. Sao không để ta đằng hoàng nghinh tiếp?

Kỳ Liên song thi đã ngấm vận công lực, vang lên hai tiếng vù vù, cả hai phi thân bao vây người mới đến. Người mới đến chính là khách của Tuyết Sơn Mang Tẩu tự xưng Bích Trần trang Tổng quản Tư Mã Ôn, ông ta chưa từng nghĩ đến Đào Hàn Sinh ác độc như vậy nên nhường đôi mày dài ha hả cười nói :

- Trong giang hồ truyền ngôn quả không sai. Đào giáo chủ tâm địa chẳng khác lang sói.

Lúc này, Song thi đã vận ra một trận hàn phong từ trên đầu bổ xuống thế như điện xẹt. Tư Mã Ôn rùng người thấp xuống, tay áo phất lên một đỡ một tiếp. Kỳ Liên song thi cùng với hai luồng hàn phong bị tung thẳng lên không rơi xuống đất.

Đào Hàn Sinh tuy mục quang chăm chú nhìn Lục Văn Phi nhưng cũng sớm nghe ra Song thi đã gặp phải cường địch nên mới quay người sang lạnh lùng nói :

- Tôn giá một chiêu đánh hạ Song thi dưới trướng bốn tòa, đủ thấy là bậc cao minh.

Tư Mã Ôn vòng tay cười nói :

- Không dám, không dám. Quý Giáo chủ tiếp đãi khách nhân như vậy thật khiến cho đệ mở rộng tầm mắt.

Đào Hàn Sinh trầm mặt cười lạnh :

- Tôn giá đêm khuya đến đây có ý muốn điều gì?

Tư Mã Ôn thông thả nói :

- Đệ nhận sự ký thác của người tiếp ứng Lục tiểu hiệp đưa về tửu quán.

Đào Hàn Sinh nghĩ thầm :

- Tiểu tử này có quan hệ gì với bọn họ?

Lão từ từ hỏi :

- Tôn giá đã cùng hần cầu kết sao?

Đào Hàn Sinh âm độc vô chừng vì thấy đã lâu Song thi không có động tĩnh thì biết chúng đang điều tức dưỡng thương nên cố ý dùng lời kéo dài thời gian. Tư Mã Ôn không trả lời thẳng mà cao giọng nói :

- Lục tiểu hiệp mời đến đây. Ta nhận lời ký thác của Tuyết Sơn Mang Tẩu đến đưa thiếu hiệp trở về.

Lời nói của Tư Mã Ôn thật là lời ngay lý thẳng nhưng vào tai của Lục Văn Phi, chàng lại cảm thấy không được hài lòng, chẳng qua người ta có hảo ý, chàng không thể không nghĩ đến tình cảm này nên mới bước qua mà nói :

- Thật cực nhọc cho Tư Mã tổng quản.

Đào Hàn Sinh chớp mắt “hắc hắc” cười nói :

- Dù cho trước mặt bản Giáo chủ chính Tuyết Sơn Mang Tẩu đến ta cũng không thể để cho hần đi đâu.

- Thiếu gia muốn đến thì đến muốn đi thì đi, ai có thể ngăn cản được ta?

Nói dứt chàng bước nhanh về phía trước. Đào Hàn Sinh hừ một tiếng phi thân lên chặn lại, chỉ nghe trong bóng đêm một thanh âm vọng lại trầm trầm :

- Hà cớ gì áp bức một kẻ hậu bối. Có gan hãy đến gặp lão phu.

Đào Hàn Sinh dừng chân hỏi :

- Tôn giá là ai?

Trong bóng đêm vang lên tiếng trả lời :

- Lão hủ, Hồ Văn Chiêu.

Âm thanh vừa dứt chỉ thấy Đào Hàn Sinh thần sắc biến đổi đi nhanh về phía tiếng nói. Lục Văn Phi cũng giật mình nhưng nghĩ đến giọng nói không giống, biết là có người giả mạo.

Tư Mã Ôn hỏi :

- Người vừa rồi phải chăng là lệnh sư?

Lục Văn Phi ra vẻ hoang mang nói :

- Tại hạ cũng không rõ lắm.

Tư Mã Ôn thấy chàng không chịu nói thật nên nói tiếp :

- Chúng ta trở về tửu quán thôi, kéo cha con Công Tôn lo lắng.

Hai người triển khai khinh công đến cạnh ba thì trở về Bất Túy cư. Chỉ thấy trên lầu đèn đuốc sáng choang, cha con Mang Tẩu vẫn còn chưa ngủ. Tư Mã Ôn lên tiếng :

- Đệ đã đưa Lục thể huynh trở về.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đứng dậy cảm tạ :

- Bạch Cốt giáo tâm địa ám muội, nếu không phải Tư Mã tổng quản lo liệu chỉ sợ rằng phiền phức hãy còn nhiều.

Tư Mã Ôn cười nói :

- Việc nhỏ không phải cảm tạ. Thực tế, nếu đệ không đi, Bạch Cốt giáo cũng không dám hại đến Lục thể huynh.

Mang Tẩu thở dài :

- Bạch Cốt giáo tà ma ngoại đạo, hành sự khôn lường thật là khó nói.

Tư Mã Ôn thông thả ngồi xuống nói :

- Lệnh sư Hồ đại hiệp của Lục thể huynh đã đến rồi nên Đào Hàn Sinh mới không dám làm khó.

Tuyết Sơn Mang Tẩu như chạm phải kiến, nhồm dậy nói :

- Tư Mã huynh đã nhìn thấy Hồ đại hiệp rồi sao?

Tư Mã Ôn nói :

- Vừa rồi Bạch Cốt giáo Đào giáo chủ đang làm khó dễ Lục thể huynh, Hồ đại hiệp tự đương xuất hiện đã dẫn dắt Đào giáo chủ đi nơi khác rồi.

Mang Tẩu trong lòng trầm ngâm lưỡng lự, lúc sau mới từ tốn nói với Lục Văn Phi :

- Thế thì tốt rồi. Lệnh sư đã đến đây, bọn họ sẽ không dám làm hại Lục thiếu hiệp.

Lục Văn Phi cũng hàm hồ gật gật đầu mà trong lòng nghĩ không ra ai đã mạo xưng danh hiệu ân sư. Tư Mã Ôn trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói :

- Tình thế càng lúc càng phức tạp. Theo ta, phụ tử hai vị hãy tạm thời đến tể Trang mà trú ẩn.

Mang Tẩu cảm thấy khó xử :

- Điều này....

Tư Mã Ôn nét mặt không đổi nói :

- Xin đừng hoài nghi, Trang chủ đang chờ ta trở về.

Mang Tẩu nói :

- Lục thể huynh có thể cùng đi chăng?

Lục Văn Phi thăm nghĩ :

“Việc của ta đâu cần các người quan tâm”.

Chàng không muốn Tư Mã Ôn mở lời nên nói :

- Tại hạ thấy không cần, vẫn có thể tiếp tục ở đây.

Tư Mã Ôn từ tốn nói :

- Thế cũng được nhưng nếu có việc cần kíp có thể báo tiểu nhị đến tể Trang chuyển báo.

Rồi lão dường như rất khẩn cấp đứng dậy nói :

- Việc không thể chậm trễ, chúng ta nên đi ngay.

Bèn bước ra ngoài đi trước.

Mang Tẩu cũng đứng dậy dựa vai vào Vân Nương nói :

- Lục thế huynh nếu muốn tìm chỗ ở của phụ tử lão có thể đến Bích Trần trang mà tìm.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Cảm ơn sự quan tâm của tiền bối, tại hạ không cần đâu.

Vân Nương dường như có thâm tình, nàng nhìn Lục Văn Phi một lát muốn nói lại thôi. Lục Văn Phi lại không hề lưu ý điều này cũng đứng dậy xuống lầu mà trở về phòng.

Mấy ngày nay chàng thường gặp nguy hiểm nên để ý phát giác ra bốn bề đều là nguy cơ, sức chú ý của quần hùng đều tập trung ở cổ lã nhưng không ít người có suy nghĩ đã quan tâm đến mình. Qua giấy lâu nghĩ ngợi, chàng đem các việc ra xem xét cảm thấy mình ở nơi này hại nhiều lợi ít, không bằng trở về nơi sư phụ gặp ân sư để báo cáo mọi việc. Chàng hiểu rõ sư phụ, thân tàn tật không thể dùng công lực nhưng có thể dựa vào kinh nghiệm giang hồ mấy mươi năm mà phân biệt được đúng sai.

Một mình ngồi suy tính chợt cửa phòng mở ra, Trương Ngọc Phong bước vào mặt tươi như hoa. Chàng giật mình lấy làm kỳ dị nói lớn :

- Cô nương đến đây có việc gì?

Trương Ngọc Phong yển chuyển ngồi xuống ghế trước mặt rồi cười nói :

- Thật ngoài ý liệu phải không? Gia thúc cảm thấy huynh một mình cô thân ở đây sợ rằng gặp người ám toán cho nên bảo muội đến thăm.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ tuy bất tài mạt học, nhưng tự nghĩ có thể bảo vệ được mình.

Trương Ngọc Phong không buông nói :

- Nói vậy chúng tôi là kẻ nhiều chuyện rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Lệnh thúc cao nghĩa như vậy, tại hạ đâu dám buông lời không tình lý, lòng thành của các vị tại hạ xin cảm ơn.

Trương Ngọc Phong nhẹ giọng nói :

- Bất luận gia thúc thật hay giả quan tâm đến huynh, lần này muội đến đây chỉ là thành ý.

Lục Văn Phi thoáng chút rung động nên nói :

- Điều này tại hạ hiểu rõ.

Trương Ngọc Phong lại tiếp lời :

- mấy ngày gần đây dường như huynh có quan hệ thân mật với cha con Mang Tẩu?

Văn Phi cười nói :

- Ngoài mặt xem ra đúng như vậy, chỉ là....

Lời nói chưa dứt thì cảm thấy không ổn cho nên ngừng miệng không nói.

Trương Ngọc Phong từ nhỏ đi lại giang hồ, nên rất cơ trí biết chàng lời đến miệng nhưng không muốn thốt ra, nàng nhẹ nhàng nói :

- Phụ tử họ cũng thật đáng thương. Bảo tàng còn chưa tìm thấy trái lại phải chuốc vào người phiền não.

Lục Văn Phi không biết nàng dựa vào đâu mà nói vậy nên mới lên tiếng :

- Còn may là có người ra tay trợ giúp, tất nhiên không còn phiền hà nữa rồi.

Trương Ngọc Phong khẩn trương hỏi :

- Ai đã ra tay giúp đỡ họ?

Lục Văn Phi tự biết đã lỡ lời, nhưng lời đã thốt thì đành phải nói luôn :

- Tư Mã Ôn Tổng quản của Bích Trần trang.

Trương Ngọc Phong nghĩ một lát không biết Bích Trần trang là nhân vật ở phương nào bèn không hỏi nữa, rồi từ tốn nói :

- Lục huynh luôn miệng nói không lưu ý đến bảo tàng Tấn vương, hà cớ gì Lục huynh lưu lại Thái Hành?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Cô nương nói rất phải. Tại hạ ở lại Thái Hành này thật là vô ích, tại hạ định sớm mai sẽ rời khỏi đây.

Trương Ngọc Phong thấy chàng nói ngoài ý liệu của mình, nên tròn mắt hỏi :

- Quả có tính toán như vậy sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ bắt tất phải gạt cô nương.

Trương Ngọc Phong đến đây vì vâng lời xem xét động tĩnh của Lục Văn Phi, bây giờ nghe chàng sắp đi không biết thật hay giả nhưng nhìn thái độ của chàng dường như là thật thì chần chừ một lát lại cất tiếng hỏi :

- Tiểu muội có vài câu không biết có nên hỏi hay không?

Lục Văn Phi cười nói :

- Cô nương có điều muốn nói, tại hạ nếu biết thì xin vâng.

Trương Ngọc Phong hỏi :

- Đào Hàn Sinh nói lệnh tôn bị hại chính vì di vật của Tấn vương, chuyện này xác thực hay không?

Lục Văn Phi trong lòng chần động, mấy hôm nay chàng gặp nhiều biến cố cho nên cũng có đôi phần cảnh giác, thở dài nói :

- Tiên phụ vì tránh thù mới ẩn tích thâm sơn, vô ý gây cho nhiều người hiểu lầm, thật là lòng người khó đoán.

Trương Ngọc Phong tiếp lời hỏi :

- Nhưng không biết thù gia của lệnh tôn là những nhân vật nào?

Văn Phi nói :

- Điều này ngay cả tại hạ cũng chẳng được biết.

Trương Ngọc Phong lại hỏi :

- Nói như vậy việc lệnh tôn gặp hại đã trở thành án án không thể tìm được thủ phạm sao?

Nhắc đến phụ thù, tâm tình Lục Văn Phi bị kích động, chàng phần hận nói :

- Sở dĩ tại hạ lưu lại Thái Hành chính vì điều tra tung tích cừu nhân. Trước mắt, người võ lâm đến Thái Hành rất nhiều, tại hạ nghĩ kẻ giết hại phụ thân nhất định cũng đến đây.

Trương Ngọc Phong nói như châm thêm vào :

- Đúng vậy, nếu lỡ dịp này thì khó mà điều tra ra được.

Lục Văn Phi vốn không nhất định phải rời khỏi Thái Hành nên qua lời nói của nàng, trong lòng bần khoản, chưa dứt khoát.

Trương Ngọc Phong lại nói tiếp :

- Tối qua Giáo chủ bản Giáo truyền lệnh đến, ngài cho rằng sự việc bảo vật Tấn vương rất trọng yếu nên sẽ đích thân đến đây.

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Tây Phương Trương môn giàu có nhất phương mà hãy còn thèm muốn những tài vật này, chẳng trách nào đồng đạo giang hồ lũ lượt đến đây.

Trương Ngọc Phong biết lời chàng mai mỉa nhưng quả thật bốn Môn đã cùng giang hồ chen chân đến Thái Hành sơn, chuyện không nói ai cũng biết, nhưng cũng dùng miệng lưỡi mà nói :

- Huynh biết gì mà nói, nếu bảo tàng Tấn vương chỉ là kim châu tài vật thì có dâng tặng không cho bốn Môn, chúng tôi cũng không thèm đến đây tìm lấy.

Lục Văn Phi cười lớn nói :

- Đó chính là ăn cái lại nghĩ đến chuyện vớt trăng nói ra thật tức cười.

Trương Ngọc Phong giận dữ đến nổi trắng bệch mặt nói :

- Thì ra cái gì người cũng không biết, trong mơ hồ mà hành sự. Ngũ thức của ta đã để người ngoài mắt từ lâu rồi.

Lục Văn Phi cố ý kinh ngạc :

- Lẽ nào, bảo tàng của Tấn vương còn có gì sao?

Trương Ngọc Phong xuất kỳ bất ý nói :

- Nếu như tài vật bình thường lẽ nào lại chấn động giang hồ. Tự nhiên là bảo vật mọi người muốn có.

Lục Văn Phi mất đi nụ cười hỏi :

- Cô nương có thể nào nói rõ cho tại hạ mở rộng tầm mắt?

Trương Ngọc Phong nói :

- Dù sao bí mật cũng có ngày sáng tỏ, nói cho người nghe cũng không sao. Lúc đó Tấn vương thân nhận cất giữ cống vật bốn phương không vật nào không giá trị liền thành nhưng ở đây không phải nói đến những bảo vật đó mà quan trọng nhất là bí kíp “Bao La Vạn Tượng” do ông viết ra, tinh hoa võ lâm thiên hạ đều nằm trong đó, bất cứ người nào đoạt được đều có thể trở thành cao thủ đệ nhất võ lâm.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Thì ra như vậy.

Chàng âm thầm kinh ngạc, chàng cảm thấy sứ mệnh của mình thật là trọng đại.

Trương Ngọc Phong thấy chàng hồi lâu không nói cho rằng đã bị lời nói của mình kích động nên tiếp lời :

- Lệnh tôn vì bảo tàng mà đến, khi sắp lìa cõi đời không biết có dặn dò huynh gì không?

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Tiên phụ trọng thương cực điểm chưa kịp nói gì thì đã quy tiên.

Trương Ngọc Phong tỏ vẻ thất vọng đứng dậy nói :

- Tiểu muội đến đây đã lâu, không biết cổ lăng có chuyện gì không nên phải đi ngay!

Lục Văn Phi cũng đứng lên nói :

- Mọi người còn đang trấn giữ cổ lăng sao?

Trương Ngọc Phong nói :

- Đúng vậy. Lục huynh không biết có hứng thú đi xem không?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Tại hạ không muốn vào chốn náo nhiệt!

Trương Ngọc Phong úp mở nói :

- Hay là sợ Bạch Cốt giáo uy bức huynh? Không cần phải sợ, có ngũ thức ở đó họ không dám đâu.

Những lời này khiến chạm đến lòng tự ái của Lục Văn Phi, chàng chau mày nói :

- Tại sao ta phải sợ họ. Sớm muộn gì ta cũng cùng bọn tà ma đó huyết đấu.

Trương Ngọc Phong mỉm cười, ra khỏi phòng. Lục Văn Phi cho rằng nàng cười có ý điều cợt bèn bước ra :

- Đi. Tại hạ cùng đi với cô nương để xem cục diện này lúc nào bắt đầu.

Trương Ngọc Phong thích thú thấp giọng nói :

- Bản Giáo đã quyết định dùng toàn lực để lo việc này. Sau này việc náo nhiệt hầy còn nhiều.

Hai người cùng đi vào trong núi, đi thẳng về phía nam của cổ lăng, còn cách cổ lăng một lần tên thì đã nghe nhiều tiếng ồn ào nổi lên. Trương Ngọc Phong khấn trương nói :

- Không xong. Nơi đó dường như đã xảy ra chuyện rồi.

Hai người cùng chạy nhanh ra phía trước.

11. Chương 11: Tài Sơ Mạt Học

Phía Nam do Tây Xuyên Trương môn trấn giữ bấy giờ xảy ra việc đương nhiên là Trương Nam đang động thủ với người. Trương Ngọc Phong lẽ nào không khấn trương. Hai người chạy vòng qua vách núi đã thấy Trương Nam đấu với một hán tử. Lục Văn Phi xem kỹ thì thấy hán tử ước khoảng ba mươi sáu tuổi, thân thể cường tráng, khinh công nhanh nhẹn.

Trương Nam trong lúc khẩn thiết không cách nào mà chạm vào người hán tử này được. Đột nhiên người đó nhúu mày, một cánh tay dường như chuyển động không linh hoạt. Võ công Trương Nam trên hán tử đó một bậc nhưng chỉ vì Trương Nam muốn bắt được nhân chứng, nên mới để cho hán tử hoạt động như vậy. Trong lúc hán tử đó xuất thủ định điểm vào huyết đạo của Trương Nam bỗng hự lên một tiếng ngã nhào.

Lúc Lục Văn Phi và Trương Ngọc Phong chạy đến, Văn Phi thấy cánh tay Ngọc Phong chuyển động rồi hán tử ngã xuống mới nghĩ rằng nàng đã dùng “Mai Vũ kim mang” ám toán, chàng cảm thấy bất bình nên quay lại nói :

- Người này vốn không phải địch thủ của lệnh thúc, cô nương lại dùng ám khí đả thương thật không quang minh chính đại.

Trương Ngọc Phong cười lạnh :

- Tại sao phải tốn nhiều thời gian với hần. Chúng ta bắt người là cần kíp. Người này chắc từ lãng mộ ra đây.

Lúc này, Trương Ngọc Phong đến đỡ hán tử đứng dậy, chỉ nghe nàng la lên một tiếng kinh ngạc, thì ra trong ngực hán tử rơi ra hơn mười mấy đồ vật phát sáng lấp lánh đầy trên mặt đất. Trương Ngọc Phong chạy đến trước cầm một miếng lên xem thì ra đó là một viên minh châu trông giống như những viên mắt rồng, ánh sáng chói mắt, nàng không dừng được phải buông tiếng khen :

- Hảo minh châu!

Lục Văn Phi cũng cầm lên một viên minh châu mà xem. Chàng từ nhỏ luyện tập võ nghệ, rất nhiều sự vật chưa biết nên không biết viên minh châu nho nhỏ này giá trị liên thành. Lúc này sắc mặt Trương Nam vô cùng khấn trương, trầm giọng nói :

- Mau gom hết lại!

Trương Ngọc Phong vội vã khom người thu thập tất cả những viên minh châu rơi vãi trên mặt đất. Trương Nam muốn lấy lại viên minh châu đang ở trong tay Lục Văn Phi, hần mở miệng định nói, bất chợt bên sườn núi đi lên một vị thiếu niên công tử, tay phe phẩy quạt cao giọng nói :

- Trương ngũ thúc, tài vật không ít chứ?

Trương Nam sắc mặt biến đổi, lạnh lùng nói :

- Ít thấy thì lấy làm lạ, chứ việc này cũng chẳng đáng nói.

Thiếu niên chậm rãi đến trước hán tử, cúi người xem xét trên mình của gã, cuối cùng lấy ra một viên bạch bích để trong lòng bàn tay cười ha hả nói :

- Minh châu bạch bích mỗi viên đều là vật giá trị liên thành. Tên này không biết từ đâu mà có được.

Thiếu niên ngửa mặt cười rồi nói tiếp :

- Hắc Long bang dám hợp tác cùng Trương, Tạ hai nhà, đó chính là rước lấy sự diệt vong. Thần thái của thiếu niên này vô cùng ngạo mạn dường như trước mắt không người.

Trương Nam hầu như không có cách nào đối đáp với thiếu niên công tử nên nói :

- Mau mời lệnh thúc đến đây, lão phu có việc muốn thương lượng.

Chỉ nghe từ xa truyền đến giọng nói âm trầm của Tạ Nhất Phi :

- Không cần mời đệ cũng đã đến đây.

Lời chưa dứt, người đã đến nhanh nhẹn đáp xuống hiện trường. Trương Nam chỉ vào hán tử nằm dưới đất nói :

- Người này từ cổ lãng chạy ra, đệ đã khống chế được gã.

Tạ Nhất Phi tiếp lời :

- Chúng ta mau hồi cung.

Lão cúi người giải khai huyệt đạo, đột nhiên thất kinh la lớn :

- Gã đã bị chất độc phát tác chết rồi.

Trương Nam nhìn Trương Ngọc Phong dường như muốn chất vấn nàng. Ngọc Phong nói :

- Diệt nữ vừa rồi dùng “Mai Vũ kim mang” không có độc.

Lục Văn Phi ở trong hiện trường, từ đầu đến giờ chỉ tọa thị bàng quan, lúc này mới bước đến xem kỹ xác chết, thấy da mặt hán tử ám đen, thất khiếu đã rịn máu bầm rõ ràng đã trúng độc mà chết, chàng chậm rãi nói :

- Người này đã tự phục độc mà chết.

Trương Nam chợt tỉnh ngộ :

- Đúng rồi. Gã nhất định là người của bang phái bí mật, chỉ vì sợ rơi vào tay đối phương bị bức cung, nên đã mang theo chất kịch độc rồi tự kết liễu.

Tạ Nhất Phi cẩn thận xem xét :

- Lời Trương huynh có lý.

Lão ngẩng đầu đưa mắt nhìn Lục Văn Phi rồi không nói. Trương Nam lúc này mới nhớ đến Văn Phi đứng bên cạnh, hẳn có nhiều điều muốn nói, nhưng không tiện nói ra. Sự tình này Văn Phi đã chứng kiến từ đầu, đang lúc chần chừ không quyết thì thiếu niên công tử bước lên chỉ vào Lục Văn Phi rồi hỏi :

- Trương ngũ thúc, người này là ai?

Trương Nam trả lời hàm hồ :

- Gã họ Lục.

Âm điệu của Trương Nam lạnh lẽo như không muốn giới thiệu hai người biết nhau. Thiếu niên công tử lại nói :

- Phải chăng là người của quý phái?

Trương Nam lắc đầu :

- Thế thì không phải.

Lão ta tính tính ác độc giảo quyệt, trong lòng đã có dạ giết người diệt khẩu nên cũng có điều khó xử cho nên còn chưa quyết, bây giờ thấy thiếu niên công tử hỏi đến, chợt nổi lên ý niệm mượn dao giết người.

Thiếu niên công tử chính là con của lão đại nhà Tạ gia tên gọi Tạ Bảo Thụ. Bình nhật được cưng chiều quá mức nên rất cuồng ngạo, bất cứ người nào y cũng không coi vào đâu. Nhìn thấy Văn Phi cùng Ngọc Phong sát vai đồng hành, lòng đã đổ kị. Vừa rồi nghĩ Văn Phi là môn đệ của Trương môn cho nên nén giận không phát tác. Bây giờ Trương Nam đã nói rõ, lòng nổi sát khí, y bước dài đến trước mặt Văn Phi gần giọng :

- Ai cho ngươi đến đây?

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Tại hạ cao hứng mới đến đây, có can dự gì đến ngươi?

Tạ Bảo Thụ trầm mặt nói :

- Trước mặt bản công tử ngươi ăn nói như vậy thì cũng đủ biết ngươi không phải là đồ tốt đẹp gì.

Lục Văn Phi chưa từng thấy qua loại người chưa biết tình lý là gì này, cho nên bốc giận bùng bùng, nhưng rồi lại nghĩ thầm :

- Mình đến nơi này vốn không có sở cầu chi thì cùng hẳn tranh đua làm gì?

Thế là chàng nén giận vào lòng xem như chưa từng nghe thấy, điều này càng khiến cho cơn giận của Tạ Bảo Thụ thêm phát tác, tay y đưa lên ngang ngực đẩy ra một chưởng, y xuất thủ hiểm độc như đang đối đầu với cừu nhân đại địch.

Lục Văn Phi tại nghe tiếng gió bắt chợt đổ vào người, vội vã bước ngang năm bước hừ một tiếng nói :

- Tôn giá có gì tùy tiện ra đánh người?

Tạ Bảo Thụ đã động sát cơ, rút nhanh trường kiếm khỏi vỏ quát :

- Hầy rút kiếm ra mau, hôm nay thiếu gia sẽ cho ngươi chết mà không phải ôm hận.

Ngọc Phong nhìn thấy chuyện không xong, khẩn trương gọi :

- Tạ gia huynh không nên như vậy.

Tạ Bảo Thụ chớp mắt nói :

- Không cần người lo.

Ngọc Phong nổi giận, trầm mặt định lên tiếng thì tai nghe Trương Nam truyền âm nói :

- Ngọc Phong không cần lo chuyện phiếm, cứ để bọn chúng đánh nhau.

Nàng vốn sợ vị thúc thúc này, lòng tuy không muốn nhưng cũng không dám nói.

Tạ Bảo Thụ trường kiếm rút ra khoa một vòng như một đợt sóng trào, làn sóng kiếm lữ lướt đâm vào ngực Văn Phi. Vội né người một bên, Văn Phi rút nhanh trường kiếm, Tạ Bảo Thụ trường kiếm lại cất lên, cười ngạo :

- Nhà ngươi muốn chống đối ta sao, đừng có nằm mơ.

“Vút, vút, vút” liên tiếp những đường kiếm khấn cấp tấn công Văn Phi. Tạ gia nổi tiếng là võ học danh môn, Bảo Thụ từ nhỏ luyện võ nghệ, thoáng chớp vung tay tấn công uy thế thật kinh người. Văn Phi muốn nhin cũng không xong, mảy kiếm nhướng lên giận dữ nói :

- Thật là không biết tiến thoái. Người cho rằng ta sợ người sao?

Trường kiếm đã rút ra khỏi vỏ, một thế Mai Khai Ngũ Phúc. Vù vù, vù liên tiếp đỡ thế kiếm tấn công của Bảo Thụ. Nội công chàng hùng hậu cho nên lúc này song phương mấy thế chạm nhau chấn động cánh tay của Bảo Thụ đến tê chồn phải thối lui hai bước.

Kiểm thức của Lục Văn Phi triển khai lập tức trùng trùng không dứt, nhằm thẳng phía trước bao phủ Bảo Thụ trong bóng kiếm. Tạ Bảo Thụ dựa vào thúc thúc đứng cạnh cho nên đã cố tình phát tác, y ra vừa công vừa kích, không ngờ võ công không bằng người. Qua lại mấy chiêu, nguy cơ thất bại đã lộ ra trước mắt, trong lòng vừa lo vừa giận, nghiêng răng kèn kẹt đem hết sức chống đỡ, có lúc gần như không cầm cự nổi mới nghĩ ra cách cả hai cùng chết nên mới liều mạng đánh tới.

Lục Văn Phi không muốn cùng gã chiến đấu nên giải tảo chiêu thức nói :

- Dừng tay!

Tạ Bảo Thụ hung tính đã phát, không thềm để tâm đến lời kêu gọi của Văn Phi, thừa cơ xông lên phía trước, cả người lẫn kiếm lao vào. Lục Văn Phi không ngờ gã làm như vậy. Trong lúc cấp bách chàng vận toàn thân công lực hét lớn một tiếng, mũi kiếm phong tỏa bên ngoài “vù” một tiếng, trường kiếm của Tạ Bảo Thụ chấn động sút tay bay vọt lên không, tay trái cũng bị ánh kiếm quét ngang một đường dài, máu tươi chảy dài theo tay.

Tạ Nhất Phi đứng bên cạnh, nhìn thấy Bảo Thụ bị thương thần sắc biến đổi, gằn giọng nói :

- Loài chuột thú, người dám hỗn láo à?

Lời chưa dứt, Thiết Cốt phiến xòe ra như một vầng thái dương, đánh mạnh về phía Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi một kiếm đã thương Tạ Bảo Thụ, trong lòng đang cảm thấy bồi hồi, đang định tiến lên xem xét thương thế của Bảo Thụ. Tạ Nhất Phi đã ào ạt tấn công, chàng đành phải khoa kiếm chống đỡ. Tạ Nhất Phi nguyên là cao thủ nổi tiếng của Tạ gia, lần này ngậm hờn mà xuất thủ thế công hiểm độc, chỉ ra tay mấy chiêu đã bức bách Lục Văn Phi chân tay rối loạn, trong lòng chàng vừa giận cao giọng nói :

- Các người có biết lí lẽ hay không?

Tạ Nhất Phi sát cơ đã động chỉ đánh chứ không nghe, Thiết Cốt phiến đánh lên, điểm vào những huyệt chí mạng. Lục Văn Phi lúc này rối loạn vì bị đối phương đoạt mất thượng phong phải lui chân mấy bước, ngay cả một cơ hội cũng không có.

Lúc này thấy Tạ Nhất Phi có ý muốn giết mình, chàng vô cùng giận dữ nói :

- Tiền bối đừng ép người quá đáng.

Trường kiếm trong tay ra chiêu “Mai Khai Ngũ Phúc”, phong tỏa Thiết Cốt phiến rồi triển khai liên tục kiếm thế của sư môn, một chiêu Mai Lâm kiếm pháp tuyệt thế võ lâm chỉ thấy bông hoa mai lấp lánh, trên đánh dưới điểm, nhất tề phong tỏa huyết đạo đối phương.

Tạ Nhất Phi tấn công liên tiếp mười mấy chiêu nhưng không cách nào áp sát được, lại bị đối phương đoạt lại thế thượng phong, lòng khẩn trương thầm nghĩ: “Ngay cả một tên hậu sinh văn bối ta cũng không thu thập được, vậy thì làm trò cười cho Trương Nam rồi”.

Nghĩ rồi lại vận toàn công lực vào Thiết Cốt phiến nghênh tiếp thế kiếm trùng trùng của Văn Phi. Điều này quả nhiên kiến hiệu, chỉ nghe hàng loạt tiếng kêu leng keng, trường kiếm trong tay Lục Văn Phi đã bị Thiết Cốt phiến chấn động đến nỗi tuột tay văng ra. Thiết Cốt phiến trên đà bay thẳng tới điểm vào năm đại huyết của Văn Phi. Lục Văn Phi rơi kiếm, hổ khẩu tay bị tét, biết mình đã bị thương dưới tay của Thiết Cốt phiến.

Bỗng một giọng trầm trầm cất lên :

- Họ Tạ kia không nên bức người thái quá.

Rồi một luồng chưởng phong cực mạnh đánh tới, Tạ Nhất Phi chưa kịp phòng bị vội vã thối lui năm bước, xòe quạt ra che trước mặt bảo hộ, xong đưa mắt xem thì thấy Phó bang chủ Trịnh Trọng Hổ của Hắc Long bang mặt đầy uy vũ đã đứng cạnh bên, bất giác nổi giận :

- Trịnh huynh vì hấn mà ra tay sao?

Trịnh Trọng Hổ cười lạnh :

- Đúng vậy. Thanh thiên bạch nhật lại muốn giết người diệt khẩu, đó là hành vi của trượng phu sao?

Tạ Nhất Phi đỏ mặt miễn cưỡng nói :

- Tiểu tử này đã thương Bảo Thụ nhà ta, đệ quyết bắt hấn chịu tội!

Trịnh Trọng Hổ nhếch mép cười nói :

- Sự tình vừa qua đệ thấy rất rõ, không cần phải nói.

Đoạn cười gằn một tiếng lại nói tiếp :

- Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu tối qua đã đến Thái Hành sơn. Tạ huynh muốn nói lí lẽ thì hãy tìm Hồ đại hiệp. Lúc này muốn giết người diệt khẩu thì không được đâu.

Tạ Nhất Phi vừa nghe Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu đã đến, tâm tình có hơi bồn loạn, tim đập thình thịch. May mắn vừa rồi có Trịnh Trọng Hổ ra tay ngăn trở, nếu không chuyện bé đã xé ra to rồi. Nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra phớt lờ nói :

- Lão quỷ đó đến đây thật đúng lúc, ta phải đi tìm lão để phân rõ đúng sai việc này.

Trịnh Trọng Hổ biết lão ta ngoài mặt làm tỉnh nhưng trong lòng đã bồn loạn nên mỉm cười nói :

- Tạ huynh nếu nể mặt tiểu đệ, việc này xin hãy bỏ qua. Chúng ta hãy bàn việc trước mắt.

Lúc này, Tạ Bảo Thụ đã băng bó xong vết thương, gã cao giọng :

- Nhị thúc, đừng tha cho tiểu tử đó.

Tạ Nhất Phi trầm giọng nói :

- Không cần người chen vào. Đi đi!

Bảo Thụ không dám nhiều lời, cảm hận trợn mắt nhìn Lục Văn Phi rồi mới bỏ đi.

Lục Văn Phi lúc này vô cùng buồn bã, chàng tự cảm thấy võ nghệ thấp kém, đến đâu cũng bị người áp bức nên đứng dậy vội vã ra đi.

Trịnh Trọng Hổ ở phía sau bước đến từ từ nói :

- Vừa rồi một người áo đen ở trong cổ lảng chạy ra, nhị vị có ngăn cản không?

Tạ Nhất Phi nén giọng làm hòa chỉ tay xuống đất :

- Gã kia. Trịnh huynh có thể tự mình xem xét.

Trịnh Trọng Hổ xòe tay ra nói :

- Đệ hy vọng được nhìn thấy đồ vật mà gã mang ra.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng chẳng thèm nói một lời. Trương Nam đặt mình bên ngoài sự việc, bàng quan đứng nhìn nhưng lúc này lão không thể không nói, bèn bước lên trước tiếp lời :

- Trên mình người này chẳng mang một thứ gì.

Trịnh Trọng Hổ ha hả cười nói :

- Đệ từ xa đã thấy nơi đây ánh châu ngọc lấp lánh, sáng lóa cả mắt. Trương huynh sao lại bảo rằng không có.

Trương Nam che giấu không được, biến sắc mặt nói :

- Người do đệ hạ thủ, lẽ nào quý Bang muốn có phần sao?

Trịnh Trọng Hổ lắc đầu :

- Đệ không có ý này.

Rồi cao giọng :

- Huynh và đệ đã liên minh phòng thủ. Lý ra phải để cho chúng tôi xem thử.

Trương Nam lắc đầu :

- Lão và huynh đã phân nơi trấn giữ. Quý Bang không có cơ để lấy vật?

Trọng Hổ cười lạnh :

- Đệ chỉ muốn xem đồ thật hay giả, để phán đoán dụng ý khác của đối phương. Trương huynh sao lại có ý nhỏ mọn như vậy?

Tạ Nhất Phi đứng bên cạnh có ý trợ giúp nói :

- Quý Bang nếu muốn tinh tường sự tình có thể vào lảng mà điều tra. Sao nhất định muốn ngồi không hưởng thụ?

Trịnh Trọng Hổ cười hắc hắc hai tiếng gật đầu nói :

- Được, hai vị không có thành ý hợp tác, đệ cũng không nhiều lời. Cáo từ.

Họ Trịnh chấp hai tay thủ lễ rồi chậm rãi đi mất.

Trương Nam chờ Trọng Hổ đi xa, lòng phẫn hận nói :

- Hắc Long bang dựa vào người động lực mạnh chỗ nào cũng cuồng ngạo tự đại, sớm muộn đệ cũng sẽ đánh với họ.

Tạ Nhất Phi tiếp lời :

- Trương huynh nói đúng, chờ cho người chúng ta đến đủ, đệ tin rằng hai nhà hợp lực nhất định sẽ chiếm phần hơn.

Trương Nam trầm ngâm một hồi chợt ngẩng đầu nói :

- Hắc Long bang luôn giúp đỡ tiểu tử họ Lục rõ ràng có ý lấy lòng lão quý. Chúng ta không thể không đề phòng.

Tạ Nhất Phi cười lạnh một tiếng nói :

- Lão quý đầu có tài ba đến đâu cũng chỉ là một người, sợ gì chứ. Trái lại việc của cổ lảng chúng ta phải tính toán cẩn thận.

Trương Nam gật đầu nói :

- Vừa rồi những vật trên người của hán tử, mỗi cái đều là vật chí bảo quý giá, từ đó mà xem di vật của Tần vương quả thật có trong nội lăng.

Tạ Nhất Phi tiếp lời :

- Việc không thể chậm trễ chúng ta hãy mau động thủ, phải đi trước Hắc Long bang một bước mới được.

Trương Nam nhìn bốn bề thấp giọng nói :

- Chỗ này không phải là nơi bàn bạc. Chúng ta tìm nơi khác mà thương lượng.

Tạ Nhất Phi gật đầu :

- Đệ cũng có ý này.

Hai người vừa đi vừa cười, thân hình cất lên phi thân như làn khói.

Lại nói Lục Văn Phi lòng đầy phẫn hận, cầm đầu chạy bất kể trên đường, ước khoảng năm, sáu dặm thì đến một bìa rừng. Thành linh dừng chân đứng lại nghĩ thầm :

- Ta chạy không mục đích như vậy cuối cùng đến đâu?

Nghĩ một hồi cảm thấy trở về Bất Túy cư là tốt nhất. Vừa mới cất bước lên thì thấy trong rừng bước ra một vị công tử tuấn tú nhìn chàng mỉm cười nói :

- Biểu đệ có việc gì cần kíp tại sao lại đến nơi này?

Lục Văn Phi ngẩng đầu thì thấy người mới đến chính là Vương Tôn, nghĩa huynh vừa mới kết giao, chàng không giấu vẻ kỳ lạ hỏi :

- Đại ca tại sao lại đến nơi này?

Vương Tôn cười nói :

- Đệ hãy chưa trả lời câu hỏi của huynh.

Lục Văn Phi thở dài một tiếng nói :

- Hôm nay đệ mới biết võ nghệ của mình thấp kém, không muốn đi lại trên giang hồ nữa mà muốn trở về sư môn luyện lại tuyệt kỹ.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Việc học võ hạn, đệ nghĩ học đến đâu mới gọi là thành đạt?

Lục Văn Phi nói :

- Điều này... điều này...

Vương Tôn nói lại :

- Không cần điều này điều kia nữa, người học võ muốn đạt đến trình độ như thế nào mới không bị người áp bức, thực tại thật khó nói. Thí dụ lấy Trương Nam mà nói, trên giang hồ có thể xem đó một cao thủ tuyệt luân nhưng nếu gặp phải một cao thủ chân chính sợ rằng y không chịu nổi một chiêu.

Lục Văn Phi nói :

- Lời huynh nói vậy cuối cùng chỉ vì muốn khích lệ tiểu đệ mà thôi.

Vương Tôn khoanh chân bước lên tì vào vai chàng nói :

- Đừng nên tự ti mặc cảm như vậy. Họ không mạnh hơn đệ bao nhiêu đâu.

Lục Văn Phi nghĩ đó chỉ là lời khuyên giải của nghĩa huynh nên trầm mặt không nói. Vương Tôn chợt hỏi :

- Huynh nhớ đã từng truyền khẩu quyết hành công cho đệ, đệ có luyện qua chưa?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Cả ngày bận việc cho nên đệ chưa luyện đến.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Lúc mới luyện, tuy chưa thấy được sự vi diệu, nhưng không sao chỉ cần thời gian ắt nội lực sẽ tinh tiến.

Lục Văn Phi hàm hồ gật đầu.

Vương Tôn nhẹ giọng lại rồi nói :

- Mấy hôm nay dường như đệ có chút thân mật với Tuyết Sơn Mang Tẩu?

Lục Văn Phi thở nhẹ nói :

- Người này tâm địa bất trắc, ngoài mặt lại muốn lôi kéo đệ, tiểu đệ vì thấy lão là người tàn phế nên không tiện chống đối.

Vương Tôn gật đầu :

- Lão này vốn không phải người tốt. Lúc này tình thế thay đổi bất thường đệ phải phòng bị lão đôi chút.

Lục Văn Phi thấy nghĩ huynh là một nhân vật thần bí nên chậm rãi hỏi :

- Đại ca có biết Bích Trần sơn trang là người ở đâu không?

Vương Tôn ngửa mặt lên trời nói :

- Bây giờ hãy còn khó phán đoán.

Lục Văn Phi làm lạ hỏi :

- Lời này là ý gì?

Vương Tôn nói :

- Việc ở Thái Hành sơn tình thế phức tạp khiến người ta mơ hồ chẳng biết chân giả, không chỉ vài lời có thể nói rõ ràng được.

Lục Văn Phi càng nghe càng hồ đồ lại hỏi :

- Lời của đại ca ám chỉ điều gì?

Vương Tôn nhẹ giọng nói :

- Mỗi một người võ lâm đến Thái Hành sơn đều có tính toán riêng của họ, như đệ đây nhiều hay ít cũng không cho huynh biết ẩn tình.

Rồi lại cao giọng nói tiếp :

- Gặp người chỉ nói ba phần là đúng lắm, huynh thật không có ý trách đệ.

Lục Văn Phi hơi chần động, cảm thấy quả thật vị nghĩa huynh này không điều gì là không biết, chẳng hiểu lai lịch chàng ta ra sao. Vương Tôn dường như thấu hiểu tâm ý của chàng nên mỉm cười nói :

- Lời của huynh khiến hiền đệ kinh ngạc phải không? Kỳ thật nói tận cùng cũng không có gì làm lạ chẳng qua huynh lấy việc luận việc mà thôi. Dem những việc tai nghe mắt thấy, tổng hợp rồi lại phân tích.

Văn Phi gật đầu :

- Đại ca liệu việc như thần, tiểu đệ mười phần bái phục, nhưng không biết việc này về sau kết cục sẽ như thế nào?

Vương Tôn trầm ngâm một lát rồi cất tiếng nói :

- Huynh đang suy nghĩ cân nhắc việc này. Thứ nhất, việc di bảo Tấn vương do ai truyền ra ngoài. Thứ hai, tại sao không nói Tần sơn, Phục Ngưu sơn, Côn Lôn sơn mà lại chỉ định Thái Hành sơn. Thứ ba, người này lan truyền tin tức có dụng ý gì, hẳn dẫn dắt các phái võ lâm lũ lượt đến Thái Hành sơn có mưu đồ chi?

Lục Văn Phi nói :

- Đúng rồi. Hạ bang chủ của Hắc Long bang cũng từng nói qua như vậy. Lão với ca ca có thể nói là những tay anh hùng hiểu biết nhau.

Vương Tôn mở miệng cười lớn một hơi rồi từ từ nói :

- Trong đám quần hùng tại đây, Hạ Long Tường xem ra là người có kiến thức, tiếc rằng lực lượng quá mỏng không đủ chống cự với kẻ trong bóng tối.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Hắc Long bang ở trong giang hồ thanh uy khét tiếng, sao lại không đủ đối phó với người trong bóng tối. Cuối cùng, người này là nhân vật nào có thể tạo nên một thế lực to lớn như vậy?

Vương Tôn nhẹ giọng có vẻ thần bí nói :

- Người đến không hiền, người hiền không đến. Nếu như người này không cho rằng mình đã đủ lực lượng thì sao dám khinh xuất khiêu chiến quần hùng như vậy?

Lục Văn Phi tròn mắt nói :

- Theo cách nói của đại ca, huynh đã biết người này là ai rồi, nhưng không hiểu dụng tâm của họ là ở đâu?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Lúc này nói với đệ điều này còn quá sớm. Thôi đừng hỏi nữa, hãy làm những điều mình cần làm, đừng tốn thời gian nữa.

Vương Tôn khẽ chớp mắt ánh mắt lướt qua nhìn Lục Văn Phi đầy vẻ thâm thiết nói :

- Lời của biểu huynh vừa nói là lời thẳng thắn, hiền đệ nên ghi nhớ.

12. Chương 12: Thí Luyện Huyền Công

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Những lời đại ca đã dặn không cần nói huynh là huynh trưởng, nếu chỉ dựa vào võ công kiến thức mà nói, bất cứ mặt nào cũng đều có thể làm thầy của đệ.

Vương Tôn cười khách khí, nói :

- Đừng có nói như vậy, còn nhiều mặt huynh chưa bằng đệ. Còn nói về kiến thức huynh có hơn đệ một chút, bởi vì huynh ra giang hồ sớm hơn đệ. Nếu nói về võ công thì công phu luyện công hầu còn thua đệ một bậc nên mới có thời gian để tăng trưởng kiến thức, vì vậy huynh mới nói cho đệ biết một số việc.

Lời của Vương Tôn bên ngoài có vẻ khiêm tốn đúng ra cũng là sự thật. Còn thân của Lục Văn Phi tuy mang tiếng là cao đồ của Kiếm Tổ nhưng vì sự phụ tàn tật nên không thể đem thân giúp ích cho đời cho nên bao nhiêu sở học đều muốn đem truyền hết cho ái đồ vì vậy thời gian biểu có hơi nghiêm ngặt lại thêm Văn Phi muốn hoàn thành tâm nguyện của sư phụ nên gắng sức luyện công đêm ngày thì còn đâu thời gian thu thập kiến thức giang hồ. Việc này Hồ Văn Chiêu không phải không biết, lão vì muốn nhanh chóng truyền dạy hết tâm đắc của mình rồi sau khi Văn Phi thành đạt sẽ cho chàng theo phụ thân (cũng là một tay hiệp khách) vào chốn giang hồ mà trau dồi kinh nghiệm thì không uổng phí thời gian ông dạy dỗ.

Lại nói Lục Văn Phi sau khi nghe lời của nghĩa huynh tuy cảm thấy có lý nhưng trong lòng vẫn có phần xấu hổ vì mình không được như vậy. Nhìn sắc diện của Văn Phi, Vương Tôn đoán biết chàng đang nghĩ gì nên nói :

- Những lời huynh nói không phải vì khiêm nhường mà toàn là lời thật, thành tựu tương lai của đệ trên cả những điều ngu huynh đã nói, một chút áp bức trước mắt thì tính toán làm gì.

Rồi chàng cao giọng nói tiếp :

- Thái Hành sơn không lâu sẽ có biến cố phi thường, mấy ngày này nếu như đệ không có việc hãy ở trong tửu quán chuyên cần tập luyện khẩu quyết, bớt quan tâm đến chuyện phiếm bên ngoài, tránh cho ngu huynh chiếu cố không tới.

Nói đến đây Vương Tôn đột ngột nín lặng. Lục Văn Phi hiểu được ý trong lời nói của Vương Tôn, lòng thấy vô cùng buồn rầu nghĩ thầm :

“Ta tẩm thân bảy thước mà phải có người âm thầm giúp đỡ lo lắng, bao nhiêu năm học võ cũng chỉ là công không, càng nghĩ càng thêm chua xót”.

Chàng là người cực kỳ hiếu thắng, nhưng lúc này lại vòng tay đáp lễ :

- Một lời đại ca như mở mắt cho tiểu đệ. Về sau, phạm làm việc gì đệ sẽ gắng sức không để nhục lòng huynh trưởng.

Dứt lời, chàng quay người đi thẳng. Vương Tôn tự biết đã thất ngôn vội vã gọi to :

- Hiền đệ chờ một lát.

Lục Văn Phi chân bước cực nhanh, tai nghe tiếng gió núi vang vọng lời gọi của Vương Tôn nhưng giả vờ không nghe, cất bước đi thẳng.

Vương Tôn mắt ngưng thần chăm chú nhìn theo bóng Văn Phi, lắc đầu rồi thở dài nhẹ nhẹ. Chợt thân hình cất lên phi thân vào trong rừng, chớp mắt cũng đã mất dạng.

Lục Văn Phi chạy một mạch trở về tửu quán rồi vào phòng của mình. Vì nghĩa huynh năm lần bảy lượt đề cập đến khẩu quyết hành công, chàng sinh ra hiếu kỳ cho nên tạm thời dẹp bỏ tạp niệm, dựa vào khẩu quyết tâm pháp từ từ luyện công.

Không luyện tập thì không biết ra sao lần này dựa theo khẩu quyết mà luyện khí chỉ thấy tâm pháp hành công với sở học thường ngày đại để giống nhau nên có lúc không muốn luyện nữa. Một, hai canh đầu thì chưa cảm thấy ra sao nhưng đến canh giờ thứ ba thì kinh mạch khai thông dường như có một luồng chân khí chạy khắp châu thân, thấy khoan khoái dị thường.

Mấy giờ qua đi, chàng cảm thấy toàn thân mồ hôi tuôn như suối ý niệm dần dần hòa nhập thành một, từ từ đi vào cảnh giới thình không cũng không biết trải qua thời gian bao lâu hốt nhiên tỉnh giấc ngẩng đầu nhìn xem thì thấy trời đã tối rồi, chàng bắt giắc giặt mình nghĩ thầm :

“Chẳng lẽ, lối hành công này đã khiến ta nhập định qua mấy canh giờ rồi sao?”.

Lúc này, Bất Túy cư thật là náo nhiệt, không chỉ tửu quán ngồi đầy thực khách mà khách trọ cũng đầy người ở.

Lục Văn Phi đến đây nhiều ngày rồi, việc này cũng đã quen thuộc với chàng nên không lấy gì làm kinh ngạc, chàng bèn ra trước tửu quán gọi chút rượu thịt, một mình ăn uống xong rồi trở về phòng. Đưa tay định đóng cửa thì thấy một bóng người nhoáng lên tiến bước vào.

Lục Văn Phi định lên tiếng hỏi thì người mới tới đã nói trước :

- Tiểu ca bất tất kinh ngạc, lão hủ đến đây tuyệt không ác ý.

Giờ đây Lục Văn Phi mới nhìn thấy rõ đó là Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường, chàng vội thủ lễ mời ngồi :

- Bang chủ nửa đêm giá lâm, nhất định có sự cố khác thường.

Hạ Long Tường vuốt chòm râu bạc nói :

- Người có biết Tuyết Sơn Mang Tẩu hiện giờ ở đâu không?

Văn Phi trầm ngâm nói :

- Xin thứ lỗi, tại hạ không tiện nói rõ.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Tiểu ca chớ nên làm khó, lão hủ không có ý hại cha con lão đâu. Vậy xin chớ đề phòng.

Lục Văn Phi đành phải nói sự thật :

- Cha con lão đều đã đến Bích Trần trang.

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Tiểu ca có biết Bích Trần trang ở đâu không?

Văn Phi lắc đầu nói :

- Điều này thì tại hạ cũng không được biết.

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát rồi đột nhiên gật đầu :

- Có thể thấy rằng, sự tình quả thật có điều kỳ quặc.

Văn Phi tiếp lời :

- Bang chủ ám chỉ điều gì?

Hạ Long Tường hớp một hơi không khí, rồi nói :

- Lão biết tiểu ca là cao đồ danh môn cho nên không xem như người ngoài từ khi tiểu ca đến đây không vì kim châu bảo vật mà động tâm, chẳng lẽ nào không nghĩ đến cuốn bí kíp tuyệt luân của Tấn vương sao?

Lục Văn Phi cười nói :

- Lời Bang chủ đoán định cũng có lý thực tế, mấy ngày gần đây tại hạ mới biết có cuốn bí kíp như vậy.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Lời tiểu ca có thể là thật tình. Theo lão hủ suy nghĩ nhiều ngày xác định di bảo Tấn vương quả ở Thái Hành sơn.

Lục Văn Phi vừa nghe chấn động hỏi gấp :

- Bang chủ sao biết như vậy?

Hạ Long Tường nói từng tiếng :

- Lão hủ vừa nói qua, người đến Thái Hành, tâm nguyện là muốn tìm gặp di vật của Tấn vương mà di vật lại ẩn tàng trong cổ lăng cho nên việc có thể xảy ra, vì đã có chút manh mối, ai mà không muốn vào trong cổ lăng đoạt bảo vậy?

Lục Văn Phi cười nói :

- Đã có quý Bang và Kim Lăng Tạ gia, Xuyên Tây Trương môn cùng nhau theo dõi cẩn mật bên cạnh ai mà dám ra tay.

Hạ Long Tường nói :

- Trên giang hồ người tài giỏi rất nhiều, lợi ở trước mắt, sao lại chờ các môn phái, lão hủ nghĩ chắc hẳn bên trong còn có nguyên nhân khác.

Lục Văn Phi chấn động nói :

- Nguyên nghe lời chỉ giáo.

Hạ Long Tường ho khan hai tiếng, từ từ nói :

- Chính vì bọn họ đã biết chính xác, bảo tàng không có ở cổ lăng.

Lão âm thầm dò xét kỹ lưỡng Lục Văn Phi một lát rồi tiếp tục nói :

- Những người đi đến cổ lăng đều là những tên ngốc nghếch, người không đi cổ lăng mới là người cao minh sáng suốt.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Nói như vậy là Bang chủ hoài nghi tại hạ rồi.

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ không có ý như vậy, nhưng tiểu ca giống như một văn sinh công tử đang chăm nom, săn sóc cho chính bản quán thay cho cha con Tuyết Sơn Mang Tẩu, điều này khiến người ta không thể hoài nghi.

Lục Văn Phi thở dài một tiếng :

- Bang chủ tâm cơ linh mẫn suy đoán sự vật vô cùng tinh vi, khiến tại hạ rất bái phục nhưng chỉ dựa vào suy nghĩ của riêng mình mà xét đoán thật cũng khó vững chắc.

Hạ Long Tường mỉm cười :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu đến tiểu trấn hoang sơn mở một tiểu lâu to lớn, người sáng suốt vừa nhìn đã biết, lão có dụng tâm khác, hôm nay đột nhiên biến mất thì sự tình càng rõ hơn.

Rồi lão lại chỉ về tòa lạc viện nơi ở của Vương Tôn nhỏ giọng nói :

- Người này hành tung bí mật giả vờ mượn tiếng du sơn rồi đi khắp nơi dò xét Thái Hành sơn dụng ý của hắn là gì?

Lúc này, Văn Phi mới biết Hạ Long Tường là lão già lợi hại, hèn gì chỉ trong thời gian mấy năm ngắn ngủi mà đã đưa Hắc Long bang vượt lên các phái nổi tiếng khắp nơi.

Hạ Long Tường thấy Lục Văn Phi trầm ngâm không nói. Lão là người âm mưu thâm độc lại thấy xa hiểu rộng, phàm làm việc gì cũng xét đoán cẩn thận, quan sát chu đáo, không khinh suất ra tay, làm sao đạt đến mục đích thôi nên lão hạ giọng :

- Sáng nay, từ trong cổ lăng có người lấy ra một nắm minh châu bạch bích, đối với việc này tiểu ca có cao kiến gì không?

Lục Văn Phi đáp :

- Người này tất là đồng đảng của kẻ chủ trì ẩn trong bóng tối nơi cổ lăng, có lẽ thấy tài vật sinh lòng tham lam muốn lấy đi mà cao chạy xa bay.

Hạ Long Tường gật đầu :

- Bên ngoài xem ra đúng là như vậy nhưng theo suy nghĩ của lão gia thì không phải như vậy. Nếu như trong mộ lăng quả có bảo tàng, người trong nội lăng đã sớm vận chuyển đi rồi sao còn chờ đến bây giờ. Còn kẻ lấy bảo vật rồi đào tẩu đó tại sao không chờ đêm tối mà lại thanh thiên bạch nhật chạy ra. Lẽ nào hắn không biết bên ngoài có nhiều người trấn thủ.

Lục Văn Phi ngẫm nghĩ một lát nói :

- Ý của Bang chủ là người ở nội lăng, cố ý dùng các viên minh châu bạch bích giá trị liên thành để dẫn dắt quần hùng vào lăng sao?

Hạ Long Tường thở dài một tiếng :

- Việc này tiểu ca đã có chút minh bạch rồi đó, so với bọn họ thật thông tình đạt lý hơn. Đáng cười Trương, Tạ mấy người mê muội, không tinh có ý đồ liên hiệp hai phái qua mặt bản Bang để vào lăng cướp bảo.

Lục Văn Phi đối với hai phái Trương, Tạ có ấn tượng không tốt đẹp nên cười nói :

- Việc đời được mất chỉ là sự thoáng qua, đó là bọn họ tự tạo sai lầm cho mình, Bang chủ bất tất lo lắng.

Hạ Long Tường thở dài, đứng dậy nói :

- Lời tuy không sai, nhưng lúc này tình thế bất đồng, chẳng thể tiên liệu, các phái như không thể cùng nhau hợp tác, làm sao vượt qua khó khăn này, tiền đồ thật bi đát.

Lục Văn Phi trên mặt lộ vẻ lo lắng nói :

- Bang chủ đã biết, núi này nguy cơ bốn phía, sao không rời xa nơi đây để tránh rơi vào cạm bẫy?

- Tiểu ca xem Hạ mỗ là người gì, đừng nói chỉ có những đợt sóng ngầm trong bóng đêm mà có thiên quân vạn mã đi nữa. Hạ mỗ cũng chẳng nao lòng.

Nói vừa dứt, cảm thấy mình hơi quá xung động, khẽ than nhẹ nói :

- Ý đồ của đối phương không phải muốn đạt được châu ngọc của Tấn vương, nếu bí kíp rơi vào tay bọn chúng, võ lâm Trung Nguyên sẽ rơi vào nơi ngàn đao vạn kiếm, lão hủ sao lại có thể dung tha cho chúng.

Lão nói đi nói lại cũng vì quyền bí kíp, sau khi Lục Văn Phi nghe xong, cảm thấy không thể nhẫn nại nữa, cung tay làm lễ từ tốn nói :

- Nhận được sự chỉ điểm của Bang chủ vạch rõ ra những điều mê muội, tại hạ vô cùng cảm kích. Chỉ vì tại hạ tuổi trẻ nông cạn không thể trợ lực với Bang chủ, kính mong Bang chủ lượng thứ.

Hạ Long Tường mỉm cười :

- Tiểu ca bất tất khiêm cung như thế. Lão hủ vốn có điều muốn mong nhờ tiểu ca nên đến đây, hy vọng tiểu ca sẽ không chối từ.

Lục Văn Phi không rõ lão ta ám chỉ việc gì tùy miệng trả lời :

- Bang chủ nếu có việc cần dùng tại hạ, tại hạ sẽ cố gắng đem hết khả năng ra mà làm.

Hạ Long Tường nhoẻn miệng cười :

- Coi như đây là lời hứa xin cáo từ.

Rồi khoa chân bước ra ngoài, thân hình nhấc lên phi thân bay đi. Lục Văn Phi trở vào phòng suy đi nghĩ lại, nghĩ không ra Hạ Long Tường lần này đến đây có dụng ý gì nhưng qua lời phân tích của ông ta đối với việc bảo tàng, chàng mới cảm thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu và nghĩa huynh Vương Tôn đều khả nghi, cũng có thể là người đang giữ một phần mật đồ. Chỉ vì việc này trọng đại không thể khinh xuất một lời nói sai lầm không chỉ sự việc bất thành mà còn trở thành mục tiêu cho mọi người nhắm đến.

Một mình đang ngồi ngẩn ngơ xuất thần, đột nhiên tiểu nhị đẩy cửa bước vào thưa :

- Lục tướng công có vị cô nương muốn gặp.

Lục Văn Phi kinh ngạc, nhanh miệng hỏi :

- Phải chăng là Công Tôn cô nương?

Tiểu Nhị thưa :

- Cô nương hiện đang ngoài cửa, tướng công bước ra sẽ rõ.

Lục Văn Phi hoài nghi bước ra khỏi phòng, chỉ thấy một vị cô nương trẻ tuổi mặc áo tím lưng mang kiếm, nét mặt nặng nề đang đứng ở hành lang, chàng chấp tay chào hỏi :

- Cô nương tìm tại hạ phải chăng?

Tử y cô nương trợn mắt nhìn chàng lạnh lùng nói :

- Không sai, người với cha con Mang Tẩu có giao tình gì?

Lục Văn Phi sực tỉnh nghĩ thầm :

“Thì ra lại là người đến tìm cha con họ”.

Chàng nói :

- Bình thủy tương phù, chỉ là quen biết mà thôi.

Tử y cô nương “hừ” một tiếng :

- Lời này thật sao?

Lục Văn Phi mắt nhìn Tử y cô nương thái độ ngạo mạn khinh người, khó dần cơn giận, chàng cười nhạt nói :

- Tại hạ sao lại nói giả dối với cô nương.

Tử y cô nương bước dài lên hai bước :

- Nếu như cha con họ rơi vào cảnh nguy hiểm người có quan tâm không?

Lục Văn Phi vốn là người trọng nghĩa khí, nghe dứt lời giật mình hỏi :

- Cha con họ xảy ra chuyện gì?

Tử y cô nương lạnh lùng nói :

- Thân đã rơi vào hang hùm bất cứ lúc nào cũng có thể bị giết.

Lục Văn Phi kinh ngạc, khấn trương nói :

- Cha con họ rơi vào tay ai?

Tử y cô nương cất đi bộ mặt nặng nề cười nói :

- Người vốn cùng phụ tử họ quen biết sơ giao hà tất khấn trương như vậy.

Lục Văn Phi bị nàng ta mấy lần châm chọc, trong lòng cảm thấy hổ thẹn, nộ khí xung thiên mà chẳng nói nhưng nghĩ đến Mang Tẩu năm lần bảy lượt thành khẩn phó thác con gái cho mình nên không đành nhẫn tâm bỏ qua, chàng chậm rãi hỏi lại :

- Xin hỏi tôn tính cô nương? Sao biết được cha con họ rơi vào nguy cơ?

Tử y cô nương dời chân bước vào trong phòng ngồi xuống, chậm rãi nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu tàn tật, tất nhiên sẽ chết, chết rồi cũng không có chuyện gì, chỉ đáng tiếc Công Tôn cô nương trẻ tuổi lại khả ái mà gặp phải cái chết, ta cũng thương thay cho nàng.

Lục Văn Phi truy hỏi :

- Đối với chuyện không may của người, cô nương sao vô tâm đến vậy?

Tử y cô nương cười khanh khách :

- Người bảo ta nói như thế nào mới phải đây. Mang Tẩu vô thân vô thích, dù bản cô nương có lòng cứu vớt cũng không có người để thương lượng?

Lục Văn Phi biết cô ta dùng lời khích tướng nhưng không tiện phát tác, chàng tiếp lời nói :

- Giữa lộ gặp bất bình, ra sức tương trợ đó chính là bản sắc của đồng đạo võ lâm. Tại hạ nếu thật có khả năng giúp cha con họ thoát nạn nguyện ý thử một phen.

Tử y cô nương trợn mắt nhìn chàng, rồi chậm rãi nói :

- Người có ý tương trợ cha con Mang Tẩu hay chỉ vì Vân Nương?

Lục Văn Phi giận đỏ cả mặt, sẵng giọng nói :

- Có thể nói như vậy.

Tử y cô nương lập tức đứng dậy vội vã bước ra khỏi phòng nói với lại :

- Cha con họ bị vây khốn ở Bích Trần trang có thể thoát được hay không chỉ trông cậy vào người.

Lục Văn Phi vội vã gọi :

- Cô nương xin chờ một lát.

Chàng cử bộ bước ra, hành lang đã lặng như tờ bóng hình của tử y đã không còn thấy đâu nữa.

Tử y cô nương này đến quá đột ngột lời nói lại không đầu không đuôi, khiến cho lòng Văn Phi cảm thấy bồi hồi lo lắng, chàng trầm ngâm một lát, nghĩ thầm :

“Mặc họ, việc của mình còn chưa có chút manh mối còn có thời gian đâu mà lo lắng cho người”.

Lục Văn Phi tuy nghĩ như vậy nhưng lại thấy lời của Tử cô nương không phải vô lý, mình lại là người nghĩa hiệp lẽ nào thấy chết mà không cứu. Chần chờ một hồi, quyết tâm đi Bích Trần trang một chuyến tìm hiểu sự tình.

Lục Văn Phi tính tình thẳng thắn nên không ngờ sức chú ý của các nơi đã dần dần chuyển từ cổ lã sang Vương Tôn và Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lúc này, cất bước ra khỏi Bất Túy cư. Chàng vội vã chạy ra khỏi tiểu trấn.

Chợt chậm chân dừng lại la thầm :

“Ta thật hồ đồ, ngay cả Bích Trần trang ở nơi nào cũng không biết. Trong đêm tối như vậy đi đâu mà tìm chứ?”.

Vốn là trước khi lên đường, chàng đã không nghĩ qua phải làm như thế nào, bây giờ dừng chân đứng lại thỉnh linh phát giác có điều lạ lùng, đầu óc trong bóng tối như có người đi sau theo dõi, lòng không khỏi cười thầm :

“Mấy người này tất đang ngờ ta giữ mật đồ vì vậy mới âm thầm theo dõi, ta đã không biết Bích Trần trang ở đâu, cứ chạy loạn trong núi thế này chẳng phải làm trò cười cho người sao”.

Đang trầm ngâm suy nghĩ, thỉnh linh có một bóng người từ phía trước chạy vội đến.

Mục quang của người luyện võ công minh mẫn hơn người thường rất nhiều, vừa nhìn đã nhận ra đó là Vân Nương, nhưng chàng cũng thấp giọng hỏi :

- Phải chăng là Công Tôn cô nương?

Người mới đến chợt dừng chân lại kinh ngạc :

- Lục đại ca nửa đêm ra ngoài có việc gì?

Lục Văn Phi không đáp lời của nàng mà ngắm kỹ nàng một lát chỉ thấy nàng trong bộ quần áo chên, lưng mang trường kiếm có vẻ linh lợi mười phần không giống người đang gặp phải biến cố nên từ tốn hỏi :

- Lệnh tôn sao không thấy đến?

Vân Nương chợt nhíu mày thở dài nói :

- Lão nhân gia đã bị người ta ngăn cản trở về không được.

Lục Văn Phi giật mình :

- Quả có việc này sao?

Vân Nương cũng giật mình hỏi :

- Huynh cũng biết việc này à?

Văn Phi nói :

- Thật không thể giấu, tại hạ giờ này đến đây chính vì phụ tử nàng. Ý muốn đi một chuyến đến Bích Trần trang để tìm cách cứu các vị.

Vân Nương thở nhẹ một tiếng nói :

- Nói như vậy thì người bạn của cha con tiểu muội đã chuyển lời đến huynh là đúng, chỉ vì....

Nói đến đây đột nhiên nàng nín bặt. Lục Văn Phi lại không hiểu rõ ý tứ trong câu nói của nàng cho nên hỏi lại :

- Bích Trần trang tại sao lại ngăn cản lệnh tôn trong đó chắc có duyên cớ.

Vân Nương “hừ” một tiếng muốn nói lại thôi chợt cúi đầu đi nhanh về phía trước. Lục Văn Phi từ sau chạy nhanh lên hỏi :

- Vì sao cô nương lại không nói?

Vân Nương quan sát bốn bề thấp giọng nói :

- Việc của cha con muội, huynh lo không nổi đâu. Nghĩ đến sự an nguy của huynh, muội khuyên huynh tức tốc đi ngay khỏi chỗ này, chậm trễ sẽ không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi lạ lùng hỏi :

- Sao phải như vậy?

Vân Nương vội nói :

- Huynh đừng hỏi nữa. Lời của tiểu muội đã nói tuyệt không hoang đường.

Văn Phi thấy nàng mặt đầy lo lắng, biết lời nàng không phải không có căn cứ nhưng chàng là người trọng nghĩa, người ta đã thành thực tương kiến với mình, chàng cảm thấy mình không thể nhắm mắt làm ngơ nên nghiêm sắc mặt khẳng khái nói :

- Tại hạ và cô nương tuy chỗ sơ giao nhưng lệnh tôn đã một lần ký thác, nay nghe việc khốn ở bên tai, tại hạ không thể chỉ lo liệu cho thân mình, bất luận thế nào cũng nghĩ ra biện pháp cứu lệnh tôn ra khỏi Bích Trần trang.

Vân Nương lắc đầu thở dài :

- Huynh không thể đi, đi không chỉ hỏng việc mà còn chuốc hại vào thân. Tạm thời bọn họ còn chưa hại đến gia phụ, theo muội chúng ta nên trở về tửu quán thương lượng.

Lục Văn Phi nói :

- Vậy cũng tốt.

Hai người trở về lầu các nơi ở của Tuyết Sơn Mang Tẩu. Vân Nương chợt nhíu mày thấp giọng nói :

- Huynh đến Thái Hành, cuối cùng là ý muốn làm chuyện gì? Muội hy vọng huynh thật lòng nói rõ.

Lục Văn Phi hỏi lại :

- Lễ nào tại hạ với lệnh tôn có chỗ giống nhau sao?

Vân Nương nói :

- Nghe nói lệnh sư đã đến Thái Hành rồi. Việc này thật hay giả cũng xin huynh nói thật.

Lục Văn Phi hơi lạ lùng, hỏi :

- Vì sao cô nương cứ lo truy vấn tại hạ?

Vân Nương nhẹ giọng nói :

- Đồng đạo các nơi cho rằng lệnh tôn ẩn tích thâm sơn tất có ý đồ, bây giờ huynh lại lưu luyến Thái Hành cũng đủ cho người ta nghi ngờ.

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Ở Thái Hành sơn không dưới một ngàn người sao không nghi ngờ người khác lại cứ hoài nghi tại hạ?

Vân Nương nghe rồi cố ý không buông gằn giọng nói :

- Muội không phải nhiều chuyện gì, thật hay giả tự tâm huynh tất hiểu rõ. Nếu như bọn họ đã tính toán thì sẽ sớm ra tay.

Lục Văn Phi trong lòng biến động nhưng ngoài mặt không đổi sắc nói :

- Việc này tạm thời chúng ta không nên nói nữa. Tốt nhất là lo nghĩ cách cứu lệnh tôn.

Vân Nương trầm ngâm lắc đầu, ngẩng lên nói :

- Việc của cha con muện đừng nhọc sức lo lắng nữa. Huynh đi mau đi. Muội không muốn vì việc nhà mình mà khiến huynh phải lo lắng trong lòng.

Lục Văn Phi nói :

- Những lời thế này, nếu như tại hạ sợ liên lụy thì không nên hỏi nữa.

Vân Nương hừ một tiếng :

- Thế gian lại có người ương ngạnh như huynh sao. Nói huynh lo không được là không được.

Hảo ý của mình lại bị người cho là ương ngạnh nên cảm thấy bất bình nhưng chàng hiểu rõ nỗi khổ của đối phương, chắc cho rằng chàng không đủ lực lượng giúp đỡ nếu nhúng tay vào cũng tự nổi lửa thiêu thân mà thôi, thế nên một hồi lâu cũng không còn lời mà nói.

Vân Nương cảm thấy chàng ngăn người không lên tiếng, bất chợt rơi lệ, ghen ngào nói :

- Tánh tiểu muội không phải thuộc nữ nhi, không hề xem nhẹ hảo ý của Lục đại ca chỉ vì nội tình việc này phức tạp nếu huynh đến Bích Trần trang giống như tự mình lao vào bẫy rập, tiểu muội lẽ nào đành lòng để vậy sao?

Nàng thở dài một tiếng lại nói :

- Lời của tiểu muội đến đây đã cạn, huynh hãy đi đi. Nếu như lệnh sư đã đến hãy mau đi tìm người.

Lục Văn Phi đã từng thấy qua võ công của Tư Mã Ôn, võ công của một Tổng quản đã như vậy thì Trang chủ càng không dám nói tới. Còn mình lực đơn thế cô, một thân một mình quả thực không cách nào dùng sức lực được, chàng trầm ngâm hồi lâu từ tốn nói :

- Cô nương năm lần bảy lượt không để tại hạ nhúng tay vào, tại hạ đành không hỏi nữa.

Vân Nương cực kỳ cảm kích, nói một cách đầy ý nghĩa :

- Bích Trần trang ở Tầng Long cốc, nơi này đầy hiểm trở, bố trí trong Trang càng không giống cổ lăng, tuyệt đối không thể khinh xuất mà mạo hiểm.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Nếu nơi đó hiểm ác như vậy, sao cô nương thoát ra được nơi chốn tà ma quỷ quái đó.

13. Chương 13: Vết Tỳ Trên Châu Bích

Vân Nương thở dài nói :

- Bọn họ nếu không có ý cho muội ra ngoài thì tiểu muội dù có chấp thêm đôi cánh cũng khó bay qua. Bên trong chắc họ có dụng tâm khác.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Tại hạ đã rõ rồi.

Vân Nương chớp mắt thoáng nhìn chàng :

- Mỗi khổ ải này, đại ca có thể lượng giải thông cảm cho tiểu muội thì cũng đừng nên gánh vác thay.

Lục Văn Phi không tiện ở lâu, cất bước ra ngoài lầu các rồi nói :

- Bất luận tình thế ác hiểm ra sao, tại hạ có thể giúp đỡ được thì quyết không tọa thị.

Chàng vừa ra giang hồ nào biết giang hồ hiểm ác là gì. Công Tôn Vân Nương lần này trở về chắc có nhận lấy một sứ mạng trọng đại, còn may lòng nàng hiền lương nhiều lần dùng lời nói để thức tỉnh không muốn cho chàng vào chốn hiểm ác, cay độc.

Văn Phi lòng cảm khái, nghĩ sao làm vậy, trở vào phòng, luôn tưởng nhớ đến chuyện Tuyết Sơn Mang Tẩu, lòng nghĩ thầm :

“Có thể Tuyết Sơn Mang Tẩu là một trong những người giữ bức mật đồ, nếu quả như vậy ta không thể không quan tâm”.

Lúc này trời vừa hừng sáng, sự vật trong phòng đã dần dần nhìn thấy rõ. Chàng chợt thấy trên bàn trà có một bức thư bàn đưa tay cầm lấy xem thử, chỉ thấy viết mấy hàng ngắn ngủi “Tình thế hiểm ác. Bớt lo chuyện phiếm, khổ luyện công phu”. Những lời này tuy là kỳ quặc nhưng trong lời nói không ẩn giấu sự ác ý, chàng biết tất có nguyên nhân. Suy nghĩ một hồi trong lòng tỉnh ngộ la thầm: “A ta đã hiểu rồi. Những chữ này chính là của nghĩa huynh Vương Tôn lưu lại”.

Lúc này, trời đã sáng tỏ, chàng vội vàng sửa soạn khăn áo chỉnh tề rồi đi đến Lạc viện nơi ở của Vương Tôn. Chỉ thấy hai cửa trong viện đóng chặt dường như người bên trong còn chưa ngủ dậy. Chàng nhè nhẹ gõ vào cửa hai tiếng. Cửa viện mở ra, Đông Mai hiện ra trước cửa nhìn chàng mỉm cười, nói :

- Kính chào nhị gia.

Lục Văn Phi mỉm cười gật đầu :

- Công tử đã dậy chưa?

Đông Mai lắc đầu nói nhỏ :

- Công tử suốt đêm qua không về. Chỉ lưu lại tiểu tỷ và Đông Cúc.

Lục Văn Phi vừa nghe giật mình nói :

- Bọn họ đi đến đó phải không?

Đông Mai trầm ngâm rồi nói :

- Tiểu tỷ cũng không rõ lắm. Tám phần là đi cổ lăng nhưng công tử cũng có đề cập đến Bích Trần trang.

Lục Văn Phi biết nàng không giấu giếm nên chậm rãi nói :

- Thế thì tại hạ phải mau đến cổ lăng xem thử.

Lời vừa dứt, chàng đã cất bước ra khỏi viện môn. Lúc này ở Thái Hành sơn có thể nói ở khắp nơi đều có ẩn giấu nguy cơ hơn nữa có rất nhiều người đã hoài nghi thân phận của Vương Tôn. Hôm nay suốt đêm chàng không về hiển nhiên đã xảy ra việc gì rồi.

Lục Văn Phi là người trọng nghĩa khí quyết tâm đi cổ lăng để điều tra cho rõ. Lục Văn Phi lòng mang nặng nỗi lo lắng sự an nguy cho nghĩa huynh. Trên đường vội vã chạy như bay. Trong màn sương sáng mờ mờ, thấp thoáng thấy chung quanh cổ lăng rất nhiều người, lòng càng khẩn trương, chân càng gấp rút bước. Quả nhiên thấy Vương Tôn đang đối mặt nói chuyện với Trương Nam, Trịnh Trọng Hổ, Tạ Nhất Phi cũng đứng cạnh bên. Vương Tôn mục quang linh lợi đã sớm nhìn ra người mới đến là Lục Văn Phi, chàng mỉm cười nói :

- Hiền đệ sáng sớm đến cổ lăng này có việc gì?

Lục Văn Phi đáp lời :

- Sáng nay nghe Đông Mai nói đại ca suốt đêm không về cho nên đệ đến đây tìm.

Vương Tôn nét mặt rạng rỡ gật đầu. Rồi mục quang hướng về Trương Nam nói :

- Tại hạ đã nói qua chỉ cần xem mấy viên bạch bích minh châu kia để có thể từ đó đoán định xem có hay không bảo tàng của Tần vương. Tôn giá không nên hẹp hòi như vậy.

Trương Nam cười lạnh :

- Việc yêu cầu của tại hạ, huynh đệ cũng chưa đáp ứng.

Vương Tôn cười nhẹ nói :

- Tốt lắm, tại hạ sẽ trả lời, nhưng mà sau khi nói xong, lão không chịu đưa ra minh châu bạch bích thì ta phải làm sao?

Trương Nam hừ một tiếng :

- Ta là người gì mà thất tín với người?

Vương Tôn chỉ về phía Tạ Nhất Phi và Trịnh Trọng Hổ nói :

- Hai vị chịu làm chứng chăng?

Tạ Nhất Phi ho khan hai tiếng ngập ngừng :

- Điều này... điều này....

Trịnh Trọng Hổ nhanh chóng trả lời :

- Hắc Long bang chịu bảo chứng. Nếu Trương huynh nuốt lời Trịnh mỗ quyết định sẽ lấy lại công đạo.

Vương Tôn cười lạnh :

- Đó là lời tự các vị nói ra, tại hạ nghĩ lão cũng không hối hận đến nỗi nuốt lời, vì nhân sĩ võ lâm các phái đến Thái Hành sơn dòm ngó bảo tàng rất đông.

Nếu tại hạ không vạch ra màn bí mật này thì người bị hại không biết là bao nhiêu.

Trương Nam gằn giọng :

- Nói như vậy, tôn giá là người cao minh đạo nghĩa à?

Vương Tôn nhìn Trương Nam nửa mắt, nói :

- Lão không nên vội, đến một lúc nào đó tự nhiên lão sẽ rõ. Tấn vương cơ trí tuyệt luân, được Hoàng đế lúc đó vô cùng kỹ trọng nên trong phủ chứa cống vật rất nhiều. Tại hạ có nghe đến nắm bạch bích minh châu của Qui Tư quốc vương ban cho Tấn vương, lúc này nghe nói có người từ trong cổ mộ lấy ra nắm châu ngọc đó, tại hạ muốn xem có đúng thật là cống vật đó chăng.

Trịnh Trọng Hổ đứng bên cạnh chen lời :

- Những lời này thật hữu lý, nếu đúng cống vật ấy điều này chứng minh bảo tàng Tấn vương quả thật trong lăng mộ.

Vương Tôn dường như không để ý đến lời Trịnh Trọng Hổ, xòe tay nói với Trương Nam :

- Tại hạ đã nói xong. Lão hãy mau lấy ra đồ vật.

Trương Nam đã sớm nhìn ra minh châu bạch bích kia là thượng phẩm giá trị liên thành, bây giờ nghe Vương Tôn nói rõ càng xác định thêm giá trị bảo tàng trong lăng nội, nếu khinh xuất đưa ra thì... hần nháy mắt ra hiệu thầm với Tạ Nhất Phi.

Tạ Nhất Phi và Xuyên Trương môn đã âm thầm cấu kết nên lão âm thầm gật đầu, lập tức chen vào :

- Khoan đã Trương huynh đã nói những món này là số bảo tàng của Tấn vương, tôn giá chỉ dùng mấy lời vu vơ, ai không biết trong phủ cất giấu rất nhiều bảo vật.

Ngay một cái liếc nhìn cũng chẳng có với Tạ Nhất Phi, Vương Tôn vẫn đối mặt với Trương Nam :

- Người lấy ra hay không?

Trương Nam thấy hai mắt của chàng tròn xoe như hai giọt nước hồ thu trong suốt thấy tận tâm can người ta, hần bất giác lui hai bước. Tạ Nhất Phi thấy Trương Nam mặt có chút biến sắc trầm giọng nói :

- Trương huynh không cần để ý đến gã.

Trương Nam nhất thời bị khí thế của Vương Tôn áp đảo, lúc này mới sực thấy mình hèn yếu như vậy thật là làm mất đi khí thế đại trượng phu nên cười lạnh nói :

- Chỉ dựa vào mấy câu nói không căn cứ của huynh đệ mà bản tọa phải lấy ra đồ vật, thế gian này sao lại có chuyện dễ dàng như vậy?

Wương Tôn cười lạnh hai tiếng :

- Xem ra lão đã nuốt lời rồi.

Trương Nam hừ một tiếng :

- Cho là như vậy.

Wương Tôn xòe tay đưa ra phía trước chụp vào cổ tay Trương Nam, Trương Nam là người giang hồ khó kiếm người đối địch, mắt nhìn thấy Vương Tôn xông về phía mình, hai tay hấn vung lên đẩy ra một chưởng nhưng mà chiêu thế của Vương Tôn nhanh như điện chớp. Thu chưởng của lão vừa mới giơ lên đã bị đối phương chụp phải cổ tay khiến công lực hoàn toàn mất đi.

Tạ Nhất Phi thấy Trương Nam bị khống chế, hai tay lão giơ lên đánh ra một chưởng tuyệt không gây chút tiếng động vào phía sau lưng Vương Tôn, không ngờ lúc này, có một luồng ám kinh tung ra chặn lại chưởng lực của Tạ Nhất Phi.

Mắt lão nhìn thấy Trọng Hổ mặt như băng giá bước qua lạnh lùng nói :

- Tạ huynh sao làm vậy?

Tạ Nhất Phi đỏ bừng mặt ương ngạnh nói :

- Gã này ra tay âm độc, ám kích khống chế Trương huynh, đệ lẽ nào buông tay đứng nhìn.

Trịnh Trọng Hổ hừ một tiếng nói :

- Mặt đối mặt ra tay xuất thủ sao gọi là đánh lén?

Tạ Nhất Phi tự biết đuối lý, nín miệng không nói. Trương Ngọc Phong mắt thấy ngũ thúc đã bị khống chế, hét to một tiếng mũi kiếm đâm thẳng về vai phải của Vương Tôn. Vương Tôn chẳng thèm quay lại, đưa tay về phía sau búng ra một chỉ, xoảng một tiếng trường kiếm của Trương Ngọc Phong bị gãy đôi, nàng bị chấn động đến nỗi thối lui hai bước.

Trong lúc Trương Ngọc Phong phát kiếm, Văn Phi la thềm một tiếng chạy nhanh đến trước nhưng mà cũng đã bị chậm rồi, kiếm của Ngọc Phong cũng đã phát ra, lòng chàng lo lắng thay cho nghĩa huynh không ngờ đơn chỉ của nghĩa huynh công lực hùng hậu như vậy, chàng ngăn người một lát lẩm bẩm :

- Không thể như vậy.

Trương Ngọc Phong trường kiếm gãy đôi, vội bốc ra một nắm ám khí, mặt lộ sát khí cao giọng nói :

- Việc này ngươi lo không được đâu.

Lục Văn Phi nổi giận :

- Nếu như ngươi hồ đồ sanh chuyện, bảo kiếm của tị hạ vốn không có mất.

Trương Ngọc Phong vừa giận vừa tức, thất vọng nói :

- Hay lắm. Người cũng giúp hấn chống lại chúng ta sao?

Lục Văn Phi cười lạnh hai tiếng :

- Đại ca ta không có ý làm khó lệnh thúc đâu.

Dứt lời, chàng cất bước đi đến bên cạnh Trương Nam nói :

- Trương tiên bối cũng là người có thân phận không nên thất tín như vậy.

Cổ tay Trương Nam bị Vương Tôn nắm chặt, công lực không cách nào thi triển mà tình thế ở hiện trường lại bất lợi cho mình, hắn cảm thấy hơi giận bốc lên đầu, trầm giọng :

- Ngọc Phong, không cần nói nữa, hãy đưa đồ vật cho họ.

Ngọc Phong cũng biết tình thế không ổn, nhịn nhục lấy trên lưng xuống một cái túi da đưa cho Vương Tôn nói :

- Cầm đi.

Vương Tôn buông tay Trương Nam đồng thời cầm lấy túi da lấy ra một đôi bạch bích đưa lên ánh mặt trời tỉ mỉ xem xét một lúc rồi lại lấy ra một viên minh châu xem kỹ, rồi lại cho vào túi da trả lại cho Ngọc Phong nói :

- Tại hạ đã nói là chỉ xem qua thôi. Bây giờ các vị đã tin chưa? Trương Nam lòng vừa giận vừa thẹn nhưng trong lòng đang có mưu tính nên không đổi sắc diện, lặng thinh không nói. Tạ Nhất Phi có ý tứ thấy Vương Tôn đã xem qua minh châu nên vội vàng hỏi :

- Tôn giá là người học rộng hiểu nhiều, minh châu là thật hay giả?

Vương Tôn cười nhạt :

- Nếu tại hạ không nói rõ nghĩ rằng các người cũng không tâm phục khẩu phục.

Rồi chàng cao giọng nói :

- Những minh châu và bạch bích này có thể nói là thượng phẩm nhưng mà so sánh với công vật của Tấn vương thật là một trời một vực.

Tạ Nhất Phi cười nói :

- Những lời nói vô căn cứ như vậy ai mà không nói được. Tôn giá nói cho rõ lý lẽ khiến người ta tâm phục mới được.

Vương Tôn ngửa mặt lên trời dường như đang hồi ức một chuyện gì đó, giây lâu lên tiếng :

- Các vị chắc đã xem xét cẩn thận các châu ngọc này, trên mặt hoặc nhiều hoặc ít đều có vết tì, mà các công vật của Tấn vương mỗi viên đều rất hoàn mỹ không hề có chút khuyết tật, đó mới gọi là chỗ trân quý của chúng vì thế tại hạ đoán định, đây không phải là di bảo của Tấn vương.

Tạ Nhất Phi thở dài một hơi rồi nói :

- Theo lời này, trong bóng tối có người dụng ý đem các bảo vật này ra để hấp dẫn mọi người tiến vào cổ lũng.

Vương Tôn lạnh lùng nói :

- Phải hay không phải như vậy, nhất thời tại hạ cũng chưa đoán ra, các vị tùy theo cách nghĩ mà làm.

Rồi chàng ngoảnh mặt nói với Văn Phi :

- Nhị đệ đi thôi.

Lục Văn Phi thấy đại ca uy chấn quần hùng trong lòng rất bá khí, nghe tiếng kêu nên bước qua, hai người sánh vai đi hơn trăm bước. Vương Tôn mở miệng nói trước :

- Công Tôn Vân Nương về rồi, nàng đã nói với nhị đệ những gì?

Lục Văn Phi trả lời :

- Nàng nói Tuyết Sơn Mang Tẩu đã bị Bích Trần trang cầm giữ.

Vương Tôn gật đầu :

- Hoàn cảnh của cha con nàng thật đáng thương nhưng mà ngu huynh chưa có xác định được cha con nàng có phải là....

Nói đến đây đột nhiên ngừng lại không nói nữa. Lục Văn Phi nhất thời không hiểu ý nghĩ trong lời nói của Vương Tôn, lại hỏi nữa :

- Đã có thể điều tra ra Bích Trần trang là nhân vật nào không?

Wương Tôn trầm ngâm lại nói :

- Trước mắt hãy còn khó nói, đệ nên biết người chủ mưu chính của việc này đến giờ hãy còn chưa lộ diện.

Lục Văn Phi như tỉnh ngộ nói :

- Tiểu đệ hoài nghi người chủ mưu trong bóng tối này cũng là người đã phục kích tiên phụ.

Wương Tôn cũng chẳng tỏ ý kiến, đột ngột dừng chân đứng lại nói :

- Có người đuổi theo.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn quanh quả nhiên thấy một người đang phi thân đến. Chàng là người dễ bị kích động không dằn cơn giận dữ nói :

- Tên Trương Nam này quả thật là người không biết lý lẽ.

Wương Tôn thần sắc tự nhiên từ tốn nói :

- Đệ hãy bớt đi sự nóng giận. Hãy xem bọn họ làm gì đã.

Nói về Trương Nam, sau khi mắt thấy Vương Tôn đi rồi. Tạ Nhất Phi bất chợt mở miệng nói :

- Lời gã thiếu niên họ Vương đã nói nghĩ kỹ cũng thấy mấy phần hữu lý.

Trương Nam là người đã từng sưu tập đồ cổ, tuy không phải là người có kiến thức sâu rộng, nhưng cũng hiểu biết đôi điều bèn lấy bạch bích từ trong túi da ra tỉ mỉ xem xét một hồi thất thanh la :

- Viên bạch bích này quả có tì vết.

Tạ Nhất Phi nói tiếp :

- Nhưng mà tên thiếu niên kia hãy còn trẻ tuổi làm sao biết được việc này. Hay là trong đó có một nguyên nhân khác.

Trương Nam nghĩ đến mối nhục vừa rồi cảm thấy phần nộ bùng bùng hừ một tiếng lớn :

- Bất kể lời của hần nói có lý hay không, việc này đệ với hần còn chưa tính xong.

Tạ Nhất Phi ngẩng mạnh đầu nói :

- Bên kia có người đến kia.

Trương Nam đưa mắt nhìn qua thì thấy Bạch Cốt giáo chủ chậm rãi bước đến cất giọng oang oang nói :

- Cổ lăng đã có xảy ra gì sao?

Tạ Nhất Phi không muốn phiền phức nên hàm hồ đáp :

- Cũng không có tiến triển gì mới.

Đào Hàn Sinh cười âm u nói :

- Hôm trước có người từ trong cổ lăng chạy ra với một nắm bạch bích minh châu, nghe nói đã bị Xuyên Tây Trương môn đoạt lấy, vừa rồi bản Giáo chủ lại nghe người truyền giáo rằng có một tiểu tử họ Vương dùng cường lực uy bức Trương huynh để có thể xem xét bạch bích minh châu là thật hay giả, có việc này chẳng?

Trương Nam ghét người ta nói đến việc này nên ậm ừ cho qua :

- Đã biết rồi không cần hỏi nữa.

Đào Hàn Sinh lạnh mặt nói :

- Lão phu vô ý nhắc đến việc minh châu, chỉ vì gã thiếu niên họ Vương đó lai lịch rất đáng nghi nên mới đến đây cho biết.

Trương Nam cười lạnh :

- Không nhọc lòng lo lắng của tôn giá, trước sau gì đệ cũng làm cho ra lẽ.

Đào Hàn Sinh cười khì khì nói :

- Trương huynh hiểu lầm ý rồi, điều lão phu nói không phải là việc này.

Lão cười lớn một hồi lại nói tiếp :

- Chư vị nếu như chưa quên thì nên nhớ rằng nội phủ Tấn vương năm đó có rất nhiều người vô lâm trú ngụ. Khi trong cung của Tấn vương gặp sự cố, tuy ông ta là con người thanh bạch, trong sạch không làm chuyện gì sai trái nhưng mà ông ấy không thể không phân phối hậu sự sau này.

Trương Nam hồ nghi nói :

- Lão đừng đưa ra những lời phiếm càng lúc càng xa với như vậy.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Nếu bản Giáo chủ không đem những lời này ra nói rõ thì nghĩ rằng các vị cũng không minh bạch.

Tạ Nhất Phi yên lặng đứng một bên, chợt có chút tỉnh ngộ nói :

- A! Lão hiểu rồi.

Đào Hàn Sinh liếc nhìn lão một cái rồi nói :

- Bản Giáo chủ có thể biết Tạ huynh đã rõ điều gì chẳng?

Tạ Nhất Phi từ tốn nói :

- Tấn vương là người cực kỳ sáng suốt, lúc đó, gặp chuyện khổ nạn đối với hậu sự tất phải an bài. Hơn nữa, trong phủ của ngài có rất nhiều người nghĩa hiệp. Người nào cũng có thể ký thác giữ gìn bảo vật. Việc này tất có kế hoạch chu toàn.

Đào Hàn Sinh cười ha hả nói :

- Huynh có thể nghĩ đến những việc này thật là cao minh nhưng mà chúng ta phải suy nghĩ thêm một bước nữa.

Tạ Nhất Phi suy nghĩ một lát lắc đầu nói :

- Xin tha đệ ngu muội, nhất thời thực nghĩ không ra.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười ngạo nghễ rồi chậm rãi nói :

- Tấn vương vốn là người bản triều chết chỉ hơn mười năm, các vị cũng đã xuất sơn hành đạo, lẽ nào lại không biết những người nào thường đi lại trong Tấn vương phủ.

Tạ Nhất Phi tỉnh ngộ thất thanh nói :

- Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu, Thiết Chương Chấn Tam Tương Lục Tử Tuấn, Tuyết Sơn Mang Tẩu Công Tôn Long năm đó đang làm thượng khách nơi phủ Tấn vương.

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu đã vô cớ đến thanh sơn mở quán. Lục Tử Tuấn ẩn tích Thái Hành đột nhiên bị người ta giết chết. Hơn nữa Hồ Văn Chiêu lại sai môn đồ đến đây đó không phải là việc bình thường. Nếu như chư vị liên hệ những sự tình trước sau thì không khó hiểu được bọn họ vì cớ gì đến đây.

Trương Nam tính tình nóng nảy cất bước lên nói :

- Đi. Chúng ta mau tìm Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Đào Hàn Sinh cười hắc hắc :

- Trễ rồi. Cha con họ đã sớm tìm được chỗ dựa có thể lực.

Trương Nam hừ một tiếng :

- Ta không tin có người bảo hộ được lão.

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Huynh chớ xem nhẹ người ta. Phái này sợ còn khó đánh hơn cả Hắc Long bang.

Trương Nam nghe lão ta đề cập đến Hắc Long bang, chợt nghĩ đến Trịnh Trọng Hổ cũng có mặt ở hiện trường, đưa mắt nhìn quanh thì ra Trịnh Trọng Hổ đã sớm đi rồi mới chậm rãi hỏi :

- Cuối cùng Giáo chủ nói đó là phái nào?

Đào Hàn Sinh lần này đến đây là có mục đích, vì lão biết mình ít người có thể ý muốn mượn lực lượng của hai phái nên mới không tiếc đem những việc bí mật trong lòng nói ra. Giờ đây nhìn thấy hai người đã bị kích động nên chậm rãi nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu đã nương nhờ Bích Trần trang.

Trương Nam vốn chưa từng nghe qua có một môn phái như vậy, không đành được cười lớn nói :

- Nho nhỏ một cái sơn trang lẻ nào cũng có thể gây nên sóng gió.

Đào Hàn Sinh là người từ thất cơ, chịu khổ dưới tay của Tổng quản Tần sơn trang, trong lòng cười nhạo nghĩ thầm :

“Không cho bọn họ ném mùi đau khổ thì không biết thế nào là lợi hại”.

Ngoài mặt lại làm ra vẻ không có việc gì, lão nói :

- Người đến không hiền, người hiền không đến. Chúng ta không thể đối đầu với bọn họ.

Tạ Nhất Phi đứng bên cạnh chen lời :

- Việc của Tuyết Sơn Mang Tẩu sau này hãy bàn, hiện giờ có một người tại đây sao không đi tìm hắn.

Đào Hàn Sinh thấy lời nói ngoài ý liệu, vội hỏi :

- Tạ huynh nói đó là ai?

Tạ Nhất Phi nói :

- Lục Văn Phi con của Lục Tử Tuấn. Còn có một thiếu niên họ Vương lai lịch người này cũng lắm khả nghi.

Trương Nam nghĩ đến chuyện thọ nhục vừa rồi, tiếp liền :

- Đúng rồi, người này hiểu rõ tỉ mỉ nội tình bên trong của Tấn vương phủ, hay có lẽ hắn là người Tấn vương phó thác?

Đào Hàn Sinh lưu tâm hỏi lại :

- Tên này khoảng bao nhiêu tuổi?

Trương Nam đáp lời :

- Ước khoảng trên dưới hai mươi.

Đào Hàn Sinh gật đầu nói :

- Không chừng hắn vâng lệnh sự phụ đến đây. Chúng ta mau bắt hai tên nhãi ranh này, dùng khổ hình truy cung sợ gì bọn chúng không nói ra sự thật.

Lão này từ lâu đã có ý muốn kết thúc Lục Văn Phi chỉ vì tai nghe Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu đã đến, tự biết mình đánh không lại nên muốn lôi kéo Trương, Tạ hai nhà.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi tuy đều là lão giang hồ, nhưng vì lợi to trước mắt quên hại sau này, đồng thanh nói :

- Lời của Giáo chủ rất đúng. Chúng ta mau đuổi theo.

Đào Hàn Sinh âm thầm cười rồi cất mình phi thân trước.

Trương Nam vội vã dặn dò Ngọc Phong :

- Ngọc Phong, con hãy giữ gìn nơi này, nếu có nguy hiểm dùng tín hiệu thông báo cho người của Tạ gia.

Trương Ngọc Phong tuy trong lòng không muốn nhưng không dám lên tiếng nói gì. Đào Hàn Sinh cùng Trương, Tạ hai người cấp tốc truy đuổi, quả thấy Lục Văn Phi và Vương Tôn sát vai chậm rãi đi ở phía trước, Tạ Nhất Phi hừ lạnh một tiếng gọi lớn :

- Xin hai người lưu lại ta có điều muốn nói.

Trương Nam bị cái nhục khổng chế vừa rồi vội vã bước lên trước, gần giọng nói :

- Đứng lại lão phu có điều muốn hỏi người.

Vương Tôn chậm rãi quay người lại từ tốn, nói :

- Các vị đến đây khí thế hùng hổ, ý muốn làm gì?

Trương Nam biết đối phương chẳng phải tay vừa ngẫm vận chân khí trầm giọng nói :

- Nếu như tôn giá không đem lai lịch ra nói rõ ta nghĩ rằng người không đi được khỏi nơi đây.

Vương Tôn mỉm cười :

- Thật sao?

Trương Nam nổi nóng nói :

- Lê nào lão phu rảnh rỗi để đùa bỡn với người sao.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Dựa vào những điều lo liệu của các vị sợ khó mà làm được.

Trương Nam mặt đầy sát khí, từng bước từng bước tiến lên gần giọng :

- Không tin người thử xem.

Lúc lão bước lên các Vương Tôn khoảng một trượng, thỉnh thoảng dừng bước. Lão vốn là người đã có kinh nghiệm chiến đấu, mười năm trở lại đây những trận đánh ác liệt không biết là bao nhiêu, không biết tại sao giờ lại đột nhiên khiếp nhược chỉ thấy đối phương đứng bình thản mà ẩn giấu một khí thế kinh người. Tuy mình đã đề công vận khí nhưng không biết phải phát chiêu thế nào.

Tạ Nhất Phi vốn cùng với Trương Nam đồng hành. Lão vốn tính giảo hoạt, vừa rồi Vương Tôn một chiêu khổng chế Trương Nam thì biết Vương Tôn là người khó đối đầu. Thấy Trương Nam đã giành đối đáp trước nên lão quay người đến bên Lục Văn Phi, lòng thầm nghĩ :

“Dù sao Tạ gia với đệ tử Hồ Văn Chiêu đã từng kết oán thù nếu gây chuyện lão Đại trưởng môn chắc cũng không đến nỗi trách mắng”.

Cho nên lão ngẩng đầu nói lớn :

- Người đã thương người rồi định chạy sao?

Lục Văn Phi đã biết khó tránh khỏi trường ác đấu, nên giương mày kiếm mà nói :

- Lệnh diệt dựa thế bức người, tại hạ bất dĩ phải động thủ. Việc này tôn giá cũng đã mắt thấy, sao lại trách mắng tại hạ.

Tạ Nhất Phi lạnh lùng nói :

- Nó là con yêu quý của lão Đại chưởng môn, người có lý lẽ hãy nói với Chưởng môn.

Lời nói này thật rõ ràng lão muốn thu thập Văn Phi giao nạp lão đại. Lục Văn Phi thiếu niên cương cường không giấu giận dữ nói :

- Đúng sai tự đã có công luận, tại hạ đâu có dư thời gian như vậy.

Tạ Nhất Phi cười nham hiểm :

- Nói vậy không ép thì người không đi.

Lão đề ngưng công lực bước nhanh đến. Văn Phi cũng nổi giận lớn tiếng :

- Các người có biết lý lẽ không?

Nói dứt, chàng giơ tay đẩy ra một luồng chưởng lực thật hùng mạnh. Tạ Nhất Phi nào có coi chàng ra gì, lão lật chưởng phong tỏa bên ngoài hết :

- Người đi tìm cái chết?

Chưởng lực phát ra, Văn Phi cảm thấy chưởng lực đối phương ẩn giấu một kinh lực kinh người, trong lòng chấn động nên vận công tăng thêm hai phần công lực.

Hai luồng công lực gặp nhau, song phương cùng cảm thấy chấn động. Lục Văn Phi không tự chủ lui một bước. Tạ Nhất Phi lắc lư mấy cái trong lòng quá kinh ngạc :

“Tên thiếu niên này chỉ qua mấy ngày không gặp, võ công đã tăng lên rất nhiều, không dễ gì thu thập hẳn”.

Tả chưởng của lão đưa lên vận tám thành chân lực đẩy đi một chưởng. Lục Văn Phi tiếp một chưởng dừng mãnh của Tạ Nhất Phi tuy có bị chưởng phong mạnh mẽ đẩy đi một bước nhưng dường như không chút tổn hại, kết quả này thật ra ngoài ý niệm khiến chàng ngẩn người.

Trong chớp mắt ngẩn người đó, chưởng lực của Tạ Nhất Phi như một cơn lốc cuốn bủa thẳng đến người chàng. Trong lúc chàng đang suy nghĩ nhưng song chưởng cũng theo bản năng giơ lên nghênh tiếp.

14. Chương 14: Hỏa Vây Song Hùng

Bình một tiếng, hai luồng kinh lực chạm nhau, mặt đất bốc lên một trận cát vàng. Lục Văn Phi thân hình lắc lư mấy cái gượng đứng yên bất động. Tạ Nhất Phi cảm thấy lồng ngực chấn động vội vã đề công trụ lại một chỗ. Sau khi hai chiêu chạm nhau dữ dội theo bên ngoài mà xét. Lục Văn Phi dường như thất cơ đôi chút, thực tế thì Tạ Nhất Phi không chiếm được một chút tiện nghi. Lão vốn là người thành danh nhiều năm trong lòng cảm thấy bất an nên không dám mạo muội ra tay tiếp.

Bạch Cốt giáo Đào Hàn Sinh lặng lẽ bàng quang đứng nhìn thấy Trương Nam và Vương Tôn giống như hai con gà đá đang gườm gườm nhau.

Vương Tôn thần thái ung dung nhàn nhã như người đang thảnh thơi đi uống rượu, trái lại trên trán Trương Nam đã rơi nhiều mồ hôi vừa nhìn đã biết ngay Trương Nam đang thất thế.

Lại nói về phía của Tạ Nhất Phi, Lục Văn Phi đã chống đỡ kiên cường hai chưởng của lão mà vẫn bình yên, trong lòng bất giác cười nhạo thầm :

“Thì ra Trương môn với Tạ gia chỉ là giang hồ hư danh mà ta lại quá xem trọng họ”.

Tạ Nhất Phi thiên tính độc ác, biết sau khi Văn Phi liên tiếp đỡ chưởng của mình đã bị tổn hại đến chân khí nên không lên tiếng mà giơ chân đá nhanh về phía Văn Phi như điện xẹt.

Lúc này, quả thật Lục Văn Phi đã tổn hao nguyên khí đang âm thầm điều tức, thành linh thấy một bóng người mang theo một trận hàn phong bay xẹt xuống, chàng giật mình kinh ngạc, vận hết thần uy hết to một

tiếng ra chiêu “Lan Môn Cự Hổ”, song chưởng dùng hết mười thành công lực xuất kích, một luồng chưởng lực sáng đỏ như ánh mặt trời đưa thẳng tới đỡ.

Đào Hàn Sinh vốn có ý tranh công, trong lúc xuất kỳ bất ý ra tay thu thập đối phương, dùng năm chỉ chĩa thẳng tới nào ngờ bị một luồng chưởng lực sáng đỏ đẩy đến trước mặt nên giật mình kinh ngạc, cấp tốc đổi thế chụp thành thế đỡ, rồi mượn sức chưởng đánh tới của Lục Văn Phi, chuyển thân hình về chỗ cũ. Tiến thoái của lão như gió không khác nào bóng quỷ hình ma.

Tạ Nhất Phi trong lúc Đào Hàn Sinh ra tay giúp đỡ, đã rút từ trong tay áo ra Thiết Cốt phiến hướng về phía trước kích thẳng vào sườn trái của Lục Văn Phi.

Sau khi Lục Văn Phi xuất ba chưởng để ngăn chặn hai địch thủ. Lòng tin càng thêm mạnh mẽ, chàng tin rằng mình sẽ chống đỡ được đại địch. Thì mắt thấy bóng quật vừa điểm tới trùng điệp, chân rùn xuống một chút, lạng người sang bên năm bước mượn thế rút trường kiếm ra khỏi vỏ.

Một chiêu “Mai Khai Ngũ Phúc” xuất ra, từng đóa hoa kiếm như trận mưa rào tuôn ra phong tỏa phía trước.

Tạ Nhất Phi đánh một chiêu không trúng bèn thu chiêu thức lại lui về phía sau.

Chiêu thức “Mai Khai Ngũ Phúc” này đối với Tạ Nhất Phi và Đào Hàn Sinh, cả hai đều vô cùng kinh ngạc, họ thấy rằng uy thế của chiêu này so với mấy ngày trước đây thật vượt xa hơn nhiều. Lòng cảm thấy thất kinh la thảm :

“Gã tiểu tử này trước kia còn có chút nương tay”.

Trong lúc Tạ Nhất Phi và Đào Hàn Sinh kinh ngạc ngẩn người thì trong rừng đi ra một lão già râu dài, lưng mang trường kiếm ha hả cười nói :

Không thấy mặt vàng thì thấy mặt Phật, hà cớ gì hai vị cứ mãi liên thủ ra tay bức bách một kẻ hậu sinh văn bối.

Đào Hàn Sinh ngẩng đầu nhìn, sắc mặt lập tức biến đổi. Tạ Nhất Phi thì cảm thấy lão già này có vẻ quen mặt nên cao giọng hỏi :

- Tôn giá là ai?

Lão già tay vuốt râu dài, từ tốn nói :

- Lão hủ Hồ Văn Chiêu, tiểu đồ có điều gì không phải xin nể mặt lão hủ tha thứ cho nó đôi phần.

Lục Văn Phi kinh ngạc ngẩn người, trăm ngàn lần chàng không nghĩ đến lão này là quái kiệt kiếm thủ Hồ Văn Chiêu. Lục Văn Phi thấy người vừa đến quả là sư phụ của mình không khỏi giật mình thất thanh gọi :

- Sư phụ, lão nhân gia....

Lão già mỉm cười, gật gù đầu rồi lại quay qua Trương Nam, cao giọng hỏi :

- Trương đại hiệp có điều chi muốn nói sao lại trợn mắt ra vẻ đau khổ nhìn ta như vậy?

Trương Nam đối phó với Vương Tôn đã lâm vào tình cảnh muốn công không được muốn thoái cũng không xong. Nếu như tiếp tục tình trạng thế này mãi tất sẽ một mỗi mà chết. Nhờ lão già lên tiếng, Trương Nam thừa cơ thu thân thể lại thoái lui mấy bước.

Lúc này, song phương trên hiện trường thắng bại đã phân rõ. Tạ Nhất Phi định nói ra chuyện Văn Phi đã thương Tạ Bảo Thụ để mượn cớ cáo lui. Đào Hàn Sinh đã cười một tràng sắc lạnh, lạnh lùng nói :

- Họ Hồ kia, lão đừng nên đắc ý. Lão đến Thái Hành sơn này vì chuyện gì, không che mặt được những kẻ sáng suốt đâu. Chúng ta đã thấu hiểu tận tường tâm can lão.

Nói rồi thân hình cất lên vọt phi thân về phía trước, chớp mắt đã không thấy hình dạng. Tạ Nhất Phi và Trương Nam bốn mắt nhìn cũng không lên tiếng nói mà cùng nhau ra đi.

Lão già râu dài cười to một trận, đột ngột quay người cất lên như phi điều bay lên không trung rồi đáp vào trong rừng thoáng đã mắt hút.

Lục Văn Phi vừa la to “Sư phụ” thì lão già đã không thấy đâu nên không giấu được vẻ thất vọng.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Hiền đệ đừng buồn bã. Lệnh sư đã đến, sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau.

Lục Văn Phi thở dài âm thầm nghĩ :

“Đại ca nào đâu có biết sư phụ lão nhân gia không thể đến đây được....”

Vương Tôn vội vã khoát tay nói :

- Điều này ngu huynh đã biết, không cần nhiều lời. Hôm nay, chúng ta đã làm mất mặt bọn họ, sau này hiền đệ nhất nhất phải cẩn trọng.

Vừa rồi Lục Văn Phi liên tiếp đỡ hai chưởng kinh dũng mãnh của Tạ Nhất Phi mà không thất bại nên cảm thấy vô cùng kỳ dị vì vậy hỏi tiếp :

- Võ công của họ Tạ kia dường như giảm sút hoặc giả lão có ý ẩn giấu không muốn đệ biết nên không để lộ toàn bộ công phu của mình.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Không phải lão giấu đâu, mà hiền đệ võ công tiến bộ vượt bậc.

- Đại ca đừng có đùa, mấy hôm nay tiểu đệ tâm thần bất an thời gian luyện công thật ít hơn trước rất nhiều sao có thể tiến bộ được.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Ngu huynh có thể nhìn ra, đệ đã một lần tập luyện hành công khẩu quyết mà ngu huynh đã nói.

Lục Văn Phi hốt nhiên tỉnh ngộ nhưng vẫn bán tín bán nghi :

- Khẩu quyết đó là bí truyền tâm pháp nhưng mà thời gian luyện tập quá ngắn, tiểu đệ không tin lại có thể công hiệu vượt bậc như vậy?

Vương Tôn cười nói :

- Nếu không phải là kỳ diệu, sao được gọi là Vô Thượng tâm pháp.

Lục Văn Phi nửa tin nửa ngờ, nhưng chàng nghĩ rằng trước sau gì mình cũng tìm ra được bí mật trong đó.

Vương Tôn biết chàng vẫn còn hoài nghi chậm rãi nói :

- Khẩu quyết hành công này là đường tắt duy nhất để sớm luyện thành võ công, nếu chuyên cần rèn luyện vài năm thì có thể đả thông “Sanh tử huyền quan”.

Lục Văn Phi từ nhỏ đã theo kiếm thủ Hồ Văn Chiêu luyện võ, đối với con đường võ học đã từng trải qua nên có chút hiểu biết. Nghe lời bất giác cười nói :

- Đây là việc nghịch thường, cho dù có mau thành đạt cũng thuộc bàng môn tả đạo, nếu biết trước như vậy tiểu đệ đã không học rồi.

Chàng là người chí tình, đối với nghĩa huynh tuy tôn kính nhưng đối với việc này, chàng cũng phải buột miệng thốt ra.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Hiền đệ không hổ là cao đồ danh môn, kiến thức quả nhiên khác thường thật không thể che mắt được. Võ công này tuy có chút dị thường, tự nghĩ không học là tốt nhưng vì tình thế bức bách trước mắt nên phải tạm thời sử dụng mà thôi.

Lục Văn Phi tự biết mình người đơn thế cô, trên vai lại gánh vác nhiệm vụ trọng đại nếu võ công không hơn người, không chỉ đại thù không thể báo, mà tánh mạng cũng khó bảo toàn, nên cảm khái nói :

- Lời của đại ca, rất hữu lý vì để báo phụ thù, đệ cũng không thể câu chấp tiểu tiết.

Vương Tôn thấy mặt chàng đầy nét cương nghị cho nên cảm động trả lời :

- Tình thế trước mắt khẩn cấp, chúng ta phải sớm chuẩn bị. Trước tiên trở về tửu điểm là tốt nhất.

Hai người về đến Bất Túy cư, Vương Tôn liền bảo Đông Mai :

- Người hãy đi mời Công Tôn cô nương.

Đông Mai “dạ” một tiếng cất bước ra ngoài. Vương Tôn lại dặn :

- Khoan đã, nàng là một cô nương, nếu nói một nam tử lạ mặt xin tương kiến nhất định là nàng không dễ nhận lời, người hãy nói cũng có nhị gia ở đây có chuyện cần kíp mời nàng đến thương lượng.

Sau khi Đông Mai đi rồi, Lục Văn Phi không hiểu nên hỏi :

- Đại ca mời nàng đến đây có việc gì?

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Nàng vốn là tai mắt của địch phương bố trí, nếu việc này ta không làm rõ sớm muộn gì đệ cũng mắc lừa.

Những lời này đã làm tổn thương đến lòng tự trọng của Văn Phi nên chàng cười lạnh nói :

Thế thì bất tất phải lo như vậy, Tuyết Sơn Mang Tẩu lòng dạ khó lường còn lão Tư Mã tổng quản kia đệ cũng biết vì việc này mà đến.

Vương Tôn ôm quyền nói :

- Xin thứ lỗi ngu huynh đã thất lễ, phạm làm việc gì thì trong tối ngoài sáng, hiền đệ tuy có phòng bị với cha con họ nhưng chỉ do đoán mò mà thôi, lại không nghĩ đến cha con họ đôi khi vì bất đắc dĩ mà phải làm.

Một lúc sau, Công Tôn Vân Nương thong thả bước vào. Vương Tôn vội đứng lên tiếp :

- Rất may cô nương hãy còn ở trong quán, mời ngồi, mời ngồi.

Vân Nương lạnh lùng nhìn chàng một lát rồi nhìn Văn Phi nói :

- Lục đại ca gọi muội đến đây có việc gì?

Lục Văn Phi vội vàng giới thiệu :

- Vị này là Vương đại ca đã cùng tại hạ kết giao. Ý muốn thỉnh giáo cô nương vài điều.

Vân Nương lạnh lùng nói :

- Thân nữ nơi sơn dã hiểu biết được gì, về sau huynh hãy bớt đem phiền hà đến cho muội.

Lục Văn Phi ngăn người :

- Cô nương sao lại nói những lời như vậy.

Vương Tôn dặn dò hai nữ tì ra ngoài trông chừng.

Sau đó quay lại đối mặt với Vân Nương nói :

- Nếu như không có việc cấp bách, tại hạ cũng không dám mạo muội mời cô nương đến đây. Lệnh tôn giờ này tuy là người khách được trọng vọng không chừng ngày mai trở thành thuộc hạ của họ. Lợi hại trong đó chắc rằng cô nương cũng đã nghĩ đến.

Vân Nương giật mình nhưng ngoài mặt không đổi sắc, lãnh đạm nói :

- Việc của cha con ta không bận đến tôn giá lo lắng.

Lục Văn Phi nghe nàng nói, cười lạnh :

- Thì ra những lời cô nương nói với tại hạ chỉ là những lời đưa đẩy. Tại hạ thật phí công lo lắng những chuyện không đâu.

Vân Nương thở dài nói :

- Lục đại ca chớ hiểu lầm, lời của tiểu muội không phải là hoàn toàn giả dối đâu.

Lục Văn Phi chợt nhớ đến Tử Y cô nương, chàng chậm rãi nói :

- Tử Y cô nương đó là ai? Hay là do lệnh tôn phái đến?

Vân Nương dường như không muốn nhắc đến nàng ta, lắc đầu :

- Cô ta không phải là người khéo ăn nói, huynh đừng để ý đến.

Lời nói này không muốn đi thẳng vào vấn đề mà hoàn toàn muốn trả lời khác đi. Lục Văn Phi không hài lòng hỏi lại :

- Cuối cùng tại hạ muốn rõ ràng nàng ta là ai? Tại hạ chưa hề quen biết tại sao lại đối với tại hạ một cách khiêu khích?

Vân Nương cười lạnh :

- Huynh là người thông minh đáng lẽ phải nghĩ ra ý của nàng ta là muốn huynh tự vào bẫy rập ở Bích Trần trang.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Bích Trần trang không phải là long đàm hổ huyết dù ta có đến đó thì nàng ta làm được gì?

Vương Tôn đứng cạnh khoát tay nói :

- Hai vị tạm thời đừng nhắc đến chuyện vô can đó nữa mà chúng ta nên khẩn trương thương lượng sự tình.

Lúc này, hai nữ tì đi vào đốt đèn rồi nói nhỏ bên tai Vương Tôn mấy câu. Trên mặt Vương Tôn lộ rõ nét giận dữ nhưng lập tức bình thản nhìn Vân Nương nói :

- Căn cứ vào những điều tại hạ đã biết thì lệnh tôn từng là khách của Tấn vương phủ. Đối với việc của Tấn vương chắc là hiểu rõ.

Vân Nương lắc đầu nói :

- Việc này phải hỏi phụ thân ta mới biết, tiểu nữ không có cách nào trả lời.

Vương Tôn gật đầu :

- Đây cũng là lời thật tình nhưng mà tại hạ thấy một người có quá nhiều tâm kế cũng có thể bị lừa việc. Thí dụ đem lệnh tôn ra nói, người đã đến Thái Hành sơn mở khách sạn này là có mưu đồ mới đến đây, chỉ vì vội vàng một chút, thật ra lão không nên dùng một bức mật đồ giả để lừa đảo đồng đạo như vậy không chỉ vô bổ đối với tính toán của mình mà còn chuốc lấy phiền não vào thân.

Vân Nương biến sắc nói :

- Người nói gì?

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Lẽ nào nàng không cảm thấy hoàn cảnh của cha con nàng mười phần nguy khốn?

Vân Nương gương mặt lạnh lùng, nói :

- Đây là việc nhà của ta, không cần người quan tâm.

Vương Tôn không chút giận dữ, thông thả nói :

- Lệnh tôn định cư quá lâu nơi Thái Hành, đối với tình hình ở đây vô cùng quen thuộc, lão phát hiện có một thế lực tiềm tàng đang hình thành thế lực ở trong núi Thái Hành, lại biết Thiết Chương Chấn Tam Tương ẩn tích ở đây, những việc này đều bất lợi đối với mưu đồ của lão vì vậy lão mới bày ra độc kế này ý muốn mượn cơ hội này để trừ đi chương ngại.

Lúc này sắc diện của Vân Nương biến đổi thật khó coi, nàng lập tức đứng dậy giận dữ nói :

- Người là ai? Có thù oán gì với phụ thân ta, sao lại dùng những lời nói này mà ngậm máu phun người?

Vương Tôn giơ tay ngăn lại nói :

- Nàng hãy bớt giận dữ nghe ta nói xong đã.

Đoạn chàng cất cao giọng nói tiếp :

- Dù cho bậc tài trí đến đâu mưu sự tất cũng có một chỗ sơ sót. Lệnh tôn chưa từng nghĩ đến mình lập tửu quán ở nơi này đã khiến người ta nghi ngờ cho nên khi sự việc phát sinh mọi điều nghi ngờ đều trút lên người của thân phụ nàng, đến nỗi ngày nay có nhà mà cũng không thể về. Sợ rằng những mưu sự ban đầu giờ đây đã không được như ý.

Vân Nương gặp phải người cơ mưu tức trí, những lời giải bày tỉ mỉ của Vương Tôn thật giống như chính chàng ta nhìn thấy, nên nàng vô cùng kinh dị, liếc về phía Lục Văn Phi thấy chàng đang chăm chú nghe một cách xuất thần, nàng thoáng có ý niệm, đột nhiên mở miệng nói :

- Bất luận là người nói đúng hay sai, tiểu nữ đều không muốn tranh luận nhưng mà có một việc rất hy vọng được lời chân thật.

Vương Tôn lộ vẻ mỉm cười nói :

- Cô nương cứ nói không cần khách sáo.

Vân Nương nói :

- Tiểu nữ hy vọng được biết lai lịch của người.

Vương Tôn không trả lời câu hỏi thẳng của nàng mà hỏi lại :

- Lễ nào lai lịch của tạ hạ có liên quan đến việc trước mắt sao?

Vân Nương cười lạnh, nói :

- Nếu không phải là kẻ giang hồ biết chuyện bảo tàng ai lại ngốc mà đi đến chốn này. Kể từ ngày người đến đây ta đã lưu tâm đến người rồi. Người mượn cớ du sơn mà đi khắp Thái Hành, thật ra là có ý gì?

Vương Tôn cười nhạt, nói :

- Nói như vậy thì ra cô nương là người hữu tâm rồi.

Vân Nương sầm mặt quay người nhìn chăm chăm Lục Văn Phi nói :

- Hay là huynh cũng giống như vậy? Rõ ràng là đang tìm thù nhân giết thân phụ mình nhưng trên thực tế là cũng có ý đồ khác thôi. Bây giờ, mọi người đã không ngại mà đem tất cả sự tình để nói ra.

Lục Văn Phi không ngờ rằng nàng một mình lại có thể nói thẳng, những điều lợi hại nhất thời không biết trả lời thế nào cho đúng. Vương Tôn định liệu trước chủ động không chậm không nhanh, nói :

- Tốt lắm, chúng ta nên có một cuộc giao dịch công bằng. Những điều nên nói thì cần nói rõ ra tránh sự hiểu lầm lẫn nhau có thể làm hỏng đại sự.

Vân Nương lãnh đạm nói :

- Phận nữ nhân như ta không có điều gì đáng nói, hai vị nói đi.

Vương Tôn lắc đầu :

- Như thế sao gọi là giao dịch công bằng chứ?

Vân Nương liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, nói :

- Bây giờ không nói sự thật thì sợ trễ rồi.

Lục Văn Phi lộ vẻ giận dữ tiếp lời :

- Đây là lời nói gì ngoại trừ nàng muốn dùng sức chẳng?

Vân Nương chỉ ra ngoài cửa sổ, nói :

- Các người có từng nghĩ đến Bất Túy cư này. Nói thật với các người chung quanh của tòa viện này, ta đã sớm bố trí thiên la địa võng, các người dù có chấp cánh cũng khó bay khỏi.

Lục Văn Phi giận dữ, bước thẳng lên trước, trầm giọng nói :

- Lục mỗ thật chưa từng nghĩ đến, thì ra cha con người đều là người âm hiểm tiểu nhân.

Vân Nương khoa chân bước đến bên cửa sổ, lạnh lùng nói :

- Tình thế trước mắt không phải là bạn tức là thù, nếu như nhị vị nói rõ ích lợi của việc tương kiến hôm nay thì không có gì xảy ra, nếu không ta đành đắc tội.

Lục Văn Phi vốn tính thẳng thắn ngay thật không dằn cơn giận nói :

- Nàng dùng thủ đoạn dê hèn như vậy thì còn nói chi là bằng hữu, có bản lãnh gì cứ đem ra sử dụng hết đi.

Vân Nương lộ vẻ ưu sầu nhẹ giọng nói :

- Tiểu muội cũng chỉ vì tình thế bức bách xin Lục huynh nghĩ lại, thù giết cha huynh còn chưa báo, chưa hoàn thành di mệnh, trong nhất thời nóng giận làm thiệt đi tính mệnh thì có lỗi với phụ thân dưới suối vàng.

Lục Văn Phi nộ khí bừng bừng cười lạnh :

- Nàng đừng giả cách lo lắng cho ta mà vờ bi thương. Dựa vào lực lượng của cha con nàng thì không thể lấy mạng Lục mỗ được đâu.

Vân Nương trầm ngâm một lúc, mặt từ từ hiện lên sát khí, nàng “hừ” một tiếng nói :

- Lời tiểu muội cảnh báo trước, huynh bức muội đến mức chẳng đáng dừng thì cũng không phải là biện pháp tốt đâu.

Vương Tôn trước sau đứng cạnh bên nàng quan tọa thì lúc này mới thông thả nói :

- Công Tôn cô nương, ta xin hỏi nàng nếu như ta đem lai lịch và ý đồ đến núi Thái Hành này tất cả đều nói ra thì nàng làm gì?

Dường như Vân Nương không ngờ Vương Tôn hỏi câu này, nàng ngẩn người ra nói :

- Căn cứ vào những điều truyền miệng, Tấn vương năm đó đã đem hậu sự phó thác cho những người đáng tin cậy, bọn họ đều biết bảo tàng ở đâu thì chắc rằng môn đồ của mấy vị võ lâm này nhất định cũng biết nơi giấu bảo tàng chỉ cần đem những bí mật của mình mà nói ra, ta quyết sẽ mở ra sinh lộ.

Vương Tôn trước sau vẫn thông thả nói :

- Nếu tại hạ không đáp ứng yêu cầu thì như thế nào?

Vân Nương hừ một tiếng :

- Bằng không nói tòa lạc viện sẽ là mồ chôn xác hai người.

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Cô nương tự hỏi xem có đủ lực lượng như vậy sao?

Vân Nương nói :

- Luận võ công ta không phải là đối thủ của hai người, nhưng các người đừng quên, tòa Bất Túy cư này là do cha ta kiến tạo nên, ta tự có cách biến nó thành mồ chôn hai người.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Điều này thì tại hạ tin, chỉ vì bộ ngựa bắt ve đã có hoàng tước rình phía sau. Trước mắt Thái Hành sơn tụ hội anh hùng, cha con nàng dù có lấy được bảo tàng cũng khó qua khỏi tai mắt giang hồ.

Vân Nương thở dài thê lương :

- Cha con ta một người tàn tật già lão, một người nữ nhi yếu đuối, muốn bảo tàng kia thì dùng vào việc gì chứ?

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Nếu không ham muốn bảo tàng sao lại phí tâm cơ?

Vân Nương chợt rơi hai giọt nước mắt, buồn bã nói :

- Tiểu muội cũng vì tình thế bất đắc dĩ mà thôi.

Vương Tôn thừa dịp trong lúc nàng tinh thần giao động phóng nhanh người lên xòe tay chụp lấy cổ tay nàng, trầm giọng :

- Nghĩ tình nàng bị người ta sai khiến, ta tạm thời không lấy mạng nàng. Mau ra lệnh cho những người phục kích chung quanh lui ra.

Vân Nương một chút sơ tâm đã rơi vào tay đối phương, giật mình vùng vẫy nhưng không sao thoát được, nàng không thể dần nổi thê lương nói :

- Dù người có giết chết ta cũng khó ra khỏi phòng này.

Lục Văn Phi này giờ nhẩn nại đứng một bên tai nghe lời nói, đôi mày kiếm chuyển động :

- Ta không tin chỉ dựa vào mấy người của Bất Túy cư này lại có thể vây khốn Lục mỗ.

Rồi chàng tay cầm đốc kiếm đi nhanh ra cửa. Vân Nương nhìn thấy khăn trương vội vã gọi :

- Lục huynh không nên sơ suất mau trở vào đây.

Lục Văn Phi dừng chân hỏi :

- Nàng gọi ta lại có việc gì?

Lời nói chưa dứt đã thấy nhiều đốm lửa nhỏ bao vây trùng trùng khắp nơi. Vân Nương chợt biến sắc thấp giọng nói :

- Mau bỏ tay ra, người phải biết rằng bọn họ tuyệt không vì có ta ở đây mà không dám ra tay.

Vương Tôn nhìn thấy sắc mặt nàng đầy vẻ khẩn trương, nên cảm thấy bất nhẫn buông tay nàng ra mà nói :

- Xem ra nàng cũng khó chạy khỏi tay ta.

Lúc này từ bên ngoài cửa sổ đưa vào một giọng cười đắc ý rồi chất chứa nói :

- Trong trận hỏa khí muôn trùng này dù các người có luyện được “Kim cương bất hoại” đi nữa cũng đừng hòng chống lại mười khẩu đại pháo nhất tề khai hỏa. Tốt nhất các người đừng tính đến chuyện đào tẩu.

Lục Văn Phi mặt giận bừng bừng chụp mạnh vào cánh tay của Vân Nương, tay kia rút trường kiếm ra khỏi vỏ, sầm mặt nói với Vương Tôn :

- Đại ca, chúng ta xông ra bên ngoài. Nếu như bọn chúng khai hỏa thì sẽ đưa Vân Nương ra chống đỡ thay ta.

Vương Tôn vội vã khoát tay nói :

- Nhị đệ không nên mạo hiểm, người ẩn nấp chung quanh không thuộc người của Bất Túy cư.

Rồi chàng quay mặt nói với Vân Nương :

- Người ở bên ngoài phải chăng do nàng ước hẹn mà đến?

Vân Nương lắc đầu nói :

- Ý của tiểu nữ vốn không phải như vậy.

Lục Văn Phi nộ khí nói :

- Vừa rồi không phải người uy bức chúng ta sao? Còn nói đã có độc kế phục kích, sao giờ lại không dám thừa nhận?

Vân Nương than thở :

- Nguyên ý của tiểu nữ là muốn mượn sức....

Vương Tôn vội vã dùng mắt ngăn lại nói :

- Không cần nhiều lời, tại hạ hiểu rõ ý của nàng.

Nói rồi đưa tay quạt nhẹ hai cái, lập tức hai ngọn nến trong phòng tắt ngấm. Lục Văn Phi lấy làm lạ ngạc nhiên nói :

- Đại ca, có gì lại tắt đèn đi?

Vân Nương lộ vẻ lo âu nhìn ra ngoài cửa sổ định lên tiếng nói. Ngoài cửa đột nhiên vang lên giọng rờn rợn hăm dọa :

- Vân Nương không cần người nhiều lời.

Vân Nương mặt biến sắc không dám lên tiếng. Vương Tôn một tay nắm cổ tay Vân Nương, mắt nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, chợt cảm thấy toàn thân Vân Nương run rẩy hiển nhiên tâm tình rất kích động.

Văn Phi nghe kỹ người ngoài cửa sổ nói chuyện thanh âm sắc bén, cảm thấy rất quen thuộc nên trầm giọng hỏi :

- Ngoài cửa là ai?

Chỉ nghe người ngoài cửa sổ cười lạnh nói :

- Các người đừng có tìm cách ra khỏi vòng vây. Bốn bên của tòa lạc viện này đã bố trí rất nhiều hỏa khí dù bản lãnh các người có cao cường cũng khó tránh lại Vô tình liệt hỏa.

15. Chương 15: Vượt Qua Biển Lửa

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Các người cố tình vây khốn Lục mỗ ở đây là vì có gì?

Ba người ngoài cửa chậm rãi nói :

- Người và gã họ Vương kia tất có một người thân mang mật đồ. Nếu các người chịu giao ra, thì không chỉ bảo toàn tánh mạng hơn nữa còn được chia một phần tưởng thưởng.

Vương Tôn vốn có phân chia bốn nữ tì bảo hộ ngoài cửa giờ đây bọn chúng không giữ được bình tĩnh, chạy vào :

- Xin công tử hạ lệnh, bọn tiểu nô xin khai sát giới.

Vương Tôn trầm giọng nói :

- Không cần các người lo lắng, bản công tử tự có cách.

Chỉ nghe ngoài cửa vọng vào tiếng cười khanh khách :

- Không cho các người xem một chút màu sắc chắc rằng các người sẽ không biết lợi hại.

Dứt lời, từ ngoài bay vào một hỏa đạn màu lam chạm vào nền đất vỡ tung ra lửa văng tung tóe. Lục Văn Phi tập trung nhãn lực nhìn ra phía ngoài thì thấy bốn bề bóng người hàng hàng lớp lớp rõ là người mai phục không biết cơ man nào. Vương Tôn dùng truyền âm nói với Vân Nương :

- Ý của cô nương lúc đầu là muốn dùng cơ quan trong phòng để uy hiếp chúng ta phải không?

Vân Nương gạt đầu nhưng không lên tiếng. Vương Tôn lại hỏi :

- Người ở bên ngoài nhất định là người của Bích Trần trang, bọn họ có biết việc bố trí cơ quan ở đây không?

Vân Nương lắc đầu, nhưng vẫn không lên tiếng.

Nguyên tòa lạc viện này chỉ là một tòa lạc viện nho nhỏ ở trong Bất Túy cư, bây giờ bốn bề bị người vây khốn, nhất cử nhất động bên trong dù chỉ một tiếng động nhỏ cũng nghe thấy rõ ràng.

Vương Tôn dùng công phu truyền âm nhập mật nói với Vân Nương người ngoài không cách gì nghe được. Còn Vân Nương công lực kém cỏi nằng không có cách gì dùng truyền âm nhập mật đối đáp chỉ còn cách lắc đầu hoặc gạt đầu.

Vương Tôn biết nàng không thể dùng truyền âm nên nghĩ một lúc nói :

- Dịch phương dùng độc kế này quyết không chờ đến trời sáng, vì an nguy của mình cô nương nên nghĩ cách thoát thân, ra khỏi hỏa trận có gì hãy nói sau.

Vân Nương cúi đầu một lát, rõ ràng nội tâm nàng vô cùng mâu thuẫn. Vương Tôn dùng truyền âm mà nói, người bên cạnh không thể nghe được, Văn Phi sau khi tắt đèn xong hồi lâu không lên tiếng, chàng nhin không được mở miệng nói :

- Đại ca, chúng ta không thể ẩn nấp ở đây hay là chúng ta cùng họ đánh một trận?

Vương Tôn khoát tay thấp giọng nói :

- Đệ đừng có nóng để cho ngu huynh suy nghĩ một lát.

Ngoài cửa lại vang lên giọng nói sắc bén khi nãy :

- Các người khỏi cần nghĩ cách đột phá vòng vây mà nên suy nghĩ lại thà sống còn hơn chết đại. Trước khi trời sáng nếu không trả lời, hàng ngàn hỏa đạn nhất tề khai hỏa, cái lạc viện nho nhỏ này sẽ biến thành biển lửa.

Lục Văn Phi giận dữ :

- Ta nhắc nhở các người, Vân Nương hiện giờ đã rơi vào tay chúng ta.

Phía ngoài lại cất lên tiếng cười khanh khách :

- Vân Nương lưu luyến tình riêng, chút nữa đã làm hư đại sự, ả phải chịu sự trừng phạt. Nếu hôm nay cho ả cùng chôn với tình lang trong biển lửa kể như đã thỏa tâm nguyện.

Lục Văn Phi là người coi trọng tình cảm, nguyên đã nhận định ra tâm địa bất trắc của Tuyết Sơn Mang Tẩu ý muốn thu thập mình, bây giờ chàng mới biết cha con lão bị người trong bóng tối kềm chế, bắt buộc phải làm như vậy. Hơn nữa vì thế mà phạm tội thì có thể thấy cha con nàng không phải là người ác chàng trầm giọng lên tiếng :

- Người nói chuyện bên ngoài là ai? Có thể gọi Tư Mã tổng quản đến được chăng?

Phía ngoài lại vang lên một trận cười khanh khách :

- Chúng ta không phải đã biết nhau rồi sao? Bốn cô nương ngoại hiệu Tử Y Long Nữ tâm địa ác độc xảo quyệt chứ không phải có tấm lòng Bồ Tát như Vân Nương.

Cất dứt tràng cười người bên ngoài cao giọng nói tiếp :

- Sự việc đêm nay chính là chủ ý của bản cô nương. Tư Mã Ôn không lo được đâu, có gì cứ nói với ta.

Lục Văn Phi biết đây chính là Tử Y cô nương, chàng gằn một tiếng nói :

- Tiện nhân đừng nên đắc ý. Có ngày sẽ gặp lại ta, Lục mỗ nhất định sẽ lột da người.

Tử Y Long Nữ lại cười khanh khách :

- Đừng nên nổi giận vô ích chỉ sợ người vĩnh viễn không có cơ hội này.

Đột nhiên vọng lại tiếng cười chát tai, rồi có tiếng thở dài nói :

- Một người tốt như vậy, đang vui vẻ thế đó mà đốt chết thật là đáng tiếc. Sao các người còn mê muội chưa tỉnh ngộ?

Lục Văn Phi phần nộ, vội rùn người cởi áo khoác ngoài ném ra ngoài cửa sổ, áo khoác từ trong phòng bay ra tựa một bóng người. Áo khoác vừa ném ra thì trên mái nhà lập tức nổi lên nhiều tiếng lao xao, hơn mười mấy đạn lửa sáng lấp lánh nhất tề bắn thẳng vào áo khoác, bùng lên cháy đỏ, áo bị đốt cháy tức khắc bay lả tả. Lục Văn Phi thừa lúc lửa đạn cùng tập trung vào áo khoác hai chân nhún xuống đất, tay vũ động trường kiếm như cầu vồng bắn về phía trên mái nhà, ý của chàng là mượn áo khoác để phân tán lực lượng chú ý chung quanh, xuất kỳ bất ý bay lên để trừ đi những kẻ vây khốn. Như vậy Vương Tôn có thể an nhiên thoát hiểm. Văn Phi thân hình cất lên, đạn lưu huỳnh chung quanh nhất tề bắn vào như mưa. Lục Văn Phi thân hình đang ở trong không trung không nơi ẩn nấp chỉ còn cách sử dụng trường kiếm vũ động vẽ nên một đạo kiếm hoa bảo hộ thân người. Thân pháp chàng không đổi mà đáp lên mái nhà, tai chỉ nghe một tiếng nói âm u :

- Tốt lắm! Xuống!

Rồi một luồng kinh phong cực mạnh đẩy vào trước mặt, trên người Văn Phi có chỗ đã bị lửa đốt, ngón chân vừa chạm tới mái nhà thì đã bị chưởng phong đánh vào, bức bách chàng phải rơi vào vùng lửa cháy nếu không thoát ra tất bị đốt chết cho nên chàng đề khí hét lớn một tiếng dùng hết sức đẩy ra một chưởng nghênh đón ám kinh đó.

Chưởng này chàng đã dùng công lực toàn thân, sức mạnh khó có người đương cự. “Bình” một tiếng khiến người phát chưởng trong bóng đêm thoái lui mấy bước, còn ngồi trên mái nhà vỡ ra một mảng lớn. Lục Văn Phi thân hình lắc lư nghiêng rãng xông lên phía trước, vừa mới ổn định thân hình thì trong chớp mắt đã có vô số binh khí hàn khí sáng lờ lờ tấn công vào mặt chàng.

Trên người chàng có vài chỗ đang cháy từ từ đốt vào da thịt. Trong lúc nguy cấp, chàng không còn cảm thấy đau đớn, không còn nghĩ đến thân mình, một chiêu Mai Khai Ngũ Phúc, bóng kiếm trùng trùng chống ngăn lại binh khí bốn bên, mượn thể phi người về phía trước thì đến một hậu phòng. Bởi vì thân người đang bị lửa đốt nên không dám chần chờ, chàng chỉ muốn vội vã ra khỏi vòng vây, nào ngờ vừa đến hậu thất thì từ trong bóng đêm xông ra một người, người này không nói không rằng đánh một chưởng cực mạnh vào sau lưng chàng. Lục Văn Phi trong lúc bất phòng, bị một chưởng khiến thân hình bay bổng rơi rụng vào cây đòn ngang trên mái nhà.

Lúc này tòa lạc viện nơi Vương Tôn đang ở rơi vào trong biển lửa chiếu đỏ rực cả một góc trời, Lục Văn Phi toàn thân rực lửa, dưới ánh lửa cháy, người nằm trên mái nhà ai cũng thấy rõ.

Liên tiếp nhiều tiếng ầm ầm nổi lên, hơn mười mấy quả đạn bắn ra tập trung vào thân người đang rơi xuống của chàng. Lục Văn Phi thân trong biển lửa lại bị một chưởng của người trong bóng tối, huyết khí nhộn nhạo, hai mắt như ngàn đóa hoa, bay chấp chới, nhất thời khó có thể bò được đi đâu.

Trong tình thế ngàn nguy vạn hiểm đó, một bóng người bay xuống, tay hữu phát ra một luồng chưởng lực đánh về phía những hỏa đạn, tay tả với chụp lấy thân hình Lục Văn Phi. Đôi tay của Văn Phi chống xuống thân hình ngang bằng bay xa bảy, tám bước lặn tròn một vòng, uốn người đứng dậy, cấp tốc lướt vào trong bóng đêm.

Chỗ Văn Phi té nằm lên đều là đất hoang sa, chàng lặn một cái này không chỉ tránh được trảo chụp của kẻ mới đến mà lửa trên người cũng bị dập tắt. Kẻ mới đến dường như không ngờ sự việc như vậy không dám lưu lại mà phi thân theo bóng hình của Văn Phi truy đuổi.

Lại nhắc về Vương Tôn đột nhiên thấy Lục Văn Phi mạo hiểm xông ra, giật mình khẩn trương gọi :

- Nhị đệ, không được bạo động.

Nhưng mà Lục Văn Phi thân hình đã bay ra nhanh đến nỗi Vương Tôn nhón chân cất người định đuổi theo thì Văn Nương trong bóng đêm kéo tay áo chàng mà nói :

- Mau theo ta.

Rồi cả hai vội vã chạy đến bức tường, cuốn bức tranh sơn thủy lên, lần mò trên vách tường ấn một cái, trên tường lập tức hiện ra một khung cửa, Vân Nương chui vào trước nói :

- Đây là một địa đạo, có thể đi đến dưới lầu của muội.

Vương Tôn cũng chui vào hỏi :

- Đây là cơ quan mai phục mà nàng đã nói sao?

Vân Nương nói :

- Hãy còn cái khác nữa, nơi khách đình chỗ ở của huynh trên có lưới sắt, chỉ cần nhấn nút trên tường, lưới sắt rơi xuống người trong khách đình sẽ bị giam vào trong đó.

Vương Tôn tỉnh ngộ nói :

- Thì ra như vậy.

Vân Nương lại nói :

- Thật không thể che mắt được, ngày mà huynh đến đây phụ thân muội thấy khả nghi nên mới an bày cho huynh ở lạc viện này.

Vương Tôn âm thầm gật đầu, cảm thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu quả nhiên tâm cơ thâm trầm đáng sợ, nhưng tình thế bây giờ không thể hỏi nhiều, vừa ra khỏi địa đạo bèn dẫn bốn nô tì đi về phía trước.

Vân Nương ngẫm nghĩ đến Vương Tôn với ngôn ngữ, cử chỉ mà lòng cảm thấy lạ lùng chợt nghĩ :

“Vương Tôn này dường như không phải là nam tử, phải chăng là kiều nữ cải trang?”.

Người con gái thường có sự quan sát cẩn thận tỉ mỉ, hơn nữa đối với sự việc giữa nam và nữ thường có mẫn cảm hơn, lại nghĩ đến bốn nữ tì mà Vương Tôn mang theo thì càng hoài nghi hơn, bởi vì nói chung các công tử đi ra ngoài đều mang theo thư đồng tuyệt không dẫn theo nữ tì đi du sơn ngoạn thủy như vậy. Nàng tựa hồ đã hiểu thấu ẩn mật này, lại liên tưởng đến Lục Văn Phi thì phát giác Vương Tôn thân thiết với chàng như vậy tất có nguyên nhân khác, lòng lại khơi lên một niềm thương cảm vô hạn. Sau một hồi lâu, tạp niệm trong lòng Vân Nương dần dần lắng xuống, nàng ngẩng đầu lên nhìn thì Vương Tôn đã đi mất hút, chợt tỉnh ngộ nghĩ :

“Hôm nay như thế nào, gặp chuyện kinh hoàng như vậy mà ta lại cứ mãi lo nghĩ chuyện đầu đầu”.

Giờ này, đột nhiên một trận gió núi ào ào thổi vào biển lửa, không chỉ tòa lạc viện bị cháy mà luồng lưới lửa nóng kinh người đó còn phủ sang cả tiểu lầu nơi ở của Vân Nương. Lúc này, nàng mới nghĩ đến cả tòa Bất Túy cư này đã bị hoàn toàn thiêu hủy, điều càng lo lắng hơn là trong nội quán có rất nhiều người mà lại chẳng thấy một ai ra chữa lửa, hiển nhiên lớp nào chạy thì đã chạy rồi còn lớp nào chết thì cũng đã chết rồi.

Vân Nương tuy từ nhỏ theo phụ thân xông xáo giang hồ. Sóng to gió lớn trải qua không ít nhưng giờ này thấy cơ nghiệp cả đời phụ thân xây dựng trong phút chốc tan tành, bất giác hai dòng lệ tuôn rơi than thầm :

“Mình giờ đây thật chẳng khác nào con chó vô chủ không nơi nương nhờ”.

Nàng lại nghĩ đến gia phụ đang ở Bích Trần trang, nếu mình không có cách lấy được mật đồ thì gia phụ không thể nào thoát được miệng hổ. Lòng nghĩ ngợi lung tung rồi nghiêng rằng phi thân ra ngoài. Lại nói Lục Văn Phi, trong người có hỏa độc, khẩn trương chạy một mạch, lần lần cảm thấy kiệt sức nên dừng chân nghĩ thầm.

“Ta tuy mạo hiểm, không ngại chết xông ra nhưng sao không thấy đại ca và các người chạy ra hay là đã chôn thân nơi biển lửa?”.

Chàng là người nghĩa khí, thấy trận lửa kịch liệt nay là do mình tự gây nên, nếu mình không vội vàng xông ra, thì địch phương có thể chưa phát đạn lửa, cũng có thể nghĩa huynh có kỳ mưu khác mà thoát được chẳng.

Hiện giờ không thấy nghĩa huynh, hay là người đã bắt hạnh chôn thân nơi biển lửa, đó chính là mình không tự tay giết họ nhưng hai người vì ta mà chết thật là đắc tội với nghĩa huynh nơi suối vàng, nghĩ xong không kể gì đến những vết thương đau đớn trên người mà quay lại chạy về phía ánh lửa. Nguyên là sau khi Lục Văn Phi xông xáo thoát ra, những người vây khốn chung quanh đều lũ lượt bỏ đi, truy đuổi về phía trước đâu ai có thể ngờ chàng lại lộn về Bất Túy cư.

Lục Văn Phi nén đau, vội vã trở về Bất Túy cư, chỉ thấy một tòa Bất Túy cư to lớn đã bị thiêu hủy không còn lại gì ngoài những tàn tích gãy đổ nằm đen vùi nơi chưa cháy hết đang còn âm ỉ nghi ngút khói.

Lục Văn Phi cứ xông bừa vào nơi lửa cháy đang nghi ngút khói biến cố này chàng chưa nghĩ đến nên ngăn người một lát rồi thất thanh la lên :

- Theo như vậy Vương đại ca của ta đã bỏ thân trong biển lửa...

Chàng là người nghĩa tình, nghĩ đến Vương Tôn đối đãi với mình giống như cốt nhục thân tình, nghĩa trọng như non nay chỉ vì mình bốc đồng khiến nghĩa huynh phải chết oan ức, chàng không cầm được hai dòng lệ nóng tuôn trào, gơ tay đập vào ngực bi cảm than thở :

- Đại ca, là đệ hại huynh, là đệ hại huynh...

Vào lúc này, một bóng người thất thểu đi về hướng chàng chính là kẻ sống sót trong trận đại họa kia.

Lục Văn Phi thân mang trọng thương lại vì nghĩa huynh chết thảm trong lòng bi thương nên tai mắt không còn linh mẫn chẳng nghe thấy gì. Vân Nương đi đến phía sau người chàng như vô giác không nhận ra. Tay đang siết chặt với nhau cảm phần nói :

- Đây đều do cha con Mang Tẩu hại người hại mình. Vân Nương dù có chết cũng không giải được mối hận trong lòng ta.

Than khóc một hồi rồi lại nói :

- Tội ác tày trời này cũng là do Bích Trần trang, sẽ có ngày Lục mỗ đến đó san bằng bình địa.

Trên người Lục Văn Phi nhiều nơi bị lửa đốt, vì tâm thần kích động bi thảm nên quên đi đau đớn nhưng đến lúc định cất bước đi vào nơi lửa đốt để tìm thi thể nghĩa huynh thì cảm thấy thân người run rẩy dường như muốn ngã nhào. Mới nghĩ đến mình đang mang trọng thương, bất giác sầu khổ thở dài.

Vân Nương vốn đang truy đuổi Vương Tôn chạy một lúc cảm thấy bất an nghĩ thầm :

“Ta rượt theo như vậy nếu đúng lúc gặp người của Bích Trần trang thì là chuyện không lành, không khéo lại lỡ hết việc”.

Suy nghĩ một lát, đưa chân dừng bước quay đầu trở lại, ý muốn tìm xem còn có người nào sống sót sau trận hỏa thiêu Bất Túy cư. Lúc nàng về đến cũng vừa lúc gặp Văn Phi đang chạy nhanh trên đường, trong lòng chấn động. Nàng lịch duyệt giang hồ vừa nhìn đã nhận ra Văn Phi đang trọng thương, lòng nghĩ thừa lúc này có thể thực hiện ý đồ của mình.

Thân chàng trọng thương nếu như thu phục được mà đem đổi sự tự do cho phụ thân. Sau này sẽ cùng phụ thân cao chạy xa bay rồi bỏ chốn thị phi. Thế là nhẹ nhàng đến phía sau Văn Phi gơ tay định trong lúc xuất kỳ bất ý, khống chế chàng nhưng không biết tại sao cuối cùng nàng không đành lòng hạ độc thủ. Năm lần bảy lượt chân chõ, tình tình thấy thân hình Lục Văn Phi lão đảo, nàng không đành lòng đứng nhìn vội đưa tay ra đỡ rồi cười lạnh nói :

- Vương Tôn chưa chết đâu sao lại khóc lóc như đứa trẻ vậy?

Lục Văn Phi giật mình quay lại nhìn thì ra là Công Tôn Vân Nương, không nén kinh dị, hỏi :

- Nàng làm sao thoát được, còn đại ca ta thì sao?

Vân Nương lãnh đạm nói :

- Gã đã đi rồi, như vậy yên tâm chưa?

Lục Văn Phi vẫn chưa tin, hỏi lại :

- Thật sao?

Vân Nương bấu môi nói :

- Lẽ nào ta gạt huynh sao?

Văn Phi thở dài một hơi, rồi ngồi xuống một tảng đá bên đường. Vân Nương vội vã đưa tay đỡ lấy chàng nói :

- Thương thể của huynh trầm trọng, muội đưa huynh tìm nơi điều trị. Nếu chờ đến hỏa độc công tâm thì khó lo liệu.

Lục Văn Phi bị lửa đốt nhiều nơi, có nơi vào sâu trong xương thịt, bây giờ chất độc đồng loạt phát tác. Chàng cảm thấy toàn thân nóng như thiêu đốt, thống khổ dị thường, nội phủ cũng đã bị chấn thương nên chàng không thể vận công chống đau. Chỉ vì chàng là kẻ kiên cường, ngiên rằng đứng dậy đẩy tay Vân Nương mà nói :

- Không cần đỡ. Tại hạ còn có thể đứng được.

Vân Nương xem thấy trên người chàng chẳng chỗ nào là không bị thương, không nén được, nàng thở dài nói :

- Cách đây không xa có nhà một người thợ săn, muội biết gã. Chúng ta đến đó đi.

Rồi nàng lại đưa tay đỡ lấy Văn Phi, Lục Văn Phi né người sang bên đi lên phía trước nói :

- Xin cô nương đi trước dẫn đường. Tại hạ có thể tự mình miễn cưỡng đi được.

Vân Nương biết chàng không muốn cho mình giúp đỡ, đành phải lên trước dẫn đường, nói :

- Đi theo muội.

Nàng biết lúc này Bích Trần trang đã phái người lục soát bốn bề nên vừa đi vừa liên tiếp ngoái đầu nhìn lại.

Hai người đi ước ba bốn dặm dừng, nương theo ánh đèn chớp chớp phía trước phát hiện trong núi có một mái nhà tranh. Vân Nương nói nhỏ :

- Ở đây nè!

Lục Văn Phi gắng hóp một hơi chân khí ráng sức bước lên. Trên trán mồ hôi lạnh toát không ngừng chạy xuống. Vân Nương bước trước hai bước gõ mấy tiếng vào cánh cửa gỗ, bên trong phát ra tiếng một lão phụ nhân :

- Ai đó?

Vân Nương thấp giọng :

- Đại nương xin mở cửa. Tiểu nữ là Vân Nương.

Nghe tiếng cửa gỗ mở ra, một lão phụ nhân mái tóc hoa râm nhìn thấy Vân Nương kinh hoàng nói :

- Là Công Tôn Vân Nương đây sao? Vừa rồi trên trần phát hỏa hay là tửu quán cũng đã cháy rồi.

Vân Nương thở dài một tiếng đỡ Văn Phi bước vào trong. Lão phụ nhân thấy nàng mặt mày ảm đạm, cảm thấy hồi hộp, đóng chặt cửa lại, đem ra cây đèn dầu nhỏ đặt ở trong phòng, nhỏ giọng nói :

- Vừa rồi trên trần phát hỏa, lão lo lắng trên quán xảy ra chuyện mới bảo Tiêu nhi mau đi xem thử.

Chợt nhìn thấy Lục Văn Phi toàn thân thương tích, phụ nhân thất kinh nói :

- Sao bị lửa đốt đến ra nông nổi vậy?

Vân Nương vì tâm sự trùng trùng hàm hồ đáp :

- Đại nương đi ngủ đi.

Lão phụ nhân lắc đầu nói :

- Vậy sao được. Chờ lão thân đem đến ít thuốc để điều trị cho công tử đây.

Thương tích bên người Lục Văn Phi rất nặng, nếu chỉ là ngoại thương thì người luyện võ tự nhiên có thể ngăn chặn được, nhưng nội thương của chàng cũng trầm trọng nên nhất thời không cách nào để khí vận tức nên càng lúc càng thêm đau đớn. Chàng bèn ngồi xuống một ghế trúc rồi nói :

- Đại nương đừng nên phí tâm, tại hạ nghỉ ngơi một lát rồi sẽ đi ngay.

Lão phụ nhân không để ý chàng nói gì, quay bước vào trong. Vân Nương chậm rãi bước đến trước mặt chàng nói :

- Hình như huynh đang bị nội thương trầm trọng?

Lục Văn Phi gắng nhướn mắt lên :

- Nếu được hai canh vận tức, nội thương sẽ được lành lại.

Vân Nương hơi giật mình nói :

- Thế thì nặng rồi.

Lục Văn Phi từ từ nhắm mắt âm thầm đề khí vận công nên không đáp lời nàng. Vân Nương biết địch phương sớm muộn cũng sẽ đến đây, nàng âm thầm tính toán lúc này nếu như ra tay thì một chiêu đã bắt được Văn Phi, chỉ vì sau khi bắt chàng giao cho Bích Trần trang, phụ tử mình có thể thoát thân được hay không, thực tế cũng chưa biết chắc nên còn lưỡng lự chưa định đoạt được. Hiện giờ lão phụ nhân từ trong phòng đem ra một cái chén sành, bước đến trước mặt Văn Phi nói :

- Đây là thuốc của lão thân tổ truyền, bất luận hỏa thương hay thủy nạn đều có kỳ diệu. Công tử mau thử xem.

Lục Văn Phi tuy nhắm mắt vận tức, một phần lo lắng địch phương truy đuổi đến đây, một phần lo lắng nơi này không được ẩn mật cho nên lòng bồn loạn không thể định tâm nên đề tức mấy lần mà cũng vô phương đề tụ được chân khí, tai nghe lời nói nên mở mắt ra :

- Cảm tạ. Thật là phiền đại nương.

Rồi chìa tay tiếp lấy chén sành. Vân Nương bước lên giành lấy chén sành trước nói :

- Để tiểu nữ thay đại nương thoa thuốc.

Lão phụ nhân nói :

- Thế cũng tốt. Cô nương thoa thuốc cho công tử, để lão thân xuống bếp làm ít món thức ăn.

Nói xong bèn đi vào trong.

Vân Nương mở nắp chén ra nhìn vào, bên trong có một chất nước màu xanh đen, rồi vén tay áo chấm một chút nước đổ để từ từ nhều xuống vết thương.

Lục Văn Phi cảm thấy những giọt nước này thấm mát đến xương thịt, thuốc thoa đến đâu sự đau đớn giảm đi rất nhiều, chàng chậm rãi nói :

- Loại thuốc này quả nhiên thần hiệu.

Vân Nương thoa thuốc cho chàng, còn miệng thì đáp :

- Thuốc này thần hiệu. Thoa hết thuốc chúng ta phải đi mau.

Lục Văn Phi trầm ngâm rồi nói :

- Bất Túy cư gặp phải đại nạn, lệnh tôn nhất định đang mong ngóng nàng, theo tại hạ, nàng nên trở về thăm lão.

Vân Nương thở dài nói :

- Huynh có thể cho rằng tiểu muội còn có cơ hội về thăm phụ thân hay sao?

Lục Văn Phi kỳ lạ hỏi :

- Tại sao không được?

Vân Nương đau khổ nói :

- Nếu muốn phụ tử trùng phùng, trừ phi là...

Nói đến đây, nàng nín lặng. Lục Văn Phi suy nghĩ rồi nói :

- Bọn chúng dùng sinh mệnh của lệnh tôn ép nàng tìm cho ra mật đồ bảo tàng phải không?

Vân Nương thở dài, không thể mở lời.

Lục Văn Phi nói :

- Thái Hành sơn quần hùng tụ hội, dựa vào sức lực một mình nàng, làm sao lấy được mật đồ. Vậy không phải là ép người vào tuyệt lộ sao?

Vân Nương thở dài :

- Họ cho rằng nhị vị đang giữ mật đồ, mà cả hai đều trợ ở Bất Túy cư nên hạ lệnh cho muội lo liệu việc này.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Nếu vậy phụ tử nàng có ý muốn kết giao với tại hạ là có mục đích khác sao?

Vân Nương lườm chàng một cái rồi nói :

- Phụ thân trên giang hồ tuy nổi tiếng là thần cơ diệu toán nhưng cũng không đến nỗi tổn công phu với một kẻ hậu sinh văn bối. Huynh không nên nghĩ chuyện này như vậy.

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Sự thật trước mắt, không thể không nghi ngờ lệnh tôn.

Vân Nương nói :

- Phụ tử muội quả có tâm hại huynh thì đã sớm hạ thủ rồi, đâu chờ đến bây giờ, nếu muội có mang dị tâm...

Lục Văn Phi ngắt lời nàng nói :

- Đúng rồi, lúc này tại hạ đang bị trọng thương nàng chỉ cần một cái nhấc tay đã bắt được rồi giải đến Bích Trần trang lĩnh thưởng nhưng mà nếu chẳng tìm thấy mật đồ trên người tại hạ thì có phải là hoang phí tâm cơ không?

Vân Nương đặt chén sành xuống, thở dài nói :

- Lê nào đến nước này huynh còn chưa tín nhiệm muội?

Lục Văn Phi lạnh lùng nói :

- Lòng người khó dò, trước mắt người ở Thái Hành sơn ai cũng không thể tin được.

Vân Nương phẫn nộ trợn mắt nhìn chàng nói :

- Bất luận huynh tin hay không tin nơi này không thể ở lâu, muội nhất định hộ tống huynh tìm một nơi ẩn mật trị thương.

Lục Văn Phi sau khi thoa thuốc xong đau nhức trên người gần như dứt hẳn, miễn cưỡng đứng dậy nói :

- Tại hạ đã nói qua với cô nương không cần phải tận tình như vậy, tại hạ tự mình có thể tìm chỗ trị thương được.

Vân Nương nắm chặt tay chàng, nhu hòa nói :

- Đừng nên khách sáo, trước mắt nguy cơ bốn bề tiểu muội sao yên tâm để huynh một mình.

Lục Văn Phi nhẹ nhàng đẩy tay ngọc nàng ra :

- Nàng hãy đi đi, tại hạ không muốn phải chịu ơn cứu giúp của nàng.

Vân Nương chau mày nói :

- Lục huynh sao lại nói ra những lời như vậy?

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Người võ lâm đến Thái Hành, người người đều muốn nắm giữ lấy tại hạ mới cam tâm, nếu như họ thấy mật đồ trên người ta mà cô nương lại cùng đi với tại hạ như vậy có phải gặp liên lụy không?

16. Chương 16: Song Kiều Cứu Trợ

Vân Nương chân thành nói :

- Lục huynh đừng quá lo xa, nếu tiểu muội sợ liên lụy đã không đưa huynh đến đây.

Lục Văn Phi bước ra ngoài cửa nói :

- Đi thôi. Trước khi trời sáng nếu không đi khỏi chờ đến sáng rõ thì khó thoát thân.

Thình lình ngoài cửa một giọng nói lạnh lùng tiếp lời :

- Đáng tiếc các ngươi đã chậm một bước.

Lục Văn Phi vội vã đưa mắt nhìn thì thấy người đứng ngoài cửa là Tử Y Long Nữ, trên tay còn túm lấy một hán tử chàng biến sắc mặt nói :

- Ngươi muốn gì?

Tử Y Long Nữ nói :

- Tôn giá thân mang trọng thương nên ta đặc biệt đến đây, đưa tôn giá đến Bích Trần trang dưỡng thương.

Nàng cười cười rồi chỉ vào hán tử nói :

- Nếu như không có gã đi trước dẫn đường ta làm sao tìm được nơi này kia chứ?

Rồi tiện tay ném hán tử xuống đất. Vân Nương nhìn ra biết hán tử là Long Tiêu con của lão phụ nhân nàng nghĩ rằng gã đến Bất Túy cư xem xét, lúc trở về gặp phải Tử Y Long Nữ, nàng vội chạy đến bảo hộ phía trước Lục Văn Phi rồi nói :

- Không cần ngươi lo, tiểu muội tự có thể bắt gã trở về Trang.

Tử Y Long Nữ cười khanh khách :

- Thật sao, một chút ta cũng chẳng thể tin ngươi.

Vân Nương nói :

- Người không tin cũng không có cách nào khác.

Tử Y Long Nữ thẳng người nói :

- Thế thì đi mau. Bỏ nương quyết không tranh công với ngươi nhưng mà ta phải theo làm hộ pháp.

Vân Nương sắc mặt nhẵn nhụi không nói nên lời, Lục Văn Phi nghe bọn họ đối đáp với nhau giống như tính mạng của mình đã nằm trong tay họ nên nổi giận bưng bưng nói :

- Đi hay không đi Bích Trần trang đều là do ta, công gì mà các ngươi tranh.

Tử Y Long Nữ nói :

- Đừng nói người đang trọng thương, dù công lực của người còn nguyên vẹn thì người không muốn đi cũng không được.

Lục Văn Phi tính kiên cường bất khuất, không nén được giận nói :

- Tại hạ không đi bọn người làm gì được ta?

Tử Y Long Nữ ngửa mặt lên trời cười nói :

- Nói lời mời người đi là tử tế với người rồi, người dựa vào lý do gì mà không đi?

Lục Văn Phi chỉ thấy một luồng hỏa xông lên đầu, chàng âm thầm đề tụ chân khí giờ tay xuất chưởng nhưng mà nội phủ đang bị thương còn chưa điều trị, nhất thời làm sao có thể đề tụ chân khí được, bất giác thở dài một tiếng.

Vân Nương rất rõ võ công của Tử Y Long Nữ, dựa vào tài lực của mình thì không thể nào thắng được, huống hồ trong bóng tối đối phương ắt còn có trợ thủ, lưỡng lự hồi lâu cảm thấy bất luận thế nào cũng không thể cùng nàng ta trở mặt động thủ. Nếu bây giờ ra tay sẽ không còn chỗ nào để giải thích, vì sự an nguy của phụ thân nàng không thể nào không lo được, còn sự hiểu lầm của Văn Phi đối với nàng thì nàng sẽ tính sao? Nên nàng từ từ nói :

- Tiểu nữ đã nói rồi, tự mình đã có cách đưa gã về sơn trang cô nương hà tất phải đa nghi như vậy.

Tử Y Long Nữ lắc đầu nói :

- Lời của người thật khó làm ta tin, ta hỏi người, gã họ Vương kia đi đâu?

Vân Nương dần cơn nóng giận mà nói :

- Trong cơn hỗn loạn, tiểu nữ cũng không biết chủ tớ họ có thoát được không?

Tử Y Long Nữ cười lạnh nói :

- Người đừng có xảo ngôn trước mặt cô nương. Trong lúc phát lửa chỉ trừ gã họ Lục này còn lại các người đều không có chạy ra. Rõ ràng trong đó có một cửa bí mật đi thông ra ngoài, nếu không các người dù có cánh cũng khó qua.

Vân Nương giật mình, cảm thấy Tử Y Long Nữ danh bất hư truyền, thật là một nhân vật khó đối phó. May mà Bất Túy cư đã trở thành một đám gạch vụn cũng khó mà tìm ra dấu vết nên ra vẻ an nhiên, nhẹ giọng nói :

- Những lời tiểu nữ nói đều là sự thật, cô nương không tin cũng không còn biện pháp.

Tử Y Long Nữ mục quang chăm chú nhìn Lục Văn Phi rồi nói :

- May mà hắc đã bị bắt, cũng không lo họ Vương kia không gặp được.

Rồi nàng ta bước lên phía trước trầm giọng nói :

- Tránh ra, cô nương muốn thử xem tiểu tử này nhẫn nại được bao lâu?

Vân Nương không nghe lời, cố ý đứng đó mà nói :

- Hãy khoan, gã đang nằm trong tay ta, không ai có thể mang gã đi.

Tử Y Long Nữ nổi giận hừ một tiếng :

- Xem ra người thật là muốn bảo vệ cho hắc. Lẽ nào người không nghĩ đến người của bản Trang đã bố trí chung quanh. Các người muốn lo cho hắc thật là cách tốt à.

Vân Nương cũng sầm mặt nói :

- Ta cũng đang muốn thỉnh giáo cô nương, tiểu nữ có việc gì phạm tội với bản Trang.

Vân Nương đã dám đưa ra lời chống đối mà không chịu nhún nhường thật ra ngoài ý liệu của Tử Y Long Nữ, trầm giọng nói :

- Người ngăn cản ta bắt tên họ Lục, đây có khác gì hành vi phạm tội?

Vân Nương thẳng người bất động, nàng có ý ra tay động thủ chống lại Tử Y Long Nữ. Tử Y Long Nữ thấy sắc mặt nàng mười phần khó coi, biết rằng nếu bức bách nàng tất nhiên sẽ xảy ra chuyện, trong khi lực lượng của mình chưa đến cần phải nhịn một bước nên chậm rãi nói :

- Nói đi, tại sao người ngăn trở bổn cô nương bắt người?

Lúc này, Lục Văn Phi hỏa nộ khó dần, dùng tay đẩy Vân Nương ra, đứng thẳng người đi lên phía trước nói :

- Lục mẫu và Bích Trần trang có thù oán gì mà dùng thủ đoạn dê hèn đối phó?

Tử Y Long Nữ không ngờ chàng hỏi câu này, nhất thời nghĩ không ra lời để đối đáp, Lục Văn Phi lại phần nộ nói :

- Nàng là người gì của Bích Trần trang mà chủ trì việc này. Các người dựa vào sinh mệnh của Mang Tẩu uy bức một cô nương yếu nhược mà bán mạng cho các người, vì các người mà phải lòng sục mật đồ, không sợ thiên hạ vô lâm chê cười sao?

Tử Y Long Nữ lạnh lùng nói :

- Nếu như nàng ta có thể lấy được mật đồ thì việc này chỉ có người và nàng ta hai người biết mà thôi, nhưng hiện tại hai người không có cơ hội lan truyền ra ngoài.

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Ý của người là muốn giết người diệt khẩu?

Tử Y Long Nữ bình thản nói :

- Bổn cô nương nghĩ đi nghĩ lại chỉ có biện pháp này mới giấu nhẹm được việc này, chỉ còn cách giết oan hai mạng.

Lục Văn Phi càng giận dữ, giơ tay đẩy một chưởng, một luồng tiềm lực to lớn đẩy mạnh ra, này giờ chàng ngồi đó âm thầm luyện khẩu quyết hành công do nghĩa huynh Vương Tôn truyền thụ nên công lực đã khôi phục.

Tử Y Long Nữ không ngờ chưởng lực chàng hùng hậu như vậy, nàng không tự chủ, bất giác thoái lui mấy bước để tránh luồng chưởng phong đánh tới.

Lục Văn Phi trong cơn giận dữ đẩy ra một chưởng hết sức bình sinh nên đã kinh động đến thương thể đau đến nổi mồ hôi nhỏ giọt, thân hình lão đảo mấy cái. Tử Y Long Nữ phi thân lên phía trước cười khàn khách :

- Chưởng lực hùng hậu, bản cô nương muốn lãnh giáo với người vài chiêu.

Vân Nương vội vã lên trước ngăn cản Văn Phi :

- Huynh hãy còn bị thương không thể tận dụng chân lực e tổn hại thêm hãy mau vận tức một lát.

Tử Y Long Nữ nhìn thấy cười nói :

- Ha... ha...Ta thấy người đã đổi tánh rồi.

Vân Nương nghiêng răng rút trường kiếm trên lưng xuống, mày liễu nhướng lên nói :

- Tử Y Long Nữ người đừng ép người quá đáng.

Tử Y Long Nữ chậm chậm bước lên hai bước đứng trước mặt Vân Nương nói :

- Đây chính là người tự tìm tử lộ đừng trách cứ chi ta.

Vân Nương biết Long Nữ võ công cao cường hơn mình rất xa, nàng âm thầm ngưng tụ công lực, chống kiếm đứng yên không dám sơ xuất tấn công. Lúc này, một bóng người bay ngang trước mắt, đáp xuống bên cạnh Văn Phi, Vân Nương không biết người đến là bạn hay thù, kiếm nhắc lên quát hỏi :

- Kể nào, đứng lại.

Lục Văn Phi nội phủ tuy bị thương nhưng thính lực vẫn còn linh lợi đã nhận ra ngay người đến chính là Trương Ngọc Phong, chàng gắng gượng nói :

- Nàng chính là Trương Ngọc Phong.

Trương Ngọc Phong nhìn lướt qua tình hình trước mặt, thì biết ngay chuyện gì xảy ra, thế là cao giọng nói :

- Lục huynh đừng lo lắng, Bích Trần trang hành vi cường đạo như vậy. Các môn phái võ lâm quyết không tọa thị.

Tử Y Long Nữ lườm nàng rồi mỉm cười nói :

- Xem ra Xuyên Tây Trương môn đã chuẩn bị nhúng tay vào rồi.

Lục Văn Phi nộ khí bừng bừng đang muốn trả lời lại, Vân Nương vội vã nói nhỏ bên tai chàng :

- Không cần biết Xuyên Tây Trương môn đến đây với ý định gì. Lúc này huynh tuyệt đối không được nổi nóng mà thừa cơ vận tức điều thương. Sự việc đã có muội đối phó.

Lục Văn Phi cũng biết lúc này tự mình cũng khó động thủ ứng chiến. Lợi dụng một chút thời gian này để điều thương thế nên dần cơn nóng giận, nhắm mắt không lên tiếng. Trương Ngọc Phong bước đến bên cạnh Văn Phi nói :

- Xuyên Tây Trương môn là một danh môn chính phái võ lâm, làm sao dễ dàng để cho quý đẳng hoành hành.

Tử Y Long Nữ cười lạnh nói :

- Người tự hỏi xem có lo được chăng.

Trương Ngọc Phong tay cầm một nắm ám khí giận nói :

- Việc này bản cô nương lo được tay không, người có bản lĩnh gì cứ trở hết ra đây thì biết.

Tử Y Long Nữ tuy xem thường Trương Ngọc Phong nhưng đoán rằng phía sau nàng tất có hậu thuẫn cho nên muốn kéo dài thời gian cười khanh khách nói :

- Điều người nói chẳng phải vì đạo nghĩa võ lâm, kỳ thực chỉ vì hấn mà thôi.

Rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Bản Trang không làm khó hấn, chỉ muốn hấn đi một chuyến mà thôi nhưng nếu có người ra tay cản trở, thế thì công nhiên ra mặt chống đối bản Trang.

Trương Ngọc Phong chưa từng nghe nói trên giang hồ có Bích Trần trang này nên nàng xem Long Nữ có ra gì, cười lạnh nói :

- Giả như bản cô nương với Bích Trần trang các người trở thành địch nhân lẽ nào có thể ăn thịt được ta sao?

Tử Y Long Nữ lạnh lùng nói :

- Người nên nghĩ kỹ một chút, đến lúc đó sợ rằng Xuyên Tây Trương môn cũng có điều bất tiện.

Rồi lại nghe trong bóng tối tiếng chân thong thả của một người bước ra, sáng khoái cười lớn nói :

- Gần đây lão phu ít đi lại giang hồ, không ngờ xuất hiện nhiều cao nhân như vậy. Đường đường một Xuyên Tây Trương môn cũng bị xem thường.

Người mới đến nội công sung mãn, tiếng cười làm chấn động màng nhĩ khiến những người ở hiện trường cảm thấy đầu óc quay cuồng, đưa mắt nhìn xem thì chỉ thấy một lão nhân tóc bạc lưng ngang trường kiếm ngoài khoác áo bào, chậm rãi bước lên nhưng không biết người đó là ai.

Tử Y Long Nữ đôi mày thanh thanh nhíu lại lạnh lùng hỏi :

- Người là người gì của Trương môn?

Lão nhân mỉm cười nói :

- Lão phu Hồ Văn Chiêu ngoại hiệu Kiếm Chủ, Lục Văn Phi là tiểu đồ. Cô nương muốn đưa nó đi thì cũng dễ thôi, chỉ cần hạ được thanh kiếm của lão phu.

Ấm diệu tuy nhu hòa nhưng ẩn chứa uy phong kinh người. Tử Y Long Nữ chấn động toàn thân, nàng từ lâu đã nghe trên giang hồ có một vị quái kiệt sở trường về kiếm thuật là đệ nhất kiếm thủ ở Trung Nguyên, nhưng nàng chưa từng sa cơ dưới tay ai. Hơn nữa tính tình lại cao ngạo, sao lại cam tâm khuất phục vì đôi lời nói của người bèn rút trường kiếm ra khỏi vỏ hét lớn :

- Những lời này thật chẳng?

Lão nhân ngửa mặt cười lớn :

- Lão phu là người gì sao nói ra có thể nuốt lời.

Rồi chỉ về Vân Nương và Ngọc Phong nói tiếp :

- Hiện có hai vị cô nương này ở đây, có thể nhờ họ làm nhân chứng.

Vân Nương và Ngọc Phong tự tai nghe danh hiệu của lão nhân, những nỗi giận dữ tiêu tan đồng thanh nói :

- Tiểu nữ nguyện làm nhân chứng.

Tử Y cô nương gơ kiếm bước lên hai bước chỉ lão nhân nói :

- Lão mau ra đây, bản cô nương xin nghinh tiếp.

Lão nhân hai mắt bắn ra hai tia quang chớp sáng, thành linh nhẹ giọng nói :

- Dựa vào thân phận của lão phu, nếu như sơ xuất dả thương người thì không tránh mang tiếng ỷ lớn hiếp nhỏ, nhưng sự kiện hôm nay ta xem chắc không tránh được.

Ngọc Phong bước lên phía trước nói :

- Hay là việc này để tiểu bối lo liệu.

Lão nhân nhìn nàng, Tử Y Long Nữ đột nhiên cười khanh khách nói :

- Ta không biết Trương môn các người và họ Lục có thân thiết gì với nhau mà người muốn chết thay cho hắn.

Trương Ngọc Phong tức giận đỏ mặt, nói :

- Đừng nói nhảm xem kiếm đây.

Một kiếm của nàng đâm thẳng vào người đối phương. Lão nhân khoát tay áo một cái chặn thanh kiếm của Ngọc Phong từ tốn nói :

- Cô nương khoan động thủ, lão phu có lời muốn nói với nàng ta.

Trương Ngọc Phong đành phải thu kiếm về, giận dữ đứng qua một bên. Chợt bên tai nghe thấp thoáng truyền âm của Trương Nam :

- Ngọc Phong người không được hồ đồ náo loạn. Đi mau.

Trương Ngọc Phong biết ngũ thúc đã đến phải tra kiếm vào vỏ, chỉ vào Long Nữ nói :

- Việc tối nay đã có Hồ lão tiên bối tính sổ với người. Sau này chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Rồi quay người phi thân vào bóng đêm.

Lão nhân tóc bạc đã minh bạch nhưng không nói gì cả. Đại địch trước mắt, Tử Y Long Nữ không đâu để ý đến những lời nói thừa của Ngọc Phong nên đối mặt với Hồ Văn Chiêu nói :

- Tôn giá tự cao thân phận không chịu động thủ với tiểu nữ. Vậy có thể định ước có ngày đến Bích Trần trang để kết thúc việc này không?

Lão nhân cười khanh khách :

- Người đừng dùng lời nói khích lão phu, khi thời cơ đến sớm tối gì lão cũng đến Bích Trần trang một chuyến để được chiêm ngưỡng phong thái của quý Trang chủ.

Tử Y Long Nữ chờ đã lâu mà lực lượng hậu thuẫn của mình vẫn chưa đến, lòng nóng như lửa đốt đang chờ chờ khó quyết, thì nghe Lục Văn Phi thất thanh la lớn :

- Sư phụ, người...

Lão nhân đang lo lắng cho Lục Văn Phi đang vận công điều tức, tiếng nói của chàng vừa dứt, lão đã đến bên chàng nắm lấy cánh tay rồi nói :

- Đừng có nhiều lời, mau theo lão phu.

Nói dứt lão khoát bộ bước lên phía trước mà đi. Vân Nương cũng không tự chủ chạy vội theo. Lão nhân đột nhiên quay đầu lại nói nhỏ :

- Lệnh tôn đã rời khỏi Bích Trần trang. Hiện giờ đang ở nơi mộ của thân mẫu nàng. Hãy mau đi.

Vân Nương vừa nghe dứt lời ngẩn người ra rồi quay người chạy mất. Tử Y Long Nữ tự biết mình cô thế không dám truy kích lắm bầm :

- Bọn người trốn được hôm nay chứ không trốn được ngày mai. Sớm muộn gì cũng không chạy thoát.

Thân hình nàng cất lên phi thân vào bóng đêm.

Lục Văn Phi bị lão già kéo đi chạy lên dốc núi càng lúc càng cao, thân pháp cực nhanh. Loáng mắt đã hơn mười dặm, đến phía trong một cái cốc hết sức kín đáo ẩn mật. Trọng thương của chàng chưa khỏi vốn không có sức chạy nhưng được lão nhân dìu đi nên cảm thấy không phí chút sức lực. Lão nhân dừng chân chỉ vào sơn động nói :

- Tình thế trước mắt hiểm ác, nơi này có thể dung thân. Thương tích của ngươi chưa khỏi, trước tiên phải điều công dưỡng tức điều trị thương thế cho bình phục mới tính đại sự.

Rồi đưa cho chàng một bọc thuốc và nói :

- Thuốc này có thể trị lành hỏa độc.

Lục Văn Phi cảm động nói :

- Sư phụ, công lực của lão nhân gia đã hồi phục rồi sao?

Lão nhân khoát tay, nói :

- Lão phu có việc cần kíp bên người, không thời gian nói rõ.

Thân hình của lão cất lên phi thân mất hút. Lục Văn Phi cùng sống với Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu hơn mười năm. Đối với từng lời ăn tiếng nói, nhất cử nhất động của sư phụ chàng đều hiểu tận tường. Lần tương kiến trước, trong lúc tình linh không có lưu tâm, lần này chàng suy nghĩ tỉ mỉ cảm thấy có nhiều điều không giống, nên nghĩ thầm :

“Lão này diện mạo hình dung tuy rất giống sư phụ nhưng quyết không phải là người”.

Sau một hồi suy nghĩ, lập tức phát hiện ra nhiều chỗ sơ hở, càng đoán định người đó không phải là sư phụ của mình. Chàng ngồi thất thần một hồi mới từ từ đi vào trong thạch động. Tiến vào trong động quan sát bốn phía đúng là một thạch động thiên nhiên, tuy không lớn lắm nhưng đủ để tránh mưa gió. Phía trong lại có dụng cụ, y phục, thực phẩm đầy đủ có thể sinh hoạt thoải mái, nghĩ rằng đây là do lão nhân chuẩn bị. Lục Văn Phi thiên tánh thông minh lại được Vương Tôn truyền cho khẩu quyết tâm pháp tốc hành, nội công lại sẵn có căn bản hùng hậu nên chỉ qua một lần vận tức điều thương hôm trước, nội thương đã thuyên giảm rất nhiều. Thế rồi, trước tiên chàng dùng thuốc của lão nhân để lại mà thoa vào những chỗ bị hỏa độc rồi mới dùng những khẩu quyết đó thông thả vận tức trị thương, không biết trải qua bao nhiêu thời gian, tình linh tỉnh lại, chợt thấy trước mắt một màn tối đen, thương tích các chỗ đã gần như lành hẳn thì biết

rằng linh dược của lão nhân thật là thần hiệu, rồi mới cởi bỏ áo rách trên người ra, thay đổi y phục mà lão nhân để lại, hít dài một hơi chân khí cất bước ra ngoài cửa động.

Tối nay ánh trăng sáng tỏ, tỏa ánh sáng vàng bàng bạc lên khắp nơi, những cảnh vật trong cốc dường như hiện rõ trong mắt. Lại thấy hai bóng người một cao một thấp phi thân vào trong cốc. Lục Văn Phi mục quang nhạy bén vừa nhìn đã nhận ra đó là phụ tử Mang Tẩu chàng bèn lách người một cái ẩn mình phía sau thạch sơn thì nghe Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nếu tiểu tử đó trị thương thì cốc này là nơi thích hợp nhất.

Vân Nương kỳ lạ hỏi :

- Phụ thân làm sao biết được hẳn nhất định đến đây trị thương?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài một tiếng nói :

- Mấy năm gần đây, khắp nơi ở Thái Hành này, ta đều đã đi qua. Chỉ có cốc này là nơi ẩn mật nhất.

Ngẩng đầu nhìn trong thạch động một chút lão lại nói :

- Phía trên lại có một sơn động, nếu như hẳn đến đây tất phải vào trong động. Vân Nương mau đi xem thử.

Vân Nương có chút nghi ngại nói :

- Trong động tối như vậy, con cũng hơi sợ hãi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhẹ giọng nói :

- Sợ cái gì? Uổng cho con đã lớn như vậy mà một việc nhỏ cũng không thể làm.

Vân Nương đành phải rút kiếm ra khỏi vỏ nói :

- Thôi được, nữ nhi sẽ lên xem.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chợt gọi to :

- Hãy khoan, ngoài cốc đã có người đến.

Rồi nghe ngoài cốc có một trận cười âm u vang lên :

- Công Tôn huynh, thật không ngờ nhân sinh hà xứ diệt tương phùng, chúng ta lại gặp nhau nơi đây.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chậm rãi quay người trầm giọng nói :

- Lão hủ và Bạch Cốt giáo vốn không là bằng hữu, Đào huynh hà cớ gì đến đây tương ngộ.

Lão đôi mắt tuy mù nhưng thính lực cao hơn người một bậc, vừa nghe đã biết đó là Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh.

Đào Hàn Sinh thấy phụ tử lão người đơn thế cô, hẳn từng bước tiến lên nói :

- Tại hạ tuyệt không có ý làm khó Công Tôn huynh xin chớ hiểu lầm.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Không có ý làm khó, cớ gì cứ theo dõi phụ tử ta?

Đào Hàn Sinh ra vẻ đồng tình nói :

- Tại hạ chỉ lo lắng cho tình cảnh trước mắt của Công Tôn huynh. Nếu có chỗ nào cần dùng Bạch Cốt giáo, tại hạ quyết không nhắm mắt làm ngơ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Lão mù này đã nhà tan người mất còn có gì đáng nói?

Đào Hàn Sinh gật đầu :

- Việc này tại hạ cũng đã biết rồi, nhưng không biết vì sao Bích Trần trang đột nhiên trở mặt.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Chắc cũng chỉ vì việc liên quan đến mật đồ.

Đào Hàn Sinh lại nói :

- Bọn họ hà cớ gì vậy đánh thiếu niên họ Lục và họ Vương?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại thở dài :

- Đó cũng vì việc bức mật đồ thôi.

Đào Hàn Sinh âm thầm đồng ý, hỏi thăm dò :

- Công Tôn huynh cho rằng có khả năng này không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Người đến Thái Hành sơn đều vì Tấn vương bảo tàng, đâu chỉ hai người họ.

Đào Hàn Sinh lại dò nói :

- Bích Trần trang chủ đối phó Công Tôn huynh và hai gã thiếu niên kia, tại hạ đoán rằng chắc có nguyên nhân.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng trong lòng nghĩ thầm :

“Lão tà ma này muốn hỏi cung ta đây, ngươi đã nhận lầm người rồi”.

Nên cố ý bi phẫn nói :

- Đây chính là bọn họ cố tình để nhiều loạn cách phán đoán của các phái.

Đào Hàn Sinh cười âm u nói :

- Đừng có qua mắt tại hạ, theo tại hạ thấy trong ba người của lão tất có một người giấu bức mật đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng hỏi :

- Đào huynh cứ nói như vậy, đệ dù có phân biện huynh cũng không tin.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Ta đây nhớ rõ, Công Tôn huynh, Lục Tử Tuấn và Hồ Văn Chiêu lão quỷ đều là môn hạ của Tấn vương phủ năm đó, chắc rằng trước khi xảy ra biến cố, Tấn vương đã đem hậu sự phó thác cho ba người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chấn động một lúc rồi cười ha hả nói :

- Không sai. Lão quả từng có ở mấy ngày trong phủ Tấn vương nhưng không đủ giao tình để nhận sự phó thác hậu sự. Lại nói Tấn vương là người thông minh tuyệt luân sao có thể đem đại sự phó thác cho một lão mù.

Đào Hàn Sinh gật đầu :

- Lời này cũng hữu lý nhưng mà Lục Tử Tuấn và Hồ Văn Chiêu thì không giống lão.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu :

- Cũng không có thể.

Đào Hàn Sinh kỳ lạ hỏi :

- Tại hạ muốn nghe lời thỉnh giáo, có nguyên nhân nào mà không thể phó thác.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đáp lời :

- Huynh hãy nghe lão nói. Lục Tử Tuấn ngoại hiệu là Thiết Chương Chấn Tam Tương võ công cao cường nhưng chưa đáng để liệt vào hàng cao thủ thượng thừa huống hồ lại vô môn vô phái lực lượng quá nhỏ. Lại

nói về Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu lão tuy là một nhân vật lừng danh, nhưng thân như gió núi mây ngàn, phiêu bạc giang hồ ai dám phó thác đại sự cho lão.

Đào Hàn Sinh bán tính bán nghi hỏi :

- Theo Công Tôn huynh nói như vậy thì không có thể rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cố ý cười nhẹ có vẻ vô tư nói :

- Năm đó những nhân vật nổi tiếng võ lâm có thâm giao với Tấn vương không dưới ngàn người, nếu Tấn vương muốn phó thác hậu sự cũng phải chọn một người thế lực hùng hậu, người này chí ít cũng phải đứng đầu một môn phái mới đủ thân phận mà gánh vác. Nếu chọn lấy lão mù ta thế thì cũng mù giống ta rồi.

Đào Hàn Sinh cười ha hả nói :

- Công Tôn huynh mưu kế sâu xa, việc nào cũng hơn hẳn ta hà cứ gì phải khiêm cung như vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu phí nhiều lời nói định để trừ đi mối nghi ngờ trong lòng Đào Hàn Sinh. Lão biết khó lòng qua mắt người này nên âm thầm tính toán tìm cách để thoát khỏi lão này mới được. Đào Hàn Sinh ngoài mặt dường như tin lời Tuyết Sơn Mang Tẩu thực ra mối nghi ngờ trong lòng càng sâu, bởi vì Tuyết Sơn Mang Tẩu không biết vì chuyện mật đồ do lão bày kế khỏi đây hay vì chuyện gì nhưng mỗi khi quần hùng tiến đến tranh đoạt bảo tàng thì lão đã không có hiện diện.

Trong khi hai bên còn đang mang tâm sự chưa giải tỏa được đột nhiên Tuyết Sơn Mang Tẩu ngẩng mặt nói :

- Nấp sau thạch sơn là vị bằng hữu nào mà sao không đến đây đàm đạo.

Lục Văn Phi đang đứng trong bóng tối chăm chú xuất thần bất ngờ nghe Mang Tẩu cao giọng gọi giật mình kinh ngạc đứng dậy định bước ra, thì nghe sau một thạch sơn vang lên một trận cười ha hả cuồng ngạo, tiếp theo hai bóng người như cánh chim bay xuống chính là Tạ Nhất Phi và Trương Nam.

Đào Hàn Sinh nhú mày nhìn hai người cười nói :

- Nhị vị theo dõi chặt chẽ quá!

Tạ Nhất Phi cướp lời nói trước :

- Không dám, không dám. Đệ đến đây tìm Công Tôn huynh có mấy lời muốn nói.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng nói :

- Việc gì lại tìm lão mù này?

Tạ Nhất Phi lại cười ha hả nói :

- Chỉ vì mấy hôm nay không gặp mặt Công Tôn huynh trong lòng nhớ thương quá đổi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Kể ra lão mù trường mệnh không thể dứt được mạng già, nhưng hiện giờ tửu quán coi như đã hết rồi cho nên định tìm một sơn động để tránh gió mưa.

Trương Nam tiếp lời :

- Một gian tửu quán mà tính làm gì nếu như lấy được bảo tàng. Tấn vương muốn xây mấy tòa cũng không phải là việc khó.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng nói :

- Trương ngũ gia đừng đùa, ta biết đi đâu để tìm bảo tàng chứ?

Trương nam cười lạnh nói :

- Việc đã đến nước này, lẽ nào Công Tôn huynh vẫn muốn độc chiếm?

17. Chương 17: Quần Hùng Uy Hiếp

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Các vị luôn miệng bảo lão mù ta thân tàng giấu mật đồ. Dựa vào đâu mà xét đoán như vậy?

Tạ Nhất Phi nói :

- Công Tôn huynh dù không có mật đồ, ắt cũng biết mật đồ hiện ở đâu. Chúng ta cùng hợp tác đôi bên cùng có lợi. Nếu như cố cưỡng, tất lỗ người lỗ ta chẳng có ích chi cho cả đôi bên.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lời của Tạ huynh khiến lão không lời giải thích, dù bị các người bức tử, lão cũng không có mật đồ mà đưa ra.

Trương Nam nói :

- Bích Trần trang đã cho người truy tìm bốn phía, vạn nhất Công Tôn huynh lại rơi vào tay kẻ địch lúc đó phải tính làm sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão mù này một thân một mạng, họ dù có ngang ngược cũng không thể vô cớ lấy mạng lão.

Trương Nam nói :

- Công Tôn huynh luôn miệng nói không biết mật đồ ở đâu hà cớ gì đêm khuya lại đến mật cốc này?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tửu quán của lão đã bị thiêu hủy, đành phải tìm một cốc động sống qua ngày. Lẽ nào điều này lại trở ngại việc làm các chư vị?

Trương Nam nói :

- Lời nói mơ hồ chỉ che mắt đưa trẻ lên ba.

Tạ Nhất Phi lại nói :

- Công Tôn huynh cùng Bạch Cốt giáo hợp tác có sao lại gạt ta ra ngoài?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nhị vị nói như vậy thực khiến cho lão có miệng cũng khó giải thích.

Ngừng một lát lại nói :

- Thực không gian dối, lão đối với mật đồ bảo tàng chưa từng có hứng thú nhưng mà lão có thể lược sự việc để đem ra chút ánh sáng.

Tạ Nhất Phi nói :

- Tại hạ rửa tai chờ nghe.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Vừa rồi lão cũng nói qua với Đào giáo chủ, quần hùng đến Thái Hành tuy đông nhưng người đáng khả nghi cũng không quá mấy người thôi. Thứ nhất là lão mù ta, vì ta đã từng giữ một phần mật đồ giả. Thứ hai là Thiết Chuồng Chấn Tam Tương Lục Tử Tuấn đáng tiếc lão đã bị thù nhân giết chết, chỉ để lại một cô nhi không hiểu việc là Lục Văn Phi, tên này hồ đồ, việc trên giang hồ một chút cũng không biết không giống một người đang giữ mật đồ.

Trương Nam nói :

- Lão nói đã nửa ngày cũng không nói ra được gì hay là muốn khua môi múa mép?

Mang Tẩu chậm rãi nói :

- Người khả nghi thứ ba là thiếu niên họ Vương trọ tại bản quán, người này lai lịch bất lộ, hành tung ẩn mật, đến Thái Hành sơn đã hơn một tháng vì có gì cũng không biết được.

Trương Nam nói :

- Không sai. Người này quả thật đáng nghi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Ngoài ra còn có một thế lực to lớn ẩn giấu ở Thái Hành cũng là người có thế lực mạnh nhất trong việc tìm kiếm bảo tàng. Lão mù này tuy có chút sơ giao với bọn họ, trước sau cũng không biết nhân vật chủ xướng là ai, bất luận phái nào đoạt được bảo tàng đều phải đề phòng bọn người này.

Tạ Nhất Phi nói :

- Công Tôn huynh nói phải chăng là Bích Trần trang?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Không sai. Thế lực này ta không nên xem nhẹ. Việc ở cổ lăng cũng có thể là do bọn họ làm ra huyễn hoặc.

Đào Hàn Sinh nói :

- Công Tôn huynh là khách ở Bích Trần trang, huynh nói hết bí mật trong đó ra không sợ bọn họ dùng môn quy mà trừng trị sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão chẳng qua là một lão hủ tật nguyên vì sự an nguy của đồng đạo, dù có bị mất mạng già cũng là đáng.

Đào Hàn Sinh nói :

- Chuyện của Bích Trần trang tạm thời đừng nói đến. Lão có biết tên thiếu niên họ Vương hiện giờ ở đâu không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lúc Bất Túy cư bị thiêu hủy, lão đang bị cầm chân ở Bích Trần trang nên không biết bọn họ đi đâu.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Công Tôn huynh muốn dựa vào ba tác lược để đào sinh không phải là chuyện dễ đâu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Thật không giả dối, lần này lão toàn mạng sống, thực ra trong bóng tối có một vị cao nhân ra tay tương trợ.

Đào Hàn Sinh nghĩ đến lúc mình bị vây khốn ở cổ lăng cũng do người trong bóng tối chỉ điểm mới thoát thân, bất giác hoang mang. Trương Nam nói :

- Thái Hành này quả là nơi long tàng hổ ngọa, bao nhiêu tay anh hùng ẩn mật nơi đây.

Rồi chợt nhớ đến chuyện cổ lăng cũng hoang mang như Đào Hàn Sinh.

Đào Hàn Sinh nói tiếp :

- Bích Trần trang hỏa thiêu Bất Túy cư là vì vây đánh hai gã Vương, Lục. Chúng ta phải mau tìm ra hai tên này mới xong.

Tạ Nhất Phi nói :

- Lời của Giáo chủ đúng lắm.

Đào Hàn Sinh lại nói :

- Tình thế này “hợp tác lực cường, phân tác thế cô”, các phái chúng ta nếu không hợp tác thì không có cách gì đối kháng lại Bích Trần trang và Hắc Long bang. Nếu như ra sức cả đêm nay bắt được Vương, Lục hai gã, sáng sớm mai hội hợp cổ lăng cùng thương lượng đại sự.

Tạ Nhất Phi mắt nhìn Trương Nam nói :

- Ý của Trương huynh thế nào?

Trương Nam nói :

- Việc này cũng có thể tiến hành. Chỉ vì thiếu niên họ Vương đó võ công cao cường. Chế phục không dễ.

Đào Hàn Sinh hừ một tiếng :

- Hậu sinh văn bối, bản Giáo tự có cách khác phục. Tại hạ xin đi trước một bước.

Tạ Nhất Phi và Trương Nam không nghĩ đến lão đã có sở đồ khác. Cả hai cùng đứng dậy nói :

- Ngày mai không gặp không về.

Hai người họ nhất tề phi thân ra khỏi sơn cốc.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Mấy người này nếu như phát cuồng lên thì phụ thân không biết phải làm sao với bọn họ. Trước mắt phụ thân tuy đã khiến họ đi nhưng sớm tối gì họ cũng đến kiếm phụ tử ta. Chẳng có một người nào tốt cả, dựa vào ba tác lược của phụ thân trước sau cũng khiến họ nhảy vào biển lửa.

Vân Nương chợt nghĩ đến một việc, vội vã hỏi :

- Phụ thân, sự phụ của Lục đại ca quả nhiên đã đến đây phải không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Mấy năm nay lão như người đã chết chỉ sợ rằng không có cách nào mà đến đây.

Đoạn lão thở dài một tiếng, chợt ngẩng mặt lên nói :

- Trong huyết động là vị nào? Mau mời ra đây.

Lục Văn Phi ẩn núp sau sơn động đã nghe rõ các việc. Lúc này, nghe Mang Tẩu lớn tiếng gọi biết che giấu không được, đứng dậy bước ra, chậm rãi nói :

- Tại hạ là Lục Văn Phi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả hai tiếng nói :

- Lão đã biết trước tiểu tử ngươi sẽ đến nơi đây.

Lục Văn Phi bước đến gần nói :

- Tiền bối ẩn tích hoang sơn, người người khắp nơi đều nghi ngờ là vì có gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu hừ một tiếng nói :

- Tiểu ca nên hỏi câu này từ sớm, nhưng mà trước khi hỏi lão hủ thì phải đem ý đồ tại sao đến đây mà nói cho rõ.

Lục Văn Phi mặt mày nhăn nhó ngập ngừng nói :

- Việc này... việc này...

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Hiện giờ nguy cơ bốn bề, nếu ngươi không thành thực nói rõ lão nghĩ rằng sẽ lỡ đại sự.

Lục Văn Phi liên tiếp mấy ngày gặp nạn nên từ sớm đã có phòng bị đối với phụ tử Mang Tẩu. Nghĩ đi nghĩ lại một hồi cuối cùng cũng không dám nói ra sự thật, nên từ tốn nói :

- Ý của vãn bối là tìm báo phụ cừu, những việc bên ngoài không để trong lòng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh, nói :

- Quả như vậy sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tri nhân tri diện bất tri tâm, biết người nhưng sao biết được lòng, tại hạ có ản tình cũng không dám thổ lộ cùng phụ tử hai người.

Vân Nương nói :

- Trừ phi Lục huynh không tin tưởng phụ tử ta.

Lục Văn Phi nói :

- Sự thật khiến người khó tin nhiệm.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài một tiếng nói :

- Vậy cũng khó tránh, chờ Vương tướng công đến hãy nói tiếp.

Lục Văn Phi kinh ngạc nói :

- Lão ước hẹn Vương đại ca đến đây sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tình thế bức bách, lão hủ không thể không vào nơi nguy hiểm.

Lục Văn Phi nói :

- Tiền bối ước hẹn Vương đại ca đến nơi này đàm luận việc gì hoặc giả có liên quan đến việc bảo tàng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đúng vậy, việc này quan hệ đến sinh mạng hàng ngàn người võ lâm. Lão hủ không thể khoanh tay đứng nhìn.

Lục Văn Phi giật mình nghĩ thầm :

“Lẽ nào Tuyết Sơn Mang Tẩu đúng là một người đang giữ mật đồ?”.

Hai bên trầm ngâm hồi lâu, bất chợt Tuyết Sơn Mang Tẩu mở miệng nói :

- Người đến phải chăng là Vương công tử?

Trong bóng đêm một bóng người ha hả cười nói :

- Quả danh bất hư truyền, thánh giác của Công Tôn đại hiệp minh mẫn hơn người.

Lục Văn Phi nghe ra thanh âm của nghĩa huynh vội nói :

- Đại ca mấy hôm qua ẩn trú nơi nào? Tiểu đệ thật có lỗi đã không đến thăm viếng.

Vương Tôn chậm rãi bước đến nói :

- Không sao, không sao. Ngu huynh cũng vì có việc nên không đến thăm hiền đệ. Thương thế của đệ giờ ra sao?

Lục Văn Phi nói :

- Đã tốt cả rồi.

Vương Tôn nói với Mang Tẩu :

- Công Tôn đại hiệp chỉ dùng vào mấy lời nói để thay trắng đổi đen biến mây thành mưa muốn Thái Hành thành một trường huyết vũ là dụng ý gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu ngăn người nói :

- Lời của huynh đệ nói là có ý gì?

Vương Tôn lãnh đạm nói :

- Lão vì thế lực của Bích Trần trang cường mạnh, giả mượn tiếng mật đồ bảo tàng để dẫn dắt người vô lâm thiên hạ lũ lượt đến Thái Hành để phát sinh xung đột với Bích Trần trang, lại dựa vào bức mật đồ giả khiến Hắc Long bang và Tạ Trương hai nhà phát sinh mâu thuẫn. Như vậy còn chưa đủ lại cố chỉ tại hạ và Lục hiền đệ thân mang mật đồ khiến quần hùng theo dõi để bố trí chỗ chết cho hai chúng ta?

Tuyết Sơn Mang Tẩu mời hai người đến đây ý muốn thành thật thổ lộ bí mật trong lòng mình ra, không ngờ Vương Tôn vừa gặp mặt đã vạch ra những điều sai trái của lão, nhất thời khiến lão cảm thấy hồ đồ, giây lâu mới lên tiếng :

- Vương công tử dựa vào đâu mà nói như vậy?

Vương Tôn cười lạnh :

- Lão muốn cho quần hùng càng thêm nghi ngờ nên hẹn ước tại hạ cùng Lục hiền đệ đến sơn cốc này khiến quần hùng nhận định tại hạ và Lục hiền đệ nhất định có mang mật đồ trên mình, phải chăng là ý này?

Tuyết Sơn Mang Tẩu là người gian xảo, kỳ công tâm kế, bỏ công sức để thực hiện kế mưu, nhưng mà lời nói không đầu không đuôi này khiến lão không hiểu được. Vương Tôn không để lão mở miệng, kéo Lục Văn Phi nói :

- Hiền đệ, thâm thù chưa trả, nhiều việc cần phải làm, chúng ta cần đi thôi.

Rồi kéo chàng đi ra ngoài cốc. Tuyết Sơn Mang Tẩu vội vã gọi lớn :

- Nhị vị đã đến đây, xin nghe lão hủ một lời rồi đi không muộn.

Vương Tôn cũng lớn tiếng trả lời :

- Dựa vào lời nói của lão thật khó làm ta tin tưởng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu dường như lòng mang nhiều tâm sự, ngửa mặt lên trời thở dài nói :

- Tiền bất kiến cổ nhân hậu bất tri lai giả, nghĩ đến trời đất bao la ta một mình thân cô độc, tương lai mù mịt không cầm được lệ rơi...

Lục Văn Phi tai nghe mà thấy cảm động nên dừng chân ngừng bước, Vương Tôn nói nhỏ :

- Người này tính tình xảo trá, lắm mưu nhiều kế. Chúng ta mau rời khỏi trấn thị phi.

Lục Văn Phi vẫn đứng yên không chịu nói. Vương Tôn đã hiểu chàng nghĩ gì, đổi giọng truyền âm nói :

- Nơi này nguy cơ bốn bề, nếu không đi mau sẽ xảy ra chuyện.

Lục Văn Phi lúc này mới hiểu rõ ý của nghĩa huynh hỏi :

- Phải chăng Trương Nam trở lại đây?

Vương Tôn nói :

- Không phải chỉ Trương Nam đâu.

Thình lình chàng kéo Văn Phi ẩn nấp vào trong rừng cây. Lục Văn Phi ngẩng đầu nhìn xem, thì thấy bóng người vô số bay vào trong cốc. Thấp thoáng dưới bóng trăng là người của Bạch Cốt giáo. Chỉ nghe Tuyết Sơn Mang Tẩu cao giọng nói :

- Phải chăng là Đào giáo chủ?

Kể đến cười âm u nói :

- Công Tôn huynh, ngoài ý liệu của huynh phải không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài, nói :

- Đào huynh đến chậm một bước rồi.

Đào Hàn Sinh nói :

- Công Tôn huynh ám chỉ điều gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Thật không giả dối, đêm nay lão có ước hẹn với họ Vương và họ Lục đến đây nhưng giờ này cũng không thấy. chắc là trên đường họ đã rơi vào tay Bích Trần trang.

Đào Hàn Sinh nói :

- Sao Công Tôn huynh biết họ đã rơi vào tay Bích Trần trang?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Bích Trần trang từ lâu muốn bắt hai người này mới cam tâm, đã sớm phái người bốn bề lùng sục. Bây giờ chờ đến lúc này vẫn chưa thấy tới chắc hẳn đã rơi vào tay họ.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Công Tôn huynh biết vì sao tại hạ trở lại đây không?

- Chắc vì không tin lời của lão mù này?

Đào Hàn Sinh cướp lời nói :

- Huynh đã sớm nhận ra ý tại hạ. Vừa rồi tại hạ cùng Trương Tạ hai nhà ước định truy đuổi tung tích hai tên. Công Tôn huynh sao không nói đã hẹn ước với họ nơi đây?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả mấy tiếng nói :

- Đào huynh có ý đuổi Trương Tạ hai người, nếu lão nói ra họ có chịu đi không?

Một lời thấu suốt tâm sự của Đào Hàn Sinh khiến lão ấp úng một hồi rồi hừ một tiếng :

- Công Tôn huynh ước hẹn hai người đến đây vì chuyện gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Chỉ vì một việc nhỏ của gia đình, lẽ nào cũng phải báo với huynh sao?

Đào Hàn Sinh nói :

- Công Tôn huynh nếu không nói ra, sao có thể trừ đi mối nghi ngờ của tại hạ?

- Lời của lão mù tuy toàn là sự thật cũng sợ rằng khó giải trừ nghi ngờ của Đào huynh. Thôi, thôi Đào huynh muốn nghi gì thì cứ nghi đi.

Đào Hàn Sinh bước lên hai bước nói :

- Đó là Công Tôn huynh tự tìm phiền não.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ngậm vận công lực cười hắc hắc nói :

- Phiền não của lão hủ cũng đã nhiều rồi, thêm một, hai việc cũng chẳng có sao.

Đào Hàn Sinh bản chất đa nghi, tối nay thấy Mang Tẩu đột nhiên ương ngạnh nghĩ thầm :

“Lẽ nào lão ta cấu kết với Bích Trần trang, nếu không cũng phải có một chỗ dựa khác”.

Thế nên âm thầm nén giận nói :

- Công Tôn huynh nhất định không chịu thối lộ, tại hạ cũng không cưỡng ép nhưng mà tại hạ sẽ đem việc này truyền cáo các phái. Lúc đó Công Tôn huynh dù có mặt đồ sợ rằng cũng khó như ý.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Lão cũng đem việc Đào huynh trở lại đây mà bảo với hai người. Sau này Đào huynh muốn mượn sức hai nhà chắc cũng không được.

Đào Hàn Sinh cười một tiếng nói :

- Bạch Cốt giáo cao thủ hàng hàng sao cần phải mượn sức của người ta chứ?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Các phái võ lâm đều hoài nghi lão mù ta có mặt đồ, nếu lão có thể lợi dụng sự hiểu lầm đó mà làm điều kiện trao đổi, khiến họ trở mặt trừ đi Đào huynh, thử hỏi Đào huynh sẽ lâm vào hoàn cảnh bi đát thế nào?

Đào Hàn Sinh tức giận nói :

- Người dám?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Có gì mà không dám. Lão đã nhà tan người nát, trong lúc bức bách việc gì lão cũng làm.

Đào Hàn Sinh giận tức điên lên, song chưởng ngậm vận công lực đẩy ra trước nói :

- Nếu nói như vậy thì không thể tha cho người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu hoành ngang gây trúc nói :

- Đào huynh, nếu muốn chôn thân ở cốc này thì cứ ra tay.

Đào Hàn Sinh suy nghĩ một lát, cảm thấy nơi này không yên cho nên thu chưởng bước lui một bước âm thầm cười nói :

- Lão đừng có đắc ý, có ngày chúng ta sẽ gặp lại nhau.

Lời nói vừa dứt, mục quang quét nhìn bốn bên đã nhận thấy hàng lớp người đến cho nên vội vã cất người phi thân đi, nhưng mà trong lúc lão định bỏ đi thì hai bóng người đã phi thân vào trong cốc, chính là Trương, Tạ hai lão.

Đào Hàn Sinh nói :

- Hai người cũng đến đây à?

Tạ Nhất Phi cười lạnh nói :

- Vì nghe truyền báo hai gã Vương, Lục đã đến sơn cốc này cho nên bọn tại hạ dẫn mấy tên thuộc hạ đến đây khẩn trương bao vây.

Trương Nam tiếp lời :

- Hai tên đó có đến đây chăng?

Hàn Sinh lắc đầu nói :

- Chưa từng thấy.

Tạ Nhất Phi cười lạnh nói :

- Theo tại hạ thấy, Giáo chủ không phải vì tìm hai gã Vương, Lục đó chỉ vì muốn tránh né hai chúng ta mà âm thầm thương lượng với Công Tôn huynh.

Đào Hàn Sinh nói :

- Tạ huynh nói như vậy là không hoàn toàn tín nhiệm tại hạ rồi.

Tạ Nhất Phi nói :

- Sự thực khiến tại hạ khó lòng tin tưởng.

Đào Hàn Sinh vốn xem thường hai người, cho nên những lời nói lạnh lùng mà có vẻ xúc phạm như vậy khiến lão nổi giận, nói :

- Bản Giáo chủ không dư lời để tranh hơn thua với các người. Nếu ta cùng Công Tôn huynh mật ước, các người tính sao?

Trương Nam cũng giận dữ nói :

- Đào huynh đã nói như vậy thì việc hợp tác của chúng ta đến đây chấm dứt, tại hạ không muốn bị người ta lường gạt.

Đào Hàn Sinh nét mặt sa sầm, khó chịu. Tạ Nhất Phi quay qua nhìn Mang Tẩu, nói :

- Việc này hỏi lão thì biết.

Rồi đến trước mặt Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Công Tôn huynh quý quý ma ma mà đến sơn cốc này tất là có ý đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Lão mù ta thích đi đâu thì đi chẳng có ai có quyền hỏi han theo dõi.

Tạ Nhất Phi biến sắc :

- Công Tôn huynh nói như vậy là không để Trương, Tạ hai nhà chúng ta vào mắt?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đêm nay có bao nhiêu quần hùng ở đây hay còn có người nào xin mời hết ra nói chuyện.

Chỉ nghe tiếng áo bay phần phật, trên dốc núi quả nhiên phi thân xuống mấy người: Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường, Phó bang chủ Trịnh Trọng Hổ cũng có mặt. Tuyết Sơn Mang Tẩu cao giọng nói :

- Lục thế huynh, Vương công tử xin mời đến đây. Lão mù này sẽ đem bí mật bảo tàng mà nói ra đây.

Lục Văn Phi và Vương Tôn đành phải lộ người. Hạ Long Tường ôm quyền nói với Mang Tẩu :

- Công Tôn huynh năm đó là thượng khách nơi Tấn vương phủ đối với việc bảo tàng chắc đã tai nghe mắt thấy? Tại hạ nguyện lắng nghe.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Không sai. Lão phu quả thật có ở Tấn vương phủ mấy ngày cho nên bí mật của bảo tàng cũng có nghe qua.

Hạ Long Tường lúc này tỉnh ngộ hiểu rằng Mang Tẩu đã hẹn nhiều người đến đây nếu mình sơ suất động thủ, quần hùng tất ra mặt can dự vào, mới đưa ra vấn đề mà hỏi Tuyết Sơn Mang Tẩu.

- Công Tôn huynh đến Thái Hành mở Bát Túy cư có thể là vì việc của bảo tàng mà đem mật đồ ra công khai nhưng không biết bắt đầu nói từ đâu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ho khan một tiếng chậm rãi nói :

- Tại hạ đến Thái Hành quả thật chính vì bảo tàng mà đến nhưng chờ bao năm nay, công phu coi như mất không rồi. Sau khi Tấn vương gặp nạn, tại hạ có nghe qua bảo tàng của nội phủ và một cuốn bí kíp đang chôn giấu ở một nơi ẩn mật. Còn bức mật đồ được chia làm ba phần giao cho môn khách chờ đi cô sau khi lớn lên thành người, vật sẽ hồi nguyên chủ.

Tạ Nhất Phi chen lời nói :

- Việc này thì tại hạ biết rồi. Còn Công Tôn huynh sao lại biết bảo tàng chôn ở Thái Hành?

18. Chương 18: Kim Bài Đổi Chủ

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Vốn tại hạ không biết có bảo tàng tại Thái Hành. Có một lần trên đường đi qua đây gặp một tay thợ làm đồ gốm sắp chết, bởi vì nghe lời người xúi giục đến đây đào bảo vật, tại hạ có hỏi, gã nói hình như là bảo vật của Tần vương, tại hạ tiếp tục truy hỏi nhưng thất khiếu gã đã rịn máu mà chết nên tại hạ hoài nghi rồi đến ở Thái Hành này.

Trương Nam không nhịn được chen lời nói :

- Theo Công Tôn huynh nói như vậy, bảo tàng đã bị người ta đào lấy rồi sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tại hạ mở Bất Túy cư này vì muốn tiếp đãi người giang hồ qua lại hòng dò thám tin tức. Trước đây nửa năm có một người giang hồ đến đây, người này biệt hiệu Thiết Chưởng Chấn Tam Tương họ Lục tên Tử Tuấn, lúc ở nội phủ Tần vương đã từng gặp qua nên tại hạ lúc đó trong lòng biến động nên ẩn nấp mà không xuất đầu lộ diện.

Người ở hiện trường tất cả đều biết rõ Lục Tử Tuấn chính là phụ thân của Lục Văn Phi nên mọi người đều chú ý lắng nghe lời kể của Mang Tẩu.

Mang Tẩu ho khan một tiếng rồi nói tiếp :

- Lục Tử Tuấn đột nhiên đến hoang sơn lại mang theo một người vợ bệnh hoạn đương nhiên không phải là chuyện bình thường khiến tại hạ vô cùng lưu tâm, luôn luôn phái người âm thầm điều tra quan sát động tĩnh, thì ra Lục Tử Tuấn quả nhiên vì bảo tàng mới đến đây. Mỗi ngày một thân một mình đi khắp Thái Hành dường như đang tìm kiếm cái gì.

Hạ Long Tường một mặt quan sát âm thầm động tĩnh của Lục Văn Phi, một mặt chậm rãi nói :

- Việc này tại hạ có thể giải thích như vậy: Lục Tử Tuấn vì tránh cường địch, bắt buộc phải mang người vợ đau yếu ẩn tích thâm sơn và vì tìm kiếm thảo dược cho nên phải lùng sục khắp nơi.

Mang Tẩu thở dài một tiếng nói :

- Lời của Hạ bang chủ hợp tình hợp lý nhưng không lâu trước đây Lục Tử Tuấn bị người phục kích mà chết.

Đào Hàn Sinh vốn nghĩ rằng Mang Tẩu có bí mật gì thổ lộ, nào ngờ chỉ toàn những lời vô can như vậy, không giấu được thất vọng cười lạnh chen lời :

- Những lời nói lan man này ai mà không biết đầu càn lão nói.

Mang Tẩu dường như không phản nộ đối với lời của lão mà tiếp lời :

- Đào huynh đừng có ngắt lời để cho tại hạ chậm chậm mà nói. Chỉ có tại hạ mới biết cái chết của Lục Tử Tuấn không liên quan đến sự truy đuổi của thù nhân mà là trong lúc vô ý họ Lục phát hiện một điều bí mật, điều này nếu truyền ra giang hồ, đối với người chủ mưu thật nguy hiểm nên mới đưa đến dã tâm giết người diệt khẩu.

Lục Văn Phi hốt nhiên tỉnh ngộ cảm thấy những lời này hữu lý, mở miệng định chen vào. Vương Tôn nắm nhẹ tay áo chàng mà nói :

- Chờ nghe lão nói trước đã.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chậm chạp tiếp lời :

- Tại hạ khai mở tửu quán này cực kỳ lưu ý đến người trong trấn, không lâu đã phát hiện có một số người thường ra vào trong núi, hình tích mười phần khả nghi. Sau đó mới biết là người của Bích Trần trang, và người của trang không lâu sau cũng nhận ra tại hạ hơn nửa thường mời tại hạ vào trong núi làm khách. Tại hạ vì có dụng ý thăm dò nơi cư trú của bọn họ trong núi nên nhiều lần cúi mình làm khách của họ nhờ thế đã nhiều lần vào xem xét cảm thấy bọn người này không nên kết giao vì họ thật chẳng thực tâm.

Hạ Long Tường lưu tâm lắng nghe, lúc này mở miệng nói :

- Hay Công Tôn huynh đã nhìn thấy họ đã làm điều gì bất pháp không hợp nghĩa?

Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Người trong hắc đạo khai sơn lập đảng là chuyện thường xảy ra cũng như việc này không lấy gì làm lạ nhưng bọn họ cựa gỗ trong núi không biết để xây dựng kiến tạo cái gì. Vì thế tại hạ đoán định bọn chúng đến Thái Hành tất có liên quan đến mật đồ của Tần vương.

Hạ Long Tường nói ra suy nghĩ riêng :

- Theo vậy mà nói, cổ lăng là chôn cất của Bích Trần trang dựng lên?

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật đầu nói :

- Tại hạ suy nghĩ tỉ mỉ, sợ rằng ngay cả bức mật đồ kia cũng do Bích Trần trang dựng nên.

Tạ Nhất Phi cười nói :

- Xem ra cổ lăng là chốn bẫy rập, chúng ta đều không tiến vào mới không phí mất tâm cơ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Người trên giang hồ không sợ hiểm nguy, có người giờ đã đến Thái Hành mà không tiến vào trừ phi người này có mang mật đồ đã biết rõ nội tình.

Người đến Thái Hành trừ Vương Tôn ra, chưa từng đi vào cổ lăng nên ánh mắt của quần hùng đều nhìn về hướng Vương Tôn.

Đào Hàn Sinh âm trầm cười nói :

- Tại hạ hiểu rồi, có người mượn danh du sơn ngoạn thủy thật ra chỉ vì đi tìm bảo tàng.

Vương Tôn tuy nghe lời nói như vậy nhưng thần sắc vẫn nhu hòa, tuyệt không lên tiếng biện minh. Trương Nam là người nóng nảy, lỗ mãng, cười gằn :

- Công Tôn huynh nửa ngày nói chuyện phiếm toàn là những lời suy đoán của mình thôi thật khiến tại hạ vô cùng thất vọng.

Tạ Nhất Phi nói :

- Cũng không vị tất như vậy, nếu người ta có đi vào cũng chỉ thất cơ thôi.

Nói xong nhếch mép nhìn Vương Tôn. Trương Nam hiểu ý cười hăng hắc. Tuyết Sơn Mang Tẩu thương cảm thở dài :

- Bích Trần trang không chỉ kiếm bảo tàng, sợ rằng dã tâm không nhỏ.

Hạ Long Tường nói :

- Điều này nếu Công Tôn huynh không nói, tại hạ cũng thấy được. Mấy năm gần đây, những đại hiệp giang hồ dần dần suy kiệt, tà ma hoành hành, tại hạ lo lắng vô chừng.

Đào Hàn Sinh ha hả cười nói :

- Hạ huynh một lòng phiền não vì thiên hạ, lần này đến đây chắc vì muốn lo toan đẩy lui nỗi gian giải của võ lâm?

Hạ Long Tường biết lão ta châm chọc, giả ý không nghe, quay mặt nói với Trịnh Trọng Hồ :

- Hiền đệ, chúng ta đi thôi.

Lão đang định cất bước, mắt nhìn thấy Văn Phi ở hiện trường lại nói :

- Việc Bích Trần trang hỏa thiêu Bất Túy cư, lão hủ đã biết, nếu Lục huynh đệ chưa tìm được nơi trú ẩn xin đến chỗ bản Giáo tạm nghỉ.

Lục Văn Phi nghe lời nói vòng tay đáp lễ :

- Đa tạ sự ưu ái của Bang chủ, tại hạ nghĩ không cần đâu.

Hạ Long Tường cười ha hả, dẫn theo Trịnh Trọng Hổ ra khỏi cốc. Trương Nam với Tạ Nhất Phi nhìn nhau một cái. Mấy ngày gần đây hai người họ thường đi chung với nhau, tâm ý thông hiểu, nên cái nhìn này cũng đã quyết định một việc đại sự.

Đang lúc này, một hán tử giống như trang khách phi thân đến trước mặt Trương Nam nhỏ giọng :

- Ngũ gia, đại sự không hay rồi.

Trương Nam chớp mắt trầm giọng nói :

- Xảy ra chuyện gì nói mau.

Hán tử thở hồng hộc nói :

- Ngọc Phong cô nương bị người ta bắt rồi.

Trương Nam giật mình :

- Có biết người nào không?

Hán tử khẩn trương nói :

- Thuộc hạ không rõ.

Trương Nam giận dữ nói :

- Đồ vô dụng, quả là lũ ăn hại.

Lão vội vã thấp giọng nói mấy câu với Tạ Nhất Phi rồi phi thân ra ngoài cốc. Tạ Nhất Phi một tay không thể làm nên chuyện, thêm trong lòng lo lắng cho Tạ Bảo Thụ nên cũng vội bỏ đi.

Đào Hàn Sinh hắc hắc cười nói :

- Công Tôn huynh xem bây giờ chúng ta nói gì đây?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đào huynh nhất định tìm lão mù này, tại hạ xin chờ sự an bày của huynh.

Vương Tôn kéo tay Lục Văn Phi nói :

- Thôi đừng để ý đến họ nữa, chúng ta nên rời khỏi đây.

Lục Văn Phi tính tình nghĩa hiệp, chỉ về Đào Hàn Sinh nói :

- Người này ép người thái quá, chúng ta không thể tọa thủ bàng quan để lão uy hiếp một kẻ tàn tật.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Đệ cho rằng Tuyết Sơn Mang Tẩu là người dễ khuất phục sao?

Văn Phi không nghĩ vậy nên nói :

- Đôi mắt lão đã mù, dù võ công có cao cường cũng khó bằng người bình thường.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Không nhất định như vậy đâu, chưa tin đệ hãy chờ xem.

Đào Hàn Sinh thấy Mang Tẩu có vẻ ương ngạnh, sát cơ nổi lên, lão sai khiến mấy gã đứng phía sau :

- Các người thu thập xú nữ kia, còn lão già để bản Giáo chủ đối phó.

Nói xong bước lên trầm trọng. Văn Phi thấy Đào Hàn Sinh dưới mắt không người, lòng vô cùng phẫn nộ, chàng vọt lên phía trước hét lớn :

- Họ Đào kia, đừng áp bức người tàn tật, hãy tiếp mấy chiêu của ta.

Dứt lời, chàng đẩy ra một chưởng. Đào Hàn Sinh nào có xem chàng ra gì, cười lạnh một tiếng, đẩy ra một chưởng nghênh tiếp chưởng lực của chàng, hai luồng ám kinh gặp nhau, mặt đất nổi lên một trận cuồng phong, thân hình Văn Phi lắc lư hai cái. Đào Hàn Sinh tâm thần chấn động, chỉ cảm thấy chưởng lực của mình phát ra như đánh vào một bức tường khí cực kỳ rắn chắc, bị sức dội của chưởng phong chấn động, kinh ngạc vô cùng.

Lục Văn Phi ngằm đề chân khí vận chuyển một hồi, cảm thấy tuyệt vô trở ngại, hào khí bừng bừng lớn tiếng nói :

- Mau tiếp chiêu.

Đào Hàn Sinh thấy chưởng lực của chàng phát ra mười phần dũng mãnh, không dám xem thường, giơ tay vận mười thành công lực đẩy ra một chưởng tiếp chiêu của chàng.

Lục Văn Phi biết lão công lực hùng hậu, sau khi tiếp hai chiêu cường mạnh nên không dám làm hao tổn công lực, thân hình chuyển động xông thẳng về phía trước, chưởng kinh đánh ra liên tiếp, trong chớp mắt đã xuất bảy chưởng.

Đôi tay Đào Hàn Sinh dường như dài hơn người thường rất nhiều. Song chưởng uyển chuyển, thân hình đứng yên bất động, liên tiếp đỡ bảy chưởng tấn công của Văn Phi.

Lục Văn Phi hóp một hơi chân khí nhấc người tiến lên phía trước. Đột nhiên thân hình Vương Tôn nhích động xông lên chặn thế đánh của chàng, từ tốn nói :

- Hiền đệ trọng thương vừa mới khỏi, để đó cho huynh.

Lục Văn Phi vô cùng kính trọng nghĩa huynh, chàng vâng lời thối lui mấy bước. Vương Tôn chấp hai tay sau lưng thông thả đến trước mặt Đào Hàn Sinh nói :

- Hà cố gì Giáo chủ lại làm khó Công Tôn đại hiệp?

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nhìn chàng bằng một mắt nói :

- Việc này ngươi lo không được đâu.

Vương Tôn lại nói :

- Giáo chủ tin rằng nhất định thắng được Công Tôn đại hiệp không?

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Không quá năm, bảy chiêu mà thôi.

Vương Tôn cười lạnh :

- Nếu như thêm tại hạ và Văn Phi thì sao?

Đào Hàn Sinh sớm đã biết thiếu niên này thân mang tuyệt kỹ, nếu cùng Tuyết Sơn Mang Tẩu liên thủ, tự biết mình khó lòng thủ thắng, chậm rãi nói :

- Hậu sinh văn bối đủ để xưng danh sao?

Vương Tôn đột nhiên xòe năm ngón đưa về phía trước cười nói :

- Giáo chủ thử xem.

Đào Hàn Sinh chỉ cảm thấy năm luồng thiết phong nhanh như tên bắn đưa thẳng trước mặt, lão hừ một tiếng giơ tay đẩy ra một luồng chưởng kinh nghênh đón thiết phong. Võ công của lão luyện tập là loại võ công âm nhu, chưởng kinh chất chứa âm phong giá rét, nào ngờ chưởng kinh vừa gặp phải thiết phong thì năm luồng thiết phong đó cứng như sắt thép xuyên suốt chưởng kinh. Đào Hàn Sinh mấy mươi năm khổ luyện hành công, chân khí và tâm thần tương hợp, vừa gặp một chút cảm ứng đã cấp tốc xẹt sang bên năm thước, không giấu vẻ kinh ngạc.

Sắc diện Vương Tôn vẫn bình thường, chậm rãi nói :

- Đêm đã khuya rồi, Giáo chủ sao chịu khổ ở đây tranh sống chết, xin nể mặt tại hạ mà rút lui cho.

Đào Hàn Sinh âm thầm quan sát tình thế, tự biết không thể chiếm thượng phong, thế nên hừ lạnh một tiếng nói :

- Đêm nay ta tạm tha cho lão một lần.

Rồi lão ta quay người phi thân đi mất. Đồ đệ Bạch Cốt giáo đang vây phụ tử Mang Tẩu cũng chạy theo.

Mang Tẩu thở dài nói :

- Nhị vị trưởng nghĩa giải vây, tại hạ mười phần cảm kích nhưng chỉ sợ về sau hai vị gặp phiền phức càng nhiều.

Vương Tôn cười nói :

- Chỉ một Bạch Cốt giáo, tại hạ chưa từng để họ trong mắt, lão trưởng không phải lo lắng cho vãn bối.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ cũng biết công tử thân đầy tuyết kỹ nhưng song quyền khó địch quần hùng. Những người này chưa từng nói qua đạo nghĩa, chỉ biết nói lợi lộc, việc gì cũng dám làm.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Những lời vàng ngọc của lão trưởng vãn bối xin ghi nhớ.

Trầm ngâm giây lát chàng lại nói :

- Lão trưởng dẫn dắt những người này đến trong cốc chỉ vì muốn nói những lời đó với bọn họ sao?

Mang Tẩu nói :

- Nếu như không phá tan lòng nghi ngờ của bọn họ, lão hủ sao được an thân?

Vương Tôn cười lạnh :

- Lão trưởng nếu muốn yên tĩnh, chỉ còn cách rời xa Thái Hành, nếu không vĩnh viễn sẽ không an thân.

Lục Văn Phi cũng nói :

- Lời này nói đúng lắm. Tiễn bối nếu không có chuyện gì khổ tâm bên mình hãy sớm rời xa Thái Hành mới phải.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả mở miệng định nói, đột nhiên biến sắc mặt ngậm miệng không lên tiếng.

Vương Tôn thấy thần sắc lão biến đổi, chàng ra vẻ không biết, vòng tay nói :

- Đêm đã khuya rồi, ngày mai hãy nói tiếp, vãn bối cũng cần phải đi.

Lục Văn Phi vốn muốn hỏi Mang Tẩu mấy điều nữa, thấy nghĩa huynh đã cất bước đi trước nên cũng vội vã theo sau. Công Tôn Văn Nương đột ngột nói to :

- Lục đại ca, huynh trọ nơi nào xin cho muội biết về sau cũng dễ tìm kiếm?

Vương Tôn cướp lời nói :

Sau khi Bất Túy cư bị cháy cả ngày đều là ăn sương năm gió, làm gì có nơi ở nhất định.

Hai người bước đi ước hơn một trăm thước, vương Tôn thỉnh linh quay người lại nói :

- Không xong, huynh đã thất sách rồi.

Lời chưa dứt chàng đã cất người phi thân trở lại. Văn Phi thấy sự việc ngoài ý liệu, vội quay đầu lại xem thì thấy một hắc y nhân toàn thân đều một màu huyền, trên đầu che mặt bằng một bao đen như điện xẹt từ trên sườn núi bay xuống bổ nhào về Tuyết Sơn Mang Tẩu. Mang Tẩu nghe tiếng gió khác lạ hét lên một tiếng giờ cao gây trúc điểm về hướng đó.

Vì lão nội lực thâm hậu, một thức đưa ra dùng mãnh dị thường. Người mới đến thân thủ diệu kỳ không thối lui mà tiến thẳng lên nương theo thể tượng mà xâm nhập sát người Mang Tẩu, xòe tay ra chụp lấy đầu tượng trúc.

Trượng trúc của Tuyết Sơn Mang Tẩu bị người chụp trúng thì biết hỏng rồi, lão liền hừ lớn một tiếng, tả chưởng như điện xẹt đánh ra. “Bình” một tiếng đánh trúng trên vai hắc y nhân nhưng tay tả lão vận công xuất kích, nội lực của tay hữu vô hình chung đã bị giảm sút, bị hắc y nhân dùng sức đoạt lấy gây trúc.

“Rắc, rắc” hai tiếng gây trúc gãy đôi. Bên trong tượng đột ngột rơi ra một miếng kim bài, kim quang lấp lánh. Hắc y nhân uốn người chụp lấy cười ha hả rồi bay cao hai trượng đầu trước chân sau bay như đại bàng vào trong núi, chỉ chớp mắt đã mất dạng. Vương Tôn tuy cấp tốc trở lại nhưng vì khoảng cách quá xa nên khi chạy đến, hắc y nhân đã cao chạy xa bay, chàng bất giác thở dài một tiếng.

Lúc này Lục Văn Phi cũng chạy đến nhìn thấy Vương Tôn đang hỏi Mang Tẩu :

- Tiền bối có biết người đó là ai không?

Mang Tẩu thở dài :

- Người này chín phần là người của Bích Trần trang.

Lục Văn Phi kinh ngạc hỏi :

- Làm sao hẳn biết được bên trong tượng trúc tiền bối tàng trữ kim bài?

Vương Tôn lạnh lùng tiếp lời :

- Dựa vào Bát Tú cư của Công Tôn đại hiệp, đồ vật gì cũng có thể cất giấu. Người bên cạnh khó đoán đồ vật của tiền bối cất giấu nơi đâu. Hiện Bát Tú cư đã bị hủy, đồ vật chỉ còn cách mang theo bên người. Hơn nữa, võ lâm hầu hết đều có thói quen đem đồ vật giấu vào trong binh khí nên bọn học đoán ra ngay.

Lục Văn Phi nói :

- Điều này....

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Lão phu suốt ngày lo chuyện bắt nạt, không ngờ đêm nay mới bị con nạt làm cho mù mắt.

Vân Nương thê thảm tiếp lời :

- Chỉ vì nữ nhi tội tệ, trong lúc lão ta tập kích lại không biết ra tay ngăn cản.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhẹ giọng nói :

- Nếu con có ra tay thì lo được việc gì chứ. Ai da...

Lục Văn Phi đã đoán được mấy phần, cảm thấy miếng kim bài đã mất đó thật giống với miếng kim bài mình đang giữ nhưng cũng lên tiếng an ủi :

- Tiền bối bất tất buồn bã, một miếng kim bài giá trị bao nhiêu, mất đi coi như xong rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trợn đôi mắt trắng, trợn mắt nhìn chàng muốn nói lại thôi.

Vương Tôn nói :

- Sở dĩ Công Tôn đại hiệp ẩn tích Thái Hành thì ra là vì có miếng kim bài này.

Tuyết Sơn Mang Tẩu biết chàng là người biết cách phá cơ quan nên cười lạnh nói :

- Tôn giá trú tại bản quán chắc cũng vì miếng kim bài này?

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Nếu tại hạ quả có ý này, kim bài đã vào tay từ lâu rồi.

Lục Văn Phi hơi chấn động, cảm thấy vị nghĩa huynh thực không phải là một nhân vật đơn giản, về sau cần phải một chút đề phòng. Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm giọng nói với Vân Nương :

- Đi thôi, ta tạm thời thất cơ nhưng thật không cam tâm.

Nói xong cất bước tiến về phía trước, trên tay lão tuy đã mất trức trượng nhưng bước đi cực nhanh.

Vương Tôn nói :

- Hiền đệ, lúc này đệ đã hiểu Tuyết Sơn Mang Tẩu tuyệt không thay đổi tính tình, từ đây về sau Thái Hành tuyệt không yên tĩnh.

Lục Văn Phi trầm ngâm không nói, chỉ thấy tình thế trước mắt ngàn vạn lần nguy hiểm, khó phân định rõ ràng, nếu không còn trấn tĩnh được sẽ rơi vào bẫy rập.

Vương Tôn dường như biết được tâm ý của chàng, nhẹ giọng nói :

- Hiền đệ, chúng ta cũng phải đi thôi. Tuyết Sơn Mang Tẩu mất đi mật đồ nhất định sẽ khơi dậy một trận phong ba, rồi lão sẽ đứng bình thản bên ngoài để xem sự việc.

Lục Văn Phi nhất thời cũng không nghĩ ra kế sách bèn theo Vương Tôn chậm rãi ra khỏi mật cốc, đi một hồi lâu, hai người đến trước một ni am nhỏ, chàng âm thầm chau mày nghĩ :

“Đại ca sao lại trú tạm ở trong am ni cô?”

Vương Tôn thấy chàng chần chừ không quyết nói :

- Kiểm chỗ trọ trong núi không phải là chuyện dễ dàng, ni am tuy bất tiện nhưng cũng phải chịu vậy.

Rồi đưa tay lên gõ cửa hai tiếng. Cửa am mở ra, người ra mở cửa chính là Đông Mai. Hai người đi vào trong am thì thấy am đường tuy nhỏ, nhưng bên trong không dính chút bụi trần, tinh khiết dị thường. Vương Tôn vừa đi vào cửa đã dọn đồ Đông Mai chuẩn bị thức ăn rồi mới ngồi xuống cười nói :

- Đối với năm chữ đầu đoản ca của Trần Tử Ngang “Tiền bất kiến cổ nhân”, hiền đệ có tìm hiểu chưa?

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Đại ca hỏi điều này để làm gì?

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Ngẫu nhiên ngu huynh nghĩ đến thuận miệng hỏi thôi, không có ý khác.

Lục Văn Phi nói :

- Tiểu đệ từ nhỏ học võ, đọc sách không nhiều, đối với thơ ca chỉ như kẻ đứng ngoài cửa mà thôi.

Vương Tôn cũng không buông, hỏi tiếp :

- Từ đây về sau hiền đệ tính toán làm gì?

Lục Văn Phi phẫn hận nói :

- Đương nhiên trước tiên là báo phụ thù.

Đột nhiên chàng nghĩ đến việc sư phụ, đến đây lại hỏi :

- Đại ca đã thấy qua gia sư chưa?

Vương Tôn gật đầu cười nói :

- Đại hiệp từng bảo cho ngu huynh biết đã cứu hiền đệ đem đến mật cốc này thì sao không gặp được?

Lục Văn Phi nhìn quanh quất bốn bề, không thấy lão nhân tóc bạc liền hỏi :

- Bạch Hồ Tử đại thúc đi đâu rồi? Sao này giờ không thấy?

Vương Tôn biết lòng chàng có chút nghi ngờ nên nói :

- Ngu huynh đã phân phối cho lão đi làm một số chuyện rồi. Người này tự cam tâm làm hạ nhân, hầu hạ ngu huynh nhưng ngu huynh vẫn đối đãi với lão như bậc trưởng bối.

Lục Văn Phi đột nhiên đứng dậy nói :

- Đại ca bên ba cả đêm cũng cần phải nghỉ ngơi, tiểu đệ tạm thời xin cáo biệt.

Vương Tôn trầm tư một lát rồi nói :

- Hay là hiền đệ lo âu chuyện Ngọc Phong cô nương bị bắt giữ?

Lục Văn Phi nghĩ ngợi một lát rồi nói :

- Cô nương này tuy đã cùng đệ nhiều lần đồng hành nhưng Xuyên Tây Trương môn cùng đệ thật chẳng có một chút giao tình nên đệ không lo chuyện phiếm này.

Vương Tôn lại nói :

- Tuy là như vậy, Trương Nam dù không phải với hiền đệ nhưng Ngọc Phong đối với đệ là một tấm chân tình. Nàng bị bắt ít nhiều đệ cũng phải quan tâm chứ?

Lục Văn Phi nói :

- Nàng bị bắt thì có liên quan chi đến đệ?

Vương Tôn nói :

- Tình thế Thái Hành trước mắt rối rắm, phức tạp. Bích Trần trang chiếm thiên thời, địa lợi chắc chắn sẽ đoạt được bảo tàng Tần vương. Ngoài ra sợ rằng có thêm ý đồ khác.

Lục Văn Phi cười nói :

- Bất kể thế nào cũng không thể nói nàng và tiểu đệ có quan hệ.

Vương Tôn nói :

- Lệnh tôn ẩn tích Thái Hành quyết không thể không có ý đồ, sau đó gặp nạn cũng không phải ngẫu nhiên. Hiền đệ muốn báo phụ cừu chỉ trông vào sức lực một người e rằng không dễ.

Lục Văn Phi nói :

- Lời của đại ca thật là hữu lý, nhưng nếu như nói Bích Trần trang bắt đi Ngọc Phong cô nương và đệ có quan hệ thì thật không hợp.

Vương Tôn cười mà không nói nữa. Lúc này bốn nữ tỳ đã bày biện cơm nước, thân thiết mời thỉnh :

- Nhị gia suốt đêm cực nhọc, xin dùng chút thức ăn.

19. Chương 19: Mất Tích Vì Đâu?

Lục Văn Phi nhìn thấy những thức ăn trên bàn tuy đơn sơ nhưng tinh mỹ dị thường cho nên không khách khí ăn ngấu ngiến rồi đứng dậy nói :

- Tiểu đệ phải đi rồi, về sau sẽ thường đến đây.

Lời dứt, vòng tay thủ lễ, bước ra khỏi am. Chàng vốn nghi ngờ Mang Tẩu là một vị được Tần vương phó thác gìn giữ mật đồ. Mắt nhìn thấy đêm qua Mang Tẩu mất đi kim bài, chàng biết không có cách gì lấy đi bảo vật được, nhưng Tuyết Sơn Mang Tẩu chính là người giữ mật đồ, có cùng kẻ thù địch với mình, bất luận thế nào cũng phải giúp đỡ một tay. Nhưng chàng cũng thừa biết đây là vô đầu công án, trong nhất thời không có cách nào tìm được chỉ còn cách từ từ tìm ra biện pháp mà thôi.

Lòng đang lưỡng lự thì thấy lão nhân tóc trắng chậm chậm đi đến nên buông tiếng kêu lớn :

- Bạch Hồ đại thúc đã lâu không gặp, đại thúc vẫn bình an chứ?

Lão râu trắng cười ha hả :

- Nhờ trời bình an vô sự.

Lục Văn Phi đột nhiên nghĩ đến chuyện sư phụ nên hỏi :

- Đại thúc có biết gia sư chẳng?

Lão râu trắng cười nói :

- Lệnh sư danh vang bốn bể sao lại không biết?

Lục Văn Phi thở dài một hơi cảm thán. Bạch Hồ Tử dường như biết tâm sự của chàng nên vịn vai chàng mà nói :

- Trời đất xoay vần, sớm tối qua nhanh, đời người ngắn ngủi ví như trăng thu, hoa xuân chớp mắt không còn, đó là lẽ tự nhiên, công tử cũng không nên buồn bã.

Lục Văn Phi mở to mắt, kinh ngạc nói :

- Nói như vậy việc của gia sư, đại thúc thập phần hiểu rõ?

Bạch Hồ Tử gật đầu nói :

- Đừng nên đa nghi, chủ tớ lão hủ lần này đến Thái Hành hữu lợi vô hại.

Lục Văn Phi nghĩ đến tấm tình của nghĩa huynh ưu ái mình, chàng gật đầu :

- Điều này tại hạ thật tâm hiểu rõ.

Bạch Hồ Tử cười khanh khách nói :

- Nhị gia hiểu như vậy là tốt rồi. Hiện tình thế Thái Hành trước mắt thật rối rắm, nhị gia phải hết sức cẩn trọng.

Lục Văn Phi cũng biết tính trạng hiện nay quả nguy hiểm, dựa vào sức lực một mình báo phụ thù, hoàn thành di mệnh, thật khó khăn nan giải. Bạch Hồ Tử dường như có việc gấp bèn nói vài câu thủ lễ, cáo biệt. Lục Văn Phi tâm sự trùng trùng, men theo đường đá đi dần về phía trước thì thấy Trương Nam đang đi ngược lại phía mình, chàng giật mình nghĩ thầm :

“Lão dường như bị nội thương trầm trọng, việc này do kẻ nào gây nên?”

Trong lúc nghĩ ngợi, Trương Nam đã đến trước mặt. Chàng là người đường đường chính chính, tuy trước kia Trương Nam có điều không phải nhưng lúc này lão bị trọng thương nên sinh lòng thương cảm đưa tay đỡ Trương Nam nói :

- Có lẽ tiền bối đã bị thương?

Trương Nam đứng thẳng người, dừng chân cười ha hả nói :

- Một chút thương thế này không lấy được mạng ngu gia đâu.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Tập kích tiền bối là người ở phương nào?

Trương Nam hừ một tiếng :

- Còn phải hỏi, đương nhiên là người của Bích Trần trang.

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Bích Trần trang này không biết là nhân vật gì, quả thực không coi đồng đạo võ lâm ra gì.

Trương Nam cười nhạt :

- Lần này lão trở về Xuyên Tây Trương môn, bọn ta không dễ dàng buông tha việc này đâu.

Lục Văn Phi nghĩ đến Ngọc Phong nên hỏi :

- Ngọc Phong cô nương phải chăng cũng bị rơi vào tay bọn họ?

Trương Nam chấn động trong lòng, lão nhất thời không nghĩ đến chuyện chàng thiếu niên trước mắt tuy bản lãnh bình thường nhưng có Kiếm Chủ hậu thuẫn phía sau, thật ra lão không nên làm mất một cánh tay hỗ trợ đắc lực của Văn Phi, chỉ nghe lão phần nọ nói :

- Lão phu phải trở về phi báo việc này với Môn chủ chắc rằng bọn họ cũng chưa dám hạ thủ với Ngọc Phong.

Lục Văn Phi không tiện hỏi nhiều, trầm ngâm không nói, Trương Nam lại tiếp lời :

- Nơi này không tiện chuyện trò, nếu tiểu ca rảnh rỗi, xin mời theo lão.

Lục Văn Phi vốn không định kế hoạch đi đâu nên thuận miệng nói :

- Xin tiền bối đi trước dẫn đường.

Nơi tọa lạc của Xuyên Tây Trương môn là một căn nhà tranh, lão tạm thời đặt làm một phân đà cách cổ lảng không xa. Trong phòng ước có mười người đều là thuộc hạ của Trương Nam. Thấy Trương Nam bị thương trở về, mọi người lo lắng kinh sợ.

Trương Nam ngồi xuống uống hai viên dược hoàn rồi mở miệng nói :

- Mời tiểu ca ngồi, tại hạ cần phải vận công một lát.

Lục Văn Phi vội đáp lời :

- Tiền bối xin tự tiện.

Trương Nam quay người vào trong, Tạ Nhất Phi từ bên ngoài khẩn trương bước vào, bất ngờ nhìn thấy Lục Văn Phi liền hồng hách hỏi :

- Xuyên Tây Ngũ gia đâu?

Lục Văn Phi thấy người của Xuyên Tây Trương môn đều châu đầu mật đàm nên miễn cưỡng đáp lời :

- Trương ngũ gia vừa gặp phục kích, hiện giờ ở nội thất vận tức. Đại gia xin chờ một lát.

Mặt Tạ Nhất Phi lộ vẻ khẩn trương nói :

- Ngọc Phong cô nương có về được chăng?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Ất hẳn chưa về.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Bảo Thụ nhà ta cũng mất tích rồi. Nhất định là Bích Trần trang làm ra.

Lục Văn Phi biết Bảo Thụ là lão nói chính là ngọc diện thiếu niên đã động thủ với mình trước cổ lảng, chàng nghĩ thầm :

“Hay lắm, đã có nhiệt náo để xem rồi”.

Tạ Nhất Phi thấy Văn Phi không nói gì nên lại hỏi :

- Ngũ gia vận tức đã lâu chưa?

Văn Phi đáp :

- Trước lúc đại gia đến đây không quá một khắc.

Tạ Nhất Phi nóng nảy bước tới bước lui mấy bước, hiển nhiên trong lòng vô cùng phức tạp. Cũng ngay lúc này, Trương Nam từ nội thất bước ra vòng tay cười nói :

- Tiểu đệ ngẫu nhiên không phòng bị nên bị bọn ăn đêm ám toán.

Tạ Nhất Phi dừng chân hỏi :

- Trương huynh có nhìn ra nhân vật nào không?

Trương Nam nói :

- Toàn là đồ đen nên tiểu đệ không nhận ra người nào, nghĩ rằng đây là Bích Trần trang.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Chúng ta không đi Bích Trần trang một chuyến là không xong.

Trương Nam biết Tạ Nhất Phi chỉ vì Tạ Bảo Thụ nhưng cố ý ra vẻ không biết nói :

- Thế thì không cần, đệ đã phi báo Môn chủ, chờ Môn chủ đến sẽ bàn định.

Tạ Nhất Phi lắc đầu nói :

- Cứu nhân như cứu hỏa, Xuyên Tây cách xa ngàn dặm sao chờ được?

Trương Nam cười lạnh nói :

- Tại hạ không tin bọn họ dám làm gì Ngọc Phong.

Tạ Nhất Phi nói :

- Trương huynh có điều không biết, Bảo Thụ là mệnh căn của đại ca đệ, nếu xảy ra chuyện gì thất thố, đệ biết nói sao với đại ca?

Trương Nam làm ra vẻ bình tĩnh nói :

- Thì ra là như vậy, ý của Tạ huynh là muốn đến Bích Trần trang?

Tạ Nhất Phi thở một hơi dài nói :

- Ngoài cách này ra, đệ chẳng còn cách nào nữa.

Trương Nam suy nghĩ một lát rồi nói :

- Chỉ vì người của chúng ta quá ít.

Lục Văn Phi chen lời nói :

- Nhị vị nếu không hiềm khích nghi ngại thì có thể tính thêm tại hạ một phần.

Tạ Nhất Phi nhìn chàng nói :

- Lục huynh nguyện ý đi cùng đương nhiên là tốt rồi nhưng cũng chỉ có ba người.

Lục Văn Phi lại nói :

- Bích Trần trang làm cản như vậy, người nào cũng khó mà nhẫn nhịn được, chúng ta nên báo Hắc Long bang một tiếng.

Trương Nam như tìm được chỗ dựa vững chắc nên mừng rỡ :

- Đúng rồi, nếu có Hắc Long bang tương trợ, lực lượng chúng ta sẽ mạnh hơn.

Tạ Nhất Phi cười lạnh nói :

- Chúng ta cùng Hắc Long bang xung đột nhiều lần, Hạ Long Tuyền sẽ lấy làm thích thú đứng bàng quan mà xem lửa cháy, lão chẳng đi đâu.

Lục Văn Phi nói :

- Hạ bang chủ có thể lo liệu toàn cục. Tại hạ bảo đảm rằng Hạ bang chủ sẽ không chối từ.

Tạ Nhất Phi suy nghĩ một hồi cảm thấy Bích Trần trang thực lực hùng hậu, mình và Trương Nam tuy danh nghĩa là đại võ học thế gia thực tế chỉ có hai người, chỉ còn cách mượn sự trợ giúp của Hắc Long bang nên gật đầu nói :

- Tình thế khẩn bách đành phải thử xem.

Thế rồi ba người một lượt ra khỏi Phân đàn của Xuyên Tây Trương môn, vội vã đi đến Hắc Long bang diện kiến Hạ Long Tường.

Giờ này đang là giờ thìn, khí trời trong xanh, thoáng đãng. Ba người đi ước khoảng năm, sáu dặm đã đến trước Hiên Viên Miếu. Tạ Nhất Phi tranh bước lên trên nói với bang đồ đứng trước miếu :

- Phiên người thông báo một tiếng nói rằng có Tạ mẫu cùng Trương ngũ gia với Lục thiếu hiệp đồ đệ của Kiếm Chủ đại hiệp xin cầu kiến Bang chủ.

Trương, Tạ hai nhà danh tiếng lừng lẫy còn tên tuổi của Lục Văn Phi người của Hắc Long bang cũng không xa lạ, bang đồ đang trấn cửa vừa nghe thấy lập tức vào trong thông báo. Không lâu Hạ Long Tường cười ha hả bước ra ngoài nói :

- Hôm nay ngọn gió nào đưa các vị tới đây?

Trương Nam cười nói :

- Vô sự bất đắc tam bảo điện, nếu chẳng có việc gì thì đâu dám đến phiên Bang chủ. Hôm nay có đại sự cần đến thỉnh giáo Bang chủ.

Hạ Long Tường nghiêng người nói :

- Xin mời vào trong đàm đạo.

Ba người vào khách đình ngồi xuống rồi Hạ Long Tường hỏi :

- Hai vị đến đây phải chăng vì việc Ngọc Phong cô nương và Tạ gia Bảo Thụ mất tích?

Trương Nam giật mình nghĩ thầm :

“Tin tức của bọn họ thật lợi hại vô cùng”.

Tạ Nhất Phi tranh lời nói trước :

- Hắc Long bang danh bất hư truyền, tin tức thực nhanh chóng, việc gì cũng đều biết trước.

Hạ Long Tường cười nói :

- Thái Hành sơn là nơi nhỏ hẹp, chuyện thế này sao mà không rõ được.

Rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Có một tin tức khác không biết nhị vị đã hay chưa?

Tạ Nhất Phi nói :

- Là việc của Bích Trần trang?

Hạ Long Tường cười nói :

- Vẫn là việc liên quan đến mật đồ.

Trương Nam vội hỏi :

- Lê nào Bang chủ đã biết mật đồ ở đâu?

Hạ Long Tường nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu tự nhận mình thông minh, chỉ vì sai một nước cờ nên lỡ cả đại sự.

Tạ Nhất Phi nói :

- Người này thần cơ diệu toán, trên giang hồ nổi tiếng là lão hồ ly, không ngờ lần này cũng bị thất cơ.

Hạ Long Tường tiếp lời :

- Nói đúng ra lão cũng đáng thương, thân nhận sự ký thác của Tấn vương, lão không thể đem sự tình ra bộc bạch, không ngờ rằng có người thổ lộ tin tức này ra, đến ngày nay lão không chỉ không có cách lấy được bảo tàng mà ngay cả mật đồ cũng bị mất.

Dứt lời, đem chuyện Mang Tẩu bị cướp mất đồ kể ra một lượt. Trương Nam và Tạ Nhất Phi cả đời tham lam, nghe nói đã động tâm, bốn mắt nhìn nhau. Hạ Long Tường lại nói :

- Thực không nói dối, lần này tại hạ đem toàn bộ tinh nhuệ của Hắc Long bang cùng đến Thái Hành có ý muốn lấy được bảo tàng của Tần vương nhưng tình thế trước mắt đã khiến tại hạ mất đi hùng tâm không còn muốn tranh đoạt bảo tàng.

Tạ Nhất Phi âm thầm mừng vui nói :

- Đã vào bảo sơn không thể về không. Bang chủ không nên thoái chí.

Hạ Long Tường nói :

- Từ khi tại hạ thống lĩnh Hắc Long bang đến nay phạm việc gì cũng tiến không lùi nhưng lần này có thể nói là không còn hứng thú tranh đoạt bảo ngọc nhưng chẳng phải là bỏ cuộc mà còn có việc trọng yếu hơn bảo tàng.

Trương Nam thấy lời có nhiều ẩn ý không nhin được chen vào :

- Không biết có việc gì quan trọng hơn bảo tàng?

Hạ Long Tường nói :

- Mấy ngày gần đây, tại hạ nhận ra những người võ lâm đem lực lượng đến không phải để yên cho chúng ta tranh đoạt mà chẳng qua chờ cho chúng ta tự tàn sát lẫn nhau.

Tạ Nhất Phi nghe đến đây cười thầm trong lòng :

“Tên này nói khoác không biết ngượng mồm, đem việc tranh đoạt thiên hạ của võ lâm làm trách nhiệm của mình thực không biết lượng sức”.

Nhưng ngoài mặt thản nhiên nói :

- Bang chủ vì cái lo của thiên hạ gánh làm cái lo của mình thật khiến cho đệ bái phục vô cùng nhưng không biết những lời nói đó ám chỉ việc gì?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Những lời nói này không phải chỉ vào lúc này, về sau sợ rằng phải cần mượn sức của Trương môn, Tạ gia hai vị cùng chống cường địch.

Tạ Nhất Phi vội nói :

- Việc này có ẩn tình gì xin nói mau.

Hạ Long Tường cười cười nói qua việc khác :

- Tại hạ vô tình cứ lo nói quên cả hỏi ba vị đến đây, không biết có việc gì mà khẩn trương bái kiến bốn Bang chủ?

Tạ Nhất Phi ho khan hai tiếng nói :

- Tại hạ cùng Trương huynh với Lục thiếu hiệp nhận thấy các việc làm gần đây của Bích Trần trang như một thế lực đen tối ngày càng bao trùm khắp nơi khiến người muốn nhin cũng không nhin được. Ý muốn mời các môn phái đến Bích Trần trang vấn tội. Người lãnh đạo toàn cục chỉ có Bang chủ là thích hợp nhất.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Các vị đã quá đề cao Hạ mõ rồi. Hắc Long bang sao bì kịp Trương, Tạ hai nhà?

Trương Nam nói :

- Bang chủ sao lại nói vậy? Trương, Tạ hai nhà tuy có chút danh tiếng trên giang hồ nhưng mà Môn chủ phiêu bạt giang hồ vị tất đã đến đây. Chúng tôi sao dám mạo xưng danh nghĩa đó?

Hạ Long Tường nói :

- Đi Bích Trần trang không phải không được nhưng chúng ta ra đi một cách vô lý, đến đó phải nói ra sao?

Tạ Nhất Phi nói :

- Bắt người, đốt quán, cướp đoạt bảo vật người khác, bao nhiêu hành vi đó đều là hành động vô nghĩa bất nhân, đương nhiên chúng ta có thể nói công luân với bọn chúng.

Hạ Long Tường nói :

- Thiêu hủy Bất Túy cư là việc nội bộ của họ không chạm đến kẻ lân cận, đến như việc bắt người nhược bằng bọn họ không nhận biết phải tính sao? Hay chúng ta từ từ nghĩ kế?

Trương Nam nói :

- Bắt đi Ngọc Phong là người của bản Môn chính mắt nhìn thấy, chúng chối được chăng?

Hạ Long Tường cười lạnh nói :

- Mấy ngày nay Thái Hành sơn ngư long hỗn tạp, người nào cũng có, lẽ nào không do người khác làm được sao?

Tạ Nhất Phi nói :

- Theo ý của Bang chủ, chúng ta phải nên làm gì?

Hạ Long Tường nói :

- Chúng ta không biết người nào bắt đi Ngọc Phong và Bảo Thụ thì cứu cách nào?

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát nói :

- Hai người họ bị bắt trước, mật đồ bị cướp sau theo lý không thể đoán định là do một bang phái nào làm nhưng theo việc trước mắt mà nói, dường như lại do một bang phái làm nên.

Lục Văn Phi chen lời :

- Cướp đi mật đồ về lý có thể nói là được, vì đó là đồ vật mà mọi người mong ước, còn bắt đi Trương cô nương và Tạ thiếu hiệp, dụng ý ở đâu? Phải chăng khiến người ta hoang mang mất thời gian suy nghĩ?

Hạ Long Tường nói :

- Đúng rồi, ai không biết uy danh của Xuyên Tây Trương môn và Kim Lăng Tạ gia, nếu như có dụng tâm khác, bọn họ không thể làm như vậy.

Trương Nam hừ một tiếng nói :

- Tại hạ đã rõ rồi. Chắc vì bốn Môn đã lấy đi của họ một nắm bạch bích minh châu nên mới ôm hận trong lòng.

Tạ Nhất Phi cũng nói :

- Những lời này thật hữu lý, nếu quả như vậy sao chúng ta không đưa ra điều kiện trao đổi?

Hạ Long Tường đưa mắt nhìn Lục Văn Phi hỏi :

- Lệnh sư quả đã đến Thái Hành rồi chăng?

Lục Văn Phi đáp :

- Tại hạ từng gặp gia sư hai lần nhưng nói thật là lão nhân gia có chuyện khó nói.

Trương Nam cười lạnh :

- Nói như thế là ý gì?

Hạ Long Tường tin tưởng lời của Văn Phi nên nói :

- Lúc đó tại hạ có thể xác định người đoạt mật đồ của Mang Tẩu không phải Bích Trần trang mà là một vị kỳ nhân khác.

Tạ Nhất Phi là người linh mẫn tâm cơ, lập tức hiểu rõ nói :

- Bang chủ nói đó phải chăng là Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu?

Trương Nam hừ một tiếng nói :

- Các vị có thể chứng minh lão không phải là Hồ Văn Chiêu?

Hạ Long Tường liếc nhìn Lục Văn Phi rồi nói :

- Hồ đại hiệp tính tình khoáng đạt, chí hướng thanh cao nếu có tâm đoạt bảo vật cũng không sử dụng thủ đoạn dê hèn.

Dừng một chút, lão lại nói :

- Sư đồ tình thâm như phụ tử, lẽ nào không để Lục thiếu hiệp đi cùng với lão?

Trương Nam nửa tin nửa ngờ khó quyết nên mắt nhìn Lục Văn Phi hỏi :

- Việc này Lục huynh đệ có gì giải thích?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Vô khả phụng cáo, thật tình tại hạ không có gì để nói.

Trương Nam không nén được nên lại nói :

- Người thật không biết hay có ý giả khờ?

Lục Văn Phi cũng giận nói :

- Tại hạ không muốn nói gì cả.

Trương Nam cười lạnh :

- Nói như vậy, mặc nhiên người đã thừa nhận?

Hạ Long Tường khoát tay chen lời :

- Trương huynh không nên nói như vậy. Lục huynh đệ có thể chưa đoán định được việc này.

Lúc này một bang đồ Hắc Long bang vội vã đi vào khom người nói :

- Ngoài cửa có người tự xưng Bích Trần trang xin cầu kiến Bang chủ.

Hạ Long Tường nói :

- Mời vào.

Bang đồ đi ra không lâu, đưa vào một người trung niên thân mặc áo bào, cung tay thi lễ với Hạ Long Tường rồi nói :

- Tại hạ là Tư Mã Ôn là Tổng quản của Bích Trần trang thừa lệnh Trang chủ đến bái kiến Bang chủ.

Hạ Long Tường đứng dậy cười ha hả nói :

- Thì ra là quý khách giá lâm, xin thứ tại hạ thất nghinh.

Tư Mã Ôn cười ha hả tiếp lời :

- Không dám, Bang chủ quá khách sáo.

Hạ Long Tường đưa tay chỉ Trương, Tạ hai người :

- Tại hạ xin giới thiệu với Tư Mã huynh, hai vị này là...

Tư Mã Ôn ngắt lời :

- Không dám nhọc Bang chủ, nhị vị này tại hạ biết từ lâu.

Hạ Long Tường chỉ Lục Văn Phi nói :

- Đây là cao đồ của Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu, họ Lục tên Văn Phi.

Tư Mã Ôn nói :

- Tại hạ cùng Lục huynh đệ vốn cũng đã biết nhau.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Xin thứ cho tính vô tâm của tại hạ, việc này mà cũng quên.

Tư Mã Ôn ôm quyền nói :

- Các vị từ xa đến đây thì tề Trang chủ mang danh là người nơi đây, thực là quá thất lễ.

Hạ Long Tường nói :

- Lão phu đến Thái Hành cũng vì muốn bái kiến quý Trang chủ xin thỉnh Tổng quản đảm đương.

Trương Nam nói :

- Tư Mã huynh đến thật đúng lúc, tại hạ có một việc cần phải thỉnh giáo Tư Mã huynh.

Tư Mã Ôn nói :

- Trương đại hiệp có việc gì xin cứ nói :

Trương Nam nói :

- Đệ có một điệt nữ tên gọi Ngọc Phong, trên đường gặp phục kích nên bị người bắt đi, không biết có phải người của quý Bang không?

Tạ Nhất Phi cũng chen lời :

- Còn điệt nhi của tại hạ bị người trong bóng tối bắt đi. Bích Trần trang là chủ của đất này không thể không biết.

Tư Mã Ôn trên mặt thoáng nét cười nham hiểm, kinh ngạc nói :

- Vậy thì lạ lắm. Trương môn, Tạ gia uy danh lừng lẫy, người nào dám to gan như vậy, sao dám chạm đến Bắc đầu?

Tạ Nhất Phi mặt mày nhăn nhó đáp :

- Huynh đài biết hay không biết, sao lại dùng lời châm chọc mỉa mai như vậy?

Tư Mã Ôn vội đáp :

- Tạ huynh hiểu nhầm rồi. Lời tại hạ nói là sự thật tuyệt không có ý mai mỉa.

Trương Nam hỏi :

- Nếu nói như vậy, Bích Trần trang quả thật không biết sao?

Tư Mã Ôn nói :

- Bích Trần trang không can dự đến việc này. Tại hạ đến đây vì phụng mệnh tề Trang chủ kính thỉnh các vị đến tề Trang tụ hội, xin đừng từ chối.

Hạ Long Tường nói :

- Gần đây sự tình cực nhiều chỉ sợ không thể vâng mệnh theo các hạ, hay là đổi lại ngày khác?

Tạ Nhất Phi cũng nói :

- Tề điệt còn chưa tìm được, lòng nào đi dự yến, xin cảm tạ.

Tư Mã Ôn đứng dậy nói :

- Các vị đều có việc, tại hạ đành trở về phụng mệnh, xin cáo biệt.

Dứt lời cất bước ra đi, Hạ Long Tường cũng đứng dậy vội vàng nói :

- Xin phiền Tư Mã huynh báo lại sự việc, khi đã lo toan xong xin sẽ đến quý Trang bái kiến.

Sau khi Tư Mã Ôn cáo từ đi ra, Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Ai biết được họ có dã tâm gì, Bang chủ từ chối thật đúng lắm.

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát nói :

- Bích Trần trang công khai ước hẹn các phái vào trong trang, dụng tâm không ngoài hai việc. Thứ nhất thể lực bọn họ đã từ từ bành trướng, giang hồ đồng đạo không ai không biết, ý muốn mượn dịp này để khoe khoang. Thứ hai ý muốn xem thể lực các phái đến Thái Hành như thế nào có thể cũng có dụng tâm khác, điều này thật khó nói.

Trương Nam nói :

- Bất luận như thế nào, không đi là tốt nhất.

Lục Văn Phi nói :

- Thấy thần thái Tư Mã Ôn vừa rồi nói chuyện, sợ rằng y đến đây không chỉ vì mời các vị dự yến.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Lão hủ cũng nghĩ như vậy nên mới không nhận lời.

Rồi lại nói với Trương, Tạ hai người :

- Việc của quý Môn, tại hạ quyết không buông tay, tại hạ sẽ dẫn người giúp đỡ cùng nhau truy tìm.

Tạ Nhất Phi cũng biết việc này chưa có chứng cứ rõ ràng, trong giây lát muốn điều tra cho sáng tỏ không phải là chuyện dễ dàng nên sau khi nghe lời nói đứng dậy cảm tạ :

- Quý Bang chủ vui lòng tương trợ, tại hạ xin cảm tạ trước. Cáo từ.

Nói dứt lời, lão cùng Trương Nam đi khỏi, Lục Văn Phi cũng vì việc này mà đến nên cũng cáo biệt ra về. Hạ Long Tường không lưu lại, tiễn khách đến bậc tam cấp rồi quay người vào trong.

20. Chương 20: Mạo Sư Truyền Nghệ

Tạ Nhất Phi và Trương Nam sau khi đi khỏi Hắc Long bang thì thấy một hán tử chạy đến nói nhỏ mấy câu với Tạ Nhất Phi. Tạ Nhất Phi mặt mày biến sắc kéo tay Trương Nam nói :

- Trương huynh xin mời theo đệ.

Hai người vội vã đi theo hán tử. Lục Văn Phi không tiện đi theo nên chậm rãi đi lên trước. Lúc chàng đi gần đến một bìa rừng, Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu đột nhiên từ trong rừng phi thân ra vẫy tay gọi :

- Phi nhi đến đây. Gần đây sư phụ nghĩ ra mấy chiêu kiếm pháp thừa dịp này mà dạy cho con.

Lục Văn Phi nửa tin nửa ngờ, theo sư phụ mà vào trong rừng. Hồ Văn Chiêu lượn dưới đất lên một nhánh cây khô dùng để thay kiếm, khoa lên thủ thế sử dụng liên tiếp mấy chiêu kiếm pháp. Đối với kiếm đạo Văn Phi cũng đã thấu hiểu tường tận sâu sắc nên vừa nhìn thấy mấy chiêu thức đã giật mình kinh ngạc. Mấy chiêu thức này tinh ảo vô cùng. Xem dường như chỉ có mấy chiêu nhưng ẩn hàm sự biến hóa vô cùng.

Hồ Văn Chiêu thi triển hai lần mỉm cười nói :

- Con có thể dựa vào hai chiêu sư phụ vừa thi triển lúc này tập luyện thử xem.

Văn Phi nghe lời rút kiếm khỏi vỏ, chiêu theo đó mà diễn tập. Hồ Văn Chiêu tiếp lấy bao kiếm từ trong tay chàng, đứng cạnh bên mà chỉ điểm.

Lục Văn Phi thiên tính thông minh không lâu đã lĩnh ngộ sự tinh ảo của kiếm thức, bất giác cảm thấy càng luyện càng thấy hứng thú, tự thấy đã rất thành thục.

Lúc này chàng mới dừng tay ngừng đầu lên nhìn, không biết sư phụ đã đi từ lúc nào, còn vỏ kiếm thì nằm dưới đất không xa, cảm thấy quá đối hồ nghi đối với việc sư phụ đã đến Thái Hành. Chàng có nhiều điều không tin chỉ vì chưa có cơ hội tầm hỏi, lúc này càng suy nghĩ mới thấy rằng lão ta tuyệt không phải sư phụ cho nên vội vã nhặt bao kiếm từ dưới đất lên nhìn vào trong khe hở bao kiếm, thì ra kim bài đã bị mất rồi, chàng mới biết rơi vào bẫy rập của người ta, không giấu được vẻ vô cùng phẫn nộ nhưng người đã đi xa, đuổi theo cũng không kịp chỉ còn biết tự giận mình.

Nhưng Văn Phi chẳng phải người thâm độc, giận dữ chẳng để lâu trong tâm, một lúc bình tĩnh lại chợt nghĩ đến nghĩa huynh Vương Tôn và Bạch Hồ Tử đại thúc, phát giác ra người giả mạo sư phụ có thể là Bạch Hồ Tử. Văn Phi hoài nghi vậy nên vội vã đi đến ni am thì thấy song cửa đóng chặt, gõ vào hồi lâu thì không thấy tiếng trả lời, trong lòng khẩn trương vội nhón chân phi thân lên tường viện bốn bề tìm kiếm một hồi, trong am ngay cả một ni cô cũng không thấy, trong lòng tỉnh ngộ nghĩ thầm :

“Phải rồi, chắc rằng mục đích của bọn họ đã đạt, hẳn đã rời khỏi Thái Hành”.

Chàng vốn tính kính nghĩa huynh và Bạch Hồ Tử, lúc này suy nghĩ kỹ lưỡng, bất giác cảm thán thở dài, cảm thấy lòng người khó dò không ai có thể tin được. Chàng đi ra khỏi ni am, dựa theo đường núi mà đi, chợt thấy trong khoảng rừng không xa dường như có bóng người thoáng qua. Mục quang của người luyện võ đặc biệt linh mẫn, vừa nhìn đã biết bóng người đó là nữ. Trong thâm sơn cũng có thôn nữ nhưng cách phục sức và đi đứng không phải như vậy, vừa thoáng nghĩ lập tức vươn mình đuổi theo, chạy đến bìa rừng quả nhiên thấy hai nữ tỳ sánh vai tiến bước. Một người rất giống Đông Mai, chàng vội vã chạy lại gọi lớn :

- Đứng lại.

Hai nữ tỳ chậm rãi dừng lại, nhìn thấy một thiếu niên lạ mặt, nét mặt rất giận dữ. Lục Văn Phi nhìn thấy thì ra không phải là những nữ tỳ của Vương Tôn, bất giác giật mình tự biết mình đã thô lỗ gọi lầm người, vội vã ôm quyền thi lễ :

- Tại hạ đã nhận lầm người, xin cô nương thứ lỗi.

Nữ tỳ lớn tuổi cười lạnh nói :

- Lê nào mà tìm lầm người, rõ ràng là ngươi có ý muốn nói tránh sang chuyện khác.

Lục Văn Phi không tiện tranh cãi với nàng, lại ôm quyền nói :

- Quả thật tại hạ gọi lầm người, cô nương xin chớ hiểu lầm.

Nàng nữ tỳ trẻ tuổi liếc nhìn chàng nửa mắt rồi nói :

- Tỷ tỷ, tên này rõ ràng truy đuổi tung tích bọn ta, không cần biết hắn là ai, cứ bắt hắn về cho Công chúa phát lạc.

Lục Văn Phi hai lần nhận lỗi mà đối phương chẳng chịu nghe nên bắt đầu nổi nóng nhưng chỉ vì đối phương là nữ lưu nên không tiện ra tay đối phó, hơn nữa thật là mình cũng có lỗi nên dần cơn giận quay người bỏ đi. Nhưng chợt nghe một trận gió, hai nữ tỳ đã chặn phía trước.

Đại nữ tỳ thanh âm sắc lạnh :

- Ngươi là ai? Theo dõi chúng ta có dụng ý gì?

Lục Văn Phi chau đôi mày kiếm nói :

- Tại hạ họ Lục tên Văn Phi, đuổi theo nhị vị quả thật chỉ vì nhận lầm người.

Nữ tỳ nghĩ ngợi rồi hỏi :

- Ngươi là người của Kim Lăng Tạ gia phải không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tuyệt vô liên can.

Nữ tỳ lại hỏi :

- Thế thì là người của Xuyên Tây Trương môn?
- Không phải, gia sư của tại hạ là Hồ Văn Chiêu, ngoại hiệu Kiếm Tổ.

Nữ tỳ suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Hảo khẩu khí, dám lấy tên là Kiếm Tổ à?

Lục Văn Phi nói :

- Đây cũng chỉ là đồng đạo giang hồ vì cảm mến mà cất nhắc gia sư chứ không phải người tự xưng ngoại hiệu.

Nữ tỳ cười lạnh :

- Người là đệ tử nhập môn của lão, kiếm thuật nhất định bất phàm. Bản cô nương muốn thọ lãnh vài chiêu.

Lục Văn Phi nói :

- Dao kiếm vô tình, không phải là chuyện đùa, huống hồ sở học của tại hạ không bằng một hai phần của gia sư.

Nữ tỳ rút kiếm khỏi vỏ :

- Đừng khách sáo, người có thể dùng hết sức mình để thi triển. Ta sẽ không đả thương người đâu.

Khẩu khí cao ngạo, giống như nhân vật trưởng thượng đang nói với hàng hậu bối. Lục Văn Phi cảm thấy một luồng hỏa bốc lên đầu, mày kiếm nhướng cao đang muốn phát tác, chợt nghĩ đến đối phương chỉ là nữ nhi, hà cớ gì phải bận tâm tranh giành kiến thức với nàng nên nén giận nói :

- Tại hạ có việc cần kíp không thể phụng mệnh, xin cáo từ.

Nữ tỳ nói :

- Không được, lời ta đã nói ra người phải cùng ta tỷ thí mấy chiêu, không được khinh người quá đáng.

Lục Văn Phi nhẫn nại nói :

- Tại hạ vừa ra giang hồ, việc gì cũng chưa hiểu, nào dám ngạo mạn khinh người, cô nương đừng nên hiểu lầm.

Nữ tỳ hứ một tiếng nói :

- Ta không cần biết, người không động thủ, ta sẽ ra tay trước.

Lời nói chưa dứt, kiếm đã đâm tới. Lục Văn Phi thấy kiếm thế của nàng thập phần lợi hại, kỳ ảo vô cùng không dám coi thường, vội rút thanh trường kiếm thi triển thế chiêu “Mai Hoa Ngũ Phúc” phong tỏa khắp châu thân. Nữ tỳ gạt đầu nói :

Một chiêu xuất thủ quả thật bất phàm, mạnh mẽ hơn cả một võ sư giang hồ.

Kiểm thức triển khai “keng, keng, keng”, liên tục ba kiếm đều là chiêu thức tấn công, thế công dũng mãnh lạ thường, không thể cho đối phương có cơ hội nghỉ ngơi.

Lục Văn Phi thấy kiếm thế của nàng với người mạo danh sư phụ vừa dạy cho mình rất giống nhau, trong lòng hoài nghi. Thì ra chàng đã học qua những chiêu thế đó rồi, giờ muốn đối phó lại thật rất dễ. Nữ tỳ liên tiếp tấn công bảy, tám kiếm, Lục Văn Phi chỉ một mực tránh né chưa hề đánh lại kiếm nào.

Nữ tỳ dựa vào kiếm thuật tinh ảo muốn bức Văn Phi ra tay hầu có cơ hội nhận ra lai lịch của chàng. Lục Văn Phi chỉ thủ không công khiến đối phương nghĩ đã bị khinh thị hừ một tiếng đang định thi triển cầm nã thủ đột nhiên từ xa vọng lại một giọng nói trong trẻo :

- Hà hà hãy dừng tay. Người định chuốc khổ vào thân sao?

Nữ tỳ dung mạo biến sắc, vội vã thu kiếm vào vỏ. Lục Văn Phi vốn không muốn động thủ cũng tra kiếm vào vỏ, quay người bỏ đi. Đi khoảng mười bước, thỉnh thoảng nghe nô tỳ phía sau gọi lớn :

- Lục tướng công xin trở lại, Công chúa của chúng tôi có lời xin hỏi ngài.

Lục Văn Phi ngại nàng ta gây rắc rối nhưng người ta đã có lời tương thỉnh không tiện cự tuyệt đành phải quay người trở lại hỏi :

- Công chúa gọi tại hạ có việc gì?

Nữ tỳ nói :

- Công chúa đang ngự bên kia, mời công tử đến sẽ biết.

Lục Văn Phi đã nghĩ ra mượn cớ này mà thăm dò kiếm thuật của nữ tỳ và kẻ mạo xưng sự phụ là một cho nên nói :

- Xin nhờ cô nương dẫn đường.

Nô tỳ cùng Lục Văn Phi đi khoảng hai ba trăm bước thì thấy một thiếu nữ vận cung trang che mặt bằng một tấm mạng trắng thần thái tiêu dao dường như cực kỳ mỹ lệ đang đứng dưới gốc thông già.

Nữ tỳ bước lên hai bước nghiêng người nói :

- Khẩu kiến Công chúa, kẻ theo dõi nữ tỳ vừa rồi chính là hần.

Lục Văn Phi ôm quyền nói :

- Tại hạ Lục Văn Phi, vừa rồi tại hạ có sự hiểu lầm.

Thiếu nữ che mặt lạnh lùng nói :

- Người võ lâm đến Thái Hành cực nhiều nhưng rất ít thanh y nữ, người nói nhận lầm thì người người truy tìm là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Là nghĩa huynh Vương Tôn của tại hạ có mang theo bốn nữ tỳ.

Nữ lang che mặt hừ một tiếng nói :

- Có lý lẽ vậy sao. Lẽ nào đường đường nam tử hán lại đem theo nữ tỳ vào giang hồ?

Lục Văn Phi nói :

- Nghĩa huynh của tại hạ chỉ là người nhàn rỗi, du sơn ngoạn thủy, chứ không phải người giang hồ.

Nữ lang che mặt nói :

- Ta hiểu rồi.

Rồi nàng nói qua chuyện khác :

- Hần là nghĩa huynh của ngươi, lẽ ra phải rất thân thiết, có sao lại không hòa thuận?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Vốn trước đây quả thật là thân thiết, giờ này mới biết là mình bị lừa.

Nữ lang che mặt nói :

- Ngươi bị lừa việc gì?

Lục Văn Phi nói :

- Xin tha lỗi tại hạ không tiện nói.

- Ngươi không nói cô nương cũng biết. Có lẽ mật đồ của ngươi đã bị gã lừa lấy?

Lục Văn Phi giật mình cười ha hả nói :

- Công chúa đoán sai rồi. Tại hạ chẳng có bản mật đồ nào cả.

Nữ lang che mặt dường như mỉm cười :

- Thế thì cho rằng ta đã đoán sai. Vậy người đến Thái Hành có việc gì?

- Tại hạ với Công chúa lần đầu gặp gỡ, sao lại hỏi nhiều như vậy?

Nữ lang che mặt hừ một tiếng nói :

- Người không nói ta cũng rõ. Báo cho người hay, lúc này người như cá mắc lưới, tạm thời xem ra chẳng có việc gì, chờ đến lúc người ta kéo lưới, chắp cánh bay cũng không khỏi.

Lục Văn Phi biến sắc nói :

- Điều này tại hạ thật không tin.

Nữ lang che mặt nói :

- Ta biết người không tin, nhưng mà sự thật vẫn là sự thật.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Tại hạ muốn biết nhân vật nào đang giăng lưới bắt cá.

Nữ lang che mặt nói :

- Lẽ nào người không biết cổ lẳng chi nội ẩn tàng rất nhiều bí mật?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ với học mỗi người một việc, chẳng liên quan đụng chạm gì thì lý do nào lại xung đột với nhau?

Nữ lang che mặt cười lạnh :

- Phi cầm tẩu thú, chim bay cá lội tự do có động chạm gì đến người đi săn mà sao khắp nơi tìm cách giương bẫy rập để bắt cho được chúng?

Lục Văn Phi ngẩn người nói :

- Thế chẳng lẽ ý bọn họ muốn xẻ thịt, lột da.

Nữ lang che mặt nói :

- Đúng vậy, bọn họ muốn đạt được bất cứ việc gì cũng không ra ngoài làm cách này.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Nói như vậy, bọn họ nhận định tại hạ có mang vật họ cần?

Nữ lang che mặt nói :

- Người rất thông minh, vừa nói đã hiểu ngay nhưng mà lúc này tình hình bất đồng, nhờ vậy người đã giảm bớt nguy cơ rất nhiều. Chỉ cần tự mình cẩn thận, đừng can dự vào chuyện người làm càn quấy thì chẳng việc gì xảy ra.

Lục Văn Phi thật kinh ngạc nói :

- Nói như vậy, tại hạ càng tìm hiểu càng hồ đồ sao?

Nữ lang che mặt nói :

- Ta kể cho người nghe một việc thì sẽ rõ. Có một loài xạ lộc mang trên người một túi chứa loại hương thơm là nguyên liệu quý giá để chế biến xạ hương danh tiếng, trong lúc đó nó bị người thợ săn truy đuổi khẩn cấp nên cần bế túi hương của mình đi. Cách này không phải là kẻ sách lâu dài.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Công chúa không cần cố gắng khai tâm cho tại hạ, tại hạ vốn dĩ ngu muội nên chưa hiểu ý.

Nữ lang che mặt gật đầu nói :

- Mất ngựa biết đâu đây chẳng phải là điều phúc. Người nói bị nghĩa huynh lương gạt không chừng nghĩa huynh người vì người mà làm vậy chẳng?

Lục Văn Phi biết nàng ám chỉ kim bài, không nhịn được hỏi lớn :

- Nàng là ai? Hà có gì cứ tra vấn tại hạ?

Nữ lang che mặt ngửa mặt nhìn lên đường đường như đang có điều gì suy nghĩ, không lý gì đến câu hỏi của chàng.

Lúc này trong rừng vang lên những tiếng bước chân đi đến hai người. Người đi đầu là một võ sinh công tử, sắc diện lãnh đạm, thân khoác áo choàng. Người đi sau chính là Bích Trần trang Tổng quản Tư Mã Ôn.

Thái độ của võ sinh công tử thập phần cao ngạo, bước nhanh lên hai bước chỉ nữ lang che mặt cười lạnh nói :

- Bản công tử tìm kiếm nàng đã nhiều, nay không ngờ lại ẩn nấp nơi này để hẹn hò với người ta.

Dứt lời chiếu ra tia hung quang lườm lườm Lục Văn Phi. Nữ lang che mặt còn chưa trả lời, hai nữ tỳ phía sau đã bước lên phía trước gần giọng nói :

- Cuồng đồ, người thật to gan! Dám khua môi múa mép trước mặt Công chúa ta.

Võ sinh công tử ngửa mặt lên trời cười lớn :

- Đừng nói là Công chúa giả đang bên ba, nếu là Công chúa thật của bản triều, bản công tử muốn nói là nói, nàng dám làm gì ta?

Hai nữ tỳ nổi giận song song rút kiếm khỏi vỏ có ý xuất thủ. Nữ lang che mặt nhẹ giọng nói :

- Đừng nên lỗmãng, mau đưa ta đi.

Hai nữ tỳ không còn cách nào đành phần hận thu gươm, thoái lui mấy bước đứng cạnh Công chúa. Võ sinh công tử thấy nữ lang không nổi giận, dương dương đắc ý cười ha hả nói :

- Bây giờ ở Thái Hành sơn là lúc phong vũ khẩn cấp, cô nương dám đơn thân đến trước để tham dự vào cuộc này, đảm lược quả thật bất phàm so với những nữ tử bình thường, hùng khí quá cao.

Nữ lang cười nói :

- Các người theo đuổi ta vì muốn nói mấy lời tán dương này sao?

Võ sinh công tử bước gần hai bước, cả mặt tươi cười nói :

- Tại hạ rất muốn cô nương dỡ khăn che mặt để được tận mắt chiêm ngưỡng hoa dung nguyệt mạo.

Nữ lang cười lạnh :

- Vậy cũng không phải việc khó.

Võ sinh công tử vui mừng nói :

- Nói như vậy cô nương bằng lòng?

Nữ lang che mặt đột nhiên sắc diện trầm trọng, lạnh lùng nói :

- Trên giang hồ hiếm có mấy người nhìn thấy chân diện của bản Công chúa, vì vừa thấy được cơ hội sinh tồn đã không còn nữa.

Võ sinh công tử ngửa mặt cười lớn :

- Quả có việc này sao? Tại hạ không tin có chuyện này.

Đột nhiên bước đến giờ tay muốn gạt phăng khăn che mặt của nữ lang. Vừa lúc gã ra tay, trước mặt kiếm quang lấp lánh. Hai nữ tỳ một tả một hữu, hai bên cùng đánh về phía gã một cách thần tốc khiến người ta kinh ngạc.

Võ sinh công tử tai nghe tiếng gió có điều khác lạ, không dám sơ xuất, vội vã thu tay trở về, trên mặt đầy nét giận dữ. Tư Mã Ôn chau mày bước lên trước nói :

- Ô công tử, đừng đem nàng ta ra làm trò cười. Chúng ta còn phải theo kế hoạch mà hành sự.

Ô công tử gật đầu nói :

- Vậy cũng được, nhưng phải nghe ta một việc.

Đường như việc này ra ngoài ý liệu của Tư Mã Ôn, lão nói :

- Chỉ cần đừng khiến tại hạ khó xử, đương nhiên sẽ tuân mệnh.

Ô công tử cười gian xảo nói :

- Nàng này tuy không nhìn thấy dung mạo, chỉ dựa vào vóc dáng và lời nói cũng khiến người ta mất hồn. Nếu như bắt được nghĩa là tiên phụ sẽ cho tại hạ vui chơi một bữa.

Hắn cười vang một hồi rồi không nói nữa. Tư Mã Ôn lượng lự nói :

- Điều này tại hạ phải bẩm cáo với Trang chủ định đoạt.

Ô công tử nói :

- Việc nhỏ mọn như vậy cũng phải báo cáo với Trang chủ sao? Theo ta việc hợp tác này không cần nói nữa.

Tư Mã Ôn vội nói :

- Công tử bất tất nóng nảy. Sự tình đã đến nước này, Bích Trần trang kết thâm thù với người ta cũng không đáng tiếc.

Ô công tử sắc diện tiêu tan giận dữ :

- Theo những lời nói này thì chúng ta cùng động thủ thôi.

Những lời nói của họ Lục Văn Phi nghe rất rõ ràng. Chàng là người hiệp nghĩa, hoành người chặn ngang trước mặt nữ lang, trầm giọng nói :

- Các người muốn làm gì?

Ô công tử đầu xem chàng ra gì, hừ một tiếng trên mặt đằng đằng sát khí. Tư Mã Ôn vội vã bước lên hỏi :

- Lục huynh đệ sao biết bọn họ?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Chưa hề quen biết.

Tư Mã Ôn nói :

- Bản Trang chủ thích thú nàng ta. Lục huynh đệ với nàng không can hệ gì nhau, tốt nhất đặt mình bên ngoài đi.

Lục Văn Phi nhướng cao mày kiêu nói :

- Tại hạ vốn không muốn xen vào chuyện phiếm, chỉ vì vừa rồi nghe những lời nói của hai vị không thể lọt tai, nghĩ rằng những lời này không đáng từ miệng của một người thuộc thân phận Tổng quản nói ra.

Tư Mã Ôn nóng mặt, trầm giọng nói :

- Một người làm việc gì cũng phải tự biết sức của mình, Lục huynh đệ muốn bảo vệ giai nhân chỉ e lực bất tòng tâm.

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Tại hạ tự không lượng sức nhưng chỉ biết rằng gặp việc bất bình phải ra tay chưa từng nghĩ đến hậu quả.

Tư Mã Ôn cười nói :

- Chỉ vì một người chưa từng quen biết mà dâng mạng của mình, vậy có đáng không?

Nữ lang che mặt biết bọn Tư Mã Ôn không có hảo ý nhưng cũng không tiếp một lời nào của Lục Văn Phi, chỉ lẳng lẳng đứng một bên như đang xem một trận náo nhiệt.

Lục Văn Phi biết người đơn thế cô, hơn nữa việc này cũng không liên quan gì đến mình nhưng bản tính chàng quang minh lỗi lạc, thấy chuyện bất bình không thể không can thiệp :

- Tại hạ có dâng mạng hay không vẫn còn khó nói.

Ô công tử không thể nhẫn nại, khoát bộ lên nói :

- Tư Mã huynh sao phải phí lời với gã, hãy để bản công tử thu thập.

Nữ lang che mặt đột nhiên nói :

- Ta thấy người dừng nên đặc ý, người tìm kiếm người đã đến rồi.

Ô công tử ngẩng đầu nói :

- Ta không tin có kẻ to gan tìm đến bản công tử.

Nữ lang chỉ tay nói :

- Người xem coi có phải chăng?

Lục Văn Phi theo tay nàng chỉ mà nhìn thì thấy Tạ Nhất Phi và Trương Nam cùng sánh vai vội đi tới. Ô công tử thấy những người kia chưa từng quen biết bèn hỏi :

- Bọn họ là ai? Sao lại tìm ta?

Nữ lang cổ ý cao giọng nói :

- Người bắt đi cô nương của Xuyên Tây Trương môn, bọn họ sao có thể tha cho người?

Ô công tử ngơ ngác hỏi :

- Người đang nói hồ đồ gì vậy?

Trương, Tạ hai người từ xa đã nhận ra tình thế căng thẳng ở hiện trường lại nghe nữ lang che mặt nhắc đến chuyện của Trương môn, lập tức tăng tốc đi nhanh lên phía trước.

Trương Nam mở miệng nói trước :

- Lục huynh đệ đây là việc gì vậy?

Lục Văn Phi cười nói :

- Tại hạ xem không quen hành vi bất thỉu của họ.

Trương Nam chỉ Ô công tử hỏi :

- Người này đã bắt đi Ngọc Phong phải không?

Lục Văn Phi nói :

- Tiền bối hỏi hẩn đi, tại hạ không rõ.

Trương Nam phi thân đến trước Ô công tử trầm giọng hỏi :

- Người đã bắt Ngọc Phong nhà ta phải không?

Ô công tử vốn tính cao ngạo, ngẩng mặt nói :

- Vậy thì sao?

Trương Nam giận nói :

- Người là người của Bích Trần trang à?

Ô công tử lạnh lùng nói :

- Bồn công tử ở môn phái khác đến đây, chỉ là làm khách mà thôi.

21. Chương 21: Đêm Trăng Sóng Nước

Trương Nam giận dữ nói :

- Bắt người trước, nói sau.

Nói rồi xòe tay chụp tay vào Mạch môn của gã. Ô công tử ngửa mặt cười nói :

- Ta xem ngươi sắp hết phiền não rồi.

Dứt lời lật bàn tay lại chụp vào khuỷu tay của Trương Nam, gã xuất thủ như điện, lợi hại dị thường. Trương Nam giật mình giảm bớt lòng khinh địch, thủ chưởng xuất công từ trên chém xuống chặt vào huyết Kiên Tinh của Ô công tử.

Ô công tử lách người sang bên, hữu chưởng xuất công một luồng chưởng kinh mãnh liệt vung lên đỡ lấy thế chém của Trương Nam.

Trương Nam đã khổ luyện hơn mười năm, lòng muốn cho đối phương phải chịu khổ nhục một hồi nên để cho chưởng lực xuất ra, liền tăng thêm mấy thành công lực ứng chiến cả hai chiêu đều là dương cương, chiêu thể cực mạnh. Hai luồng chưởng lực mãnh liệt gặp nhau, mặt đất bốc lên một trận bụi vàng. Trương Nam cảm thấy cánh tay nhức nhối phải lui một bước, Ô công tử cũng không hơn gì, thân người lắc lư mấy cái, bất giác bước lui hai bước mới dừng lại.

Hắn từ nhỏ đã thừa hưởng tuyệt nghệ của gia môn, được phụ thân tận tâm chỉ điểm gặp địch thủ trên giang hồ chưa từng bị sa cơ, lần đối chưởng này nhất thời đã khơi dậy hung khí ẩn tiềm trong con người gã, la to một tiếng bùng người lên phía trước, trong chớp mắt xuất ra chín chưởng, đá liên ngũ cước liên hoàn.

Trương Nam bị bức bách thoái lui liên tiếp năm, sáu bước mới tránh kịp, nhưng đã đánh mất thế thượng phong. Lục Văn Phi quan sát kỹ lưỡng thế đánh của Ô công tử thì thấy chưởng lực của gã hùng hậu, chiêu thức dị thường.

Đối với võ công các môn phái trên võ lâm hiện nay rất khác nhau, trong lòng chàng bất giác thập phần kinh dị. Cùng lúc với Ô công tử tấn công Trương Nam, trong rừng thỉnh thoảng đi ra một hán tử mặc áo màu xám, bảo vệ một cái kiệu màu tím đi thẳng đến nữ lang che mặt. Khiêng kiệu là hai phụ nhân khỏe mạnh. Đến trước mặt nữ lang, bèn vén rèm cửa kiệu lên. Nữ lang nhẹ nhàng cất bước vào bên trong kiệu. Phụ nhân khiêng kiệu lập tức khởi kiệu mà đi như bay.

Tư Mã Ôn không lên tiếng ngăn cản bọn họ. Lúc đó Trương Nam và Ô công tử đánh nhau, hơn hai mươi chiêu. Có thể nói Ô công tử đang trên thế thượng phong. Đột nhiên, Tư Mã Ôn lên tiếng gọi :

- Xin hai vị dừng tay.

Ô công tử thu chưởng lại cười ha hả :

- Võ học thế gia chẳng qua chỉ có vậy sao, bản công tử đã thấy rồi.

Trương Nam hầm hầm giận dữ hừ giọng nói :

- Có một ngày, lão phu sẽ cho người biết lợi hại của võ học thế gia.

Tư Mã Ôn từ tốn nói :

- Trương huynh xin đừng quá lời, việc này đều là hiểu lầm.

Trương Nam nổi giận nói :

- Nếu hần không giao trả diệt nữ, hần sẽ không xong với ta.

Tư Mã Ôn vội nói :

- Vị này là Ô công tử, vốn từ Quan ngoại đến đây. Hiện là khách của bản Trang. Vốn chưa từng gặp qua Trương cô nương của quý Môn. Vừa rồi vị cô nương kia dùng lời giả ngôn lừa bịp.

Trương Nam phần nộ nói :

- Điều này chính hần thừa nhận quyết không thể lắm.

Tư Mã Ôn quay mặt nhìn Ô công tử nói :

- Ô công tử, việc này thật sao?

Ô công tử cười lạnh :

- Ta có gặp qua Trương cô nương nào đâu. Chỉ vì muốn lão gặp Diêm vương mà thôi.

Tạ Nhất Phi phe phẩy cây quạt chen lời :

- Việc này tại hạ có thể tin được mấy phần?

Rồi hỏi tiếp Tư Mã Ôn :

- Nữ lang che mặt vừa rồi lai lịch ra sao?

Tư Mã Ôn nói :

- Đến hôm nay bản Trang cũng chưa biết được lai lịch của nàng ta. Theo tại hạ phán đoán, hết tám phần là đồng bọn của gã thiếu niên họ Vương.

Tạ Nhất Phi bán tín bán nghi nói :

- Tư Mã huynh vốn không rõ lai lịch sao lại cùng nàng xung đột?

Tư Mã Ôn giấu nét giận dữ nói :

- Nữ tử này hành động ẩn mật. Nội trong hai ngày nay, đã thương nhiều người của bản Trang nên tại hạ mới cùng Ô công tử truy tìm.

Lục Văn Phi cười lạnh, chen lời nói :

- Rõ ràng có người khởi tâm bất lương, hồ đồ mà gán tội cho người.

Ô công tử có tật giật mình, bước lên hai bước mắt lộ hung quang, hỏi :

- Người nói người nào khởi tâm bất lương?

Lục Văn Phi lạnh lùng nói :

- Lòng người tự biết, sao còn cố tình hỏi lại?

Ô công tử giận dữ xòe tay tổng ta một chưởng. Một luồng đại kinh phóng thẳng ra. Lục Văn Phi vội vã né người, mắt chàng tinh quang chớp sáng rõ ràng đã thực sự giận dữ.

Tư Mã Ôn vội vã bước lên ngăn cản Ôn công tử lại, nhẹ giọng nói :

- Tình thế trước mắt cực kỳ phức tạp. Ô công tử đừng vì những lời nói thị phi này mà nổi giận.

Lão nhìn thấy Ô công tử có ý không muốn động thủ nữa, bèn cung tay nói với Lục Văn Phi và Trương, Tạ hai người :

- Bích Trần trang tuyệt không có ý làm khó các vị, chỉ vì tệ Trang không muốn các vị rơi vào bẫy rập của người.

Trương Nam còn giận dữ, nói :

- Bích Trần trang có bắt diệt nữ hay không?

Tư Mã Ôn thở dài một tiếng, nói :

- Việc này tại hạ sẽ sớm báo rõ với Trương huynh, hơn nữa tậ Trang và quý Môn vốn không thù oán, có gì lại dùng hạ sách như vậy?

Trương Nam cảm thấy những lời này cũng có lý, sắc mặt dịu lại :

- Quý Trang minh bạch điều này thì tốt. Bổng Môn lập phái đã gần một trăm năm cũng không dễ dàng để người ta áp bức đâu.

Tư Mã Ôn mỉm cười nói :

- Uy danh của Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia vô lâm không ai là không biết. Nếu như không có dụng tâm khác bọn họ không thể sử dụng cách này?

Tạ Nhất Phi nghe trong lời nói có hàm chứa điều gì nên chậm rãi chen lời :

- Trừ phi Tư Mã huynh đã có manh mối này rồi.

Tư Mã Ôn gật đầu nói :

- Nơi đây không phải là chốn đàm luận. Tậ Trang cách đây không xa, kính thỉnh các vị vui lòng dời gót đến tậ Trang một chuyến.

Tạ Nhất Phi vì khẩn trương muốn tìm được Tạ Bảo Thụ, vội hỏi Trương Nam :

- Ý Trương huynh thế nào?

Trương Nam cũng đồng tâm với lão nên gật đầu nói :

- Tư Mã huynh đã có manh mối. Chúng ta cũng nên đi một chuyến xem sao.

Tư Mã Ôn chìa tay nói :

- Tại hạ xin đi trước dẫn đường các vị.

Lục Văn Phi thấy mình cùng đi có vẻ bất tiện vòng tay cáo từ nói :

- Tại hạ trên người có việc không tiện đi cùng các vị.

Dứt lời quay người bỏ đi. Tư Mã Ôn vội vã gọi :

- Xin mời Lục huynh cùng đi đến tậ Trang.

Trương Nam nói :

- Gã không muốn đi cũng được thôi.

Lục Văn Phi nghe rất rõ, nhưng chàng cố ý không biết, đi nhanh trên đường. Đột nhiên, bên đường xuất hiện một thôn nữ, vội gọi chàng :

- Lục đại ca, xin mời qua đây.

Lục Văn Phi chớp mắt nhìn xem thì thấy người thôn nữ kia có gương mặt sáng sủa, nụ cười tươi tắn thập phần kiều mỹ nhưng chưa hề quen biết, lạ lùng hỏi :

- Sao cô nương lại biết tên tại hạ?

Thôn nữ mỉm cười bí mật nói :

- Tiểu muội Vân Nương, Lục đại ca sao lại quên rồi?

Lục Văn Phi nghe rõ giọng nói của nàng quả chính là Vân Nương nhưng không rõ vì sao một cô nương đen đúa, đột nhiên có thể biến thành mỹ lệ như vậy. Vân Nương nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của chàng không nhịn được cười khúc khích :

- Đừng có ngẩn người kinh ngạc như vậy.

- Lúc ở Túy Bất cư, tiểu muội đã dùng thuật dịch dung mà biến đổi dung mạo.

Lục Văn Phi lúc này mới tỉnh ngộ :

- Thì ra là vậy.

Mục quang chàng quét bốn bề, không thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu nên hỏi :

- Công Tôn tiền bối không cùng đi với cô nương sao?

Vân Nương nói :

- Phụ thân muội đang ở phía trước không xa. Muội dẫn huynh đi.

Vân Nương đưa Lục Văn Phi đi đến một sơn thôn rồi nói :

- Gần đây phụ tử muội trú ngụ nơi này, thật vô cùng yên tĩnh.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Nếu như là một nông trang thì thật an toàn tự tại biết bao, thật hơn hẳn người vô lâm trên giang hồ phải xuôi ngược tranh đoạt cùng nhau.

Phụ tử Mang Tẩu sống trong ba gian nhà tranh dựa vào chân núi.

Văn Phi và Vân Nương vừa đến trước cửa nhà, bên trong đã vang ra giọng nói của Tuyết Sơn Mang Tẩu :

- Vân Nương, ai đến đó?

Vân Nương phản chấn nói :

- Phụ thân, Lục đại ca đến đây.

Tuyết Sơn Mang Tẩu vội nói :

- Làm sao hắn đến đây, mau mời vào.

Vân Nương vui vẻ kéo tay Lục Văn Phi vào rồi nói :

- Phụ thân muội ngày ngày đều nhớ đến huynh. Quả nhiên hôm nay huynh đã đến đây rồi.

Lục Văn Phi khoát bộ bước vào thì thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu trên người khoát bộ nông y, thanh thoi ngồi ở thảo đường nên ôm quyền thi lễ nói :

- Gần đây tiền bối khỏe chứ?

Tuyết Sơn Mang Tẩu thông thả nói :

- Lão hủ bất quá là người gia phá thân vong nhà tan cửa nát phải thân lưu lạc ngay cả vật thiết yếu cũng bị đoạt mất, tâm tình sao có thể tốt được.

Lục Văn Phi cảm thấy lòng kích động thấp giọng nói :

- Tiền bối kiến cổ nhân...

Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng tiếp lời :

- Hậu bất kiến lai giả...

Lục Văn Phi lại nói :

- Niệm thiên địa, chi du du...

Tuyết Sơn Mang Tẩu vội đọc tiếp :

- Độc thương nhiên nhi lệ hạ...

Vân Nương xòe tay làm dấu :

- Đây là đoạn thứ mấy?

(Đây nguyên là bài thơ của Trần Tử Ngang :

“Tiền bất kiến cổ nhân

Hậu bất kiến lai giả

Niệm thiên địa chi du du

Độc thương nhiên nhi lệ hạ”.

Tạm dịch :

“Ai người trước đã qua

Ai người sau chưa lại

Nghĩ trời đất vô cùng

Một mình tuôn giọt lệ”)

Lục Văn Phi cũng đưa tay làm dấu đáp :

- Đoạn thứ ba.

Tuyết Sơn Man Tẩu trầm giọng nói :

- Đoạn của lão hũ thứ hai.

Nói dứt, thở một hơi dài nói :

- Việc này, sao hiền điệt không nói sớm?

Lục Văn Phi nói :

- Văn bối từ lâu đã có ý thổ lộ nhưng vì nhân tâm khó lường nên không dám nói ra.

Tuyết Sơn Mang Tẩu xòe tay ra nói :

- Đồ vật có mang bên người chẳng cho lão xem qua.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Mật đồ của văn bối cũng bị mất rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu giật mình nói :

- Là ai đã đoạt mất?

Lục Văn Phi phẫn nộ nói :

- Người này quá độc ác, mạo nhận gia sư gạt văn bối.

Vân Nương chợt hỏi :

- Chính là người đã giải vây cho chúng ta chẳng?

Lục Văn Phi nói :

- Chính lão ấy. Lão đã dựa vào mấy chiêu kiếm thuật truyền thụ cho tại hạ, thừa lúc tại hạ toàn tâm luyện kiếm mà lấy đi mật đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chăm chú lắng nghe kể, hồi lâu mới nói :

- Sư đồ tình thâm như phụ tử, hấn làm sao gạt được hiền điệt. Nói không chừng hấn chính là lệnh sư.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Điều này không thể được.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Sao lại không được? Có lẽ lệnh sư biết hiền điệt kinh nghiệm giang hồ còn non kém, tạm thời lấy đi để bảo quản thay cho hiền điệt.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Thực không dám che giấu, mười năm trước gia sư đã mất đi công lực. Lúc này không có thể hồi phục được.

Vân Nương cười lạnh nói :

- Huynh đã biết sư phụ không thể đến đây vì sao lại bị người ta lừa gạt.

Lục Văn Phi trầm ngâm một lát, hồi lâu mới nói :

- Lúc đó tại hạ đã đem ý nghi ngờ, chỉ vì đối phương không có lòng ám hại lại có ý chỉ điểm, không ngờ rằng cuối cùng lại rơi vào bẫy rập của người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm tư một lát rồi nói :

- Tuy mật đồ thứ hai và thứ ba của chúng ta đã mất đi nhưng bọn chúng không có phần mật đồ thứ nhất cũng không có cách gì lấy được bảo tàng. Cho nên chúng ta còn có cơ hội đoạt lại mật đồ, chỉ cần một chút manh mối không khó khăn gì cũng tìm được.

Vân Nương tiếp lời :

- Nhưng mà ngay cả kẻ cướp mật đồ chúng ta cũng không biết, đi đâu mà tìm đây?

Lục Văn Phi từ tốn nói :

- Tại hạ đã thấy có chút tia sáng, nếu như bọn chúng vẫn còn lưu lại Thái Hành thì sẽ dễ dàng tìm thấy.

Vân Nương vội hỏi :

- Người mà huynh nói là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đoán là nghĩa huynh Vương Tôn đã làm việc này.

Vân Nương lắc đầu nói :

- Hoàn toàn là “Ngưu đầu bắt đỉ mã chủ” không thể rêu ông nọ cấm cầm bà kia. Quyết không phải là hấn.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ nói người chủ sự là hấn, thực tế người động thủ chính là vị Bạch Hồ Tư đại thúc.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tỉnh ngộ sai một bước dài nói :

- Không sai, chính là hấn. Lão hủ từ lâu đã hoài nghi người này có dụng tâm lợi dụng hiền đệ.

Vân Nương ngẫm nghĩ một lát nói :

- Bức mật đồ thứ hai của phụ thân chắc cũng do lão Bạch Hồ Tư này cướp đi?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Có thể như vậy lắm.

Lão thở dài một hơi, lại tiếp :

- Tình thế Thái Hành mấy hôm nay so với những ngày trước không biết đã phức tạp lên bao nhiêu lần. Lão hủ không biết phải làm gì cho tốt.

Lục Văn Phi vẫn nghĩ đến việc nữ lang che mặt và võ sinh công tử, chàng tiếp lời :

- Phải rồi, chỉ hai ngày đã đến thêm hai bang phái, dường như mang thủ hạ theo không ít.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài :

- Hắc Long bang và Xuyên Tây Trương môn, chúng ta có thể biết lai lịch, còn như Vương Tôn, nữ lang che mặt, và gã thiếu niên họ Ô từ Quan ngoại đến, ngay cả bang phái chúng ta đều không biết, quả thực rất khó hành động.

Vân Nương nói :

- Chúng ta chỉ theo mật đồ mà lấy bảo tàng chứ không phải cùng người ta gây chuyện, quan tâm làm chi đến những người này.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh :

- Con cho rằng đây là chuyện đùa sao? Tìm bảo tàng cũng phải phòng ngừa người đến cướp. Đến lúc đó e rằng con không ra tay không được.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Lúc này, nói đến việc lấy bảo tàng thực quá sớm. Trước tiên chúng ta phải tìm cho ra nghĩa huynh Vương Tôn mới đúng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm nói :

- Lão hủ sợ rằng bọn họ đoạt được mật đồ đã cao bay xa chạy, nếu thế thì thật là phiền phức.

Vân Nương nói :

- Con không nghĩ như vậy.

Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Sao con biết bọn họ không làm như vậy?

Vân Nương nói :

- Vương Tôn không giống kẻ xấu, hơn nữa, chàng đối với Lục đại ca tình ý thâm sâu không lý gì hại đại ca.

Lục Văn Phi cảm khái nói :

- Quả thật nghĩa huynh đối với tại hạ không tệ nhưng họa hổ họa bì nan họa cốt, lòng người khó dò, sao có thể chỉ nhìn được bề ngoài. Thật khó đoán.

Vân Nương bí mật cười nói :

- Dựa vào tình nghĩa của Vương Tôn đối với huynh, hẳn nhất định không hại huynh đâu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng, cúi đầu trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên ngẩng lên nói :

- Mật đồ lão hủ có được tuy là phần thứ hai nhưng theo lão hủ nhiều năm suy đoán, huyết chôn giấu bảo tàng phải nằm trong mật cốc nơi mật đồ đã bị mất đó. Đêm nay trăng tròn, hai con nên đi thám thính một phen.

Vân Nương mừng rỡ nói :

- Đêm nay là mười bốn, nữ nhi cùng Lục đại ca đồng hành thì hay quá.

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật đầu nói :

- Được rồi, nhưng con phải ghi nhớ mấy câu dặn dò của phụ thân, đến lúc đó sẽ tránh được nhiều phiền phức.

Vân Nương nói :

- Có gì xin phụ thân dặn dò.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Gã thiếu niên họ Vương kia phong thái tao nhã, tâm tình không lộ, e rằng lai lịch bất phàm, tuy gã lừa gạt lấy đi mật đồ Lục hiền đệ nhưng gã không đoạt mật đồ bằng phương sách hèn mạt, hay vì muốn giảm

bớt nguy cơ cho Lục hiền diệt nên làm như vậy. Cho nên cần phải khách khí với gã, sau này có thể thêm được cánh tay trợ lực.

Lục Văn Phi nói :

- Lời tiên bói dạy rất đúng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại nói :

- Thế lực chủ yếu ở Thái Hành hiện nay có Bích Trần trang, Hắc Long bang, Trương Tạ hai phái còn có Bạch Cốt giáo lại thêm nữ lang che mặt và thiếu niên họ Ô vừa mới đến. Trong này, có Hắc Long bang, Trương Tạ hai nhà đều là chính tông môn phái, không gặp chuyện vạ bất đắc dĩ thì không được cùng họ gây hấn. Còn nữ lang che mặt cũng giống như Vương Tôn cũng cần giao hảo, ngoài ra lão tà ma Đào Hàn Sinh và Bích Trần trang không chỉ muốn đoạt bảo vật mà còn ẩn giấu dã tâm độc bá võ lâm cần phải nên tránh xa mới được.

Mang Tẩu tuy đôi mắt đã mù nhưng phân tích tình thế Thái Hành thập phần thông suốt. Lục Văn Phi vô cùng kính phục gật đầu nói :

- Văn bói nhớ rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chột thở dài mà nói :

- Lão hủ và lệnh tôn nhận sự ký thác của cố chủ bảo tồn mật đồ, chỉ vì sự cẩn thận quá đáng đến nỗi lỡ cả đại sự. Nếu như lúc đó cùng lệnh tôn trao đổi mật hiệu thì có lẽ lệnh tôn đã tránh được tai nạn.

Dứt lời từ trong khóe mắt rơi xuống mấy giọt lệ già nua càng khiến Lục Văn Phi xúc động bi thương khiến cho nước mắt cũng tuôn trào ràn rụa, phần hận nói :

- Lục mỗ nếu không tự tay giết chết kẻ thù quyết không làm người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài :

- Hiền diệt bi thương vô ích, việc cần kíp trước mắt là đi thám thính. Các con đi đi.

Vân Nương vào trong thu xếp hành trang. Vai mang binh khí đi ra nói :

- Lục đại ca, chúng ta đi thôi.

Lục Văn Phi gật đầu cùng sánh vai Vân Nương cất bước ra ngoài. Lúc này tuy đã gần canh hai, bầu trời trong trẻo ánh trăng kỳ ảo, chiếu những tia sáng vàng dịu lấp lánh bàng bạc sáng khắp đường núi.

Vân Nương ngược mặt nhìn trăng mỉm cười nói :

- Chuyển đi này dù không gặp Vương Tôn thì cũng đáng.

Lục Văn Phi cũng cười nói :

- Vô cớ chạy trên đường núi khúc khuỷu như vậy thì đáng cái gì?

Vân Nương cười thật tươi nói :

- Cố nhân độc dạ vì mỹ đàm, người xưa xem chuyện dạo trăng là hay, chúng ta đêm nay đi dưới bóng trăng cũng là tao nhân nhã sự.

Lục Văn Phi cố ý ngắt lời nàng :

- Nếu như trên đường gặp cường địch thì sao?

Vân Nương giơ cao thanh kiếm nói :

- Thế thì sẽ có một trường quyết đấu.

Hai người vừa đi vừa nói không lâu đã đến cốc khẩu. Văn Phi đột ngột dừng chân nói nhỏ :

- Trong cốc dường như có người.

22. Chương 22: Kim Bài Lấp Lánh Ánh Trăng

Vân Nương đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên thấy lố nhố bóng người trong cốc đường như đang tìm kiếm vật gì, nàng chậm rãi nói :

- Chúng ta đến đó xem thử.

Hai người triển khai khinh công, men theo bóng cây, tiến thẳng vào trong cốc. Từ xa đã thấy nữ lang che mặt cùng đi có hai nữ tỳ trong tay đang cầm một miếng kim bài sáng bóng lấp lánh dưới ánh trăng. Lục Văn Phi giật mình kinh ngạc nói nhỏ với Vân Nương :

- Mật đồ bảo tàng chỉ có ba miếng, phụ thân nàng và phụ thân tại hạ mỗi người giữ một phần, còn phần kia lẽ nào ở trong tay của công nương này?

Vân Nương xem xét kỹ lưỡng lắc đầu nói :

- Không phải, nàng ta cầm đường như một mảnh rất lớn phải chăng là nguyên tấm mật đồ.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Quả nhiên là hơi lớn một chút, chúng ta đi hỏi nàng ta xem.

Vân Nương vội nói :

- Không được, như vậy có thể bị nàng hiểu lầm.

Lục Văn Phi đang lúc do dự không quyết. Nữ lang che mặt đã cất kim bài vào ngực quay mặt nói với hai cô nữ tỳ :

- Ta nghĩ là chính nơi này. Chúng ta mau động thủ thôi.

Nữ tỳ lớn tiếp lời :

- Theo nô tỳ thấy hay là chờ người của ta đến nhất tề động thủ sẽ tránh sơ suất.

Nữ lang che mặt cười lạnh nói :

- Người sợ có người tranh đoạt sao?

Nữ tỳ nói :

- Người giang hồ đến Thái Hành rất đông. Công chúa tuy võ công cao cường nhưng người đông cũng khó bề chống cự.

Nữ lang che mặt hừ một tiếng :

- Bọn chúng dám. Trừ phi bọn chúng không muốn còn mạng sống.

Chợt nghe trên vách núi một giọng nói âm u :

- Nếu cô nương muốn cùng bản Giáo hợp tác thì có thể vạn phần không sơ suất một.

“Vù” một tiếng, một người toàn thân áo trắng phi thân đáp xuống vách núi. Lục Văn Phi nhận ra chính là Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh, chàng không nhịn được “hừ” lên một tiếng. Nữ lang che mặt quay lại dặn dò nữ tỳ lớn :

- Hạ Hà, người đến nói với lão, bản Công chúa không quen nhìn hạng người quỷ khí âm u như lão, bảo lão đi đi.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười lớn nói :

- Đây là Thái Hành sơn, người đừng ra giọng Công chúa.

Lão cười lớn một hồi rồi lại nói :

- Bản Giáo chủ đưa ra chuyện hợp tác là quá khách khí với người rồi, nếu người không biết điều đừng trách oan bản Giáo chủ.

Nữ lang che mặt đột nhiên quay người lại nói :

- Ta hỏi lão, Bạch Cốt giáo có bao nhiêu thế lực?

Đào Hàn Sinh hừ một tiếng :

- Lực lượng có bao nhiêu bây giờ khó nói rõ nhưng bản Giáo chủ đưa ra việc hợp tác với người, tự nhiên chắc chắn có lợi cho người.

Nữ lang che mặt cười lạnh nói :

- Người với Trương, Tạ hai nhà ai mạnh hơn?

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười nói :

- Bọn họ chỉ là hư danh, tính mà làm chi.

Nữ lang che mặt xoay người không thèm đếm xỉa đến lão.

Đào Hàn Sinh nhìn thấy kim bài lấp lánh trong áo của nàng, khinh thị nàng chỉ có ba nữ nhi nhỏ tuổi, bất giác trong lòng nảy sinh ý muốn đoạt kim bài, cũng nảy ra ý giết người diệt khẩu. Cho nên lão, âm thầm đưa ra một luồng âm công cực mạnh.

Nữ lang che mặt quay lại nói :

- Lúc này, bản Công chúa cũng có một chút tin tưởng lời của lão, bởi vì sau khi lão lộ diện những người ẩn núp trong bóng tối không một người dám đi ra, có thể thấy bọn họ đều sợ lão. Bây giờ, ta cho lão trong thời gian một tuần trà, nếu trong thời gian này quả thật bọn họ không dám xuất hiện bản Công chúa sẽ hợp tác.

Đào Hàn Sinh tự nghĩ :

“Mình đến đây thần bất tri, quỷ bất giác”.

Nào ngờ sau khi nghe lời nói, lão nhanh chóng phát giác có người bên cạnh. Tâm vừa nghĩ sát cơ đã nổi dậy, lão quay người lại xông vào nữ lang che mặt, lão thân pháp tuy nhanh nhưng nữ lang che mặt cùng hai nữ tỷ càng nhanh hơn lão, thét lên một tiếng song kiếm nhất tề xuất ra nghênh diện ứng chiến.

Đào Hàn Sinh thân hình cất lên, bất ngờ cảm thấy một màn kiếm thế lạnh lẽo từ trên đầu chụp xuống. Thế kiếm đến vừa nhanh vừa mạnh, rõ ràng kiếm thuật của người xuất chiêu cực kỳ thâm hậu, bất giác giật mình, không dám mạo xuất ra chiêu chống đỡ lão hít một hơi chân khí vào đan điền thoái lui như điện xẹt.

Một chiêu của hai nữ tỷ khiến Đào Hàn Sinh kinh sợ tháo lui, nhưng cả hai không truy kích mà một tả một hữu chống kiếm đứng hai bên nữ lang che mặt mà bảo vệ, nữ lang che mặt mỉm cười nói.

- Thì ra người ta không sợ lão cho nên đều đến cả đây.

Đào Hàn Sinh quay đầu lại nhìn thì thấy Trương Nam và Tạ Nhất Phi sóng vai bước đến, lão chau mày mở miệng nói :

- Nhị vị đến thật đúng lúc, xin nhờ đối phó với hai nữ tỷ nà. Tại hạ đến đoạt lấy đồ vật trong người của nàng kia.

Tạ Nhất Phi mỉm cười nói :

- Ta chỉ có hư danh sao dám cùng Giáo chủ hợp tác?

Đào Hàn Sinh khấn trương nói :

- Lúc này, thời gian như vàng. Tạ huynh hà tất vặn hỏi. Đồ vật vào tay, tam phái ta sẽ chia ba.

Tạ Nhất Phi cười ha hả nói :

- Giáo chủ muốn ta vì người đẩy lui quân địch còn người thì chiếm lấy mật đồ. Chủ ý này thật tuyệt vời.

Đào Hàn Sinh trong lòng thầm hận vô cùng, ngoài mặt vẫn nhẫn nhục cầu toàn nói :

- Nếu hai vị đa nghi như vậy tất sẽ lỡ cả đại sự.

Tạ Nhất Phi lắc đầu nói :

- Điều này chưa chắc như vậy. Tại hạ có thể cùng Trương huynh phân ra một người đương cự Giáo chủ, một người đối phó với hai nữ tỳ rồi sẽ cướp lấy mật đồ, tin rằng sẽ không lỡ việc.

Đào Hàn Sinh nổi giận nói :

- Nói như vậy, nhị vị muốn công nhiên đối địch với tại hạ?

Tạ Nhất Phi sầm mặt nói :

- Tình thế bức bách đành phải đắc tội.

Đào Hàn Sinh đôi mắt quét ra hai luồng lực quang, trên mặt sát cơ đã hiện, công lực đã vận đến mười thành. Trương Nam giành bước lên trước nói :

- Tạ huynh bắt tất nhiều lời, tên này giao cho đệ.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười nói :

- Trương huynh tự hỏi có thể đỡ được hai mươi bốn chiêu Bạch Cốt Âm Phong trảo của ta chăng?

Trương Nam ngậm vận công lực, cười lạnh không nói. Đối phương, hai bên đang trong thế đối địch kiếm đã rút, cung đã trương. Bỗng trên vách núi phi thân xuống ba người chính là Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường, Phó bang chủ Trịnh Trọng Hổ, Đường chủ Dịch Hiểu Thiên.

Hạ Long Tường sải bước lên trước, trầm giọng nói :

- Nhị vị khoan động thủ. Nghe tại hạ một lời.

Trương Nam thở ra một hơi, tản mạn công lực, từ tốn nói :

- Hạ bang chủ có điều chi dặn dò?

Hạ Long Tường liếc nhìn nữ lang che mặt rồi nói :

- Trương huynh và Đào huynh vì sao lại muốn ra tay?

Đào Hàn Sinh cướp lời nói trước :

- Trương Nam có ý đồ cùng với Tạ Nhất Phi hợp lực đoạt lấy mật đồ bảo tàng trong người cô nương kia.

Hạ Long Tường cười lạnh nói :

- Nếu hai vị đoạt được mật đồ bảo tàng, tự hỏi có thể đương cự với việc vây công của các bang phái chăng?

Tạ Nhất Phi nói :

- Có thể hay không có thể chống cự được là việc sau này. Ta tin rằng, hợp lực của hai phái thì còn sợ ai nữa?

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Các vị huynh đài đều là lão giang hồ. Đối với tình thế Thái Hành trước mắt chắc cũng đã thập phần minh bạch. Chúng ta không thể tàn sát lẫn nhau, sợ rằng khi gặp chuyện nguy nan, một thân khó thoát.

Đào Hàn Sinh cười lạnh chen lời nói :

- Hạ huynh bắt tất nhiều lời, Đào mỗ hành sự trước nay chưa từng tính đến hậu quả.

Hạ Long Tường ngửa mặt cười nói :

- Xem ra những lời này của tại hạ quá dư thừa.

Ngừng một lát lại nói :

- Nếu như cô nương này thân mang mật đồ, các vị cứ ra sức tranh giành, Hắc Long bang bằng quang tọa thị, tuyệt không nhúng tay vào.

Dứt lời, lão bèn lui ra đứng một bên, Đào Hàn Sinh nói với Trương, Tạ hai người :

- Các người đã thấy rõ rồi chứ, ai ai trên miệng cũng nói đạo lý, thực tế là đều chờ tiện lợi cho riêng mình.

Tạ Nhất Phi dùng truyền âm nói với Trương Nam :

- Lúc này chúng ta phải làm gì?

Trương Nam cũng dùng truyền âm để nói :

- Có thể hợp tác với lão tà ma này, để lão động thủ trước :

Tạ Nhất Phi lắc đầu nói :

- Đạo Hàn Sinh là tên giáo quyệt, tham lam, lão không dành cho mình cơ hội chia phần đâu.

Trương Nam nói :

- Thế thì chúng ta ra tay trước để lão đương cự Hắc Long bang.

Tạ Nhất Phi nói :

- Cũng không được, nếu hợp lực Bách Cốt giáo đối kháng Hắc Long bang có thể nắm chắc phần thắng nhưng có còn sức đối phó với nữ lang che mặt không?

Trương Nam nói :

- Theo huynh nói như vậy, lẽ nào không còn cách sao?

Tạ Nhất Phi nói :

- Tình thế trước mắt chỉ còn cách nghe theo Hắc Long bang hợp lực ba phái đại sự mới thành.

Trương Nam vốn biết Tạ Nhất Phi tâm cơ thâm trầm nên nói chậm rãi :

- Thế thì huynh thử xem.

Tạ Nhất Phi lẳng lặng đi về phía Hạ Long Tường. Đào Hàn Sinh thấy hai người khước miệng di động nên hiểu rõ. Thấy Tạ Nhất Phi đi về phía Hạ Long Tường lão không dần được lạnh lùng cười nói :

- Các vị có ý đồ hợp tác với Hắc Long bang chẳng khác mưu chuyện cấp thời với hai kẻ có dã tâm.

Nữ lang che mặt đối diện với cường địch trước mặt như không hề úy sợ, dường như lúc này đã hết hứng thú ngoảnh mặt nói với hai nữ tỳ :

- Các người dặn dò bọn chúng chừng nào đến đây đón ta. Sao bây giờ vẫn chưa thấy đến?

Hai nữ tỳ đồng thanh đáp lời :

- Nô tì đã theo lời Công chúa dặn dò, lúc này chắc đã lên đường rồi.

Nữ lang che mặt dường như có vẻ khó chịu nghiêm khắc nói :

- Ta đang mệt mỏi đây. Người bảo Ngọc nô đến hối thúc bọn chúng nhanh lên.

Nữ tỳ lớn tuổi vâng lời lấy xuống hai miếng lụa trắng phủ trên lưng, lộ ra một lồng chim tinh xảo, bên trong là một đôi anh vũ, lông trắng mỡ đỏ. Nữ tỳ lệ làng mỡ lông chim ra dặn dò Ngọc nô :

- Người mau đi thông báo cho bọn họ mau đến rước Công chúa.

Con chim anh vũ lông trắng mỡ đỏ kia không chỉ hiểu được ý người mà còn có thể nói được, nó liên tục nói :

- Biết rồi, biết rồi.

Đôi cánh của nó xòe ra vút lên trời bay mất.

Đào Hàn Sinh tự biết, một tay khó võ nên tiếng, không dám sơ suất động thủ nhưng cũng không cam tâm đi khỏi. Lão như hổ đói rình mồi, lẳng lặng chờ đợi cơ hội.

Đột nhiên, thấy nữ tỳ thả chim anh vũ, bất giác thất thanh la lớn :

- Không xong, bọn chúng cầu viện binh.

Lời vừa dứt lão nhón chân phi thân vút lên, xòe tay chụp lấy anh vũ. Thế phóng người này của lão cao đến bốn năm trượng, vút lên như mũi tên nhưng mà chim anh vũ đã được huấn luyện kỹ lưỡng nên vô cùng linh hoạt. Vừa ra khỏi lồng đã như mũi tên xẹt lên giữa lưng trời tung cánh lượn một vòng chớp mắt bóng trắng đã mất hút.

Đào Hàn Sinh dù khinh công cao hơn nữa cũng không bì kịp phi điều. Lão phi thân lên xuất thảo cực kỳ nhanh nhưng chỉ chụp vào khoảng không, mắt đã phải đáp xuống mặt đất.

Nữ lang che mặt cười khúc khích nói :

- Lão đó làm gì vậy? Hay là muốn so tài phi với Ngọc nô của chúng ta?

Nữ tỳ đứng bên cạnh phần nộ nói :

- Người này xấu xa đê hèn, lão muốn bắt Ngọc nô.

nữ lang che mặt hừ một tiếng nói :

- Lão dám, chỉ cần lão đụng phải Ngọc nô của ta một chút thì ta sẽ nhổ sạch râu mép của lão đi.

Đào Hàn Sinh tuy động một chút là giết người nhưng tính tình gian xảo vô cùng, rõ ràng nghe được lời nói của nữ lang che mặt nhưng cố ý không nghe, Trương Nam đứng cách xa lão không bao nhiêu, phản ứng không linh mẫn bằng Đào Hàn Sinh. Chờ cho đến lúc Đào Hàn Sinh nhón người phi thân lão mới nghĩ đến phải làm gì, vội vã cho tay vào ngực áo nắm Mai Vũ kim mang nhưng Anh vũ đã mất hút từ lâu rồi đành phải âm thầm cất Mai Vũ kim mang vào ngực áo.

Đào Hàn Sinh muốn lấy lại thể diện cố ý châm chọc Trương Nam :

- Ám khí của Trương môn vang danh bốn biển, vừa rồi nếu Trương huynh ra tay, phi điều ắt không thoát khỏi.

Trương Nam nói :

- Tại hạ rất ít dùng ám khí, đáng tiếc là diệt nữ Ngọc Phong không có ở đây, nếu có tất không lỡ việc.

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Bọn chúng đã thả tín hiệu, hậu binh không lâu sẽ đến. Giờ này, chúng ta không ra tay sẽ mất đi thời cơ.

Bất ngờ, lúc này Hạ Long Tường sải bước đến trước mặt nữ lang che mặt ôm quyền nói :

- Lão hủ Hạ Long Tường là Hắc Long bang chủ có vài lời xin thỉnh giáo cô nương. Nữ lang che mặt, ngẩng lên nhìn mây trắng trôi trên trời cao, chẳng thèm quay lại lạnh lùng nói :

- Lão nói đi.

Hạ Long Tường hỏi :

- Cô nương phải chăng là hậu nhân của Tấn vương?

Nữ lang che mặt nói :

- Trước nay bản cô nương không thích đem thân thể của mình nói với kẻ vô can.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Như vậy cô nương đã mặc nhiên thừa nhận rồi.

Nữ lang che mặt nói :

- Ta đã nói qua không thích đem thân thể của mình ra nói với kẻ vô can.

Hạ Long Tường mắt đi về mặt tươi cười nói :

- Các môn phái đến Thái Hành hiện nay, hạng người nào cũng có, cô nương một thân cô độc, riêng lẻ, một mình lại thám thính bảo tàng, không cảm thấy quá mạo hiểm sao?

Nữ lang che mặt cười lạnh :

- Đó là việc của ta không cần người quan tâm.

Hạ Long Tường nói :

- Theo lão hủ biết, trừ những người ở đây ra những lực lượng trong bóng tối không biết có bao nhiêu. Nếu cô nương muốn an nhiên ra khỏi cốc này chỉ sợ sẽ không dễ dàng đâu.

Nữ lang che mặt điềm nhiên cười nói :

- Ta không tin có kẻ ngăn được bước ta đi.

Hạ Long Tường nói :

- Bí mật của cô nương đã bị lộ. Tuy võ công cao cường, muốn ra khỏi trùng vây nơi đây thật là một việc rất ư mạo hiểm gian nan.

Nữ lang che mặt không nhả nài được nữa nói :

- Nếu đúng như vậy, lão tính như thế nào?

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ cùng Xuyên Tây Trương môn, Trương ngũ gia, Kim Lăng Tạ gia nhị gia thương lượng đã có kết quả. Ý muốn hợp lực tam phái đưa cô nương về bốn Bang, không biết ý cô nương như thế nào?

Nữ lang cười khanh khách nói :

- Hay lắm, có người đưa đón ta đương nhiên là tốt rồi, nhưng mà đây là ý muốn của các vị. ta thật chẳng dám nhận lãnh thâm tình đó.

Tạ Nhất Phi thấy nữ lang che mặt lời nói mỉa mai, châm chọc lão nén giận chen lời :

- Điều này là tự nhiên, chúng ta vốn thi ân bất cầu báo.

Nữ lang gật đầu nói :

- Quả thật, ta đã không nhả nài được nữa. Bây giờ muốn đi thì như thế nào?

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Đương nhiên là càng nhanh, càng tốt, lão hủ nguyện dẫn đường cho cô nương.

Lão khoát bộ lên trước mà đi. Trịnh Trọng Hổ và Dịch Hiểu Thiên cũng bước theo sau. Nữ lang che mặt dựa vào một nữ tỳ chậm rãi theo sau.

Tạ Nhất Phi đưa tay sau lưng, rút ra Vân xương bút nắm chặt trong tay. Trương Nam cũng nắm một nắm ám khí bảo hộ phía sau. Đào Hàn Sinh tự biết thế cô, không lên tiếng cản trở, lão cất một tràng cười kỳ quái, vội vã mà đi.

Hạ Long Tường một mặt đi trước cản đường, một mặt âm thầm quan sát động tĩnh của nữ lang. Thấy nàng thông thả cất bước đường như du sơn ngoạn thủy, vô hỷ vô sự chẳng bận tâm điều gì.

Lão đột ngột gia tăng công lực cất bước đi nhanh chớp mắt đã đến cốc khẩu, quay đầu lại xem thì thấy khoảng cách giữa hai người trước sau vẫn không thay đổi, trong lòng hết sức ngạc nhiên.

Nữ lang đi đến chỗ ẩn mình của Văn Phi và Vân Nương thành linh mở miệng nói :

- Hai người muốn xem náo nhiệt có thể cùng đi.

Lục Văn Phi giật mình nói nhỏ với Vân Nương :

- Đường như nàng ta nói với bọn mình đó.

Vân Nương hỏi :

- Muội cảm thấy thật kỳ lạ. Nàng ta sao lại dễ dàng chịu đi với bọn họ.

Lục Văn Phi nói :

- Mặc họ, chúng ta đi xem thử.

Vân Nương vội nói :

- Không, mau về thôi. Phụ thân muội hiểu biết sự việc nhiều hơn chúng ta, nhất định sẽ đoán ra sự việc.

Lục Văn Phi nói :

- Thời gian như vậy sao còn kịp nữa?

Vân Nương ngẩng đầu đã nhìn thấy Hạ Long Tường từng bước đi ra khỏi cốc, nàng thông thả đứng thẳng người lên nói :

- Huynh yên tâm, họ nhất định đi đến Hắc Long bang. Chúng ta sẽ đuổi kịp mà.

Lục Văn Phi ngẩng đầu nhìn nhìn thấy bóng người chung quanh trùng điệp đều là người giang hồ, ẩn nấp trong bóng đêm nhất tề đuổi theo Hạ Long Tường, chàng bất giác thở dài nói :

- Lần này, Hắc Long bang tự chuốc lấy phiền não rồi.

Vân Nương cười nói :

- Hạ Long Tường lão mưu thâm kế hiểm tất có nguyên nhân. Chúng ta mau đi tìm nguyên nhân.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát, sau cùng thì đồng ý. Hai người men theo đường cũ trở về sơn thôn nơi ở của Mang Tẩu.

Bước vào trong nhà thì thấy Mang Tẩu vẫn điềm nhiên ngồi trên tràng kỷ. Vân Nương đi trước bước lên hai bước nói :

- Phụ thân, chúng con đã về rồi.

Mang Tẩu xòe tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, rồi nói :

- Ở đó xảy ra việc gì, mau nói cho phụ thân nghe Vân Nương lộ vẻ kinh ngạc nói :

- Phụ thân sao biết đã xảy ra việc?

Tuyết Sơn Mang Tẩu mỉm cười nói :

- Từ đây đến mật cốc đi về chỉ cần nửa canh giờ, mà các con đi đã hơn hai canh. Nếu không vì sự tình đột biến sao đến giờ này mới về?

Vân Nương nói :

- Quả nhiên đã xảy ra việc rồi.

Bèn đem những chuyện tai nghe mắt thấy trong cốc, tỉ mỉ kể lại một hồi. Tuyết Sơn Mang Tẩu chăm chú lắng nghe đến lúc Vân Nương dứt lời. Lúc này, lão mới thở dài nói :

- Từ đây mà thấy tình thế trước mắt ngày thêm phức tạp.

Lục Văn Phi nói :

- Vân bối cảm thấy có rất nhiều sự việc thật khó giải thích, tiên bối có thể chỉ điểm được chăng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Gần đây, lão hủ cũng có nhiều việc hồ đồ, tiểu đệ cứ nói thử xem. Nếu lão hủ có biết việc gì sẽ ráng sức phân tỏ cho hiền đệ minh bạch.

Lục Văn Phi nói :

- Việc thứ nhất, văn bói nghĩ rằng mật đồ bảo tàng của Tấn vương cuối cùng là có mấy phần?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu thở dài nói :

- Việc này lão hủ thật ra cũng không sáng tỏ, đúng ra thì chỉ có ba phần mà thôi.

Lục Văn Phi nói :

- Không biết Tấn vương có hậu nhân không? Năm đó đem mật đồ ký thác cho tiền bói có dặn dò gì không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm tưởng nhớ lại sự việc đã qua hồi lâu mới nói :

- Lúc Tấn vương gặp nạn, người chính trực anh niên, không thể không có hậu nhân. Nhớ lúc người giao mật đồ cho lão hủ đã từng căn dặn lão hủ phải hết lòng bảo quản, sau mười năm đem bảo vật giao cho hậu nhân của người, tính ra năm nay là đúng mười năm.

Lục Văn Phi nói :

- Theo như vậy thì Tấn vương có hậu nhân rồi. Nhưng người có nói rõ bằng cách nào giao bảo vật cho hậu nhân của người không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tình thế lúc đó khẩn cấp, Tấn vương quá vội vã, còn lão hủ trong nhất thời mà quên hỏi việc này.

Lục Văn Phi nói :

- Theo tình thế trước mắt mà nói, nữ lang che mặt kia và nghĩa huynh Vương tôn của tại hạ, trong hai người tất có một người là hậu nhân của Tấn vương.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lời nói này thật là hữu lý.

Trầm ngâm một lát lão lại nói :

- Nếu như Vương Tôn quả là thế tử, thì có thể đến nơi chúng ta mà lấy mật đồ hà cớ gì phí tâm cơ, bày cách lường gạt để lấy mật đồ.

Lục Văn Phi nói :

- Hoặc giả là vì tình thế trước mắt bất lợi nếu trực tiếp gặp chúng ta nên phải dùng hạ sách đó để thu giữ mật đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nói như vậy cũng phải, nhưng người giữ phần thứ nhất của mật đồ là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Có lẽ là nghĩa huynh Vương Tôn?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Chắc không phải vậy. Nếu như chàng quả là hậu nhân của Tấn vương ắt có toàn phần mật đồ không thể chỉ có một phần thứ nhất mà thôi.

Lục Văn Phi sải bước nói :

- Nữ lang che mặt đang giữ toàn phần mật đồ lẽ nào chính là nàng ta sao?

Vân Nương chen lời nói :

- Nữ tỳ bên người của nàng lúc nào cũng gọi là Công chúa, thế thì không thể sai rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm một hồi rồi lên tiếng :

- Việc này có thể lắm, môn hạ của Tần vương kỳ năng dị sĩ cực nhiều, người mà Tần vương phó thác nuôi dưỡng cô nhi tất là một nhân vật phi thường. Hôm nay đến Thái Hành lấy báu vật quyết không để Công chúa đơn thân vào nơi nguy hiểm, càng không thể khinh xuất đem mật đồ để lộ ra bên ngoài.

Lục Văn Phi vội vã nói :

- Bất kể thế nào, hiện nàng ta đã rơi vào tay của Hắc Long bang chúng ta không thể không quan tâm.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh lùng nói :

- Tiểu diệt không cần lo lắng, việc này chẳng qua là nàng muốn lớn tiếng đánh trống khua mõ cho mọi người cùng biết, quyết không đơn giản như vậy.

Vân Nương đứng bên cạnh cũng vội vã nói :

- Phụ thân nói mau lên. Cuối cùng có việc gì đáng để thổi phồng như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu vuốt chòm râu bạc thông thả nói :

- Giả định như nữ lang che mặt là Công chúa, nàng tất đã luyện thành công phu kinh người, nếu không như vậy, sao dám đi cùng Hạ Long Tường chỉ sợ không có cách gì dễ dàng khuất phục nàng, lại nói rằng nàng đã thả đi tin điều sớm muộn gì cũng có hậu thuẫn đến tiếp ứng. Cho nên lão hủ chắc chắn rằng nàng hành động như vậy tất có dụng tâm.

Lục Văn Phi hỏi :

- Hay nàng muốn mượn lực lượng của Hắc Long bang đối phó quần hùng?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Hạ Long Tường là người gì, mà chịu để người ta lợi dụng sao. Lão ta chắc cũng có dụng tâm khác.

Lục Văn Phi trầm tư một hồi rồi nói :

- Tiền bối nói như vậy, văn bối càng thêm hồ đồ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm tư một hồi rồi nói :

- Tiểu diệt hãy nhớ lại những người ẩn nấp ở Thái Hành có người Bích Trần trang hay không hoặc giả Hạ Long Tường muốn dùng nữ lang che mặt làm tai mắt dẫn dắt Bích Trần trang lộ diện. Nếu Bích Trần trang quả như chưa đoạt được mật đồ, họ sẽ không cam tâm để Hắc Long bang giữ lấy nữ lang che mặt.

Vân Nương tỉnh ngộ nói :

- Phụ thân phân tích điều này, nữ nhi đã minh bạch rồi.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Bất kể thế nào, văn bối cũng phải đi Hắc Long bang thám thính một phen, luôn tiện nghe ngóng kim bài thất lạc nơi nào.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cảm khái nói :

- Bất luận kim bài bị ai đoạt lấy, nếu chúng ta không đem về được thì thật có lỗi với cổ chủ. Vân nhi con cũng theo Lục đại ca đi.

Vân Nương không nhịn được reo lên vui vẻ nói :

- Hải nhi tuân mệnh phụ thân.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Cục diện trước mắt phức tạp vô ngần, chúng ta tất phải phân ra hành sự. Phụ thân cũng không thể ngồi yên.

23. Chương 23: Nữ Lang Che Mặt

Lục Văn Phi lo lắng nói :

- Bích Trần trang đang tìm kiếm tiền bối, sao tiền bối có thể mạo hiểm như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Mật đồ lão cất giấu trong gậy trúc đã mất rồi, bọn họ tìm kiếm lão hử nữa để làm gì?

Vân Nương không yên tâm nói :

- Tuy là nói như vậy nhưng phụ thân cũng phải cẩn thận mới được.

Mang Tẩu khoát tay :

- Thôi đi mau đi. Sự việc không nên chậm trễ, không cần lo cho phụ thân.

Lục Văn Phi cũng biết tình thế gấp rút cùng Vân Nương vội vã đi ra ngoài. Trên đường hai người không thấy có động tĩnh gì. Họ đi một mạch đến Tổng đàn của Hắc Long bang. Một bang đồ giữ cửa nhận biết chàng là truyền nhân của Kiếm Tổ, bèn bước lên nghinh đón :

- Lục thiếu hiệp diện kiến Bang chủ phải không?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Phiên huynh đài đi thông báo một tiếng.

Bang đồ bước vào trong không lâu, vội vã bước ra thi lễ :

- Bang chủ mời thiếu hiệp vào trong.

Lục Văn Phi gật đầu, khoát bộ bước vào thì thấy Dịch Hiểu Thiên từ trong sảnh đường bước ra, cười ha hả nói :

- Lục thiếu hiệp đến thật đúng lúc, hiện giờ bản Bang đang có quý khách thăm viếng, Bang chủ đang thù tiếp người ấy nên cử lão phu đến đây nghinh đón.

Lục Văn Phi đã biết quý khách đó là ai, chàng ha hả cười nói :

- Nếu nói là bồi tiếp khách, thì Công Tôn cô nương đây là thích hợp nhất.

Dịch Hiểu Thiên ngẩn người nói :

- Lục thiếu hiệp sao biết việc này?

Lục Văn Phi cười cười :

- Tại hạ vì nàng mà đến đây.

Dịch Hiểu Thiên trên mặt có hơi biến sắc, nghiêng người mời vào. Lục Văn Phi cũng không khiên nhường cùng Vân Nương cất bước vào đại sảnh thì thấy trong điện đèn đuốc sáng choang, bày biện năm bàn rượu thịt ê hề. Nữ lang che mặt ngồi một bàn ở trên cao. Bên phải là Trương Nam và Tạ Nhất Phi. Bàn bên trái là Hạ Long Tường và Phó bang chủ Trịnh Trọng Hổ.

Hạ Long Tường thấy Lục Văn Phi bước vào đứng dậy cười nói :

- Nhị vị xin mời vào.

Lục Văn Phi và Vân Nương bước vào cùng ngồi chung bàn với Hạ Long Tường.

Nữ lang che mặt thấy Lục Văn Phi đến, nàng lạnh lùng nói :

- Chúng ta đang thương lượng việc lấy bảo tàng hay là ngươi cũng muốn giành một phần chăng?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Mỗi một vật đều có chủ của nó, tại hạ vốn không có ý đồ phân chia tài vật.

Nữ lang che mặt mỉm cười nói :

- Những lời này phải chăng xuất phát từ đáy lòng.

Lục Văn Phi lạnh lùng cười nói :

- Đương nhiên là từ tâm xuất phát.

Nữ lang che mặt mỉm cười không lên tiếng nữa.

Hạ Long Tường thông thả lên tiếng nói :

- Hạ mỗ tuyệt bất ngụy ngôn, không hề gian dối, lần này bốn Bang đến Thái Hành cũng giống như các đồng đạo khác, có ý tìm kiếm bảo tàng...

Lão ho khan vài tiếng rồi nói tiếp :

- Chỉ vì tình thế có thay đổi, cho nên lão cũng thay đổi chủ ý của mình.

Nữ lang che mặt lấy làm lạ nói :

- Hay là các hạ cảm thấy lực lượng yếu kém biết khó mà lui chẳng?

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Hạ mỗ cả đời hành sự chưa hề biết đến chữ khó, tình thế có biến đổi mà lão nói là vì phát giác ra hậu nhân của Tấn vương đã xuất hiện ở Thái Hành sơn. Hạ mỗ là người gì mà dám tranh đoạt tài sản riêng của người.

Nữ lang che mặt mỉm cười nói :

- Nói như vậy lão nhận định ta là hậu nhân của Tiên vương sao?

Hạ Long Tường chậm rãi nói :

- Lúc này còn chưa có chứng cứ xác thực. Hạ mỗ không dám đoán bừa nhưng nếu cô nương chịu thành thật nhận là hậu nhân của Tấn vương, báo cho mọi người biết điều này chỉ có lợi vô hại.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Quả thật đáng tiếc nếu ta là hậu nhân của Tiên vương thì tốt quá rồi.

Tạ Nhất Phi không nhịn được chen lời :

- Cô nương bất tất nói những việc ngoài lề như vậy, nếu quả thật vật cô nương đang giữ trong người là Mật đồ bảo tàng, Kim Lăng Tạ gia, Xuyên Tây Trương môn và cả Hắc Long bang đều hết sức dùng toàn lực giúp cô nương lấy bảo vật.

Lão bưng lên ly rượu uống cạn một hơi nói tiếp :

- Tất cả kim châu bảo ngọc, chúng ta đều không lấy một viên, chỉ muốn cô nương đem bí kíp giao cho chúng ta cũng đủ đền đáp công lao rồi.

Nữ lang che mặt gật đầu nói :

- Những lời này cũng công bình lắm, kỳ thực đồ vật đó đối với ta chẳng chút hữu dụng.

Trương Nam cũng mở miệng góp lời :

- Cô nương nếu như tin tưởng tại hạ, chúng ta có thể bắt đầu thương lượng.

Nữ lang che mặt lắc đầu nói :

- Khoan đã, Trương Tạ hai nhà thực cũng có danh tiếng trên giang hồ, nhưng mà danh tiếng không lờ được người đầu. Thực hư thì có bao nhiêu.

Trương Nam phẫn nộ nói :

- Cô nương sai rồi. Trương Tạ hai nhà không phải chỉ có hư danh như bọt nước.

Nữ lang nói :

- Nếu như Môn chủ các ngươi đến đây thì còn có điều để nói. Trước mắt nước xa khó cứu được lửa gần.

Ý tứ trong lời nói của nàng rõ ràng là khinh thị hai người võ công yếu kém. Tạ Nhất Phi tuy trong lòng phần hận, nhưng ngoài mặt vẫn không biến sắc từ tốn nói :

- Điều này cô nương không cần lo lắng. Tại hạ đã phi báo và Môn chủ vài ngày nữa nhất định sẽ đến.

Nữ lang dương dương tự đắc nói :

- Cơ mật đã bị lộ ta không có cách nào chờ đợi được.

Trương Nam tức giận nói :

- Hà tất gì phải nhất định chờ đợi Môn chủ. Ta không tin dựa vào các vị ở đây lại làm không nên chuyện.

Nữ lang lạnh lùng cười nói :

- Kể ăn to nói lớn, nửa lời đã quá sự thật. Muốn cho ta tin thật không phải dễ.

Trương Nam bị nàng ta mỉa mai, khiến hỏa khí đốt tim gan, lập tức đứng dậy nói :

- Có lẽ cô nương muốn thử võ công với tại hạ?

Nữ lang mỉm cười nói :

- Điều này thì không cần. Lão có thể đứng qua một bên.

Trương Nam đẩy ngã ly rượu, sải bước đến bên bậc tam cấp. Nữ lang che mặt vẫn ngồi yên bất động, thông thả nói :

- Lão chuẩn bị tốt lắm. Theo ta không cần động thủ mà bản cô nương nói ra một chiêu thức, lão có thể nói ra chiêu hóa giải, hoặc hoàn công, dựa vào đó mà phân tài cao thấp.

Đây quả thật là cách đánh khác thường, vô cùng đặc biệt.

Trương Nam lời đã nói ra, tự biết không có cách nào thay đổi cho nên chậm rãi nói :

- Được rồi. Ngươi cứ tiến công đi.

Nữ lang che mặt cao giọng nói :

- Bây giờ ta dùng chiêu “Chi Thiên Thệ Nhất” điểm vào Huyền Cơ, Chương Môn hai huyệt.

Trương Nam nghiêng người triển khai chiêu thức, tay hữu điểm tới xuất ra một luồng chưởng kinh, nữ lang lại nói :

- Chiêu “Chi Thiên Thệ Nhất” đó chỉ là hư chiêu, vừa xuất ra đã thu về đổi thành chiêu thức “Lan Hoa Phát Thủ” lướt về phía thủ chưởng tấn công của lão.

Trương Nam giật mình lui người một bước, song chưởng nhất tề xuất ra. Nữ lang lại nói tiếp :

- Thủ chưởng của ta lướt nhẹ ra sau, thân theo chưởng mà tiến, tay áo bên tả phát lên đánh thẳng vào diện môn...

Trương Nam kinh sợ vội thu song chưởng đang xuất kích về khấn trương bước sang bên hai bước. Nữ lang nói tiếp :

- Tay áo tả của ta phát ra đoán chắc rằng lão sẽ né người sang phải, lập tức thế biến thành thức, kiếm thức quét ngang như ngàn quân đánh thẳng vào yết hầu, hữu chưởng cất lên, một luồng chỉ phong ngăn lão không đường né tránh. Lúc lão còn đang phân vân chưa biết lại né về bên hữu nhưng mà tay áo cứng như thép của ta lại kích tới...

Nữ lang miệng thao thao bất tuyệt, Trương Nam giống như người rối phối hợp với lời nói của nàng, lúc công lúc thủ, chuyển động, không ngừng, chỉ hơn mười chiêu tay chân đã luống cuống mặt ửng đỏ mồ hôi,

những người tại hiện trường đều có võ công, tai nghe tiếng nói lãnh lút của nàng vang vang trong không trung, tâm thần cũng khấn trương hoảng loạn như Trương Nam.

Thình lình, thanh âm của nữ lang ngừng lại. Thở nhẹ một hơi, tai Trương Nam không nghe giọng nói của nàng ta như cắt được gánh nặng trên người, lão vội hít một hơi chân khí.

Tạ Nhất Phi muốn lấy thể diện cho Trương Nam từ tốn nói :

- Chiêu thức của cô nương quả thật thần kỳ cách đánh như vậy là không công bình. Nếu như hai bên cùng động thủ, Trương ngũ gia có thể dựa vào công lực thâm hậu của mình sẽ nhanh chóng chiếm được thượng phong.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Người có thể hỏi lão, cục diện lúc này lão ta có cơ hội để thở không?

Lúc này, Trương Nam như chim công xếp cánh lẳng lặng đi về chỗ ngồi. Hạ Long Tường biết nữ lang muốn mượn cơ hội để thị uy, trước đây lão cứ nghĩ nàng ta là người tự kiêu thái quá, bây giờ thật không ngờ, lão mới thấy được một cô nương nhỏ tuổi lại có bản lĩnh võ học kinh người. Còn may là lúc ở mật cốc, tự mình chưa mạo muội ra tay nếu không còn chưa biết kết cục thế nào.

Hạ Long Tường vốn là người thâm trầm vừa muốn cứu vớt danh thế của Trương nam, vừa không muốn đắc tội với nữ lang nên cười ha hả nói :

- Cuộc thi đấu vừa rồi cô nương đã chiếm lợi thế về chiêu thức tinh xảo xem như đã chiếm tiên cơ nhưng mà công lực thâm hậu của Ngũ gia cũng khó ai bì, nếu thời gian kéo dài một chút mà công lực không đủ để đối địch thì hậu quả hãy còn khó nói.

Nữ lang che mặt biết lão che chở cho Trương Nam, đồng thời sự phân tích minh bạch đến nơi đến chốn của lão cũng tán dương mình nên mỉm cười thừa nhận cũng không phủ nhận.

Phó bang chủ Trịnh Trọng Hổ là người tinh minh, cơ trí, biết rằng sau khi nữ lang che mặt đến đây thì về sau bốn Bang không còn an định như xưa, cho nên luôn luôn lưu ý ở bên ngoài. Bất ngờ y ngoảnh đầu trầm giọng nói :

- Là vị bằng hữu nào đến đây? Sao không đường đường chính chính mà bước vào?

Chỉ nghe một trận cười cuồng ngạo đình tai, đáp xuống một vị công tử khoác miên y, cất bước đến bàn chủ tọa ngồi xuống rồi nói :

- Bản công tử muốn đến bái kiến đồng thời xem qua trận long tranh hổ đấu này.

Trương Nam nhận ra người này chính là gã thiếu niên họ Ô, hôm đó gã cùng đồng hành với Tư Mã Ôn, bắt giác tâm thù cừ hận, thù mới hận cũ trong lòng nhất thời xông lên, lập tức đứng dậy nói :

- Đây là nơi nào mà người dám tự tiện đi lại?

Ô công tử lườm lão một cái rồi cười nói :

- Đêm nay, Hắc Long ban quần hùng tụ hội, bản công tử đến đây làm khách một lúc thì có gì mà không được, sao lại trợn mắt vênh râu như vậy?

Hạ Long Tường chỉ sợ hai người họ xảy ra xung đột vội nói :

- Trương huynh bớt nóng, vị thiếu hiệp này đến đây đương nhiên là khách rồi, sao bản Bang chủ lại không tiếp đãi được.

Ô công tử cười ha hả nói :

- Bang chủ quả là Bang chủ. Khí độ bất phàm, tại hạ họ Ô tên Văn Hoa, xin nhận một lễ.

Nói dứt, gã ôm quyền thi lễ, Hạ Long Tường khom người đáp lễ nói :

- Ô huynh đệ bất tất đa lễ. Mời ngồi.

Ô Văn Hoa ngồi xuống nhìn Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ nghe nói, Bang chủ mời được một vị quý khách cho nên không ngại mạo muội đến đây bái kiến.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Không sai, chính là vị cô nương ngồi ở phía trên kia.

Ô Văn Hoa lạnh lùng nhìn nữ lang rồi nói :

- Người này hung hãn, độc ác đã thương không ít thuộc hạ của tại hạ. Bang chủ mời nàng đến đây quả thực là chuyện không nên làm.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Tại hạ đối với người trước tiên là dùng lễ, người không chạm ta, ta cũng không chạm người. Nàng đến làm khách ở bốn Bang, chưa có điều gì thất thố.

Ô Văn Hoa cười nhạt nói :

- Nếu như có người tìm nàng, Bang chủ lo được không?

Hạ Long Tường sầm mặt nói :

- Phàm là khách bốn Bang, tại hạ không dễ dàng để cho bất kỳ người nào xâm phạm nàng ta.

Ô Văn Hoa cười lạnh hai tiếng nói :

- Điều này tại hạ chưa nghĩ đến.

Hạ Long Tường ngửa mặt cười nói :

- Hạ Long Tường ta không phải là người gặp việc thì sợ hãi. Nếu tôn giá muốn đến đây tìm người thì thật không dễ rồi.

Ô Văn Hoa đứng bật dậy nói :

- Lời của tại hạ đến đây là hết, về sau nếu đắc tội đừng trách tại hạ sao không báo trước.

Trịnh Trọng Hổ nổi giận, hùng hổ đứng dậy nói :

- Không cần về sau, đêm nay, Trịnh mỗ ta giáo huấn cho người một phen.

Hạ Long Tường trầm giọng :

- Trịnh hiền đệ, bất tất hàm hồ như gã, cứ để gã đi đi.

Trịnh Trọng Hổ dần cơn tức giận mà ngồi xuống. Ô Văn Hoa còn chưa đi, mục quang nhìn quét bốn bề, thấy Lục Văn Phi đang ngồi, bất giác cười gằn :

- Thì ra người cũng là người của Hắc Long bang. Thế thì cũng không trách được.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Tại hạ không phải là môn hạ của Hắc Long bang, nếu người có hứng thú, tại hạ xin lãnh giáo.

Ô Văn Hoa biết đã làm quần hùng nổi giận, gã ngửa mặt cười nói :

- Không kể đêm nay, ngày nào gặp lại thì sẽ thanh toán cho xong.

Dứt lời gã đẩy chiếc ghế đang ngồi sải bước ra ngoài. Người của Hắc Long bang đã nhận được chỉ thị của Bang chủ không ai dám ngăn trở, để gã nghênh ngang đi khỏi.

Tạ Nhất Phi còn âm ức nói :

- Tên này cuồng vọng như vậy, Hạ bang chủ sao không giáo huấn hắn một phen?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Việc nhỏ không nhin ắt hư đại sự, người này lai lịch còn mơ hồ. Trước khi tìm ra thân thế của hắn không nên mạo phạm đắc tội.

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Có ngày Tạ mỗ gặp được, ta nhất định không tha cho gã.

Từ lúc Ô Văn Hoa đến rồi đi, nữ lang che mặt tuyệt không lên tiếng. Hạ Long Tường dò hỏi :

- Người này lai lịch ra sao? Cô nương sao lại kết thù với gã?

Nữ lang hừ một tiếng nói :

- Người này cấu kết với Bích Trần trang, có ý muốn tính toán với ta. Nên bản Công chúa cho bọn chúng biết được sự lợi hại của bản Công chúa.

Tạ Nhất Phi quan tâm nhất là việc tìm kiếm bảo tàng, vội vã hỏi :

- Bọn họ hy vọng thu được mật đồ bảo tàng của cô nương chẳng?

Nữ lang che mặt lạnh lùng nói :

- Đúng vậy.

Nàng dường như đã hết ngẫu hứng, đứng dậy nói :

- Xin đa tạ sự tiếp đãi của Bang chủ ta phải đi đây.

Hạ Long Tường vội nói :

- Thế sao được. Người giang hồ tập hợp bên ngoài không biết là bao nhiêu, nếu cô nương đi ra cũng như tự chui đầu vào lưới.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Quả có như vậy sao, sao ta không biết?

Hạ Long Tường nghiêm mặt nói :

- Tại hạ quyết không dùng lời khoa trương để đe dọa, hơn nữa cô nương từ trong bản Giáo đi ra, nếu có điều sơ xuất, thể diện của bốn Bang cũng không còn.

Nữ lang quay sang Lục Văn Phi nói :

- Thì ra là vậy. Phiên hai người đưa ta một quãng đường thì như thế nào?

Lục Văn Phi nói :

- Đêm đã khuya rồi, cô nương sao không lưu lại qua đêm?

Nữ lang nói :

- Ta không sợ, còn ngươi sợ cái gì?

- Lục Văn Phi không phải sợ hãi, chỉ là không muốn cô nương mạo hiểm đi ra mà thôi.

Lúc này Trương nam và Tạ Nhất Phi cùng bước đến nói :

- Cô nương tất phải lưu lại một đêm. Hãy còn nhiều việc chúng ta chưa nói xong.

Nữ lang cười lạnh :

- Con chồn với con gà gặp nhau có việc gì đáng để nói đâu.

Tạ Nhất Phi lắc đầu nói :

- Cô nương nói lời này thật là không đúng.

Nữ lang cố ý không nghe ngoảnh mặt nói với Văn Phi :

- Quả thật ngươi không muốn đưa một quãng đường sao?

Lục Văn Phi lưỡng lự một hồi rồi nói :

- Nếu cố nương nhất định đi, tại hạ đương nhiên sẽ gắng sức.

Nữ lang lại nói với Vân Nương :

- Nàng đồng ý không?

Vân Nương nói :

- Chỉ cần Lục đại ca đáp lời, tiểu nữ tự nhiên phải vâng.

Nữ lang bước lên nắm lấy tay nàng nói :

- Chúng ta đi thôi.

Vân Nương cảm thấy bàn tay nàng mịn màng như lụa, vạt phần ẩm áp, đồng thời cũng cảm thấy có một vật gì đó rơi vào tay mình. Nàng từ nhỏ đã theo thân phụ lưu lạc giang hồ, kinh nghiệm phong phú, gặp việc bất ngờ, mặt không biến sắc, lẳng lặng cất trong tay áo.

Tạ Nhất Phi thấy nữ lang quyết chí ra đi, lòng khẩn trương mắt nhìn Hạ Long Tường nói :

- Thái Hành sơn nguy cơ bốn bề, nàng ta đi như vậy không khác gì cưỡi vào miệng sói. Bang chủ sao không lưu nàng lại?

Hạ Long Tường là người sáng suốt họ Tạ có tính toán trong lòng lão giả dạng miễn cưỡng nói :

- Cô nương nhất định đi, nếu Hạ mỗ miễn cưỡng lưu lại thì ra chúng ta có dụng tâm khác sao?

Nữ lang cười nói :

- Bang chủ hiểu điều này thì tốt rồi. Nói đúng ra, nếu bản Công chúa không có khả năng tự bảo vệ thì chẳng đơn thân độc mã đến nơi này, Bang chủ nghĩ xem có đúng không?

Hạ Long Tường liên tiếp nói :

- Rất đúng, rất đúng. Thứ cho Hạ mỗ không tiễn xa.

Trương Nam và Tạ Nhất Phi nhất tề nói :

- Quả thật cô nương muốn đi sao?

Nữ lang không thêm để ý mà nói :

- Bản Công chúa có việc cần làm, không thể lưu lại lâu.

Trương Nam nghiêng người nói :

- Cô nương muốn đi, tại hạ không tiện tiễn xa.

Nữ lang đưa mục quang nhìn khắp mọi người ở hiện trường rồi cũng nghiêng người nói :

- Cáo từ.

Nữ lang thông thả bước lên trước mà đi. Hai tỷ nữ phò tả hữu. Lục Văn Phi và Vân Nương cùng đi phía sau.

Nữ lang ngoảnh đầu lại cười nói với Văn Phi :

- Ta với người mới gặp nhau lần đầu, tại sao lại nhận lời mạo hiểm tiễn đưa ta, xem ra người không phải là người xấu.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Giúp đỡ người cô thế yếu đuối là chí hướng của ta. Tại hạ tuy biết cô nương đủ sức bảo vệ mình nhưng có thêm một, hai người thì sẽ tốt hơn.

Nữ lang lại nói :

- Lẽ nào người không sợ chuốc lấy phiền hà sao?

Lục Văn Phi nói :

- Làm việc nghĩa dù có phiền hà cũng không vướng bận.

Nữ lang cười nói :

- Ta báo cho người biết, mật đồ của ta là mật đồ giả, người không cảm thấy thất vọng sao?

Lục Văn Phi từ tốn nói :

- Cô nương nhận lầm người rồi. Tạ hạ vốn không hề nghĩ qua chuyện này.

Vân Nương chen lời :

- Lục đại ca đường đường nam tử không hề nghĩ đến tài vật không phải của mình.

Nữ lang cười lạnh nói :

- Nếu không vì bảo tàng mà đến Thái Hành thì vì lẽ gì?

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Tại hạ vâng theo di mệnh của tiên phụ, thay lão nhân gia hành sự cho cố chủ, chỉ mong sao không phụ sự kỳ thác của cố chủ ngoài ra không có sơ cầu gì.

- Cố chủ của phụ thân huynh là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Xin thứ lỗi, tại hạ không tiện nói rõ.

Nữ lang nhìn Văn Phi và Vân Nương một lượt rồi nói :

- Nhị vị là sư huynh muội chăng?

Vân Nương nói :

- Lục huynh và phụ tử của tiểu nữ đến Thái Hành mới quen biết, không phải cùng sư môn.

Nữ lang lại hỏi :

- Nhị vị đều không phải vì bảo tàng, cực nhọc đến ẩn nấp ở mật cốc vì lý do gì?

Lục Văn Phi cười nói :

- Phàm những người đến Thái Hành sơn đều có lý do riêng của họ, cô nương hà tất nói nhiều.

Nữ lang gật đầu nói :

- Quả thật ta hỏi hơi nhiều, chỉ vì khắp nơi ở Thái Hành sơn đều ẩn nấp nguy cơ, nhị vị đi cùng với ta chỉ hại chứ không có lợi.

Rõ ràng là nàng ta muốn ta đưa đi bây giờ lại biến thành người ta muốn đi cùng nàng. Lục Văn Phi cảm thấy bất bình nhưng không tiện lên tiếng.

Vân Nương, nghe lời nói như vậy cũng cảm thấy phật ý nên tiếp lời :

- Lời của cô nương nói đúng lắm, xin thứ chúng tôi không tiện đưa xa.

Những lời này ra ngoài ý liệu của Lục Văn Phi nên chàng vội nói :

- Như thế sao được. Chúng ta đã đồng ý hộ tống, thì phải đưa đến nơi mới được.

Vân Nương cười lạnh :

- Mọi người đã hoài nghi chúng ta, sao đại ca lại không thức thời?

Lục Văn Phi mắt nhìn nữ lang, nhẹ giọng hỏi :

- Ý cô nương là vậy sao?

Nữ lang dừng chân đứng lại nói :

- Công Tôn cô nương đang muốn từ biệt mà lúc này dù chúng ta có muốn chia tay đã không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi nhướng đôi mày kiếm nói :

- Những lời cô nương nói ra là có ý gì?

Nữ lang đưa tay chỉ chung quanh rồi nói :

- Chúng ta đã rơi vào trùng vây rồi.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn bốn bề, thì thấy bóng người trong màn đêm trùng trùng điệp điệp, chàng bất giác hừ một tiếng.

24. Chương 24: Ngộ Phục Trùng Vi

Vân Nương đột ngột thoái lui hai bước run giọng nói :

- Huynh xem họ là ai.

Lục Văn Phi quay đầu lại xem thì thấy những bóng người mai phục trong màn đêm đều đã đứng cả dậy. Tất cả đều mặc bạch y, đầu đội bạch mao, đều là những quái nhân sắc diện không giống người. Đêm tối nơi hoang sơn xuất hiện những con người hình dáng kỳ lạ như quái vật, thảo nào khiến Vân Nương thất kinh mặt không còn chút máu.

Nữ lang che mặt cùng hai nữ tùy tùng đều có võ công tuyệt thế nhưng cũng đều là nữ lưu nên thất kinh thoái lui mấy bước.

Lục Văn Phi tay để trên đốc kiếm, vận mục quang xem xét tỉ mỉ, thì cảm thấy bọn bạch y này, đôi chân dường như không thể co duỗi được, nhưng chỉ trong chớp mắt đã tiến đến gần bên. Trong bóng tối vô hình, một luồng hàn khí trùng điệp phủ đầy lên mặt. Chàng cảm thấy chấn động nhưng dù gì chàng cũng là nam nhân duy nhất trong đám người này, dù bọn người này là cương thi hoạt quỷ chàng cũng phải cứng rắn ngẩng cao đầu, cho nên ngậm vận chân khí lớn tiếng hỏi :

- Các người là người hay quỷ?

Trong đám bạch y nhân không có tiếng trả lời nhưng thoáng chốc cự ly giữa hai bên không hơn ba trượng.

Lục Văn Phi mở to mắt định thần nhìn kỹ, đột nhiên trong lòng sáng tỏ lớn tiếng nói :

- Ta nghĩ ra rồi, thì bọn người là người của Bạch Cốt giáo.

Vân Nương thất kinh đến nỗi hoa dung thất sắc, qua lời nói của Văn Phi nàng đã phần nào lấy lại bình tĩnh, lệ làng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, hét lớn :

- Không sai, bọn chúng là Bạch Cốt giáo chúng ta không cần phải sợ.

Chỉ nghe trong bóng đêm một giọng cười âm u cất lên :

- Bạch Cốt giáo không đáng sợ nhưng mà đêm nay các người muốn bình yên trở về thì không phải là chuyện dễ.

Lục Văn Phi nghe rõ thanh âm của người đó chính là Đào Hàn Sinh, chàng nổi giận nói :

- Dựa vào đám người chẳng ra người, quỷ chẳng ra quỷ này thì e rằng không đủ để ngăn cản chúng ta đâu.

Người trong bóng tối đó quả là Đào Hàn Sinh chậm rãi bước ra nói :

- Bách Quỷ Âm Phong trận của bản Giáo độc chiếm Trung Nguyên, dù công lực của người thâm hậu đến đâu chỉ cần một khắc bị vây trong trận, nếu không bị binh đao đả thương thì cũng bị khí âm độc lạnh mà chết.

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Lão có thể dựa vào mấy câu khoa trương đó, có thể dọa được Lục mỗ sao?

Đào Hàn Sinh cười rùng rợn nói :

- Bản Giáo chủ có nói khoa trương hay không một lát sẽ rõ. Đào mỗ vốn không dựa vào miệng lưỡi để tranh anh hùng.

Nữ lang che mặt sầm mặt nói với Lục Văn Phi :

- Bất tất đấu khẩu với lão. Hỏi xem lão đến đây là vì ý gì?

Tuy nàng nói với Lục Văn Phi nhưng Đào Hàn Sinh nghe rất rõ ràng, lão cất giọng âm u nói :

- Bản Giáo chủ đến đây không có ác ý, chỉ muốn cùng cô nương hợp tác.

Nữ lang nói :

- Lão muốn hợp tác cách nào?

Đào Hàn Sinh cười ha hả nói :

- Đương nhiên là việc lấy bảo tàng, lão có thể bày trí Bách Quỷ Âm Phong trận ở cốc nội, sau đó chúng ta sẽ dễ dàng đi lấy bảo tàng.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Như vậy có thể bảo đảm không có người xâm nhập sao?

Đào Hàn Sinh ngửa mặt lên trời cười nói :

- Từ trước đến nay, bản Giáo chủ chưa từng thấy qua có người thoát được Bách Quỷ Âm Phong trận này.

Nữ lang cố ý lưỡng lự, suy nghĩ một lát :

- Những kẻ khoa trương hầu hết đều nói quá sự thật, lại nữa bản Công chúa là người có thân phận như thế nào mà cùng bọn tà ma người chẳng người, quỷ chẳng quỷ giao hảo. Ta thấy việc này đừng đề cập đến nữa.

Đào Hàn Sinh chậm rãi bước lên hai bước nói :

- Hiện giờ cô nương có nghĩ tới đã bị vây trong trận rồi không.

Nữ lang nói :

- Thuộc hạ của lão rõ ràng đều là người, người lại cố ý nói bọn họ là quỷ, nghĩ qua cũng đã biết kết cục đêm nay rồi.

Đào Hàn Sinh vừa nghe đã biết ý mỉa mai trong lời nói của nàng nên bực tức nói :

- Nói như vậy thì chúng ta không thể hợp tác được rồi.

Nữ lang nói :

- Đúng vậy. Việc này phải thành ý tình nguyện, nói qua nói lại cũng chỉ là đầu môi chót lưỡi mà thôi.

Đào Hàn Sinh trên mặt đã hiện sát khí, cười kỳ quái :

- Xem ra, cô nương chờ đợi sau khi bản Giáo chủ ra tay thì mới quyết định.

Nữ lang không nhẫn nại được nữa mà nói :

- Lão đã sớm an bày trận thế, lúc nào cũng có thể động thủ. Nhưng mà ta muốn thức tỉnh lão, bất luận lão bắt được ta hay không đều khơi lên một trận đại sát giới.

Đào Hàn Sinh vốn là người đa nghi vừa nghe nói đã khẩn trương hỏi :

- Người muốn nói điều gì?

Nữ lang chỉ vào nữ tỳ bên cạnh nói :

- Người hãy nói rõ với lão, bản Công chúa đã hao phí tinh thần ra sao.

Nữ tì vâng lời, bước lên hai bước nói :

- Lão là người thông minh, Công chúa của chúng ta là thượng khách của Hắc Long bang. Bọn họ dễ dàng nửa đêm để chúng ta ra đi à. Đương nhiên, bên trong đã sớm an bày rồi, nay lão cùng chúng ta giao đấu, thất bại thì không nói gì rồi, bằng có thắng thì quần hùng mai phục bốn bề có thể tha cho lão sao? Một Hắc Long bang đâu đáng để lão quan tâm nhưng còn những lực lượng khác thì sao?

Đào Hàn Sinh không phải là người không biết suy nghĩ, đương nhiên hiểu rõ điều này, trong lòng thấy do dự nhưng ngoài mặt vẫn cứng rắn nói :

- Nếu bản Giáo chủ không có kế sách vạn toàn thì đã không ngăn cản các người. Cuộc đàm thoại đêm nay chỉ cần một lời thôi, người đồng ý hay không đồng ý?

Đúng lúc đó, một bóng trắng chớp ngang, con chim anh vũ mỏ đỏ đã đậu trên vai. Nữ tỳ một mặt mở lồng chim, một mặt hỏi :

- Bọn họ đến chưa? Công chúa đang muốn trở về nghỉ ngơi.

Anh vũ liền tiếp nói :

- Đến rồi, đến rồi.

Đào Hàn Sinh biết sắp mất thời cơ lập tức chuyển người phi thân lên công thẳng vào mặt nữ lang. Nữ lang dùng tay xua loạn xạ trước mặt không theo chiêu thế nào để ứng phó lại Đào Hàn Sinh, Đào Hàn Sinh lúc này lao đến như một trận hàn phong trên không phủ xuống. Nữ lang ngay cả thân người cũng không nhích động, ngũ trảo như đạn bắn xuất kinh phong nghênh đón thân hình Đào Hàn Sinh phủ xuống.

Đào Hàn Sinh thân còn lơ lửng trên không nghe trong tiếng gió có điều khác lạ vội vã đưa tay đánh ra một chiêu, đồng thời hít một hơi chân khí, thân hình vội vàng đáp xuống. Dù là như vậy cũng không thoát được chỉ phong quét một đường trên vai. Người lão lắc lư mấy cái mới đứng vững được.

Lão là kẻ hung tàn, sau khi trúng một đòn, sát khí phát lên, hét lên một tiếng, thân hình lại bay lên trước nhưng mà hai nữ tỳ bên cạnh của nữ lang không dễ dàng để lão xuất thủ. Song kiếm phát ra trùng trùng kiếm khí phủ trên đầu lão.

Đào Hàn Sinh là kẻ thức thời biết không thể tấn công quân địch, song chuồng vội biến chuyển bay lượn xuất ra ba chuồng liên tục mới tạm thời phong tỏa kiếm khí của hai nữ tỳ. Hai nữ tỳ này dường như chỉ chuyên việc bảo hộ nữ lang nên mới phát kiếm, chỉ cần quân địch vừa lui đã không truy đuổi. Cả hai thu kiếm về, cùng đứng bên cạnh nữ lang.

Lục Văn Phi đứng cạnh một bên, mấy lần định ra tay cứu viện đều bị Vân Nương âm thầm kéo lại, nói nhỏ :

- Vạn bất đắc dĩ chúng ta mới đối đầu với cường địch này.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ thật không biết, nàng ta dùng loại huyền công gì?

Vân Nương nói :

- Nàng này tất nhiên có lai lịch bất phàm. Nàng không giống kẻ hồ đồ. Chắc là có thâm ý khác.

Đào Hàn Sinh hai lần bị kiếm thế bức bách thoái lui, thập phần phẫn nộ, song chuồng giơ lên định ra tay lần nữa. Chợt bên tai nghe lời nói của Vân Nương trong lòng đột nhiên tỉnh ngộ, nén lửa giận, trầm giọng nói :

- Quả thật cô nương không muốn cùng bản Giáo hợp tác phải không?

Nữ lang che mặt nói :

- Lúc này nếu ta đồng ý chẳng hóa ra vì sợ lực lượng của lão mà phải thỏa hiệp sao, nếu muốn bàn việc này, theo ta nên chờ cơ hội khác.

Đào Hàn Sinh nói :

- Nói như vậy thì cô nương đã đồng ý rồi.

Nữ lang hỏi lại :

- Ai đồng ý? Nhưng mà bản Công chúa có thể suy nghĩ lúc mà có thể cùng người hợp tác ta sẽ phái người đến thông báo.

Đào Hàn Sinh tự biết có miễn cưỡng cũng vô vọng, lão thừa cơ xuống nước :

- Chúng ta dùng lời này để ước định. Đêm nay bảo Giáo chủ tự nguyện cho các người một cơ hội.

Nữ lang cười lạnh nói :

- Sao người không nói bản Công chúa đã vén lưới tha cho người một lần.

Nàng này thật cuồng ngạo không chỗ nào chịu lép vế, dường như hoàn toàn không để Bạch Cốt giáo vào mắt.

Đào Hàn Sinh bình nhật vốn là hung ma, giết người không gớm tay, đêm nay lại khác với bình thường, trước sau lão không nổi nóng, tay áo phất ra, đám người kỳ quái kia rút lui, còn lão cũng phi thân vào bóng đêm.

Hung đồ của Bạch Cốt giáo tản đi, thì một đám hán tử rầm rộ phi thân đến rồi cùng dừng bước trước mặt nữ lang che mặt. Nữ lang hừ lên một tiếng nói :

- Các người đã đi đâu? Các người thật đáng bị trừng phạt.

Hán tử dẫn đầu khom lưng nói :

- Bọn thuộc hạ đều chờ đợi ở gần đây, chỉ vì không nghe tiếng gọi nên không dám mạo muội đến đây nghênh tiếp.

Nữ lang che mặt khoan thai bước vào trong kiệu, vẫy tay chào Lục Văn Phi và Vân Nương :

- Nhọc lòng nhị vị hộ tống, hiện giờ quý vị có thể về được rồi.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Cô nương bảo trọng, thứ lỗi tại hạ không tiễn xa.

Vân Nương nhìn chiếc kiệu đi như bay thì nói :

- Người này không muốn chúng ta đi đến nơi của nàng.

Lục Văn Phi nói :

- Thế cũng không nên trách chúng ta cùng nàng vốn không thâm giao, tất nhiên phải phòng bị chứ.

Vân Nương nói :

- Muội lo lắng cho nàng ta, sớm muộn gì nàng cũng gặp phải rắc rối.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Điều này có thể nói xem binh thư đã rơi lệ, thay người mà lo toan.

Vân Nương không phục nói :

- Những điều muội nói có điều gì không phải?

Lục Văn Phi cười nói :

- Cô nương thay người ta lo âu như vậy thật phí sức. Nàng ta nếu không có chỗ dựa vững chắc sao dám kiêu căng như vậy?

Vân Nương trầm tư một lát nói :

- Tiểu muội cũng cảm thấy hành động của nàng thập phần khả nghi. Nếu như trên người nàng có giữ mật đồ không thể dễ dàng lộ diện như vậy.

Lục Văn Phi gạt đầu, chợt trong bóng đêm vang lên một giọng già nua :

- Các người đêm nay thật là gặp chuyện cực kỳ nguy hiểm. Về sau không được như vậy nữa.

Vân Nương nghe ra thanh âm của Mang Tẩu, nàng cao giọng nói :

- Phụ thân sao cũng có mặt ở đây?

Chỉ thấy bóng người loáng lên, Tuyết Sơn Mang Tẩu đã xuất hiện trước mặt. Lục Văn Phi vô cùng kinh dị cảm thấy lão mù này thật là người phi thường, mù cả hai mắt nhưng còn hơn kẻ sáng mắt.

Sau khi Tuyết Sơn Mang Tẩu xuất hiện, lão trách mắng hai người :

- Hai con thật là quá sơ xuất, sao lại có thể dễ dàng đồng ý việc hộ tống?

Lục Văn Phi nói :

- Nàng là một nữ nhi yếu đuối, đêm tối đi đường nên đưa tiễn nàng một đoạn có điều gì trở ngại?

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Tiểu diệt có biết bao nhiêu những đôi mắt hổ dữ rình mò nàng trong bóng tối không? Các con khinh xuất đáp lời hộ tống, vạn nhất quần hùng phát động tấn công, hai con sẽ ứng phó thế nào?

Lục Văn Phi nhớ lại việc vừa rồi, cũng cảm thấy vô cùng nguy hiểm, hối hận lẽ ra lúc đó mình không nên nhận lời như vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại nói :

- Hạ Long Tường là người sáng suốt, nếu như lão không cảm thấy sự tình gay góc thì cũng là đoán định trên người nàng ta không có mật đồ, cho nên không khinh xuất ra tay mới tỏ vẻ đường đường chính chính như vậy.

Vân Nương nói :

- Phụ thân, mật đồ trên người của nàng cuối cùng là giả hay thật?

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm nói :

- Tám phần là giả.

Vân Nương nói :

- Sao phụ thân biết được mật đồ của nàng là giả?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu, cảm khái nói :

- Trên giang hồ không việc gì là không có. Nàng này nếu thật là hậu nhân của Tấn vương, nàng ta không thể đến Thái Hành đúng lúc quần hùng nơi đây tụ hội. Không chừng nàng giả mạo Công chúa hậu nhân của Tấn vương.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng dựa vào mật đồ giả mà khuấy động võ lâm không chỉ vô bổ đối với thực tế, còn có thể dẫn dắt mọi người hiểu lầm nàng. Người thông minh tuyệt đối không làm chuyện ngu ngốc như vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu gạt đầu :

- Hiền diệt nói như vậy cũng đúng, chỉ vì lúc này chính là lúc quần hùng đấu tranh cắn xé nhau. Hưởng đi của nàng tất có thêm nguy hiểm. Chúng ta chờ để xem không quá vài ngày ắt có biến cố.

Lục Văn Phi nhẹ giọng nói :

- Lúc này, văn bối thật không biết làm gì mới tốt. Nếu văn bối không có cách lấy lại báu vật đã mất thì phải đắc tội với phụ mẫu dưới cửu tuyền.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không phải trong lòng không khẩn trương chỉ vì lão là người lão luyện thông đạt, biết rằng có khẩn trương cũng vô ích, cho nên ôn hòa an ủi :

- Đồ vật đã mất đi, gấp cũng không tác dụng. Lão tin rằng có một ngày sẽ lấy về được.

Trầm ngâm một lát lão lại nói :

- Trời sắp sáng rồi hay là chúng ta trở về tính kế lâu dài. Đứng giữa nơi hoang dã không phải là biện pháp.

Ba người trở về sơn thôn cùng nhau luyện tức dưỡng thần. Lúc sau trời đã sáng rõ. Lục Văn Phi lòng mang tâm sự, sao có thể nằm yên cho được, vận tức một lúc, lập tức ngồi dậy, một mình ra khỏi thôn ngoại. Trong lòng không ngừng tính toán cảm thấy việc này chỉ còn cách tìm được nghĩa huynh Vương Tôn mới có thể hỏi cho ra những uẩn khúc trong lòng.

Trong lúc đang lưỡng lự thì thấy một bóng người từ trong rừng phi thân đến chính là nữ tỳ Đông Mai của Vương Tôn. Đông Mai bước đến mỉm cười với chàng :

- Kính chào nhị gia.

Lục Văn Phi như bắt được vàng, bước vội lên hai bước hỏi :

- Chủ nhân của người hiện ở nơi đâu?

Đông Mai đáp :

- Tiểu tỳ phụng mệnh chủ nhân đến thỉnh nhị gia. Mau theo tiểu tỳ.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng chậm chậm bước để tại hạ đi thông báo với Công Tôn tiền bối một tiếng.

Đông Mai nói :

- Không cần đâu. Sự tình rất là khẩn cấp.

Lục Văn Phi còn đang chần chừ, suy nghĩ một lát, cuối cùng theo Đông Mai đi lên phía trước. Đi ước khoảng một dặm đường đến một khoảng rừng thanh tịnh hoang vắng. Nhìn thấy Vương Tôn đang ngồi dưới gốc một cổ tùng, vội vã bước lên hai bước cao giọng nói :

- Đại ca, người vẫn bình an chứ?

Vương Tôn thông thả quay đầu lại nói :

- Hiền đệ mấy hôm nay nhất định là thăm mắng ngu huynh là người có tâm xấu xa, đã gạt đi mật đồ của đệ lại không thèm lộ diện.

Lục Văn Phi đỏ mặt ngượng ngừng nói :

- Tiểu đệ từng hoài nghi người giả mạo sử phụ chính là Bạch Hồ đại thúc.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Đệ đoán thật không sai. Chỉ có lão mới đủ tài mạo danh lệnh sử, những người khác không cách gì giả mạo được.

Lục Văn Phi nói :

- Như vậy, mật đồ chính là do lão lấy đi?

Vương Tôn gật đầu nói :

- Đệ đừng nên lo lắng, lão chính là người đang giữ bản mật đồ thứ nhất. Bởi vì hành tích của Tuyết Sơn Mang Tẩu đã lộ, đệ cũng sắp rơi vào nguy hiểm nên mới dùng hạ sách như vậy.

Lục Văn Phi tuy thập phần tôn kính nghĩa huynh nhưng vì sự việc trọng đại, chàng không thể khinh xuất tin tưởng, chậm rãi nói :

- Bạch Hồ đại thúc chính là người đang giữ mật đồ thứ nhất thì có thể nói ra sự thật, hà tất phải dùng thủ đoạn như vậy.

Vương Tôn thở dài nói :

- Nếu như âm thầm giao lại bức mật đồ sao khiến được quần hùng không còn nghi ngờ Mang Tẩu, chỉ còn cách công khai cướp đoạt mới khiến tin tức truyền ra khiến quần hùng tin là sự thật.

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca tìm đệ phải chăng vì việc đi lấy bảo tàng?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Nói thì nghe dễ nhưng nếu lấy bảo tàng cũng không phải lúc này.

Lục Văn Phi hỏi :

- Không phải thương lượng việc tìm bảo tàng phải chăng là chuẩn bị trả mật đồ cho đệ?

Vương Tôn hỏi lại :

- Chưa đúng lúc đi tìm bảo tàng, đệ cần mật đồ làm gì?

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Tiên phụ nhận sự ký thác của cố chủ, lúc lâm chung tha thiết dặn dò đệ hết lòng hoàn thành di mệnh của cố chủ. Tuy đại ca không phải người ngoài, tiểu đệ cũng cảm thấy không yên tâm. Theo đệ, mật đồ phải luôn ở bên mình mới đúng.

Vương Tôn ngẩn người nói :

- Nói như vậy hiền đệ nghi ngờ huynh?

Lục Văn Phi nói :

- Không phải tiểu đệ chí khí hẹp hòi, chỉ vì đây là di vật của Tấn vương, không thể không cẩn thận.

Vương Tôn nói :

- Thế cũng không trách hiền đệ, nhưng mà huynh muốn hỏi đệ một điều, năm đó lúc lệnh sư nhận di mệnh của Tấn vương, Tấn vương có từng nói qua sau này đem đi bảo giao cho người nào không?

Lục Văn Phi ngẩn người :

- Điều này chưa từng nói qua. Nhưng chiếu theo tình lý đương nhiên là hậu nhân của người.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Tấn vương thê thiếp rất nhiều thì cuối cùng đệ sẽ giao cho ai?

Lục Văn Phi nói :

- Đương nhiên giao cho thế tử, nếu không có thế tử thì dựa vào trưởng ấu mà phân biệt.

Vương Tôn nói :

- Tạm thời chúng ta khoan hãy nhắc đến chuyện này. Ngu huynh mời đệ đến đây là để báo cho đệ biết việc kinh người, bảo tàng đã bị người ta lấy mất rồi.

Lục Văn Phi nghe nói như sét đánh, hồi lâu mới cất giọng :

- Lời này có thật chăng?

Vương Tôn gật đầu nói :

- Ngu huynh sao dám gạt đệ, nhưng lúc này đệ phải bảo mật không được tiết lộ với Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lục Văn Phi lấy làm lạ hỏi :

- Sao vậy?

Vương Tôn thở dài nói :

- Sự tình bên trong vô cùng phức tạp, trong nhất thời khó giải thích rõ ràng. Mấy ngày nay ngu huynh đang truy tìm việc này. Nếu đệ đem chuyện mất bảo tàng lan truyền ra ngoài đối phương tất sẽ cảnh giác, như thế rất khó cho việc điều tra.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Đã như vậy, tiểu đệ quyết không tiết lộ đến người thứ ba.

Vương Tôn lấy kim bài từ trong người đưa cho Lục Văn Phi nói :

- Bảo tàng đã mất, vật này không còn tác dụng, nếu đệ nhất định muốn lấy về thì cứ cầm đi.

Lục Văn Phi xòe tay nhận lấy kim bài cho vào trong bao kiếm từ tốn nói :

- Năm đó, Tấn vương phân mật đồ thành ba miếng, phó thác cho ba người, theo lý không thể có một bản đồ toàn phần khác. Người cướp đi bảo tàng không biết lấy được mật đồ ở đâu?

Vương Tôn nói :

- Đây là việc mười năm về trước, lúc đó huynh đệ ta đều là hải đồng, bây giờ chỉ dựa vào những việc mờ lung đó để truy tìm thì thật tốn nhiều tâm huyết.

Lục Văn Phi nói :

- Trong ba người, tuy tiên phụ mất sớm nhưng Bạch Hồ Tử đại thúc và Tuyết Sơn Mang Tẩu đều kiện an, hai người họ phải biết chứ?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Họ tuy là môn hạ thân tình của Tấn vương nhưng không được tự tiện đi vào nội cung sao có thể biết được bí mật trong phủ?

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Đại ca cho rằng vấn đề xuất phát từ đám phi tần chăng?

Vương Tôn nói :

- Chúng ta không thể không điều tra từ phía này.

Lục Văn Phi nói :

- Gần đây ở Thái Hành, một vị tự xưng là Công chúa, dường như nàng ta cũng có một phần mật đồ không biết là thật hay giả?

Vương Tôn nói :

- Nàng tự xưng là Công chúa đương nhiên phải có lai lịch, còn mật đồ giả hay thật không ai minh bạch.

Lục Văn Phi nói :

- Tự nàng ta phải rõ.

Vương Tôn mắt sáng long lanh, từ tốn nói :

- Theo ngu huynh đoán định tự nàng cũng cho mật đồ đó là thật.

Vương Tôn cầm một viên đá, ném vào dòng nước trước mặt, cảm khái nói :

- Đừng nên xem Đào Hàn Sinh là người cùng hung cực hiểm có hại cho võ lâm, thực tế cũng giống như hòn đá vừa rồi bị ném vào dòng suối chỉ có thể gợn lên vài sóng nhỏ đâu thể tạo nên phong ba. Cái đáng sợ nhất chính là những đợt sóng ngầm ẩn phục trong lòng nước kia.

Lục Văn Phi biết Vương Tôn đang có một kích động về những chuyện khác mà nói lời này, nhưng chàng không tiện truy vấn, vòng tay cáo từ :

- Tiểu đệ ra ngoài đã lâu, sợ rằng phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu lo lắng, để phải về thôi.

Wương Tôn nói :

- Nhớ kỹ, trước mặt phụ tử của lão nhất thiết không được đề cập đến việc gặp ngu huynh. Lão này thường tự cho mình thông minh nhưng đôi lúc cũng lỗ việc.

Lục Văn Phi nói :

- Tiểu đệ không nhắc đến là được rồi.

Chàng về đến nơi trú ngụ thấy Mang Tẩu và Vân Nương đang chờ đợi trong thảo đường. Vân Nương vừa gặp mặt chàng đã trách :

- Vừa sáng sớm đại ca đã đi đâu vậy cũng không cho hay một tiếng khiến người ta lo muốn chết.

Lục Văn Phi mỉm cười :

- Tại hạ đâu phải đứa bé, sao phải lo sợ như vậy?

Mang Tẩu nói :

- Tình hình lúc này hiểm ác cũng không trách Lục huynh điệt lo lắng.

Lục Văn Phi không tiện nói nữa, mỉm cười ngồi xuống cạnh bên Mang Tẩu, nhấp trà không nói gì đến nghĩa huynh.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ nhiều lần suy nghĩ, cảm thấy mật đồ trong người của nữ lang che mặt hết tám phần là thật.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Tiền bối dựa vào đâu để mà đoán định đó là mật đồ thật?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tấn vương là thân vương không thể không có phi tần, càng không thể không có nữ nhi.

Lục Văn Phi nói :

- Sao tiền bối lại nói đến chuyện thê thiếp của Tấn vương, e rằng đã đi xa vấn đề.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu :

- Không, không đây chính là việc chúng ta cần hiểu rõ, sao lại cho rằng lạc đề?

Lục Văn Phi trước sau cũng ngơ ngác không hiểu vì sao lão đề cập đến chuyện này.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Vậy cũng không trách được, các con tuổi trẻ nông cạn tự nhiên khó hiểu được đạo lý bên trong.

Lão cao giọng nói :

- Năm đó, Tấn vương không đem hậu sự phó thác cho gia nhân mà giao cho môn hạ chúng ta, chính vì sợ rằng bọn con cháu phi tần sinh lòng tranh chấp.

Lục Văn Phi cười nói :

- Lễ nào Tấn vương muốn các vị tiền bối đứng ra chia phần cho bọn họ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đương nhiên là muốn chúng ta thay người an bày. Về sau tránh đi một trường tranh đoạt.

25. Chương 25: Tái Thám Cổ Lăng

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại nói :

- Nữ lang che mặt không biết có phải là hậu nhân của Tấn vương không, nếu quả thật là hậu nhân của Tấn vương thì việc này không đáng kể.

Lục Văn Phi không nghĩ như vậy nói :

- Bằng như nàng nhờ sức mạnh của thể lực khác mà cưỡng đoạt thì phải làm sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng nói :

- Nếu chúng ta biết nàng cưỡng đoạt mà có được thì lập tức giết ngay.

Lục Văn Phi nói :

- Việc này văn bối không thể làm được, ý của văn bối chỉ cần bảo tàng không rơi vào tay của người ngoài, vô luận thế nào cũng không thể buông tay đứng nhìn.

Vân Nương đứng một bên cười nhạt nói :

- Huynh cùng nàng ta mới gặp mặt, sao phải bênh vực nàng ta như vậy?

Lục Văn Phi biết Vân Nương đã hiểu lầm ý của mình, vội nói :

- Tại hạ không phải vì nàng ta. Tại hạ cho rằng chỉ cần đồ vật vào tay của hậu nhân Tấn vương xem như chúng ta đã hoàn thành tâm ý.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không tiện tranh luận với chàng chỉ thở dài một tiếng nói :

- Lúc này bàn đến việc lấy bảo tàng là quá sớm. Chúng ta đoạt được mật đồ đem về hay không hãy còn khó nói.

Văn Phi trong lòng có tính toán khác nên đứng dậy nói :

- Văn bối cần đi ra ngoài, tạm thời xin cáo lui.

Vân Nương nói :

- Mọi người cùng đi với Lục đại ca.

Lục Văn Phi nói :

- Không cần đâu. Tại hạ ra ngoài bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, cô nương cùng đi chỉ chuốc khổ vào thân.

Vân Nương không vui nói :

- Đừng đem chuyện đó ra hù dọa, người ta. Cứ nói không tiện là được rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không cố ý hù dọa cô nương, những lời này đều là sự thật.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chen lời :

- Vân Nương, con không được giận dữ như vậy, Lục đại ca thấy không tiện thì con chớ đi.

Lục Văn Phi cất bộ cất bước ra khỏi thảo hương. Sau khi chàng nghe những lời nói của nghĩa huynh cứ nghĩ đến cổ lãng, cảm thấy trong tòa cổ lãng này nhất định có điều khác lạ, chàng quyết tâm nhờ bóng đêm vào quan sát một lần.

Những người võ lâm đến Thái Hành hiện nay đối với việc cổ lãng đã chìm vào quên lãng, đã mất đi sự cảnh giới đối với cổ lãng.

Chàng đã đến cổ lãng một lần, ấn tượng về cổ lãng hầy còn sâu đậm. Việc cổ lãng nuôi dưỡng độc xà, độc phong chàng không thể quên được, cảm thấy sự tình nảy sinh rất nhiều hầu như đều có liên quan đến cổ lãng. Ngoài ra chàng còn nhớ đến chuyện những việc bạch bích minh châu, bất luận người trong cổ lãng có ý dựa vào đó mà làm mỗi câu, hoặc giả là hán tử đã chết lấy trộm minh châu thì tất cả những việc trên đều không phải bình thường. Nhưng minh châu thạch bích kia tuy không phải là thượng phẩm hiếm lạ nhưng mỗi viên cũng đáng giá ngàn vàng huống hồ số lượng lại nhiều như vậy. Lục Văn Phi trên đường vừa đi vừa suy nghĩ, bất giác đã đi đến cổ lãng thì thấy một bóng người từ phía trước phi thân đến, trong sương sớm mờ mịt từ xa xem không rõ, cho đến chỉ còn cách hai ba trượng mới nhìn ra đó là người từng cùng đi với Tư Mã Ôn gã là Ô Văn Hoa, trong lòng chàng cảm thấy kích động. Ô Văn Hoa dường như đã bị thương, bước đi loạng choạng vừa thấy chàng đến, Văn Hoa vội nói :

- Tiểu đệ bị độc phong đả thương, mau tìm miệng vết thương giùm đệ rồi đắp thuốc lên.

Gã dường như đã hết sức lực lão đảo té nhào xuống đất, Lục Văn Phi vốn không thân thiện với gã này, chỉ vì tính chàng nghĩa hiệp, lúc này sao có thể buông tay không cứu, thế là chàng vạch áo tìm những vết thương trên người của gã.

Ô Văn Hoa nằm trên mặt đất, dần dần hồi tỉnh giọng phẫn hận nói :

- Độc phong quá lợi hại, nếu như không phát giác sớm, uống một viên thuốc giải độc thì giờ này độc phát e tính mạng không còn.

Lục Văn Phi cau mày hỏi :

- Không biết miệng vết thương của huynh đài ở đâu?

Ô Văn Hoa nói :

- Trên vai ở sau lưng. Huynh dùng mũi kiếm khoét bỏ rồi đắp thuốc lên là được rồi.

Lục Văn Phi y lời, xé áo trên vai của gã ra, quả thấy trên vai có một vết thương nhiều chấm lốm đốm màu thịt đã biến thành tím đen. Chung quanh miệng vết thương nổi lên những lằn ngang dọc màu đen dường như đã bị thối thịt, chàng không dám chạm trề vội vã rút kiếm rạch chung quanh miệng vết thương, cắt ra một miếng thịt tím bầm.

Thật kỳ lạ, chỗ vết thương không thấy máu chảy mà chỉ nhỏ ra từng giọt nước vàng vọt tanh hôi. Ô Văn Hoa đau đến nổi mồ hôi trên trán nhỏ ròng ròng, gắng gượng rút trong người ra một ống sậy đưa cho Lục Văn Phi nói :

- Nhờ huynh lấy thuốc bên trong thoa giùm cho đệ.

Lục Văn Phi mở ống sậy ra, bên trong có chứa một thứ thuốc bột màu vàng, mùi hăng hắc. Chàng bèn nhẹ nhàng trát vào miệng vết thương rồi xé một mảnh áo băng bó lại. Sau cùng, khoác áo lên người gã.

Ô Văn Hoa thở hồng hộc, mắt nhắm nghiền không nói nên lời, hồi lâu từ từ thở lên nhẹ nhàng. Lục Văn Phi biết gã đang dùng chân khí mà tổng độc ra ngoài nên yên lặng một bên mà bảo hộ, ước khoảng một khắc, Ô Văn Hoa mới đứng dậy cười ha ha nói :

- Tiểu đệ trong lúc bất ý đã rơi vào kế của kẻ tiểu nhân.

Lục Văn Phi thấy công lực của gã thâm hậu nên vô cùng kinh ngạc, tiếp lời nói :

- Còn may, trên người huynh đài có mang theo phục dược, nếu không, thật tình đệ cũng không có cách tương trợ.

Đối với việc giúp đỡ của chàng, Văn Hoa không một lời cảm tạ, gã lãnh đạm nói :

- Huynh có gan cùng ta vào cổ lãg không?

Lục Văn Phi nói :

- Sao lại không dám, nhưng huynh đài thương thế vừa khỏi, không tiện vào chốn nguy hiểm.

Ô Văn Hoa cười nhạt :

- Một chút đau đớn có nghĩa gì đâu, huynh đài có ý muốn đi, chúng ta cùng lên đường.

Dứt lời, gã quay người cất bước đi về phía cổ lãg.

Lục Văn Phi thấy gã thân mang thương thế nhưng bước đi nhanh lẹ dị thường, bất giác kích khởi hào tình cũng phóng người vọt theo.

Hai người đến trước cổ lãg, chỉ thấy trước lãg tĩnh lặng như tờ, không thấy nửa bóng người. Văn Hoa vẫy tay cùng chàng núp vào sâu tế đài rồi nói nhỏ :

- Đệ đã tính toán kỹ, sáng sớm mỗi ngày, tất có người từ cổ lãg đi ra, chúng ta cùng hợp lực bắt sống một hai tên.

Lục Văn Phi gạt đầu ngâm vận công lực, Ô Văn Hoa nói :

- Đệ, Ô Văn Hoa từ Quan ngoại đến đây. Xin hỏi tôn tính đại danh của huynh đài. Đệ cảm thấy huynh không phải là người xấu.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ Lục Văn Phi.

Văn Hoa nói :

- Vì bảo tàng mà đến Thái Hành phải không?

Lục Văn Phi đáp :

- Tại hạ đến đây vì muốn báo phụ thù.

Văn Hoa nói :

- Thật đáng cười cho những kẻ có lòng dạ đen tối muốn lấy được bảo tàng.

Văn Phi nói :

- Bọn họ không biết cổ lãg là nơi hiểm địa và đầy dẫy bẫy rập.

Văn Hoa nói :

- Sao Lục huynh biết cổ lãg là bẫy rập?

Văn Phi nói :

- Không dám giấu huynh đài, tại hạ đã từng đi vào cổ lãg và đã bị xà trùng vây khốn.

Văn Hoa nói :

- Huynh mới vào cổ lãg một lần thôi sao?

Văn Phi nói :

- Đúng vậy, mà cũng chỉ cùng vào với mọi người.

Văn Hoa nói :

- Lần này đệ đã vào lần thứ ba.

Lục Văn Phi ngạc nhiên :

- Lần thứ ba à?

Văn Hoa nói :

- Cổ lăng này giống như một cạm bẫy. Những vật chôn giấu bên trong không biết bao nhiêu mà kể. Không biết chủ nhân là nhân vật gì?

Văn Phi nói :

- Nói như vậy thì ra Ô huynh vì bảo vật trong cổ lăng chăng?

Văn Hoa chửi thề :

- Tiểu tử ngươi quá xem thường bản công tử.

Ngoài mặt, gã mỉm cười nói :

- Bảo vật sao lại không thích, tại hạ tự biết khó tránh được ham muốn, nhưng Lục huynh yên tâm, tại hạ quyết không có ý độc chiếm riêng mình.

Lục Văn Phi cười nói :

- Bảo vật bên trong nói chung tại hạ không muốn lấy, chỉ hy vọng biết được chủ nhân ở nơi đây là ai.

Văn Hoa lặng thinh không nói. Có lẽ điều này gã cũng không biết được, Lục Văn Phi lại nói :

- Giao tình của Ô huynh và Bích Trần trang không phải là thường. Bọn họ không nói bí mật bên trong cho huynh nghe?

Văn Hoa lắc đầu :

- Bích Trần trang và Cổ Lăng tuyệt đối không đi chung đường. Điều này, tại hạ nghe được thật rõ ràng.

Dường như gã cảm thấy mình thổ lộ quá nhiều nên ngừng bật. Lục Văn Phi thấy kỳ lạ nói :

- Tại hạ cứ luôn cho rằng Bích Trần trang và Cổ Lăng có quan hệ với nhau, quả không ngờ rằng bọn họ lại không cùng chí hướng.

Văn Hoa làm ra vẻ chú mục động tĩnh ở cổ lăng làm thinh không trả lời câu nói của Văn Phi. Song phương trầm mặt hồi lâu, mặt Văn Hoa lộ vẻ khẩn trương gã chỉ tay về trong lăng. Thực ra Văn Phi cũng đã sớm phát giác động tĩnh chậm rãi gập đầu. Chỉ nghe hàng loạt tiếng kèn kẹt, phía dưới cung đài đột nhiên xuất hiện một động môn. Từ trong bay ra một luồng gió tanh hôi khiến người ta muốn nôn mửa.

Ô Văn Hoa nhảy bén dị thường, vươn người phi thân vào một góc cổ tunnel. Lục Văn Phi cảm thấy tình hình có điều khác lạ cũng phóng người về phía cổ tunnel. Hai người vội vàng ẩn nấp kín đáo, vừa xong thì phía dưới cung đài đã bỏ ra một đám quái xà từng con từng con ngóc đầu thở khè khè bò về phía trước.

Trong chớp mắt, trên thảo nguyên đã phủ thành một con đường dài ngoằn ngoèo, lấp lánh ngũ sắc, rộng hai thước, Lục Văn Phi kinh ngạc nghĩ thầm :

“Người này là ai sao có thể điều khiển đám quái xà nhiều như vậy?”

Đoàn quái xà ước khoảng vài ba trượng, phương hướng của chúng đi dường như là một thâm cốc. Sau khi đám quái xà đi qua, tiếp theo loáng lên một lão bà tóc bạc lưng còng, tay chống gậy đầu rắn.

Lục Văn Phi thấy lão bà khắng khiu, đen đúa, mặt mày xấu xí, đôi tay gầy gộc nhăn nheo giống như điều tra, trông thấy lão bà có vẻ gớm ghiếc chàng sinh lòng úy kỵ.

Lão bà đi ra khoảng một lần tên, Văn Hoa ra dấu với Văn Phi. Cả hai nhảy xuống gốc cây. Văn Phi hỏi :

- Lão bà là ai vậy?

Văn Hoa nói :

- Xem hình dạng dường như là người ở Miêu Cương, tạm thời hãy khoan quan tâm tới lão bà, chúng ta thừa dịp vào cổ lăng mau.

Cả hai chạy đến trước cung đài, động khẩu đó vẫn chưa đóng lại. Văn Hoa nghiêng tai nghe ngóng một hồi, thân hình nhoáng lên vội phi thân vào trong. Văn Phi cũng theo gã mà tiến vào. Trước mặt là một con

đường nhỏ rất dài. Văn Hoa dường như rất quen đường lối nên giành đường đi trước. Đi ước khoảng bốn, năm dặm thì đến trước một tòa nguyệt động môn, Văn Hoa dừng chân lại nói :

- Bên trong là chỗ nuôi dưỡng bọn rắn Lục huynh cẩn thận.

Lục Văn Phi quan sát tỉ mỉ, chính là nơi trước đây chàng cùng Hạ Long Tường và quần hùng lâm nạn. Ba quan tài bên trong vẫn còn đó. Ô Văn Hoa khoát bộ bước lên trước nhấn vào chữ phúc màu đỏ, đặt phía trước quan tài cười lạnh nói :

- Ba cái quan tài này có một cái sẽ không còn làm hại chúng ta được vì đệ đã đóng chặt nó lại rồi.

Hai người cẩn thận bước vào thạch thất, rồi lại bước qua một thạch thất khác. Ô Văn Hoa chỉ vào thạch thất kế bên nói :

- Tiến vào bên trong là chỗ che giấu bảo tàng. Lục huynh cẩn thận nhìn dấu hiệu của đệ mà hành sự.

Gã cẩn thận xem xét trên vách một hồi, đột nhiên xòe tay, ấn vào đôi mắt mãnh hổ của tượng khắc trên tường, thì nghe một tràng tiếng kèn kẹt, trên tường lộ ra một cửa bí mật. Văn Phi khoát bộ bước vào, Văn Hoa dùng tay ngăn lại nói :

- Cẩn thận!

Lời vừa dứt “vù, vù, vù” một trận phi châm từ bên trong phóng ra như mưa bão Văn Phi giật mình la thảm :

- Thật nguy hiểm!

Văn Hoa chờ phi châm bắn ra hết rồi mới tiến vào, Văn Phi nối gót theo sau thì thấy nội thất ánh châu ngọc sáng lòa, lung linh ngợp mắt, tất cả những chiếc rương đều sơn son đỏ chói. Trên mỗi chiếc rương đều có dán nhãn ghi rõ những bảo vật bên trong là gì.

Lục Văn Phi nhìn liên tiếp mấy rương đều là những tài vật châu bảo, trong lòng không ngớt kinh ngạc. Ô Văn Hoa tiện tay mở một nắp rương, chỉ vào bảo vật, ánh sáng chói mắt mà cười nói :

- Chỉ cần một rương này cả đời hưởng thụ cũng không hết. Nếu Lục huynh có ý thì có thể lấy về.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Những vật này đối với tại hạ thật không có chỗ dùng.

Văn Hoa nói :

- Nói như vậy, chỗ của Lục huynh là ở bí kíp sao?

Lục Văn Phi nói :

- Nơi này chưa hẳn là bảo tàng của Tấn vương sao lại có bí kíp?

Văn Hoa thoáng chút kinh ngạc, đột nhiên cuốn bức tranh sơn thủy treo ở trên tường mà nói :

- Tiếp theo chúng ta sẽ từng bước gặp nguy cơ. Lục huynh phải càng cẩn thận.

Dứt lời bèn vịn mấy cái vào chốt cửa nằm phía sau tranh sơn thủy, lại mở ra một cửa bí mật.

Vừa rồi Văn Phi đã gặp phải một trận phi châm nên bây giờ lách người sang bên để tránh né, nhưng sự tình rất kỳ lạ. Bên trong chẳng có chút gì khác thường. Văn Hoa nói :

- Lục huynh tiến vào phải cẩn thận lắm mới được.

Những lời này ngầm bảo Lục Văn Phi tiến vào trước. Lục Văn Phi ngưng thần cất bước vào trong thì cảm thấy dưới chân chuyển động. Trong lúc khấn trương chàng cất mình phóng lên. Dưới chân đã là một khoảng không, thân như sao băng rơi xuống. Một người khinh công thượng thừa lúc gặp nguy hiểm tất sẽ phản ứng theo bản năng sinh tồn cho nên chàng vận hơi điều khí giảm bớt tốc độ rơi xuống. Chỉ thấy trước mắt có ánh sáng thì ra chàng đã rơi vào một gian Phật đường cực kỳ thanh tịnh. Lục Văn Phi định thần đưa mắt quan sát bốn bề, gian Phật đường này không lớn lắm nhưng bốn bề tinh khiết chẳng vương chút bụi,

lại trưng bày đầy tượng Phật hơn nữa trên tường còn cần rất nhiều kinh văn phạn ngữ tất cả đều làm bằng minh châu, ánh quang lấp lánh chiếu sáng khắp cả Phật đường, chữ tượng đối lớn.

Lục Văn Phi tỉ mỉ quan sát trong lòng hết sức kinh ngạc nghĩ thầm :

“Cuối cùng có những ai trong lăng này? Sao lại cực kỳ giàu có như vậy?”

Chàng vốn từng học qua những môn học về cấu tạo sắp xếp cơ quan máy móc, nên tìm kiếm hồi lâu vẫn không ra chút vết tích lòng nghĩ thầm :

“Gian Phật đường này tinh khiết như vậy nhất định có người thường xuyên đến đây”.

Lại nghĩ đến người trong cổ lăng đã an bày cho người rơi vào trong Phật đường này nhất định là có dụng ý, là phúc họa giờ này chàng khó dự liệu. Tìm kiếm hồi lâu đã vô vọng nên đành hành công tọa tức không tìm kiếm nữa. Đột nhiên nghe một giọng nói chói tai truyền đến “Hai kẻ cuồng ngạo như bọn ngươi xâm nhập bản lăng thám thính tìm bí kíp chính là tự mình tìm vào tử lộ”.

Lục Văn Phi ngẩng lên, phát giác ra giọng nói từ bên trong Phật đường vọng đến, chàng chậm rãi hỏi :

- Lão là ai?

Người đó hừ một tiếng nói :

- Ngươi không cần hỏi lão phu là ai. Ta hỏi ngươi muốn vào cổ lăng là có ý gì?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ vào cổ lăng không vì tài vật cũng không vì thù hận, chỉ vì tính hiếu kỳ.

Kẻ đó cười âm u nói :

- Phàm là người đến Thái Hành kẻ nào cũng có tham vọng. Bang phái của Ô Văn Hoa cuồng vọng cấu kết với Bích Trần trang đối phó bốn lăng. Quả thật đáng ghét.

Lục Văn Phi tai nghe trong lòng chấn động nói :

- Ô Văn Hoa là nhân vật gì?

Kẻ đó nói :

- Phái này từ lâu đã có ý dựa vào thế lực mà xâm nhập Trung Nguyên. Ngươi cần phải đề phòng bọn chúng.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ hành động tự đã có chủ trương tuyệt đối không để người ta mê hoặc hơn nữa tại hạ với gã chẳng qua là ngẫu nhiên tương ngộ.

Kẻ kia nói :

- Điều này lão phu hiểu rõ, nếu không đã không cho ngươi rơi vào trong này.

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Lão khiến ta rơi vào trong này là có ý gì?

Lão già đó nói :

- Việc này lão phu đặc biệt dễ dãi với ngươi. Hiện có mấy câu muốn hỏi, hy vọng người sẽ nói thật.

Lão ho khan một tiếng rồi nói tiếp :

- Họa phúc vô môn tự mình chuốc lấy, sự đời còn chưa hiểu, không nên khinh xuất mà xem rẻ mạng sống của mình.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Ta rõ rồi, lão có ý dùng châu bảo địch quốc dẫn dắt người vào cổ lăng, sau đó mượn cơ quan mai phục ở bên trong cổ lăng mà giết họ, dụng tâm của lão thật quá tàn độc.

Lão đó nói :

- Người đừng có đoán càn, hãy nghe lão phu nói. Người đến Thái Hành không có sơ đồ hy vọng nghe lời khuyên của lão phu, mau sớm đi khỏi Thái Hành tránh đi chuyện bất lợi.

Lục Văn Phi lãnh đạm nói :

- Nếu ta không rời Thái Hành thì hậu quả sẽ như thế nào?

Lão già lạnh lùng nói :

- Lão phu có ý muốn mở một sinh lộ cho người, người cố cường không nghe khuyên cáo là tự chuốc hại vào thân.

Lục Văn Phi nộ khí bừng bừng nói :

- Lão muốn đối địch với các phái võ lâm, là tự mình chuốc lấy ác quả ta không tin lão sẽ thành công.

Lão già cười lớn một trận nói :

- Thành công hay không, không lâu người sẽ hiểu rõ. Hiện lão phu lưu lại cái mạng của người để xem lời nói của lão phu có phải là phóng đại hay không.

Lục Văn Phi phẫn nộ, nhưng cũng không có cách nào khác. Lão già cười nhạt một hồi rồi nói tiếp :

- Một lần nữa lão phu đã đối đãi dễ dàng với người, chỉ vì thấy người không phải là người xấu, người đừng vì vậy mà không phân biệt tốt xấu.

Sau khi lão dứt lời, thì chung quanh vắng lặng không nghe tiếng nói, chắc lão đã đi xa rồi. Lục Văn Phi trầm tư một hồi nghĩ không ra lão này là người của phái nào chỉ cảm thấy không phải mình vô cớ mà rơi vào nơi này, tự nghĩ :

“Nơi đây là Phật đường, tất có lối ra, phải mau nghĩ cách rời khỏi nơi này”.

* * * * *

Lại nói Ô Văn Hoa đột nhiên thấy Văn Phi rơi vào trong cơ quan bắt giặc kinh hoàng. Gã là người thâm độc, trong lòng ngoài ác tâm, tuyệt không có chút nhân tình. Chỉ vì hiện giờ Văn Phi đi cùng đường với gã. Sau khi chàng rơi vào cơ quan, gã trở nên cô thân cô thế, lực lượng đương nhiên yếu kém đi nhiều.

Lúc này, gã chỉ còn cách tiến không lui nên quay người lại đỡ lên một rương vàng bạc ném mạnh vào trong cửa đó. Cái rương này làm bằng sắt, lại thêm vàng ngọc bên trong nặng ước hơn trăm cân, nặng hơn trọng lượng một con người rất nhiều nhưng khi rơi xuống mặt đất nó nằm yên bất động. Ô Văn Hoa cũng có vài phần sở học căn bản về thô mộc kiến trúc nghĩ đến vừa rồi Lục Văn Phi vừa bước vào lập tức đã bị rơi xuống, bây giờ ném cái rương vào lại không thấy rơi thì biết bên trong có người khởi động cơ quan cho nên ngấm vận chân khí phóng người vào nội thất. Bên trong là một khách đình cực lớn, trần thiết đẹp đẽ, bất luận là bàn viết hay ngọa án đều không vương chút bụi, gã âm thầm gặt đầu nghĩ thầm :

“Xem dáng vẻ như vậy thì khách đình này thường có người lui tới nếu không sao có thể ngăn nắp sạch sẽ như vậy?”

Gã là người tinh tế, khắp nơi đều quan sát tỉ mỉ một lượt thì thấy phía trên hai quai của một cổ bình ẩn hiện một vết tích nhỏ, lập tức như một kẻ bắt được vàng hai tay chụp vào hai quai đó thì nghe hàng loạt tiếng âm âm vang lên. Một bức tường treo đầy quốc họa thụt sâu vào trong tường, lộ ra một bậc cấp bằng đá.

Ô Văn Hoa phát hiện trong lúc vô tình khiến gã mừng rỡ vô cùng men theo bậc cấp xuống, đột nhiên, thấy ánh sáng từ kẻ tường phát ra, dựa vào kẻ tường đó, nhìn vào trong. Bên trong chính là tòa Phật đường, thấy Lục Văn Phi đang lẩn dò ở bên trong nên nhỏ giọng nói :

- Lục huynh có cách nào ra khỏi không?

Lục Văn Phi đang ở Phật đường còn tìm lối ra, chợt nghe tiếng gọi của Văn Hoa, giật mình, nghe ngóng kỹ thanh âm từ trên một tượng Phật vọng ra mới từ tốn trả lời :

- Tại hạ tìm không ra lối thoát, Ô huynh ở đâu vậy?

Ô Văn Hoa đang đứng ở thạch cấp, chỉ có thể đưa mắt nhìn vào chứ không thể cứu chàng ra, nên cẩn thận quan sát phía trên tường một lượt, như phát giác điều gì đột nhiên cất tiếng nói :

- Lục huynh mau phi thân lên tượng Phật mà xem.

Lục Văn Phi nghe lời phi thân lên cánh tay phải của tượng Phật lớn, xem xét tỉ mỉ một hồi thì thấy đôi mắt của tượng Phật là khoảng trống. Lục Văn Phi từ hai khoang trống đó nhìn ra ngoài nói nhỏ :

- Tượng phật này quả là thông ra bên ngoài nhưng không biết cách ra như thế nào?

Văn Hoa nói :

- Huynh hãy tìm trên thân lưng Phật xem sao?

Lục Văn Phi chăm chú tìm một hồi, phát hiện chuỗi niêm châu trên cổ tượng Phật hoạt động được, bèn nắm niêm châu kéo xuống chỉ nghe một tiếng kẹt, đầu tượng Phật nhấc bổng lên, lộ ra một cái cửa tròn vừa một thân người vội đề khí chui ra, nhẹ nhàng đáp xuống.

Văn Hoa thấy chàng thoát hiểm, mừng rỡ cất bước đi lên thạch cấp đồng thời nói nhỏ :

- Chuyến đi này của chúng ta có gian nguy nhưng cũng chưa đến nỗi quá hiểm ác.

Lục Văn Phi nói nhỏ :

- Cổ lẳng dưới mặt đất, hiện chúng ta đang leo lên, chắc là sẽ ra khỏi nơi này.

Văn Hoa nói :

- Cũng khó nói lắm, tại hạ cảm thấy người ẩn nấp trong cổ lẳng thật không đơn giản.

Hai người đi lên ước khoảng năm sáu mươi bậc đột nhiên trước mặt có ánh sáng phát ra đã đến phía trong một tòa lạc viện.

Nơi này, chỉ có hình thức giống lạc viện mà thôi, thực tế vẫn đang nằm dưới mặt đất. Ô Văn Hoa dùng chân ước đoán một hồi :

- Xem ra, chúng ta đã xâm nhập vào phục địa, phải đặc biệt cẩn thận mới được.

Lục Văn Phi nói :

- Nơi rộng lớn như vậy, không thể không có người, sao chúng ta không gặp họ.

Dứt lời hai người cẩn thận xem xét bốn bề lạc viện.

Ô Văn Hoa nói :

- Tại hạ đã nghĩ ra rồi, trong cổ lẳng mai phục nhiều cơ quan. Thực lực bọn họ không phải là ít nhưng cơ quan nơi này trùng trùng bọn họ không cần dùng nhiều người để trấn giữ.

Văn Phi gật đầu, đột nhiên bên tai nghe một giọng truyền âm vắng vắng nói :

- Lắng này khắp nơi đều có nguy cơ, người có thể đến chỗ này chính là người ta có ý cho bọn người dễ dàng. Nếu muốn thoát hiểm cứ đi theo thông đạo phía sau tất có người đến dẫn đường.

Lục Văn Phi nghe nói kinh ngạc không biết người này là thù hay là bạn. Văn Hoa nói :

- Lục huynh đã phát hiện điều gì chẳng?

Văn Phi không che giấu, đem sự việc có người truyền âm mà nói qua một lượt. Văn Hoa nói :

- Người này chắc là có ý chỉ điểm chúng ta, hay chúng ta theo lời đó mà thử xem.

Văn Phi nói :

- Tại hạ cũng nghĩ vậy.

Hai người cùng cất bước theo thông đạo mà đi, thoáng chốc trước mặt là một mặt môn. Hai người vừa đến gần, cửa đã tự động mở, bên tai lại có người truyền âm :

“Người trong lãng lúc này đã đi khỏi. Sau khi ta dẫn đường nhị vị ra ngoài, nên mau rời xa cổ lãng”.

Văn Phi trong lòng nghi vấn trùng trùng lại đem những lời truyền âm mà nói rõ cho Văn Hoa. Văn Hoa trên mặt không ngừng biến sắc hồi lâu không lên tiếng.

Trên đường hai người được người ta chỉ dẫn mà ra khỏi lãng quay đầu lại xem, nơi đây vốn không phải chỗ đi vào lúc trước mà là trên một gò đất trong rừng tùng phía sau cổ lãng, có một ngôi đình nghỉ mát cổ xưa. Đường ra chính phía dưới đình này.

Lục Văn Phi thở một hơi dài nói :

- Quy mô của tòa cổ lãng này rộng lớn như vậy, thực ngoài sức tưởng tượng.

Văn Hoa trầm giọng hừ một tiếng nói :

- Tại hạ nhất thời sơ ý, phải theo chỉ dẫn của họ, tạm thời cho họ đắc ý, về sau sẽ cho chúng biết mặt.

Nói dứt lời gã đột ngột vọt đi. Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Kẻ này cuồng ngạo, tự đại như vậy, tất có một thế lực cực mạnh để dựa vào”.

Chàng đến cổ lãng chẳng qua vì tính hiếu kỳ, ý muốn thám thính ra một chút đầu mối. Bất ý bản thân rơi vào cổ lãng nên lúc này đã nhìn cổ lãng bằng một đôi mắt khác, cảm thấy Thái Hành trước mắt quả thực muôn màu, muôn vẻ khiến người ta hoa mắt, thị phi thiện ác nhất thời khó phân biệt.

Chàng đứng trên gò đất ngẩng nhìn cẩn thận hồi lâu cảm thấy lãng này là chốn long đàm hổ huyết, khí thế khoáng đạt uy nghiêm. Tuy là người không biết thuật phong thủy nhưng cũng nhận ra đây là cát địa.

Từ cổ lãng này chàng lại liên tưởng đến phụ mẫu đã chết thảm. Lúc đó chỉ mai táng sơ sài, trong lòng không giấu nổi cảm hoài, thở dài một tiếng. Đang định cất bước ra đi, thành linh cảm thấy có một người áo đen đứng sau lưng, chàng quay lại người thì thấy sư phụ Hồ Văn Chiêu đang chấp tay sau lưng, đứng phía sau lưng chàng.

Lục Văn Phi ngẩn người lãnh đạm hỏi :

- Lão là Bạch Hồ Từ đại thúc.

Hồ Văn Chiêu giả xòe tay nói :

- Nơi này không phải chỗ đàm đạo xin mời theo lão phu.

Rồi lão đi trước dẫn đường. Đi thẳng đến một gò đất cao khác dừng chân cười nói :

- Nơi này tầm nhìn khoáng quát, trong vòng mười trượng không có một loại thảo mộc làm chỗ ẩn thân. Chúng ta có thể yên tâm mà bàn bạc.

26. Chương 26: Anh Vũ Truyền Triệu

Lục Văn Phi nói :

- Việc gì cơ mật như vậy?

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Thái Hành sơn lúc này đã là chiến vân mật bố, sát cơ mờ mịt, một lần thất toán sai lầm, cả bọn đều thua. Phàm việc gì cũng phải nghĩ kỹ.

Lục Văn Phi liếc nhìn lão :

- Sao đại thúc lại phải mạo danh sư phụ?

Hồ Văn Chiêu giả mỉm cười nói :

- Sở dĩ lão hủ mạo danh lệnh sư vì việc bất đắc dĩ. Lão cùng lệnh sư là bạn vong niên thân thiết bao năm, chắc rằng lệnh sư cũng không phiền trách.

Lục Văn Phi nói :

- Điều này văn bối đã minh bạch. Nếu đại thúc không có thâm giao với gia sư, sao có thể hóa trang cực giống như vậy nhưng lại không có cách bắt chước võ công tuyệt chiêu của bản Môn.

Hồ Văn Chiêu giả không muốn nhắc nhiều đến việc giả mạo nên nói qua chuyện khác :

- Tòa cổ lăng này thực tế không nên khinh suất tiến vào, còn may là hai người gặp được lão hủ nếu không sao rời khỏi tòa cổ lăng này một cách an nhiên như vậy.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Đại thúc nói thế phải chăng đã nhận ra người của Cổ Lăng?

Hồ Văn Chiêu giả lắc đầu nói :

- Lão hủ chỉ là dựa vào một chút sở học Thổ Mộc kiến trúc lần dò thám thính vài nơi cho đến hôm nay vẫn không dám mạo muội tiến vào phúc địa.

Lục Văn Phi nói :

- Người này hà cớ gì cải tạo thâm sơn này thành một cổ lăng không biết dụng ý ở đâu?

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Kẻ này tồn tâm ác độc có ý dùng một mẻ lưới mà gom hết tinh anh trong võ lâm thiên hạ, lão hủ đã phát giác dường như họ đang giăng một mẻ lưới lớn ở Thái Hành sơn chờ đến ngày họ cất lưới cũng là lúc quần hùng gặp đại nạn ở núi này.

Lục Văn Phi nói :

- Văn bối không tin bọn họ có thực lực to lớn như vậy.

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Đây chỉ là điều lão hủ suy nghĩ qua.

Ngừng một lát lão lại nói :

- Gã Ô Văn Hoa từ Quan ngoại đến cũng không nên giao du thân mật. Lão hủ vốn không muốn cứu gã thoát hiểm nhưng nghĩ đến dùng thực lực của bang phái gã mà đối phó với Cổ Lăng cũng không đến nỗi thất sách chính là lấy độc trị độc.

Lục Văn Phi nghĩ đến lời của nghĩa huynh bèn nói :

- Nghe nói bảo tàng Tấn vương đã bị người ta lấy mất, nếu đem tin tức này truyền lan ra ngoài thì những người đến Thái Hành sẽ lũ lượt ra về, lúc đó tâm cơ của người trong cổ lăng đã hoang phí rồi.

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Bảo tàng có bị người ta lấy hay chưa, lúc này hãy còn hai khả năng, người đến Thái Hành “Bắt đáo Hoàng Hà tâm bất tử” sao chịu đến nơi này lại về không.

Lục Văn Phi nói :

- Phải đại thúc là người giữ mật đồ thứ nhất không?

Hồ Văn Chiêu giả giật mình hỏi :

- Đột nhiên nhị gia hỏi đến việc này để làm gì?

Lục Văn Phi nói :

- Không giấu đại thúc, văn bối đã phát giác ra nghĩa huynh Vương Tôn, dường như là hậu nhân của Tấn vương.

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Sự tình trước khi chưa đến lúc thủy lục thạch xuất (nước cạn đá nổi) tốt nhất đừng nên đoán bừa.

Lục Văn Phi nói :

- Các người không nói, văn bối không được đoán sai. Còn nữ lang che mặt, e rằng cũng là hậu nhân của Tấn vương. Theo văn bối, họ đều vì tranh chấp di bảo mà đến đây?

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Đây là việc riêng của người ta, tốt nhất, nhị gia đừng nên xen vào.

Lục Văn Phi cười nói :

- Văn bối là người gì đâu có ra lệnh văn bối nhúng tay vào nghĩ rằng cũng không có khả năng đó đâu.

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Vậy thì được rồi, lão hủ đã phát giác ra nội trong mấy ngày này trong núi sẽ xảy ra đại biến, nếu công tử không có sở cầu mà đến đây thì tốt nhất là đừng có tham dự vào.

Lục Văn Phi lập tức đứng dậy nói :

- Tiên phụ nhận di mạng của Tấn vương, đảm bảo bảo tàng giao cho hậu nhân của người, văn bối vô luận thế nào cũng phải xem kết cuộc của việc này, chỉ cần bảo tàng đã rơi vào tay của hậu nhân Tấn vương, bất luận người đó là trưởng ấu, thân sơ, văn bối sẽ không quan tâm đến nữa. Nếu như bị người ngoài đoạt mất tuy vô công văn bối không ra gì cũng không thể đưa mắt mà nhìn bảo tàng thất lạc?

Hồ Văn Chiêu giả nói :

- Những lời nói thực tâm hết lòng như vậy thật có lý nhưng nhị gia yên tâm. Chỉ dựa vào mấy tên giang hồ thảo khấu muốn chạm đến một mảy may của bảo tàng quả thật nằm mơ.

Lục Văn Phi tai nghe trầm tư một hồi gật đầu nói :

- Chỉ nguyện được như vậy.

Hồ Văn Chiêu giả cũng đứng dậy nói :

- Lão hủ cũng cần phải đi. Tối mười lăm, trăng tròn nội cốc có một trường long tranh hổ đấu, nhị gia là người ngoài cuộc nên bàng quang tọa thị xin chớ nhúng tay.

Lục Văn Phi cất bước xuống gò đất, chợt thấy hai bóng người, một trước một sau đi nhanh về phía mình.

Ô Văn Hoa đi trước gã dường như đã bị thương bước đi xiêu vẹo, phía sau lại là một lão già dáng dấp văn sinh, chàng không khỏi giật mình nghĩ thầm :

“Có lẽ lão già này là người Cổ Lăng”.

Chàng vốn tánh tình nghĩa hiệp, tuy biết Ô Văn Hoa hành động bất chính nhưng chàng không nỡ giương mắt đứng nhìn chạy vội lên trước, cao giọng gọi :

- Ô Huỳnh, đừng sợ, tại hạ đến đây.

Ô Văn Hoa dừng chân thở hổn hển nói :

- Lão này võ công cao cường, chỉ vì tại hạ thân đã bị thương không thể đối địch. Lục huynh nên cẩn thận.

Vừa nói dứt câu, lão già đến trước mặt.

Lục Văn Phi chặn người phía trước Ô Văn Hoa vòng tay nói :

- Xin hỏi lão tiên sinh và Ô huynh này có thù gì? Sao lại muốn lấy mạng của người.

Lão già ngấm nghĩa chàng qua một lượt nói :

- Xem dáng vẻ người không phải là người cùng phái với gã, hà cớ nào lại nhúng tay vào chuyện phiếm.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ tuy không cùng phái, nhưng cũng không muốn, lúc gã thân mang thương tích lại bị người truy kích!

Lão già vẫn sinh nhướng đôi mày dài nói :

- Người là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ Lục Văn Phi cũng là người trong kiếm phái.

Lão già trầm mặt nói :

- Người cũng không phải là một người tốt.

Dứt lời, lão dùng song chưởng đẩy mạnh ra phía trước.

Lục Văn Phi thấy lão không hỏi căn do đã vội cử thủ mà đánh, trong lòng phần nộ, giơ tay phong tỏa bên ngoài và nói :

- Lão biết nói lý lẽ không?

Chưởng lực phát xuất cảm thấy chưởng kinh của đối phương trong nhu có cương, thập phần cương mãnh, “bùng” lên một tiếng trước ngực Văn Phi như bị ngàn cân đè nặng chấn động đến nỗi thối lui ba bước mới đứng lại được.

Lão già cười cao ngạo nói :

- Người chỉ là kẻ vô dụng mà muốn lấy tay che ánh mặt trời, quả không tự lượng sức mình! Đến đây tiếp thêm một chiêu của lão phu.

Hai tay lão cất lên xuất ra một chưởng nữa. Lục Văn Phi bản tánh quật cường, đè nén huyết khí đang nhộn nhạo trong lồng ngực, song thủ giơ lên đỡ chưởng của lão già. Lão già không ngờ chàng dám tiếp chưởng, giật mình vận thêm hai thành công lực, gió mạnh nổi lên cuộn một đám bụi vàng.

Lục Văn Phi lại lão đảo thối lui hai bước. Lão già cũng cảm thấy tâm thần hơi chấn động, bất giác kinh dị. Lục Văn Phi thừa lúc bụi vàng mù trời vội vã đề khí ngưng thần, lúc đó tai lại nghe thanh âm Ô Văn Hoa truyền đến :

- Đừng nên tổn sức. Chúng ta có thể liên thủ khắc phục được lão.

Lục Văn Phi vung tay rút kiếm ra. Ô Văn Hoa cũng tuốt kiếm khỏi vỏ cùng chàng đứng dàn ngang. Tiếc rằng tay phải bị thương, đành phải sử dụng tay trái.

Lão già thấy Ô Văn Hoa đứng cùng Văn Phi thì biết hai người muốn liên kiếm kháng cự, không giấu được vẻ khấn trương. Lão tuy là chủ một phái nhưng đối phó với hai chàng thiếu niên trước mắt cũng chưa tuyệt đối là nắm chắc phần thắng.

Vừa rồi Ô Văn Hoa đã điều tức một lát, tinh thần đã khôi phục, trường kiếm cầm tay, lãnh đạm nói :

- Lão tặc, đừng cho rằng bản công tử thân mang thương tích mà sợ lão. Lúc này kẻ sống kẻ chết cũng chưa nhất định.

Văn Hoa vừa nói vậy vừa đâm một kiếm. Lão già hự một tiếng đã hai ngón tay lên điểm về mũi kiếm.

Ô Văn Hoa vừa xuất thủ, Văn Phi cũng không chậm trễ cao giọng nói :

- Tiếp chiêu!

Trường kiếm loáng lên một đạo tinh quang phủ một vòng tròn lên lưng lão già.

Lão già không dám khinh thị hai thiếu niên này vội vã lách người sang bên thối lui năm bước.

Ô Văn Hoa cười một tiếng chói tai như bóng đuối theo hình, chỉ thấy kiếm quang liên tiếp nhoáng lên, liên tiếp đã phát công bảy đường kiếm. Lục Văn Phi triển khai kiếm thức cũng không thua kém Văn Hoa, trường kiếm như một đạo cầu vòng cắt ngang trời phủ phía sau người lão già.

Lão già bất ngờ có chút hoang mang không biết công kích hướng nào lại bị rơi vào kiếm ảnh nặng như non. Tuy võ công cao cường cũng cảm thấy chân tay luống cuống. Ô Văn Hoa đắc chí thừa thế tấn công, cất giọng chất chúa mắng :

- Lão tặc vô cớ cùng bản công tử đối địch chính là tự tìm tử lộ. Ngày nay lão phải nhận số mệnh của mình.

Lão già bị khốn vì nhất thời sơ ý, bị Văn Hoa mắng một hồi, kích động nộ hỏa hét to một tiếng song thủ nhất tề cất lên đánh ra một luồng chưởng kinh khủng khiếp vệt kiếm ảnh phi người thoát khỏi bóng kiếm trùng trùng.

Ngay lúc này, một người trung niên văn sinh thân khoát đại bào chậm rãi bước lên cười nhạt nói :

- Thì ra là Tạ môn chủ. Đại giá đến Thái Hành lúc nào? Xin thứ tại hạ thất nghinh.

Lão già liếc nhìn trung niên văn sinh hỏi :

- Thứ lỗi lão hủ mắt kém, tôn giá là ai?

Trung niên văn sinh vòng tay nói :

- Tại hạ họ Tư Mã tên Ôn là người sơn dã chỉ là vô danh tiểu tốt của giang hồ.

Lão già văn sinh trầm ngâm một lát tỉnh ngộ nói :

- Thì ra là Tư Mã tổng quản. Lão hủ cữu ngưỡng đại danh.

Lục Văn Phi lúc này mới biết lão già là Tạ gia Môn chủ, nghĩ thầm :

“Quả nhiên, danh bất hư truyền, thật hơn hẳn Tạ Nhất Phi”.

Ô Văn Hoa thấy Tư Mã Ôn đến, “hừ” một tiếng nói :

- Ta tưởng là ai thì ra chỉ là người của Kim Lăng Tạ gia.

Tư Mã Ôn cười nói với Văn Hoa :

- Hà cớ gì Ô công tử xung đột với Tạ gia Môn chủ?

Ô Văn Hoa nói :

- Lão này vô cớ chỉ quyết rằng tại hạ dắt đi nhi tử bảo bối của lão. Thật vô lý!

Tư Mã Ôn vội vã nói với lão già :

- Thực ra việc này đã bị hiểu lầm rồi. Ô công tử không có lý do gì bắt giữ lệnh lang.

Lão già nói :

- Việc này không có lửa sao có khói nhưng lão phu sẽ truy cứu lại.

Rồi lại chỉ Lục Văn Phi nói :

- Tên này đã từng giao đấu với tiểu nhi lại còn dă thương nó, chắc rằng cũng có quan hệ.

Tư Mã Ôn cười nói :

- Môn chủ quả thật đa nghi, ắt hẳn bao người đều bị Môn chủ nghi ngờ?

Lão già giận dữ nói :

- Dẫu có giết ngàn người cũng không bù được một mạng của tiểu nhi.

Tư Mã Ôn nói :

- Môn chủ thật độc đoán, theo tại hạ thấy dường như có người ở trong bóng tối kêu gọi thị phi.

Lão già kích động nói :

- Nếu Tổng quản biết người đó là ai, lão phu lập tức đi tìm hắn liền.

Tư Mã Ôn lắc đầu :

- Chỉ là tại hạ đoán định. Không biết rõ là ai?

Lão già hừ một tiếng nói :

- Quả là lời hoang đường.

Tư Mã Ôn nghiêm mặt nói :

- Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia thanh uy lừng lẫy giang hồ, ngày nay có người bắt đi hai nhân vật trọng yếu của hai phái nếu không có dụng tâm sao dám làm như vậy?

Lão già trầm mặc không lên tiếng rõ ràng đang suy ngẫm về lời nói của Tư Mã Ôn.

Tư Mã Ôn lại nói :

- Sự việc rất minh bạch. Nhị vị bị bắt đi nếu có điều gì sơ suất, nhất định dẫn đến việc nhị phái dùng toàn lực báo phục. Việc này lợi hại thế nào, chẳng ai không biết. Nếu không phải thâm thù đại hận, tất có dụng tâm khác. Nếu chẳng như vậy ai dám mạo hiểm làm ra việc trọng đại này.

Lão già thông thả nói :

- Quý Trang từ lâu đã ở Thái Hành, tình hình đương địa rất quen thuộc, hy vọng sẽ vì lão mà lưu ý, Tạ môn ân oán phân minh, ơn này lão nhất định không quên.

Tư Mã Ôn liên tiếp nói :

- Điều này tự nhiên tệ Trang sẽ dùng toàn lực mà thám thính.

Ô Văn Hoa hừ lạnh một tiếng nói :

- Họ Tạ kia, lão nghe đây. Ô môn không dễ để người ức hiếp đâu. Sau khi thương thế lành lặn, lão hãy chờ xem.

Lão già không thêm quan tâm :

- Nhất thiết tùy người.

Rồi lão nói với Tư Mã Ôn :

- Sự việc hôm nay, lão phụ tạm thời không truy cứu nhưng không phải lão phu sẽ bỏ qua chuyện này.

Dứt lời, lão quay người bỏ đi. Ô Văn Hoa nói :

- Nếu ta không khiến được Tạ môn bọn họ chúng huyết lưu như hải, thì đừng kể đến hậu nhân của Ô môn nhà ta.

Lục Văn Phi khuyên ngăn :

- Người này nhất tâm ái tử, một lòng yêu con, người cũng không hoàn toàn đáng trách.

Ô Văn Hoa cười nói :

- Người có thể nhẫn nại, còn ta thì không được. Ngày nay nếu không phải ta biết tình hình mà thôi lui tất chết dưới chướng của lão.

Gã không hề nhắc đến việc Văn Phi đứng ra tương trợ mà lại nói nhờ mình biết tình hình mà lui bước. Gã thật là người không biết nhân tình thế cố, đạo lý con người.

Lục Văn Phi không muốn tranh luận với gã, cử bộ lên nói :

- Tư Mã tổng quản đã đến. Ô huynh có thể yên tâm cùng về sơn trang nghỉ ngơi, tạ hạ xin cáo từ.

Tư Mã Ôn vội nói :

- Lục công tử không thể đến tể Trang một chuyến sao?

Lục Văn Phi nói :

- Không cần đâu, để ngày khác tại hạ đăng môn bá kiến.

Chàng chậm rãi đi lên phía trước trong lòng cảm khái vô vàn, nghĩ rằng trên giang hồ đa số là tranh cùng đấu tận, lấy sức mạnh làm đầu, nếu mình không học được ít võ công vừa rồi đã chết dưới chưởng của Tạ môn chủ rồi. Đối với việc Tạ môn chủ đến đây khiến chàng lại nghĩ đến tình thế Thái Hành trước mặt, cảm thấy lão đến lần này vô hình trung tình thế đã tăng thêm mấy phần khẩn trương, nghĩ mãi, nghĩ mãi.

Đột nhiên, một điểm bóng trắng bay thẳng vào người khiến chàng khẩn cấp né người sang bên thì thấy bóng trắng đã đậu trên cành cây ở ven đường hóa ra đó là chim Anh Vũ mà nữ lang che mặt đã nuôi dưỡng bèn hỏi :

- Sao ngươi lại đến đây?

Anh Vũ không ngừng gật đầu nói :

- Công chúa có lời mời, Công chúa có lời mời.

Lục Văn Phi cảm thấy rất hứng thú bèn nói :

- Công chúa ở đâu? Ngươi dẫn đường được chăng?

Anh Vũ xòe cánh bay về phía trước. Lục Văn Phi cũng theo đó mà đi. Thật kỳ lạ, Anh Vũ đó giống hệt kẻ dẫn đường trước sau cứ bay phía trước. Đi ước khoảng bốn năm dặm chợt nghe trong rừng có người hỏi :

- Ngọc nô, đã mời khách nhân đến chưa?

Anh Vũ lãnh lớt đáp :

- Đến rồi, đến rồi!

Thì thấy trong rừng chớp một bóng người xuất hiện một nữ tỳ :

- Công tử khá lắm. Có thể hiểu được Ngọc nô nói gì.

Lục Văn Phi cười nói :

- Nó nói là Công chúa có lời mời, tại hạ nghĩ chắc không sai.

Rồi cùng thanh y nữ tỳ đi vào trong rừng thì thấy nữ lang che mặt đang ngồi thành thoi trong kiệu nên ôm quyền thi lễ nói :

- Có việc gì Công chúa gọi tại hạ?

Nữ lang che mặt nói :

- Ta biết rằng ngươi rất quan tâm đến chuyện bảo tàng, mới bảo Ngọc nô mời ngươi đến đây trò chuyện.

Thật là ngoài ý liệu của mình nên Lục Văn Phi nói :

- Phải chăng Công chúa đã có điều sở đắc?

Nữ lang nói :

- Không phải ta đã nói qua, đêm mười lăm trăng tròn sẽ đi mật cốc lấy bảo tàng sao?

Lục Văn Phi nói :

- Mật đồ Công chúa đang giữ là thật sao?

Nữ lang nói :

- Lẽ nào ta lại tự gạt mình? Ta nghĩ rằng các người nhận di mệnh của Tấn vương không phải có ý tranh đoạt bảo vật, chờ đến sau khi lấy được bảo tàng, ta sẽ ban thưởng cho các người một phần.

Lục Văn Phi chậm rãi nói :

- Thế thì cũng chưa cần. Tại hạ chỉ muốn biết chính xác, nếu là hậu nhân của cố chủ thì sẽ không can dự vào coi như đã tận một phần tâm lực.

Nữ lang cười nói :

- Ta biết người muốn minh bạch lai lịch của bốn Công chúa nhưng lúc này ta không tiện thổ lộ, sau cùng người khác biết.

Lục Văn Phi nói :

- Việc lấy bảo tàng Công chúa xem như một trò chơi, nghĩ là đã an bày hoàn hảo.

Nữ lang che mặt nói :

- Ta không tin, bọn giang hồ thảo khấu này có thể ngăn cản được bốn Công chúa.

Lục Văn Phi nói :

- Trên giang hồ kỳ năng dị sĩ rất nhiều không thể không đề phòng.

Nữ lang nói :

- Nếu người sợ hãi đêm mười lăm có thể không đi, bản Công chúa lấy được bảo vật cũng sẽ thưởng cho người một phần.

Lục Văn Phi nói :

- Ta không cần ban thưởng, đến ngày đó nếu không có cách chứng minh nàng là hậu nhân của Tấn vương, tại hạ chỉ sợ không thể nói những lời tốt đẹp như vậy được.

Đột nhiên, nữ lang quay ra bìa rừng cười lớn :

- Phụ tử Mang Tẩu đã đến chưa?

Ngoài rừng có giọng người cười nói :

- Có người đến rồi nhưng không phải là Tuyết Sơn Mang Tẩu mà chỉ có Hắc Long bang chủ.

Nữ lang “hừ” một tiếng nói :

- Lão là người hiểu biết cứ mời lão đến gặp ta.

Một giọng rồn rảng cất lên :

- Xin thứ tại hạ mạo muội, quả thật có việc thương lượng.

Rồi thấy Hạ Long Tường sải bước đi vào trong rừng, chào nữ lang che mặt, lão thấy Lục Văn Phi cũng có ở hiện trường, sắc mặt cảm thấy lạ lùng.

Nữ lang che mặt nói :

- Người đến để làm gì?

Hạ Long Tường nói :

- Có việc khẩn cấp cần thỉnh giáo Công chúa, hy vọng Công chúa sẽ chân thành tương cáo.

Nữ lang nói :

- Có điều gì lão cứ nói.

Hạ Long Tường nói :

- Cái đêm mà Công chúa giá lâm tề Bang ngôn đàm từng lời từng tiếng đều gọi Tiên vương. Hạ mỗ ngẫm nghĩ hai tiếng Tiên vương, trừ hậu nhân của Tấn vương, ngoài ngoài không thể nói như vậy mới đoán định Công chúa là hậu nhân của Tấn vương.

Nữ lang nói :

- Lão có thể nhìn thấu đáo việc nhỏ nhặt như vậy, đủ thấy tâm cơ linh mẫn, tinh tế. Bản Công chúa phải là hậu nhân của Tấn vương không, không liên quan đến lão, lão hỏi để làm gì?

Hạ Long Tường nói :

- Hạ mẫu là kẻ võ phu, nhưng đối với việc phân biệt thị phi thiện ác cũng không đến nỗi cầu thả. Không sai, bản Bang đến đây chính là vì bảo tàng, nếu như ngày nay có hậu nhân Tấn vương ở đây tức là vật đã có chủ, bản Bang quyết không thể tham gia tranh đoạt.

Nữ lang nói :

- Nghe những lời này của lão khiến ta thêm nhiều kiến thức. Cổ nhân có câu “đạo diệt hữu đạo” kẻ cướp cũng có lý lẽ của họ nghĩ rằng để chỉ sự việc này mà có lời này chăng?

Hạ Long Tường nói :

- Công chúa không cần tả tữ hữu cổ nói quanh có mà hãy nói vào trọng tâm. Công chúa đã tương ngôn đêm mười lăm trăng tròn sẽ đi trước vào mặt cốc lấy bảo tàng. Theo lão không nên truyền ngôn ra như vậy.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Lão không ngại nói những điều lão hoài nghi chứ?

Hạ Long Tường nói :

- Hạ mẫu tuy là kẻ võ phu nếu có lời thẳng mà đắc tội xin đừng phiền trách.

Nữ lang nói :

- Lão nói đi, nói sai ta tuyệt đối không trách mắng lão là được rồi.

Hạ Long Tường mở miệng định nói, chợt nghe nữ tỳ ngoài bìa rừng cao giọng bẩm :

- Phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu đến rồi. Có cần đưa vào gặp Công chúa không?

Nữ lang nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu nổi danh cơ trí để xem lão có những lời gì. Mau đưa lão về đây.

Một lát sau, Vân Nương đỡ Mang Tẩu chậm rãi bước vào.

Nữ lang che mặt nói :

- Lão cứ tự tiện. Bản Công chúa muốn nghe cao luận của Hạ bang chủ.

Hạ Long Tường họ khan hai tiếng nói :

- Ai ai cũng đều biết lúc này Thái Hành sơn vạn phái tụ tập, nếu Công chúa lấy được bảo tàng, tất dẫn đến một trường tranh đoạt. Lúc đó Công chúa có người bảo vệ nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ.

Nữ lang nói :

- Không sai. Điều nay ta có nghĩ qua, chỉ một đám giang hồ thảo khấu không đủ để bản Công chúa lo lắng.

Hạ Long Tường cười lạnh :

- Trên giang hồ anh hùng không ít, Công chúa không phải là không biết, theo lão hủ nghĩ Công chúa đã phát hiện bảo tàng đã bị người ta lấy đi, lại điều tra ra kẻ cắp bảo tàng vẫn ở Thái Hành sơn vì muốn chứng thực việc này nên mới âm thầm trong bóng tối đem việc này loan truyền ra, nếu như môn phái đáng nghi không động tĩnh có thể chứng thực chính là bọn họ đã lấy đi.

Nữ lang nói với Mang Tẩu :

- Công Tôn tiên sinh thấy những lời này đúng không?

27. Chương 27: Truy Hồn Lệnh Phù

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Bất ổn! Lão phu có thể nghĩ đến điều này thì người khác cũng không thể không nghĩ đến. Như vậy, một phái khả nghi đó không nằm yên mà phải nhiều người đến đây, Công chúa chẳng phải phải uống tâm cơ sao?
- Quả nhiên danh bất hư truyền, lão đã thay bản Công chúa giải thích điều nghi hoặc trong lòng Hạ bang chủ. Lão có thể nghĩ ra một việc không tầm thường như vậy thật là cao kiến hơn người khác.

Hạ Long Tường nhất thời vô ngôn đối đáp. Nữ lang lại hỏi :

- Lão vội vã đến đây gặp ta ngoài việc này ra còn việc gì nữa không?

Hạ Long Tường nói :

- Còn có một việc.

Nữ lang hỏi :

- Còn có việc gì?

Hạ Long Tường hỏi :

- Gần đây tại hạ quan sát thấy ngoài Công chúa thì có thiếu niên họ Vương cùng Bích Trần trang đường như đều có nguồn gốc với Tấn vương. Công chúa có thể vì tại hạ mà chỉ điểm được chăng?

Nữ lang nói :

- Ngày xưa, trong phủ Tấn vương thực khách cực đông, ngư long hỗn tạp, người có liên quan rất nhiều, bản Công chúa cũng như lão chẳng mấy tổ tường.

Hạ Long Tường không còn lời để nói nên cáo từ :

- Nếu Công chúa không có ý dận dò, tại hạ xin cáo biệt.

Nữ lang nói :

- Lão có việc, xin cứ tự tiện. Đêm mười lăm, bản Công chúa muốn nhờ quý Bang giúp một lần.

Hạ Long Tường nói :

- Nhưng không biết việc gì?

Nữ lang nói :

- Việc này quan hệ sinh mạng ngàn người đến lúc đó thiết nghĩ lão tuyệt không thể chối từ.

Hạ Long Tường cảm khái đáp :

- Nếu vì tạo phúc cho đồng đạo võ lâm bốn Bang nghĩa bất dung từ, vì nghĩa không thể từ nan!

Nữ lang nói :

- Nếu vì tư oán không đến làm phiền quý Bang.

Hạ Long Tường sắc mặt trầm trọng lưỡng lự một hồi ngừng mặt lên trời cười ngạo :

- Khó được Công chúa coi trọng bốn Bang nhưng việc hung hiểm này lão không vào địa ngục thì ai vào? Chúng ta dùng lời này định ước. Xem nha Hạ mỗ đã đáp lời rồi.

Nữ lang nói :

- Lời bâng chủ đáng giá thiên kim quả không mất bản sắc anh hùng.

Hạ Long Tường nghe lời mỉm cười, ôm quyền thi lễ, sải bước tiến ra bìa rừng. Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đến giờ này lão hủ mới biết, dụng ý chân chính của Công chúa khi đến Thái Hành.

Nữ lang nói :

- Ta đang muốn nghe cao luận trí đa tinh của lão.

Mang Tẩu nói :

- Bảo tàng Tần vương tự thủy chí chung là một, công án có nhiều dư luận, đến hôm nay đột nhiên lan truyền xa gần như vậy. Nhược phi có người có dụng tâm khác mới làm ra như vậy.

Nữ lang nói :

- Vốn tin tức của người giang hồ thập phần nhanh chóng như vậy cũng không lấy gì làm đặc biệt.

Mang Tẩu lại nói :

- Lão hủ nghĩ rằng đây là một âm mưu trọng đại, nhưng nghĩ không ra người này vì cái gì?

Nữ lang nói :

- Những lời nói không có căn cứ không đủ làm chỗ dựa, phải có căn cứ thực tế mới có thể khiến người ta tin phục.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Hạ Long Tường nhất đại kiêu hùng, ngày nay cam tâm làm chỗ sở dụng cho Công chúa, nghĩ rằng Công chúa có tin tức gì thổ lộ với lão.

Nữ lang lắc đầu nói :

- Người thâm minh đại nghĩa, mục quang viễn đại, nhìn xa thấy rộng. Lão đã nhìn ra nguy cơ mai phục nên mới chịu làm chỗ sở dụng cho ta.

Ngừng một lát, lại nói :

- Đương nhiên lão cũng nhìn qua, bản Công chúa có năng lực hành động lão mới dễ dàng đáp lời như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Công chúa tài trí hơn người khiến lão phu bái phục.

Nữ lang cười nói :

- Chỉ là ngẫu nhiên ta nhúng tay vào. Lão nói như vậy chẳng hóa ra ta đang tự mình phô trương tài hoa, trí tuệ của mình.

Lục Văn Phi, này giờ yên lặng bây giờ cũng chen lời :

- Nói như vậy Công chúa đã biết người nào nhanh chân lấy được bảo tàng sao?

Nữ lang nói :

- Lời này rõ ràng hình như người cũng biết người nào đã nhanh tay chiếm lấy bảo tàng phải không?

Lục Văn Phi không ngờ nàng ta hỏi câu này, nhất thời ấp úng không lời đối đáp.

Nữ lang lại nói :

- Những lời này chắc là của Vương Tôn, nhưng mà sự tình chưa hẳn là vậy, bởi vì nếu như người đã đoạt bảo tàng toàn bộ thì từ lâu đã cao chạy xa bay, không thể lưu lại nơi cùng sơn tận thủy này?

Lục Văn Phi khâm phục nói :

- Như vậy có lẽ bọn họ chỉ mới lấy được một phần.

Nữ lang che mặt nói :

- Tần vương trí tuệ tuyệt luân, việc mà người an bày thì những kẻ phạm phu tục tử sao có thể dự liệu được.

Lục Văn Phi nói :

- Nói như vậy, việc đêm rằm Công chúa đi lấy bảo tàng cũng có mấy phần hy vọng.

Nữ lang che mặt nói :

- Bản Công chúa không muốn đàm luận việc này, ta muốn đi trước một bước, các người theo đó mà làm.

Nàng vẫy tay một cái, hai phụ nhân trang kiện lập tức khởi kiệu chạy nhanh ra khỏi rừng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Hổ phụ vô khuyển tử, cha hổ không thể sanh con hèn kém, lão phu tin tưởng, thiếu nữ này là hậu nhân Tấn vương.

Lục Văn Phi nói :

- Tấn vương luôn luôn lễ hiền đãi sĩ, thiếu nữ này cao ngạo khôn lường sao giống người xuất thân từ Tấn phủ. Còn như vị thiếu niên họ Vương khiêm cung hữu lễ rõ ràng là truyền thống giáo dục của Tấn vương.

Vân Nương cười lạnh nói :

- Trong mắt, trong tim của huynh chỉ có một đại ca Vương Tôn. Theo muội, huynh đã bị gã ta mê hoặc rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Đời người ta chỉ có một tri kỷ coi như tại hạ đã bị sự mê hoặc như vậy cũng là sự hiếm lạ sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm ngâm thấy hai người đều có ý ô hạp cho nên cố phân giải :

- Trời không còn sớm nữa, không nên tranh luận làm gì chúng ta đi thôi.

Lục Văn Phi lưỡng lự nói :

- Xin tiên bối đi trước, tại hạ muốn đi Hắc Long bang một chuyến.

Vân Nương không chịu buông tha nói :

- Muội biết, huynh không muốn cùng phụ tử muội đi một đường, chắc rằng lại đi tìm Vương đại ca rồi.

Lục Văn Phi cười nói :

- Vương đại ca ví như thần long lúc ẩn, lúc hiện, tại hạ biết tìm ở đâu?

Vân Nương đầy vẻ oán nộ mà không biểu hiện ra ngoài tức khí mà chẳng biết nói sao.

Lục Văn Phi dứt lời, sải bước ra khỏi rừng vội vã đi đến Hắc Long bang, Hạ Long Tường đang đàm đạo với Trình Trọng Hồ. Thấy chàng bước vào gương mặt Hạ Long Tường thoát nét mừng rỡ nói :

- Lục huynh đệ có việc gì mà đến đây?

Lục Văn Phi cười nói :

- Tại hạ nghe được một điều bí mật muốn cùng mọi người thương lượng.

Hạ Long Tường nói :

- Lục huynh đệ có việc cứ nói thẳng, nếu cần sự tương trợ của bốn Bang, lão phu xin sẵn sàng.

Lục Văn Phi đem những việc đã nghe đã thấy khi vào cổ lăng vừa rồi kể qua một lượt. Rồi chàng lại nói :

- Đối với sự việc gì, Bang chủ cũng quan sát cân nhắc cẩn trọng tất nhiên khả dĩ có thể minh bạch một số vấn đề.

Hạ Long Tường trầm tư nói :

- Phái Cổ Lăng mưu ma chước quỷ, nhất thời lão phu không rõ dụng ý của bọn họ nhưng có thể đoán định quyết không chỉ vì bảo tàng.

Trong lúc hai người bàn luận, Dịch Hiểu Thiên vội vã đi vào, nhìn thấy Lục Văn Phi nên lão định nói lại thôi. Hạ Long Tường vội nói :

- Lục huynh đệ không phải người ngoài. Dịch đường chủ đừng ngại cứ nói.

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Căn cứ vào báo cáo của huynh đệ trong bang, mấy ngày, gần đây bên đường xuống núi luôn có người giang hồ ngộ hại?

Hạ Long Tường biến sắc nói :

- Có biết những kẻ bị hại là ai?

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Đại đa số là những người mấy hôm trước vào trong núi đoạt bảo.

Hạ Long Tường nói :

- Những người này tự biết không đủ lực lượng thấy khó mà lui cùng nhau trở về, tính hình như vậy hà có gì gặp người sát hại?

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Hay là bọn họ đã lấy được bảo tàng đến giữa đường gặp người phục kích?

Lục Văn Phi nói :

- Theo tại hạ, bên trong tất có nguyên nhân khác, không nhất định là việc đoạt bảo tàng.

Hạ Long Tường tỉnh ngộ :

- Xem ra phạm những người đã đến đây không còn cách rời khỏi Thái Hành sơn.

Dịch Hiểu Thiên nghe nói như vậy có vẻ không rõ nên hỏi :

- Người nào mà có thể lực to lớn như vậy?

Hạ Long Tường trầm tư hồi lâu nói :

- Lão phu đoán định bảo tàng tất ở Thái Hành sơn, đồng thời cũng có người sợ rằng có người khác lấy được bảo tàng mà ra khỏi núi cho nên mới ngầm phái người trấn thủ các con đường xuống núi. Những người bị hại lại không biết sự tình hồ đồ đâm đầu vào chỗ chết.

Lục Văn Phi nghĩ đến lời nói của Bạch Hồ Tử đại thúc tỉnh ngộ nói :

- Đúng rồi, bọn người này nhất định là người trong cổ lãng. Bọn họ giăng ra một mẻ lưới lớn khiến những người ở Thái Hành lần lượt chui vào lưới. Lúc này là lúc từ từ họ cất lưới đây.

Dịch Hiểu Thiên hừ một tiếng nói :

- Lão phu không tin trong võ lâm lại có người có thể lực vĩ đại như vậy. Bọn họ dám đối địch với toàn thể võ lâm đồng đạo sao?

Hạ Long Tường nói :

- Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, nếu bọn họ không tự thấy có đủ lực lượng như vậy quyết không dám phát động chiến dịch này.

Lục Văn Phi nói :

- Lời Bang chủ rất đúng nhưng tại hạ đã có biện pháp. Tại hạ cảm thấy những người vào trong núi săn bắn thường thường là muốn thu hoạch thật đầy mới về. Đây không phải người đi săn có tài cán gì cao mà chỉ vì bọn súc vật vô tri không biết liên hợp phản kháng mới lần lượt rơi vào tay thợ săn. Nếu như loài lang hổ gấu trĩ kia toàn bộ hợp quần chống lại thợ săn thì dù ba đầu sáu tay người thợ săn cũng không chống lại được.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Lời của Lục huynh đệ thật là đi vào đúng vấn đề nhưng đáng tiếc các phái trong võ lâm đều cho mình là chính phái, không ai phục ai, nếu muốn liên minh việc khó hơn lên trời.

Lục Văn Phi nói :

- Vì an nguy của võ lâm các phái không nên có ý kiến khác. Như Xuyên Tây Trương môn gặp nạn Kim Lăng Tạ gia lập tức cứu nguy nếu như quý Môn xảy ra chuyện các phái khác lập tức tương trợ chỉ cần làm được việc này, lực lượng các phái vô hình trung đã gia tăng mấy phần.

Hạ Long Tường nói :

- Biện pháp hay lắm. Chỉ vì các phái đều có tính toán riêng của mình, dù có bàn bạc việc liên minh cũng không thể thành sự thật. Nói không chừng trong thâm tâm đen tối của mỗi phái đều muốn phái khác bị tiêu diệt.

Lục Văn Phi quá thất vọng :

- Nói vậy thật khó có thể liên minh.

Hạ Long Tường nói :

- Không phải nhất định là không được chỉ vì thời cơ chưa đến.

Dứt lời lão trầm giọng lớn tiếng quát :

- Kẻ nào?

Các người ở hiện trường đều chú ý đàm thoại của hai người không lưu ý đến mọi việc chung quanh, Hạ Long Tường vừa cất tiếng nói. Trịnh Trọng Hổ đứng dậy trước tiên phi thân lên mái nhà, thân hình Trịnh Trọng Hổ vừa mới cất lên thì bóng người từ trên rơi xuống. Lão là kẻ nhiều lần gặp đại địch, lập tức tản khí nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Chỉ nghe “bình” một tiếng, bóng kẻ mới đến rơi xuống bậc cấp, thì ra là một tử thi.

Dịch Hiểu Thiên nhận ra đó là môn hạ trong bốn Bang, tranh bước lên trước xem xét. Sau gáy tử thi có một lá cờ đen ba góc, chính giữa có một cái đầu lâu màu trắng nằm trên hai khúc xương bắt chéo, còn có thêm hình năm loại độc như: độc xà, nhện nhện.

Dịch Hiểu Thiên vừa thấy lá cờ, sắc mặt biến đổi không ngừng. Hạ Long Tường bước lên cầm lấy hắc kỳ nói :

- Đây chính là Ngũ Độc Truy Hồn lệnh nhưng không biết là tín vật của phái nào?

Lục Văn Phi nhìn thấy trên cờ quả có Ngũ Độc Truy Hồn nên nói :

- Phải chăng là người trong cổ lăng truyền đến?

Hạ Long Tường kinh ngạc nói :

- Sao Lục huynh đệ biết?

Lục Văn Phi nói :

- Vì tại hạ đã thấy người trong cổ lăng thường dựa vào các loại độc vật như trùng, xà mà công kích.

Hạ Long Tường phần nộ nói :

- Tám phần là bọn chúng làm, xem ra bọn họ muốn hạ thủ với bốn phái.

Người đến truyền tín vật lại giết hại bang đồ, dụng ý ở đâu khó mà biết được, trong lòng Trịnh Trọng Hổ vừa tức vừa giận, khom người nói với Hạ Long Tường :

- Đệ phòng bị không chu đáo, tự thấy xấu hổ. Thịnh Bang chủ theo bang qui xử phạt.

Hạ Long Tường trầm giọng nói :

- Hiền đệ đừng tự trách, mau truyền lệnh xuống từ phút này phải gia tăng giới bị bất cứ người nào chưa được ta chấp thuận, không được tự ý rời bang.

Trịnh Trọng Hồ vâng lời rồi cùng Dịch Hiểu Thiên vội vã đi khỏi đại sảnh, Hạ Long Tường đột nhiên cười nhạt nói :

- Bọn chúng xem trọng bốn Bang như vậy, Hạ môn ta cảm kích khôn cùng. Lão phu nhất định cho bọn họ thấy Hắc Long bang không chỉ là hư danh.

Lục Văn Phi nói :

- Vô cớ đối phương đưa Ngũ Độc Truy Hồn lệnh đến quý Bang chỉ là công nhiên khiêu chiến nhưng dụng ý ở đây chưa rõ.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Bốn Bang ở trên giang hồ đã nổi danh hiệp nghĩa, chúng dùng gió mà lay đại thụ cũng là việc tất nhiên.

Lục Văn Phi cảm thấy ở lâu nơi đây không tiện, chàng đứng dậy cáo từ :

- Quý Bang đang có nhiều việc tại hạ không tiện lưu lại xin từ biệt.

Hạ Long Tường ngăn lại nói :

- Lục huynh đệ có hứng thú cùng lão phu đi đến một nơi này.

Lục Văn Phi trầm ngâm nói :

- Như có việc khẩn yếu, tại hạ đương nhiên phụng mệnh.

Hạ Long Tường nói :

- Chính là Bích Trần trang, từ lâu đã nghe đại danh.

Lục Văn Phi nói :

- Bang chủ dám mang tại hạ cùng đi, sao tại hạ lại không dám đi.

Hạ Long Tường nghiêm mặt nói :

- Đi lần này không phải là bá kiến mà âm thầm quan sát động tĩnh.

Thấy Lục Văn Phi không lên tiếng lão lại nói :

- Lão phu từ lâu đã hoài nghi sơn trang này có liên quan mật thiết với sự việc ở Thái Hành. Chỉ vì sự việc chưa liên quan đến bốn Bang nên chưa truy cứu, nay có việc Ngũ Độc Truy Hồn lệnh nên phải đi một chuyến xem sao.

Lục Văn Phi nói :

- Lúc này khởi hành sao?

Hạ Long Tường gật đầu đứng dậy dặn dò Trình Hồ mấy câu rồi ra khỏi Tổng đàn.

Hai người triển khai khinh công tuyệt diệu, chẳng mấy chốc đã đến nơi.

Khi đến cốc khẩu, Hạ Long Tường đột nhiên dừng chân lại nói :

- Phía trước là Bích Trần trang, chúng ta cẩn thận quan sát động tĩnh, đừng nên đá thảo kinh xà.

Lục Văn Phi quan sát tình thế bốn bề rồi nói :

- Lần này đi phải ngang qua cốc khẩu, nếu bọn chúng đặt trạm gác nơi đó thật khó thông qua.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Điều này không cần lo lắng, tại hạ đã có cách.

Dứt lời, chỉ tay vào đường núi bên cạnh, lão như ngựa quen đường cũ, loáng mắt đã đứng trên một mỏm đá treo nhìn vào toàn cốc.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xem, Bích Trần trang đã hiện ra trước mặt, đó là trang viện phòng ốc san sát chỉnh tề chiếm khoảng đất rộng lớn, chàng bất giác gật đầu nghĩ thầm :

“Xem ra nhân thủ Bích Trần trang đông biết bao!”

Hạ Long Tường đi trước dẫn đường, chậm chân bò xuống lại gặp phải bức vách quá trơn trượt phải vận dụng Bích hồ du tường. Hai người toàn thân công phu nhưng cũng phải phí rất nhiều công sức.

Lúc này bầu trời đã một màn đen tối rất có lợi cho hai người. Một lát sau đã đến được ngoài trang. Hạ Long Tường phi thân lên đầu tường. Lục Văn Phi cũng làm theo. Phát giác ra, phòng ốc Bích Trần trang tuy nhiều, nhưng người ở lại chẳng có bao nhiêu. Đa số phòng ốc đều tắt tối chẳng có ánh đèn.

Hai người thám thính khắp nơi. Thành linh, Hạ Long Tường gọi nhỏ :

- Có người đến!

Họ vội phi thân lên mái nhà nằm phủ phục trên ấy. Lục Văn Phi ngưng thần, nghe tiếng chân đang đến gần, ngẩng đầu nhìn xem thì thấy Tư Mã Ôn cùng với Tạ Nhất Phi sóng vai đi ngang, trong lòng cảm thấy kinh dị nghĩ thầm :

“Lão đến đây làm gì?”

Chỉ nghe tiếng Tạ Nhất Phi nói :

- Chỉ cần có tin tức của tề diệt, việc gì cũng đều có thể thương lượng.

Tư Mã Ôn nói :

- Lệnh diệt mất tích ở Thái Hành sơn, tề Trang thật xấu hổ với quý Môn, nếu không truy tìm ra tề Trang còn mặt mũi nào?

Tạ Nhất Phi nói :

- Gần đây Thái Hành sơn, tụ tập rất nhiều, quý Trang dù là chủ nơi này cũng khó mà chu toàn mọi mặt, Tổng quản đừng nên tự trách.

Tư Mã Ôn thở dài nói :

- Lời tuy như vậy, tại hạ trong lòng không yên. Tại hạ đã báo cáo cùng Trang chủ triển khai toàn lực truy tìm, tin rằng nội trong năm ba ngày tất có tin tức.

Tạ Nhất Phi vòng tay cảm tạ nói :

- Quý Trang thâm tình cao nghĩa, tại hạ xin tạ ơn trước.

Tư Mã Ôn sáng khoái nói :

- Tạ huynh đã quá lời. Việc này là trách nhiệm của bổn Trang hà tất dùng lời cảm tạ.

Hai người vừa đi vừa trò chuyện thoáng chốc đã vào phía trong.

Hạ Long Tường chỉ tay theo bọn họ rồi khẩn trương truy đuổi phía sau. Lục Văn Phi vừa đi vừa âm thầm quan sát, phát hiện trong trang vắng lặng không một bóng người. Tư Mã Ôn đưa Tạ Nhất Phi vào ngồi trong khách đình. Một thanh y đồng tử đưa đến hai chung trà thơm. Tư Mã Ôn cười nói :

- Ngoài việc Tạ huynh nghe ngóng tin tức lệnh diệt ra còn có việc gì nữa chăng?

28. Chương 28: Trương Môn Ngộ Đại Dịch

Tạ Nhất Phi hừ một tiếng nói :

- Từ khi tề diệt thất tung đến nay, lão phu hầu như ăn không ngon, ngủ không yên. Tề Môn chủ hôm qua đã đến đây lão phu thật không còn mặt mũi nào mà nhìn Trang chủ.

Tư Mã Ôn nói :

- Việc này sao lại trách Tạ huynh, huống hồ lệnh diệt vẫn còn sống, huynh không nên lúc nào cũng nhớ đến già.

Tạ Nhất Phi nói :

- Tề Môn chủ chưa hề trách mắng tại hạ chỉ vì tại hạ tự hổ với Môn chủ mới đến đây cầu cứu quý Trang.

Tư Mã Ôn trầm tư hồi lâu rồi nghiêm sắc mặt nói :

- Việc của lệnh tôn cùng Xuyên Tây Trương Ngọc Phong cô nương thật cũng mờ mịt chẳng có chút manh mối. Theo tại hạ đoán định bọn họ cùng rơi vào tay Cổ Lăng.

Tạ Nhất Phi đứng dậy nói :

- Tại hạ thật là hồ đồ, sao lại không nghĩ ra điều này.

Dứt lời, lão muốn cáo từ, Tư Mã Ôn lại nói :

- Tạ huynh xin chờ giây lát, tại hạ còn có điều muốn nói.

Tạ Nhất Phi lại ngồi xuống nói :

- Vì tại hạ muốn gấp rút báo cáo việc này với Môn chủ, Tổng quản Tư Mã huynh có điều dặn dò xin nói mau.

Tư Mã Ôn ho khan hai tiếng nói :

- Trừ việc lệnh diệt mất tích ra thì ở quý Môn có xảy ra việc gì không?

Tạ Nhất Phi nói :

- Điều này..

Tư Mã Ôn thở dài nói :

- Các lộ anh hùng đều tụ tập ở Thái Hành, ngoài mặt dường như vì bảo tàng nhưng trên thực tế đại sự đang trong thời kỳ chuẩn bị, hơn nữa, mấy ngày gần đây sự kiện hung sát xảy ra đã bắt dung cho chúng ta khoanh tay đứng nhìn. Tại hạ đã phát giác ra. Thái Hành cơ hồ đang có một thế lực tuyệt đại lại hung tàn độc hiểm, có ý gom các môn phái ở Thái Hành vào làm một mẻ lưới.

Tạ Nhất Phi cũng là lão giang hồ, dĩ nhiên lão hiểu rõ dụng ý của đối phương, cố ý kinh ngạc nói :

- Quả có việc này sao?

Tư Mã Ôn nghiêm mặt nói :

- Tại hạ sao lại có thể hý ngôn.

Lão bèn lấy ra từ trong tay áo một cái hắc kỳ ba góc nhỏ phát phát nói :

- Tạ huynh thấy qua vật này chưa?

Tạ Nhất Phi hơi biến sắc cố ý không hiểu hỏi :

- Ở đâu Tư Mã tổng quản có được Ngũ Độc lệnh này?

Tư Mã Ôn thở dài nói :

- Tạ huynh biết được lá cờ này nghĩ rằng quý Môn cũng đã nhận được một lá?

Tạ Nhất Phi gật đầu :

- Không sai, chỉ vì tệt Môn chủ cười trừ cho qua chuyện không thềm lý gì đến.

Tư Mã Ôn nói :

- Quý Môn uy danh lừng lẫy nhưng vì lúc đó thân cư các địa nên không thể thác ngôn?

Tạ Nhất Phi đến đây mục đích nghe ngóng tin tức Bảo Thụ nhưng thực tế chỉ là muốn tra việc Ngũ Độc lệnh nên cố ý thản nhiên liên tiếp gật đầu nói :

- Tư Mã tổng quản nói thật đúng!

Tư Mã Ôn lại nói :

- Bồn Trang cư trú đất này đã hơn mười năm lại không biết có thể lực như vậy ẩn nấp ở Thái Hành nói ra thật là hồ thẹn.

Tạ Nhất Phi thăm dò nói :

- Không biết đối với việc này bồn Bang tính toán thế nào?

Tư Mã Ôn thở dài nói :

- Tệt Trang chủ là người thoái ẩn từ lâu đã không hỏi đến việc hồng trần giang hồ. Lần này đối phương vô cớ gây chuyện cũng đành phải toàn lực đối kháng.

Tạ Nhất Phi nghĩ thầm :

“Môn chủ cứ hoài nghi Ngũ Độc lệnh xuất phát từ Bích Trần trang”.

Lúc này thấy Tư Mã Ôn lấy ra Ngũ Độc lệnh càng thêm sự nghi ngờ nên đứng dậy cáo từ :

- Tại hạ đang có việc bên mình không tiện ở lâu, xin cáo từ.

Tư Mã Ôn đang định lên tiếng đột nhiên nghe một giọng cười nói :

- Bằng hữu phương nào giá lâm, hà có gì không xuống đây?

Lục Văn Phi và Hạ Long Tường đang ẩn nấp trên mái ngói, tai nghe lời nói giật mình đang định lộ diện thì lại nghe một trận cười âm u. Một người trên cao, phi thân xuống chính là Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh. Tư Mã Ôn miễn cưỡng mỉm cười nói :

- Đào huynh bán dạ quang lâm tệt Trang có gì chỉ giáo?

Đào Hàn Sinh lấy từ trong người ra một lá hắc kỳ ba góc, lạnh lùng nói :

- Lệnh này là vật của quý Bang?

Tư Mã Ôn lắc đầu nói :

- Đào huynh lầm rồi, tệt Trang chủ đã quy ẩn từ lâu không hỏi đến chuyện giang hồ.

Đào Hàn Sinh cười hăng hắc :

- Lời này chỉ có thể lừa gạt đứa trẻ ba tuổi chứ không lừa được Đào mỗ. Ta hỏi người hỏa thiêu Bất Túy cư là ai làm vậy?

Tư Mã Ôn trầm mặt nói :

- Đó là việc của bồn Trang không cần người ngoài quan tâm. Đào huynh đừng nói hồ đồ như vậy.

Đào Hàn Sinh hừ một tiếng nói :

- Đào mỗ hỏi người. Bích Trần trang của người bắt Bảo Thụ của Tạ gia và Ngọc Phong của Trương môn là dụng ý gì nói mau?

Tư Mã Ôn phẫn nộ nói :

- Đào huynh không được ngậm máu phun người.

Đào Hàn Sinh giữa mặt cười ha hả nói :

- Người che mắt được thiên hạ nhưng không che mắt được ta. Bọn người vốn muốn sát thủ Trương Nam, dẫn khởi Hắc Long bang và Trương môn rơi vào hỏa nạn chưa chắc chắn thành công nên bắt giữ hai đứa nhỏ ấy ý muốn bức hai phái, chỉ vì thời cơ chưa đến nên mới viện vào lời huyền hoặc mà che mắt bọn họ.

Tư Mã Ôn lặng thinh không đáp. Tạ Nhất Phi đã đứng lên nổi giận ùng ùng nói :

- Tư Mã huynh, lời nói của Đào giáo chủ thật chẳng?

Tư Mã Ôn nói :

- Việc này vô chứng vô cứ hà cứ gì Tạ huynh lại tin lời lão?

Tạ Nhất Phi nói với Hàn Sinh :

- Lời nói của Giáo chủ vừa rồi tất có chứng cứ, có thể chứng minh được không?

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Tin hay không là chuyện của các hạ, bản Giáo chủ không muốn nói rõ.

Tư Mã Ôn lãnh đạm nói :

- Lời nói này đã làm tổn hại đến thanh danh bốn Trang, lão có thể loạn ngôn được sao.

Đào Hàn Sinh nói :

- Trước nay lão phụ hành sự bất cần thiên hạ hiểu biết hay thông cảm, ta nói có việc này tất là có việc này.

Tư Mã Ôn sầm mặt nói :

- Thì ra lão có ý đồ đổ tội lỗi cho bốn Bang.

Đào Hàn Sinh nói :

- Nói vậy cũng được.

Tư Mã Ôn dẫn sát cơ trong lòng “hừ” một tiếng nói :

- Đào huynh dùng những lời ngoa ngôn, xảo ngữ dẫn đến ngộ nhận như vậy. Tại hạ không lời giải thích nhưng tin rằng có ngày sự thật cuối cùng vẫn là sự thật.

Lục Văn Phi truyền âm nói với Long Tường :

- Bang chủ, lời Đào Hàn Sinh đáng tin không?

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát nói :

- Rất khó nói, nếu có tin cũng khó tin hoàn toàn.

Chợt nghe tiếng bước chân vọng đến, từ hậu đình đi ra ba người. Người đi trước chính là Ô Văn Hoa, đi phía sau là hai nữ tử lưng mang kiếm, một người áo tím, Văn Phi đã từng thấy qua, người còn lại thì khoác áo hồng.

Ô Văn Hoa vừa bước ra, chỉ Tạ Nhất Phi hỏi :

- Bọn họ đến đây có việc gì?

Tư Mã Ôn đáp :

- Bọn họ nói bốn Trang bắt đi người của Tạ gia?

Ô Văn Hoa hừ một tiếng nói :

- Hay lắm! Bốn công tử muốn tìm người của Tạ gia họ mà tính sổ, không ngờ rằng đêm nay lão lại đến đây.

Tư Mã Ôn lại nói :

- Xin Ô công tử đừng hiểu lầm. Lần này Tạ huynh đến đây cùng bốn Trang đàm phán việc công không phải để tầm thù.

Ô Văn Hoa giận dữ nói :

- Không liên quan đến ta, từ lâu ta đã muốn thử sức cùng võ lâm Trung Nguyên.

Tạ Nhất Phi đã biết qua võ công của Văn Hoa, bất giác khấn trương, một ý niệm chợt thoáng qua, lão ha ha cười nói :

- Ô công tử muốn thưởng thức võ học Trung Nguyên điều này rất dễ. Chúng ta nên hẹn ước một ngày để cùng nhau tranh cao thấp.

Ô Văn Hoa nói :

- Ý của bản công tử là muốn ngay đêm nay thì thế nào?

Tạ Nhất Phi lắc đầu, khô khan nói :

- Đêm nay, lão phu phụng mệnh bá kiến Bích Trần trang không muốn thấy chuyện binh đao. Trừ hôm nay ra ngày sau cũng được.

Nữ tử mặc áo chên màu hồng chợt cất bước đến cạnh Ô Văn Hoa, rồi nói với Tạ Nhất Phi :

- Lấy đầu ra nhiều lời phiếm như vậy. Nếu người không dám động thủ cũng dễ thôi. Có thể cởi kiếm ra và đi khỏi Bích Trần trang.

Tạ Nhất Phi cảm thấy đơn thân độc mã nên một lần nữa lại nhẫn nhịn dù bị đối phương sỉ nhục nhưng ngoại trừ cố nhẫn nhịn ra thì không có cách chọn lựa khác. Mắt nhìn Đào Hàn Sinh chợt nghĩ ra một chủ ý, cố làm ra vẻ phần nộ nói :

- Tạ mỗ mấy lần nhường nhịn chỉ vì kính trọng chủ nhân. Đừng nghĩ Tạ mỗ sợ người.

Lão lại cao giọng nói :

- Cô nương tung hoành như vậy, có phải Ngũ Độc Truy Hồn lệnh là do các người đưa đến không?

Đào Hàn Sinh biết lão miệng hùm gan sứa, ý muốn kéo mình vào làm hậu thuẫn, trong bụng âm thầm cười lạnh cố ý không lên tiếng. Hồng y nữ tử cười nói :

- Lão không cần phải sợ, giao ước cùng người động thủ chỉ một mình bản cô nước. Bích Trần trang tuyệt không được nhúng tay vào.

Tạ Nhất Phi nhìn thấy Đào Hàn Sinh không lộ vẻ đồng tình nên có vẻ khấn trương nhưng cũng mạnh bạo nói :

- Một Ngũ Độc môn nho nhỏ mà dám đối địch cùng toàn thể võ lâm Trung Nguyên. Người cũng đừng nên khinh thị quá đáng.

Hồng y nữ tử phần nộ nói :

- Người nói những điều hồ đồ gì vậy? Bản cô nương không phải là Ngũ Độc môn. Nếu như người không xuất kiếm động thủ, ta không khách khí.

Tạ Nhất Phi có ý kéo dài thời gian nên nói :

- Người lai lịch ra sao mà dám cuồng ngôn vậy?

Hồng y nữ tử lạnh lùng nói :

- Bản cô nương là Đơn Du Quỳnh Châu từ Quan ngoại đến như vậy đủ chưa?

Ô Văn Hoa cao giọng nói :

- Hôm đó, lão quỷ này không nói với ngu huynh nhiều lời như vậy. Quỳnh Châu sao còn chưa ra tay?

Quỳnh Châu hừ một tiếng trường kiếm xuất ra, chỉ Tạ Nhất Phi nói :

- Mau tuốt kiếm ra, đến lúc cô nương ra tay người không còn cơ hội đâu.

Tạ Nhất Phi không dám coi thường rút Thiết Cốt phiến ra ngay. Đào Hàn Sinh là tên giáo hoạt tuy xem thường Tạ Nhất Phi nhưng lúc này phần nào cũng có ý bênh vực họ Tạ cho nên trong lòng không ngừng tính toán, bước lên cười một tràng dài nói :

- Đêm nay Bích Trần trang quần hiền tụ tập chính là lúc mở rộng kiến thức võ học Trung Nguyên.

Lục Văn Phi truyền âm nói với Hạ Long Tường :

- Đào Hàn Sinh phát hiện chúng ta rồi.

Hạ Long Tường nói :

- Chúng ta không muốn lộ diện thì tốt nhất đừng nên lộ diện.

Rồi lão chỉ tay nói :

- Có người đến kìa.

Lục Văn Phi ngẩng đầu nhìn xem thì thấy Trương Nam cùng một lão bà chống gậy đi nhanh đến nên nói :

- Nghe nói Bích Trần trang cơ quan mật bố xem ra không phải như vậy rồi.

- Nơi đây chỉ là chốn Bích Trần trang tiếp đãi khách không phải là cấm địa nên không có cơ quan?

Lục Văn Phi biết lão am hiểu Thổ Mộc kiến trúc nên không truy vấn nữa.

Lúc này, Quỳnh Châu cùng với Tạ Nhất Phi đang động thủ chỉ thấy thế kiếm như rồng xuất thủ, chỉ qua mấy chiêu đã thấy kiếm chiêu dị thường. Lục Văn Phi chăm chú quan sát kiếm pháp của Quỳnh Châu cảm thấy kiếm pháp này đã từng gặp qua nhưng không biết kiếm pháp này thuộc môn phái nào.

Hạ Long Tường hiểu biết võ công các môn phái tường tận nhưng đối với kiếm pháp của Quỳnh Châu cũng không thể nhận ra, lão hoang mang nói với Lục Văn Phi :

- Lệnh sư là Kiếm Tổ đại gia, công tử có biết đây là kiếm pháp gì không?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đã thấy qua nhưng nhất thời không thể nhớ được.

Tạ Nhất Phi vốn xem thường Quỳnh Châu lại thấy nàng đơn thân động thủ với lão nên lão không dùng toàn lực thi triển, vừa rồi không cần thủ thế, nào ngờ song phương vừa giao thủ, thắng bại đã rõ ràng. Chỉ mấy chiêu, sức lực của cánh tay lão không còn. Tạ Nhất Phi bị tấn công liên tiếp, tay chân luống cuống. Đột nhiên kiếm thức không còn nặng nề thì ra đối phương đã thu kiếm vào vỏ.

Lão không giấu vẻ ngượng ngùng hồi lâu không lên tiếng, Quỳnh Châu bước đến nói với Đào Hàn Sinh :

- Các hạ dường như cao cường hơn lão ta nhiều, bản cô nương muốn cùng các hạ giao đấu.

Đào Hàn Sinh lãnh đạm nói :

- Lão phu là hàng trưởng thượng, lý nào cùng cô nương động thủ.

Quỳnh Châu đang định lên tiếng nói thì có hai bóng người đáp xuống chính là Trương Nam và một lão bà.

Trương Nam nhìn lướt qua tình hình khách đĩnh, trên mặt lộ vẻ hoang mang không biết đang xảy ra việc gì, Tư Mã Ôn bước lên hai bước thủ lễ nói :

- Trương huynh đang đêm quang lâm tệt Trang chắc có điều chỉ giáo?

Trương Nam dẫn kiến lão bà nói :

- Vị này là Nhị tẩu ở Trương gia, chính là mẫu thân của Ngọc Phong. Vì lo lắng an nguy cho nữ nhi nên mới mạo muội đến quý Bang tham vấn tin tức.

Tư Mã Ôn vội vòng tay nói :

- Xin đừng khách khí, không biết quý Trang đã có chút tin tức nào của tiểu nữ không?

Tư Mã Ôn nói :

- Việc này, tại hạ cũng rất lo lắng nhưng đến nay hoàn toàn chưa có tin tức.

Trương nhị nương miễn cưỡng cười nói :

- Vì việc của Trương môn phái khiến Tổng quản phí tâm?

Tư Mã Ôn khiêm tốn nói :

- Chúng ta đều thuộc giới võ lâm, đừng phân biệt việc người việc ta.

Quỳnh Châu thấy hai người họ chỉ toàn nói chuyện lễ, nghĩa cảm thấy bực bội nói :

- Ấy, bọn người không hẹn mà cùng đến Bích Trần trang hay là đi tìm náo nhiệt?

Trương nhị nương tròn mắt nhìn nàng nói với Tư Mã Ôn :

- Vị cô nương là người gì của quý Bang? Sao lời nói lại ngang ngạnh như vậy?

Tư Mã Ôn vội giới thiệu :

- Vị này là Đôn Du Quỳnh Châu từ Quan ngoại đến.

Trương nhị nương chẳng thèm nhìn nàng mà nói :

- Thì ra dân của vùng Quan ngoại chẳng trách chẳng có chút giáo dục. Hừ!

Quỳnh Châu nguyên là người thích gây sự, sao có thể chấp nhận những lời nói như vậy. Mày liễu nhíu lại, nói lớn :

- Lão hủ bà, lão nói người nào không có giáo dục?

Trương nhị nương nói :

- Ta nói người đấy!

Quỳnh Châu thân hình cất lên phi thân ra giữa vẫy tay nói :

- Lão hủ bà đến đây, đêm nay cô nương không giáo huấn mụ, thì mụ không biết sự lợi hại của bản cô nương.

Trương nhị tẩu phần nộ, giờ ngang châu trượng đi nhanh đến.

Trương Nam truyền âm nói :

- Võ công phái này, kỳ môn dị thuật, Nhị tẩu đừng nên khinh suất.

Trương nhị nương nhìn cô bé trước mặt chưa đến tuổi thành niên, hãy còn măng sữa nên đầu để vào mắt. Lão bà giờ tay cao châu trượng từ trên cao bổ xuống.

Quỳnh Châu phát giác ra tiếng gió trong thế trượng của lão bà thập phần mãnh liệt không dám đưa kiếm chống đỡ. Nghiêng người một chút, trường kiếm trong tay thuận theo thế trượng mà kích tới. Châu trượng đánh đi của Nhị tẩu chỉ là hư trượng nên trường kiếm chỉ đâm vào khoảng không. Thực trượng của Nhị tẩu là chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân” quét mạnh dưới chân Quỳnh Châu.

Nhị tẩu nội lực hùng hậu xuất chiêu vừa nhanh vừa hiểm, uy thế thập phần kinh người.

Quỳnh Châu thầm giật mình vội lui về sau mấy bước. Châu trượng lại lướt mạnh ngang trước ngực. Nhưng thân hình của Quỳnh Châu như có mang đạo pháo vừa lui đã bắn vọt lên trước kích thẳng vào ngực đối phương. Trương nhị tẩu chiêu thức đã lão luyện mà đối với chiêu kiếm này cũng không kịp chống đỡ, bắt giác phải né sang trái.

Quỳnh Châu một chiêu đã chiếm được tiên cơ, lập tức triển khai kiếm thức chỉ thấy kiếm quang lấp lánh như giao long cuồng nộ vẫy vùng trong sóng nước trùng trùng bao phủ Nhị tẩu.

Trương Nhị Tẩu một đời nổi danh nữ kiệt, một chút cũng không dám khinh suất, lập tức thi triển Thập tam trượng cả đời khổ luyện, trông thể trượng thật kinh hồn bạt vía.

Song phương lập tức triển khai một trường quyết đấu khốc liệt. Lục Văn Phi mắt thấy hai người đang ở thế tranh giành sinh tử, nhận định Tư Mã Ôn tất xuất viện ngăn trở. Nào ngờ, Tư Mã Ôn vẫn bàng quang, không một tiếng khuyên can, cảm thấy kỳ dị, chàng truyền âm với Hạ Long Tường :

- Xem ra Bích Trần trang có ý để cho Xuyên Tây Trương gia mất mặt.

Hạ Long Tường nói :

- Việc này chưa hẳn như vậy khó có thể nói Bích Trần trang cùng một phái với Quan ngoại. Nói không chừng họ mượn tài sức của sư huynh muội Văn Hoa mà thôi.

Lúc này, Trương Nhị Tẩu đã giao thủ với Quỳnh Châu, gần hai mươi chiêu. Kỳ trượng của Nhị Tẩu, sức lực hùng hậu, mấy lần đều tìm cơ hội đấu nội lực với đối phương.

Quỳnh Châu đột ngột cười lạnh nói :

- Đừng cho rằng chỉ có mấy phần võ học thì bảo bốn cô nương sợ mụ. Ta chưa từng xem trọng những nhân vật Trung Nguyên bao giờ.

Dứt lời mũi kiếm lật ngang, áp chế châu trượng. Trương Nhị Tẩu đại nộ, vận mãnh lực vung lên, hồng hất kiếm của Quỳnh Châu ra, nhưng ai cũng không ngờ châu trượng không mấy may nhúc nhích. Những người ở hiện trường đều là người hành hiệp giang hồ vừa nhìn đã phát giác ra nội lực của Quỳnh Châu không chỉ hơn hẳn Nhị Tẩu mà còn có thể nói là kinh thiên động địa.

Muốn biết võ công của một người, tuy sư môn truyền thụ không giống nhau, có phân biệt cao thấp nhưng đối với môn nội công muốn gấp cũng không được, phải tuần tự mà tiến. Quỳnh Châu niên kỷ không tới hai mươi mà có thể dùng nội lực áp chế Trương Nhị Tẩu với hơn mấy mươi năm tinh luyện thật là kỳ tích.

Trương Nam chỉ sợ Nhị Tẩu gặp chuyển không may vội vã bước lên. Ô Văn Hoa “hừ” một tiếng cũng sải chân bước theo.

Trương Nhị Tẩu nộ hỏa bừng bừng nổi giận trợn tròn đôi mắt, đề khí đơn điền hét to một tiếng, ráng sức hất mạnh lên, lần này tuy châu trượng có nhích lên một chút nhưng thủ kiếm của Quỳnh Châu nhẹ nhàng như chuồn chuồn đậu trên mặt nước lơ lửng trên không. Còn Trương Nhị Tẩu hai tay giữ chặt châu trượng, xoay một vòng tròn, ý muốn rút ra khỏi mũi kiếm đè trên châu trượng, nhưng thấy bóng người nhoáng lên, bàn tay giữ kiếm của Quỳnh Châu gần như bất động mà song cước nhoáng lên đá mạnh về phía trước “Bình” một tiếng trước ngực của Nhị Tẩu hứng trọn một cước. Nhị Tẩu “Hự” lên một tiếng thối lui năm bước mới đứng vững được.

Lúc đó, Quỳnh Châu mượn thế xoay tròn một vòng, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất đứng yên bất động. Trương Nhị Tẩu nộ xung đến nổi trợn tròn hai mắt, run bắn cả người giờ châu trượng muốn đâm thẳng về phía trước, thì bị Trương Nam dùng tay ngăn lại nói :

- Việc nhỏ không nên tất loạn đại sự. Đêm nay chúng ta không nên liều mạng.

Trương Nhị Tẩu giận dữ trợn mắt nói :

- Ta với ả kia thế không đội trời chung.

Trương Nam “Hừ” một tiếng nói :

- Việc chúng ta cần làm còn nhiều, hiện giờ đừng nên tìm rắc rối.

Trương Nhị Tẩu cũng biết đánh bại đối phương không phải chuyện dễ, hướng hồ lại đang ở Bích Trần trang thế nên phần nộ nói :

- Sẽ có ngày ta lột từng miếng da của ả.

Dứt lời Nhị Tẩu động mạnh châu trượng xuống đất gần giọng nói :

- Chúng ta đi!

Nói xong Nhị tẩu nhón người lên mái ngói phi thân đi. Trương Nam cảm thấy ở lại không còn ý nghĩa nhưng cũng không thể bỏ đi như vậy nên vòng tay nói với Tư Mã Ôn :

- Huynh tẩu vì ái nữ mất tích, tâm tình bất loạn, Tư Mã tổng quản xin rộng lòng tha thứ.

Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Không dám, không dám. Đơn Du cô nương không phải người ngoài, chỉ muốn ẩn chứng vài chiêu võ công cũng chẳng phải là việc lạ của võ lâm. Trương huynh bắt tất để trong lòng.

Trương Nam lại nói :

- Việc của tề diệt nữ hy vọng vào Tư Mã tổng quản, một hai ngày sau lão phu lại đến đây nghe tin tức.

Tư Mã Ôn vòng tay nói :

- Thứ lỗi, tại hạ không tiễn xa.

Trương Nam trả lễ rồi phi người đi mất. Thúc, tẩu của Xuyên Tây Trương môn đến đây vô tình đã giải vây cho Tạ Nhất Phi. Lão gian giảo vô cùng, biết rằng thúc tẩu Trương môn vừa đi, Quỳnh Châu tất sẽ tìm đến mình. Vừa rồi, lão đã bị xấu mặt lúc này phải mau thừa cơ mà đi. Thế là, cũng phi thân theo Trương Nam.

Ô Văn Hoa đột nhiên trầm giọng nói :

- Hai người đứng lại cho ta.

Lời vừa dứt, thân người cất lên bay về phía trước chặn đường đi của hai người.

Trương Nam giận dữ gay gắt nói :

- Người làm gì vậy?

Ô Văn Hoa cười cuồng ngạo nói :

- Các người mượn tiếng tìm người, không hẹn cùng đến Bích Trần trang tất có dụng tâm khác, nếu không nói ra mình bạch ta nghĩ khó ra khỏi nơi này.

Tạ Nhất Phi phản nộ nói :

- Xem người có ý muốn gây sự.

Ô Văn Hoa cười một tiếng nói :

- Coi như thiếu gia gây sự, bọn người có bản lĩnh cứ đồng loạt ra tay.

Trương Nam có ngoại hiệu “Truy Mệnh Diêm Vương” đâu phải vô danh tiểu tốt, lập tức ngưng khí đề công “Hừ” một tiếng :

- Người đừng khi người ta thái thậm, nếu lão phu không kính trọng chủ nhân thì chẳng nói lời tốt đẹp vậy đâu.

Hạ Long Tường đang ẩn phục trong bóng tối, cảm thấy bất bình, bèn vọt người đứng dậy. Lục Văn Phi cũng đứng lên theo, từ tốn nói :

- Trương tiên bối hãy khoan động thủ. Chúng ta đến đây đều là khách, trước nói cho rõ ràng muốn đánh cũng không muộn.

Trương Nam quay đầu lại thì ra là Hắc Long bang chủ cùng Lục Văn Phi đứng trên mái ngói, thì đảm lược gia tăng nên nói :

- Nếu tại hạ không ra tay, tên này mở miệng khi người không ai chịu nổi.

Ô Văn Hoa cười lạnh nói :

- Quả thật không ngoài sở liệu của thiếu gia, tất cả thật đã đến đây.

Đào Hàn Sinh chen lời :

- Bọn ngươi, cả gan dám truyền Ngũ Độc Truy Hồn lệnh ra khắp nơi, tức là khi thị người vô lâm Trung Nguyên, sao chúng ta lại không thể truy vấn.

Ô Văn Hoa ngăn người nói :

- Lời này là ý gì. Bồn phái nào có Ngũ Độc Truy Hồn lệnh.

Bởi vì thân phận Hạ Long Tường không tầm thường, Tư Mã Ôn vừa thấy lão hiện thân, lập tức phi thân lên mái ngói vòng tay thì lễ cười ha hả nói :

- Ngọn gió nào đã đưa Bang chủ đến đây xin thứ tại hạ thất nghinh.

Hạ Long Tường vòng tay đáp lễ :

- Tại hạ đến đây quá ư lỗ mãng cũng mong Tổng quản hải hà.

Tư Mã Ôn lại nói :

- Trên này không tiện luận bàn, xin mời xuống dưới cho tại hạ tiếp nghinh.

Tư Mã Ôn lại nói với Văn Hoa và Trương Nam :

- Cũng xin nhị vị nể mặt tại hạ việc này cũng nên bỏ qua. Chúng ta nói vào chính sự là chủ yếu.

Dứt lời, phi thân xuống đi vào tròng khách đình. Hạ Long Tường cũng vội theo sau đến ngồi hàng ghế trên. Những người còn lại cũng lũ lượt ngồi xuống.

29. Chương 29: Lời Nhắc Nhở Của Người Ngọc

Tư Mã Ôn mở miệng nói :

- Chư vị đến đây thật đúng lúc, bồn Trang cũng cảm thấy Ngũ Độc Truy Hồn lệnh quá ư kỳ hoặc, ý muốn nghe ngóng xem chư vị có đối sách gì với Ngũ Độc lệnh này.

Hạ Long Tường nói :

- Quý Trang từ lâu cư trú Thái Hành sơn không thể không biết lai lịch của lệnh này.

Tư Mã Ôn lắc đầu nói :

- Trước nay tại hạ chưa từng nghe nói đến Ngũ Độc bang hoặc giả bang phái lấy cờ độc làm kỳ hiệu.

Đào Hàn Sinh cười khô khan nói :

- Quý trang giao lưu rộng rãi, không biết trong khách nhân có ai lấy Ngũ Độc làm hiệu không?

Lời này vô hình chung là nói huynh muội Ô Văn Hoa. Tư Mã Ôn nhìn Ô Văn Hoa nói :

- Ngoài Ô công tử ra, bồn Trang không còn người khách nào khác mà sư môn của Ô công tử dường như không chút quan hệ đến Ngũ Độc.

Tư Mã Ôn có vẻ không hài lòng nói :

- Lễ nào Đào giáo chủ không tin lời tại hạ sao?

Ô Văn Hoa cũng bất bình nói :

- Xem ra bọn ngươi có tâm ý muốn tìm sư huynh muội ta gây sự.

Đào Hàn Sinh ngửa mặt cười ha hả nói :

- Sự thật khiến thiên hạ không thể không hoài nghi.

Quỳnh Châu giận dữ nói :

- Nếu cho là bọn ta thì các người muốn làm gì?

Đào Hàn Sinh nói :

- Nếu là quý Bang thì Đào mỗ ta chỉ muốn hỏi dụng tâm các người truyền xuất Truy Hồn lệnh là gì?

Quỳnh Châu trợn mắt nhìn lão lãnh đạm nói :

- Việc này không cần lão lo.

Hạ Long Tường nói :

- Việc này, có lẽ với họ vô can. Theo tại hạ, đoán định hết tám phần là phát xuất từ trong Cổ Lăng.

Tư Mã Ôn dường như tỉnh ngộ nói :

- Quả đúng như vậy. Ý họ muốn lấy uy lực ra lệnh các phái không được dòm ngó bảo vật.

Đào Hàn Sinh cười hắc hắc một trận, nói :

- Quả đúng như vậy, họ đã hoang phí tâm cơ. Bạch Cốt giáo là người thứ nhất không đáp ứng.

Tạ Nhất Phi nói :

- Kim Lăng Tạ gia cũng không phải là kẻ sợ việc, sao có thể để cho một lệnh kỳ nho nhỏ hăm dọa.

Tư Mã Ôn nói :

- Dụng ý trong lời nói của nhị vị phải chăng muốn mượn tiếng của bốn Trang mà chuyển lời nhưng bốn Trang lại không biết chủ nhân của Ngũ Độc Truy Hồn lệnh là ai?

Hạ Long Tường nhìn sắc diện Tư Mã Ôn biết chủ nhân Ngũ Độc lệnh không phải là Bích Trần trang nên chậm rãi nói :

- Quả thật quý Trang không biết lệnh phù này lai lịch ra sao. Tại hạ không tiện hỏi nữa.

Tư Mã Ôn đứng dậy nói :

- Hạ bang chủ đại giá quang lâm, lý ra tại hạ phải bẩm rõ với tề chủ nhân thân đến tiếp đãi, chỉ vì lúc này nhiều việc đa đoan không tiện thỉnh an đành hẹn ngày khác.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Hạ mỗ không báo mà đến coi như đã có lỗi nào dám kinh động đến quý Trang chủ.

Đào Hàn Sinh cũng là chủ một phái, nhìn thấy Tư Mã Ôn không dùng lễ mà đãi, trong lòng cảm thấy bất bình, bất giác nhíu mày hừ một tiếng. Tư Mã Ôn cố ý không nói, tự mình đưa Hạ Long Tường cùng Lục Văn Phi ra đến môn đạo. Song phương thủ lễ cáo từ.

Chuyến đi này của Hạ Long Tường chưa dò thám ra chủ nhân của Ngũ Độc Truy Hồn lệnh là ai nhưng cũng biết các phái đều đã có nhận Ngũ Độc lệnh.

Trên đường đi, Lục Văn Phi chợt nói :

- Ngày mai, chính là ngày nữ lang che mặt lấy bảo tàng, Ngũ Độc lệnh xuất hiện có thể là truyền lệnh các phái không được tham gia vào chuyện này.

Hạ Long Tường tỉnh ngộ nói :

- Lời này thật hữu lý.

Lão trầm ngâm một tí rồi nói :

- Bất luận dụng ý ở đâu, người này đã phát ra Ngũ Độc lệnh tất chưa xong việc, chúng ta phải tùy cơ ứng biến.

Lục Văn Phi nói :

- Xem cử động của Ô Văn Hoa, lệnh này không giống như phái của gã truyền ra, tiền bối nhận định thế nào?

Hạ Long Tường nói :

- Thiếu niên đó tuy cuồng ngạo, nhưng vẫn không có gì hoài nghi. Truy Hồn lệnh không phải của gã truyền ra.

Trong lúc hai người trò chuyện, đột nhiên một lão già mặc áo vàng che mặt đứng bên đường cười lạnh lùng nói :

- Người đến phải là Hạ bang chủ không?

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Tôn giá là cao nhân phương nào, sao lại biết Hạ mỗ?

Lão giả hoàng y che mặt nói :

- Hắc Long bang uy danh lừng lẫy không ai mà không biết.

Hạ Long Tường lại nói :

- Tôn giá đến đây có điều chi chỉ giáo?

Hoàng y lão giả nói :

- Kể thức thời là tuần kiệt. Việc Thái Hành sơn nội tình phức tạp. Tốt nhất quý Bang đặt mình bên ngoài sự việc.

Hạ Long Tường chấn động cười nhạt, nói :

- Tôn giá phụng lệnh truyền ngữ hay là bằng hữu thiện ngôn tương khuyến vì ý tốt mà khuyên nhủ.

Hoàng y lão giả lãnh đạm nói :

- Tại hạ là người gì mà lại dám cao ngôn cùng Hạ bang chủ. Đến đây là do phụng lệnh truyền ngôn.

Lục Văn Phi nói :

- Nói vậy, tôn giá là người Ngũ Độc Truy Hồn lệnh chủ phái đến sao?

Lão giả không phủ nhận, liếc nhìn chàng, lạnh lùng nói :

- Cho là như vậy.

Hạ Long Tường nói :

- Lệnh này bất luận là do ai truyền ra cũng phải nói rõ. Nếu không truyền một lời một tiếng với đối phương người ta dù có ý tiếp nhận cũng không biết làm sao.

Lão giả hừ một tiếng nói :

- Lệnh này là cảnh cáo, kể thức thời không nên làm càn, nếu miễn cưỡng kiếp nạn sẽ đến bên người.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Thì ra như vậy, Hạ mỗ đã minh bạch, thâm tạ tôn giá truyền lời.

Lão giả lạnh lùng nói :

- Xem ra quý Bang không chịu tiếp nhận lời cảnh cáo này.

Hạ Long Tường trầm mặt nói :

- Không sai. Hạ mỗ một đời hành sự, nghĩ sao làm vậy, chưa hề tính đến hậu quả.

Lão giả cười hắc hắc nói :

- Có được cơ nghiệp như quý Bang không phải dễ, tại hạ lấy làm nuối tiếc.

Lục Văn Phi nhanh người bước lên phía trước, xòe tay chụp vào khăn che mặt của lão giả, miệng nói :

- Thanh âm tôn giá rất quen thuộc. Tại hạ muốn xem lão là ai.

Lần động thủ này chàng ra tay thần tốc nhưng lão giả đã sớm phòng bị nhẹ nhàng thối lui nửa bước, hữu chưởng như dao chém thẳng vào cổ tay đang xòe ra của Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi trầm tay xuống, rồi lẹ làng từ dưới hất ngược lên, nhằm vào cổ tay của đối phương. Lão giả giậm dữ hừ một tiếng, hữu chưởng như điện xẹt kích thẳng vào vai hữu của Lục Văn Phi, chưởng phong như bão táp, biểu hiện nội lực thập phần hùng hậu.

Lúc này, Lục Văn Phi ngoài việc trực tiếp nghinh tiếp ra không còn cách nào khác, muốn lui cũng không còn có đất mà lui.

Thế là, chàng dẫn tất cả nội lực vào cánh tay phản chưởng nghinh tiếp, “Bùng” một tiếng. Hai chưởng gặp nhau, chàng cảm thấy trong chưởng kinh của đối phương hàm chứa một sức mạnh chấn thiên, thân không làm chủ được phải lui hai bước.

Từ khi Lục Văn Phi chuyên cần luyện khẩu quyết nội công của Vương Tôn đến nay, công lực đại tiến, lão giả tuy đánh lui chàng hai bước nhưng tự mình cũng cảm thấy tâm thần chấn động không giấu vẻ kinh ngạc, lão cao giọng nói :

- Đến đây lão phu đã tận ngôn, nghe hay không mặc các người.

Thân hình lão giả cất lên phi thân vào rừng. Chợt nghe trong rừng một giọng trầm trầm nói :

- Tôn giá sao lại không dám trực diện đối mặt với người?

Rồi thấy một bóng người phi thân đến. Hoàng y lão giả không nói một tiếng liền tay kích đến, một luồng nội gia chưởng lực vừa nhanh vừa mạnh đâm thẳng đến đối phương.

Lúc này Lục Văn Phi đã nhận ra người mới đến là Dịch Hiểu Thiên không biết ẩn nấp trong rừng từ lúc nào. Dịch Hiểu Thiên muốn ngăn chặn Hoàng y lão giả nên không tránh né. Song chưởng xuất ra ứng tiếp chiêu của lão giả.

Hoàng y lão giả không muốn động thủ với người, chưởng lực vừa phát đã thu, phóng mình phi thân vào rừng khinh công tuyệt diệu, nhanh như điện chớp lóe lên hai lần đã không thấy bóng hình.

Hạ Long Tường mục quang sắc bén, song phương chưa giao thủ, lão đã nhìn ra võ công của Hoàng y lão giả cao hơn Lục Văn Phi và Dịch Hiểu Thiên một bậc, bất giác “A” một tiếng.

Dịch Hiểu Thiên không ngăn được Hoàng y lão giả trên mặt còn lộ vẻ bức bối khom người hành lễ với Hạ Long Tường :

- Thuộc hạ vô năng không giữ được lão ta.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Lão này võ công cao cường không trách được lão đệ.

Lục Văn Phi sắc mặt giậm dữ nói :

- Xem ra, lão này là người của Cổ Lăng.

Hạ Long Tường nghe thấy ngạc nhiên hỏi :

- Lục huynh đệ sao biết lão từ Cổ Lăng đến?

Lục Văn Phi nói :

- Vãn bối vừa nghe đã phác giác ra khẩu âm của lão này quen thuộc, giờ nhớ lại thì ra đã nghe qua ở Cổ Lăng.

Hạ Long Tường nói :

- Lão truyền ngôn với bốn tọa trước tiên thấy rõ quyết tâm hạ thủ bốn Bang trước.

Dịch Hiểu Thiên phần hận nói :

- Ngũ Độc môn xem trọng bốn Bang như vậy chúng ta phải chuẩn bị tiếp đãi đằng hoàng mới được.

Hạ Long Tường đúng là chủ một bang, chỉ gạt đầu mấy cái không biểu lộ thái độ. Dịch Hiểu Thiên lại nói :

- Nếu quả thật Ngũ Độc lệnh từ Cổ Lăng truyền ra, sao ta không tiên hạ thủ vi cường. Lúc này chính là lúc tấn công Cổ Lăng.

Hạ Long Tường nói :

- Nơi đây không phải là chỗ nghị sự về bang hãy nói.

Lục Văn Phi không tiện đi cùng nên thi lễ nói :

- Hiện giờ quý Bang có việc, tại hạ không tiện cùng đường, xin cáo từ.

Hạ Long Tường nói :

- Thế cũng được, Lục huynh đệ cứ tự tiện.

Lục Văn Phi đi khỏi, vừa đi vừa nghĩ thầm :

- Cổ Lăng ra mặt đối địch với toàn thể người trong võ lâm ở Thái Hành đủ thấy lực lượng không nhỏ. Nhưng bọn họ làm như vậy không biết có dụng ý thế nào?

Lục Văn Phi thấy rằng người võ lâm trong Thái Hành đang đối mặt với sự tử vong, tâm tình của mọi người khẩn trương không biết chủ nhân của Ngũ Độc lệnh sẽ dùng thủ đoạn gì đối phó mọi người.

Trong lúc nguồn suy tư của chàng như sóng trào, tai chợt nghe một giọng truyền âm :

- Ấy, trong núi có bầy cá rơi vào núi, tình thế thập phần hiểm ác, huynh đệ mau đi cứu bọn họ.

Lục Văn Phi nghe nói ngẩn người, ngẩng đầu nhìn xung quanh nhưng không thấy bóng người nào. Đang ngờ ngạc thì giọng truyền âm lại đưa đến :

- Đi mau lên đừng sợ. Nếu gặp cường địch tất có người ám trợ.

Lần này chàng nghe ra đó là thanh âm của một nữ tử. Giọng nói lại cất lên :

- Sao huynh đệ còn ngờ ngẩn đứng đó. Ta muốn huynh đệ lộ diện hoàn thành công đức này, về sau đối với việc đi lại trong giang hồ, huynh sẽ được nhiều người đền đáp, giúp đỡ.

Lục Văn Phi chạy vội vào trong núi. Từ xa đã thấy ven bìa rừng tùng đang xảy ra một trường ác đấu, nên vội đề công vận khí chạy nhanh về phía đấu trường.

Nơi này vốn là yếu đạo ra vào trong núi. Bên đường có một tòa lộng đình dành cho người nghỉ mát. Đường đi do đá xanh lát thành, trên đường lát đá đang xảy ra một trường huyết chiến.

Một bên là đám hắc y nhân bịt mặt nhân số bốn người, còn có một người thân mặc hắc bào mặt che lụa xanh dường như là đầu não, lão đang ngồi ở lương đình không cùng tham gia động thủ.

Một bên là các giang hồ hán tử mặt áo khác nhau nhân số ước hơn mười người dường như không cùng môn phái. Xem tình hình giống như muốn ra khỏi núi nhưng gặp phải bọn hắc y nhân ngăn cản.

Nhìn dưới đất, ước chừng bảy, tám tử thi nằm ngổn ngang đều là người giang hồ sắc phục bất đồng máu tươi tuôn chảy nhuộm đỏ cả thạch lộ.

Chàng là người dễ kích động, nhìn qua sự tình cảm thấy một luồng nộ hỏa xông lên đầu. Chàng xòe tay rút kiếm đang định gia nhập thì thoáng một ý niệm nghĩ thầm :

“Ta hỏi cho rõ lý do để tránh sự hiểu lầm động thủ”.

Thế là chàng làm ra vẻ người muốn ra khỏi núi đi thẳng vào thạch lộ thông thả đi về phía chân núi. Chợt nghe một giọng trầm đục của Hắc bào lão giả trong nội đình hét lớn :

- Trở lại. Đường này không được đi qua.

Lục Văn Phi ngừng chân nhìn lão nói :

- Sao lại không được đi?

Hắc bào lão giả âm trầm nói :

- Không cho đi là không cho đi, không cần hỏi tại sao.

Lục Văn Phi cố ý không biết nói :

- Tôn giá phụng ý chỉ của Hoàng thượng hay là công lệnh của quan phủ?

Hắc bào lão giả biết chàng có ý gây chuyện cười hắc hắc, nói :

- Xem ra ngươi có mấy phần công phu mà dám ương ngạnh xen vào chuyện người.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Không dám, không dám. Không cho đi tại hạ trở lại là được rồi.

Dứt lời, chàng quay trở lại. Hắc bào lão nhân phi thân ra đứng trước mặt chàng, lạnh lùng nói :

- Trở lại cũng chẳng dễ dàng như vậy đâu.

Lục Văn Phi ra vẻ ngạc nhiên nói :

- Đi không được, về không cho vậy là sao?

Hắc bào lão giả chỉ về phía những tử thi cạnh đường nói :

- Đều giống như vậy cả.

Lục Văn Phi biết lão muốn sát nhân diệt khẩu vội tung người bay thẳng vào trong đám người lớn tiếng nói :

- Chư vị bất tất hoang mang, tại hạ đến giúp các vị đây.

Trường kiếm rút ra quét một luồng ngân quang về phía bốn hắc y nhân. Tình hình đấu trường hơn mười người đang đối phó với bốn người nhưng số đông lại đang thất thế. Lục Văn Phi vừa gia nhập vào tình huống lập tức biến đổi.

Bốn hắc y nhân bị kiếm thức kỳ dị của chàng công đến nỗi tay chân luống cuống lui về sau mấy bước. Hắc bào lão nhân không ngờ chàng một mình dám tấn công bốn thuộc hạ của lão, lập tức nộ khí xông lên, vội phi thân vào gia nhập trận đấu.

Lục Văn Phi vừa vào trận đã quyết tâm quyết chiến quyết thắng vì thế triển khai kiếm pháp sư môn. Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu dựa vào kiếm thuật này mà uy chấn giang hồ. Lục Văn Phi nhận được chân truyền, kiếp pháp lại cực kỳ bất phàm hơn nữa, mấy ngày gần đây công lực tinh tiến, uy thế tăng mấy lần nên hắc bào lão nhân tham gia cũng không ngăn cản được uy lực.

Hắc bào lão nhân cũng biết dựa vào võ công không cách gì chiến thắng, nên trầm giọng nói :

- Mọi người lui ra.

Bốn hắc y nhân biết lão muốn thi triển kế độc, vừa nghe lời liền thoái lui mấy bước cùng vào trong lương đình.

Lục Văn Phi biết rằng Hắc bào lão giả không dễ buông tay, sợ dĩ hạ lệnh thuộc hạ thoái lui tất có âm mưu, cho nên chàng toàn thân vận kiếm tấn công. Hắc bào lão giả một mặt tránh né, một mặt thoái lui liên tiếp sáu, bảy chiêu. Đột ngột né người sang bên “Hừ” một tiếng nói :

- Các người đi cả đi. Hôm nay, coi như lão phu dễ dãi cho các người.

Lục Văn Phi thu kiếm, ngoảnh đầu lại nói với đám đông :

- Chư vị nếu muốn hạ sơn thì mau đi đi.

Đám người giang hồ nhất tề ôm quyền hành lễ nói :

- May mắn hôm nay thiếu hiệp ra tay cứu trợ, hy vọng lưu lại tính danh.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Tại hạ Lục Văn Phi cũng là môn hạ kiếm phái giang hồ.

Đám người giang hồ nhất tề nói :

- Thì ra là cao đồ của Kiếm Tổ Hồ đại hiệp. Thât kính, thât kính!

Họ dứt lời cùng nhau xuống núi. Hắc bào lão giả cười hắc hắc nói :

- Sao ngươi còn chưa đi. Lão phu đã hứa cho họ đi thì quyết không nuốt lời.

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Đi hay không là việc của ta, không cần lão bận tâm.

Rồi chàng cao giọng hỏi :

- Tôn giá là người của Ngũ Độc lệnh?

Hắc bào lão giả ngửa mặt cười dài không đáp. Lục Văn Phi suy nghĩ nếu bắt được lão này chắc sẽ hiểu được nhiều việc có thể có liên quan đến Ngũ Độc bang.

Đang lúc chàng trầm tư, chợt nghe con đường trước mặt chuyển đến những tiếng rên la thảm khóc, chàng khấn trương ngẩn đầu nhìn xem thì thấy đám người giang hồ vừa xuống núi khi nãy tất cả đều lão đảo té nhào xuống đất.

Văn Phi hét to một tiếng kinh ngạc, kinh hoàng chạy đến cúi đầu xem xét, thì thấy hơn mười mấy người bị chết và đôi mắt đều lồi ra. Người nào trên ngực cũng bị cắm hắc kỳ tam giác Ngũ Độc, chàng biết việc này do Ngũ Độc bang làm ra, bất giác nộ hỏa ngàn trượng quay người phóng đến hắc bạch lão giả trầm giọng nói :

- Thủ đoạn của bọn ngươi tàn độc như vậy không sợ thiên lý báo ứng sao?

Hắc bào lão nhân cười hắc hắc nói :

- Nhược tử cường tồn, mạnh được yếu thua đó là việc thường thấy ở giang hồ. Ngươi nói gì là thiên lý báo ứng?

Lục Văn Phi gờ kiếm chỉ vào mặt Hắc bào lão giả nói :

- Hôm nay, chúng ta phải phân biệt được sự mạnh được yếu thua.

Hắc bào lão giả nào xem chàng có ra gì hừ một tiếng :

- Việc đáng sợ nhất thế gian là ngay sinh tử của mình mà cũng không biết.

Lục Văn Phi phẫn nộ, trường kiếm trong tay triển khai kiếm thức. Hắc bào lão nhân mắt thấy thế kiếm của chàng bất giác chấn động, biết võ công của thiếu niên này cao siêu không thể xem thường.

Trong lúc song phượng đang ở thế gươm tuốt trần cung giương sẵn, con đường trước mặt thình lình vọng đến một giọng phẫn nộ. Một vị đại hán khoảng ba mươi, tay nhỏ lên một lá hắc kỳ tam giác, mặt đầy tức giận, sải bước đi đến. Nhìn thấy hai người đang trong thế gươm nhau, lập tức bước đến đứng giữa hai người trầm giọng nói :

- Khoan động thủ. Ngũ Độc Truy Hồn lệnh này là của ai phát ra?

Lục Văn Phi thấy đại hán này tuy thô kệch nhưng không giống kẻ xấu nên hỏi :

- Xin hỏi tôn tính huynh đài là cao đồ của môn phái nào?

Đại hán đó nói :

- Tại hạ Ngô An Quốc là đồ đệ của Xuyên Tây Trương môn.

Lục Văn Phi “Ồ” một tiếng nói :

- Thì ra là cao đồ của Xuyên Tây Trương môn. Nhưng huynh đài đến đây để làm gì?

Ngô An Quốc không đáp mà hỏi lại :

- Huynh đài là môn hạ của phái nào?

Lục Văn Phi thông báo tính danh của mình, lại tiếp :

- Truy Mệnh Diêm Vương Trương Nam quan hệ gì với huynh đài?

Ngô An Quốc nói :

- Đó là tệt sư thúc.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Nói như vậy Ngọc Phong cô nương là sư muội của huynh đài?

Nhắc đến Ngọc Phong, Ngô An Quốc hơi thẳng thốt, khẩn trương hỏi :

- Huynh đài quen biết với Ngọc Phong sao?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Có duyên vài lần gặp gỡ, chỉ vì gần đây nàng đã mất tích rồi

Ngô An Quốc tai nghe lời nói rất kinh ngạc. Nắm chặt cườm tay của Văn Phi mà hỏi :

- Ngọc Phong sao lại mất tích?

Bởi vì An Quốc chưa biết việc Ngọc Phong thất tung nên nhất thời tâm tình hoảng sợ, thủ chương dùng lực quá mạnh. Lục Văn Phi một mặt vận công kháng cự, một mặt đẩy tay An Quốc ra mà nói :

- Nàng trên đường đi bị người ta bắt mất. Lệnh sư thúc đang tầm kiếm nàng khắp nơi.

Ngô An Quốc thấy mình lỗ mãng nên vội thu hồi thủ chương rồi thi lễ tạ lỗi :

- Xin thứ tại hạ nhất thời nóng nảy quá nhiều mạo phạm.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Lúc này không phải lúc chuyện trò. Chờ cho tại hạ hỏi rõ bọn này, ta lại tiếp tục đàm luận sau.

Ngô An Quốc chỉ Hắc bào lão giả hỏi :

- Những người này từ đâu đến đây?

Lục Văn Phi nói :

- Đây đều là đồng đạo võ lâm, vô cớ bị người của lão hạ sát. Nếu tại hạ thân không mang tuyệt kỹ không chừng Truy Hồn lệnh kỳ này đã cắm vào ngực của tại hạ rồi.

Ngô An Quốc cười nhạt nói :

- Thì ra là vậy.

Dứt lời, nhón chân phi thân về bốn gã hắc y nhân, song chương nhất tề tung ra. Những người ở hiện trường chỉ nghe tiếng gió “vù vù” tức thời có mấy tiếng la hét thảm thiết vang lên, lập tức có hai hắc y nhân ngã nhào xuống đất.

Hắc y lão giả hết sức phẫn nộ, định phi thân đến ngăn cản. Lục Văn Phi đã biết trước ý định của lão nên cười nhạt một tiếng giơ kiếm kích đến. Chàng thủ thế đã lâu, nên lực ra kiếm này quả là hùng mãnh thần tốc thập phần.

Hắc bào lão giả không thể cứu được bọn thuộc hạ mà phải nhanh lẹ nghiêng người né tránh.

Lục Văn Phi thâm hận lão ra tay ác độc, tàn nhẫn vừa phát động thế công đã dùng toàn lực mà đánh ra, không được mấy chiêu đã khiến lão giả rơi vào một màn kiếm quang sắc lạnh.

Ngô An Quốc là cao đồ thứ nhất của Xuyên Tây Trương môn, là người nóng nảy cương liệt, thành tựu võ học còn cao hơn Trương Nam một bậc phần hận đối phương thủ đoạn bất nhân, vừa nghe nói sư muội thất tung, nộ khí càng bùng lên nên xuất chiêu hiểm ác không chút lưu tình, vừa chớp mắt đã giết sạch bốn hắc y nhân.

Hắc bào lão giả đang bị Văn Phi toàn lực tiến công. Tuy lão đầy người võ công mà chẳng có cơ hội thi triển. Mắt nhìn thấy bốn thuộc hạ bị người ta giết chết, vội vã dùng hết sức liên tiếp phản công ba chiêu rồi mượn thể lui khỏi kiếm quang phóng người chạy mất.

Lục Văn Phi tra kiếm vào vỏ nói :

- Kẻ trong bóng tối phát ra Ngũ Độc Truy Hồn lệnh không phải lão này, có thể chung quanh tòa lương đình này có người mai phục mà bắn ra độc lệnh này.

Ngô An Quốc nói :

- Vậy chúng ta cùng xem sao?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Rừng cây rậm rạp ẩn nấp rất dễ, truy tìm sự ràng phí công phu.

Ngô Quốc An tức giận nói :

- Tại hạ tuy giết bọn họ mấy người nhưng cũng khó giải được hận tâm.

Lục Văn Phi nói :

- Huynh đài đã đến Thái Hành, sớm tối có cơ hội gặp lại bọn chúng, hà tất phải khẩn trương.

Rồi chuyển sang chuyện khác hỏi :

- Lần này huynh đài đến Thái Hành sơn đi một mình hay có đồng bạn tương hành?

30. Chương 30: Bàn Định Mưu Kế

Ngô An Quốc không giấu diếm đáp lời :

- Tại hạ sẽ đi nhanh đến trước những người còn lại sẽ lần lượt đến đây.

Đột nhiên từ nơi xa phóng lên một đạo hoa lửa bay thẳng lên trời. An Quốc giật mình nói :

- Đó là tín hiệu khẩn cấp của bốn Môn. Chắc là đã phát sinh biến cố khác thường.

Dứt lời chàng phi thân về hướng hoa lửa vừa bắn lên. Còn Văn Phi không cứu được những người giang hồ này tâm tư vụn vặt ảo não. Thấy Ngô An Quốc đã đi rồi cũng chậm rãi đi vào trong núi. Bất ngờ nghe giọng truyền âm trong trẻo của một thiếu nữ :

- Tự trách ta nhất thời sơ ý không nghĩ đến có người mai phục nên không cứu được những người này.

Lục Văn Phi dừng chân nói :

- Tôn giá là ai, sao không lộ diện tương kiến?

Truyền âm lại vang lên :

- Tình thế càng lúc càng gấp ta không có thời giờ nói chuyện. Xuyên Tây Trương môn đã nhận được tín hiệu cảnh cáo. Người mau đi xem thử.

Lục Văn Phi đang định hỏi lại, bên tai đã vẳng thanh âm. Nàng này muốn chàng đi cứu trợ Xuyên Tây Trương môn chắc có nguyên nhân, nên vội vã phi thân về phía Phân đàn của Xuyên Tây Trương môn. Ước

khoảng một dặm đường, chợt thấy Vương Tôn đang lao đi nhanh đến, chàng giật mình kinh ngạc, vội chạy lên trước đỡ Vương tôn nói :

- Đại ca sao vậy?

Vương Tôn né người sang bên nói :

- Đừng chạm vào người huynh. Huynh đang trúng loại độc vô hình, cực kỳ lợi hại.

Văn Phi thấy nét mặt đại ca trắng bệch không còn chút huyết sắc, vừa khấn trương vừa phần nộ nói :

- Đại ca bị độc ở chỗ nào?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Hiện giờ không nên nói nhiều, trước mặt có một tòa sơn thần miếu, huynh muốn đến đó tống độc ra.

Lục Văn Phi bẻ một nhánh cây, đưa một đầu cho Vương tôn nói :

- Đại ca mau cầm lấy.

Vương Tôn xòe tay tiếp nhận. Lục Văn Phi vận dụng công lực dồn sức vào nhánh cây diu Vương Tôn chậm chậm đi lên phía trước.

Đi khoảng ba bốn dặm thì thấy có một tòa cổ miếu cực kỳ đồ sộ. Đi vào bên trong, phía trước là chỗ thờ sơn thần, phía sau có một gian phòng nhỏ nhỏ, có lẽ đây là chỗ ở của người giữ miếu.

Lục Văn Phi tìm về một ít cỏ khô, quét đi lớp bụi trên giường rồi diu Vương Tôn ngồi xuống.

Vương Tôn lấy từ trong người ra một cái bình nhỏ, dốc ra hai hoàn đơn được uống vào, rồi chậm rãi nói :

- Ngu huynh cần phải điều tức trong hai canh giờ để tống chất độc khỏi người, phiên hiền đệ bảo hộ giùm huynh.

Lục Văn Phi nói :

- Đây là phận sự của tiểu đệ, đại ca cứ yên tâm.

Vương Tôn lại nói :

- Nếu như trong lúc gặp cường địch không thể ngăn trở, có thể sử dụng mấy chiêu kiếm pháp mà Hồ đại thúc đã truyền cho. Tuy chỉ có mấy chiêu nhưng cũng đủ cứu nguy nhất thời. Nhớ kỹ một canh giờ sau là giai đoạn quan trọng nhất, lúc đó càng phải lưu ý quyết không cho người khác kinh động.

Lục Văn Phi thấy Vương Tôn trân trọng dặn dò lần nữa, tâm tình chàng bất giác cũng cảm thấy trầm trọng nghĩ thầm :

“Nếu có Bạch Hồ Tử đại thúc ở đây thì vạn sự ắt chẳng sơ suất điểm nào”.

Lúc này Vương Tôn đã bắt đầu nhập định, Lục Văn Phi nhẹ nhàng đóng chặt cửa miếu, còn mình ngồi ôm lấy một tảng đá lớn đặt cạnh cửa ngồi xuống.

Trong thời gian trống trải, chàng âm thầm nhớ lại kiếm pháp mà Hồ đại thúc đã dạy cho, lần lượt ôn luyện trong tâm tưởng mấy lần để có thể ứng dụng trong lúc đối địch. Trong lúc tâm tình nôn nóng của Văn Phi thì thời gian cứ chậm chạp trôi qua, hồi lâu đã được một canh giờ. Thành linh, ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên. Một giọng nói già lão vang lên :

- Miếu này thập phần vắng vẻ. Chúng ta vào trong nói chuyện.

Lại nghe một giọng cười ha hả nói :

- Môn chủ có húng, tại hạ vâng lời.

Lục Văn Phi nghe ra giọng nói đó rất là quen thuộc. Nhìn ra khe cửa thì thấy chính là đương gia lão đại Tạ Thanh Văn của Kim Lăng Tạ gia cùng đồng hành là Tư Mã Ôn, chàng giật mình nghĩ thầm :

“Ta phải nấp mau mới được”.

Tòa miếu này quá nhỏ không có chỗ giấu mình, tình thế khẩn cấp, chàng vội chụp lấy một cái khóa đồng cũ vốn có trên cửa mà khóa chặt phía trong gian phòng Vương Tôn đang ngồi, còn chàng vội phi thân nấp sau tấm biển đề chữ “Uy linh hiển thánh”.

Tạ Thanh Văn cùng Tư Mã Ôn sánh vai đi vào. Tư Mã Ôn dùng tay phủ bụi trên Phật đài cùng Tạ Thanh Văn ngồi xuống nói :

- Việc Môn chủ dặn dò, bốn Bang tìm kiếm lệnh lang, tại hạ đã tìm ra một chút manh mối nên lập tức phụng cáo.

Tạ Thanh Văn nghe có tin tức ái nữ vội nói :

- Có manh mối gì, xin nói mau với lão phu.

Tư Mã Ôn nói :

- Không phải tại hạ dối gạt Môn chủ. Việc này trước khi điều tra sự thật không tiện nói rõ.

Tạ Thanh Văn ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao không tiện?

Tư Mã Ôn nói :

- Chỉ vì việc này quan hệ rất lớn. Vạn nhất điều nghi ngờ không phải là sự thật, bốn Bang sẽ trở thành tội nhân.

Tạ Thanh Văn tâm tình lo lắng, nhưng ngoài mặt miễn cưỡng nói :

- Quý Trang có điều khó xử không nói cũng được.

Tư Mã Ôn nói qua chuyện khác :

- Đối với việc đêm nay Môn chủ có tính toán gì không?

Tạ Thanh Văn cố ý không hiểu hỏi :

- Lời của Tư Mã huynh phải chăng là việc Ngũ Độc Truy Hồn lệnh?

Tư Mã Ôn nói :

- Ngũ Độc Truy Hồn lệnh tuy không biết người nào phát ra nhưng bọn chúng cũng không dám khinh suất lỗ mãng với quý Môn, tại hạ nói là việc khác.

Tạ Thanh Văn đã sớm đoán được mấy phần nhưng lão không nói rõ, cố ý cười ha hả nói :

- Tại hạ quá ngu muội xin Tư Mã huynh cứ nói thẳng ra.

Tư Mã Ôn nghiêm giọng nói :

- Tại hạ nói chính là chỉ việc bảo tàng mật cốc. Căn cứ vào việc đàm luận của Hắc Long bang và nữ lang che mặt, song phương đã chịu hợp tác đi lấy ngọc.

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Hắc Long bang có bao nhiêu lực lượng mà dám đơn độc hành sự, Hạ Long Tường quá cuồng vọng.

Tư Mã Ôn nói :

- Theo tình thế Thái Hành hiện nay mà nói, lực lượng Hắc Long bang quả thật cường mạnh hơn những phái khác.

Tạ Thanh Văn hừ một tiếng nói :

- Theo tại hạ thấy chưa chắc đã như vậy.

Tư Mã Ôn vội nói tiếp :

- Môn chủ đến đây, dĩ nhiên tình hình có khác đi.

Tạ Thanh Văn ha hả cười nói :

- Tư Mã huynh bắt tất cả ca ngợi tại hạ. “Cường long nan đấu địa đầu xà”, dù tại hạ có cường mạnh đến đâu cũng khó tranh thua với anh hùng bản địa. Tại hạ thấy một môn phái có lực lượng chân chính khả dĩ bao quát đại cục chính là quý Trang.

Tư Mã Ôn cười thầm nhưng ngoài mặt khiêm tốn nói :

- Môn chủ khách khí rồi. Việc của mặt cốc không có lửa sao có khói. Ý của tại hạ không thể để Hắc Long bang độc thu kỳ lợi.

Tạ Thanh Văn nói :

- Lời này nói đúng lắm. Nữ lang che mặt nếu quả là hậu nhân của Tần vương, chúng ta ra tay thật chẳng danh chánh ngôn thuận.

Tư Mã Ôn nói :

- Tần vương từ lúc cung vi ngộ nạn, tất cả gia sản đã bị phân tán, dù có hậu nhân cũng không thể xác nhận được ai là hậu nhân Tần vương.

Tạ Thanh Văn nói :

- Ý của Tư Mã huynh muốn cùng tại hạ hợp tác để đối phó với Hắc Long bang?

Tư Mã Ôn gật đầu nói :

- Theo tình thế như vậy, không có phái nào đủ lực lượng như vậy để đoạt được bảo tàng.

Tạ Thanh Văn trầm ngâm một lát nói :

- Quý Trang có hợp tác, tại hạ đương nhiên tuân mệnh. Chỉ vì nghe rằng trong bảo tàng có một cuốn bí kiếp không biết đúng sai?

Tư Mã Ôn âm thầm tính toán :

“Nếu ta không khởi động lòng tham của lão thì rất khó thuyết phục lão hồ ly này”.

Thế là ra vẻ nghiêm sắc mặt nói :

- Thực không dám giấu, tề Trang gần đây lương hết người đông, kỳ vọng có một chút tài vật để mở mang cơ sở cho nên mới có tâm đoạt bảo còn đối với bí kiếp tuyệt vô tạp ý.

Tạ Thanh Văn nói :

- Lời này phải chăng chỉ là những lời ai thán bẽ ngoài để che lấp thực ý bên trong.

Tư Mã Ôn nói :

- Tề Trang chủ là người qui ẩn thì bí kiếp kia có tác dụng gì.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Việc này coi như tính xong, nếu thành sự tại hạ chỉ lấy bí kiếp còn tất cả ngọc trân châu thuộc về quý Trang.

Tư Mã Ôn đứng dậy nói :

- Môn chủ đã khẳng khái như vậy, tại hạ thay mặt mấy trăm trang khách của Bích Trần trang cảm tạ Môn chủ.

Tạ Thanh Văn cười lớn nói :

- Nói hay, nói hay. Sản vật của Kim Lăng Tạ gia hẳng hà, bốn Môn chưa hề ước vọng đến tài sản không phải của mình. Tư Mã huynh bắt chấp cảm tạ.

Tư Mã Ôn âm thầm cười lạnh nghĩ :

“Ta chẳng qua một câu khiêm tốn, lão ta lại quá cuồng ngông. Hừ...”.

Ngoài mặt Tư Mã Ôn vẫn bình thản nói :

- Sự tình đã quá khản bách, chúng ta dựa vào những lời này làm ước định.

Tạ Thanh Văn đột nhiên nói :

- Khoan đã, đối phó với Hắc Long bang lực lượng chúng ta đương nhiên là đủ rồi, nhưng Xuyên Tây Trương môn cùng Bạch Cốt giáo phải làm sao?

Tư Mã Ôn không chút suy nghĩ nói :

- Lão tà ma Đào Hàn Sinh khó thể cộng sự, đó là địch chứ không thể là bạn. Xuyên Tây Trương môn cùng quý Trang vốn có qua lại có thể ước hẹn làm minh hữu.

Tạ Thanh Văn suy nghĩ một chút rồi nói :

- Xuyên Tây Trương môn sẽ do tại hạ thỉnh ước là xong.

Tư Mã Ôn gật đầu đột nhiên như tỉnh ngộ việc gì ngăn đầu xem xét. Tạ Thanh Văn vốn là lão giang hồ cũng đã sớm nhìn thấy có chỗ sơ hở, cười lạnh nói :

- Tư Mã huynh đã phát giác sau tấm bảng “Uy linh hiển thánh” có điều đáng ngờ phải không?

31. Chương 31: Phá Miếu Hộ Pháp

Tư Mã Ôn hừ một tiếng nói :

- Không chỉ sau tấm bảng, phía sau đơn phòng kia cũng có người.

Lục Văn Phi ẩn thân trên tấm biển, chợt nghe Tư Mã Ôn cho rằng trong đơn phòng kia có người bỗng chợt giật mình. Chàng bất đắc dĩ phải lộ mình phi thân xuống dưới vòng tay nói :

- Tại hạ tưởng ai, thì ra là Tư Mã tổng quản.

Tư Mã Ôn thần sắc thoáng biến đổi, chỉ vì lão là con người thâm trầm, hỉ nộ bất lộ ra sắc diện, cũng vòng tay ra thì lễ nói :

- Thì ra là Lục thiếu hiệp.

Lúc này, Tạ Thanh Văn đã đổi lại sắc diện bình thường, chớp mắt hỏi :

- Người giả quỷ quỷ ma ma ẩn thân trên tấm biển có ý gì?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ ẩn thân trên tấm biển ý muốn là âm thầm theo dõi động tĩnh của Ngũ Độc bang chứ không có ý nghe lén sự mật đàm của nhị vị.

Tư Mã Ôn chợt nghĩ đến chàng cùng Hắc Long bang có mối giao tình vội truyền âm nói với Tạ Thanh Văn :

- Tiểu tử này là đồ đệ của Kiếm Tổ lại cùng Hạ Long Tường có giao hảo. Những lời chúng ta nói bị gã nghe được thật bất lợi.

Tư Mã Ôn thâm trầm nham hiểm ý muốn mượn sức của Tạ Thanh Văn hạ sát Văn Phi diệt khẩu.

Tạ Văn Thanh đã ngầm vận công lực chuẩn bị nhất cử sát Văn Phi. Tư Mã Ôn vừa truyền âm đã thức tỉnh lão. Phàm là người Chương môn đương gia hành sự phải nghĩ trước làm sau suy nghĩ kỹ càng mới ra tay.

Lão vừa biết đối phương là đồ đệ của Kiếm Tổ trong lòng có chút lưỡng lự không muốn vô cớ đối đầu với cường địch. Đêm qua Tư Mã Ôn chính mắt thấy chàng đi cùng Hạ Long Tường lên chỉ vào đơn phòng hỏi :

- Lục huynh phải chăng người ở trong phòng là Hạ bang chủ?

Lục Văn Phi lắc đầu đáp :

- Hạ bang chủ không có ở đây.

Tư Mã Ôn có ý kích động sát tâm của Tạ Thanh Văn nên mỉm cười nói :

- Tại hạ nghĩ ra rồi thì ra Lục huynh đệ giấu cô nương Ngọc Phong ở trong phòng.

Lục Văn Phi giật mình đáp :

- Tư Mã tổng quản sao đoán bừa thế? Những lời như vậy cũng thốt ra được sao?

Tạ Thanh Văn do Tư Mã Ôn nhắc tới Ngọc Phong liên tưởng đến Tạ Bảo Thụ lập tức trầm giọng nói :

- Kể nào ẩn nấp trong phòng phải mở cửa cho ta xem?

Lục Văn Phi khẩn trương đứng trước cửa nói :

- Bên trong là bằng hữu của tại hạ. Lúc này đang vận tức liệu thương không thể kinh động.

Tạ Thanh Văn thấy chàng trấn giữ trước cửa không chịu nhường bước, trên mặt sát khí đã hiện hừ một tiếng nói :

- Người không chịu tránh ra đừng trách lão phu dùng cường lực.

Lục Văn Phi nói :

- Tệ hữu cùng người vô thù vô oán lẽ nào Môn chủ không biết người đang tĩnh tức không được kinh động sao?

Tư Mã Ôn từ từ nói :

- Môn chủ nhất định phải xem đó là ai. Không chừng đó là Tạ công tử?

Lời này rõ ràng là lời khiêu khích. Lục Văn Phi thiên tính ngay thẳng. Lời nói quyết không thay đổi nên nói :

- Nhị vị là võ công tiền bối không biết người bị thương đang tĩnh tức bị kinh động sẽ ra sao ư? Các vị có thể đợi tệ hữu điều tức xong.

Tạ Thanh Văn lãnh đạm nói :

- Lão phu không có thời gian chờ đợi! Mau tránh ra.

Lục Văn Phi cũng giậm dữ nói :

- Lão không màng lý lẽ dùng cường lực không được đâu.

Tạ Thanh Văn đại nộ cự thủ ngang ngực nói :

- Người tránh ra hay không tránh ra?

Lục Văn Phi cảm thấy tiếng gió trong thủ chưởng của lão khá nặng nề nếu tránh ra cửa gỗ nhất định sẽ bị nát. Chàng đành phải nghiêng rằng vận đủ mười thành công lực để nghênh tiếp thủ chưởng của Tạ Thanh Văn.

Hai luồng kinh lực gặp nhau “Bùng” một tiếng thật lớn bụi mù bốc đầy lên miếu đường Lục Văn Phi cảm thấy nội phủ toàn thân chấn động, khí huyết nhộn nhạo.

Hai mắt hoa lên, hai tai nghe thấy “U, u”.

Công lực của nhất đại danh gia quả nhiên uy mãnh tuyệt luân. Lục Văn Phi cảm thấy tình huống bất lợi vội vàng vận dụng khẩu quyết của Vương Tôn sơ truyền mà điều tức chân khí, đồng thời gơ tay rút kiếm khỏi vỏ ngưng thần chờ đợi.

Thủ chương này của Tạ Thanh Văn cũng đã dành đến tám thành công lực. Sau khi tiếp chương tâm thần chấn động nên lão vô cùng kinh ngạc ra vẻ như đang tránh bụi mù lùi lại hai bước.

Tư Mã Ôn nói :

- Công phu chương lực của Lục huynh đệ quả nhiên bất phàm ngang nhiên tiếp đón năm thành công lực của Tạ môn chủ.

Lão giáo quyết vô cùng bên ngoài ra vẻ tán tụng võ công của Văn Phi nhưng bên trong lại khích Tạ Thanh Văn động sát cơ.

Tạ Thanh Văn mắng thầm :

- Người đừng có ở bên ngoài mà đổ thêm dầu vào lửa. Sau này Hồ Văn Chiêu lão quỷ tìm đến người cũng không thoát khỏi sự liên can.

Tư Mã Ôn biết lão muốn mình xuất thủ viện trợ để sau này không thoát khỏi liên can, lão bước chân lên trước nói :

- Lục huynh đệ sao lại cố chấp như vậy? Nếu không muốn kinh động người trong nội thất thì chúng ta ở ngoài nhìn qua khe cửa cũng được.

Lục Văn Phi chống kiếm đứng thẳng, mặt hiện lên vẻ giận dữ nói :

- Tại hạ đã nói rồi, người này cùng nhị vị vô thù vô oán, sao nhị vị phải nhất thiết đòi xem mặt cho bằng được? Tại hạ thật khó vâng mệnh.

Tư Mã Ôn nhẹ giọng nói :

- Tuy ta tin lời nói của Lục huynh nhưng Tạ môn chủ không xem rõ ràng thì không yên tâm.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Nhị vị nhẫn nại chờ nửa canh giờ nữa tại hạ quyết để người trong nội thất lộ mặt kiến diện.

Tư Mã Ôn cố ý không còn cách nào thoái lui, liền nói :

- Chỉ cần người trong nội thất không phải là Tạ công tử, theo lão phu không cần xem nữa.

Tạ Thanh Văn yêu con quá mức lại lại vừa động thủ với Văn Phi trong lòng khó tính toán, ngẫm nghĩ hồi lâu :

“Chỉ cần ta không giết nó, rủi ro sau này đánh gã bị thương cũng dễ ăn nói với Hồ Văn Chiêu”.

Chủ ý đã định, công lực ngấm vận lên song thủ, mục quang nhìn thẳng vào đối phương, mặt hiện lên sát khí. Lục Văn Phi lo lắng trong lòng, biết đối phương công lực thâm hậu. Một chương đánh ra uy lực khôn lường, nên chàng vội vã ngưng thần đề khí chuẩn bị nghênh tiếp.

Tư Mã Ôn đã thấy song phương đang trong tình trạng song hổ đối đầu chuẩn bị xuất kích âm thầm vui mừng vì ngọn lửa đã bùng lên. Không nói không rằng bước qua một bên buông tay đứng nhìn.

Tạ Thanh Văn đã nổi cơn thịnh nộ, quyết tâm không tính đến hậu quả muốn đả thương Văn Phi dưới chương lực của mình nên thủ chương của lão từ từ dâng cao. Thành linh bên tai nghe một giọng truyền âm nho nhỏ :

- Quý phái cùng Xuyên Tây Trương môn chủ đã bị tập kích bởi Ngũ Độc bang, tình thế nguy cấp. Lão đã trúng phải kế “Ly sơn điệu hổ” của người ta rồi.

Tạ Thanh Văn chấn động không biết lời này là thiệt hay giả. Lão từ lâu đi lại trên giang hồ thâm hiểu những chuyện gian trá mây che song bạt không chuyện gì là không có. Ngũ Độc bang truyền xuất Ngũ Độc lệnh, triển khai công kích việc này cũng không phải là không có. Trong lúc lão lưỡng lự giọng truyền âm lại cất lên vội vã :

- Hảo ý truyền tin của ta mà lão lại nghi ngờ không tin, sau này lão hối hận cũng không kịp.

Tạ Thanh Văn cũng thở dài nói :

- Lão phu kính trọng thân phận Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu tạm thời không chấp nhận với người.

Tư Mã Ôn thấy lão tự đứng cười ngửa bụng cương, không tiếp tục đối đầu với Văn Phi nữa nên lấy làm ngạc nhiên. Tạ Thanh Văn từ tốn nói :

- Tại hạ cảm thấy bất định, sợ bản Môn xảy ra biến cố.

Tư Mã Ôn cười nói :

- Môn chủ ông lo lắng việc Ngũ Độc bang tấn công môn phái phải không?

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Ngũ Độc bang đã truyền xuất Truy Hồn lệnh. Chúng ta không lên khinh suất thái quá.

Dứt lời không kịp cho Tư Mã Ôn mở miệng đã cất bước ra khỏi miếu. Tư Mã Ôn vội vã bước lên ngăn lại nói :

- Việc ước định của chúng ta thì như thế nào?

Tạ Văn Thanh lên tiếng trả lời :

- Đương nhiên là hữu hiệu. Quý Môn cứ tiếp tục hành sự.

Tư Mã Ôn chờ lão đi ra khỏi cửa ngoảnh mặt nói với Văn Phi :

- Lục huynh đệ cuối cùng trong nội phòng đó là ai?

Lục Văn Phi đáp :

- Quả thật là một vị bằng hữu của tại hạ.

Tư Mã Ôn “Ồ” lên một tiếng nói :

- Kim Lăng Tạ gia trên giang hồ uy danh lừng lẫy không ngờ lại bắt cận nhân tình cư xử quá đáng như vậy.

Lục Văn Phi nói :

- Lão cho rằng tại hạ che giấu Tạ Bảo Thụ nên mới cố công xem người trong nội phòng là ai, đó cũng là điều thường tình. Tại hạ không thể trách lão.

Tư Mã Ôn nói :

- Lục huynh đệ hào sảng như vậy thật hiếm thấy.

Lục Văn Phi vòng tay nói :

- Tư Mã tổng quản quá khách khí.

Tư Mã Ôn ngẫm nghĩ một lúc :

- Gần đây Lục huynh đệ có gặp nữ lang che mặt không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Nữ lang này hành tung ẩn mật, thực tế rất khó gặp mặt.

Tư Mã Ôn nói :

- Phải chăng mấy ngày gần đây Lục huynh ở chung với Vương Tôn?

Lục Văn Phi nói :

- Hành tung của tại hạ trước nay vô định nên cũng không biết Vương đại ca ở nơi nào.

Đối với hành động của Lục Văn Phi, Tư Mã Ôn thập phần lưu ý sớm muốn xem người trong nội thất là ai. Thấy những lời đáp của Văn Phi mơ mơ hồ hồ bất giác cười thầm.

Lục Văn Phi tính nhẩm thời gian trị thương của Vương Tôn đã xong trong lòng cất đi được một gánh nặng chậm rãi hỏi :

- Quý Trang cũng đã nhận được Ngũ Độc Truy Hồn lệnh. Không biết tin vật cảnh cáo này có dọa được người không?

32. Chương 32: Mật Cốc Quật Bảo

Tư Mã Ôn nói :

- Tệ Trang chủ là người đã quy ẩn. Chỉ vì gần đây có ý muốn tìm bảo vật nên mới tiếp xúc với người ngoài nhưng chưa hề kết thù oán với ai, nghĩ rằng không đến nỗi bị xâm phạm.

Lục Văn Phi mỉm cười không hỏi nữa. Tư Mã Ôn vì muốn xem người trong mật thất cho nên mới nhẫn nại mà chờ đợi, dường như lúc này không thể chờ đợi được nữa, cho nên chậm rãi đi về phía Văn Phi nói :

- Lục huynh đệ cũng có ý muốn lấy bảo tàng sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ...

Nào ngờ, Tư Mã Ôn cố ý cho chàng lên tiếng để phân tán đi sức chú ý, rồi lão âm thầm đẩy một chưởng về phía trước. Một luồng chưởng kinh cực mạnh đánh thẳng vào cửa sổ. Cánh cửa này từ lâu đã khô khan mục nát, tuy đã khóa bên trong nhưng cũng không kham nổi kích này, chỉ nghe mấy âm thanh khô khốc lập tức tấm cửa bể thành bốn năm mảnh.

Lục Văn Phi giật mình trường kiếm trong tay kích ra. Trong lúc tâm tình khẩn trương đã thi triển kiếm pháp sở truyền của Bạch Hồ Tử đại thúc.

Tư Mã Ôn thấy thế kiếm này kỳ dị khôn tả, lão không dám ương ngạnh đối đầu mà phải thoái lui năm thước. Lục Văn Phi thâm hận lão âm hiểm độc ác, vận kiếm như bay, lại tấn công tiếp hai kiếm vừa hung hiểm vừa lạnh lẽo vô cùng bức bách Tư Mã Ôn liên tiếp lui hai bước thì nghe một giọng nói yếu ớt vang lên từ nội thất :

- Hiền đệ mau dừng tay, ngu huynh có điều muốn nói với Tổng quản.

Lục Văn Phi nghe tiếng kêu của đại ca, quay đầu lại xem thì thấy thần sắc Vương Tôn đã hồng hào, chậm rãi bước ra. Biết Vương Tôn đã vô sự nên chàng nhanh nhẹn thu kiếm lại.

Tư Mã Ôn bị Văn Phi liên công tam kiếm, tuy không bị thương nhưng trong lòng rất đổi kinh sợ, thấy rằng chàng không chỉ kiếm thức thần kỳ mà nội lực tiềm ẩn trong kiếm thập phần hùng hậu so với đương đại kiếm thuật vương gia không chút thua kém, khiến lão càng cảnh giới với chàng thiếu niên này.

Vương Tôn chậm rãi bước lên trước, vòng tay nói với Tư Mã Ôn :

- Lúc này quý Trang đang có nhiều việc phiền toái, bận rộn, sao Tổng quản rảnh rỗi đến đây?

Tư Mã Ôn biết trong lời chàng có ẩn ý, lắc đầu nói :

- Những việc trong nhà của tệ Trang không cần đến sự có mặt của lão phu lo lắng.

Vương Tôn cười nói :

- Tổng quản bày mưu tính kế, quyết thắng thiên lý. Đây chính là lúc điều binh khiển tướng sao lại nói không cần Tổng quản lo lắng.

Tư Mã Ôn nói :

- Lão phu cũng không giấu giếm đối với việc bảo tàng quả thật bổn Bang có ý muốn tìm tài vật, chỉ vì người tìm kiếm quá nhiều bảo tàng về tay ai giờ này hãy còn khó nói.

Vương Tôn nói :

- Trong võ lâm, trừ những người nhìn xa trông rộng, những người còn lại nếu có dụng tâm khác, tương lai tất nhận ác quả.

Tư Mã Ôn nghe nói sầm mặt :

- Lời này của tôn giá có ý gì?

Vương Tôn cười nhạt nói :

- Tại hạ chỉ là hữu tâm mà nói ra. Tổng quản bắt tất quan tâm.

Tư Mã Ôn vòng tay nói :

- Nhị vị đàm luận, lão phu xin cáo từ đi trước.

Nói xong lão xoay người đi ngay, chờ lão đi khỏi, Lục Văn Phi nói với Vương Tôn :

- Ý của đại ca dường như nghi ngờ Bích Trần trang có hành động bất lợi với người võ lâm.

Vương Tôn lãnh đạm cười nói :

- Đệ cảm thấy Bích Trần trang chịu an phận thủ thường sao?

Lục Văn Phi nói :

- Ước muốn đoạt ngọc không chỉ Bích Trần trang. Chúng ta không nên dựa vào điều này mà phán đoán họ có dụng tâm khác.

Vương Tôn nói :

- Trong võ lâm nếu có nhiều người như đệ thì trên giang hồ không có xảy ra trường tranh đoạt như vậy.

Lục Văn Phi mỉm cười. Vương Tôn lại nói :

- Thái Hành đêm nay nguy cơ bốn bề, cuồng phong bão vũ trên Thái Hành sắp đến rồi. Kết cục thế nào thực cũng khiến người ta khó mà đoán đúng.

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca suy nghĩ phải chăng là việc bảo tàng nơi mật cốc. Theo đệ đoán định, nơi đó nhất định không có bảo tàng.

Vương Tôn nói :

- Lúc này một vài lời ngắn ngủi không thể nói hết. Việc ngu huynh lo âu không phải bảo tàng gặp người cướp mà là làm cách nào tiêu trừ được kiếp nạn này.

Lục Văn Phi chợt nghĩ đến một việc, chậm rãi nói :

- Chất độc trên người đại ca là do ai gây ra?

Vương Tôn cười lạnh nói :

- Hừ, điều này không cần nói, đương nhiên là người trong cổ lăng. Ngu huynh vì việc điều tra Ngũ Độc Truy Hồn lệnh mà xâm nhập cổ lăng. Bất ngờ, một chút sơ suất vào trong thạch thất gặp phải chất độc vô hình mà họ đã gài từ trước.

Lục Văn Phi lại nói :

- Đại ca mấy lần vào cổ lăng chắc đã thu hoạch được một vài manh mối.

Vương Tôn nói :

- Ngu huynh đến Thái Hành đã mười ngày tìm không ra một chút manh mối, quả thật vô năng.

Chàng ngẩng đầu nhìn sắc trời nói tiếp :

- Hôm nay vạn phần nguy hiểm, nếu như ngu huynh không thoát khỏi cổ lăng, hậu quả còn chưa biết ra sao?

Lục Văn Phi nói :

- Không cần nói cổ lẳng, lúc vận tức vừa rồi nếu Tạ Thanh Văn không tự động đi khỏi, sự tình cũng khó đoán lắm.

Vương Tôn nói :

- Không phải lão tự động bỏ đi mà là có người âm thầm trong bóng tối truyền âm báo tin lão mới vội vàng ra về như vậy.

Lục Văn Phi âm thầm hỏi thẹn :

“Mình cùng Tạ Thanh Văn đối diện vậy mà không nhìn ra được kẻ hở này”.

Chàng chậm rãi hỏi :

- Người truyền âm trong bóng tối có thể là ai?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Ngu huynh chỉ đoán thôi chứ không biết là ai?

Vương Tôn trầm ngâm một lát lại nói :

- Sự tình thập phần khẩn cấp huynh không thể kéo dài thời gian, chúng ta đi thôi.

Dứt lời đi ra khỏi cửa. Lục Văn Phi nghĩ đến tín hiệu khẩn cấp của Xuyên Tây Trương môn, chàng chậm rãi nói :

- Tiểu đệ muốn đến Xuyên Tây Trương môn xem thử. Nghe nói nơi đó gặp phải tập kích của Ngũ Độc bang.

Vương Tôn lãnh đạm nói :

- Đệ không cần ưu sầu gì cho người ta. Gặp phải tập kích của Ngũ Độc bang đâu phải chỉ có Xuyên Tây Trương môn. Chỉ sợ là các môn phái đến Thái Hành đều đã nhận được tín hiệu cảnh cáo.

Dứt lời, Vương Tôn cao giọng nói tiếp :

- Huynh biết đêm nay đệ sẽ đi đến mật cốc, phạm việc gì cũng vậy, phải năm lần bảy lượt suy nghĩ cặn kẽ mới nên hành sự không nên vội vã xuất đầu lộ diện. Nên biết giờ này thù, bạn khó phân.

Lục Văn Phi cảm thán nói :

- Tiên phụ nhận sự ký thác của Tấn vương lấy làm trọng đại nếu hậu nhân Tấn vương không lấy được bảo tàng, tiểu đệ thật khó yên lòng.

Vương Tôn nói :

- Tiểu đệ không cần phải quá câu nệ như vậy. Việc của mật cốc kết cục thế nào huynh còn khó đoán được.

Khẩu khí chàng thập phần cứng rắn, nếu người khác lên tiếng, Lục Văn Phi nhất định không phục nhưng chính do Vương Tôn nói ra chàng không thể không ngẫm nghĩ, một lát sau, gật đầu nói :

- Tiểu đệ nghe lời đại ca là được rồi.

Vì Vương Tôn có việc gấp nên đột nhiên phóng bước chạy nhanh. Lục Văn Phi chậm rãi đi ra khỏi miếu, thỉnh thoảng thấy một bóng người. Một vị lục y nữ lang chạy về hướng chàng, nàng này là người chàng đã từng gặp qua ở Bích Trần trang chính là Quỳnh Châu, sư muội của Ô Văn Hoa. Chàng bất giác nhú đôi mày.

Quỳnh Châu đến trước mặt chàng, mắt nhìn bốn phía hỏi :

- Chỉ có mình ngươi sao?

Lục Văn Phi nói không thân thiện :

- Tại hạ vốn chỉ một người thì còn có ai nữa.

Quỳnh Châu nói :

- Nghe Tư Mã tổng quản nói người thường cùng đi với nữ ma đầu che mặt. Việc này đúng không?

Lục Văn Phi ngơ ngác hỏi?

- Ai là nữ ma đầu?

Quỳnh Châu nhếch mép nói :

- Không cần phải hỏi. Đương nhiên là con nữ ma đầu tự xưng là Công chúa.

Lục Văn Phi lúc này mới hiểu, cười lớn nói :

- Tại hạ không thấy nàng có chút gì giống nữ ma đầu.

Quỳnh Châu nói :

- Vậy cũng không đáng trách, người cùng ả biết nhau không lâu, chưa nhìn thấy bộ mặt hung hiểm gian trá của ả.

Lục Văn Phi không còn nhẫn nại được nữa, nói :

- Cô nương nếu không có việc, tại hạ xin cáo từ.

Quỳnh Châu nói :

- Hà tất phải khẩn trương như vậy. Bản cô nương có việc còn chưa nói ra.

Lục Văn Phi hồi thúc :

- Vậy thì mau nói đi. Quả thật tại hạ có việc gấp.

Quỳnh Châu đột nhiên hỏi :

- Theo ta biết, người là người duy nhất trong đám đông không phải vì bảo tàng mà đến.

Lục Văn Phi không biết dụng ý của nàng ở đâu nhưng cũng đáp :

- Chưa hẳn như vậy.

Quỳnh Châu lại nói :

- Người không cần giấu ta, e rằng người đến đây cũng cùng tâm ý như sư huynh muội của ta.

Lục Văn Phi ngạc nhiên nói :

- Nói như vậy, cô nương đến Thái Hành là có sở đồ khác?

Quỳnh Châu cười lạnh nói :

- Bốn Bang nơi Quan ngoại, tài vật hùng cứ nhất phương ai thềm đếm xỉa đến bảo tàng Tấn vương của võ lâm Trung Nguyên. Ta chỉ vì nghe những lời truyền tụng mà đến đây xem thử.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát cười nói :

- Thì ra cô nương đến đây để xem náo nhiệt.

Quỳnh Châu gật đầu nói :

- Cho là như vậy.

Rồi nàng lại cao giọng :

- Trước khi vào Trung Nguyên, ta cảm thấy mỗi một người võ lâm Trung Nguyên đều là những nghĩa hiệp hào khí nhất trời, nghĩa dũng hơn người. Nào ngờ, mấy ngày nay gặp gỡ khiến ta quá thất vọng.

Lục Văn Phi bị kích động :

- Cô nương nói vậy chẳng qua đã gặp phải những kẻ thất phu, một con sâu làm rầu nồi canh.

Quỳnh Châu nói :

- Đương nhiên có lửa mới có khói, có lý do ta mới nói ra. Lầy Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia ra mà nói, ở Quan ngoại nghe danh tiếng đã lâu nào ngờ nghe danh không bằng thấy mặt khiến người ta thất vọng vô cùng không chỉ mỗi kẻ đều đáng ghét mà còn toàn là bọn gian trá, phản trắc.

Lục Văn Phi là người chất phác nghe nàng ta nói như vậy, bất giác cũng gật đầu. Quỳnh Châu lại nói tiếp :

- Hôm trước Ô sư huynh trúng độc ở cổ lũng, thâm cảm ơn nghĩa của Lục huynh ra tay tương trợ.

Lục Văn Phi cười nói :

- Đó là việc nhỏ đừng nên để trong lòng.

Quỳnh Châu nói :

- Tính tình Ô sư huynh tuy có chút kiêu ngạo nhưng đối với việc thị phi cực kỳ phân minh. Cảm thấy vô lâm ở Thái Hành tuy không dưới ngàn người, nhưng người có thể coi là chính đạo chỉ có Lục huynh.

Lục Văn Phi cười nói :

- Ô huynh quá đề cao tại hạ, thật tình tại hạ chẳng dám nhận.

Quỳnh Châu lại nói :

- Bốn phái cùng Bích Trần trang vốn không phải thâm giao. Lần này, ở nhờ trong trang chỉ vì một bằng hữu của gia sư dẫn kiến đến đó. Những việc nghe thấy trong mấy hôm nay, nhận thấy trang này hành tung ẩn mật, không phải nơi giao lưu.

Đến đây nàng dứt lời không nói nữa. Lục Văn Phi nghe nói đã biết có ẩn ý trong lời của đối phương nhưng không dám khinh suất cùng nàng nghị luận.

Quỳnh Châu nhìn quét bốn bề thấp giọng nói :

- Ô huynh đã phát giác ra chỉ trong vài ngày Thái Hành sơn tất có đại biến. Chỉ sợ huynh thân đơn thể cô gặp người ám toán nên mới cho tiểu muội âm thầm chuyển lời. Nếu như huynh không có sở cầu mà đến đây mau rời khỏi chốn này.

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Lời nói của nàng ta lộ vẻ chân thật, vì sao Ô Văn Hoa không nói với ta mà bảo nàng ta đến?”.

Quỳnh Châu dường như đã nhìn suốt tâm can của chàng :

- Ô sư huynh hiện có việc gấp không tiện đến đây mới bảo tiểu muội đến chuyển lời cùng lục huynh.

Lục Văn Phi vòng tay nói :

- Xin chuyển cáo cùng Ô huynh đã quan tâm đến tại hạ. Nghĩa tình này không quên.

Quỳnh Châu nói :

- Thế thì không cần.

Nàng cất đi gương mặt tươi cười, thấp giọng nói :

- Ngũ Độc Truy Hồn lệnh đến Thái Hành thật là khả nghi. Bốn phái cũng đang truy xét.

Lục Văn Phi đang định dò hỏi thì Quỳnh Châu đã tiếp :

- Xuyên Tây Trương môn cùng Kim Lăng Tạ gia sớm tối tất cũng bị người ta sử dụng. Về sau Lục huynh có cùng họ qua lại mỗi chút đều cần phải đề phòng. Tiểu muội đã tận ngôn. Xin cáo biệt.

Dứt lời, nàng cấp tốc chạy đi. Lục Văn Phi thở dài một hơi, cảm thấy khó phân biệt ai là bạn ai là thù. Định thần một lát, quyết tâm đi mật cốc một chuyến điều tra xem bảo tàng người nào sẽ có được, đồng thời nhất tâm nhất ý tìm kiếm thù nhân đã sát hại tiên phụ. Bấy giờ đã gần đến hoàng hôn, trong rừng không ngừng vang lên những tiếng chim kêu xao xác về tổ. Lục Văn Phi theo đường đá thông thả đi lên

phía trước xa xa, trông thấy Bạch Hồ Tử đại thúc một tay cầm hồ rượu, một tay cầm một con chim rừng nướng thơm phức, vừa ăn vừa hát nghêu ngao, bất giác chàng bật cười, nói :

- Đại thúc sao an nhàn quá vậy.

Bạch Hồ Tử cười ha ha, đưa hồ rượu vào tay chàng nói :

- Thiếu gia cũng uống vài hớp cho vui.

Lục Văn Phi tiếp lấy, uống hai hớp, giơ tay xé lấy một miếng thịt chim rừng bỏ vào miệng, rồi chậm rãi hỏi :

- Từ sáng đến tối đại thúc bận việc gì vậy?

Bạch Hồ Tử cười nhạt nói :

- Người ta như Quan Thế Âm Bồ Tát cả ngày bận lo cứu khổ, cứu nạn.

Lục Văn Phi biết lão không muốn nói thật nên không tùy tiện truy vấn. Bạch Hồ Tử cất đi vẻ mặt tươi cười giơ tay đâm lưng lắc đầu than dài :

- Mấy hôm nay ăn không ngon ngủ không yên thực là việc gì cũng có đủ.

Lục Văn Phi cảm thán nói :

- Tiền tài vốn thuộc vật ngoại thân, đáng tiếc thế nhân không thấu suốt.

Bạch Hồ Tử hừ lạnh nói :

- Có người vì bảo tàng nhưng cũng có người không phải vì bảo tàng.

Lục Văn Phi kinh ngạc nói :

- Quan sơn dã lãnh, chốn núi non thâm sâu ngoài trừ chôn giấu một số bảo vật hấp dẫn người ta chẳng lẽ nào còn có sự tình trọng yếu hơn bảo tàng sao?

Bạch Hồ Tử gật đầu nói :

- Đối với nhị gia, lão cũng không giấu giếm. Việc ở Thái Hành sơn bên ngoài tỏ ra là các phái vì muốn lấy bảo tàng Tấn vương nhất thời tề tựu ở đây, thực tế phía sau của việc này thì lại là một đại gian mưu sẽ khiến võ lâm Trung Nguyên rơi vào hãm địa.

Lục Văn Phi vừa nghe, giật mình kinh ngạc nói :

- Những lời đại thúc nói liên hệ đến việc gì?

Bạch Hồ Tử thở dài nói :

- Vốn trước đây đại gia cho rằng chỉ đơn thuần là việc bảo tàng. Cho đến hôm nay mới phát giác sự tình càng lúc càng phức tạp. Tuy hiện nay lão hủ chưa thấy có điều gì kỳ hoặc nhưng cuối cùng đối phương sẽ dùng thủ đoạn gì cũng không thể đoán ra được. Đại ca của nhị gia vì việc này mà khổ tâm.

Lục Văn Phi cảm thán nói :

- Đáng tiếc, văn bối xuất đạo chưa lâu, đối với việc hiểu biết giang hồ không nhiều. Không thể vì đại ca mà gánh vác âu lo.

Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Việc mà nhị gia làm mấy ngày nay cũng không phải là điều nhỏ. Sau này, nếu có nhiều việc chắc phải nhờ đến nhị gia.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu văn bối có thể vì đồng đạo mà phí một phần tâm lực, văn bối quyết không thoái thác.

Bạch Hồ Tử gật đầu nói :

- Có kỳ sư tất có kỳ đồ. Nhớ năm xưa, nếu không có lệnh sư kiếm bức Tam hung văn hồi cục diện không biết hôm nay sẽ như thế nào.

Lục Văn Phi nghe nhắc đến sư phụ, bất giác đau lòng, Bạch Hồ Tử tiếc nuối nói :

- Nhưng lão đã thành người phế nhân ai cũng không thể biết cái khổ nạn của lão.

Lục Văn Phi nghĩ đến ân sư tàn tật đang cô khổ sống ở thâm sơn, hận mình không thể lập tức trở về để phụng dưỡng. Bạch Hồ Tử thấy chàng sắc mặt bi thương biết đã xúc động đến tâm sự của chàng nên vội tiếp lời :

- Hiệp nghĩa của lệnh sư kiếm bức Tam hung đã in sâu vào lòng người, danh lưu thiên cổ. Lão tuy rơi vào cảnh tàn tật nhưng cũng không ân hận.

Lục Văn Phi thống khổ lắc đầu nói :

- Đại thúc đừng nhắc nữa, vẫn bối quá đau lòng.

Bạch Hồ Tử chép miệng mấy cái cảm khái nói :

- Danh lợi cùng quyền lực là thứ người sở cầu, bao nhiêu võ lâm đồng đạo vì bảo tàng Tấn vương mà mình tranh ám đấu, mà thế lực ẩn nấp trong bóng tối này trái lại muốn đoạt được quyền thế trên thân phận của đám đồng đạo kia, nhưng nhân quả tuần hoàn thật không biết kết cục ra sao.

Lục Văn Phi nói :

- Đêm nay, đại thúc cũng muốn đi mật cốc một chuyến sao?

Bạch Hồ Tử nói :

- Đi là lẽ đương nhiên, nhưng không phải lúc này.

Lục Văn Phi nói :

- Vẫn bối đi trước một bước. Lần sau tái kiến. Cáo từ.

Bạch Hồ Tử khoát tay không nói gì cả. Lục Văn Phi theo đường tiến về mật cốc mà đi.

Bởi vì gần đây các nơi lưu truyền là tình thế khẩn cấp cho nên trên đường chàng cực kỳ lưu ý. Tiến vào mật cốc chỉ thấy bốn bề yên lặng như tờ không một bóng người, cũng chẳng phát hiện một chút dấu hiệu, chàng cảm thấy kỳ dị âm thầm suy nghĩ: “Xem ra lời đồn chỉ là hư ngôn mà ta lại lên đây”.

Đêm nay chính là đêm mười lăm. Trăng trên trời vàng vạc, chiếu vào mật cốc sáng rõ.

Lục Văn Phi ngẩng nhìn cảnh sắc trong cốc rồi bước lên một mỏm đá ngồi xuống.

Chàng vừa ngồi xuống lập tức phát hiện ngoài cốc thấp thoáng mấy bóng người, mỗi người tìm một địa hình mà ẩn nấp, chỉ có ít người chạy vào trong cốc.

Lục Văn Phi nhìn thấy nghĩ thầm: “Đây là việc quá kỳ lạ. Người lấy bảo tàng biết rõ có người ẩn phục trong bóng tối để tước đoạt, lại công nhiên thông báo khắp nơi là đêm nay khai quật, hiển nhiên người đoạt bảo đã có chuẩn bị trước. Việc đêm nay có thể thật náo nhiệt”.

Tiếng ve sầu kêu ve ve. Đêm đi vào trong tĩnh lặng, vầng trăng tròn từ trên đỉnh núi đã chậm chậm lên trời cao, chiếu nội cốc khắp nơi sáng rõ.

Chợt nghe nhiều tiếng chân người vọng đến. Xuất hiện tám hán tử mặc áo bông vai khiêng một chiếc kiệu, chạy như bay vào trong cốc đến bên ghềnh đá thì dừng lại. Hai thiếu nữ lưng mang kiếm đi về phía trước khom người vén rèm. Một vị nữ lang che mặt từ trong kiệu nhẹ nhàng bước ra. Nàng xem xét tứ phía, sau đó từ trong người lấy ra một miếng kim bài dựa vào ánh trăng chiếu vào kim bài mà dò xét một chân vách núi, cuối cùng nàng dặn dò :

- Từ chỗ này mà đào.

Những đại hán đi theo cùng nhau dùng cuốc xẻng khẩn trương ra tay đào bới. Không bao lâu đã đào được một hố sâu bốn thước. Nữ lang che mặt lại nói :

- Đào theo chiều ngang.

Mỗi một đại hán sức lực hơn người, vận khí đào như bay, loáng mắt đã đào thành một đường lộ ra một cánh cửa.

Nữ lang che mặt lộ vẻ hoan hỉ, buông một tiếng cười :

- Quả nhiên không sai, chính là nơi này.

Từ trong túi gấm nàng lấy ra một ngọc bình đổ ra mấy hoàn thuốc cho mỗi người một viên uống vào. Tự mình cũng uống một viên rồi nói :

- Đi vào trong cửa, bên trong sẽ là một địa đạo. Qua khỏi địa đạo là đến nơi chôn giấu bảo tàng. Cứ theo dẫn dò của bốn Công chúa mà hành sự.

Đám người đồng thanh vâng lời. Đám đại hán mở cửa thạch môn. Hai nữ tỳ một tả một hữu, chống kiếm giữ ngoài cửa.

Tình thế lúc này đã dần lộ vẻ khẩn trương. Người võ lâm bốn bề ẩn phục ngoài cốc, đa số đã từ từ đi vào cốc. Lục Văn Phi phi thân đến cạnh nữ lang che mặt vòng tay nói :

- Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương. Hy vọng người nói thật.

Nữ lang che mặt nhìn chàng ra vẻ bực bội nói :

- Nói đi.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ hy vọng biết rõ thân phận thật của cô nương để tránh phát sinh sự cố đáng tiếc.

Nữ lang lãnh đạm nói :

- Ta thấy không cần. Vạn nhất xảy ra chuyện, người cứ vui vẻ đứng một bên mà xem náo nhiệt.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Tiên phụ nhận lời ký thác của cố chủ, tại hạ đâu dễ buông tay.

Nữ lang mỉm cười :

- Nếu người cảm thấy hứng thú muốn gia nhập hương nào cũng được.

Lục Văn Phi giận nói :

- Lúc này là lúc gì, cô nương hãy còn thích đùa bỡn.

Nữ lang cười nói :

- Ta không lo lắng, người sao lại khẩn trương?

Lục Văn Phi cảm thấy tức giận, mày kiếm giương cao đang muốn phát tác, chợt suy nghĩ lại: “Đúng rồi, nàng ta không lo lắng, hà cớ gì ta lại khẩn trương?”.

Thế nên, chàng trút cơn giận dữ không thềm lên tiếng nữa.

Lúc này, hơn mười tên đầu đội bạch mao, thân khoác bạch y sắc diện khô khan như quỷ vừa xuất hiện. Bọn quái nhân này đã bao vây nữ lang tạo thành hình bán nguyệt.

Lục Văn Phi hét lớn :

- Dừng lại. Nếu còn tiến lên đừng trách tại hạ xuất thủ vô tình.

Bạch y quái nhân vừa nghe tiếng hét đã dừng chân đứng lại. Đào Hàn Sinh từ trong đám người phi thân đến, lạnh lùng nói với Văn Phi :

- Sự việc đêm nay người lo không được đâu, nếu thức thời hãy mau lui ra.

Lúc này ngoài cốc khẩu một trận cười ha ha vang đến. Tạ Nhất Phi cùng Trương Nam song song chạy vào. Trương Nam lên tiếng trước :

- Đào huynh ý muốn hưởng riêng một mình không dễ vậy đâu.

Đào Hàn Sinh nào có xem hai người này ra gì, cười hắc hắc hai tiếng, đang định mở miệng. Thành linh thấy Tạ Thanh Văn dẫn đầu một số người sải bước tiến đến lập tức lời nói nuốt vào trong.

Tạ Thanh Văn vừa mới đứng yên. Nhị tẩu của Trương môn cũng vừa mới bước đến.

Đào Hàn Sinh là người thâm trầm xảo hoạt, đa mưu túc kế. Thấy Xuyên Tây, Kim Lăng người của hai môn đã đến, lão âm thầm tính toán, lập tức khoát tay ra hiệu cho bạch y quái nhân thoái lui. Lão cũng lui chân đứng qua một bên.

Tạ Thanh Văn là người cao ngạo. Thấy Đào Hàn Sinh gặp lão vừa đến, biết khó mà lui nên lão đắc ý cười dài. Hiện giờ bọn người đại hán đã tiến vào thạch môn khiêng ra một cái rương sắt, đưa đến trước mặt nữ lang. Một người khom mình mở nắp rương ra, bên trong tràn đầy bạch bích minh châu.

Nữ lang cầm lên một viên minh châu ngắm nghía rồi nói :

- Không sai, đây chính là bảo vật. Mau mang hết ra ngoài.

Lục Văn Phi thấy minh châu trong rương, một viên ước bằng con mắt rồng lấp lánh sáng lờ, biết rằng mỗi một bảo vật đáng giá liên thành, chàng bất giác hoành tay nắm chặt đốc kiếm.

Bất ngờ, một giọng truyền âm cực nhỏ vang lên :

- Khuyên người đừng khinh suất cuồng động việc này không cần người lo.

Lục Văn Phi biết đó là lời của nữ lang bất giác ngăn người, biết nàng ta tất có dụng ý nên ẩn nhẫn buông tay.

Tạ Thanh Văn nhìn thấy một số bảo vật đã lộ ra, lão chậm rãi nói với Tạ Nhất Phi :

- Các minh châu bạch bích này có giống một loại với thứ đã thấy ở cổ lăng không?

Tạ Nhất Phi nói :

- Dường như còn trân quý hơn nhiều so với loại ở cổ lăng.

Tạ Thanh Văn chớp mắt mấy cái, lộ vẻ tham lam nói :

- Nói vậy là không sai rồi.

33. Chương 33: Vây Khốn Quần Hùng

Trương nhị tẩu chen lời :

- Bất luận là giả hay thật, cứ vào bảo môn sẽ biết sự thật!

Tạ Thanh Văn dù gì cũng là một Chưởng môn nhân, mặc dù rất tham lam nhưng nghĩ đến nữ lang che mặt trong tình thế phong vân khải cấp dám công nhiên đem người đến đào bảo vật, trừ phi thân đầy tuyệt kỹ hoặc là có dụng tâm khác. Nếu mình ra tay trước, bất luận thắng bại đều là thất sách. Bằng như đoạt được bảo vật thì sức lực cũng mệt mỏi, vì vậy lão không chịu ra tay. Bọn hán tử sau khi đem ra số bảo vật này, thì những người giang hồ mai phục tứ bề, nhìn vào bảo vật như hổ đói nhìn mồi, lũ lượt hiện thân đi về con đường đào mộ này.

Trương nhị tẩu chống gậy xuống đất hét lớn :

- Mau đứng lại!

Xuân Tây Trương môn trên giang hồ uy danh hiển hách, Trương nhị tẩu là nhân vật nổi tiếng nóng nảy. Quần hùng nghe tiếng hét giạt mình đồng thời đứng lại.

Trương Nam cười đắc ý nói :

- Chưa vị muốn xông vào trước tiên tại hạ sẽ cho mỗi người nếm thử mùi vị của Mai Vũ kim mang.

Chợt nghe một trận cười cao ngạo vang lên :

- Xem dáng vẻ của Trương môn và Tạ gia là muốn bao biện chuyện này.

Trương nhị tẩu biến sắc nói :

- Kẻ nào còn chưa xuất đầu lộ diện?

Nhìn thấy một bóng người nhoáng lên thì ra Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường, Phó bang chủ Trịnh Trọng Hồ từ trong đám đông sánh vai bước ra.

Trương nhị tẩu ngẩn người. Trương Nam bước lên chào hỏi :

- Thì ra là Hạ bang chủ giá lâm.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Không dám! Không dám! Tại hạ chỉ đến xem náo nhiệt chẳng có ý gì khác.

Lục Văn Phi đang yên lặng đứng một bên, đột nhiên nghe thấy một luồng gió thơm phất vào trong mũi, không biết từ lúc nào, nữ lang che mặt đã đứng cạnh chàng, xòe tay đưa cho chàng một hoàn đơn dược, thấp giọng nói :

- Đêm nay thật nhiều hung hiểm, không nên miễn cưỡng lộ diện. Hoàn thuốc này giải được bách độc, mau uống vào đi.

Lục Văn Phi đang định hỏi thì nữ lang che mặt đã phi người trở lại đạo khẩu, nghe nàng cao giọng hỏi :

- Bên trong còn có mấy rượu?

Đám đại hán đáp lời :

- Tất cả có tám rượu, ngoài ra còn có một hộp bằng gấm.

Nữ lang che mặt gật đầu nói :

- Đúng rồi! Đem hộp gấm lên đây.

Lúc này, các rượu sắt đều đã đem ra. Một đại hán ôm hộp gấm cùng đi theo. Một nữ tỳ bước lên tiếp nhận.

Truyền thuyết nói rằng bảo tàng Tấn vương ngoài những cống vật giá đáng liên thành ra còn có một quyển bí kíp, cho nên quần hùng ở hiện trường đều chú mục vào hộp gấm.

Không gian im lặng như tờ nghe rõ cả tiếng tim đập. Đào Hàn Sinh đứng lặng một bên chờ cơ hội, lạnh lùng nhìn nữ tỳ ôm hộp gấm, tức tốc thân hình lão bốc lên, bay về phía nữ tỳ. Lão khinh công tuyệt kỹ, thân pháp như quỷ ma, loang lên đồng thời chụp vào hộp gấm trên tay của nữ tỳ.

Nữ tỳ cảm thấy có người chụp đến, trường kiếm như rồng kích ngược ra sau. Đào Hàn Sinh biết nàng kiếm thuật tinh kỳ, thân người vút lên, tay trái vẫn nguyên thức không biến cố chụp về phía hộp gấm.

Nữ tỳ thân hình nhấc lên khỏi khu chưởng của Đào Hàn Sinh, không ngờ rằng có một bóng đen khác lặng lẽ xuất hiện sau tảng đá từ phía sau nữ tỳ mà chụp đến.

Nữ tỳ cảm thấy có một luồng gió mạnh chụp đến thì hộp gấm đã vào tay đối phương, hoảng hốt la “Á” lên một tiếng.

Đào Hàn Sinh thấy hộp gấm đã bị kẻ mới đến đoạt mất tức giận hét lớn :

- Đưa cho ta!

Bạch y quải nhân từ bốn phía vây chặt bóng đen. Chỉ thấy ánh đao và bóng người lóe lên, mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, đã có hai bạch y nhân ngã nhào xuống đất.

Lúc này những người ở hiện trường đã nhìn rõ diện mạo của người mới đến, thì ra là một hắc y nhân tuổi ước ba mươi. Trên tay nắm chặt một thanh Loan đao dị hình.

Đào Hàn Sinh thấy thuộc hạ liên tiếp bị thương, vừa giận vừa sợ, lão hét lên một tiếng phóng người về phía hắc y nhân.

Hắc y nhân ngang nhiên đứng đó chờ cho song chưởng của Đào Hàn Sinh từ trên đầu chụp xuống mang theo một luồng hàn phong nặng nề gã mới cử Loan đao nghênh tiếp hàn phong, thế đao như điện xẹt.

Thình lình nghe Đào Hàn Sinh hét lên một tiếng, cánh tay buông rũ xuống, máu từ kẽ ngón tay nhỏ giọt xuống đất.

Người ở hiện trường đều biết Đào Hàn Sinh võ công rất cao cường, thế mà hắc y nhân dùng đao pháp gì một chiêu đã dễ thương lão, có thể nói trên giang hồ chưa từng thấy qua.

Trương nhị tẩu tiên liệu trong hộp gấm là vật quý trọng, không chừng đó chính là bí kíp của Tần vương lưu lại. Mắt thấy đã lọt vào tay hắc y nhân, mụ hét lớn một tiếng, múa trượng xông thẳng vào.

Hắc y nhân đứng yên bất động chờ cho cây trượng cách đỉnh đầu không xa, rùn người xuống, hét to một tiếng, cử đao vung lên.

Trương nhị tẩu còn chưa thấy rõ đao thức của đối phương, lấp loáng hàn quang đã cách đầu mình không xa giật mình hét lớn một tiếng, né người sang bên, tay áo rộng phất ngang trước mặt, lập tức tay áo bị chặt rơi xuống một mảnh lớn.

Trương Nam vội bước lên hai bước hỏi :

- Nhị tẩu có bị thương không?

Trương nhị tẩu thất sắc vội vã điều tức chân khí, lại cử trượng xông thẳng vào hắc y nhân. Trương Nam vội ngăn lại nói :

- Nhị tẩu bớt nóng để tiểu đệ tiếp gã mấy chiêu.

Trương nhị tẩu phản hận nói :

- Ta phải sống chết với hắn!

Trương Nam thấp giọng nói :

- Chúng ta vì bảo tàng mà đến, nếu bất cẩn mà cùng sống chết với hắn thì kẻ khác sẽ toại hươg kỳ thành.

Trương nhị tẩu vốn tính hiếu thắng, nghe Trương Nam nhắc đến điều này dè nén nộ hỏa, dừng chân lại.

Hắc y nhân tuy liên tiếp đánh bại hai cao thủ nhưng quần hùng đã vây chặt hắn vào giữa.

Tạ Thanh Văn khoát bộ đi lên đứng trước mặt hắc y nhân hỏi :

- Tôn giá là ai?

Hắc y nhân cuồng ngạo, mặc nhiên không đếm xỉa gì đến. Tạ Thanh Văn đã thấy đao pháp của gã này kỳ dị, tự nghĩ mình là chí tôn một phái, nếu xuất thủ thắng là tốt rồi, còn bại là tổn hại uy danh Kim Lăng Tạ gia. Vì vậy trừ trừ không dám ra tay.

Hai nữ tì song song rút kiếm khỏi vỏ nhưng bị nữ lang che mặt ngăn lại :

- Không cần bọn người động thủ. Hắn chạy cũng không khỏi.

Hạ Long Tường thấy Tạ Thanh Văn dự dự không quyết bèn nói :

- Vật mà gã này lấy không phải bí kíp thì cũng là vật khải yếu. Tạ huynh không có ý ra tay thì hãy nhường cho bốn Bang.

Tạ Thanh Văn nhép miệng ra hiệu cho Tạ Nhất Phi, đồng thời rút kiếm ra, hoa lên một vòng kiếm hoa rộng lớn. Tạ Nhất Phi biết Môn chủ sai khiến ra tay, lão truyền âm nói với Trương Nam :

- Trương huynh chú ý, tề Môn chủ đắc thắng, chúng ta lập tức đoạt lấy hộp gấm.

Trương Nam gật đầu đồng ý, lại dùng khoeo mắt ra ám hiệu với Trương nhị tẩu.

Lúc này gã hắc y nhân đã từ từ cử Loan đao lên, đôi mắt nhìn xuống không nói một lời.

Hạ Long Tường quan sát tỉ mỉ thế cử đao của gã, trong lòng âm thầm kinh hãi. Đối với võ công lão có kiến thức quảng bác nhưng nhìn mãi vẫn không biết được võ công này thuộc phái nào, cũng không biết được thế cử đao này là chiêu thức gì, chỉ biết rằng thế đao này uy mãnh tuyệt luân.

Lục Văn Phi thấy hộp gấm bị đoạt, lo lắng vô cùng, đến trước mặt nữ lang nói :

- Cô nương bị cướp mất hộp gấm sao cô nương chẳng chút lo lắng?

Nữ lang che mặt nói :

- Dù sao gã cũng không đem ra khỏi được nơi này. Cứ để bọn họ được sanh sự với nhau, xem phái nào võ công cao nhất.

Lục Văn Phi trong lòng bất mãn thái độ xảo quyệt của nàng ta, “Hừ” một tiếng nói :

- Cô nương hãy chứng minh mình là hậu nhân Tấn vương, tại hạ sẽ lập tức buông tay bằng quang.

Nữ lang mỉm cười nói :

- Bản Công chúa hy vọng người ít chuyện một chút.

Lục Văn Phi giận nói :

- Cô nương đừng đắc ý, sự tình chưa rõ ràng, tại hạ quyết chưa buông tay.

Nữ lang che mặt cười khanh khách hai tiếng, rồi chỉ về phía Tạ Thanh Văn. Tạ Thanh Văn khó tiếp nổi trận lôi đình Loan đao này.

Chỉ thấy Tạ Thanh Văn cùng hắc y nhân giống như đôi gà trống đang găm ghè với nhau. Hắc y nhân thế đứng như núi, thế đao bất động mà Tạ Thanh Văn đã đổi chỗ mấy lần. Lão dường như không có cách nào thoát khỏi đao lực của hắc y nhân. Trên trán mồ hôi nhỏ giọt, lòng kinh hãi.

Nữ lang che mặt lãnh đạm nói :

- Kiếm chiêu của người đủ để hóa giải đao pháp này, sao không giúp Tạ Thanh Văn một tay?

Lục Văn Phi chợt nghĩ đến mấy chiêu kiếm thức mà Bạch Hổ Từ sơ truyền, quả thật xung khắc với đao pháp này. Thế là chàng sải bước tiến lên, rút thanh trường kiếm, triển khai thế kiếm vít vào mặt hắc y.

Đao thế của hắc y nhân giống như một quả khí cầu. Mỗi người đều nhận thấy thế đao vừa rồi của hắc y nhân nhất định thập phần uy mãnh cho nên mới khiến Tạ Thanh Văn trán đổ mồ hôi.

Hắc y nhân đôi mắt đột nhiên tròn xoe, nhìn Lục Văn Phi một thoáng, tinh quang chớp lờ dường như dời đi nửa bước, thế cử đao đổi thành thế công đao.

Tạ Thanh Văn hớp một ngụm không khí, lão xuất thân võ học, nhìn xa trông rộng, đã biết ngay kiếm thức của Văn Phi đủ để đối địch với loạn đao, cũng có thể nói Lục Văn Phi đã thay thế lão mà tiếp đao cường địch. Nếu là bình nhật, lão có thể rút lui, nhưng hiện giờ quần hùng vây quanh chứng kiến, lão không thể làm mất thanh danh nên cũng vội vàng bày khai một chiêu thức.

Song phương đang tìm sơ hở lẫn nhau, ước khoảng một tuần trà, bất ngờ hắc y nhân hét to một tiếng, phóng người chạy về phía cốc khẩu.

Tạ Thanh Văn đâu dễ dàng buông tha như vậy, hét to một tiếng, cả người lẫn kiếm cùng phóng theo.

Hắc y nhân cười nhạt một tiếng, quay phắt người lại phất ra một đao. Một tiếng “ù” cực lớn vang lên, trường kiếm trong tay Tạ Thanh Văn gãy đôi, lão bị chấn động thối lui hai bước. Một đao “Thạch Phá

Thiên Kinh” của hắc y nhân tuy đẩy lui được Tạ lão nhưng vì dùng lực quá mạnh, sắc mặt hắc trắng bệch, thân hình lắc lư mấy cái chạy nhanh về phía cốc khẩu.

Tạ Nhất Phi chạy nhanh lên đỡ Thanh Văn dậy thấp giọng hỏi :

- Đại ca thấy ra sao?

Tạ Thanh Văn lắc đầu nói :

- Không cần khẩn trương. Gã cũng bị chấn thương, mau đuổi theo.

Trương nhị tẩu vì tay áo đứt một đoạn nên tức giận hoành trương đi trước.

Trương Nam vì muốn đoạt hộp gấm cũng khẩn cấp theo sau, cùng nhau đi đến cốc khẩu. Đột nhiên “vù” một tiếng, một lá hắc kỳ tam giác nho nhỏ phóng ngang trước mặt mọi người cắm lên một phiến đá.

Trương nhị tẩu giật mình vội dừng bước. Trương Nam nhìn thấy lá hắc kỳ đó đã cắm sâu vào đá, lòng không khỏi kinh dị. Năm đó, Lý Quang xạ tiễn xuyên thạch mà nổi danh, mũi tên tận lực đã cắm sâu vào đá đó cũng nhờ lực của thần cung. Hôm nay người này dựa vào thủ pháp phóng ám khí cắm hắc kỳ như thế quả thật xưa nay hiếm thấy.

Chỉ nghe một trận cười âm u kỳ quái cất lên :

- Đêm nay những kẻ trong mật cốc đừng đến ngày mơ sống sót trở về.

Bóng người lóe lên. Gã hắc y nhân vừa rồi chạy vào giờ lại xuất hiện, theo sau có năm hắc y nhân tay đều cầm Loan đao.

Đang lúc hắc y nhân chạy đến, Lục Văn Phi phóng người đến trước mặt nữ lang hỏi :

- Bên trong hộp gấm là vật gì? Sao cô nương không lo lắng?

Nữ lang che mặt nói :

- Ta cũng không biết vật gì trong đó.

Quần hùng tứ bề mắt cộp lườm lườm, chàng dù lo lắng cũng chẳng có ích gì.

Lục Văn Phi thấy quần hùng đã chạy đến cốc khẩu cũng vội vàng chạy theo.

Hiện giờ song phương đã ở thế ghìm nhau. Hạ Long Tường quay đầu thấy Lục Văn Phi nên nói :

- Lục huynh đệ biết đây là võ công của phái nào chẳng?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Văn bối hiểu biết thô thiển, nông cạn, xem không ra là võ công phái nào.

Lục Văn Phi nghĩ đến Đào Hàn Sinh, Trương nhị tẩu, Tạ Thanh Văn đều bại dưới Loan đao, cảm thấy hy vọng chiến thắng thật là mong manh, bèn nói :

- Đối phương chỉ có năm người, bất luận thắng, bại chúng ta đều phải liều mạng, hơn nữa, hộp gấm đã vào tay bọn chúng, vạn nhất là bí kíp của Tấn vương thì quyết không để bọn chúng lấy đi.

Hạ Long Tường gật đầu chậm rãi bước đến cạnh Thanh Văn nói :

- Tình thế trước mắt thật là bất lợi với chúng ta, nếu cùng nhau hợp lực thì thắng bại có thể chưa định. Còn tự mình hành động, sự tình thật khó nói.

Tạ Thanh Văn thở dài :

- Tại hạ nhất thời sơ ý, chỉ vì một chút nóng nảy, nói ra thực xấu hổ.

Ngẫm nghĩ một lát, lão nói tiếp :

- Võ công phái này biệt dị, trên giang hồ chưa từng thấy qua. Như Hạ huynh có cách phá giải, tại hạ tình nguyện làm chỗ sai khiến cho Hạ huynh.

Đào Hàn Sinh bằng bó xong vết thương cũng đi đến chen lời vào :

- Tà huynh ước định với Bích Trần trang hợp tác sao chưa thấy người của Bích Trần trang đến vậy?

Tà Thanh Văn chợt nghĩ: “Đúng rồi! Tư Mã Ôn giờ này sao còn chưa thấy mặt?”. Ngoài mặt ra vẻ tự nhiên nói :

- Từ đâu Đào huynh biết được việc tại hạ cùng Bích Trần trang hợp tác?

Đào Hàn Sinh lạnh lùng nói :

- Tình thế này, không dùng cho kẻ tư tâm tư lợi. Đêm nay chúng ta muốn an nhiên rời khỏi cốc này, sợ rằng không phải là chuyện dễ dàng.

Hạ Long Tường nói :

- Lời Đào huynh quả là sự thật. Kế sách hôm nay chỉ còn cách liều mạng.

Tà Thanh Văn tiếp lời :

- Việc không dễ trễ, chúng ta cùng nhau hợp tác đủ lực lượng để đối phó.

Mục đích của quần hùng vốn là muốn đoạt bảo nhưng biến chuyển trước mắt phải lấy an nguy bản thân làm trọng. Quả thật tình thế biến hóa quá nhanh.

Hắc y nhân thấy quần hùng tụ tập với nhau nghị luận cũng chẳng nói gì, chờ đến khi bọn họ thương lượng tình thế xong mới cao giọng cười nói :

- Các người thương lượng xong chưa?

Hạ Long Tường cũng cao giọng đáp :

- Tôn giá cường đoạt bảo vật Tấn vương lại uy bức giới đồng đạo đến chốn này, rõ ràng mục thị vô nhân với võ lâm Trung Nguyên.

Hắc y nhân giơ cao hộp gấm trong tay nói :

- Người cho rằng trong hộp gấm này là bảo vật gì đó chăng? Nói cho người biết, đây là một cái có lương gạt người võ lâm.

Hạ Long Tường ngăn người nói :

- Lời này từ đâu mà có? Tại hạ quyết không tin.

Hắc y nhân lại nói :

- Bảo tàng của Tấn vương trừ một sổ châu bảo ra, không có bí kíp gì cả.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Sao tôn giá biết được trong hộp gấm không có bí kíp?

Hắc y nhân mở nắp hộp gấm ra nói :

- Bên trong chỉ là trống rỗng.

Rồi thuận tay ném cái nắp, xong nói :

- Chư vị đêm nay đến cốc này coi như thân rơi vào tuyết địa. Muốn an nhiên lui ra chỉ có một con đường hợp tác với bốn Bang.

Tà Thanh Văn hừ một tiếng nói :

- Nhược bằng chúng ta không thuận ý hợp tác thì sẽ ra sao?

Hắc y nhân kiêu ngạo nói :

- Tình thế không cho phép các người chọn lựa, hợp tác có lợi vô hại. Nhược bằng cưỡng cầu là tự chuốc lấy phiền não.

Dứt lời, gã liếc nhìn về phía nữ lang che mặt.

Hạ Long Tường nói :

- Bọn ta nguyện ý hợp tác, lúc đó sẽ như thế nào?

Hắc y nhân đáp :

- Các người nguyện ý hợp tác, tất cả bảo tàng ở Thái Hành mỗi phái đều được chia phần.

Hạ Long Tường nói :

- Như vậy sẽ có điều kiện như thế nào?

Hắc y nhân lãnh đạm nói :

- Nhất thiết do bản phái an bày cùng nhau đối phó với cường địch.

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Cường địch mà tôn giá nói là chỉ người nào?

Hắc y nhân bức dọc nói :

- Không cần lão đa ngôn, các người có chịu đáp ứng hay không?

Tạ Thanh Văn giận dữ nói :

- Người đừng có nằm mộng. Chúng ta đường đường đại phái, sao cùng sánh vai với tà ma ngoại đạo.

Hắc y nhân ngừng mặt lên trời cười nói :

- Ta đã sớm biết các người không chịu đáp ứng.

Dứt lời giờ cao song thủ, kích ra hai chưởng. Trương nhị tẩu hét lớn :

- Cẩn thận quỷ chưởng của gã.

Dứt lời tay cầm châu trượng quét tròn xông đến.

Hắc y nhân cùng đồng bọn lui người ra sau hơn trượng rồi cùng bọn họ tách ra chừa một đường trống khoảng ba bốn trượng.

Hai tiếng huyết sáo nổi lên, hai hàng rắn ngẩng đầu thè lưỡi bò ra chiếm đầy cả mặt cốc khẩu. Hạ Long Tường lạnh lùng nói.

- Đám quần xà này là vật của cổ lãng.

Trương nhị tẩu lấy ra một nắm Kim mang ném về phía đám rắn đi đầu. Lập tức có mấy con giãy chết, nhưng quái xà quá đông, chết đi không có nghĩa lý gì, trái lại còn kích nộ đám quái xà như sóng biển tràn tới.

Trương nhị tẩu đang muốn ra tay, Hạ Long Tường vội vã ngăn lại nói :

- Chúng ta mau lui vào trong cốc, không nên lãng phí chân lực.

Quần hùng nhiều người thân mang đầy công phu, có thể đối phó với đám quái xà này nhưng chỉ trong nhất thời, hiện tại không còn biện pháp, chỉ còn lần lượt chui vào trong cốc. Hạ Long Tường cao giọng nói tiếp :

- Các vị đồng đạo mau lên vách núi tìm đường. Âm mưu của địch phương quyết không dừng lại ở đây.

Nào ngờ, quần hùng vừa nhìn lên vách đá, đột nhiên trên đó vang lên mấy tiếng kêu thảm khốc, có mấy người từ vách đá rơi xuống.

Hạ Long Tường cao giọng thét :

- Cẩn thận ám khí! Mọi người phân ra mà đi.

Chỉ nghe một trận cười hăng hắc lạnh lùng vang lên :

- Thông đạo trên vách núi đều bị rải chất kịch độc, chạm phải người tất tử.

Hạ Long Tường lúc này mới biết đồng đạo trúng độc mà chết, ngậm hờn nói :

- Kể chuyện trên vách núi là ai?

Người trên vách núi cao giọng nói :

- Bồn tào là ai người không cần biết. Hiện có hai con đường cho người chọn lựa: một là nghe khuyến cáo của bồn tào, theo con đường ta vạch sẵn mà đi, còn đường khác là tử lộ.

Hạ Long Tường nhìn mọi người trong cốc, âm thầm tính toán đối sách, không dám sơ ý đáp lời.

Tạ Thanh Văn phần nộ hừ một tiếng nói :

- Bằng hữu khoan đắc ý, chỉ mấy con rắn nho nhỏ có thể vây khốn chúng ta sao?

Người trên vách núi cười lạnh :

- Mấy con độc xà đương nhiên không làm khó các người, nhưng nếu trên đầu có hàng vạn độc phong thì sao? Thế có đủ ứng phó hay không?

Đào Hàn Sinh đột nhiên gọi thuộc hạ đến một chỗ, thấp giọng dặn dò bọn họ chuyện gì không ai biết.

Hạ Long Tường ở trong cổ lẳng đã gặp qua độc phong và quái xà một lần, trong lòng không giấu vẻ lo lắng. Tạ Thanh Văn và Tạ Nhất Phi dùng truyền âm nhập mật giao đàm và cùng với Trương Nam thương lượng. Tất cả lộ vẻ khẩn trương sau khi quái xà xuất hiện.

Lục Văn Phi nghe giọng truyền âm của nữ lang che mặt :

- Lục Văn Phi, người đừng đứng cùng bọn họ, mau qua đây.

Lục Văn Phi nghe lời nói chạy đến trước mặt nữ lang hỏi :

- Cô nương có điều gì dặn dò?

Nữ lang che mặt thông thả nói :

- Đối phương đã tính toán chu toàn mọi mặt, bố trí thập phần châu mật. Người từ nội cốc dù có thể xông ra, chỉ sợ khó thoát khỏi tập kích ven đường.

Lục Văn Phi nói :

- Nhưng dù có ra sao, chúng ta cũng đâu thể ngồi yên chờ chết?

Nữ lang gật đầu nói :

- Người tạm thời đừng nên nóng vội. Chúng ta xem thử ngoài quái xà, độc phong ra, đối phương còn thủ đoạn thâm độc nào hơn nữa?

Nhìn thấy Lục Văn Phi không lộ ý kiến, nàng tiếp lời nói :

- Người võ lâm Trung Nguyên đêm nay đối mặt với thử thách. Ta muốn xem cốt khí của bọn chúng như thế nào.

Lục Văn Phi thấy nàng giống như kẻ đứng ngoài cuộc, thần thái an nhàn, biết nàng tất có chỗ dựa, bèn hỏi :

- Cô nương cũng đang ở trong cốc, lẽ nào không sợ quái xà, độc phong sao?

Nữ lang che mặt mỉm cười nói :

- Đừng nói là chỉ có mấy con ong, con rắn nhỏ nhoi đó, dù có loại độc hại hơn đi nữa, bản cô nương chưa hề để chúng vào mắt.

Lục Văn Phi ngăn người nghĩ thầm :

“Khẩu khí của nàng ta thác đại như vậy, ta cũng muốn xem tài năng của nàng thế nào?”.

Lần này, những người trên vách núi, trừ những kẻ bị trúng độc chết, còn lại đều lui vào cốc nội, trừ một số chần giữ cốc khẩu, còn lại lũ lượt tràn vào nội cốc.

Người trên vách núi nhìn thấy nội cốc có mấy người thuộc phái lớn đều đang chụm đầu bàn tán, thế là cao giọng nói :

- Các người thương lượng xong chưa? Chỉ còn thời gian một tuần trà, bốn tòa sẽ hạ lệnh tấn công.

Đào Hàn Sinh đột nhiên cao giọng nói :

- Đào mỗ một lần nữa muốn biết, con đường thứ nhất mà bọn người đã nói.

Người trên vách núi đáp lời :

- Nếu tôn giá muốn cùng bản tòa hợp tác, có thể theo chỉ thị của ngọn đèn hồng mà đi, tự nhiên có người tiếp ứng.

Lời kẻ đó vừa dứt, lưng chừng núi quả có một ngọn đèn hồng chiếu xuống, Đào Hàn Sinh không nói một lời, vẫy tay một cái rồi phi thân về phía đèn hồng. Đám bạch y thuộc hạ cũng chạy theo.

Đào Hàn Sinh dựa vào thân phận Giáo chủ một phái, mặc nhiên tiếp nhận điều kiện của đối phương ít nhiều cũng có tác dụng khơi mào. Quân hùng trong nội cốc phần đông cũng chạy theo.

Trương nhị tẩu hừ một tiếng nặng nề nói :

- Toàn là một lũ rúc đầu.

Hạ Long Tường trầm giọng nói :

- Chờ đến lúc địch phương phát động thế công tất hung mãnh thập phần. Ai nguyện ý liều mạng xin theo Hạ mỗ.

Thanh danh của Hạ Long Tường trên giang hồ lừng lẫy. Hạ Long Tường vừa mới mở lời, mọi người đồng thanh đáp ứng. :

- Chúng tôi đều thuận theo sự chỉ huy của Bang chủ.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Chư vị đã xem trọng Hạ mỗ như vậy, tại hạ cũng không khách khí.

Lão lại trầm giọng tiếp :

- Cuộc chiến đêm nay không phải bình thường, đối phương đem tâm độc ác ý muốn một mẻ lưới bắt hết người đến núi này. Chúng ta cùng hội cùng thuyền chỉ còn cách đoàn kết mới có hy vọng sinh tồn.

Tạ Thanh Văn không muốn Hạ Long Tường nhận lãnh sự tôn kính của mọi người nên tiếp lời Hạ Long Tường :

- Dựa vào thân thủ của chúng ta đủ liều một trận. Đối với bọn cuồng ngông bá đạo này thì chúng ta đường đường là đại hán nam tử, sai lại chịu khuất phục?

Đám người này nội công tinh thông, khảng khái hơn người, thanh âm của lời nói vọng xa. Người trên vách núi đương nhiên nghe thấy rõ ràng, chỉ nghe một trận cười “Hắc, hắc” nổi lên, tiếp theo là một trận thanh âm “Vù, vù” dấy lên. Bầu trời bỗng kéo đến một màn mây đen, nội cốc nhất thời u ám.

Hạ Long Tường cao giọng :

- Chư vị lưu ý, đây là độc phong.

Độc phong từ trên vách núi đã được thả ra, loáng chốc đã cách đầu quần hùng không xa, nhưng vẫn chưa có ai tìm được đối sách thì quái xà từ cốc khẩu nghe hiệu lệnh thúc giục lũ lượt bò vào nội cốc.

Lục Văn Phi thấy quái xà, độc phong tấn công mà nữ lang che mặt không chút động tĩnh. Chàng không nhìn được, thúc giục :

- Ê! Cô nương thấy hay không vậy? Xà phong đến kìa!

Nữ lang cười nhạt nói :

- Người đừng lo! Hãy yên tâm mà xem đi.

Chỉ thấy mấy đại hán mà nữ lang che mặt dẫn đến, mỗi người lấy ra một cái khẩu trang nhỏ đứng vây quanh tứ bề nữ lang che mặt tạo thành một vòng tròn. Bọn họ rắc chung quanh một loại phấn bột màu vàng đồng thời rải một loại lá khô giống như lá trà. Sau khi rải xong, một luồng được vị nồng nực bay lên thật kỳ lạ. Độc ong lưng trời vừa bay đến ngửi được mùi này lập tức quay đầu trở lại không dám xung động. Quái xà dưới mặt đất cũng tránh ra xa xa, không có con nào dám lai vãng đến.

Lục Văn Phi lúc này mới rõ thì ra nàng đã dự bị từ sớm. Chàng vội vã đưa mắt nhìn về phía đám người Hạ Long Tường. Lúc này, độc phong quái xà ngửi phải được vị nồng nặc tức thì quay lại tấn công vào quần hùng.

34. Chương 34: Hỏa Ngưu Giải Vây

Hạ Long Tường phần nộ nói :

- Mau, đầu lưng thành một vòng tròn. Một số cỡi trường bào đuổi độc phong, một số dùng bích không chưởng lực chặn đứng quái xà.

Lão vừa nói, hữu chưởng không ngừng nghỉ. Song chưởng liên tiếp đánh ra những luồng cuồng phong quật chết một số rắn, còn một số gặp chưởng kinh như gió cuốn lá khô cong mình lên một cái rồi quật người xuống tiếp tục bò tới.

Tạ Thanh Văn cũng không chậm trễ, song thủ cất lên mấy lần phát xuất chưởng lực.

Quần hào mau chóng vây thành một vòng tròn, một số khoác y bào xua đuổi độc phong. Độc phong bay đến tập kích thật đông, nhưng quần hùng dùng y bào phất lên hàng loạt, lực đạo thập phần dũng mãnh, không có con nào vào được.

Hạ Long Tường lại lớn tiếng nói :

- Đồng đạo nào có ám khí màu dùng ám khí đối phó với bọn quái xà. Quái xà này cực độc, một con cũng không thể để cho vào.

Một trận cười quái lạ vang lên :

- Ta muốn xem bọn người kéo dài được bao lâu. Chờ đến trời sáng, nếu không bị độc trùng đả thương thì một mối cũng chết.

Quần hùng tạm thời vô sự nhưng có điều ai cũng biết rõ sức người có hạn. Kéo dài thời gian khó có thể cầm cự.

Hạ Long Tường vừa nghe tiếng đã cao giọng khuyến khích :

- Chư vị đừng nên nao núng, không bao lâu bốn Bang sẽ có người đến, tại hạ tự nhiên có cách hóa giải.

Lục Văn Phi thấy quần hùng bị bại, tự mình không có cách giúp đỡ càng lúc càng thêm lo lắng. Nữ lang che mặt thấy chàng khẩn trương, chân tay bứt rứt không yên, mỉm cười nói :

- Người đừng lo lắng, sự tình chỉ mới bắt đầu thôi.

Lục Văn Phi cũng biết việc này chỉ dựa vào võ công không có chút sử dụng đành phải đứng yên bất động, xem sự tình biến đổi.

Quần hùng gặp phải tập kích trên trời lẫn dưới đất. Tuy dựa vào nội lực của từng người và thân thủ nhanh nhẹn tạm thời vô sự. Nhưng chỉ vì độc trùng quá nhiều, thời gian kéo dài, không tránh khỏi có vài con chui vào.

Công lực thâm hậu, kinh phong mãnh liệt, độc trùng chưa có cách xâm kích. Công lực vừa yếu đi một chút là sẽ bị kích liên. Trong đám người liên tiếp vang lên tiếng kêu đau đớn, hơn ba mươi người đã có năm sáu người bị độc trùng đả thương té nhào xuống đất. Những người còn lại cũng không ngừng triển khai Bích Không chưởng lực mà công lực dần hao mòn.

Lục Văn Phi thấy tình hình không thể nhẫn nại được nữa thất thanh nói với nữ lang :

- Việc này do một tay cô nương tạo thành. Nàng phải nghĩ ra biện pháp mới được.

Nữ lang cười lạnh nói :

- Đám người này chỉ vì tâm địa phản trắc ý muốn đoạt lấy bảo tàng mới gặp phải họa sát thân. Chiều lý không cần phải quan tâm cho họ, nhưng hoàng thiên còn có đức hiếu sinh, bản Công chúa lần này cứu chúng một phen.

Lục Văn Phi nói :

- Đã có nhiều người trọng thương, đã có biện pháp cứu khổ xin mau ra tay.

Nữ lang che mặt gạt đầu dặn dò nữ tỳ bên cạnh, bảo bọn họ đưa châu ngọc vào trong động, rồi chuẩn bị tiếp ứng họ.

Nữ tỳ vâng lời. Bọn đại hán đưa mấy rương châu ngọc vào trong động, một mặt cầm ra mấy lẵng hoa tươi, bên trong lẵng hoa chứa đầy dược vật.

Thủ pháp của hai nữ tỳ cực kỳ nhanh lẹ, vội đốt những dược vật trong lẵng hoa, lập tức một luồng khói nồng nặc mang mùi hăng hắc xông ra. Cùng lúc với nữ tỳ đốt những lẵng hoa, ngoài cốc đột nhiên hàng loạt tiếng chân chạy rầm rập, một bầy trâu mạnh mẽ, trên mình mang đầy khói lửa cuồn cuộn tiến vào cốc. Trên lưng của đám hùng ngư này quần toàn bông vải chính giữa còn kẹp thêm ngải thảo và hùng hoàng. Sau đuôi hùng ngư bó đầy chất dẫn lửa, tấm ướt nhựa thông nhất tề đốt lên như trận hào ngư của thời cổ, rầm rập xông vào nội cốc.

Quái trùng trong nội cốc bị bọn cuồng ngư này chà đạp thoảng chốc tử vong gần hết chạy trốn từ bề. Độc phong bị khói thuốc hăng hắc bốc lên cũng bị rơi rụng tứ phía không còn dám tấn công người ta nữa.

Hai nữ tỳ của nữ lang đưa hai lẵng hoa vào tay Văn Phi rồi nói :

- Cứ vũ động thủ pháp cho lưu tinh bốc lên đủ để ngăn chặn độc phong.

Lục Văn Phi nghe lời vũ động tay áo, tức thời tứ bề khói thuốc mịt mờ, một luồng dược vị mãnh liệt xông vào mũi. Nữ lang che mặt vội nói :

- Mau tiếp dẫn bọn họ đến đây.

Lục Văn Phi nhón cao người gọi lớn về phía Hạ Long Tường :

- Chư vị mau theo tại hạ.

Sau khi đám cuồng ngư xông vào trong cốc, tình thế đại loạn. Quần hùng tuy đã thoát khỏi tập kích của phong xà, nhưng chung quanh khói thuốc mịt mờ. Tài vừa nghe Lục Văn Phi gọi liền lũ lượt chạy về phía chàng, thoảng chốc chàng đã đưa được quần hùng đến chỗ của nữ lang.

Nữ lang lạnh lùng nói :

- Các người tuy mang tạp niệm tham lam, nhưng không mất đi khí tiết hảo hán, bản Công chúa phá lệ giúp các người một lần. Tất cả đi theo ta.

Dứt lời, nàng cất bước đi nhanh vào trong đường ngầm đào lúc nãy. Nữ tỳ và đám hảo hán tử vội vã đi theo, còn quần hùng lúc này lại đứng yên bất động. Nữ lang che mặt ngoảnh đầu lại nói :

- Lục Văn Phi mau bảo bọn họ theo ta, nếu không sẽ không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi nói với Hạ Long Tường :

- Bang chủ, con đường ngầm có thể có đường ra, mau theo tại hạ.

Hạ Long Tường lộ sắc mặt lưỡng lự cuối cùng cũng gật đầu cất bước đi vào. Còn Tạ Thanh Văn và những người kia tuy không muốn nhưng vì tình thế quá bức bách cũng đành phải cất bước theo sau.

Trong đường ngầm tối đen không nhìn rõ vật, toàn một mùi ẩm thấp xông lên mũi. Lục Văn Phi giành bước lên hai bước hỏi :

- Cuối cùng con đường ngầm này sẽ thông ra đâu?

Nữ lang che mặt lãnh đạm nói :

- Có ta đi trước dẫn đường các người còn sợ cái gì?

Lục Văn Phi vẫn tiếp tục hỏi :

- Ô! Lẽ nào hỏi một chút cũng không được?

Nữ lang che mặt hừ một tiếng nói :

- Con đường này thông với cổ lăng. Ngay cả người Cổ Lăng cũng không biết.

Lục Văn Phi kinh ngạc :

- Vậy thì chúng ta đang đi vào cổ lăng sao?

Nữ lang che mặt cười lạnh :

- Dựa vào một số các người ở đây không có cách phá giải cổ lăng sao?

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Cổ lăng không có cách nào phá giải được sao chúng ta lại đi vào?

Nữ lang che mặt hòa hoãn nói :

- Đừng có hoài nghi, bản Công chúa dẫn các người ra khỏi cốc, sao có thể để các người vào cổ lăng mà tìm cái chết.

Lục Văn Phi thiên tánh kiêu ngạo, tự khí không thêm lên tiếng. Đoàn người dưới sự dẫn dắt của nữ lang, đi trên con đường khúc khuỷu, ngoằn ngoèo có hơn năm sáu dặm. Trước mặt bất ngờ có vài tia sáng xuyên vào, mọi người nghĩ là đã đến miệng còn đường đi ra.

Nữ lang che mặt phi thân ra trước, quần hùng cũng nối gót theo sau. Hạ Long Tường thở dài nói :

- Đêm nay không có Công chúa thần cơ diệu toán hậu quả không thể tưởng tượng.

Nữ lang che mặt khoát tay nói :

- Không cần nói nhiều, các vị mau trở về. Đối phương đã phát động thì không chỉ dừng ở đây. Mau về chuẩn bị đối phó mới là thượng sách.

Hạ Long Tường vòng tay thi lễ nói :

- Tại hạ cáo biệt, Công chúa có sử dụng bản Giáo xin cứ tùy tiện.

Quần hùng thấy Hạ bang chủ đi rồi cũng lần lượt bỏ đi. Còn Lục Văn Phi nghiêm nhiên bất động.

Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Tại hạ thật không hiểu dụng ý của đêm nay là ở đâu?

Nữ lang nghiêm mặt nói :

- Người cho rằng bản Công chúa có ý đùa vui sao?

Lục Văn Phi nói :

- Không phải là đùa vui, nhưng vì cô nương có giúp đỡ cho địch nhân.

Nữ lang che mặt nói :

- Người Cổ Lăng từ lâu có ý quét sạch người đến núi này, chỉ vì thời cơ chưa tới, bản Công chúa thấy các phái tồn tâm tìm kiếm bảo tàng không biết nguy hiểm ẩn phục cho nên mới cố ý đem chuyện bảo tàng mà lộ ra dẫn dắt quần hùng đến cốc tranh đoạt.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Nói như vậy phái Cổ Lăng đã thừa cơ hội mà giăng lưới những người trong cốc nội.

Nữ lang che mặt nói :

- Không sai. Quả thật bản Công chúa có tính toán cho các phái chịu khổ một lần. Sau khi trải qua kiếp nạn này, mới có thể tỉnh thức mê muội của họ.

Lục Văn Phi nói :

- Nói như vậy, châu bảo trong đường ngầm là của cô nương an bày sao.

Nữ lang che mặt nói :

- Cũng có thể nói như vậy.

Rồi nàng chỉ vào đường ngầm nói :

- Trong cổ lăng này đường ngầm thông suốt bốn bề, khiến người của cổ lăng cũng khó biết hết. Bản Công chúa vì biết trong mật cốc có đường ngầm chằng chịt mới giả vờ kiếm bảo tàng, đến cốc này. Thực tế, những hương được vừa rồi chỉ là lấy từ trong cổ lăng.

Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Nói như vậy, bên trong hộp gấm đó quả là không có gì.

Nữ lang che mặt nói :

- Cũng không phải hoàn toàn là như vậy, bên trong còn có một quyển sách ý ta là muốn giao cho nhân vật đầu não phái Cổ Lăng.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Không cần phải nói, quyển sách đó nhất định là lời cảnh cáo.

Nữ lang che mặt nói :

- Cũng không phải, chỉ là một chiêu thức phá hoại Loan đao, tin rằng có thể khiến bọn chúng kiêng dè mà không dám làm càn.

Lục Văn Phi nói :

- Cũng chưa hẳn, bọn chúng thấy được chiêu kiếm đó, sẽ nhằm đúng vào kẻ hở này mà mưu cầu đối sách.

Nữ lang che mặt nói :

- Con đường võ học mệnh mông như biển, chỉ được một phần như nửa bàn tay sao có thể dòm ngó toàn bộ, dựa vào một chiêu kiếm pháp để đưa ra đối sách, ta nghĩ chắc chúng khó thực hiện.

Lục Văn Phi biết nàng thân đầy tuyệt kỹ, những lời đã nói ắt có căn cứ nên hỏi tiếp :

- Hỏa Ngưu trận đêm nay là do cô nương đã an bày?

Nữ lang lắc đầu nói :

- Việc này ta cũng không biết, hình như là người khác đã làm.

Lục Văn Phi nghĩ đến nghĩa huynh và Hồ đại thúc trong lòng thoáng chút nghi ngờ nên không hỏi tiếp.

Nữ lang chậm rãi nói :

- Sự việc đêm nay đều đã nằm trong dự liệu của ta. Bộ mặt hung ác của đối phương đã lộ. Chúng ngỡ đủ sức thôn tóm một lần nhưng đâu phải là chuyện dễ.

Lục Văn Phi hỏi :

- Cô nương có biết nước cờ sắp tới của bọn chúng sẽ dùng thủ đoạn gì?

Nữ lang nói :

- Mặc chúng. Chắc chúng cũng không làm nên được trò gì.

Nàng ngoảnh đầu hỏi nữ tỳ :

- Bọn họ đã đến chưa? Ta muốn về nghỉ ngơi.

Hai nữ tỳ đồng thanh đáp :

- Đã đến lâu rồi.

Lập tức có một chiếc kiệu đưa đến ngừng trước mặt nữ lang. Nữ lang thông thả bước vào kiệu, một mặt thông thả nói :

- Người vì việc tiên vương mà tận tâm như vậy. Chỉ vì việc này lăm điều rắc rối, nội tình thập phần phức tạp, người ngoài cuộc không thể hiểu rõ, tốt nhất là người đừng nhúng tay vào.

Lục Văn Phi nói :

- Việc này tại hạ cũng có chút minh bạch, nếu không vì tiên phụ nhận phó thác của cố chủ, thì tại hạ quyết không hỏi đến.

Lúc này bọn đại hán tùy hành đã vác những rương châu ngọc cùng lần lượt theo sau chiếc kiệu. Trong kiệu lại vang lên giọng hơi lạnh lốt :

- Lục Văn Phi, người cũng nên theo bản Công chúa. Ta có sự việc muốn giao cho người làm.

Lục Văn Phi nghe nàng gọi thẳng danh tánh của mình, chàng không hài lòng nhưng cũng không cự tuyệt, chậm rãi đi theo phía sau.

Đoàn người đi ra cốc khấu. Thành linh, hai bóng người nhoáng lên, một đôi nam nữ đứng chặn giữa đường nói :

- Đứng lại!

Lục Văn Phi thấy họ chính là Ô Văn Hoa và Đôn Du Quỳnh Châu, chàng sải bước lên trước hỏi :

- Nhị vị đến đây có việc gì?

Quỳnh Châu ngạc nhiên, ngẩn mặt, cười lạnh hỏi :

- Người làm Hộ pháp cho người ta lúc nào vậy?

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Đừng dùng lời mỉa mai. Nhị vị ngăn cản bọn ta có ý gì?

Ô Văn Hoa lạnh lùng nói :

- Lần này, bọn họ thu thập quá nhiều. Phải để lại cho huynh muội ta một phần.

Nữ lang từ trong kiệu chen lời :

- Phân một phần cũng được nhưng các người dựa vào cái gì để đòi chia phần?

Quỳnh Châu tuốt kiếm nói :

- Dựa vào trường kiếm trong tay huynh muội ta.

Nữ lang cười mỉa hỏi :

- Lúc các người xuất quan, sư phụ người dặn dò điều gì?

Ô Văn Hoa kinh ngạc hỏi :

- Nàng là ai?

Nữ lang che mặt nói :

- “Tiền bất kiến cổ nhân, hậu bất tri lai giả”. Người nghĩ xem ta là ai?

Ô Văn Hoa vội vã ôm quyền, khom người nói :

- Xin thứ tội tại hạ không biết.

Quỳnh Châu cũng khẩn trương thu kiếm vào vỏ, đứng nép một bên. Nữ lang che mặt nói :

- Bích Trần sơn trang không phải là nơi các người lưu lại. Mau sớm rời khỏi nơi đó.

Ô Văn Hoa khom người đáp :

- Tại hạ tuân mệnh. Chậm nhất ngày mai đến yết kiến.

Nữ lang che mặt nói :

- Đi thôi. Việc này tạm thời không để cho Bích Trần sơn trang biết.

Ô Văn Hoa cùng Quỳnh Châu song song khom người thi lễ rồi vội vã quay người trở lại chạy mất. Lục Văn Phi cảm thấy quá kỳ dị, không biết thân phận của nữ lang này là gì.

Chiếc kiệu đi như bay không lâu đã đến trước một tòa cổ tự nhưng không ngừng lại mà đi thẳng vào trong. Đến trước một tịnh xá của tòa thiền viện thì ngừng lại.

Lục Văn Phi thấy tòa cổ tự này không chỉ kiến trúc hùng vĩ mà quy mô bên trong cũng thật to lớn.

Từ trong đại điện văng vẳng vang lên tiếng tụng kinh của chư tăng. Nữ lang che mặt tiến vào tịnh xá. Nữ tỳ bước ra cười nói với Lục Văn Phi :

- Công chúa thỉnh thiếu hiệp nhập nội đàm đạo.

Lục Văn Phi lên tiếng bước vào thì thấy nữ lang che mặt đã bỏ đi miếng khăn che mặt đang ngồi nghiêm trang ở khách đình, mỉm cười nói với chàng :

- Đối với lai lịch của bản Công chúa, người nhất định có nhiều mối nghi ngờ?

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Không sai. Từ trước đến nay, quả thật tại hạ có hoài nghi nhưng lúc này tại hạ đã minh bạch rồi.

Nữ lang cười hỏi :

- Hay là vì hai câu thơ đó.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Tại hạ biết lai lịch những câu thơ đó.

Nữ lang mắt đi về mặt tươi cười, nói :

- Chỉ dựa vào hai câu thơ đó mà đoán định thân phận bản Công chúa, quả không thích đáng. Không phải Công Tôn Văn Nương cũng biết sao?

Lục Văn Phi ngăn người nghĩ thầm: “Đúng rồi. Lời này thật hữu lý”.

Nữ lang lại tiếp lời :

- Bất luận ai là hậu nhân của tiên vương đối với tình thế trước mắt đều phát sinh ảnh hưởng. Việc khẩn yếu nhất là khiến các phái hiểu rõ cảnh ngộ trước mắt.

Lục Văn Phi nói :

- Sau khi trải qua kiếp nạn vừa rồi, tại hạ tin bọn họ chắc chắn đã tỉnh ngộ.

Nữ lang nhẹ giọng nói :

- Ngày mai, bạn địch khó phân. Bọn họ đã có lòng cảnh giác nhưng cũng khó phân được địch nhân là ai.

Lục Văn Phi trầm tư một lát nói :

- Các môn phái khác không nói đến, còn Hắc Long bang, Trương môn và Tạ gia tất đã biết họ là người ra sao rồi.

Nữ lang lắc đầu nói :

- Chưa hẳn như vậy. Ngoài Hạ Long Tường hiên ngang khí phách ra, Trương môn và Tạ gia không thể tin được.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát hỏi :

- Cô nương vì bảo tàng mà đến đây, ngoài ra còn việc gì không?

Nữ lang thở dài nói :

- Ta không phải vì bảo tàng mà đến.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương không vì bảo tàng mà đến vậy thì vì bản bí kíp của Tấn vương di lưu, phải chăng?

Nữ lang gật đầu nói :

- Có thể nói như vậy. Tiên vương tư chất thông minh nên “Hung la vạn tượng, dị thuật kỳ năng” của những kẻ danh chấn đương thời tất cả đều ghi chép lại, lần hồi trở thành bảo điển quý giá vô song.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Nói như vậy, trong bảo tàng quả thật có bí kíp!

Nữ lang lắc đầu nói :

- Tiên vương lễ hiền đãi sĩ, vốn là thiên tính của lão nhân gia, chưa hề có dụng ý khác. Bất kỳ vì gặp kiếp nạn, triều đình ngộ nhận tiên vương có dị tâm mới dẫn đến cảnh nhà tan cửa nát.

Mắt nàng chớp mấy cái, từng giọt lệ tuôn trào. Lục Văn Phi không tiện lời an ủi, nhìn đối phương quá đổi bi thương, luống cuống không biết nói lời gì.

Nữ lang nén bi thương nói tiếp :

- Trong lúc biến loạn, đối với việc an bày hậu sự tiên vương rất khổ tâm. Người biết trong đám môn hạ thực khách, thiện ác bất đồng, rất nhiều phần tử phức tạp thừa cơ Tấn phủ biến động mà phát khởi bạo loạn không chỉ làm tổn hại đến thanh danh của lão nhân gia mà còn dẫn đến một trường huyết lưu, nên mới gọi một số tân khách đến nghiêm khắc nhắc nhở một lần, còn âm thầm bố trí mấy nhân vật hữu lực, nếu không may có ngày loạn khởi kịp thời có ngay biện pháp dập tắt.

Lục Văn Phi cảm khái nói :

- Nhất đại hiền vương, quả có khác với thường tình. Đáng tiếc, tại hạ ra đời quá muộn không được gặp mặt. Thật đáng tiếc!

Nữ lang lại nói :

- Nhưng đáng tiếc, bậc trí giả suy tính ngàn phương tất có điều sơ suất, tuy cuốn bí kíp đó đã được tiên vương an bày chu đáo nhưng mà một đoạn bản thảo độc hại lại bị thất lạc. Lúc đó tình thế khẩn cấp không thể truy xét, không ngờ hôm nay sau mười năm phần bản thảo tàn độc này lại trở thành căn nguyên của trận cướp đoạt mưa tanh máu biển.

Lục Văn Phi nói :

- Phải chăng cô nương đã phát giác ra có người lấy được phần bí kíp bị thất lạc đó.

Nữ lang “Ừ” một tiếng nói :

- Người đầu tiên phát hiện ra việc này không phải là bản Công chúa mà là Lục Tử Tuấn. Lục Văn Phi giật mình hỏi :

- Cô nương biết tiên phụ sao?

Nữ lang gật đầu nói :

- Lệnh tôn của người võ lâm nghĩa hiệp, kiến thức cao siêu. Lão là người đầu tiên phát giác ra rồi cố ý truyền rao tin tức bảo tàng xuất hiện ở Thái Hành sơn, ý muốn lúc các phái võ lâm đến Thái Hành đoạt bảo sẽ bóc trần sự kiện kinh người này.

Nàng ngừng một lát, cặp mắt vô hồn nói :

- Bất hạnh thay, lão vì việc này mà ngộ nạn.

Lục Văn Phi lúc này mới minh bạch, phần hận nói :

- Nói như vậy, kẻ hại tiên phụ là người của phái Cổ Lăng.

Nữ lang chậm rãi nói :

- Kẻ sát nhân lệnh tôn người tất là người cộng sự cùng lệnh tôn năm đó ở vương phủ, sớm tối ắt ta sẽ điều tra ra. Việc làm cần thiết trước mắt là cách nào tiêu trừ được kiếp nạn này.

Lục Văn Phi nói :

- Cô nương tài trí hơn người, tại hạ chẳng bằng, nếu có điều sai khiến tại hạ xin tuân mệnh.

Nữ lang đứng dậy nói :

- Dao pháp đêm nay hắc y nhân sử dụng là một loại đao pháp thượng thừa trong võ thuật, phá giải không phải dễ. Nhưng chúng ta phải khiến cho mỗi một vị giang hồ đều có thể phá giải loại đao pháp này.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Nói thì dễ nhưng làm rất khó.

Nữ lang nói :

- Chỉ cần có thể phá giải thức thứ nhất của bọn họ là được rồi. Hiện nay chúng ta còn chưa thử xem.

Dứt lời, nàng cất bước đi vào trang viện. Lục Văn Phi cũng bước theo thì thấy hai nữ tỳ một người cầm trong tay một Loạn đao, một người đang giữ một thanh bảo kiếm nhưng tất cả đều bằng gỗ.

Nữ lang cầm lấy Loạn đao nói :

- Đao pháp này là loại bá đao, có thể dùng kinh lực toàn thân tập trung trong thế kích, hơn nữa chiêu thức thập phần kỳ ảo khiến địch phương khó lòng chống đỡ.

35. Chương 35: Yên Sơn Công Chúa

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Xem ra nàng ta cũng biết loại đao pháp này”.

Nữ tỳ lại nói :

- Nhưng mà nó cũng có khuyết điểm, nếu như thế kích không tập trung thì hình lực toàn thân tiêu hao phân nửa, địch phương thừa thế phản kích thì vô phương chống đỡ.

Lục Văn Phi xuất thân danh môn, đối với loại kiếm thuật, đao pháp chàng rất thông hiểu. Biết rằng ưu điểm của kiếm thuật là có thể mượn cách vận dụng kiếm thức mà khiến người dùng kiếm càng đánh càng mạnh, nội lực từ từ tăng trưởng, có thể chiến đấu lâu dài, nghe nữ lang bình luận đao pháp, chàng không nhịn được chen lời vào :

- Đạo pháp này thuộc bá đạo. Chung (...) chính đạo ti khởi kiếm thuật. Cuối cùng không phải chính đạo thì không thể xem là kiếm thuật. So với kiếm thuật chân chính thì kém xa.

Nữ lang lắc đầu nói :

- Người biết một mà không biết hai, đạo pháp này tuy có khuyết điểm, nhưng dùng để khắc phục địch nhân có thể nói là vô cùng hiệu quả. Nếu gặp phải đối phương cao hơn mình một bậc, thì cũng khó đỡ được một kích Thạch Phá Thiên Kinh này.

Lục Văn Phi nghĩ đến việc Tạ Thanh Văn vụng về, bây giờ mới rõ Tạ Thanh Văn cùng Đào Hàn Sinh mấy người không chịu nổi một kích bởi vì đạo pháp hắc y nhân quá ư bá đạo, bất giác chàng âm thầm gật đầu.

Nữ lang huy động Loan đao trong tay nói :

- Vận dụng đạo pháp này kích thứ nhất xuất một chiêu, kích thứ hai nhanh lẹ tiếp theo, dù đối thủ võ công cao cường cũng khó chống đỡ đao thứ ba liên tiếp công ra.

Ngưng một lát, nàng lại nói tiếp :

- Một kích của Loan đao này, lập tức phán đoán được sinh tử. Thực ra, ta không muốn đạo pháp này lưu nhập giang hồ. Hiện nay vì giải cứu nguy hiểm Thái Hành đành phải đem nó mà truyền cho người. Sau khi lãnh hội thông suốt, cứu nguy cho người, coi trọng đức hiếu sinh.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Tại hạ không phải là kẻ ma đầu bá đạo, cô nương cứ an tâm.

Nữ lang nói :

- Bản Công chúa hiệu Yên Sơn, về sau người cứ gọi ta là Yên Sơn. Bản Giáo rất tin tưởng người, nên quyết tâm truyền cho người đạo pháp này.

Dứt lời, nàng đem đao thức và khẩu quyết vận dụng tích tụ công lực, một mặt giải thích, một mặt chậm rãi diễn qua một lần.

Lục Văn Phi ngộ tánh cực cao, dựa theo chiêu thức diễn luyện. Hai, ba lần tập luyện còn chưa thấy gì, luyện đến lần thứ mười, chiêu thức đã tinh thực. Huyệt Đan Điền khởi lên một luồng nhiệt lưu tập trung vào hai cánh tay, mạnh mẽ và sắc bén như hai thanh đao, ngay cả Thái Sơn cũng có thể xẻ đôi.

Yên Sơn công chúa thấy giữa chân mày của chàng ẩn hiện một điểm tinh quang, biết nội lực Loan đao luyện đến mức thượng thừa, bất giác gật đầu nói :

- Hay lắm, người lãnh hội thật nhanh chóng.

Lục Văn Phi hít một hơi chân khí, kinh ngạc nghĩ thầm :

“Đây là loại công phu gì chỉ qua một lát sử dụng, khí chất của người đã biến đổi”.

Yên Sơn công chúa biết chàng đang nghĩ gì, nàng thông thả nói :

- Bây giờ, người phải biết đạo pháp này lưu nhập giang hồ đáng sợ như thế nào.

Lục Văn Phi dường như không còn hoài nghi thân phận của nữ lang, chậm rãi nói :

- Đạo pháp bá đạo như vậy muốn phá giải nhất định không phải dễ. Công chúa muốn trong thời gian ngắn ngủi có thể truyền dạy cho vô lâm đồng đạo đạo pháp này, sợ rằng chỉ là một chuyện khó khăn.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Quả thực không phải là chuyện dễ dàng, tạm thời bản Công chúa không muốn lộ diện nên phải nhờ tay người truyền thụ đạo pháp này cho Hắc Long bang, Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia, Tam đại phái nhưng không được nói ra do bản Công chúa truyền thụ.

Lục Văn Phi kính nể nói :

- Tại hạ tuân mệnh.

Yên Sơn công chúa tiếp lấy mộc đao của chàng đưa qua cho nữ tỳ nói :

- Bây giờ, Lộng Ngọc sử dụng đao, Thái Phồn sử dụng kiếm, người lưu thần nhìn kỹ.

Lúc này, Lục Văn Phi mới biết hai nữ tỳ một gọi Lộng Ngọc, một gọi Thái Phồn.

Lộng Ngọc tiếp lấy, bày khai tư thế mộc đao vung lên thủ pháp cực kỳ thuần thực, Thái Phồn không lo không vội thông thả cử kiếm ngang mày. Đao thức của Lộng Ngọc đã thành thể công. Cánh tay Thái Phồn trầm xuống, trường kiếm hoa thành thể Triều Thiên Nhất Trụ Hương.

Lục Văn Phi là người thâm hiểu kiếm đao, phát giác ra tư thế này rất giống chiêu Triều Thiên Nhất Trụ Hương thực tế có chỗ khác biệt rất lớn, không chỉ nội lực ẩn tàng trong kiếm cực mạnh mà còn có thể ứng phó bất kỳ một thể công nào.

Thình lình, Yên Sơn công chúa cất giọng yêu kiều nói :

- Chú ý chiêu thức của chúng.

Lục Văn Phi định thần nhìn chăm chú thì nghe Lộng Ngọc thét lên một tiếng “Loan đao nhất khởi”, một đao đột ngột xuất ra. Đao này năng tập trung công lực toàn thân, sức mạnh của đường đao vô cùng mãnh liệt, chiêu xuất ra gió nổi vù vù.

Thái Phồn nhích động trường kiếm phóng ra tua lua kiếm hoa, nghênh đón đao phong nhất điểm nhất bạt, kiếm quang loang loáng trường kiếm đã kích thẳng vào hai tử huyệt của đối phương.

Chiêu thức linh hoạt nhanh như điện xẹt, Lộng Ngọc một đao lôi đình sấm sét, lại bị chiêu này áp chế, bức bách khiến nàng khẩn trương chuyển dịch mũi đao, thuận thế bước ngang hai bước. Lục Văn Phi tuy thấy rõ kiếm thức này của Thái Phồn thập phần kỳ ảo nhưng vị tất hóa giải được đao pháp của đối phương.

Quả nhiên Lộng Ngọc trong chớp mắt bước ngang hai bước đã hết to một tiếng, Loan đao trong tay lại cử lên. Vù một tiếng chém thẳng vào lưng đối phương, lực đao dũng mãnh, so với chiêu thứ nhất còn hiểm ác hơn. Trường kiếm của Thái Phồn vừa xuất ra đã rơi vào khoảng không nhưng nàng đã sớm phòng ngừa chiêu thức này, mượn thế vọt người ra trước bốn năm bước người đã thoát cao, trường kiếm hóa thành một đạo cầu vồng từ trên đầu dề xuống. Lộng Ngọc công liền hai chiêu khí thế đã giảm, thoáng thấy trường kiếm đối phương như điện xẹt bổ xuống vội vã cử đao lên đỡ. Đao kiếm song phương tương giao, mộc kiếm trong tay Thái Phồn bổ xuống khiến Loan đao của Lộng Ngọc bị cú bổ này thoát khỏi tay văng ra xa. Lộng Ngọc cũng bị chấn động thối lui hai bước.

Yên Sơn công chúa nghiêng nghiêng người sang hỏi Văn Phi :

- Người xem rõ không?

Lục Văn Phi tuy có xem ra được một số điểm nhưng không thể lĩnh hội hoàn toàn, chậm rãi nói :

- Tại hạ ngu muội, nhất thời khó lĩnh ngộ được ảo mật trong này.

Yên Sơn công chúa cầm lấy Loan đao trong tay Lộng Ngọc nói :

- Đao pháp này là loại bá đao nhất trọng đao kiếm, nếu có thể luyện đến tuyệt đỉnh không những thần công quái dị mà khí chất của người luyện cũng biến thành cực kỳ hung tàn, bạo ác. Tuy ta đã dùng biện pháp lấy nhu khắc cương mà hóa giải, nhưng cũng chỉ tạm thời cứu nguy trong lúc khẩn cấp. Gặp phải người sử dụng đao pháp có hỏa hầu thì không có cách nào hóa giải.

Lục Văn Phi đầy vẻ hoài nghi nói :

- Cô nương võ học kỳ ảo, đối với loại đao pháp này chắc đã luyện thành hỏa hầu.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Võ học mênh mông như biển, võ công các phái đều có sở trường, người có khí chất nào thích hợp luyện công phu đó, đó chính là đạo lý. Hàng nhi nữ, khí chất yếu đuối không thích hợp sử dụng đao pháp này.

Nàng tăng hắng hai tiếng lại nói tiếp :

- Thời cơ thậm bức, bản Công chúa không có thời giờ nói chuyện với người, đêm nay người nên cùng Lộ Ngọc, Thái Phồn nữ tỳ luyện tập kiếm pháp này, chỉ sợ ngày mai sẽ có biến cố trọng đại phát sinh.

Lục Văn Phi biết điều nàng nói chính là phách của hắc y nhân, nên chậm rãi nói :

- Sau khi tại hạ luyện xong có thể truyền lại cho Hắc Long bang phải không?

Yên Sơn công chúa đáp :

- Đúng vậy.

Dứt lời, nàng ngẩng mặt trầm tư một lát, lại nói :

- Người có thể đem mấy chiêu kiếm pháp này vẽ thành họa đồ truyền cho Xuyên Tây Trương môn và Kim Lăng Tạ gia. Lúc này, nhị phách cực kỳ bất ổn, quyết không thể để bọn họ trở thành chỗ sử dụng của địch nhân.

Lục Văn Phi hỏi qua chuyện khác :

- Phách của Ô Văn Hoa phải chăng năm đó cũng là môn hạ của Tấn vương?

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Hảo khách của Tấn vương năm đó cùng với thực khách môn hạ cực đông, trong đó thiện ác bất phân, loại người nào cũng có. Lão nhân gia cũng biết sớm tối tất khởi nội loạn cho nên mới âm thầm phân thân an bày. Sư phụ của Ô Văn Hoa là một tiên bối võ lâm ở Quan ngoại rất trung thành với tiên vương. Lần này, Văn Hoa đến Thái Hành ắt có dụng ý, thế nên bốn Công chúa mới dùng lời nói mà thức tỉnh gã.

Lục Văn Phi nói :

- Gã hiện dừng chân ở Bích Trần sơn trang, phách này hành tung bí mật, chỉ sợ không phải là chính phách.

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Người có biết Trang chủ là ai không?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ chỉ thấy qua Tổng quản của Trang này nhưng Bang chủ thật chẳng biết là ai.

Yên Sơn công chúa nói :

- Người không biết thì đừng nên nhắc tới.

Dứt lời, nàng cất bước thông thả đi vào nội thất, Thái Phồn kéo tay áo Lục Văn Phi nói :

- Lục công tử, chúng ta bắt đầu luyện tập thôi, thời gian không còn sớm nữa.

Lục Văn Phi biết thời gian thập phần khẩn bách nên gạt bỏ tạp niệm, chuyên tâm nhất ý cùng hai nữ tỳ luyện tập kiếm pháp hóa giải Loan đao.

* * * * *

Lại nói đến bọn Hạ Long Tường may mắn gặp trận hỏa ngư giải cứu khỏi trận bao vây của độc phong và quái xà. Đoàn người dưới sự dẫn dắt của nữ lang che mặt ra khỏi mật cốc. Tạ Thanh Văn thở dài một tiếng :

- Nữ lang che mặt này không biết là người phách nào mà dễ dàng biết được mật đạo của cổ lăng!

Trương Nam tiếp lời :

- Theo phán đoán của tại hạ, nhất định nàng ta là hậu nhân của Tấn vương!

Tạ Thanh Văn lại nói :

- Lời này cũng hữu lý nhưng không biết trong cổ lăng lại có những người nào?

Hạ Long Tường nói :

- Thủ thuật Khiến Xà Dương Phong này chỉ có ở các bang hội ở Miêu Cương. Người võ lâm Trung Nguyên hầu hết không biết cách dùng.

Tạ Thanh Văn lại tiếp lời :

- Xuyên Tây Trương môn cách Miêu Cương không xa, các hạ có biết ở Miêu Cương có nhân vật nào lợi hại không?

Trương Nam trầm tư một lát nói :

- Theo tại hạ biết Miêu Cương chỉ có một người là Ngũ Độc Quái Bà Liêu Vãng Hương, phải chăng bà ta đã từ Miêu Cương đến đây?

Tạ Thanh Văn tỉnh ngộ nói :

- Mỗi một phái của chúng ta không phải là đều đã từng nhận được một lá hắc kỳ Ngũ Độc Truy Hồn lệnh sao, phải chăng là của bà ta?

Hạ Long Tường tiếp lời :

- Có lẽ như vậy. Tại hạ cho rằng phái Cổ Lăng âm trầm hiểm độc, hành sự rất có kế hoạch. Ngũ Độc Bà Liêu Vãng Hương này không có khả năng làm được.

Tạ Thanh Văn không đồng ý nói :

- Hạ huynh đoán định không phải Ngũ Độc Bà đã làm thì nhất định đã nghe ngóng được điều gì khác.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Gần đây, tại hạ quan sát cục thế Thái Hành, phát giác phái Bích Trần trang tuyệt không giống người thoái ẩn. Không chừng phái Cổ Lăng chính là người Bích Trần trang.

Tạ Thanh Văn từng có mật ước với Tư Mã Ôn, nghe Hạ Long Tường nhắc đến, có hơi thăng thốt khẩu trương nói :

- Lời của Hạ huynh có căn cứ không?

Hạ Long Tường tăng hắng hai tiếng nói :

- Đối với sở học Thổ Mộc kiến trúc, tại hạ cũng có chút công phu, tuy không dám tự nhận đã có thành tựu, nhưng những cơ quan kiến trúc bình thường cũng hiểu biết được đôi điều. Tại hạ âm thầm quan sát thấy kiến trúc của Bích Trần trang cùng với Cổ Lăng dường như chỉ do một người tạo nên. Hơn nữa, hai bên đều có mật đạo thông hành qua lại dễ dàng.

Lời nói vừa dứt, quần hùng đều ngẩn người. Họ đều là lão giang hồ, mục quang sắc bén, thoáng nghĩ đã nhận thấy sự đoán định của Hạ Long Tường hợp tình hợp lý, bởi vì Bích Trần trang ở cạnh bên cổ lăng, hai bên lập thành địa đạo tương liên qua thực tốn phí rất ít công phu.

Hạ Long Tường lại nói :

- Lần này, chúng ta từ ngàn dặm đến Thái Hành, đương nhiên đều vì bảo tàng nhưng theo tại hạ đoán định, bảo tàng sợ rằng đã rơi vào tay Bích Trần trang, đồng thời tại hạ còn cho rằng nhân vật đầu não của Bích Trần trang là môn hạ thực khách của Tần vương lúc đó.

Tạ Nhất Phi cùng Trương Nam đến Thái Hành khá lâu đem những việc trải qua mấy ngày gần đây lần lượt xét qua thấy đoán định này rất hữu lý, nên bốn mắt nhìn nhau. Tạ Nhất Phi nói :

- Bích Trần trang chiếm thiên thời địa lợi cũng có khả năng lấy được bảo tàng, nhưng họ đã lấy được bảo tàng sao còn đến mặt cốc tranh đoạt?

Trương Nam nói :

- Đúng rồi. Bọn họ không cần xuất hiện tranh đoạt. Càng không cần đối địch với toàn thể người trên võ lâm dùng độc vật đó mà đột kích chúng ta.

Hạ Long Tường thở dài :

- Dục niệm của con người vô tận. Bọn chúng lấy được tài bảo thiên vạn lại có một thể lực không phải nhỏ, đương nhiên không chịu cam tâm ở nơi hoang vắng. Bọn chúng cuồng vọng độc bá giang hồ.

Tạ Thanh Văn càng không đồng ý, cười lạnh nói :

- Những lời đoán định riêng tư này, tại hạ khó chấp nhận. Tại hạ thấy người Bích Trần trang vị tất là người Cổ Lăng.

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Cũng mong rằng lời của tại hạ không phải là sự thật.

Nói dứt, lão vòng tay nói :

- Tại hạ cần đi trước một bước xin cáo biệt tại đây.

Dứt lời, lão cùng với Trịnh Trọng Hổ đi mất. Tạ Thanh Văn cười hắc hắc nói :

- Hạ Long Tường cuồng vọng lãnh đạo giang hồ mới có ý nói những lời khinh người, kỳ thực lời nói này chỉ lừa được đứa trẻ lên ba, sao có thể gạt được lão phu.

Trương nhị tẩu tiếp lời :

- Vô cớ chúng ta gặp phải độc vật tập kích ở mật cốc. Việc này quyết không phải không có nguyên nhân, chúng ta không thể không đề phòng.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Lão phu nhất thời sơ ý mới lâm phải tiểu mưu. Ta không tin chỉ một Ngũ Độc bang nhỏ bé có thể làm gì được chúng ta?

Trong lúc mấy người đang đàm luận thì thấy Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh chậm rãi bước đến. Xa xa đã thấy lão vòng tay cười nói :

- Cung hỉ nhị vị đã thoát hiểm. Xin chúc mừng.

Lúc ở mật cốc, Tạ Thanh Văn thấy lão yếu hèn, mới gặp chuyện nguy đã đầu hàng địch phương trong lòng căm tức lạnh lùng hừ một tiếng không thèm trả lời.

Đào Hàn Sinh không thèm để ý cười lạnh nói :

- Tư Mã Ôn đã truyền ngôn cùng tại hạ hỏi xem việc Tạ huynh đã ước định còn tiếp tục hữu hiệu không?

Tạ Thanh Văn miễn cưỡng nói :

- Sự tình đã thành quá khứ, tại hạ không muốn nhắc đến việc này nữa.

Đào Hàn Sinh cười bí mật nói :

- Sự tình chưa trở thành quá khứ, hy vọng sau khi Tạ huynh suy nghĩ cẩn thận sẽ tiếp tục mưu định.

Tạ Thanh Văn vốn là kẻ tham lam vì bảo tàng mà sinh tạp niệm nên cố ý hỏi :

- Bích Trần trang có ý hợp tác, vừa rồi sao không đến?

Đào Hàn Sinh là người gian xảo đã sớm đoán ra tâm ý của đối phương nên theo miệng mà trả lời :

- Lúc đó Bích Trần trang còn lo chưa xong, sao có thời gian mà lo việc khác.

Tạ Thanh Văn theo chiều gió nói lớn lên :

- Nói như vậy, Tư Mã Ôn không có ý thất hẹn sao?

Đào Hàn Sinh gật đầu nói :

- Thật không dám giấu. Tại hạ thoát được mật cốc là nhờ Bích Trần trang.

Trương nhị tẩu cười lạnh nói :

- Lúc đó người theo chỉ dẫn của đèn hồng mới thoát ly được mật cốc, sao lại nói là nhờ lực của Bích Trần trang?

Đào Hàn Sinh nói :

- Kể thức thời mới là tuần kiệt. Lúc đó, tại hạ thấy đối đầu với kẻ thất phu thì có hại không lợi, nên mới cố ý theo lời bọn chúng mà làm. May mắn vừa ra khỏi cửa động được sự tiếp dẫn của Bích Trần trang mới bình yên vô sự. Thật là trong rủi ro còn gặp may mắn.

Trương nhị tẩu mặt đầy vẻ hoài nghi hỏi :

- Nói như vậy, Cổ Lăng cùng Bích Trần trang là hai phái khác nhau sao?

Đào Hàn Sinh cười nhạt nói :

- Vốn gà, phượng không chung chuồng. Mã, ngựa thật không cùng giống.

Tạ Thanh Văn trầm tư một lát nói :

- Lần này Đào huynh đến đây là nhận ký thác của Tư Mã Ôn?

Đào Hàn Sinh gật đầu nói :

- Tư Mã huynh ký thác tại hạ truyền ngôn, quý phái cùng Trương môn đã giao cho tổng quan biện lý sự tình, ngày nay đã có kết quả.

Tạ Thanh Văn nghe có tin tức của ái nữ, khẩn trương hỏi :

- Đào huynh nói thật chăng?

Đào Hàn Sinh cười lạnh nói :

- Tại hạ nhận sự ký thác của người. Tổng quản nói sao ta nói vậy. Việc này có hay không, chư vị hỏi Tổng quản sẽ rõ.

Tạ Thanh Văn sầm mặt nói với Trương nhị tẩu :

- Đi! Chúng ta mau đi đến Bích Trần trang.

Trương nhị tẩu vừa nghe có tin tức ái nữ không chờ đợi lâu được nữa. Vừa nghe Thanh Văn dứt lời đã bước lên trước nói :

- Đến Bích Trần trang không xa, liệu rằng chúng cũng không dám lừa gạt chúng ta.

Đào Hàn Sinh vòng tay nói :

- Tại hạ đã truyền ngôn xong. Cáo từ!

Lão quay người phóng đi. Đoàn người vừa đi mấy bước, chợt Tạ Thanh Văn dừng chân nói :

- Khoan đã, chúng ta cùng Bích Trần trang vốn không thâm giao, đi lần này không thể không đề phòng, chi bằng trở về tính kế lâu dài.

Trương Nam phụ họa nói :

- Lời Tạ môn chủ có lý. Vô luận thế nào chúng ta phải chuẩn bị trước một bước, đề phòng bất trắc.

Trương nhị tẩu tuy khẩn trương muốn gặp ái nữ nhưng suy nghĩ một lát cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy, cho nên không thể không đồng ý.

Đoàn người quay đầu trở lại, cùng nhau trở về Phân đàn của Kim Lăng Tạ gia.

* * * * *

Lại nói Lục Văn Phi và Lộng Ngọc, Thái Phồn, hai nữ tỳ luyện tập mấy chiêu kiếm thức để phá giải Loan đao, Văn Phi khi mới bắt đầu luyện thì chưa có gì lạ, sau khi luyện qua mười mấy lần, lồng ngực đột nhiên xuất hiện linh quang, lập tức đại ngộ, thì ra mấy chiêu kiếm pháp này giống như mấy chiêu kiếm pháp Bạch Hồ Tử truyền dạy.

Trong lúc chàng đại ngộ, bất tri bất giác sự việc chung quanh, kiếm thức đã bắt đầu biến hóa, tinh vi của kiếm chiêu, hiển lộ kỳ ảo. Hai nữ tỳ nhìn thấy cũng ngạc nhiên kinh dị, trên mặt đều lộ nét bàng hoàng.

Lục Văn Phi thu kiếm lại nói :

- Cảm tạ nhị vị đã chỉ điểm, tại hạ đã lĩnh hội được rồi.

Hai nữ tỳ vốn phụng mệnh, suốt đêm chỉ điểm kiếm thức cho Lục Văn Phi, không ngờ chàng chỉ trải qua nửa canh giờ đã lĩnh hội trọn vẹn, thật là ngoài sức tưởng tượng.

Lộng Ngọc đi vào nội phóng báo cáo. Bên trong cửa vang ra tiếng nói lãnh lút của Yên Sơn công chúa nói :

- Hãy cho chàng ta vào đây.

Thái Phồn truyền lại với Lục Văn Phi, rồi bước lên trước vén bức màn trúc qua bên, Lục Văn Phi khoát bộ bước vào, thì thấy Yên Sơn công chúa ngồi nghiêm trang trên trường kỷ, bên cạnh là một lão giả cổ quái mặc áo bào. Yên Sơn công chúa mỉm cười nói với chàng :

- Thật khổ cực cho ngươi.

Rồi tiện tay chỉ vào lão giả cổ quái nói :

- Đây là Đinh lão tiên bối.

Lục Văn Phi ôm quyền thi lễ :

- Bái kiến Đinh lão tiên bối.

Cổ quái lão giả mỉm cười nói :

- Bất tất đa lễ.

Thần thái của lão thật là ngạo mạn. Lục Văn Phi không để tâm, chàng nhìn sang Yên Sơn công chúa nói :

- Sự tình nguy cấp tại hạ cáo từ.

Lão giả đột nhiên nói :

- Khoan đã, lão hỏi ngươi kiếm chiêu đó người học của ai?

Lục Văn Phi ngăn người hỏi :

- Tiên bối hỏi đó là hỏi kiếm thức nào?

Lão giả lạnh lùng nói :

- Đừng có giả vờ, lão phu hỏi chính là mấy chiêu mà ngươi vừa mới sử dụng.

Lục Văn Phi biết lão nói về chiêu thức mà Bạch Hồ Tử đã bày cho, chàng chậm rãi nói :

- Chính là của một vị bằng hữu của gia sư sở truyền.

Lão giả cổ quái nói :

- Người đó là ai?

Lục Văn Phi từ tốn đáp :

- Tại hạ không tiện nói rõ.

Lão giả biến sắc hừ một tiếng. Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Không cần truy vấn. Lai lịch của (...) bản Công chúa (...).

Lão giả nói :

- Lúc này địch bạn khó phân. Công chúa không thể không đề phòng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản Công chúa tự có đạo lý không cần lão lo lắng.

Ngừng một lát, nàng lại nói tiếp :

- Thời gian không còn sớm nữa, mau làm việc của lão đi.

Lão giả không dám nhiều lời, mục quang lạnh lùng nhìn lướt qua mặt Lục Văn Phi rồi chậm rãi đi khỏi.

Lục Văn Phi cảm thấy không hài lòng nói :

- Người này hoài nghi tại hạ, thật khiến tại hạ cảm thấy nan giải.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Việc Thái Hành lần này có thể nói là tai họa âm ỉ từ năm đó của phủ Tấn vương đã lưu lại. Thù bạn khó phân biệt, cũng khó trách lão đa nghi.

Lục Văn Phi cũng biết việc Thái Hành nội tình cực thể phức tạp vô vàn nên không tiện đa ngôn. Yên Sơn công chúa lại tiếp :

- Còn may sự tình đã dần minh bạch, không lâu thì có thể phân biệt bạn thù, đến lúc đó không thể tránh khỏi một trường đấu sinh tử.

Lục Văn Phi âm thầm suy nghĩ, thấy cực thể Thái Hành sơn dường như đã hình thành tam đại thế lực: một là Cổ Lăng, một là Yên Sơn công chúa, còn lại là nghĩa huynh Vương Tôn. Còn Hắc Long bang, Trương môn, Tạ gia... bất quá chỉ là thừa cơ tỵ hội Thái Hành, trừ mục đích chiếm đoạt bảo vật ra thì không còn dụng ý khác.

Yên Sơn công chúa lại tiếp lời :

- Bản Công chúa vốn không biết Thái Hành sơn lại ẩn tàng một thế lực to lớn như vậy. Còn may, gia phụ người đã sớm phát hiện nếu không bọn chúng âm thầm bành trướng thế lực, vô lâm khó tránh khỏi sự khống chế của bọn chúng.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa đã đoán định người Cổ Lăng là đại họa của giang hồ sao không truyền ngôn cho các phái giang hồ cùng hợp sức tiêu diệt.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Người trong võ lâm, ai nguyện đi lo chuyện phiếm. Nếu như bọn họ không bị hại vào thân, dù có biết cũng không chịu chuốc lấy phiền hà.

Lục Văn Phi thở dài nói :

- Hiện giờ, bộ mặt đanh ác của chúng đã lộ, chỉ mong các phái đồng tâm hiệp lực tiêu trừ bọn tà ma ngoại đạo này.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản Công chúa chỉ mong giảm bớt được vài phần tử vong chứ không hy vọng đám người này làm được như vậy.

Lục Văn Phi thắc mắc hỏi :

- Hay là cô nương muốn độc lực gánh vác?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Chỉ mong đám người này đứng ra khỏi công đạo.

Lục Văn Phi trầm tư một lát rồi nói :

- Công chúa không có gì dặn dò, tại hạ xin cáo từ.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Người có thể đi được rồi. Mai sớm khuyên bảo nhóm người Hạ Long Tường cùng Trương Tạ hai nhà dừng vì tài vật mà mê muội để tránh khỏi nguy cơ trước mắt.

Lục Văn Phi vừa định đứng lên đi ra thì thấy Lộng Ngọc đi vào thi lễ :

- Khỏi bầm Công chúa, huynh muội Ô Văn Hoa cầu kiến.

Lục Văn Phi lấy làm lạ nên dừng chân đứng lại. Yên Sơn công chúa nói :

- Cho họ vào.

Không lâu, Ô Văn Hoa cùng Đôn Du Quỳnh Châu tiến vào, song song thi lễ.

36. Chương 36: Sự Tình Càng Khó Phân Biệt

Ô Văn Hoa nói :

- Hay là chúng ta tìm sai chỗ?

Quỳnh Châu nói với Yên Sơn :

- Gia sư dặn dò huynh muội tiểu nữ tìm kiếm Bích Vân công chúa. Còn Công chúa hiệu là Yên Sơn chắc rằng bọn tại hạ đã lầm người. Tiểu nữ xin cáo từ.

Yên Sơn công chúa “hừ” một tiếng khoát tay :

- Đi đi!

Ô Văn Hoa lại khom người thi lễ, rồi cùng Quỳnh Châu chậm rãi bước ra khỏi nội thất, đang định phi thân lên mái nhà đột nhiên thấy trên mái hiện có bốn tên hắc y nhân đang đứng. Mỗi một tên trong tay đang cầm một thanh cương đao sáng lấp lánh, bất giác ngăn người.

Hắc y nhân cười âm u nói :

- Đêm nay đến kỳ anh em ngươi gặp tử thần, mau lên đây gặp ta mà nhận số mạng.

Ô Văn Hoa phẫn nộ, trường kiếm rút ra. “Vù” một tiếng phi thân lên mái nhà. Quỳnh Châu cũng phi thân theo.

Yên Sơn công chúa trong nội thất nhượng đôi mày ngài dặn dò :

- Mấy tên này truy đuổi Ô Văn Hoa, không thể để bọn chúng sống sót trở về.

Hai nữ tỷ đồng thanh vâng lời. Song song từ phía cửa sổ sau bay ra. Lục Văn Phi cũng phi thân lên mái ngói. Chàng biết huynh đệ Văn Hoa võ công kỳ ảo, muốn xem bọn họ cách nào đối phó với Loan đao.

Song phương đang ở thế “kiếm bạt cung trương”. Huynh đệ Văn Hoa lấy hai chống bốn. Lục Văn Phi thấy thức cử đao của Hắc y nhân giống hệt như hai nữ tỷ đã truyền dạy cho mình, bất giác chấn động, lại nhìn kiếm thức của huynh muội Văn Hoa khác lạ.

Chàng đã nhìn thấy thủ thế của hai người tuy nghiêm ngặt nhưng không đủ để ứng phó một kích lôi đình, nhưng chàng không dám lên tiếng chỉ điểm bọn họ vì sợ làm phân tán lực chú ý của Văn Hoa.

Thình lình, Hắc y nhân hét lên một tiếng. Một người bên tay phải xông lên trước. Loan đao cử lên lượn vòng trên đầu Văn Hoa bổ xuống.

Ô Văn Hoa cũng hét to một tiếng, huy động trường kiếm nghênh đón, chỉ nghe mấy tiếng chan chát của binh khí va chạm nổi lên rồi hai người phân ra. Ô Văn Hoa lão đảo thối lui ba bước. Một mảnh khăn trên đầu đã bị cắt đứt, cánh tay cũng bị nhuộm đỏ.

Sau khi Hắc y nhân xuất kích một đao, nhanh nhẹn lui về. Tên Hắc y nhân thứ hai lại cử đao lên tấn công về phía Quỳnh Châu.

Lúc Quỳnh Châu thấy Văn Hoa gặp phải thế công kích tới, kiếm thức của nàng vội thay đổi từ thủ trở thành công. Trường kiếm vẽ lên một đạo hào quang bổ về phía Hắc y nhân thứ hai, hầu như song phương đồng thời xuất thủ, chỉ thấy đao quang chập chùng, một tiếng “vù” nổi lên, trường kiếm trong tay Quỳnh Châu chấn động rơi xuống. Còn may thân thủ nàng uyển chuyển uốn người theo thế đao từ trong bóng đao quang trùng trùng phi người trở ra.

Hắc y nhân thứ ba và thứ tư đã đứng trước mặt hai Hắc y nhân vừa thoái hồi, song đao nhất cử, đồng loạt tấn công Ô Văn Hoa.

Lục Văn Phi biết huynh muội gã đã bị thương, khó bề chống đỡ một kích của song đao. Lập tức trường kiếm tuốt ra, bay người đến hắc y nhân thứ ba mà nghinh chiến, đồng thời với lúc Văn Phi gia nhập vào trận chiến cũng có hai bóng người đáp xuống mái ngói, chính thức vội thay đổi từ thủ trở thành công.

Trường kiếm vẽ lên một đạo là Lộng Ngọc và Thái Phồn.

Thái Phồn lăm lăm trường kiếm trong tay đỡ đao của Hắc y nhân thứ tư. Còn Lộng Ngọc tấn công về phía hắc y nhân thứ nhất và thứ hai.

Chỉ nghe một tiếng la thảm thiết, Hắc y nhân thứ nhất đã bị một kiếm của Lộng Ngọc đâm ngã. Tên thứ hai phần nộ hét to một tiếng, song đao cử lên, dũng mãnh lao về Lộng Ngọc.

Thân pháp Lộng Ngọc uyển chuyển như liễu, uốn người theo thế tấn công của đối phương mà nhập nội.

Hắc y nhân đâm vào khoảng trống đã bị mất đà, sao đỡ được một kích nhập nội của Lộng Ngọc, một tiếng kêu thê thảm lại vang lên, gã đã bị trường kiếm đâm sâu vào ngực.

Cạnh bên, Lục Văn Phi ứng thí với Hắc y nhân thứ ba. Tên này tự kiêu Loan đao vô địch có xem Lục Văn Phi ra chi, hấn hét to một tiếng cử đao đâm thẳng.

Lục Văn Phi thấy lực đạo của gã thập phần dũng mãnh, chàng vội cử kiếm điểm tới đồng thời hét lên. Một kích lôi đình vạn quân của đối phương đã bị kiếm này hóa giải. Mũi đao lệch sang bên để lộ sơ hở.

Lục Văn Phi lần đầu thử kiếm pháp đã thu được kết quả, tinh thần phấn chấn, hét to một tiếng, một chiêu thức phóng thẳng phía trước. Một tiếng thét vang lên, trường kiếm đã đâm thẳng vào ngực Hắc y nhân. Tả chưởng của chàng nhẹ nhàng phát lên, Hắc y nhân văng ra, rơi nhào xuống đất.

Ba Hắc y nhân gần như đồng thời chết cùng một lúc. Tên thứ tư Loan đao vừa cử định tấn công Thái Phồn, đột nhiên nghe phía sau mấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, quay đầu lại xem thấy ba tên đồng bọn đã nằm sóng sượt dưới đất, không giấu vẻ kinh hoàng, run rẩy thu đao lại, quay đầu chạy mất.

Thái Phồn trường kiếm rượt theo. Từ nội thất truyền ra giọng nói của Yên Sơn công chúa :

- Tha cho hắn, không cần truy đuổi.

Lúc này, huynh đệ Văn Hoa song song chạy đến, nét mặt kích động nói :

- Tại hạ nhất thời bất cẩn bị chúng đả thương, thật hổ thẹn quá mức.

Lục Văn Phi an ủi :

- Thắng bại là lẽ thường tình, Ô huynh bất tất để trong lòng.

Ô Văn Hoa ra vẻ chưa phục hừ một tiếng nói :

- Đao pháp bọn này tà khí, sớm tối tại hạ cũng nghĩ ra cách phá giải chúng.

Dứt lời cùng Quỳnh Châu phi thân vào bóng tối.

Lục Văn Phi biết gã nhất định vô cùng buồn bã, chàng không nén được thở dài một tiếng.

Lúc này, Yên Sơn công chúa chậm rãi bước ra thông thả nói :

- Các người tuy đã giải được đạo pháp của bọn chúng, nhưng chẳng qua đây chỉ là nhân vật hạng ba, hạng tư. Những tay cao thủ vẫn còn chưa lộ diện.

Thái Phồn còn chưa hạ được một Hắc y nhân trong lòng bất phục nói :

- Sao Công chúa không cho tiểu tỳ truy đuổi gã?

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Lưu lại một tên sống sót để truyền tin cũng tốt, cho chúng biết chúng ta có cách phá giải Loan đao. Chỉ ít cũng thu được chút hiệu quả khiến bọn chúng phải nể sợ.

Lục Văn Phi nhìn sắc trời, cáo từ nói :

- Tại hạ phải đi đây.

Yên Sơn công chúa nghiêm mặt nói :

- Hiện thời, thù hận chưa phân. Địch nhân có thể bất ngờ ra tay. Hành động sau này càng nên chú ý.

Lục Văn Phi nghiêng người nói :

- Chẳng dám phiền Công chúa dặn dò, tại hạ tự biết cẩn thận.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Về sau không cần đa lễ như vậy. Chúng ta nên giảm đi điều lễ nghĩa để có thêm chút tình thân mật.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa là kim chi ngọc diệp, tại hạ vốn là kẻ sơn dã thô nhân, sao dám như vậy.

Yên Sơn công chúa nét mặt hiện vẻ thất vọng cảm khái nói :

- Từ nhỏ, những người tôn xưng ta là Công chúa, nhưng ta tự cảm thấy cũng giống như những người xung quanh đâu có gì khác nhau, sao cứ cố phân biệt cao quý với thấp hèn thật không công bằng.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Chỉ vì trời đã sắp đặt thân phận cô nương đã là Công chúa.

Yên Sơn công chúa thở dài một tiếng nói :

- Một người sinh trưởng thuộc vương hầu khanh tướng không nhất định là vận phúc. Người thấy có đúng không?

Lục Văn Phi không muốn đàm luận với nàng những điều này nên gật đầu :

- Lời Công chúa cũng có lý.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Phụ thân người vì chuyện của bản cung mà gặp hại, ta nhất định nghĩ cách phục thù.

Lục Văn Phi cảm kích nói :

- Đa tạ tâm ý của Công chúa. Nhưng báo phụ thì chính là việc của nhi tử đâu dám phiền đến người khác.

Yên Sơn công chúa nói :

- Cũng được nhưng ta sẽ giúp người vang danh lập nghiệp trên giang hồ.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ bình sinh không ham danh lợi. Có thể báo được phụ thù thì đã lấy làm mãn nguyện, nào dám cưỡng tướng xưng bá xưng tôn.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Việc này sau hãy bàn tiếp, người đi đi.

Lục Văn Phi khom người nói :

- Cáo từ.

Chàng vội quay người chạy nhanh ra ngoài, bên tai còn thoáng nghe tiếng thở dài của Yên Sơn, trong lòng cảm thấy không hiểu nghĩ thầm :

“Nàng từ nhỏ được nuôi nấng yêu chiều, tính tình cao ngạo cực kỳ, vì sao hôm nay đột nhiên lại thay đổi, biến thành đa sầu đa cảm như vậy?”

Lục Văn Phi ra khỏi cổ tự, phi thân về phía Hắc Long bang.

Hắc Long bang Hạ Long Tường đang cùng Trịnh Trọng Hổ, Dịch Hiểu Thiên nghị sự, nhìn thấy chàng đến vội vã mời ngồi, rồi hỏi :

- Lục huynh đệ khẩn trương đến tột độ Trang tất có sự cố?

Lục Văn Phi vòng tay thi lễ ngồi xuống rồi nói :

- Quả thật, tại hạ có việc mới đến quý Bang.

Hạ Long Tường cũng ngồi xuống :

- Lục huynh đệ có việc gì cứ nói thẳng đừng ngại.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Tại hạ đến đây là phụng mệnh Yên Sơn công chúa.

Hạ Long Tường lộ vẻ hoài nghi hỏi :

- Yên Sơn công chúa mà Lục huynh đệ nói là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Chính là nữ lang che mặt.

Hạ Long Tường trầm tư một lát nói :

- Nàng cử chỉ cao quý, thông minh trí tuệ hơn người tất có lai lịch, không ngờ rằng là hậu nhân Tấn vương.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng tự xưng là Công chúa, nghĩ rằng không thể sai.

Hạ Long Tường suy nghĩ một lát, bỗng đứng dậy nói :

- Khoan đã, việc này có chỗ kỳ quặc. Chúng ta không nên khinh suất tin bừa.

Lục Văn Phi nghe nói, tròn xoe đôi mắt, ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Hạ Long Tường thông thả nói :

- Nghĩ đến Tấn vương, tuy địa vị thuộc hàng thân vương, nhưng từ lúc cung vi khởi biến, triều đình đã coi là phản thần, dù có hậu nhân cũng mai danh ẩn tích, tránh phải vạ lây. Ngày nay nữ lang này công nhiên tự xưng là Công chúa, muốn cho mọi người biết rõ đương nhiên là việc khác thường, ai chẳng sinh lòng nghi ngờ.

Lục Văn Phi suy nghĩ hồi lâu thấy lời này cũng có lý nhưng nghĩ đến việc nàng truyền thụ võ công lại không phải là giả nên đem hết những chuyện truyền thụ đạo pháp mà nói ra một lượt.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Chỉ sợ, Lục huynh đệ lịch duyệt giang hồ còn ít, dễ dàng bị người lợi dụng.

Lục Văn Phi không phục nói :

- Quả thực, tại hạ đã học được cách phá giải Loan đao, nếu nàng có dụng tâm khác đã không cho tại hạ truyền thụ đến người khác.

Hạ Long Tường hồi lâu mới thở dài nói :

- Tại hạ từ lâu đã nghe Tấn vương là nhất đại hiền vương nhưng chỉ là tai nghe chưa từng mắt thấy. Môn hạ thực khách của người trùng trùng như mây, kỳ năng dị sĩ cực nhiều, tất cả đều là thượng khách. Từ mặt chính diện mà nói, người lễ hiền đài sĩ có phong cách Mạnh Thường Quân nhưng từ mặt phản diện mà nói có thể đang có dụng tâm khác.

Lục Văn Phi vì phụ thân là môn hạ của Tấn vương, đương nhiên tâm lý nghiêng về phía Tấn vương cho nên lắc đầu nói :

- Việc này có liên quan gì đến Tấn vương, Bang chủ nói quá xa rồi.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Tại hạ nhận định như vậy tự biết là việc không nên, chỉ vì lão và huynh đệ chưa từng thấy qua Tấn vương những người khác cũng vậy nên rất khó bình luận, nhưng có một việc tuyệt đối không phải giả là Tấn vương thiên tính thông minh, người nhiều mưu kế lại đã từng thu thập rất nhiều võ công các phái, sau đó vận dụng tài trí bổ sung, sửa đổi thành một cuốn bí kíp kinh người.

Lục Văn Phi nói :

- Việc này tại hạ đã nghe qua rồi, đây chỉ có thể chứng minh Tấn vương yêu chuộng võ công, việc này không có hại đến nhân cách.

Hạ Long Tường thở nhẹ một tiếng nói :

- Đế vương đa nghi từ cổ đến nay đó là điều tự nhiên. Tấn vương gặp họa này là lẽ tự nhiên, nhưng từ sau ông ta chết cũng không có một người nào giải oan hay phục thù, xét ra thật đáng nghi ngờ.

Lục Văn Phi nói :

- Bang chủ càng nói càng xa vời, quả thật tại hạ càng nghe càng hồ đồ.

Hạ Long Tường nói :

- Việc này chúng ta có hai cách giải thích: một chánh diện mà nói, đó là vì Tấn vương muốn bảo toàn thanh danh, trước khi lâm chung đã nghiêm khắc cảnh cáo thuộc hạ không được cuồng động. Theo mặt phản diện mà thấy, người đã âm thầm an bày trong bóng tối ra lệnh thuộc hạ một mặt nuôi dưỡng cô nhi, một mặt chiêu binh mãi mã, bồi dưỡng thực lực. Sau khi đã lo liệu chu toàn, lực lượng hùng mạnh nổi dậy một lần dựng lên đại nghiệp.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Đây cũng là thường tình con người, Bang chủ không nên dị nghị.

Hạ Long Tường nói :

- Nhưng trở lại lời nói vừa rồi, chúng ta không thể không cho rằng việc ngộ nạn của Tấn vương là do người mang dị tâm, nhưng đột biến Thái Hành ngày nay cũng là người của phủ Tấn vương, ý muốn Đông Sơn tái khởi, đầu tiên tạo thành một thế lực vững mạnh trong võ lâm.

Lục Văn Phi có chút tỉnh ngộ hỏi :

- Hay là Bang chủ hoài nghi Yên Sơn công chúa là giả mạo?

Hạ Long Tường nói :

- Không chỉ là giả mạo mà còn là đồng đảng với người trong cổ lăng. Bọn chúng muốn mượn nữ lang này làm tai mắt, dò xét xem lòng tôn kính trung thành của võ lâm đối với Tấn vương như thế nào. Như các phái võ lâm còn có lòng hoài niệm Tấn vương, nhất định đối với hậu nhân của người thập phần tôn kính. Vì vậy, nàng ta mới dùng thủ đoạn này khiến người trong võ lâm trở thành chỗ sở dụng của nàng ta.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát nói :

- Bang phái võ lâm như rừng, dù nàng ta được sự đồng tình của một số người nhưng không thể chiếm được toàn bộ.

Hạ Long Tường nói :

- “Nhược tử cường tồn” vốn là chân lý bất di bất dịch trên giang hồ. Ngoài chuyện nàng mượn danh hiệu của Tấn vương ra có thể có một thế lực hùng hậu hậu thuẫn, chờ đến lúc mọi người phát giác ra thì đã không còn cách nào cứu vãn.

Lục Văn Phi cảm thấy giận dữ nói :

- Nói như vậy tại hạ đã bị nàng ta lợi dụng?

Hạ Long Tường vội vã khoát tay nói :

- Chẳng qua, tại hạ xét đoán như vậy, Lục huynh đệ đừng quá kích động, chỉ cần chúng ta âm thầm lưu tâm quan sát nhất cử nhất động của nàng ta là được rồi.

Lục Văn Phi bớt giận, suy nghĩ một lát cảm thấy lời nói của Hạ Long Tường đã có sự cân nhắc cẩn thận, chàng nhất thời hạ giọng nói :

- Bất luận Bang chủ tính toán như thế nào, nàng ta đã dấn dò tại hạ đem cách phá giải Loan đao truyền cáo với Bang chủ. Tại hạ phải theo lời nàng mà hành sự.

Dứt lời, chàng bước tới lấy một tấm giấy và một quản bút vẽ lại mấy chiêu kiếm pháp. Vừa xong, đưa cho Hạ Long Tường rồi nói :

- Bang chủ xem xem.

Hạ Long Tường tiếp lấy, vừa xem qua sắc mặt biến đổi nói :

- Nữ lang này người cả sở học, kiến thức võ học thâm sâu quả nhiên khác thường. Nếu đem những chiêu kiếm pháp này ra mà nghị luận thì phải thừa nhận là loại kiếm pháp thượng thừa.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu là kiếm pháp thông thường, sao phá giải được Loan đao bá đạo kia.

Hạ Long Tường trầm ngâm một lát thở dài nói :

- Tại hạ càng lúc càng cảm thấy việc này khả nghi. Xem ra trường tranh đoạt của võ lâm không thể nào tránh khỏi.

Lục Văn Phi tròn mắt hỏi :

- Phải chăng Bang chủ không được yên tâm với nàng ta.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Nữ lang này không chỉ võ công siêu quần, trí tuệ cũng cao siêu hơn người. Nếu là một đồng đảng của Cổ Lăng, quả thật chúng ta không có cách kháng cự lại nàng ta.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Hiện giờ, nàng cùng chúng ta chung một địch nhân, sao lại nói là đồng đảng của Cổ Lăng?

Hạ Long Tường nói :

- Chỉ mong điều nghi ngờ của tại hạ không phải là sự thật.

Lão trầm tư một lát, ngoảnh đầu qua dặn dò Trịnh Trọng Hổ :

- Hiền đệ mau tập trung bang chúng đến Phân đàn nghe nghị sự.

Trịnh Trọng Hổ khom người vâng lời, vội vã ra khỏi khách đình. Hạ Long Tường dặn dò Dịch Hiểu Thiên :

- Dịch Đường chủ cùng bốn tòa đến cổ tự. Bốn tòa muốn cùng nàng ta nghị luận, đồng thời thừa cơ thăm dò nàng ta.

Lục Văn Phi đột nhiên thấy lão quyết định như vậy, giật mình kinh ngạc, khẩn trương hỏi :

- Bang chủ định vậy là có ý gì?

Hạ Long Tường lãnh đạm cười nói :

- Đến lúc đó tự biết giờ này không tiện nói rõ.

Trịnh Trọng Hổ đã cùng mấy người chủ yếu và mấy Đường chủ trong bang nội cùng nhau đi vào đại sảnh. Hạ Long Tường lại dặn dò :

- Hiền đệ thống lãnh mấy người này mai phục bốn bề cổ tự, nghe ám hiệu của ta mà hành sự.

Lão lại nói với Lục Văn Phi :

- Lần này lão phụ đến cổ tự, Lục huynh đệ cùng đi chăng?

Lục Văn Phi không biết lão muốn sanh sự gì, lưỡng lự nói :

- Nếu tiện tại hạ xin đi trước xem thử.

Hạ Long Tường mỉm cười :

- Sao lại không tiện. Việc không thể chậm trễ. Ta đi mau.

Dịch Hiểu Thiên khom người nói :

- Lục huynh đệ, mời!

Lục Văn Phi cũng vội vã khom người nói :

- Dịch Đường chủ là tiền bối, sao lại khách khí quá vậy!

Dịch Hiểu Thiên mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp là quý khách của bốn Bang, không cần khiêm nhường.

Ba người đều là cao thủ võ lâm, hành động nhanh nhẹn như gió, chỉ thấy ba bóng người nhoáng lên phi thân theo triền núi, chớp mắt đã đi bốn, năm dặm. Thời gian không quá một tuần trà đã đi đến cổ tự, nơi cư ngụ của Yên Sơn công chúa.

Hạ Long Tường đột nhiên thấp giọng nói :

- Không xong, chỉ sợ chúng ta đến trễ.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xung quanh chỉ thấy bốn bề cổ tự bóng người trùng điệp, hiển nhiên cổ tự đã bị vây chặt mà trong cổ tự toàn một màu tối đen, tịnh không có một chút động tĩnh, trong lòng chấn động nói :

- Hay là Bang chủ đã dự biết, có người tấn công cổ tự.

Hạ Long Tường nói :

- Đây là chuyện đương nhiên. Chúng ta mau qua đó xem thử.

Ba người cùng nhau bước đến cổ tự, không có một người lộ diện ngăn cản. Hạ Long Tường giơ tay gõ vào cửa cũng không có chút tiếng động nhưng bên trong dường như thấp thoáng bóng người. Hạ Long Tường nói :

- Chúng ta theo tường mà vào.

Dứt lời, lão nhón người vọt qua khỏi bức tường. Lục Văn Phi và Dịch Hiểu Thiên cũng phi thân theo.

Lục Văn Phi đối với cổ tự này đã thông thuộc đường lối nên giành bước lên trước, đi về phía lạc viện của Yên Sơn công chúa. Xa xa đã thấy bóng người thoáng động, mà ngọ phòng của Yên Sơn công chúa không chút sáng đèn.

Chàng là người vốn dễ bị kích động nên nói :

- Không xong, chắc là bọn Ngũ Độc bang đã phát động thế công.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Đừng gấp, xem bọn này là ai.

Lúc ba người vào đến Lạc viện, chỉ thấy đứng trong viện là nhóm người Xuyên Tây Trương môn và Kim Lăng Tạ gia nên vô cùng kinh ngạc...

Nhóm người này cũng đã nhìn thấy mấy người của chàng. Trương Nam bước lên trước nói :

- Tin tức của Hạ bang chủ nhanh thật.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Nói hay, nói hay. Không phải quý Môn càng nhanh hơn tại hạ sao?

Trương Nam nhất thời không đáp lời, chỉ cười sang sảng. Lúc này, Lục Văn Phi đã xem qua một lượt nhóm người ở hiện trường, trừ người của Trương, Tạ hai nhà ra còn có rất nhiều người chàng không biết.

Mỗi người đều căng thẳng đứng trong viện không biết đang chờ đợi điều gì. Hạ Long Tường chậm rãi bước đến trước mặt Tạ Thanh Văn vòng tay nói :

- Tạ huynh, nữ lang này có ở nội thất không?

Tạ Thanh Văn lạnh lùng nói :

- Hạ huynh đến đây phải chăng là để cứu giá?

Hạ Long Tường biết lão nói châm biếm, ha hả cười nói :

- Tạ huynh nghĩ như thế nào cứ nói như thế ấy, tại hạ không có gì để nói.

Tạ Thanh Văn “hừ” một tiếng :

- Nàng ta hiện ở nội phòng, Hạ huynh cứ tự tiện.

Hạ Long Tường đã sớm nhìn ra tình thế có vẻ sóng yên gió lặng nhưng thật ra đang ẩn chứa bão ngầm nên mỉm cười nói :

- Lúc này không vội. Chờ đến lúc cùng nhau đi vào, đương nhiên tại hạ sẽ có chuyện nói với nàng ta.

Tạ Thanh Văn cười, nghĩ thầm trong lòng :

- Họ Hạ này đã sớm cấu kết cùng yêu nữ, hôm nay cố ý giả vờ không biết, để ta xem cử động của lão thế nào.

Bọn người này không hẹn mà cùng nhau đến tất có mục đích nhưng không ai nói rõ ra.

Hạ Long Tường với Tạ Thanh Văn vốn xung khắc với nhau, qua lại vài câu đã lui ra. Trương nhị tẩu tính nóng, nhìn thấy đồng bọn đứng yên bất động, không còn nhần nại được nữa châu trượng hoành ngang, cười lạnh nói :

- Ả ẩn nấp không chịu xuất hiện, lẽ nào chúng ta chờ mãi nơi này.

Trương nhị tẩu nộ khí bùng bùng xông thẳng vào tự xá. Trương Nam thăm sợ Nhị tẩu gặp rủi ro vội vã nắm đầy ám khí Mai Vũ kim mang đuổi theo nói :

- Nhị tẩu cẩn thận, bọn chúng ám toán.

Trương nhị tẩu cười lạnh một tiếng, giơ cao châu trượng đập mạnh vào hai cánh cửa chạm khắc hoa văn đang đóng chặt. Sức lực của hai tay Nhị tẩu rất hùng hậu, một cú đập trượng không dưới ngàn cân, dù

cho thiết môn cũng không chịu nổi kích này, cánh cửa đã được mở rộng. Từ trong cuốn ra một luồng ám kinh, châu trượng như sấm sét của Nhị tẩu chạm phải ám kinh giống như chạm phải tường sắt bị đẩy vội lại. Trương Nam, Nhị tẩu cũng không dừng được phải thối lui hai bước.

Trương Nam chỉ sợ đối phương thừa thế tấn công, nắm Kim mang trong tay vội vàng ném đi, chỉ nghe bên trong cửa vang lên một giọng cười ha hả, đồng thời lại kích ra một luồng chưởng phong cuốn Mai Vũ kim mang bay loạn xạ trên không trung rồi từ từ rơi xuống đất. Cùng một lúc một bóng người nhoáng lên, bước ra một lão già cao lớn kỳ quái, hai tay chấp sau lưng, lạnh lùng “hừ” nói :

- Bọn hoang dã phương nào đến đây phá giấc ngủ của người ta?

Trương Nam ngăn người, mặt hơi chút biến sắc. Trương nhị tẩu hoành ngang châu trượng tiến lên hai bước nói :

- Người là người gì của yêu nữ?

Lão già liếc nhìn Nhị tẩu, cười nhạt nói :

- Xuyên Tây Trương môn tự xưng võ lâm tứ đại thế gia. Danh uy lực trọng. Ngày nay vừa gặp gỡ qua khiến lão phu vô cùng thất vọng.

Trương nhị tẩu vừa rồi đụng phải một chưởng của lão đã biết võ công đối phương cực cao, bà ta tuy tính tình nóng nảy cũng không dám đơn độc đối địch, nên tuy đối phương xuất ngôn bất kính cũng không dám ra tay.

Trương Nam nói :

- Tôn giá biết được Xuyên Tây Trương môn, liệu rằng không phải kẻ vô danh, xin thỉnh vấn tôn tính đại danh.

Lão già lãnh đạm nói :

- Lão phu từ lâu đã không đi lại trên giang hồ, danh tánh đã không còn nhớ nữa, đừng nhắc đến làm gì!

Hạ Long Tường sải bước đi lên, vòng tay cười ha ha :

- Thì ra là Đinh đại hiệp, thất kính, thất kính!

Lão già liếc Hạ Long Tường hỏi :

- Tôn giá là ai sao biết được Đinh mỗ?

Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ, Hạ Long Tường, hai mươi năm trước Đinh đại hiệp một thời hành hiệp Quan Đông, tại hạ từ lâu ngưỡng vọng.

Lão già suy nghĩ một chút chợt tỉnh ngộ nói :

- Thì ra là Hạ bang chủ, đã lâu không gặp.

Lúc này, quần hùng mới nghĩ đến một người, thì ra lão già này chính là người hai mươi năm trước nổi tiếng một thời ở Quan Đông, ngoại hiệu là Cửu Hiện Thần Long danh tánh Đinh Long, không biết vì sao hôm nay trở thành hộ vệ của nữ lang che mặt.

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Đinh đại hiệp đến Thái Hành từ lúc nào? Tại hạ một chút cũng không biết, thật là thần long thấy đầu không thấy đuôi!

Đinh Long đôi mắt lạnh lùng nhìn chung quanh lãnh đạm nói :

- Chư vị đang đến đây ý muốn làm gì?

37. Chương 37: Quần Hùng Cường Ép

Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ hy vọng gặp được Yên Sơn công chúa, hỏi nàng vài điều, thật không có ý khác.

Đinh Long không đáp lại, lão đối mặt với quần hùng, lạnh lùng nói :

- Ý bọn người đến đây có giống Hạ bang chủ không?

Tạ Thanh Văn tuy chưa từng gặp qua Đinh Long nhưng cũng đã nghe danh từ lâu, chậm rãi đáp :

- Có thể nói như vậy.

Đinh Long lộ vẻ bức dọc, “Hừ” một tiếng nói :

- Công chúa đã nghỉ ngơi rồi. Đêm nay không tiếp khách. Mời chư vị trở về.

Trương nhị tẩu lạnh lùng nói :

- Ngủ rồi cũng phải gọi ả dậy. Ta không thể chờ lâu thêm được nữa.

Đinh Long lãnh đạm đáp :

- Nói không tiếp khách là không tiếp khách. Tốt nhất chư vị nên thức thơi để tránh tự chuốc phiền hà.

Trương nhị tẩu đại nộ nói :

- Không gặp thì không đi. Mau nhường đường cho ta.

Châu trượng liền điếm tới đâm thẳng vào ngực lão giả. Đinh Long cười lạnh một tiếng, hữu thủ đã nắm chặt lấy châu trượng. Thúc này thần tốc tuyệt luân, những người ở hiện trường đều là võ lâm cao thủ mà không một người nào thấy rõ lão ra tay thế nào.

Châu trượng bị người nắm chặt, Trương nhị tẩu hét to một tiếng dùng hết sức giật nhưng mà châu trượng chẳng mấy may nhúc nhích.

Trương Nam vội vã ngằm tung một nắm Kim mang. Một luồng Kim mang phủ về phía mặt của Đinh Long. Tay của Đinh Long đang thi thố nội lực với Trương nhị tẩu, đột nhiên thấy Trương Nam thi triển ám khí vội nghiêng mặt qua bên, Kim mang đã xẹt ngang tai nhưng trong tích tắc lão phân tán tinh thần, Trương nhị tẩu đã giật mạnh châu trượng thâu về.

Từ khi Trương nhị tẩu đến Thái Hành đến nay mấy lần bị nhục, tính khí hung tàn nổi dậy, châu trượng vừa đoạt về đã dồn toàn lực công đến. Đột nhiên bóng người loang loáng đã xuất hiện thêm hai người bên cạnh Đinh Long, bên trái là Ô Văn Hoa, bên phải là Đơn Du Quỳnh Châu. Hai người ôm trường kiếm. Quỳnh Châu xòe tay chỉ ra nói :

- Người muốn động thủ với sư phụ ta, bản cô nương sẽ bồi tiếp người.

Trương nhị tẩu ngăn người. Bà ta ngạc nhiên không ngờ rằng Đinh Long là sư phụ của Quỳnh Châu. Càng không ngờ rằng bọn họ là người cùng đường với Yên Sơn công chúa. Trương Nam truyền âm nói với Nhị tẩu :

- Nhị tẩu, không nên nóng vội, dù cho có khuất phục được họ cũng bắt quá là tìm cơ hội cho kẻ khác. Chúng ta không nên phạm sai lầm.

Trương nhị tẩu cũng là lão giang hồ, việc này sao lại không biết, chỉ vì tính tình quật cường không thể nhịn nhục. Tai nghe truyền âm của Trần Nam, trong lòng biết là có lý nhưng đã không còn cách rút lui nên chớp mắt hai ba lần, rồi nói :

- Hay lắm, thì ra bọn người cùng phái.

Bà giờ trượng định tấn công thì nghe từ nội phòng vang ra một giọng nói ngân nga, lãnh lút :

- Người nào ồn ào bên ngoài vậy?

Đinh Long vội vã bước qua bên hai bước, khom người tiếp nghinh, Văn Hoa và Quỳnh Châu đã vội lui về bên sư phụ, không lý đến Trương tẩu.

Trương nhị tẩu thâu châu trượng, giương mắt nhìn xem từ trong nội phòng ba người khoan thai đi ra. Người đi đầu chính là Yên Sơn công chúa mà mọi người đang muốn gặp, phía sau là hai nữ tỳ Lộng Ngọc và Thái Phồn.

Yên Sơn công chúa nhân quang nhìn quét xung quanh nói :

- Các người nửa đêm đến đây tìm ta muốn hỏi điều gì?

Hạ Long Tường ho khan hai tiếng nói :

- Bọn lão hủ mong muốn minh bạch được thân phận của cô nương.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Bản Công chúa có phải là hậu nhân của Tiên vương hay không, dường như cùng chư vị vô can. Theo ta không cần phải hỏi.

- Tình thế trước mắt vô cùng hỗn tạp, cô nương đừng nên ngộ nhận.

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta biết rồi, sau khi các người hiểu rõ thân phận bổn cung sẽ đoạt đi cuốn bí kíp đó, có phải vậy không?

Tạ Thanh Văn bước lên hai bước nói :

- Cuối cùng nàng có phải là hậu nhân của Tấn vương hay không? Đến Thái Hành vì lý do gì?

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Bản Công chúa là ai bắt tất các người tra hỏi. Vì sao đến Thái Hành các người cũng không có quyền xen vào.

Tạ Thanh Văn nổi giận nói :

- Tấn vương là nhất đại hiền vương, bọn ta không thể đứng nhìn di vật của người rơi vào tay kẻ gian. Nhất định phải điều tra cho rõ.

Yên Sơn lãnh đạm nói :

- Theo như vậy thì các người đến đây là có hảo ý.

Hạ Long Tường nói :

- Theo lão phu biết, di vật đã rơi vào tay kẻ gian, hy vọng cô nương nói rõ thân phận.

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta thừa nhận là hậu nhân của Tấn vương, các người còn muốn gì.

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Xin hỏi cô nương là nữ nhi của thứ phi hay là vương phi?

Yên Sơn nói :

- Chỉ cần không phải giả mạo là được rồi, sao còn hỏi những điều như vậy?

Quần hùng vốn có ý bắt nàng rồi bức nàng giao ra bí kíp. Mọi người đều âm thầm suy tính không thể đơn độc mà bắt được nàng, định cùng nhau liên minh. Giờ đây Yên Sơn công chúa tự nhận là hậu nhân của Tấn vương, quần hùng không dám mạo phạm ra tay.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Vừa rồi, khí thế các người hùng hực, sao giờ không ai lên tiếng?

Tạ Thanh Văn sầm mặt nói :

- Xin hỏi cô nương, người có quan hệ gì với Bích Trần trang?

Yên Sơn thông thả nói :

- Bản Công chúa không biết Bích Trần trang là ai. Người hỏi để làm gì?

Tạ Thanh Văn nói :

- Lão hủ cảm thấy bọn này ẩn cư nơi thâm sơn không phải là nơi cày bừa sinh sống, tất có dụng ý.

Yên Sơn công chúa nói :

- Người thấy sơn trang chúng khả nghi vì sao lại cùng chúng hợp tác, phải chăng trọng lợi trước mắt mà quên đi tất cả.

Tạ Thanh Văn đỏ mặt nhất thời không lời giải đáp. Lục Văn Phi đứng lặng yên hồi lâu, lúc này mới nhận thấy thì ra quần hùng đến đây muốn áp bức Yên Sơn công chúa, chàng thấy quá bất mãn bước lên nói :

- Quả cô nương là hậu nhân Tấn vương?

Yên Sơn mỉm cười đáp :

- Vì sao người cũng hoài nghi?

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Tại hạ không phải hoài nghi mà vì thấy rằng nhóm người này không đi tìm người tập kích họ ở mật cốc mà đến đây tìm cô nương, thật khiến người ta khó hiểu.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Việc này quá rõ ràng. Bọn họ tìm ta chỉ vì quyền bí kíp mà thôi.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng chưa có được bí kíp, dù cho lấy được cũng là vật quy nguyên chủ, người khác không được tồn tâm chiếm đoạt.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Việc này không cần người lo. Ta còn có lời hỏi bọn chúng.

Mục quang nàng quét bốn bề rồi nói :

- Tiên vương thông minh trí tuệ mưu trí hơn người, quả thật lão nhân gia từng lưu lại bí kíp, đáng tiếc quyền bí kíp này đến nay thất lạc nơi nào không rõ, ngay cả ta cũng không biết đã rơi vào tay ai.

Tạ Thanh Văn nói :

- Lời này thật sao?

- Bản Công chúa chưa từng nói dối, nhưng bản cung đã có chút manh mối, tin rằng không lâu sẽ tìm thấy.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Không phải cô nương đang giữ mật đồ bảo tàng sao? Lẽ nào, đã khai quật lại không thấy bí kíp?

Yên Sơn lắc đầu nói :

- Bản cung chưa phát hiện bảo tàng, cũng chưa thấy bí kíp nghĩ rằng bảo tàng đã bị người nhanh chân đoạt trước.

Hạ Long Tường nói :

- Từ mật cốc không phải cô nương đã mang ra tám rương bảo vật sao?

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Đó là những thứ bản cung đã lấy từ trong cổ lăng ra, không phải là bảo tàng thật.

Tạ Thanh Văn nói :

- Cô nương có thể từ trong cổ lăng lấy ra bảo vật, vậy nhất định quen biết người Cổ Lăng?

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Trong cổ lăng là những người gì đến nay bản cung còn chưa biết. Những bảo vật này chỉ là thừa cơ bọn chúng canh giữ sơ suất, ta âm thầm lấy được.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Nói như vậy, di bảo Tần vương nhất định ở trong cổ lăng.

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Việc này bản Cung chúa đang điều tra sẽ có một ngày tìm ra manh mối. Người trong cổ lăng nhất định không phải là nhân vật có hảo tính. Ta biết các người vì bảo tàng mà đến, vào nơi hiểm địa, đương nhiên không muốn về không. Chỉ vì người Cổ Lăng cũng có mục đích của chúng, các người cũng sớm nên chuẩn bị.

Trương Nam chen lời nói :

- Tại hạ là người thô lỗ không quen ăn nói quanh co, xin hỏi cô nương, năm đó Tần vương chôn giấu những bảo vật này đã đem bản đồ giao phó cho ai?

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Tiên vương trí tuệ siêu nhân, đối với việc hậu sự đã sớm an bài chu tất. Mật đồ của bản cung cũng chính là gia sư giao cho.

Lục Văn Phi không nhịn được chen lời nói :

- Như thế thì thật kỳ lạ, theo tại hạ được biết Tần vương đã chia mật đồ làm ba phần, giao cho ba người bảo quản, phải có ba người này đối chiếu mới tìm ra nơi chôn giấu bảo tàng?

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Người đã biết ít nhiều, không cần người nói chen vào.

Lời nói này chạm vào lòng tự ái của Lục Văn Phi khiến chàng biến sắc.

Trương Nam hỏi tiếp :

- Vậy xin hỏi cô nương, lệnh sư là cao nhân phương nào?

Yên Sơn thông thả nói :

- Gia sư trước nay cư trú ở Yên Sơn.

Hạ Long Tường chợt nghĩ đến một người, tâm thần chấn động.

Lúc này phía ngoài cô tự rầm rập bước chân vang đến, kéo đến một đoàn nhân mã bày khai tả hữu hai bên trước Công chúa. Một vị đại hán mặc áo bào, cùng đi có một lão giả mặc áo bào chậm rãi bước vào đi thẳng đến trước mặt Yên Sơn công chúa khom người nói :

- Phụng mệnh chủ nhân đến đây nghênh tiếp Công chúa. Thỉnh Công chúa lập tức khởi hành.

Yên Sơn lạnh lùng nói :

- Chủ nhân các người là ai?

Đại hán áo bào cung kính đáp :

- Thỉnh Công chúa kiến diện sẽ rõ, giờ này không tiện phụng cáo.

Yên Sơn công chúa nói :

- Chủ nhân các người hồ đồ đón tiếp người như vậy, liệu rằng bản Cung chúa sẽ đi sao?

Đại hán áo bào khom người nói :

- Chủ nhân tin tưởng Công chúa sẽ đi.

Yên Sơn cười nhạt nói :

- Coi như lão ta đoán đúng, bản Công chúa sẽ đi.

Đại hán áo bào nói :

- Tiểu nhân ở ngoài chờ đợi.

Rồi cùng Hắc bào lão giả quay người bước ra khỏi chùa.

Yên Sơn công chúa dặn dò Đinh Long :

- Đinh lão tiên bối cùng lệnh đồ ở lại. Bản cung đã có Lộng Ngọc, Thái Phồn hộ tống.

Đinh lão kinh ngạc nói :

- Công chúa đơn thân khởi hành thật quá mạo hiểm.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bọn chúng không dám làm gì bản cung đâu?

Đinh Long lại nói :

- Công chúa là thiên kim chi thể, sao tùy tiện mạo hiểm. Chờ lão đi trước truyền ngôn khiến hấn đến đây kiến diện.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Bản cung chủ ý đã định, không cần nhiều lời.

Đinh Long tai nghe Công chúa nói như vậy, bất đắc dĩ phải lui ra mà nét mặt còn đầy vẻ khó xử. Lục Văn Phi lại chen lời :

- Đến nghênh đón Công chúa phải chăng là người của phái Cổ Lăng?

Yên Sơn công chúa nói :

- Không sai. Từ lâu bản cung đã có chủ ý xem chúng là ai, nay có người trực diện nghênh tiếp, bản cung không thể không đi.

Lục Văn Phi nói :

- Cổ lăng cơ quan trùng trùng, Công chúa không sợ rơi vào bẫy sập sao?

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta không cảm thấy chuyện đi này có gì bất ổn.

Hảo ý của Lục Văn Phi nàng không hề quan tâm đến nên chàng không hài lòng nói :

- Nói như vậy tại hạ đã nhiều lời rồi.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản cung không trách ý tứ của người.

Gót sen nàng thoăn thoắt, thoảng chốc đã bước ra ngoài. Thành linh Tạ Thanh Văn bước lên ngăn Yên Sơn công chúa lại nói :

- Nàng không thể đi.

Yên Sơn công chúa cười cười hỏi :

- Lão cũng khuyên ta đừng đi sao?

Tạ Thanh Văn sầm mặt nói :

- Không sai. Lúc này không thể để nàng đi.

Yên Sơn công chúa cố ý kinh ngạc nói :

- Tại sao không thể để cho ta đi?

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Rõ ràng các ngươi là một đảng, dùng kế này để thoát thân. Ngươi tưởng lão phu không nhìn ra sao?

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Bốn cung thích đi đâu thì đi, ai có thể cản trở được ta.

Có rất nhiều âm thanh cất lên :

- Ngăn cản cô nương không phải chỉ có một người, nàng hãy tự lo liệu.

Yên Sơn công chúa quét mắt nhìn bốn bề :

- Còn ai muốn ngăn cản bốn cung, mau đến đây.

Xuyên Tây Trương môn đồng minh với Tạ gia nên Trương nhị tẩu cùng Trương Nam song song bước lên nói :

- Lão thân cũng khuyên cô nương đừng đi là hay nhất.

Yên Sơn mỉm cười nói :

- Bọn ngươi lưu bốn cung lại để làm gì?

Tạ Thanh Văn nói :

- Lão phu cả gan thỉnh cô nương đến hành quán của bốn Môn, lão phu quyết tận lực bảo hộ an toàn tuyệt đối cho cô nương.

Yên Sơn công chúa nhếch mép cười hỏi :

- Thật sao?

Tạ Thanh Văn “Hừ” một tiếng nói :

- Tạ mỗ là người nói một là một quyết không thay đổi.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói với mọi người :

- Bản cung quyết định đến Kim Lăng Tạ gia làm khách, ai có ý kiến gì khác không?

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Cô nương có quyền quyết định hành động của mình. Lão hủ đâu dám dị nghị.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Như vậy bản cung cáo từ.

Dứt lời nàng dẫn hai nữ tỳ bước ra khỏi cổng chùa.

Đại hán áo bào bước lên khom người nói :

- Thỉnh Công chúa lên kiệu.

Yên Sơn công chúa khoát tay nói :

- Hiện giờ không được rồi. Bốn cung phải đến Kim Lăng Tạ gia làm khách.

Đại hán áo bào ngăn người nói :

- Công chúa đã thay đổi chủ ý?

Yên Sơn công chúa ra vẻ bất đắc dĩ nói :

- Chẳng qua bốn cung gặp chuyện chẳng đáng dừng mà thay đổi chủ ý. Các người thành ý đến mời ta, ta khước từ thật không phải lệ.

Đại hán áo bào nhường đôi mày rậm nói :

- Chỉ cần không phải chủ ý của Công chúa, tiểu nhân sẽ có biện pháp.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Ta có thể biết biện pháp của người là gì không?

Đại hán áo bào cao giọng nói :

- Công chúa chỉ việc lên kiệu, ai dám cản trở sẽ biết tay tiểu nhân.

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Hảo đại khẩu khí. Lời nói của người là chỉ ai vậy?

Đại hán áo bào chớp mắt nói :

- Ai cũng được.

Tạ Thanh Văn đại nộ cất tay lên đẩy ra một chưởng, một luồng kinh lực thuộc hàng đại gia thâm hậu cuộn cuộn ra.

Đại hán sầm mặt cất tay nghênh tiếp kinh chưởng này. Hai luồng chưởng phong gặp nhau. Song phương đều bị chấn động tâm thần.

Tạ Thanh Văn thân phận Môn chủ một phái, đối phương chỉ là một tên sai dịch, chưa hề biết tên tuổi lại tiếp được một chưởng của lão, khiến lão thập phần kinh ngạc.

Đại hán áo bào vốn không xem quần hùng ra gì, sau khi nghênh tiếp một chưởng mới biết rõ danh tiếng của đối phương không phải tự nhiên mà có, nên không dám tự tiện ra tay.

Trương nhị tẩu đã dồn nén khí tức bấy giờ mới tìm được cơ hội phát tiết. Châu trương nghênh ngang bước lên nói :

- Đêm nay lão thân không mời được Công chúa trở về là không xong. Ta muốn xem ai cản trở.

Hắc bào lão giả phi thân ngang đường cười lạnh nói :

- Người dám đến Thái Hành tung hoành thật là không biết lượng sức.

Trương nhị tẩu phản nộ nói :

- Lão thân vốn không thích đấu khẩu, muốn động thủ cứ rút binh khí ra.

Hắc bào lão giả “Hừ” lớn một tiếng thủ chưởng chậm rãi phát lên. Song phương đang ở trong thế kiếm tuốt cung trương, bất ngờ ở trong bóng tối vang lên giọng nói trong trẻo của một đồng tử :

- Chủ nhân bảo các người đón khách, không bảo các người động thủ.

Hắc bào lão giả cùng đại hán áo bào vội vã lui ra sau, khom người đứng hai bên không dám lên tiếng. Chỉ thấy một bóng người loáng lên, xuất hiện một thanh y tiểu đồng.

Nhìn thấy tình thế ở hiện trường, tiểu đồng quay mặt hỏi đại hán áo bào :

- Bọn này làm gì vậy?

Đại hán khom người nói :

- Bọn chúng đều là nhân vật hữu danh của võ lâm Trung Nguyên, ý muốn bắt lấy Yên Sơn công chúa.

Tiểu đồng nói :

- Người không nói rõ với họ chủ nhân chân thành cung thỉnh Công chúa sao?

Đại hán đáp :

- Bọn họ đều biết cả nhưng kiên quyết đòi đưa Công chúa đi.

Tiểu đồng nói :

- Nói như vậy bọn họ có ý đối địch với chúng ta rồi.

Đại hán đáp :

- Đại khái là như vậy.

Tiểu đồng lớn tiếng :

- Hoặc giả bọn chúng chưa biết lợi hại, người nói rõ đó là bọn chúng tự tìm tử lộ.

Trương nhị tẩu nổi giận biến sắc, Trương Nam vội vã kéo bà ta lại. Yên Sơn công chúa quay qua bọn nữ tỳ nói :

- Lộng Ngọc, người đưa ta vào phòng nghỉ, ta không muốn đi đâu cả.

38. Chương 38: Trục Hổ Trừ Ma

Đại hán vội nói :

- Xin Công chúa nể mặt. Nếu Công chúa không đi, tiểu nhân sẽ đắc tội với gia chủ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Chủ nhân người quá nông cuồng tự đại, muốn mời được bốn cung phải đích thân đến đây. Sao chỉ phái mấy kẻ hạ nhân?

Đại hán vội nói :

- Đây là kiệu hoa của chủ nhân thường dùng, việc này cũng như người đích thân đến đây.

Yên Sơn công chúa lắc đầu, dựa vai của Lộng Ngọc quay người đi vào. Tiểu đồng thấy vậy trong lòng khản trương phi thân đến.

Lục Văn Phi đứng cách Yên Sơn không xa, chàng cho rằng hấn muốn động thủ. Song chuông giờ lên, trầm giọng nói :

- Mau trở lại.

Tiểu đồng trợn mắt nói :

- Chính là người tìm cái chết.

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Niên kỷ thiếu nhi sao không có chút giáo dục?

Tiểu đồng khoát tay nói với đại hán áo tím :

- Tên này quá ngạo mạn. Giết chết hấn cho ta.

Đại hán hét to lên một tiếng, rút ra một thanh Loan đao, trên sống đao có chín cái khuyên bằng bạc, rung động trong gió phát lên những tiếng chói tai.

Quần hùng ở hiện trường vừa thấy loạt Loan đao này nhất loạt chấn động tâm thần. Lục Văn Phi sắc mặt nghiêm trọng, từ từ tuốt kiếm khỏi vỏ rồi bước vào hiện trường.

Song phương ngăm vận nội công chuẩn bị ra tay.

Đột nhiên từ trong cổ tự một người phi thân đến, cao giọng nói :

- Lục huynh, xin lui ra để đó cho tại hạ.

Lục Văn Phi ngẩng đầu thì thấy Ô Văn Hoa lăm lăm trường kiếm trong tay bước đến, biết gã muốn rửa mối nhục chiến bại lần trước, thế nên chàng thu kiếm lùi ra.

Tiểu đồng nhìn thấy kẻ mới đến là Ô Văn Hoa nên nói :

- Tên này là đồ đệ của Đinh Long không được tha cho hắn.

Ô Văn Hoa không nói một lời, mục quang chú định vào đại hán áo bào, từ từ bày khai một kiếm thức.

Lục Văn Phi quan sát thấy thế cầm đao của đại hán quả là khởi thủ thức của Loan đao, lại thấy Ô Văn Hoa triển khai một kiếm thức cực kỳ hiếm thấy, hình thức hết sức cổ quái. Chàng thâm hiểu kiếm đạo, âm thầm nghiên cứu thức này, thấy thức này không giống thế công cũng chẳng giống thế thủ, thập phần ảo diệu, cao thâm khó hiểu.

Đại hán áo bào dường như cũng không đoán được kiếm thức này là gì nên không dám mạo thất tấn công. Song phương gườm nhau hơn một tuần trà. Đại hán chợt hét to một tiếng, đao thức thoáng thay đổi thành thủ thức khác.

Lục Văn Phi hiểu rõ từng chiêu thức của Loan đao, vừa thấy chiêu này cũng hoang mang không hiểu, tự biết sở học của mình chỉ là cái biết bên ngoài, còn chưa lãnh ngộ toàn bộ tinh ảo của đao pháp. Cảm thấy lo sợ thay cho Ô Văn Hoa.

Ô Văn Hoa lúc này cũng cảm thấy khó đối phó đang tự tìm đối sách, đại hán đã hét to một tiếng, Loan đao loáng lên từ trên đầu Văn Hoa bổ xuống.

Cao thủ xuất chiêu không thể để một chút phân tâm. Lúc Ô Văn Hoa đang lưỡng lự suy tính, đối phương đã phát động thế công, chớp mắt thế “Lôi Đình Vạn Quân” của Loan đao đã bổ đến, Ô Văn Hoa đành phải vội vã cự kiếm lên nghênh đón.

Đại hán thấy khí thế cử kiếm của đối phương không phải tầm thường, Loan đao đại biến đâm vào ngực đối phương. Ô Văn Hoa không ngờ rằng đao thế dũng mãnh của nó như vậy lại có thể bất ngờ thay đổi vị trí nên cũng vội tập trung công lực hoành kiếm ngang mà chống đỡ.

Chỉ nghe một tiếng “Keng” vang lên trường kiếm văng khỏi tay, người cũng bị đao thế hùng hậu chấn động thoái lui hai bước.

Lục Văn Phi vừa thấy Văn Hoa dùng nguyên thức mà đối địch đã biết không xong, vội vã bước lên ý muốn xuất thủ ứng cứu nhưng song phương giao thủ không chỉ cực nhanh mà thời gian quá ngắn, đương lúc chàng đến bậc thêm thì trường kiếm Ô Văn Hoa đã gãy, chàng vội xòe tay chụp lấy.

Thình lình đao quang lại lóe lên, đao thứ ba của đại hán đã đến, cước bộ của Văn Hoa còn chưa ổn định, đao quang đã đến đỉnh đầu, thân pháp dù có uyển chuyển như rồng uốn khúc cũng khó mà tránh khỏi kích này. Ô Văn Hoa đành phải vận dụng công lực, giơ tay trái đỡ lên một chưởng, chỉ nghe “hự”

một tiếng, cánh tay tả đã bị Loan đao chém đứt máu tuôn xối xả.

Những người võ lâm xuất chiêu, chỉ cần đối phương bại trận sẽ thôi truy kích nhưng đại hán lại có hành vi đuổi tận sát tuyệt không chỉ khiến Lục Văn Phi phẫn hận mà quần hùng ở hiện trường cũng đều bị kích động.

Trương nhị tẩu hét lớn :

- Thất phu, ép người thái quá.

Châu trượng cất lên bổ về phía trước.

Sau khi đại hán đã thương Ô Văn Hoa, thì sắc diện cũng đã một màu trắng bệch, thân hình lão đảo, xem dáng vẻ đã không thể chiến đấu được nữa, cũng chính là lúc Trương nhị tẩu bổ châu trượng đến.

Một bóng người loáng lên, hắc bào lão giả đã hoành đao đứng chặn phía trước của đại hán.

Tính tình Trương nhị tẩu tuy bạo phát nóng nảy nhưng cũng là người có suy nghĩ, vừa thấy hắc bào lão giả xuất hiện lập tức thân hình dừng lại không dám sơ suất xông lên.

Lúc này, Lục Văn Phi đã điểm vào ba huyệt của Văn Hoa tạm thời cầm máu. Ô Văn Hoa đã định thần, dùng tay bịt vào vết thương, quay người vội vã chạy đi.

Lục Văn Phi vội vã gọi :

- Ô huynh....

Nhưng Ô Văn Hoa đã đi mất từ lâu.

Yên Sơn công chúa im lặng đứng cạnh thêm, mắt thấy đối phương xuất thủ quá độc, dường như đã kích khởi nộ hỏa của nàng, chỉ nghe nàng cười lạnh hai tiếng nói :

- Trương Nam mau gọi Nhị tẩu của lão đến đây, bảo Công chúa có điều muốn hỏi.

Trương Nam đang lo sợ Nhị tẩu không có cách hóa giải đao pháp của đối phương nghe được lời này như bắt được vàng, vội vã bước lên gọi :

- Nhị tẩu, Công chúa có chuyện dặn dò.

Trương nhị tẩu lúc này trán đã đầm mồ hôi, cảm thấy dựa vào năng lực của mình không có cách chống đỡ đao pháp của đối phương. Vừa nghe lời nói như cát đi gánh nặng thả ra một hơi dài thoái lui mấy bước.

Yên Sơn công chúa bước xuống bậc thềm chỉ vào thanh y tiểu đồng nói :

- Ai bảo các người sử dụng đao pháp này?

Thanh y tiểu đồng có vẻ cung kính với Yên Sơn công chúa vội khom người đáp :

- Đây chính là công phu của bốn Môn.

Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Người cho rằng trên giang hồ không có người hóa giải được đao pháp này phải không?

Tiểu đồng lại khom người nói :

- Trước mặt Công chúa tự nhiên chỉ đáng một trò cười.

Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng :

- Ngoài miệng người nói là vậy, nhất định trong lòng còn chưa phục đúng không?

Tiểu đồng nhếch miệng định nói lại thôi. Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Bản cung cho hai nữ tỳ Lộng Ngọc và Thái Phồn cùng bọn chúng động thủ. Đồng thời, bản cung cho hai người biết trước, thức thứ nhất khởi Loan đao của bọn người thường sử dụng “Phong Hành Thao Yên” bọn nữ tỳ sẽ sử dụng một thức “Kháng Thủy Lưu Châu” hóa giải. Lúc này các người nhất định đổi thành chiêu “Quý Khốc Thần Kinh”, bọn nữ tỳ ta dùng “Vạn Gia Sinh Phật” nghênh chiến. Các người bị khống chế, đương nhiên sẽ sử dụng thức “Cuồng Triều Nộ Lãng” cuồng vọng muốn cướp thời cơ nhưng mà lực đao đã giảm, bọn nữ tỳ chỉ cần kiếm chiêu biến đổi... hậu quả thế nào còn khó tưởng tượng.

Lời nói của nàng chậm rãi mà rõ ràng nhưng lại khiến sắc mặt của tiểu đồng càng lúc càng khấn trương theo từng lời nói của nàng. Đến lúc nàng đã dứt lời, tiểu đồng mới sực tỉnh, thở dài một hơi hồi lâu mới nói :

- Tiểu nhân chỉ vì phụng mệnh của gia chủ, sao dám đối địch cùng Công chúa?

Yên Sơn công chúa nói :

- Đâu phải không dám mà chỉ vì không có cách thắng nên đành phải buông tay.

Tiểu đồng nói :

- Thời gian không còn sớm nữa, kính thỉnh Công chúa lên kiệu.

Yên Sơn công chúa cười lạnh :

- Hồi báo với chủ nhân các người, đêm nay bổn cung không muốn đi.

Tiểu đồng không dám miễn cưỡng, nói :

- Công chúa đã không nể mặt, tiểu nhân đành phải trở về phụng mệnh.

Yên Sơn công chúa nói :

- Đi đi. Nếu chủ nhân các người có thành ý, cứ đích thân đến đây.

Tiểu đồng không dám nói nhiều, khom người thi lễ rồi lãnh đạo đồng bọn đi khỏi.

Trương nhị tẩu hừ một tiếng nói :

- Để bọn chúng đi như vậy thực quá dễ cho chúng.

Yên Sơn không lý gì đến bà ta, nàng nói với Tạ Thanh Văn :

- Không phải Tạ môn chủ muốn mời ta đến Phân đàn của quý Môn sao?

Tạ Thanh Văn nói :

- Công chúa đã muốn nghỉ ngơi, lão hủ không dám miễn cưỡng.

Yên Sơn công chúa nghiêm mặt nói :

- Lần này bổn cung muốn đến hành quán của quý Môn.

Tạ Thanh Văn ngạc nhiên ngoài ý nghĩ, hỏi :

- Quả thực Công chúa muốn đi sao?

Yên Sơn công chúa mỉm cười :

- Thế nào không hoan nghênh sao? Cũng được.

Tạ Thanh Văn cười nhạt :

- Quý khách giáng lâm, lý lẽ gì mà không hoan nghênh?

Yên Sơn lại mỉm cười nói tiếp :

- Các người không sợ gặp phải hoạn nạn sao?

Tạ Thanh Văn nói :

- Tình hình trước mắt phức tạp, bổn phái đã nhập cuộc sao lại sợ hoạn nạn.

Yên Sơn nói với Hạ Long Tường :

- Hạ bang chủ có muốn cùng với bổn cung đi đến Tạ môn làm khách không?

Hạ Long Tường nói :

- Nếu Tạ môn chủ không chối từ, đương nhiên lão hủ phụng mệnh Công chúa.

Tạ Thanh Văn nói :

- Tệ nhân thỉnh Công chúa giá lâm là muốn Công chúa chỉ giáo đối sách với phái vô lăng nhưng bất kỳ đồng đạo nào tham gia cũng đều hoan nghênh.

Yên Sơn công chúa ngoảnh mặt mỉm cười hỏi Văn Phi :

- Ý của người thế nào?

Lục Văn Phi vốn bất mãn Tạ Thanh Văn lắc đầu nói :

- Tại hạ muốn đi xem thương thế của Văn Hoa, cho nên không đi cùng.

Yên Sơn công chúa cũng không miễn cưỡng, khoát tay áo ra hiệu. Hai phụ nhân tráng kiện đã cử kiệu đến trước cửa, nàng thông thả bước lên.

Tạ Thanh Văn bước lên trước dẫn đường nói :

- Chư vị xin theo lão phu.

Thế là đoàn người cùng đi theo chiếc kiệu, thoảng chốc đã mất hút bóng hình.

Lục Văn Phi sau khi đưa Yên Sơn cùng đoàn người đi rồi, vội vã trở vào trong cổ tự vào trong khách phòng tìm kiếm Đình Long cùng huynh muội Văn Hoa đều không thấy. Mọi nơi đều vắng vẻ, chàng cảm thấy kinh ngạc nghĩ thầm :

- Hành tung của họ sao thâm mật như vậy.

Đang lúc trầm tư, đột nhiên như đã phát giác chuyện gì, quay người lại nhìn thì thấy Vương Tôn chấp tay sau lưng đứng ngoài cửa, chàng mừng vui hỏi :

- Đại ca đến lúc nào vậy?

Wương Tôn mỉm cười nói :

- Đến đã lâu rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca đến thật đúng lúc. Tiểu đệ có nhiều việc mê muội, muốn thỉnh đại ca chỉ giáo.

Wương Tôn gật đầu nói :

- Nơi đây không phải chỗ đàm thoại. Đi theo huynh.

Wương Tôn dẫn Lục Văn Phi ra khỏi cổ tự đi đến một tiểu ni am cực kỳ yên tĩnh dừng chân lại nói :

- Gần đây ngu huynh dừng chân ở chốn này, cảm thấy rất thanh nhàn.

Lục Văn Phi quan sát ni am, tuy qui mô nhỏ bé nhưng ở trong một khe núi nghiêng nghiêng, không chút bụi trần rất u tĩnh khiết. Bọn bốn nữ tỷ Xuân Mai thấy chủ nhân về tiến đồng loạt từ trong nội am bước ra nghinh tiếp, gặp Văn Phi chào hỏi “Nhị gia”.

Wương Tôn dẫn Văn Phi vào trong khách phòng hỏi :

- Mấy ngày nay hiền đệ đã làm những gì?

Lục Văn Phi không che giấu đem sự tình đã trải qua trước sau kể qua một lượt.

Wương Tôn trầm ngâm một lát nói :

- Đại ca muốn biết chí hướng của hiền đệ.

Lục Văn Phi ngẩn người nói :

- Trừ việc muốn báo thù ra, tiểu đệ không có sở cầu khác.

Wương Tôn lại nói :

- Một người lập thân trên đời, lẽ nào chỉ có chí hướng báo thù, tạ ân thôi sao?

Lục Văn Phi nói :

- Đương nhiên không phải, nhưng mệnh đồ của tiểu đệ đa hung, cuộc đời thường gặp hung hiểm, nên không thể không làm vậy.

Wương Tôn nói :

- Nếu đệ đã phục thù báo ân rồi thì sẽ làm gì?

Lục Văn Phi nói :

- Đệ sẽ đem quãng đời còn lại hành đạo giang hồ vì đồng đạo vô lâm thiên hạ mà dốc hết tâm lực.

Wương Tôn cười nhạt nói :

- Một người muốn thành công phi thường phải lập chí phi thường. Hiền đệ thiên tính kỳ tài sao tự cam lòng mà bỏ đi chí hướng lập thân trong đời.

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca quá khen.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Trước nay ngu huynh chưa từng dễ dàng xưng tụng người ta. Lời của huynh nói là sự thật.

Lục Văn Phi cảm thấy ngượng ngùng nhất thời không biết đối đáp thế nào. Vương Tôn lại nói :

- Tình thế Thái Hành phức tạp vạn phần, nếu hiền đệ có thể vì võ lâm mà ra tay hành đạo.

Lục Văn Phi nói :

- Chính vì cục thế trước mắt mà tiểu đệ khó xử mong đại ca chỉ điểm ít nhiều.

Vương Tôn suy nghĩ một lát :

- Việc Thái Hành cũng có thể nói là tiếp tục biến cố của cung vi năm đó, tuy lúc này chưa có lực lượng chính thức nào hành động nhưng đã khiến chấn động cả võ lâm.

Lục Văn Phi chen lời nói :

- Trước sau tiểu đệ cũng không rõ mục đích của người Cổ Lăng là gì?

Vương Tôn nói tiếp :

- Môn khách của phủ Tấn vương năm đó xem như phân làm hai phái, một phái là Thanh Lưu, một phái là Công Lợi.

Lục Văn Phi ngơ ngác hỏi :

- Cái gì là Thanh Lưu, cái gì là Công Lợi?

Vương Tôn nói :

- Thanh Lưu là chỉ các vị cao tăng, đại hiệp ẩn dật bình nhật không bàn đến chuyện tranh chấp giang hồ mà chỉ bàn về cầm kỳ, thư hoạ, tuyệt không có dụng ý khác. Chủ trương của Công Lợi thì khác hẳn, họ muốn một mặt Tấn vương làm Minh chủ võ lâm đồng thời hy vọng đạt được binh quyền chờ đến thời cơ chín mùi sẽ noi gương Tống Thái Tổ Trần Kiều binh biến, hoàng bào khoác thân.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Cách suy nghĩ của nhóm người này đã liên lụy đến Tấn vương.

Vương Tôn nói :

- Tấn vương vốn không đồng ý cách làm của họ, nhưng mà dư luận thật đáng sợ, cuối cùng dẫn đến một trận đại biến.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Từ đây mà xem xét, Cổ Lăng phải chăng là phái Công Lợi?

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Hiện giờ còn chưa có cách xác định nhưng có một việc có thể đoán định.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Việc gì?

Vương Tôn chậm rãi nói :

- Bọn chúng dùng bảo tàng để làm mỗi câu tạo thành cuộc tranh chấp của võ lâm.

Lục Văn Phi không đồng ý nói :

- Tiểu đệ lại cho rằng mục đích của họ không chỉ tạo thành tranh chấp, bởi vì võ lâm có tranh chấp cũng không có lợi với họ.

Vương Tôn hỏi :

- Suy nghĩ của hiền đệ như thế nào?

Lục Văn Phi nói :

- Qua các sự kiện mà thấy, hình như bọn chúng đang tìm kiếm hậu nhân Tấn vương, muốn dựa vào hậu nhân này để hiệu triệu qui tập thành một thế lực.

Vương Tôn nói :

- Kiến giải của hiền đệ cao thâm hơn người. Việc này từ đâu hiền đệ biết được?

Lục Văn Phi nói :

- Hiện nay ở Thái Hành sơn có một Yên Sơn công chúa tự xưng là hậu nhân Tấn vương. Nàng hành sự thâm sâu khiến người khó đoán. Người Cổ Lăng thập phần chú ý nàng, đã cho người đến mời thỉnh, đồng thời Ô Văn Hoa đệ tử của Đinh Long có nhắc đến một vị Bích Vân công chúa, nhưng trước sau chưa gặp người này, từ đây có thể thấy hậu nhân Tấn vương đối với người Cổ Lăng vô cùng trọng yếu.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Cách nói như vậy quá vô đoán, sao không nghĩ bọn chúng vì quyền bí kíp của Tấn vương di lưu mới nghe ngóng tin tức hậu nhân của Tấn vương khắp nơi.

Lục Văn Phi đột nhiên chuyển qua chuyện khác :

- Đại ca có biết chiêu thức của Loạn đao từ đâu truyền lại?

Vương Tôn trầm tư nói :

- Sử dụng đao trong võ lâm, tương truyền từ thời Võ Thánh Quan Công mới gọi là Quan Vương đao, Loạn đao mà đệ nói có tên là Cửu Hoàn đao không phải xuất thân từ Trung Nguyên, dường như từ ngoại Phiên truyền đến, do một tên hắc đạo hung tàn tinh cứu khổ luyện, dựa vào đao pháp Bát đại vương Trương Hiến Trung mà tạo thành ba chiêu đặt tên là “Truy Hồn tam trảm”.

Vương Tôn thở dài rồi nói :

- Loại đao pháp này hung tàn bá đạo, có thể nói nhất cử lưỡng đắc, sinh tử hiện ra trước mắt.

Lục Văn Phi nói :

- Tiểu đệ cũng từng thấy qua đao pháp này, nhưng không ngờ nó lại lợi hại như vậy.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Đao pháp đệ thấy đại khái chỉ là người sử dụng trong mật cốc chém gãy trường kiếm Tạ Thanh Văn. Ta nói cho đệ biết, đao pháp mà kẻ đó sử dụng quả nhiên là chiêu thức của Loạn đao nhưng không phải là “Truy Hồn tam trảm”. Nếu đem “Truy Hồn tam trảm” thì triển mạng của Tạ Thanh Văn còn ở trên đời được sao.

Lục Văn Phi kinh ngạc nói :

- Nói như vậy “Truy Hồn tam trảm” không thể phá giải sao?

Vương Tôn gật đầu :

- Kiếm pháp hóa giải mà đệ đã học, quyết không đủ để đối địch. Sau này gặp phải người sử dụng Loạn đao đệ phải tránh việc động thủ là tốt nhất.

Lục Văn Phi tròn mắt hỏi :

- Nói như vậy thì ra nàng ta đã gạt đệ.

Vương Tôn nhẹ gạt đầu không đáp. Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Nữ lang này truyền dạy phương pháp phá giải cho đệ là có ý gì?

Vương Tôn trầm tư một lát rồi nói :

- Nữ lang tự xưng Yên Sơn công chúa kia muốn đệ đem kiếm chiêu truyền bá cho đồng đạo võ lâm là việc khác với thường tình. Nên biết các môn các phái đều có võ công độc môn, tất cả đều giấu kín không lộ không thể tùy tiện truyền dạy người ngoài ngay cả đệ tử bản Môn cũng không truyền cho bừa bãi.

Lục Văn Phi nói :

- Theo kết quả tiểu đệ tập luyện, mấy chiêu kiếm pháp đó quả thực có ích.

Vương Tôn nói :

- Lệnh sư ngoại hiệu Kiếm Tổ, kiếm pháp của người kỳ thâm cao siêu, đệ không dựa vào võ công bản Môn để tìm cách phá giải, lại cuồng tín tin vào chiêu thức ác độc mà không toàn vẹn kia, như vậy lại không cảm thấy quá nguy hiểm sao?

Lục Văn Phi ngượng ngùng đỏ mặt không nói nên lời.

Vương Tôn nói :

- Không phải ngu huynh cho rằng những chiêu thức kia hoàn toàn vô dụng, mà là đệ chỉ mới hiểu biết bề ngoài thật khó phát huy được toàn bộ chỗ tinh vi, ảo diệu của nó.

Lục Văn Phi cảm thấy quá xấu hổ, trên trán mồ hôi không ngừng rơi xuống. Vương Tôn nhìn thấy dáng vẻ của chàng mỉm cười nói :

- Đệ đừng nên buồn bã, gần đây vô sự cũng đã yên tâm. Vài hôm nữa chúng ta sẽ cùng thảo luận kiếm pháp.

Lục Văn Phi nói :

- Như vậy có lẽ việc của đại ca không?

Vương Tôn nói :

- Không hề gì.

Lục Văn Phi lại đem sự việc Yên Sơn công chúa đến Kim Lăng Tạ gia kể qua một lượt, Vương Tôn nói :

- Lai lịch của nàng ta, ngu huynh rất rõ, tạm thời để xem cuối cùng nàng ta muốn làm nên những chuyện gì?

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Lê nào nàng không phải là hậu nhân Tấn vương?

Vương Tôn nói :

- Phải hậu nhân Tấn vương hay không giờ này còn khó đoán định. Nàng đến Thái Hành chắc có mục đích khác.

Lục Văn Phi nói :

- Mặc cho nàng ta vì sao đến đây, dù sao tiểu đệ cũng không muốn bị rơi vào sự lợi dụng của người khác.

Vương Tôn đứng dậy nói :

- Hiền đệ biết rõ như vậy, xứng đáng là kẻ thức thời. Đi, chúng ta cùng đi luyện kiếm.

Lục Văn Phi từ lâu muốn biết công lực của nghĩa huynh. Tai vừa nghe nói lập tức đứng dậy theo Vương Tôn bước ra sau nhà.

Lại nói Tạ Thanh Văn dẫn đoàn người Yên Sơn công chúa về đến Thánh đàn, một người mời Yên Sơn đến khách đình tọa vị, một mặt dặn dò môn đồ khấn tụng chuẩn bị thiết yến.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Sao Tạ môn chủ đột nhiên khách khí như vậy?

Tạ Thanh Văn khom người nói :

- Thực không dám giấu, lão phu vốn không biết Công chúa là hậu nhân Tấn vương, giờ đã biết sao dám thất lễ.

Trương Nam tiếp lời :

- Tấn vương là nhất đại hiền vương người người kính phục. Ngày nay biết người đã có hậu nhân đương nhiên là một hỉ sự lớn lao.

Yên Sơn công chúa cười nhạt hỏi :

- Các người chỉ vì tôn kính Tiên vương mới đối xử tốt với bốn cung phải không?

Tạ Thanh Văn mặt hơi biến sắc nói :

- Hay là Công chúa hoài nghi chúng tôi có dụng tâm khác?

Yên Sơn công chúa nói :

- Trước nay bốn cung chưa từng dễ dàng tin lời nói của người khác. Các người dù không có dị tâm bốn cung cũng phải đề phòng.

Tạ Thanh Văn trong lòng phần nộ nhưng không tiện phát tác, ha hả cười nói :

- Đúng lắm, đúng lắm. Nhân tâm khó lường đương nhiên phải cẩn thận là đúng lắm.

Hạ Long Tường chen lời :

- Công chúa đối với phái Cổ Lăng dường như rất quen thuộc. Có biết bọn chúng là ai không?

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản cung tuy đã đoán được vài phần, nhưng nhất thời còn chưa dám đoán định.

Hạ Long Tường lại nói :

- Phái này vô cớ tập kích người võ lâm lên Thái Hành không biết có dụng tâm gì?

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Ta hỏi lại các người, nếu có người vô cớ xâm nhập phạm vi thế lực của Hắc Long bang, quý Bang sẽ làm sao?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Nghị luận của Công chúa rất có lý nhưng lão hủ không tin là vì lý do này.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Bốn cung đang muốn nghe ý kiến của lão.

Hạ Long Tường ho khan hai tiếng, chậm rãi nói :

- Lão hủ cho rằng người Cổ Lăng là thuộc hạ cũ của Tấn vương. Bọn họ đã đoán được bảo tàng cùng bí kíp đang hình thành một thế lực nhưng vì còn chưa cường mạnh lại sợ hậu nhân Tấn vương tìm đến, nên cất lực tiêu diệt người ở bên ngoài đến đây hòng tránh âm mưu bị bại lộ.

Yên Sơn công chúa gật đầu, nói :

- Nói như lão cũng có mấy phần hữu lý, nếu bọn chúng lại tìm được hậu nhân Tấn vương làm đầu lĩnh thì người bên ngoài cũng không có cách chen vào.

Hạ Long Tường ngăn người :

- Công chúa nói như vậy thì dã tâm của bọn Cổ Lăng không phải là nhỏ.

Yên Sơn công chúa cầm lấy ly rượu, xuất thần một lát rồi nói :

- Các người vì bảo tàng mà đến, hôm nay gặp phải chuyện này đã có mưu kế gì chưa?

Tạ Thanh Văn nói :

- Bất luận kết cục ra sao, chúng tôi nhất định làm rõ sự tình.

Yên Sơn nhìn lão hỏi :

- Nghe nói nhi tử của lão đã thất tung rồi?

Tạ Thanh Văn nghe nói cả người chấn động, hỏi lại :

- Công chúa nghe ai nói điều này?

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Không phải người đã ký thác Tư Mã Ôn nghe ngóng tin tức sao?

Tạ Thanh Văn gật đầu nói :

- Không sai, quả có việc này.

Yên Sơn công chúa nói :

- Còn có Ngọc Phong cô nương của Trương môn cùng thất tung phải không?

Tạ Thanh Văn ngăn người nói :

- Tin tức của Công chúa thật linh thông.

Yên Sơn công chúa thông thả hỏi :

- Bọn chúng đối với các người rất trọng yếu phải không?

Tạ Thanh Văn nói :

- Lão hủ chỉ có một trai quyết không để nó thọ nhục.

Yên Sơn công chúa cười nhạt một tiếng hỏi :

- Nếu hần bị người ta sát hại thì sao.

Tạ Thanh Văn vừa nghe quá kinh sợ đứng thẳng người hỏi :

- Lời này thật sao?

Yên Sơn công chúa trầm mặt không đáp chỉ lạnh lùng nhìn lão. Tạ Thanh Văn tình thâm huyết thống nghe nàng nói vậy tất có nguyên nhân, sải bước lên kích động nói :

- Nếu có người tổn thương một sợi tóc của con ta, Kim Lăng Tạ gia cùng chúng vĩnh viễn không đội trời chung. Thiên mạng, vận mạng của chúng cũng không bù đắp được.

Yên Sơn công chúa vẫn không thay đổi thanh âm mỉm cười nói :

- Coi dáng vẻ của lão kia, không cần lo lắng như vậy. Chẳng qua bốn cung nói đùa thôi. Nhưng hai người cùng lúc mất tích chắc chắn có nguyên nhân. Nhất định có người tìm cách này mà áp chế người chờ đó mà coi.

Tạ Thanh Văn là người từ lâu đi lại giang hồ, nghe lời nói của nàng, âm thầm suy nghĩ, thấy rằng nàng ta ngôn từ bất nhất ắt có nguyên nhân, không chừng Ngọc Phong và Bảo Thụ đã rơi vào tay nàng nên miễn cưỡng trấn tĩnh nói :

- Nếu quả có người đem tính mệnh của nhi tử để đe dọa lão phu thì lão phu cũng không lo lắng được bao nhiêu.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Người chịu sự khống chế của người ta, há không đáp ứng được sao?

Tạ Thanh Văn chấn động nói :

- Để xem đối phương đưa ra điều kiện gì?

Yên Sơn công chúa nói :

- Chúng dựa vào tính mệnh của lệnh lang điều kiện buộc Kim Lăng Tạ gia gia nhập phái của chúng, lão đồng ý hay không đồng ý?

Tạ Thanh Văn lập tức đứng dậy nói :

- Công chúa không cần quan co, phải chăng nhi tử ta đã rơi vào tay người?

Trương nhị tẩu cũng đẩy mạnh ghế ra, cất giọng nói :

- Ngọc Phong nhất định đã rơi vào tay người. Nếu đêm nay không giao lại cho ta, người đừng hòng thoát khỏi nơi này.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng nhìn Nhị tẩu nói :

- Hai người họ đều bị giam cầm trong cổ lăng, sao các người lại phát tác với bản cung?

Trương nhị tẩu hỏi :

- Có thật vậy chăng?

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Thật hay giả, người không thể tự mình thám thính sao? Bồn cung nào có dư công lo chuyện này.

Trương nhị tẩu nổ hỏa bốc lên, trên mặt hiện ra một làn sát khí, có ý lập tức xuất thủ.

Tạ Thanh Văn cũng hoài nghi bất định, cuối cùng dần cơn nóng giận, cố ý hòa hoãn nói :

- Chỉ cần có manh mối này, chắc bọn chúng không dám làm gì nhi tử.

Yên Sơn công chúa quay mặt nói với Hạ Long Tường :

- Lúc trước lão đã đồng ý việc của bồn cung, giờ còn hiệu lực hay không?

Hạ Long Tường nói :

- Lão đã nói qua, chỉ cần hữu ích cho đồng đạo võ lâm lão hủ quyết không chối từ.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Chúng ta lấy lời này làm ước định đến lúc ta thông cáo đến người, vạn nhất không thể để lỡ việc.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Xin Công chúa cứ yên tâm. Hạ mỗ không phải là kẻ xuất ngôn bất tín.

Tạ Thanh Văn nghe đối thoại của hai người, dường như có một ước định gì nên cảm thấy khó chịu.

Yên Sơn công chúa nhìn sắc diện đã biết tâm ý của lão, nên mỉm cười nói :

- Trước mắt, nếu có người muốn đối phó với Cổ Lăng thì bất kỳ phái nào cũng không thể đơn độc mà đủ lực lượng.

Quần hùng vừa mới nhìn qua thấy võ công của người Cổ Lăng tự biết đơn độc không đủ lực lượng nên nghe lời nói của Yên Sơn công chúa không có người nào phản đối.

Yên Sơn công chúa lại thông thả nói :

- Hợp tất thế cường, phân tất lực nhược, không cùng nhau chung sức thì lực yếu, đó chính là chân lý từ cổ chí kim. Chư vị thấy có đúng không?

Tạ Thanh Văn chậm rãi nói :

- Lời nói của Công chúa thật là hữu lý. Nhưng vì Tạ mỗ muốn cứu nhi tử nên buộc phải nương nhờ lực lượng khác.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Tâm ý của chư vị ta đã sớm minh bạch, chỉ vì tình thế trước mắt quá bất đồng, dù chư vị từ bỏ ý định đoạt bảo mà muốn an nhiên rời bỏ Thái Hành cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Nàng ngưng lời, thấy mọi người không ai lên tiếng, chậm rãi nói tiếp :

- Bổng cung vốn không phải muốn dùng lời đe dọa, bắt đầu ngày mai các người chỉ xem, nếu không như lời ta đã nói, cứ đến tìm ta trách mắng.

Trương nhị tẩu là người thẳng tính, vội nói :

- Lão thân tin lời Công chúa nhưng rắn không đầu không làm được việc, nếu các phái muốn liên minh cũng cần có người chủ trì.

Tạ Thanh Văn nói :

- Đúng rồi. Theo lão hủ thấy, người chủ trì là Công chúa không cần ai khác.

Nhóm người này đều là hùng cứ nhất phương, bình nhật không ai phục ai, chỉ vì hiện nay tình thế bức bách, tự động liên thủ, chức Minh chủ đồng lòng hai tay dâng cho một thiếu nữ không có tiếng tăm, vừa mới xem qua quả thật khác thường tình. Thực tế, cũng có tính toán riêng, một mặt họ nhìn thấy võ công của thiếu nữ này cao thâm khôn lường tất có lai lịch khác thường, một mặt nếu thiếu nữ này là Minh chủ sẽ là đầu não của quần hùng, đương nhiên nàng phải đi đầu chống đỡ mũi nhọn sắc bén của đối phương.

Yên Sơn công chúa sớm đã biết tâm ý của quần hùng nhưng lại không chối từ, mục quang nhìn quyết xung quanh hỏi :

- Quả thật các người muốn bổng cung làm Minh chủ sao?

Hạ Long Tường nói :

- Công chúa vốn là hoàng thân quốc thích, võ công tài trí lại hơn hẳn mọi người, rất là xứng đáng làm Minh chủ.

Yên Sơn công chúa nghiêm giọng nói :

- Chư vị đã quyết tâm thì cùng nhau tâm tư suy nghĩ, mưu định mà hành sự.

Tạ Thanh Văn cùng Trương nhị tẩu đồng thanh nói :

- Chúng tôi cũng nguyện tôn Công chúa làm Minh chủ không ai dị nghị.

Yên Sơn công chúa nói :

- Hôm nay đã trễ, ta không thể ở đây nghị sự, nếu các vị có ý liên minh ngày mai đến cổ tự tìm ta.

Dứt lời nàng cất bước ra đi.

Sau khi Yên Sơn công chúa đi khỏi, Nhất Phi nói nhỏ với Thanh Văn :

- Quả thật đại ca tin nữ lang này là hậu nhân của Tấn vương sao?

Tạ Thanh Văn hừ một tiếng nói :

- Đại ca của đệ không phải là kẻ hồ đồ.

Tạ Nhất Phi vẫn không hiểu :

- Đại ca đã hoài nghi thân phận của nàng ta, hà cớ gì lại đưa nàng làm Minh chủ?

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Nữ lang này hành tung ẩn mật, lai lịch bất minh, thật đáng tiếc, chúng ta còn phải điều tra ra thân phận của nàng. Dù là giả mạo đi nữa cũng đâu có hại cho ta.

Họ Tạ tuy cùng nhau đàm phán rất nhỏ nhưng trong phòng yên lặng nên mọi người nghe rất rõ ràng. Trương Nam không nhịn được chen lời :

- Việc này chúng ta cần phải thương lượng đối sách, phải tìm cách nào ứng phó với sự tình bất lợi với chúng ta.

Tạ Thanh Văn mắt nhìn Hạ Long Tường nói :

- Xin nghe cao kiến của Hạ huynh.

Hạ Long Tường ho khan hai tiếng nói :

- Người của phái Cổ Lăng tâm địa phản trắc, ai ai cũng biết. Lúc này dù chưa trở thành địch nhân của chúng ta, nhưng cũng có một ngày là đại nạn trên giang hồ, ngàn lần không thể dung tha.

Lão lại tăng hắng mấy tiếng rồi tiếp lời :

- Đến như Yên Sơn công chúa dường như là một người có lai lịch hơn người, bất luận nàng có đúng là hậu nhân của Tấn vương hay không, chỉ cần nàng chịu cùng nhau đồng tâm đồng lực đối phó Cổ Lăng thì nhượng cho nàng ta gánh lấy hư danh Minh chủ không có gì đáng ngại.

Tạ Thanh Văn cười ha hả nói :

- Lời của Hạ huynh thật là hữu lý, dù sao đây cũng chỉ là câu ở đầu môi chót lưỡi nhưng bảo chúng ta phải nghiêm chỉnh nghe lời điều độ của nàng ta sao?

Hạ Long Tường lại nói :

- Cũng không thể nói như vậy. Nữ lang này tài trí hơn người, để cho nàng ta gánh lấy chức Minh chủ có chỗ nào không được.

Tạ Thanh Văn không đồng ý hỏi :

- Chúng ta thật phải nghe lời nàng ta mà hành động sao?

Hạ Long Tường nói :

- Nếu nàng ta thực đồng tâm hợp lực thì không thể nghe lời nàng.

Trương Nhị tẩu chen lời :

- Còn như nàng quả thật là hậu nhân Tấn vương thì cũng phải làm như vậy thôi.

Trương Nam cũng tán thành ý kiến của Nhị tẩu, gật đầu nói :

- Lời của Nhị tẩu thật có lý.

Tạ Thanh Văn không bằng lòng nhưng thấy Xuyên Tây Trương môn cũng nói như vậy nên không tiện lên tiếng.

Trương Nhị tẩu nói :

- Nếu quả như lời Yên Sơn công chúa thì tiểu ca của Tạ gia cùng Ngọc Phong của nhà ta đều bị giam trong cổ lăng. Chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tạ Thanh Văn trầm tư một lát, đột nhiên sải bước đi ra nói :

- Việc này Đào Hàn Sinh cũng đã nhắc qua, sao chúng ta không đến Bích Trần trang xem lời nói của Tư Mã Ôn có thật vậy không?

Trương Nhị tẩu vừa nghe vui mừng nói :

- Đúng rồi. Chỉ còn sinh lộ này mở ra trước mắt, lão thân sao lại quên đi. Sự việc không thể chậm trễ, chúng ta mau khởi hành.

Tạ Thanh Văn thương tâm cho ái tử, không cần suy nghĩ nói lớn :

- Hai người chúng ta cùng đi, không cần người khác nhúng tay.

Dứt lời cất bước định đi. Tạ Nhất Phi vội vã ngăn lại :

- Sao đại huynh khinh suất mạo hiểm như vậy, chi bằng để tiểu đệ đi thay.

Tạ Thanh Văn lưỡng lự rồi nói :

- Nếu bọn chúng đã có chỗ dựa mà áp bức ta để ra điều kiện, đệ đừng dễ dàng đáp ứng mà phải trở về thương lượng với ngu huynh. Huynh tự có biện pháp.

Trương Nam cũng nói với Trương nhị tẩu :

- Theo đệ, trong chuyến đi này cứ để đệ cùng Tạ huynh đi là tốt nhất. Nhị tẩu là người chủ trì toàn cục lý ra phải ở lại hành quán mà trấn thủ.

Trương nhị tẩu gật đầu nói :

- Vậy thì phiền cho ngũ đệ rồi.

Trương Nam nghiêm mặt nói :

- Việc này là phận sự của đệ, sao khách khí như vậy.

Hạ Long Tường cũng đứng dậy cáo từ :

- Tại hạ tạm thời cáo biệt, việc liên minh sau này sẽ bàn đến.

Tạ Thanh Văn cũng không lưu giữ. Hai bên thi lễ cáo từ. Hạ Long Tường ra khỏi Phân đàn của Tạ gia lại không trở về bốn Bang mà âm thầm triển khai thân pháp phi thân về phía cổ tự nơi ở của Yên Sơn công chúa.

Hạ Long Tường đẩy người công phu hơn hẳn Tạ Nhất Phi một bậc, thân pháp vừa triển khai như một làn khói xanh, chớp mắt đã đến phía ngoài cổ tự vừa định bước vào, đột nhiên thấy một bóng người chạy đến nhưng bay chớp mắt đã đến trước mặt, nhìn kỹ đó là một lão nho sinh ước khoảng lục tuần.

Lão nho sinh này xẹt người phi thân qua khỏi bức tường, mục lực sắc bén của Hạ Long Tường cũng nhìn không ra người này đã dùng thân pháp gì, trong lòng bất giác kinh sợ, một thoáng lưỡng lự lão cũng phi thân vào trong tường chỉ thấy phòng của Yên Sơn công chúa đèn đuốc sáng choang, lão nho sinh đã vào trong khách đình, lại nghe giọng lãnh lút cất lên :

- Kẻ nào đến đây?

Lão nho sinh vòng tay nói :

- Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất bá kiến Công chúa.

Một lát sau, Yên Sơn công chúa thông thả bước ra nhìn thoáng qua lão nho sinh, vội bước đến trường kỷ hỏi :

- Lão chính là Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất?

Lão nho sinh khom người nói :

- Lão hủ chính là Tang Tử Bất.

Yên Sơn công chúa nói :

- Lão đến bá kiến ta có việc gì?

Tang Tử Bất nói :

- Lão hủ muốn tìm hiểu Công chúa do vương phi nào sinh dưỡng?

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Người định hỏi căn gốc của bốn Công chúa sao?

Tang Tử Bật nói :

- Không dám, không dám. Chỉ vì việc này thập phần trọng yếu với Công chúa.

Yên Sơn nói :

- Bốn cung hy vọng biết được việc này trọng yếu thể nào?

Tang Tử Bật cười bí mật nói :

- Xin thứ lão hủ không tiện nói rõ.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Thủ lĩnh của các người là ai?

Tang Tử Bật ngăn người nói :

- Lão hủ chính là Bích Trần trang chủ chẳng còn thủ lĩnh nào nữa.

Yên Sơn công chúa hừ một tiếng nghiêm giọng nói :

- Ta nói chính là Cổ Lăng.

Tang Tử Bật lắc đầu :

- Lão hủ vốn không biết chuyện Cổ Lăng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Không cần nhiều lời, người đã không thành ý sao còn đến gặp ta?

Tang Tử Bật cười âm trầm hỏi :

- Sao Yên Sơn công chúa biết lão hủ không có thành ý?

Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Nếu có thành ý sao không nói rõ?

Tang Tử Bật nói :

- Muốn lão hủ nói rõ, không phải là không được chỉ cần thấy được tín vật của Công chúa.

Yên Sơn công chúa ngăn người nói :

- Người cũng đòi xem tín vật của bốn Công chúa sao?

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Công chúa cho rằng lão hủ không có quyền xem tín vật, vậy thì ai có quyền đó?

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Bốn cung là thân phận gì, các người chẳng có quyền gì can dự.

Tang Tử Bật nói :

- Tấn vương là nhất đại hiền vương, lão hủ không dung cho kẻ mạo danh của người mà làm tổn hại thanh danh.

Yên Sơn công chúa nói :

- Nói vậy, lão chính là môn hạ của phụ phụ Tấn vương năm đó?

Tang Tử Bật nói :

- Trước khi Công chúa làm rõ thân phận thì không có quyền truy vấn việc này.

Yên Sơn công chúa phẫn nộ :

- Hay lắm. Lão càng lúc càng ăn nói ngông cuồng, bổn cung không giáo huấn lão không được.

Nàng sầm mặt gọi vào trong nội thất :

- Thái Phồn mang kiếm ra đây.

Tang Tử Bật nét mặt tươi cười, tiếng gọi mang kiếm của Công chúa không hề làm ảnh hưởng đến lão.

Thái Phồn vâng lời từ trong nội thất đi ra hai tay ôm một thanh bảo kiếm kỳ hình. Hạ Long Tường trong bóng tối chú mục quan sát trông thấy thật là khác lạ với bảo kiếm bình thường, dài không quá một thước, chuôi kiếm ứng hồng thì ra có cần bảy hạt minh châu chiếu theo thất tinh phương vị, bao kiếm ứng sắc hoàng kim, hình dáng thật đặc biệt. Lão vốn là người có kiến thức sâu rộng, vừa nhìn thấy kiếm này đã biết nó là một thanh bảo kiếm quý báu vô tiền khoáng hậu.

Lúc này, Yên Sơn công chúa đã tiếp lấy bảo kiếm, nhưng vẫn điềm nhiên tọa thị, không hề ra tay động thủ.

Tang Tử Bật thấy bảo kiếm, lập tức diện dung biến sắc thất thanh nói :

- Châu Y kiếm!

Yên Sơn công chúa gơ kiếm lên cao nói :

- Lẽ nào ngươi cũng biết kiếm này?

Tang Tử Bật khom người nói :

- Đương nhiên tiểu nhân nhận biết, nhưng chỉ vì không thể làm chủ được sự việc. Nội trong tam nhật tất có người đến bái kiến Công chúa.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Không cần phí tâm. Ngày nay, bổn cung không phải là hải nhi đã đến đây tất có bản lãnh mà xử lý sự việc Thái Hành sơn.

Tang Tử Bật lại khom người nói :

- Đêm đã khuya rồi, tiểu nhân cáo từ. Sau ba ngày xin đến bái kiến.

Dứt lời từ từ lui ra. Ra khỏi đình viện phóng người phi thân ra khỏi tường viện rồi đi mất.

Yên Sơn công chúa thấy lão đã đi rồi, trên mặt nàng vẫn còn ẩn tàng sát khí, hừ một tiếng nói :

- Nếu lão không thức thời thì bổn Công chúa quyết không cho lão toàn thân mà lui.

Thái Phồn đứng bên cạnh bước đến kính cẩn nói :

- Người này là ai?

Yên Sơn công chúa nói :

- Người này ngoại hiệu “Bất Đệ Thư Sinh” năm đó nổi tiếng là sư gia trong vương phủ.

Hạ Long Tường ẩn thân trên mái ngói nghĩ thầm :

- Nghe khẩu khí của nàng quả thật là Công chúa.

Yên Sơn công chúa đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên mái nhà nói :

- Không cần ẩn ẩn nấp nấp. Ngươi mau đi đi. Bổn cung không truy cứu tội nghe trộm của ngươi.

Hạ Long Tường nghe nói giật mình mà không dám đáp lại, phi thân ra khỏi tường, phóng người đi. Không phải vì lão sợ Yên Sơn công chúa truy cứu mà vì dựa vào thân phận của lão lại nhìn trộm nghe lén thật là hành động khiếm nhã.

Hạ Long Tường về đến bốn Bang, lập tức cho gọi Phó bang chủ Trịnh Trọng Hổ và Đường chủ Dịch Hiểu Thiên đến mà đem sự tình thuật lại.

Trịnh Trọng Hổ trầm ngâm một lát nói :

- Theo như vậy, thân phận của Yên Sơn công chúa không thể là giả được.

Hạ Long Tường nói :

- Tình thế trước mắt không phải vấn đề thân phận của Yên Sơn công chúa, mà là phái Cổ Lăng này đang có ý đồ gì.

Trịnh Trọng Hổ nói :

- Hay là bọn chúng giả mượn danh phận Tấn vương tạo thành một thế lực hùng hậu trên giang hồ?

Dịch Hiểu Thiên không đồng ý nói :

- Thuộc hạ không tin dựa vào sức mấy người bọn họ lại có thể đưa đến phong ba gì trên giang hồ.

Hạ Long Tường nói :

- Đường chủ đừng quá xem thường bọn chúng. Môn hạ Tấn vương kỳ năng dị sĩ cực nhiều mà ẩn nhẫn đến hơn mười năm sau khi Tấn vương ngộ tử, đến hôm nay mới phát đông đủ thấy bọn họ xử sự nghiêm cẩn như thế nào.

Trịnh Trọng Hổ nói :

- Việc này tiểu đệ có một biện pháp ngu muội có thể khiến bọn chúng lộ diện.

Hạ Long Tường nói :

- Hiền đệ có đối sách gì?

Trịnh Trọng Hổ nói :

- Sao chúng ta không cùng các phái thương lượng. Mọi người cùng nhau bỏ ý niệm đoạt bảo, mau sớm kết bạn rời khỏi núi này trở về bốn phái. Lúc đó, bọn chúng dù có âm mưu cũng khó lòng thi triển.

Hạ Long Tường nói :

- Cách này không xong. Đừng nói chúng ta khó lòng thuyết phục các phái, ngay cả việc khiến các phái đồng ý trở về cũng là việc cầu mà không được.

Trịnh Trọng Hổ thở dài nói :

- Bang chủ nói như vậy, tiểu đệ lại còn chưa hiểu.

39. Chương 39: Thục Nữ Kiếm Pháp

Hạ Long Tường nói :

- Bọn chúng ẩn tích trong cổ lăng ở Thái Hành sơn này, nghĩ rằng thế lực đã sớm xâm nhập các nơi, nếu bọn chúng không nắm rõ các thế lực của giang hồ, không tự tin có lực lượng khổng lồ chế đại cuộc thì bọn chúng không dám ra tay bừa bãi.

Trịnh Trọng Hổ càng không hiểu hỏi :

- Nói như vậy thì bọn chúng đã có đủ lực lượng khổng lồ chế đại cuộc rồi sao? Thì ra trong cuộc tranh đấu đoạt bảo ở Thái Hành, nhất cử kích bại Kim Lăng Tạ gia, Xuyên Tây Trương môn thậm chí bốn Bang, việc làm càng làm tăng danh thế trên giang hồ sau này không có người dám đối địch.

Hạ Long Tường nói :

- Không sai. Luận về thực lực, mấy phái chúng ta đều thuộc đại phái, thanh danh lừng lẫy chốn giang hồ, nếu có thể chế phục được mấy phái chúng ta thì đủ để tung hoành trên giang hồ, hoặc giả chuẩn bị của bọn chúng chưa hoàn tất, bất ngờ lúc này lại truyền ra việc bảo tàng khiến mọi người đều kéo đến đây, điều này thật bất lợi với chúng.

Trịnh Trọng Hổ tỉnh ngộ nói :

- Đúng rồi. Chỉ vì duyên cớ này bọn chúng mới dùng biện pháp tập kích hòng hù dọa chúng ta. Vạn nhất không có cách bắt được mọi người thì chúng cũng hy vọng ta biết khó mà kiếm đường lui.

Hạ Long Tường nói :

- Hiện giờ, bốn Bang đã ở thế cỡi trên lưng hổ, chỉ có tiến không thể lui, nếu không chẳng còn có thể đứng trong giang hồ.

Dịch Hiểu Thiên chen lời nói :

- Xuyên Tây Trương môn cùng Kim Lăng Tạ gia đều là lão giang hồ, việc lợi hại không thể không biết, có thể liên hợp lực lượng ba phái, chúng ta có đủ lực lượng liều mạng một phen.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Thế sự như một ván cờ, sai một nước cả bàn đều thua. Trương Tạ hai nhà chỉ sợ không thể cùng chúng ta hợp tác.

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Dựa vào đâu mà nói như vậy?

Hạ Long Tường nói :

- Huynh có nhớ hai nhà họ mất tích một nam một nữ?

Dịch Hiểu Thiên tỉnh ngộ nói :

- Bang chủ nhận định hai người này rơi vào cổ lãng?

Hạ Long Tường nói :

- Tạ Bảo Thụ là con một của Tạ Thanh Văn, Cổ Lăng dựa vào sinh mạng một nam một nữ này, bức bách hai phái lui khỏi Thái Hành, chúng ta sẽ rơi vào tình cảnh cô quân chiến đấu.

Trịnh Trọng Hổ nói :

- Dù hai phái họ rút lui, chúng ta cũng không đến nỗi phải cô quân chiến đấu. Yên Sơn công chúa và Kiếm Chủ Hồ Văn Chiêu không thể đứng ngoài cuộc chiến.

Hạ Long Tường lắc đầu chậm rãi nói :

- Các người hãy nghỉ ngơi đi, cho tại hạ thanh tịnh suy nghĩ.

Trịnh Trọng Hổ và Dịch Hiểu Thiên từ lâu đã biết tính tình của Hạ bang chủ, mỗi lần gặp việc nguy nan, đều phải yên tĩnh suy nghĩ, sau khi trải qua thời gian suy nghĩ kỹ, chàng sẽ tìm ra đối sách thích hợp, vạn lần chưa sơ suất lần nào. Chính vì vậy, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà đã đưa Hắc Long bang uy danh lừng lẫy, trở thành một thế lực hùng hậu trên giang hồ.

Hai người nghe Bang chủ nói lập tức xin cáo lui.

* * * * *

Lại nói Lục Văn Phi cùng Vương Tôn ở hậu viện, Vương Tôn tiện tay bẻ hai nhánh cây khô, một nhánh đưa cho Lục Văn Phi, còn một nhánh mình cầm, mỉm cười nói :

- Ngu huynh sẽ dựa vào Loan đao chiêu thức tập kích hiền đệ, đệ thử hóa giải xem.

Lục Văn Phi cảm thấy phân vân, chàng tiếp lấy nhánh cây khô, triển khai chiêu thức, Vương Tôn la nhỏ :

- Cẩn thận!

Rồi giơ cao nhánh cây từ trên bổ xuống, dùng thế thứ nhất của Loan đao.

Lục Văn Phi hoành ngang nhánh cây, dùng kiếm pháp do Yên Sơn Công chúa truyền cho mà nghinh tiếp.

Vương Tôn cười nhẹ, vẽ một vòng như vẽ hình tròn, chiêu thứ hai thí xuất, nhưng lực đạo xuất ra không mạnh lắm.

Lục Văn Phi lại thi triển kiếm thức, quét ngang rồi đâm thẳng vào thế Loan đao của đối phương, Vương Tôn hừ một tiếng, phi người nhẹ nhàng lên cao, xoay một vòng đánh xả vào vai của Văn Phi. Chàng lơ đã, thu kiếm hoặc né tránh cũng không kịp. Thế chiêu này nếu Vương Tôn đánh thật thì chắc chắn Văn Phi sẽ bị xả làm hai. Vương Tôn thu chiêu bước lui một bước nói :

- Đệ phải biết rằng hiểu rõ và nắm vững được chiêu thức nguyên lai của nó không dễ đâu.

Lục Văn Phi hổ thẹn, lắc đầu nói :

- Chiêu này của đại ca thực biến hóa khôn lường, tiểu đệ không cách gì tránh được.

Vương Tôn nghiêm sắc mặt nói :

- Đệ nghĩ xem, nếu dùng kiếm pháp mà lệnh sư truyền cho, có chiêu thức phá giải không?

Lục Văn Phi nghĩ ngợi một lúc, buột miệng nói :

- Tiểu đệ nghĩ ra rồi, phá giải đao pháp này cố nhiên không phải dễ, nhưng nếu dùng kiếm pháp thủ thế của bản Môn, cũng có thể miễn cưỡng chống lại một lát.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Thế cũng phải. Nhưng với tình hình vừa rồi nếu huynh không thu chiêu thì hậu quả khó mà tưởng tượng.

Lục Văn Phi bất giác vừa giận vừa thẹn, ân hận nói :

- Hay lắm, kẻ độc ác này cố tình thiết kế hại đệ, đệ phải tìm hỏi cho rõ.

Vương Tôn nói :

- Hiền đệ đừng quá kích động. Hoặc giả nàng cũng không biết, nếu đệ đi trách mắng nàng, hóa ra trách lầm hảo ý của người sao?

Lục Văn Phi không hiểu nói :

- Loan đao và kiếm chiêu đều do nàng truyền thụ, lẽ nào nàng lại không biết?

Vương Tôn nói :

- Người này nhìn từ bên ngoài thì võ học thâm sâu, dường như không có điều gì mà không biết. Thực tế mỗi thứ chỉ biết một nửa. Nhưng nàng truyền Loan đao và kiếm pháp cho đệ thì cũng có thể thấy được hảo ý của nàng.

Lục Văn Phi cười lạnh :

- Những lời này đệ thực không hiểu. Những công phu nàng học lẽ nào không hiểu hết?

Vương Tôn thở dài :

- Đệ là người ngoài cuộc, không biết nội tình nên cũng khó trách.

Trầm ngâm một lát Vương Tôn lại nói tiếp :

- Năm đó Tấn vương xem võ nghệ như sinh mệnh của mình, phàm những chiêu thức gặp qua đều ghi chép lại, nên tàng trữ võ học của rất nhiều môn phái. Tấn vương dựa vào tài trí của mình, thu thập vô số tuyệt chiêu viết lại rồi đem chôn giấu. Lúc cung vi ngộ biến, những bản thảo này đa số bị thất lạc. Có lẽ nàng này lấy được những sách cũ không trọn vẹn, nên sở học mới vô cùng phức tạp như vậy.

Lục Văn Phi là người cực kỳ thông minh, ngẫm nghĩ lời nói của Vương Tôn không khác gì những lời Yến Sơn Công chúa nói, nên âm thầm nghĩ ngợi :

“Xem ra đại ca và Tần vương có quan hệ thân tình”.

Vương Tôn nhìn thấy thần sắc của chàng biến đổi không ngừng, biết chàng đã phát sinh nghi ngờ, nên mỉm cười nói :

- Đệ đừng có hoài nghi, những lời ngu huynh vừa nói, đều nghe gia sư nói lại, ngu huynh thật không dám giả mạo hậu nhân của Tần vương.

Lục Văn Phi bán tín bán nghi hỏi lại :

- Chiêu thế Loan đao mà đại ca vừa sử dụng có phải chăng là nguyên thức của Loan đao?

Vương Tôn nói :

- Loan đao có tất cả ba chiêu, mỗi một chiêu có bảy thức, tổng cộng hai mươi một thức. Những thức mà đệ học chính là ba thức đầu của chiêu thứ nhất, còn ngu huynh sử dụng thức thứ nhất của chiêu thứ hai.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Đại ca nói phải chăng là “Đoạt Hồn tam trăm”?

Vương Tôn nói :

- Không sai, “Đoạt Hồn tam trăm” này thật không hổ danh, quả thật uy lực quỷ khốc vô cùng.

Lục Văn Phi luôn tôn sùng vị đại ca này, chàng từ tốn nói :

- Đại ca mưu trí hơn người, nhất định biết cách hóa giải.

Vương Tôn cười nói :

- Hiền đệ quá khen. “Đoạt Hồn tam trăm” có chiêu hóa giải, gia sư cũng đã truyền thụ. Hiền đệ nếu hứng thú, ngu huynh không ngại diễn thí một lần.

Dứt lời, chàng bèn dùng nhánh cây khô thi triển hai mươi một thức “Đoạt Hồn tam trăm” uy lực vô biên từ đầu đến cuối.

Lục Văn Phi cũng có căn bản võ học, thấy những chiêu thức này quỷ khốc thần sầu kinh thiên động địa.

Vương Tôn nói :

- Hiền đệ lưu ý, ngu huynh sắp thi triển kiếm pháp phá giải đây.

Nói xong vũ động nhánh cây xuất chiêu.

Lục Văn Phi cảm thấy chiêu thức tinh diệu, linh động cực kỳ, biến đổi ảo diệu vô thường. “Đoạt Hồn tam trăm” trong nhu có cương, trong cương có nhu hàm ẩn thần vật nhu khắc cương.

Vương Tôn triển chiêu hoàn tất, Lục Văn Phi vội hỏi :

- Mấy chiêu kiếm pháp này từ đâu mà truyền lại?

Vương Tôn nói :

- Kiếm pháp này cũng có lai lịch, chính là từ trong Việt Nữ kiếm mà biến hóa thành, còn gọi là “Thục Nữ kiếm pháp”.

Lục Văn Phi nói :

- Theo đại ca, đao và kiếm có chỗ nào khác nhau?

Vương Tôn nói :

- Đao pháp là chí cương chi lộ, kiếm pháp là thuần âm chí kinh, hai loại này tương sinh tương khắc, khó phân ưu khuyết, chỉ có thể dựa vào người sử dụng mà phân cao thấp.

Lục Văn Phi nói :

- Nói ra thật xấu hổ, tiểu đệ xuất thân đệ tử của Kiếm Tổ mà cũng không biết kiếm pháp này.

Vương Tôn nói :

- Võ học mệnh mông như biển, dựa vào thọ mệnh ngắn ngủi của con người sao có thể học hết được, đệ cũng đừng nên tự thẹn.

Lục Văn Phi ôm quyền nói :

- Tiểu đệ đọc sách mười năm, đến hôm nay cũng chỉ có một số kiến thức.

Vương Tôn mỉm cười nói :

- Hiền đệ đừng quá khiêm nhường, thành tựu trong tương lai của đệ nhất định sẽ trên ngu huynh.

Nhìn Văn Phi một lúc lại nói :

- Hai môn công phu này ngu huynh sẽ truyền cho đệ. Nếu chịu khó luyện tập, nhất định có ngày đại thành.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tuyệt học sư môn không được vì tình cảm riêng tư mà truyền thụ, đại ca tuy có ý truyền nghệ, nhưng tiểu đệ không dám tiếp nhận.

Vương Tôn nghiêm mặt nói :

- Công phu này sẽ dùng một ngày gần đây, vì cứu nguy tình thế khẩn cấp trước mắt, đệ đừng nên chối từ.

Lục Văn Phi cũng biết tình thế trước mắt thập phần khẩn bách, nên không tiện khước từ.

Đao pháp kiếm thức tuy là môn học thâm sâu nan học nan tinh, nhưng Lục Văn Phi có căn bản võ học thâm sâu, nên vừa học đã lĩnh hội được ngay.

Vương Tôn thấy Văn Phi đã luyện chiêu khá thành thực, khoan thai nói :

- Những chiêu thức này về sau đệ nên chăm chỉ luyện tập, huynh đã giao việc cho Bạch Hồ Tử đi làm, đệ có thể đến miếu Sơn Thần nơi cốc khẩu chờ lão. Nhớ kỹ, lão lấy danh lệnh sư hành sự, đệ nhất thiết phải nghe lời lão.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Bạch Hồ Tử đại thúc là tiền bối võ lâm, lại là bạn thâm giao của gia sư, đương nhiên đệ sẽ nghe lời đại thúc.

Vương Tôn nói :

- Hiền đệ thông minh đại nghĩa, hy vọng là vì đại nghĩa mà hành sự. Ngu huynh nhất định tận lực mà giúp đệ thành công.

Lục Văn Phi ngơ ngác không hiểu Vương Tôn ám chỉ điều gì, chàng hoang mang hỏi :

- Những điều đại ca nói là ám chỉ việc gì?

Vương Tôn mỉm cười bí ẩn nói :

- Đến lúc đó khắc biết, lúc này bất tất hỏi nhiều.

Lục Văn Phi nhíu đôi mày kiếm nói :

- Đại ca có thể chỉ rõ chỗ mê muội của đệ không?

Vương Tôn cười nói :

- Thiên cơ bất khả lộ, nếu đệ biết tất lầm cả đại sự.

Vương Tôn ngẩng đầu nhìn trời rồi nói :

- Đã không còn sớm nữa, chắc Bạch Hồ Tử đã về, đi thôi.

Lục Văn Phi không tiện truy hỏi, bước ra khỏi am đường, đến cốc khẩu quả nhiên gặp một ngôi miếu Sơn Thần. Bạch Hồ Tử đã đứng chờ nơi cửa miếu, chàng bước lên thì lễ hỏi :

- Chào đại thúc, đại thúc khỏe chứ?

Bạch Hồ Tử cười nhẹ :

- Cả ngày bên ba nơi sơn dã này, cả người mệt rũ rồi, chẳng còn chút hơi sức nào cả.

Lục Văn Phi cũng cười nói :

- Chờ cho sự việc hoàn tất, văn bối sẽ thỉnh an đại thúc.

Bạch Hồ Tử lắc đầu nói :

- Nước xa khó cứu lửa gần, không cần nghĩ tới.

Rồi chỉ về bái đài phía trước thần án hỏi :

- Nhị gia có biết nhị vị này chăng?

Lục Văn Phi nhìn thấy một nam một nữ đang nằm trên bái đài, chính là Trương Ngọc Phong và Tạ Bảo Thụ. Bất giác giật mình nói :

- Từ đâu đại thúc đem hai người này về đây?

Bạch Hồ Tử thông thả nói :

- Lão hủ mạo hiểm xông vào chốn nguy nan, từ trong cổ lãng mà cứu họ ra.

Lục Văn Phi cảm khái nói :

- Tạ Thanh Văn và Trương nhị tẩu vì hai người này mà thân sa vào hổ huyết, khẩn cấp vạn phần, nay được đại thúc cứu về, thật là công đức vô lượng.

Bạch Hồ Tử cười ha hả :

- Công đức này xin gửi tặng lệnh sư, nhị gia đưa hai người này về Tạ gia, nói là do lệnh sư cứu được.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Thế thì không được, gia sư còn chưa đến, sao có thể tán dương người như vậy?

Bạch Hồ Tử ưỡn ngực nói :

- Hiện nay lão hủ chính là lệnh sư, hơn nữa hiện lão hủ và nghĩa huynh của nhị gia đều không thể lộ diện. Dựa vào danh xưng của lệnh sư là thích hợp nhất.

Lục Văn Phi đang muốn chối từ, Bạch Hồ Tử đã đến giải vào huyết đạo của hai người rồi gọi :

- Ấy! Tỉnh lại, tỉnh lại, hai người cần phải về rồi.

Tạ Bảo Thụ và Trương Ngọc Phong mở mắt, ngơ ngác nhìn chung quanh, rồi lập tức đứng dậy, nhìn Lục Văn Phi đang đứng cạnh hỏi :

- Phải Lục huynh đã cứu chúng tôi chăng?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tiểu đệ nào có tài năng như vậy, chính gia sư đã cứu nhị vị từ trong cổ lãng ra.

Trương Ngọc Phong và Tạ Bảo Thụ lúc này mới biết lão nhân đang đứng trước mặt chính là Kiếm Tổ danh chấn giang hồ, vội vã bước lên trước mặt hành lễ tạ.

Bạch Hồ Tử khoát tay nói :

- Nhị vị miễn lễ, lần này cứu nhị vị ra, lão hủ dùng phương pháp thể thân. Trong cổ lăng hiện có hai người thể thân, bọn họ đang còn bị hôn mê trong nhất thời không thể phát giác được, nhị vị mau về chuyển cáo việc này với lệnh tôn.

Tạ Bảo Thụ vốn tính cao ngạo nhưng lần này nhận ân nghĩa của người lại là Kiếm Tổ uy danh lừng lẫy, nên phong thái khác hẳn ngày thường, khom mình thi lễ nói :

- Được tiên bối ra tay cứu trợ, vãn bối cả đời không quên đại đức.

Bạch Hồ Tử cười ha hả nói :

- Lão cùng các người đều là đồng đạo đường nên khách khí.

Rồi chỉ Lục Văn Phi nói :

- Trước đây thế huynh và tiểu đồ có sự hiểu lầm, nay nể mặt lão hủ lần này xin bỏ qua.

Lục Văn Phi vội bước lên vòng tay nói :

- Lần trước đắc tội hy vọng Tạ huynh hải hà.

Tạ Bảo Thụ cũng vòng tay nói :

- Việc này tiểu đệ cũng không phải, Lục huynh bất tất quá lời.

Bạch Hồ Tử nói :

- Lần này có tiểu đồ đưa nhị vị về, trên đường nhớ cẩn thận, tạm thời đừng nên lộ diện.

Dứt lời lão bước ra khỏi miếu, loáng cái đã mất hút, khinh công quả thật thượng thừa. Tạ Bảo Thụ đã biết gia phụ của mình cũng đã đến rồi, ra vẻ khẩn trương nói :

- Chúng ta đi thôi!

Ý muốn về sớm cho gia phụ yên tâm. Hai người dùng khăn che mặt rồi mới ra khỏi cổ miếu, đi nhanh về phía bản đàn của Kim Lăng Tạ gia. Trương Ngọc Phong trong lòng cảm tạ ân đức cứu mạng của sư đồ Lục Văn Phi nên đối với Lục Văn Phi bất giác tăng thêm mấy phần ẩn tượng, nằng cố ý bước chậm hai bước sánh vai mà đi với Lục Văn Phi, đồng thời hỏi nhỏ :

- Nhà ta cùng sư đồ của huynh đối lập nhau, sao huynh lại cứu hai người chúng ta?

Lục Văn Phi nói :

- Thái Hành sơn trước mắt tình thế thập phần hiểm ác dù cho có thù hằn với nhau cũng phải dẹp bỏ, cùng nhau tương trợ mới là đạo lý.

Trương Ngọc Phong lại nói :

- Huynh cùng lệnh sư hai người vào cổ lăng phải không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Chỉ có gia sư thôi.

Trương Ngọc Phong từ lâu đã nghe đại danh của Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu, vả lại không phải Lục Văn Phi đích thân vào cổ lăng cứu ra nên không tiện hỏi nhiều.

Ba người đi nhanh trên đường cũng chẳng việc gì xảy ra, không lâu đã về đến Phân đàn của Kim Lăng Tạ gia, quần môn nhân nghe tiểu Môn chủ thoát hiểm trở về vội vào trong phi báo.

Tạ Thanh Văn và Tạ Nhất Phi tai nghe Bảo Thụ trở về, bán tín bán nghi, hai người từ trong song song bước nhanh ra ngoài thấy Lục Văn Phi cùng đến với hai người chính là Bảo Thụ, Ngọc Phong thì không giấu vẻ vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ.

Tạ Bảo Thụ vừa thấy gia phụ vui mừng quỳ sụp xuống trước mặt lão.

Tạ Thanh Văn chỉ có một trai độc nhất, nay thấy con mình vô sự trở về vô cùng mừng rỡ vội vã đỡ dậy kích động nói :

- Con của ta, mấy hôm nay quá khổ cho con.

Tạ Bảo Thụ bình nhật được yêu chiều quá mức, nghĩ đến việc bị bắt giữ, không nín được lệ nhỏ tuôn trào.

Tạ Nhất Phi bước lên chào hỏi Lục Văn Phi, đồng thời mời ngồi ôm quyền nói :

- Lục huynh trưởng nghĩa cứu giúp Bảo Thụ nhà ta, thực là đại ân nhân của Tạ môn.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ làm sao có tài năng như vậy, chính gia sư đã cứu họ.

Tạ Nhất Phi “à” một tiếng nói :

- Chỉ có lệnh sư mới có tài năng này.

Lúc này Tạ Thanh Văn đối với Văn Phi thập phần nể trọng, đến trước mặt vòng tay cảm tạ.

Tạ Bảo Thụ đem những việc đã bị bắt kể qua một lượt.

Tạ Thanh Văn mặt đầy vẻ giận dữ, hừ lên một tiếng nói :

- Từ đây thấy rõ, bọn chúng đã có kế hoạch bắt người để làm con tin.

Tạ Bảo Thụ lại nói :

- Hải nhi bị bắt, mỗi ngày bọn chúng đều dùng một liều thuốc đặt trên đỉnh môn, cho đến hôn mê bất tỉnh. Lúc Hồ đại hiệp cứu nạn đã đổi hai tên khác thế thân, nói không chừng bọn họ còn chưa biết hải nhi đã thoát hiểm.

Tạ Thanh Văn gật đầu nói :

- Tạm thời con chớ lộ diện, chờ bọn chúng đến đây ỨC HIẾP RA SAO, chúng ta...

Trong lúc đàm luận, ngoài cửa có một người bước vào, khom người báo cáo :

- Bẩm báo Môn chủ, Bạch Cốt giáo chủ Đào Hàn Sinh cầu kiến.

Tạ Thanh Văn cười lạnh nói :

- Quả nhiên đến rồi.

Lão phân phối cùng dặn dò Bảo Thụ, Ngọc Phong, Lục Văn Phi :

- Các người đến sau hậu viện tạm thời lánh mặt, xem hắn ta nói những điều gì?

Chờ ba người đã vào trong, Tạ Thanh Văn mới dặn dò thuộc hạ :

- Mời khách vào.

Đào Hàn Sinh là chủ một phái, theo lý Tạ Thanh Văn phải đích thân ra ngoài nghinh tiếp, nhưng họ Tạ vẫn điềm nhiên tọa thị mà không hề đứng dậy.

Không bao lâu Đào Hàn Sinh tiến vào thấy Tạ Thanh Văn không đứng lên nghinh tiếp, trong lòng vô cùng phần nộ, nhưng ngoài mặt vẫn giữ vẻ tươi cười, ha hả cười nói :

- Vô sự bất đắc tam bảo điện, hôm nay tại hạ đến báo tin lành với Tạ huynh.

Tạ Thanh Văn cố ý không biết, lãnh đạm hỏi :

- Hay là có tin tức của tiểu nhi?

Đào Hàn Sinh nói :

- Đúng vậy, Tư Mã Ôn đã vì Thiếu môn chủ mà vào cổ lăng bá kiến, Cổ Lăng đã chịu phóng thích...

Tạ Thanh Văn hỏi lại :

- Bọn họ đã đáp lời phóng thích, sao không thấy hành động của họ?

Đào Hàn Sinh mỉm cười nói :

- Nhưng phóng thích phải có điều kiện.

Tạ Thanh Văn nổi giận :

- Bọn họ vô cớ bắt đi tiểu nhi, muốn dựa vào đó mà bức hiếp, chính là vì ý này, Tạ mỗ không thể đáp ứng.

Đào Hàn Sinh vội nói :

- Tạ huynh không nên hiểu lầm, điều kiện của họ không phải hà khắc, Tạ huynh nghe tiểu đệ phân bày khác biết.

Tạ Thanh Văn ra vẻ phần nộ nói :

- Huynh đài nói đi.

Đào Hàn Sinh nói :

- Người Cổ Lăng truyền tin với Tư Mã Ôn họ nói sự việc lần này là do hiểu lầm, nếu Kim Lăng Tạ gia và Xuyên Tây Trương môn lập tức lui khỏi Thái Hành, ngoài việc phóng thích lệnh lang và Trương cô nương, họ còn tạ lễ bằng một nắm minh châu, mười cặp bạch bích.

Tạ Thanh Văn cười lạnh :

- Họ bắt đi người của chúng ta, còn ra lệnh cho bọn ta thoái lui, thật bức người thái thậm. Cho đến việc tạ lễ thì sự khảng khái này của họ, Tạ mỗ cũng không lấy làm lạ.

Đào Hàn Sinh cười âm u nói :

- Tại hạ có một việc muốn thức tỉnh Tạ huynh, người Cổ Lăng hành sự ngang ngược, rủi như họ phần nộ hạ sát lệnh lang, đó thật là chuyện di hận cả đời.

Tạ Thanh Văn giận dữ nói :

- Họ dám.

Đào Hàn Sinh cười lạnh :

- Đã như vậy, tại hạ đem ý của Tạ huynh hồi báo với Tư Mã Ôn.

Tạ Nhất Phi vội ngăn lại cười nói :

- Mời Giáo chủ ngồi trước đã, việc này còn có chỗ thương lượng.

Tạ Thanh Văn trầm ngâm một lát, đột nhiên thở dài, không lên tiếng.

Đào Hàn Sinh nói :

- Theo tại hạ thấy, việc này nên tính kỹ một chút, Tạ huynh được một nắm minh châu, bạch bích mười cặp, xem như chuyển đi này đã thành công.

Tạ Thanh Văn thở dài nói :

- Nhờ Đào huynh thay lão hồi báo, cho ta ba ngày suy nghĩ.

Đào Hàn Sinh nói :

- Lấy lời này làm định ước, ba ngày sau tại hạ đến nghe tin.

Dứt lời, Đào Hàn Sinh vòng tay cáo từ rồi đi ra cửa.

Tạ Thanh Văn nói với Nhất Phi :

- Những lời của Đào Hàn Sinh cho ta thấy bọn chúng không muốn chúng ta ở đây, việc này Trương lão ngũ phải suy nghĩ mới được.

Tạ Nhất Phi nói :

- Bọn họ muốn bức chúng ta rút lui, điều này chứng minh họ chưa có bảo tàng.

Tạ Thanh Văn tỉnh ngộ :

- Lão ngũ nói đúng lắm, chúng ta đã đến đây, chưa vào cổ lũng sao có thể về không?

Tạ Nhất Phi đưa mắt ra hiệu, Tạ Thanh Văn im bật.

Tạ Bảo Thụ cùng Ngọc Phong, Văn Phi từ hậu viện bước vào. Văn Phi không muốn lưu lại lâu, vòng tay cáo từ :

- Tại hạ có việc không thể lưu lại, xin cáo biệt.

Trương Ngọc Phong cũng nói :

- Đào Hàn Sinh đã đến nơi này, chắc cũng sẽ đến nhà tiểu nữ, tiểu nữ cũng cần phải về.

Tạ Thanh Văn không lưu khách, miệng dặn dò :

- Trên đường phải cẩn thận.

Lục Văn Phi cùng Ngọc Phong ra khỏi cửa, bèn chia tay, Ngọc Phong hỏi :

- Lẽ nào huynh không đưa muội một chặng đường?

40. Chương 40: Gian Ác Lộ Hình

Lục Văn Phi nói :

- Đường về quý Phân đàn rất gần, thực tình tại hạ không rảnh rỗi để đưa cô nương đi.

Trương Ngọc Phong thất vọng nói :

- Muội không tin là huynh bận như vậy.

Lục Văn Phi không còn cách nào nói :

- Cô nương nhất định muốn tại hạ đưa đi, tại hạ sẽ đưa đến bang môn là được rồi.

Trương Ngọc Phong biết lão mẫu của mình đã đến, nàng muốn Lục Văn Phi đưa đi là có mục đích khác, nên nghe Văn Phi nói vậy nghĩ thầm :

“Ta nhất định mời huynh vào nhà mới được”.

Lục Văn Phi không nghĩ đến việc phức tạp đó, thông thả cất bước đi thẳng về phía trước.

Trương Ngọc Phong vội bước lên, nhỏ nhẹ nói :

- Lần bị bắt này, may mà được huynh cứu trợ nếu không thì hậu quả thật khó lường.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Cứu nhị vị về không phải là tại hạ.

Trương Ngọc Phong nói :

- Tuy là lệnh sư ra tay, nhưng nhờ có huynh nên lệnh sư mới can thiệp.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Ý của lệnh sư, chỉ vì muốn đồng đạo võ lâm đồng lòng hợp tác cùng nhau chống cường địch.

Trương Ngọc Phong cười nói :

- Huynh không cần thoái thác. Bất luận thế nào muội vẫn cảm kích Lục huynh.

Lục Văn Phi không tiện lên tiếng, vì chàng không thể ngăn mối cảm kích trong lòng người ta, càng không thể đem nội tình mà nói ra.

Trương Ngọc Phong thấy chàng trầm ngâm không nói, nên nói tiếp :

- Nghe nói gia mẫu đã đến Thái Hành, hy vọng huynh cùng đi với muội về thăm lão nhân gia, gia mẫu tính tình nóng nảy nhưng lại rất yêu mến hàng tiểu bối.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đã gặp qua lệnh đường, không nên đến gặp lần nữa.

Trương Ngọc Phong lòng không muốn không, chăm chú nhìn chàng đột nhiên nghĩ đến Vương Tôn bất giác mặt đầy nét oán giận nói :

- Gần đây huynh có thường đi cùng với nghĩa huynh không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Thường gặp nhau, nhưng không đi cùng nhau.

Trương Ngọc Phong cười lạnh nói :

- Sao không đi với nhau, chàng ta rất thích huynh mà.

Lục Văn Phi nào biết trong lời nàng nói có ý khác, nên tiếp lời nói :

- Quả thật Vương đại ca đối đãi với ta rất tốt.

Trương Ngọc Phong lại nói :

- Muội nhớ rồi, huynh cùng ở chung với phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu.

Lục Văn Phi nói :

- Cũng không phải.

Chàng vừa thấy hành quán của Xuyên Tây Trương môn không xa, nên tiếp lời :

- Trước mặt là hành quán của quý Môn, xin thứ tại hạ không tiễn.

Chàng vòng tay, rồi đột nhiên cất bước đi nhanh về phía trước.

Trương Ngọc Phong gọi lớn :

- Lục huynh! chờ một lát.

Nhưng Lục Văn Phi cố ý không nghe, lại bước đi nhanh. Ngọc Phong đành phải đứng lại lăm lăm :

- Người đâu mà lẩn thẩn, không biết từ sáng đến tối hấn bận việc gì?

Lục Văn Phi sau khi thoát khỏi sự vướng vắn của Ngọc Phong, thở nhẹ một hơi, phóng chân sải bước, trong lòng không ngừng suy nghĩ, chàng cảm thấy lần này phải đi tìm Yên Sơn công chúa, hiểu rõ một số sự tình, chàng hy vọng có thể hiểu rõ dụng tâm của Yên Sơn công chúa.

Lục Văn Phi cảm thấy Yên Sơn công chúa là người cao quý, không giống người trên giang hồ hiểm ác, nàng không thể cố ý dụng loại kiếm thức không thể chống lại được Loan đao, khiến chàng truyền thụ cho người trong võ lâm để ngầm ngầm hại họ. Nhưng chàng biết, nếu quả thật như vậy, người võ lâm đến núi này khó tránh khỏi khổ nạn.

Đang lúc chàng đi nhanh trên sơn đạo, đột nhiên bên đường xuất hiện một thanh y nữ, cất giọng gọi :

- Lục đại ca, huynh đi đâu mà vội vã vậy?

Lục Văn Phi dừng bước, nhìn thấy là Vân Nương, chàng thông thả nói :

- Thì ra là Công Tôn cô nương, gần đây lệnh tôn thế nào?

Vân Nương mỉm cười :

- Phụ thân cũng khỏe, ngày ngày lão nhân gia đều nhớ huynh.

Lục Văn Phi nói :

- Gần đây tại hạ quá bận, thật không tìm được chút thời gian đến bái vọng lão nhân gia, xin cô nương chuyển lời vãn an.

Vân Nương nhoẻn miệng cười nói :

- Thế thì không cần, mấy ngày nay phụ thân muội đã điều tra ra chân tướng của Thái Hành, lão nhân gia hy vọng huynh đi một chuyến.

Lục Văn Phi cảm thấy bất ngờ hỏi?

- Việc này có thật sao?

Vân Nương nghiêm mặt nói :

- Huynh phải tin phụ thân muội có khả năng này.

Lục Văn Phi nói :

- Năm đó lệnh tôn là thượng khách phủ Tấn vương, tại hạ có thể tin được. Nhưng dựa vào tình thế Thái Hành trước mắt mà nói, các phe nhóm đã không ngừng phân tranh bảo tàng Tấn vương.

Vân Nương cảm thấy kiến thức của Văn Phi đã được tăng cường thêm nhiều, nên đổi chuyện khác nói :

- Phụ thân đang chờ, huynh đi một chuyến được chăng?

Văn Phi ngẫm nghĩ một lát, nói :

- Nếu như vậy, tại hạ sẽ đi.

Vân Nương nhỏ giọng nói :

- Từ đây đến sơn thôn không xa, quyết không lỡ việc của huynh.

Hai người song bước lên đường, phi thân vào con đường nhỏ của những tiểu phu, chạy nhanh vào sơn thôn, đến trước nhà tranh, Vân Nương bước vào gọi :

- Phụ thân, Lục ca đến đây.

Từ trong nhà vọng ra giọng nói già nua của Mang Tẩu :

- Văn Phi, mau vào đi, chúng ta từ lâu đã không gặp.

Lục Văn Phi vội bước vào thi lễ :

- Văn bối vì muốn điều tra việc bảo tàng, từ lâu đã không về thăm viếng, xin tiền bối hải hà.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả :

- Đừng nói những lời này, lão hủ không quen nghe đâu.

Lục Văn Phi nói :

- Tiền bối cùng tiên phụ nhận sự ký thác của Tấn vương, tiền bối còn là bậc trưởng thượng của văn bối, đúng lý văn bối phải thường bái phỏng.

Mang Tẩu nói :

- Không cần nói nữa, ngồi xuống đi, lão hủ có chuyện cần thương lượng với hiền đệ.

Lục Văn Phi nghiêm mặt nói :

- Việc gì mà khẩn cấp như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ thân nhận sự kỳ thác của Tấn vương, không lúc nào mà không nhớ đến việc này. Không ngờ hôm nay đã mười năm rồi, lại trở thành một tai họa lớn như vậy.

Lục Văn Phi nói :

- Việc này chỉ trách Tấn vương không dặn dò minh bạch, khiến chúng ta không thể tận lực.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Tấn vương thiên chất thông minh, hành sự khiến người khó dự liệu, lão hủ đã nghe qua, thấy rằng việc này Tấn vương không chỉ giao cho ba người, không chừng người đã dùng mật kế “Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương”.

Lục Văn Phi lắc đầu cười nói :

- Tấn vương tư chất thông minh, cũng không thể đem việc thác cô mà lấp lửng như vậy?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lắc đầu nói :

- Hiền điệt nên biết đó chỉ là bắt đắc dĩ.

Trầm ngâm một lát lão lại nói tiếp :

- Tấn vương đem việc bảo tàng ký thác cho ba người, trái lại bên trong có an bài khác. Việc này gần đây lão hủ mới nghĩ ra, vì tránh cho hiền điệt nóng vội mà sai lầm, nên bảo Vân Nương tìm hiền điệt đến đây.

Kiến thức của Văn Phi so với lúc trước đã cao minh hơn nhiều, nên chàng thông thả nói :

- Cảm tạ tiên bối quan tâm, theo văn bối nhận thấy việc Thái Hành sơn không chỉ là việc bảo tàng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu gật đầu nói :

- Hiền điệt nhận ra điều này, đủ thấy cao minh. Người thức thời là tuần kiệt, lúc này tốt nhất là lui khỏi chốn thị phi.

Lục Văn Phi nhướn đôi mày kiếm nói :

- Phụ thù bất cộng đái thiên.

Chàng cao giọng tiếp :

- Chuyện Tấn vương có thể không quan tâm nhưng phụ thù có thể không báo sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lão hủ không nói hiền điệt không được báo phụ thù, chỉ vì sự tình quá phức tạp, còn ai là thù nhân sát hại lệnh tôn, đến giờ còn chưa biết, con ngựa mù chạy lung tung không phải là biện pháp.

Lục Văn Phi biết hảo ý của lão, nhưng bảo chàng tạm gác phụ thù, lòng chàng đương nhiên không vui, cố ý trầm ngâm không lên tiếng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cho rằng lời mình nói đã có tác dụng, lại chậm rãi nói tiếp :

- Yên Sơn công chúa cùng với đại ca của hiền điệt bên ngoài trông có vẻ có liên quan nhau, nhưng người giang hồ tâm địa khó lường. Ý của lão hủ hay là hiền điệt hạn chế việc tiếp cận với họ.

Lục Văn Phi vẫn trầm mặc nói :

- Ý của tiên bối muốn văn bối làm gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Lệnh tôn chỉ có hiền điệt là chút cốt nhục, nếu dưới xuôi người có biết, tất không chịu cho hiền điệt xem sinh mạng mình như trò đùa.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Con người trăm tuổi cũng phải chết, tiền bối muốn văn bối là một người bất trung bất hiếu tuyệt đối không được rồi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Dựa vào sức một người, muốn đối địch với quần hùng Thái Hành, khác gì trứng chọi đá. Hôm nay lão hủ khuyên hiền diệt vì tôn trọng lệnh sư, lão đã tận nghĩa bạn hiền, nghe hay không tùy hiền diệt.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Phái Cổ Lăng, chính là thù gia sát hại gia phụ. Tại hạ quyết không bỏ ý niệm báo thù, thịnh tình của tiền bối tại hạ khắc ghi trong dạ.

Chàng hờn giận bước ra khỏi cửa.

Vân Nương ngăn chàng lại nói :

- Huynh là người gì vậy? Phụ thân muội khuyên những lời chân thành chỉ là hảo ý, huynh không nên nóng giận như vậy.

Lục Văn Phi thoáng nghĩ, cảm thấy mình kích động thái quá, nên đổi sắc mặt tạ tội :

- Tại hạ nhất thời chỉ nghĩ đến phụ thù, oán hận toàn tâm, bỗng bột phát nộ với lệnh tôn.

Trên mặt Mang Tẩu thoáng nét cười đanh ác, ra dấu với Vân Nương rồi từ từ nói :

- Diệt nhi minh bạch nỗi khổ tâm của lão hủ là tốt rồi, từ đây lão không nhắc nữa.

Dứt lời lão nhìn chàng một mắt nói :

- Chúng ta đã lâu không gặp, cùng lão uống một vài ly rượu là được rồi.

Lục Văn Phi không tiện chối từ, gật đầu nói :

- Sau khi hầu tể tiền bối, tại hạ có việc bên người không đi không được.

Vân Nương thấy chàng đã bằng lòng, bắt đắc dĩ thở dài một tiếng, chậm rãi đi vào trong.

Lục Văn Phi ngồi xuống, trong lòng không ngừng tính toán, nghĩ thầm :

“Tại sao luận điệu của Mang Tẩu tiền bối thay đổi đột ngột, hay lão đã bị người nào đó ép buộc?”

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Nghe nói Yên Sơn công chúa đã đoạt được một số bảo vật, bản lãnh của nàng ta thật không phải nhỏ.

Lục Văn Phi nói :

- Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. Kẻ thất phu không làm được việc thì vô tội, còn người tài giỏi có công trạng thì mắc tội. Văn bối không cho rằng đây là thu hoạch của nàng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Nàng ta có thể trong tai mắt của mọi người, công nhiên lấy đi bảo tàng, hơn nữa từ trong đám đông không có ai đoạt được, đủ thấy thể lực của nàng rất mạnh, đúng là người có lai lịch.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Người Cổ Lăng đã tìm được nàng, nguy cơ trong tương lai rất nhiều, văn bối thật khó dự liệu hậu quả.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nói :

- Nếu nàng quả thật là hậu nhân của Tấn vương, thì những người võ lâm trên giang hồ cùng người Cổ Lăng sẽ không làm khó nàng.

Lục Văn Phi nói :

- Mong được như vậy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đột nhiên nói :

- Mật đồ của hiền diệt cũng ở trên người phải không?

Lục Văn Phi cảnh giác hỏi lại :

- Tiền bối hỏi việc này để làm gì?

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Đáng tiếc là mật đồ của lão hủ đã mất, nếu không hai bên đối chiếu, có thể thấy được một chút manh mối.

Lục Văn Phi là người thành thật nên nói :

- Văn bối lúc nào cũng mang kim bài bên người, tiền bối muốn xem cứ cầm lấy.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tiếp lấy kim bài, dùng tay sờ soạng một hồi, đột nhiên cười ha hả một hồi rồi nói :

- Thật là đi rách giày sắt vẫn vô vọng, không ngờ hôm nay lại tìm được rồi.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối nói vậy là sao?

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại cười cuồng vọng :

- Lão phu đã sớm dự liệu vật này ở bên người của ngươi, chỉ vì trong nhất thời chưa lấy được, nên mới dùng kế ném viên gạch để lấy viên ngọc, quả nhiên ngươi đã mắc bẫy.

Lúc này Lục Văn Phi mới minh bạch, phần nộ nói :

- Lão là người được Tấn vương phó thác lại có tạp niệm như vậy.

Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Ngươi không nghĩ đến sao, Tấn vương là người tinh minh sáng suốt, sao dám đem hậu sự mà phó thác cho một kẻ mù lòa?

Lục Văn Phi phần nộ nói :

- Hay lắm, thì ra lão đã tồn tâm mưu đoạt mật đồ, có ý dùng một miếng kim bài giả gạt ta.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đắc ý cười nói :

- Điều này ngươi nên trách tiên phụ của ngươi, chỉ vì lão uống say lộ ra một chút sự việc mới dẫn đến sự hoài nghi của lão. Về sau lão hủ thường nghe lão ngâm nga bài thơ “Đăng châu đoản ca” của Trần Tử Ngang, ta càng thêm nghi ngờ, liệu định tất có liên quan đến bảo tàng.

Lục Văn Phi cắt ngang lời của lão :

- Đừng cười ta, rõ ràng lão là người đang giữ mật đồ, vì tham lợi mà tối mắt, ý muốn thôn tính bảo vật.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng dã :

- Dựa vào đâu ngươi nói lão phu là người đang giữ mật đồ?

Lục Văn Phi hừ một tiếng nói :

- Đồ án trên kim bài, nếu không thấy trước nguyên bản, không ai có thể giả tạo được, lại nói dù lão biết được đoạn đầu của đoản ca, cũng không biết được ám ngữ, lúc đàm thoại với ta sao có thể đối đáp được.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ngẩn người một lát, cười hắc hắc nói :

- Điều này ngươi không cần phải hỏi, dù sao ngươi và Vương Tôn mỗi người giữ một phần mật đồ, điều này không thể sai được.

Lục Văn Phi không ngờ rằng, phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu đã có tính toán từ trước, ráp tâm tìm kiếm những người đang giữ phần thứ nhất và cả hai phần kia của mật đồ, chàng vừa giận vừa gấp, xòe tay đoạt lấy kim bài trong tay của Mang Tẩu.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nhạt nói :

- Bây giờ tỉnh ngộ đã muộn rồi.

Đơn chưởng lão đánh ra phát đi một luồng kinh lực.

Lục Văn Phi lật tay lên, cái chụp vừa rồi biến thành thế đẩy, đưa ra một luồng chưởng phong nghênh đón kinh phong.

Hai luồng chưởng phong gặp nhau.

“Bùng” một tiếng, Văn Phi bị chưởng này chấn động vắng xa hơn một trượng. Chàng vốn là người cương liệt, hớp mạnh một hơi không khí mà điều tức chân khí, rồi lại bổ nhào lên trước.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười lạnh nói :

- Ta xem ngươi hết muốn sống rồi.

Lão phát mạnh tay áo đẩy ra một luồng kinh phong dữ dội. Văn Phi đã sớm phòng bị, né người qua tránh luồng chưởng kinh đó, hoành tay tuốt kiếm khỏi vỏ, còn tay kia chụp vào kim bài, xuất thủ như điện, thần tốc cực kỳ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không muốn giao đấu cùng chàng, chưởng lực vừa phát ra lập tức lui người chạy vào nội thất.

Lục Văn Phi tức giận la lên :

- Lão muốn chạy sao, không dễ vậy đâu.

Vừa nói đồng thời chàng lao người đuổi theo.

Chỉ nghe trong nội thất một tiếng thét trong trẻo, Vân Nương cầm kiếm xông lên, không nói một lời giờ kiếm đâm liên.

Lục Văn Phi càng tức giận, cười lạnh nói :

- Hay lắm, thì ra phụ tử ngươi đã sớm thông đồng rồi.

Vân Nương như đang đối phó với thế thù đại địch, kiếm thế vẫy vùng phủ lên người Văn Phi, thế công vô cùng hiểm độc.

Văn Phi còn chưa phòng bị, bị đối phương tấn công đến nỗi chân tay luống cuống, liên tiếp thoái lui, lúc này chàng mới biết phụ tử lão trước nay che giấu thực lực.

Chàng lui mấy bước, rút kiếm ra đánh thế “Mai Khai Ngũ Phúc” phong tỏa kiếm thức của đối phương.

Vân Nương mãnh liệt tấn công mấy thức, bức Văn Phi thoái lui thì vội quay người phóng luôn vào nội thất.

Lục Văn Phi nộ khí dề lên ngực, vội chạy đến dùng kiếm hắt rèm lên, bên trong không một bóng người. Bước vào bên trong thì thấy cửa sổ phía sau mở rộng phụ tử Mang Tẩu đã không thấy nữa, chàng bèn phóng người ra khỏi cửa sổ, nhưng chỉ thấy bốn bề đã tối đen, không còn cách nào tìm kiếm.

Chàng vốn kính trọng Tuyết Sơn Mang Tẩu, luôn xem lão là bậc tiền bối là bằng hữu tốt của phụ thân mình, vạn phần không nghĩ đến hôm nay lão lại lộ ra bộ mặt hồ ly dùng thủ đoạn lừa gạt mà lấy đi kim bài, trong lòng không nén được ảo não, nghĩ thầm: “Thì ra giang hồ hiểm ác cực kỳ”.

Chàng vốn nhận định phái Cổ Lăng, chính là kẻ mưu đoạt bảo tàng, hiện giờ bộ mặt hung tợn của Tuyết Sơn Mang Tẩu lộ ra, khiến vấn đề càng thêm phức tạp, chàng lẩm bẩm nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu đã không tin được, thì nghĩa huynh Vương Tôn cũng khó tin được.

Đang trầm suy nghĩ đột nhiên từ xa vắng vắng vang lên một tiếng kêu đau đớn, tiếp theo là tiếng kêu đau thương của một thiếu nữ, chàng giật mình triển khai thân pháp chạy về phía tiếng la, ước khoảng mấy trăm trượng thì thấy bên đường núi nằm vắt ngang một xác người. Chàng vội vã cúi nhìn thì ra đó là Tuyết Sơn Mang Tẩu đã tắt thở trong lòng bất giác kinh hãi.

Chàng từng mục kích võ công của Mang Tẩu, người nào có thể trong chớp mắt sát tử được lão, võ công thật khó tưởng tượng.

Hiện Mang Tẩu đã chết, nghĩ đến bức mật đồ của mình, chàng nghĩ thầm :

“Chắc kẻ này ẩn nấp trong bóng tối từ trước, chờ đến khi Mang Tẩu đoạt được mật đồ, mới sát hại Mang Tẩu để đoạt mật đồ”.

Gần đây chàng đã trải qua nhiều sự việc, lịch duyệt giang hồ cũng tăng tiến không ít, xem xét tình hình tứ phía một lượt, không phát hiện ra dấu tích đánh nhau, có thể thấy Mang Tẩu bị người đột kích mà chết, người ấy còn bắt Vân Nương mang đi.

Chàng bèn chôn cất Mang Tẩu rồi phóng bước chạy về cổ tự nơi ở của Yên Sơn công chúa. Chàng còn cách cổ tự môn chừng khoảng vài lần tên thì hai bên đường đột nhiên xuất hiện một đám người giang hồ trầm giọng quát :

- Người nào? Đứng lại!

Lục Văn Phi dừng chân bước lại hỏi :

- Hà cố chực vị ngăn cản tại hạ?

Đám giang hồ nói :

- Cổ tự trước mặt không cho phép những người không có nhiệm vụ đi vào.

Lục Văn Phi hỏi :

- Chư vị phụng mệnh của ai?

Đám người giang hồ nói :

- Là phục mệnh của Bang chủ bốn Bang.

Lục Văn Phi “Ồ” một tiếng nói :

- Phải chăng chư vị là huynh đệ của Hắc Long bang?

Bọn họ đáp :

- Không sai. Tôn giá đã hỏi quá nhiều rồi. Bây giờ xin mời.

Lục Văn Phi nói :

- Chư vị đã là huynh đệ của Hắc Long bang, phải nhận biết tại hạ mới đúng.

Đám người này nhìn chàng một hồi, nói :

- Tôn giá là ai?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ họ Lục tên Văn Phi, hiện có việc cần gặp quý Bang chủ.

Đám giang hồ nói :

- Danh tánh của thiếu hiệp quả nhiên có nghe qua, chỉ vì vâng mệnh người nào cũng không thể đi qua, đành phải đắc tội.

Lục Văn Phi không hài lòng, cười nhạt hỏi :

- Lẽ nào thông báo một tiếng cũng không được?

Đám giang hồ nhất tề nói :

- Không được.

Lục Văn Phi lạnh lùng nói :

- Các người không chịu thông báo, tại hạ đành phải xông bừa vào.

Dứt lời, chàng ngang nhiên đi thẳng tới trước. Đám người giang hồ vội chia nhau phân thành hàng ngang nhất tề rút binh khí ra trầm giọng nói :

- Chúng tôi đã nể mặt tôn giá, nếu cứ xông lên đừng trách chúng tôi đắc tội với bằng hữu.

Lúc này Lục Văn Phi đã nhận định hành động của Hắc Long bang bất lợi với Yên Sơn công chúa nên nhất quyết vào xem thử, chàng chậm rãi nói :

- Cổ tự là đất của thập phương, đâu dễ để các người bá chiếm. Đêm nay tại hạ không vào không được.

Bọn bang đồ phần nộ hét to một tiếng, đao kiếm nhất tề tung ra tấn công Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi nhích động thân người, nghiêng mặt tránh thế kiếm đâm vào trước mắt, đồng thời nhấc tay đánh ra một chưởng. Võ công của chàng hiện giờ có thể liệt vào hàng cao thủ võ lâm, chưởng lực vừa phát như cuồng phong bạo vũ cuộn cuộn quét chung quanh hướng về bọn bang đồ.

Bọn bang đồ thấy chưởng lực quá dũng mãnh, không dám trực diện nghênh tiếp đều thoái lui mấy bước. Lục Văn Phi không truy bức mà phóng bước chạy về phía tự môn.

Bọn bang đồ Hạ Long Tường mang đến Thái Hành đều là những hảo thủ tuyển lựa trong mấy trăm người, mỗi một người đều hung hãn như hổ. Vừa lui mấy bước lại xông bừa lên.

Lục Văn Phi nói :

- Các người nhất định muốn tại hạ khai sát giới sao?

Bọn bang đồ hung tính đã phát không thềm đối đáp, đao kiếm loang loáng nhất tề đánh thẳng về phía Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi biết không thể nói chuyện đạo lý được, chàng hét to một tiếng, trường kiếm trong tay triển khai một thức “Phân Hoa Phất Liễu”, trước mặt khơi lên một màn kiếm hoa bảo hộ lấy thân người. Chỉ nghe hàng loạt tiếng leng keng của kim ngân chạm nhau vang lên. Đao kiếm bốn phương tám hướng đã công đến, tất cả chạm phải kiếm thế uy dũng của Lục Văn Phi, binh khí trong tay đều bị chấn động vắng xa bốn năm thước.

Lục Văn Phi thừa dịp phóng người phi nhanh về phía trước. Bọn bang đồ phía sau biết không đủ sức ngăn cản nên không truy đuổi mà bắn tín hiệu lên trời báo tin.

Lục Văn Phi phi người lên, chỉ còn cách tự môn không quá bốn trăm trượng, trước mặt có người nói lớn :

- Bằng hữu phương nào ngang nhiên xông vào? Người cho là Hắc Long bang không có người sao?

Bóng người loáng lên, trước mặt phi thân ra một người là một hắc y lão giả, thì ra đó là Ngọc Diện Phán Quan Dịch Hiểu Thiên, chàng vòng tay thi lễ :

- Tại hạ Lục Văn Phi xin thứ tội mạo muội.

Dịch Hiểu Thiên ngẩn người rồi cũng vòng tay thi lễ nói :

- Hóa ra là Lục thiếu hiệp, thế thì cũng không có gì đáng nói.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ muốn cầu kiến Bang chủ, không biết có tiện chăng?

Dịch Hiểu Thiên lưỡng lự một lát nói :

- Mọi người đang ở đại diện nghị sự không có gì không tiện.

Lục Văn Phi nói :

- Vậy thì phiền Dịch Đường chủ dẫn đường.

Dịch Hiểu Thiên nói :

- Lục thiếu hiệp xin theo lão phu.

Dứt lời, lão quay người đi trước về phía đại điện. Trên đại điện, đèn đuốc sáng choang, Yên Sơn công chúa ngồi trên ghế chủ tọa, Tạ Thanh Văn, Hạ Long Tường, Trương Nam phân ra ngồi hai bên.

Dịch Hiếu Thiên dành bước lên trước mấy bước nói với Hạ Long Tường :

- Lục thiếu hiệp đến đây có nên mời vào không?

Hạ Long Tường định đáp lời, Yên Sơn công chúa đã lên tiếng trước :

- Cho hắn vào đây.

Lục Văn Phi cất bước tiến vào, nhìn quét bốn bề, khom người thi lễ nói :

- Xin thứ cho việc tại hạ không mời mà đến.

41. Chương 41: Bích Trần Sơn Trang

Yên Sơn công chúa nói :

- Người vốn là thành viên trong liên minh chúng ta, không phải người ngoài, cứ ngồi xuống.

Lục Văn Phi ngồi xuống nghĩ thầm :

“Thì ra là việc kết liên minh bọn họ đã bàn xong”.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Chư vị đề cử bốn cung làm Minh chủ, về sau phải đồng tâm hiệp lực khắc chế cường địch.

Tạ Thanh Văn nói :

- Điều này không nhọc Công chúa phí tâm. Chúng ta đã liên minh không thể không tuân thủ.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Tốt lắm, nay bốn cung quyết tâm có hành động với Cổ Lăng, không biết ý chư vị ra sao?

Hạ Long Tường nói :

- Không biết Công chúa định dùng phương pháp nào, xin nguyện được nghe cao kiến.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Phương thức ra sao, giờ không tiện tuyên bố nhưng có một việc nói rõ với các người, bất luận dùng biện pháp nào, bốn cung nhất định đem thân tình làm trọng, tuyệt đối không để các huynh đệ xông vào chỗ chết, xin các vị tin tưởng.

Hạ Long Tường cười nhạt nói :

- Công chúa nhanh nhẹn quyết đoán, Hạ mỗ nhất định vâng theo.

Tạ Thanh Văn cùng Trương Nam đồng thanh :

- Lời của Hạ huynh rất đúng, chúng tôi cũng tán thành.

Yên Sơn công chúa mục quanh chuyển sang Tạ Thanh Văn nói :

- Nghe khẩu khí của lão, dường như lệnh lang đã thoát hiểm?

Tạ Thanh Văn tự biết thất ngôn vội nói :

- Việc này xá đệ cùng Trương ngũ gia từng đến Bích Trần trang tương hội Tư Mã Ôn, chỉ cần bốn Môn không nói đến chuyện Thái Hành thì nhi tử tất an nhiên mà trở về.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Nhưng mà quý Môn không làm theo lời của họ, lẽ nào không sợ bọn họ gia hại lệnh lang?

Tạ Thanh Văn cố ý thương cảm, thở dài nói :

- Bốn Môn trên giang hồ có thành tựu như hôm nay không phải là chỗ võ công hơn người, mà chỉ là luôn gìn giữ hai chữ đạo nghĩa. Lão không thể vì nhi tử thất hãm mà phá hoại cả đại sự. Thậm chí có thể khiến cả võ lâm rơi vào tay hắc đạo, đó là việc vạn phần không nên.

Yên Sơn công chúa mỉm cười, ngoảnh mặt nói với Văn Phi :

- Thương thế của Ô Văn Hoa ra sao?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không gặp hấn.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Cuối cùng sư đồ của hấn đi đâu?

Lục Văn Phi lấy làm lạ nghĩ thầm: “Sư đồ Đinh Long vốn là người của nàng ta, sao nàng lại không biết bọn họ đi đâu?”.

Yên Sơn công chúa thấy Lục Văn Phi không đáp, dù có hỏi thêm chàng cũng chẳng biết gì nên không nhắc đến chuyện này nữa mà nói qua chuyện khác :

- Người vội vã đến đây chắc có chuyện gì khẩn yếu?

Lục Văn Phi nói :

- Thứ nhất là xem việc liên minh như thế nào. Thứ hai, có một việc kinh người muốn bẩm cáo cùng Công chúa.

Yên Sơn công chúa “Ồ” một tiếng, nhìn chàng hỏi :

- Có việc gì gọi là kinh người?

Lục Văn Phi chậm rãi nói :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu đã bị người sát thủ.

Yên Sơn công chúa không quan tâm đến, cười nhạt nói :

- Đây là tự mình hại mình có gì đáng nói.

Lục Văn Phi ngạc nhiên nói :

- Lão vì lo việc ký thác của Tấn vương mới gặp nạn, sao Công chúa không chút quan tâm?

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Lão này không phải là thân tín của phủ Tấn vương. Lão ẩn tích Thái Hành sơn là có dụng tâm khác. Người không đi cùng đường với lão, đó là việc vạn hạnh rồi, sao còn thay lão nói: “Vì việc Tấn vương mà ngộ tử”.

Lục Văn Phi không dám đem việc mật đồ bị Tuyết Sơn Mang Tẩu đoạt mất nói ra, nhưng nghe ý tứ trong lời nói của nàng dường như đã biết việc mình cất giữ mật đồ, chàng chậm rãi nói :

- Công chúa sao lại biết Mang Tẩu ẩn tích Thái Hành là có dụng tâm khác?

Yên Sơn công chúa cười khanh khách nói :

- Người phải biết rõ hơn bản cung, sao còn hỏi nhiều vậy?

Lục Văn Phi chấn động nhưng vì quần hùng đều có mặt nơi này, không tiện hỏi nhiều cũng không tiện lên tiếng. Yên Sơn công chúa mục quang chiếu thẳng về phía Lục Văn Phi nói sang chuyện khác :

- Sắp tới chúng ta sẽ có hành động đối với Cổ Lăng, lúc đó người có cùng bổn cung song hành không?

Nữ lang này xuất khẩu ngôn từ lúc nào cũng ra vẻ lãnh đạo, nói với mọi người luôn dùng kiểu mệnh lệnh, Lục Văn Phi nghĩ thầm một lát rồi nói :

- Công chúa chuẩn bị lúc nào động thủ?

Yên Sơn công chúa nói :

- Cổ Lăng từng cho người nói với ta trong ba ngày tất có người bá kiến, đêm nay đã là ngày thứ ba, nếu không có người đến ngày mai chúng ta sẽ động thủ.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Công chúa sẽ hành động với Cổ Lăng là có dụng ý gì?

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Đương nhiên vì võ lâm mà giương cao chính nghĩa.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu quả thực vì võ lâm mà giương cao chính nghĩa thì hành động như vậy cứu được đại cục sao?

Yên Sơn công chúa mắt lóe kỳ quang cười lạnh :

- Lẽ nào còn có ý khác sao?

Trương Nam liếc nhìn Lục Văn Phi nói :

- Công chúa thiên kim chi thế, sao lại nói chuyện đùa được?

Lục Văn Phi nói :

- Các vị đã hiểu lầm ý của tại hạ.

Tạ Thanh Văn hỏi :

- Nói vậy, thiếu hiệp có ý gì?

Lục Văn Phi nói :

- Đối phương chưa lộ rõ sự tà tâm, nếu lúc này chúng ta động thủ thì không phải là danh chính ngôn thuận.

Yên Sơn công chúa nộ khí đã bùng bùng, cười lạnh nói :

- Gần đây đồng đạo võ lâm bị chúng bức tử không phải ít, lại thêm ám khí truyền tin các phái ở mật cốc, mấy việc này đủ để ta hỏi tội chúng.

Hạ Long Tường nói :

- Nếu trong cổ lăng là người trong phủ Tấn vương năm đó, lúc đó sẽ làm sao?

Yên Sơn công chúa dường như không ngờ lão hỏi việc này, ngẩn người nói :

- Bọn chúng đã tâm đoạt tài bảo của vương phủ lại gây ác nghiệp trên giang hồ, nếu trong cổ lăng chính là người vương phủ, bổn cung sẽ dựa vào quốc pháp mà trị chúng, một tên cũng không khoan thứ.

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ chỉ sợ rằng người và ta lúc tương kiến đều thuộc một nhà, lúc đó bọn lão trở thành người ngoài cuộc.

Yên Sơn công chúa biết, đây đều là những lão giang hồ, nếu không thị uy và đem danh lợi làm mồi câu sớ rằng không để gì thu dụng nên chậm rãi nói :

- Các người bắt tất hoài nghi, nếu bốn cung lấy được bảo tàng và bí kíp, nhất định tặng thưởng mỗi phái một phần bảo vật. Ngoài ra, còn chia mỗi phái một chương bí kíp làm tặng phẩm tưởng thưởng công lao.

Hạ Long Tường hỏi ra những điều này chỉ là thăm dò, giờ nghe lời nói hứa hẹn của Yên Sơn, trong lòng đột nhiên có điều tỉnh ngộ, nhưng lão là người “Lão mưu thâm toán”, ngoài mặt không đổi sắc, cười ha hả nói :

- Như vậy lão hủ đa tạ trước.

Xuyên Tây Trương môn, Kim Lăng Tạ gia hai phái khổ nhọc thống lĩnh môn đồ, từ xa vạn dặm vào đến Thái Hành đều có ý muốn thu được bảo tàng, tại nghe lời nói đều tỏ vẻ vui mừng.

Tạ Thanh Văn chớp mắt ra hiệu với Trương Nam :

- Vì võ lâm đồng đạo tạo phúc là việc mà ta tâm nguyện hành xử trong đời. Chuyện tưởng thưởng công lao không cần nhắc đến.

Trương Nam cũng hiểu ý nên tiếp lời :

- Lời của Tạ môn chủ rất đúng. Ngày nay, chúng ta liên minh vì tôn kính Công chúa là hậu nhân Tấn vương, không phải vì phần thưởng mà vì cùng liên minh tạo phúc cho võ lâm.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Cảm tạ các vị đã chí tình yêu kính Tiên vương, chuyện tưởng thưởng về sau hãy nói.

Lục Văn Phi đứng dậy chen lời nói :

- Tại hạ có lời xin nói trước, bảo tàng này chính là Tấn vương lưu lại cho hậu nhân của người, nếu có người mạo danh hậu nhân Tấn vương mà nhanh chân đoạt lấy, tại hạ là người thứ nhất không dung tha họ.

Lời này hiển nhiên khinh thị sự tôn nghiêm của Yên Sơn công chúa, ngầm ám chỉ Yên Sơn công chúa là kẻ giả mạo.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Nói như vậy, người hoài nghi bốn cung là người giả mạo?

Lục Văn Phi thần sắc thản nhiên nói :

- Điều này còn cần Công chúa chứng minh.

Yên Sơn công chúa ngửa mặt lên trời cười khanh khách nói :

- Nếu bản cung là kẻ mạo danh thì người làm gì?

Chỉ vì Lục Tử Tuấn đột tử, lúc lâm chung lời nói không rõ ràng. Gần đây, Lục Văn Phi lưu lại Thái Hành cũng không gặp qua sư phụ, cuối cùng không biết phần mật đồ phải giao cho ai, lại không biết hậu nhân Tấn vương ra sao. Vừa rồi đem mấy lời nói đó dò xét sự tình, Lục Văn Phi không ngờ nàng ta nói như vậy khiến chàng ngẩn người hồi lâu mới nói :

- Dù nàng có lấy được bảo tàng, tại hạ cũng không dễ để nàng an nhiên ra khỏi Thái Hành.

Yên Sơn công chúa cười khanh khách nói :

- Người tự hỏi có đủ năng lực không?

Lục Văn Phi phẫn nộ nói :

- Việc này vì nghĩa mà làm, nếu lực bất tòng tâm thì chỉ oán tại hạ sở học bất tinh.

Yên Sơn công chúa cất đi vẻ mặt tươi cười, gật đầu chậm rãi nói :

- Tâm ý trung nghĩa của người, ta đã biết rồi. Xem ra Tiên vương có mắt nhìn không lầm người.

Thân phận của nữ lang này, thực tại cũng khiến quần hùng chưa tìm ra manh mối, nàng cứ luôn luôn xuất ngôn thổ lộ thân phận của mình, người khác không cách nào không tin. Quần hùng ở hiện trường nghe

những lời có phóng thái xuất phàm đều cho rằng nàng không phải là nữ nhi của vương phi thì cũng do thứ phi sinh hạ, bất giác trong lòng mọi người đều tán đồng.

Yên Sơn công chúa quan sát sắc diện đã thấy được tâm ý của mọi người, nàng đột nhiên ngẩng đầu nói :

- Bên ngoài có người đến, chắc là người của Cổ Lăng. Phiên Hạ bang chủ cho thuộc hạ đem vào.

Hạ Long Tường giật mình kinh ngạc, lão tuy ngồi ở nội đình, nhưng luôn luôn lưu ý động tĩnh bên ngoài mà Yên Sơn công chúa lại phát giác động tĩnh bên ngoài trước đủ thấy thánh lực Công chúa cao hơn lão mấy bậc.

Lão đứng dậy định bước ra đại điện, trên mái nhà hốt nhiên đưa đến một trận gió, một lão nho sinh ước khoảng lục tuần đã đáp người xuống thêm, chính là người đêm đó tự xưng là Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất.

Hạ Long Tường bước đến vòng tay thi lễ nói :

- Tang Trang chủ giá lâm, tại hạ không từ xa nghinh tiếp thật là thất lễ.

Tang Tử Bất kinh ngạc, người này vừa nói ra đã gọi đúng thân phận của lão, lão cũng ôm quyền cười nói :

- Tại hạ mạo muội xông bừa, hy vọng Bang chủ hải hà. Tại hạ đâu dám nhận lễ.

Yên Sơn công chúa từ trong đại điện “Hừ” lạnh một tiếng nói :

- Ta nghĩ sớm muộn gì người cũng đến đây.

Hạ Long Tường nghiêng người nói :

- Mời Tang huynh vào trong đàm đạo.

Tang Tử Bất không khiêm nhượng sải bước đi vào trong đại điện, mục quang nhìn quét bốn bề, lập tức ôm quyền thi lễ một vòng, ha hả cười nói :

- Đêm nay quần hùng đông đủ, Tang mỗ may mắn gặp gỡ thật là duyên phận không nhỏ.

Tạ Thanh Văn các người đều không biết người này, nhưng thấy người ta thi lễ chu đáo nên mọi người cũng đều đứng dậy ôm quyền hoàn lễ.

Yên Sơn công chúa dẫn kiến :

- Vị này là Bích Trần trang Tang Trang chủ. Chư vị dừng ngại kết giao.

Tạ Thanh Văn các người kinh ngạc, không ngờ lão nho sinh ôn nhu nho nhã này lại chính là Bích Trần trang chủ thần mật phi thường.

Tang Tử Bất mắt thấy Lục Văn Phi đang ngồi, trong mắt đột nhiên phát ra một tia dị quang, bước lên hai bước, cười hỏi :

- Vị này phải chăng là Lục thiếu hiệp, cao đồ của Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu?

Lục Văn Phi khiêm cung, ôm quyền đáp :

- Không dám, không dám. Tại hạ Lục Văn Phi.

Tang Tử Bất cười ha hả, ôm quyền đáp lễ :

- Danh môn xuất cao đồ, tại hạ nghe tiếng đã lâu.

Lục Văn Phi lạnh nhạt nói :

- Nói hay, nói hay!

Những người ở đại đình đều là những người thanh uy lừng lẫy giang hồ mà Tang Tử Bất lại ra vẻ kính trọng một hậu sinh văn bối như vậy, thật ra ngoài ý liệu của mọi người.

Yên Sơn công chúa vẫn ngồi điềm nhiên, lạnh lùng nói :

- Không nên nhiều lời đưa đẩy. Hãy ngồi xuống đi!

Tang Tử Bật y lời ngồi xuống nhưng vẻ mặt lộ rõ không hài lòng. Yên Sơn công chúa lại nói :

- Lão đã điều tra rõ ràng thân phận lại lịch của bốn cung rồi chưa?

Tang Tử Bật nói :

- Công chúa là thật hay giả, lúc này tại hạ không có quyền hỏi đến, đêm nay đến đây vì muốn tìm hiểu một việc khác.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Được lắm! Bốn cung còn chưa truy xét lão, lão lại đến đây tra vấn ta.

Tang Tử Bật nói :

- Tại hạ muốn tìm hiểu ai đã giết Lục Tử Tuần, ai đã hỏa thiêu Bất Túy cư, ai đã hạ sát đồng đạo vô lâm vì muốn họ rời khỏi núi này?

Yên Sơn công chúa tiếp lời :

- Còn ai đã truyền xuất Ngũ Độc Truy Hồn lệnh, ai dùng độc phong quái xà tấn công quần hùng ở mật cốc, đúng không?

Tang Tử Bật cười lạnh nói :

- Công chúa nói không sai. Bốn Trang trước nay môn quy nghiêm cẩn, tin rằng thuộc hạ không dám làm chuyện tày trời, đồng thời tại hạ cũng tin rằng đồng đạo ở đây, không thể làm ra những việc ám muội như vậy.

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Nói như vậy, thì ra do bốn cung làm.

Tang Tử Bật lắc đầu nói :

- Tại hạ không dám hoài nghi Công chúa.

Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Lão ngoài miệng nói không dám, thực tế trong lòng lại nhận định do bốn cung làm, ta nói có đúng không?

Tang Tử Bật cười khổ nói :

- Công chúa nhất định nói như vậy, mặc dù tại hạ có nói không phải, Công chúa cũng không tin.

Yên Sơn công chúa nói :

- Người đem những chuyện này để đổ lên người bốn cung.

Tang Tử Bật cười nhạt nói :

- Tại hạ chỉ mong mọi người minh bạch, việc này không phải do bốn Trang làm là được rồi.

Lời này quả thực khiêm cung, thực tế đã ngầm khêu gợi lên chỉ một câu nói đã khiến mọi người hoài nghi Yên Sơn công chúa.

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Bốn cung không muốn cùng người tranh luận việc này đêm nay, người đến bá kiến bốn cung ngoài việc truy vấn những việc này ra, có việc gì nữa không?

Tang Tử Bật nói :

- Lão hủ có mấy lời khẩn yếu muốn cùng Công chúa đơn độc đàm phán, không biết Công chúa nghĩ sao?

Yên Sơn công chúa mục quang quét khắp bốn bề, rồi nói :

- Người ở đây đều là một nhà, không cần giấu giếm có gì người cứ nói mau.

Tang Tử Bật lắc đầu nói :

- Điều này thứ cho tại hạ không thể phụng mệnh.

Yên Sơn công chúa nhếch miệng cười nói :

- Nếu lão không chịu nói rõ, xem như hết chuyện.

Tang Tử Bật chậm rãi đứng dậy nói :

- Công chúa không chịu theo lời lão hủ coi như đã hết cách, về sau Công chúa đừng hối hận.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Bồn cung chưa từng có điều gì hối hận.

Tang Tử Bật cười nhạt nói :

- Cơ hội tốt như vậy, Công chúa lại nhẹ nhàng bỏ qua quả thật lão hủ thấy tiếc cho người.

Yên Sơn công chúa lại cười lạnh nói :

- Tâm ý của lão, bồn cung đã biết từ lâu không cần khua môi múa mép.

Tang Tử Bật lại cười ha hả, cao ngạo đi ra khỏi đại điện.

Quần hùng không biết giữa hai người đang nói điều gì nên có vẻ bất bình. Tạ Thanh Văn nghĩ đến việc Cổ Lăng bắt giữ ái tử nên nộ hỏa đột khởi, trầm giọng hét :

- Đứng lại. Đến nơi này đâu dễ để người tự tung tự tác.

Tang Tử Bật lại cười cao ngạo nói :

- Thì ra Công chúa là chỗ dựa cho bọn người chống vai. Thật khó trách!

Tạ Thanh Văn đứng bật khỏi ghế trầm giọng nói :

- Kim Lăng Tạ gia cùng người vô thù vô oán, người lại bắt đi nhi tử là có ý gì?

Tang Tử Bật mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi :

- Lệnh lang là ai? Bồn Trang bắt giữ lúc nào?

Tạ Thanh Văn “Hừ” một tiếng nói :

- Tự người hiểu rõ. Ta quyết không tin lời nói bên ngoài.

Tang Tử Bật lắc đầu nói :

- Các hạ lầm rồi. Bồn Trang chưa từng tranh chấp với người, bắt giữ lệnh lang để làm gì?

Trương nhị tẩu phản nộ chen lời :

- Tạ công tử với Ngọc Phong nhà ta thất tung một lúc, nếu không phải bọn người làm thì ai?

Tang Tử Bật biến sắc nói :

- Bọn người mở miệng nhất quyết bồn Trang bắt bọn họ thật khiến tại hạ có miệng cũng khó biện luận.

Tạ Thanh Văn đứng bên cạnh, thông thả nói :

- Bích Trần trang cư tâm phản trắc, chỉ vì uy bức bọn ta lui khỏi Thái Hành thủ đoạn gì cũng dùng được. Đêm nay Tạ mô nói rõ với người, bắt luận người dùng thủ đoạn gì, bọn ta quyết không rời bỏ Thái Hành.

Tang Tử Bật lạnh nhạt nói :

- Đi không đi là chuyện của các người, Tang mô không có quyền hỏi đến.

Tạ Nhất Phi phất nhẹ cây quạt, bước lên bên cạnh Tang Tử Bật nói :

- Quý Trang một mặt phái người ngăn chặn sơn cốc, sát hại người rời khỏi núi, một mặt lại ám truyền Ngũ Độc lệnh kỳ, thật ra các người có ý gì?

Tang Tử Bất lắc đầu nói :

- Tại hạ thật không biết các người dựa vào cái gì mà đem toàn bộ tội danh này gán vào bốn Trang.

Trương Nam đã biết huynh đệ họ Tạ có ý muốn động thủ, vội vã đứng dậy nói :

- Đại trưởng phụ hành sự quang minh chính đại, quý Trang chuyên làm những chuyện ma quỷ như vậy, lẽ nào không sợ người giang hồ chê cười.

Tang Tử Bất trường mi nhích động, mắt chớp tinh quang, cười một tràng dài nói :

- Chư vị khí thế xung mãnh hay là có ý chỉ điểm tại hạ?

Trương Nam trầm giọng khô khan nói :

- Đúng vậy!

Tang Tử Bất nhìn Yên Sơn công chúa hỏi :

- Hay là Công chúa thị ý cho bọn họ làm như vậy?

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Những người ở đây đều là những người đã thành danh trên giang hồ, sở dĩ họ tôn trọng bốn cung chẳng qua vì yêu kính Tiên vương, ta không có quyền hạ lệnh phân phối bọn họ.

Tang Tử Bất ngửa mặt, cười một trận lớn nói :

- Không cần nói nhiều. Tại hạ đã rõ ý của Công chúa chính là dùng kế “Trục Hồ Thôn Lang” đuổi hổ đánh sói. Công chúa muốn bọn ta đánh nhau một trận để phân rõ thực lực mạnh yếu hầu chọn kẻ thắng thế để liên minh.

Yên Sơn công chúa sắc diện không đổi diễm nhiên ngồi an nhàn, lời nói rõ ràng của Tang Tử Bất dường như nàng không để vào tai. Những kẻ nơi đây đều là tay giang hồ lão luyện đương nhiên nghe qua đã hiểu, lời này nói Yên Sơn công chúa từ hai thế lực này mà hợp tác với kẻ mạnh nhất. Vì sao nàng phải làm như vậy, tất nhiên, phía sau có mưu kế. Nói không chừng, nàng đã thâm hiểu bảo tàng chôn giấu nơi nào, muốn dưới sự bảo vệ của lực lượng hùng hậu có thể an toàn đem bảo vật ra, nên đã đến Thái Hành lâu nay vẫn lưỡng lự chưa ra tay.

Chỉ vì quần hùng đều nghĩ như vậy cho nên đều động tâm sát hại Tang Tử Bất.

Tang Tử Bất không lộ vẻ lo sợ, dựa vào võ công của lão đủ để khinh ngạo người giang hồ, nên lão chưa từng để vào mắt những người ở đây, thái độ lão vẫn an nhiên, điềm tĩnh.

Tạ gia, Trương môn cùng Tang Tử Bất đã ở trong thế đối đầu nhưng chưa ai muốn được động thủ trước. Tạ Thanh Văn liếc nhìn Hạ Long Tường thấy lão an tọa bất động ngạc nhiên nghĩ thầm :

“Giờ đây chung quanh đại diện đều là người của Hạ Long Tường, nếu bọn họ chờ đến lúc song phương sức cùng lực kiệt thì muốn hại bọn ta thật dễ như trở bàn tay”.

Còn đang lưỡng lự chưa quyết, chợt nghe “Vù” một tiếng, một bóng người từ trên không trung đáp xuống.

Tư Mã Ôn thân pháp nhẹ nhàng như hải âu đáp xuống, cười ha hả nói :

- Tạ môn chủ có nhớ ước hẹn ba ngày không?

Tạ Thanh Văn ngăn người cười nhạt nói :

- Tạ môn chủ cả đời chưa từng bị người áp chế, xin Tư Mã tổng quản chuyển lời đến Cổ Lăng, chúng muốn sát hại nhi tử thì mạng chúng cũng như vậy.

Tư Mã Ôn ngạc nhiên mắt nhìn Trương Nam hỏi :

- Ý của Trương huynh thế nào?

Trương Nam “hừ” một tiếng lạnh lùng cười nói :

- Trương môn cùng Tạ gia nghĩ đồng thủ túc, đồng tâm hành sự. Tạ môn chủ đã nói lời vậy, Trương môn cũng không thể vì một nữ tử chưa thành niên mà không lo đến đại sự toàn cuộc. Đây chẳng phải là lời nói đùa.

Tang Tử Bất vừa nghe vào tai, cảm thấy những lời này đã khác xa với những bàn luận hôm trước nghĩ rằng bên trong tất có điều kỳ quặc, nên tăng hắng hai tiếng trầm giọng nói :

- Tư Mã tổng quản không cần lo lắng những chuyện không đâu, chúng ta đem những lời này truyền đạt coi như đã xong trách nhiệm bằng hữu.

Lão cười một trận lại nói :

- Hơn mười năm nay tại hạ ẩn tích thâm sơn vốn chưa từng nghĩ đến phải hỏi đến chuyện giang hồ, không ngờ rằng vướng phải vòng thị phi, xem ra đêm nay không động thủ thật khó ra khỏi nơi này.

Trương nhị tẩu, châu tượng nhất cử ngầm vận công lực, chậm rãi đi về phía Tang Tử Bất có ý xuất thủ.

42. Chương 42: Đồng Sàng Dị Mộng

Tạ Thanh Văn vội dùng mắt ngăn lại, sầm mặt nói với Hạ Long Tường :

- Hạ huynh, người ta đã khiêu chiến chúng ta cũng nên đáp ứng.

Hạ Long Tường vòng tay mỉm cười nhưng không đứng dậy nói :

- Tạ huynh nói đúng lắm.

Tạ Thanh Văn ý muốn kéo Hạ Long Tường nhập bọn không ngờ Hạ Long Tường quá gian xảo chỉ dùng miệng mà ứng lời, theo như vậy chỉ còn cách động thủ ra lão không còn cách gì để nói.

Tang Tử Bất dường như có ý tiếp nhập lời khiêu chiến, lại lãnh đạm nói với Tư Mã Ôn :

- Tư Mã tổng quản, Tạ môn chủ là người đại danh trên giang hồ người không nên để lỡ cơ hội này.

Tư Mã Ôn khom người nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Rồi vòng tay bước lên trước nói với Tạ Thanh Văn :

- Tại hạ phụng mệnh lãnh giáo mấy chiêu của Môn chủ hy vọng Môn chủ hạ thủ lưu tình.

Tạ Thanh Văn mặt đầy vẻ âm trầm “Hừ” một tiếng. Tạ Nhất Phi vội vã bước lên cao giọng nói :

- Tại hạ xin bồi tiếp mấy chiêu của Tư Mã huynh.

Tư Mã Ôn ha hả cười nói :

- Nói hay, nói hay. Tạ huynh, xin mời.

Xem bên ngoài mà nói, song phương đều khách khí thực tế đã lộ sát cơ chỉ còn một trường sinh tử. Song phương đã đề khí nghinh công chuẩn bị xuất thủ. Quần hùng ở hiện trường cũng lần lượt đứng lên chỉ có Yên Sơn công chúa vẫn điềm nhiên tọa thị. Lục Văn Phi cũng đứng lên quan sát trận chiến. Yên Sơn công chúa, đột nhiên vẫy tay về phía chàng :

- Lục Văn Phi, người mau qua đây.

Lục Văn Phi nghe lời bước đến hỏi :

- Công chúa gọi tại hạ có điều chi dặn dò?

Yên Sơn công chúa nhẹ giọng nói nhỏ :

- Bỏn Công chúa hy vọng gặp được lệnh sư?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Việc này e rằng không phải là dễ.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Lục Văn Phi suy nghĩ hồi lâu mới ngập ngừng nói :

- Điều này....

Yên Sơn công chúa chen lời nói :

- Thế nào, lệnh sư không muốn báỉ kiến bỏn cung sao?

Lục Văn Phi lưỡng lự một lát nói :

- Không phải là không muốn báỉ kiến Người, chỉ vì lão nhân gia gần đây không muốn chen chân tranh đấu với võ lâm.

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Lời này rõ ràng là gạt người. Từ lúc lão đến Thái Hành cứ đi với tên gì gọi là Vương Tôn. Hai ngày trước đây còn vào cổ lẳng cứu lấy con trai của Tạ Thanh Văn. Người tưởng bỏn cung không biết à.

Lục Văn Phi nói :

- Đó không phải là....

Chợt nghĩ mình đã thất ngôn lập tức nín bặt. Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng nói :

- Bất luận lộ mặt hay không, chỉ cần đến Thái Hành coi như đã rơi vào vòng xoáy thị phi.

Dứt lời, nét mặt hòa hoãn nói :

- Năm đó, lệnh sư là môn hạ của Tiên vương, lý ra lão phải giúp bỏn cung mới đúng. Người nhất định phải gọi lão đến gặp ta.

Lục Văn Phi không thể nói rõ nên cam chịu vô cùng khó xử. Yên Sơn công chúa lại tiếp tục nói :

- Mỗi người đều có chí hướng riêng nếu có khổ tâm thì cũng không sao.

Lục Văn Phi nghĩ đến ân sư công lực đã mất, lúc này đang ản tích mai danh ở nơi thâm sơn, trong lòng vô cùng cảm thán, bất giác thở dài.

Yên Sơn công chúa mục quang sắc bén đã sớm biết chàng có lời khó nói nhưng không muốn hỏi rõ, nàng an nhiên cười nói :

- Sao lại thở dài có vẻ đau xót, vậy hay là bỏn cung đã nói lắm rồi?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Tại hạ ngẫu nhiên mà cảm thán không quan hệ đến việc của Công chúa.

Yên Sơn công chúa nhẹ giọng nói :

- Ta biết người vì gia thù mà than thở. Việc này người không cần âu sầu, lệnh tôn vì việc của Tiên vương mà thọ nạn, bỏn cung lo xong chuyện Thái Hành sẽ tận lực vì người mà báo thù.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa hiểu lầm rồi, tại hạ không phải vì chuyện này mà than thở. Đối với việc báo thù của tiên phụ, không dám phiền Công chúa phí tâm, cũng có một ngày tại hạ kiên thủ báo thù, quyết không mượn tay người khác.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Lời nói tuy không sai nhưng lực lượng một người tất nhiên có hạn, có thêm trợ thủ cũng tốt hơn.

Lục Văn Phi nói :

- Đây là việc của bản Môn sao dám làm phiền đến người khác?

Yên Sơn công chúa ôn nhu nói :

- Người đừng nên chối từ, bổn cung đã quyết định rồi. Xong việc Thái Hành, ta muốn cùng người song kiếm hành đạo trên chốn giang hồ.

Lục Văn Phi khẩn trương nói :

- Thế thì không được. Công chúa là kim chi ngọc diệp sao có thể chịu khó đạp rừng băng sông, gối tuyết nằm sương.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Người khác chịu được, sao ta không chịu được.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Hơn nữa Công chúa không thể so sánh với tại hạ. Từ nhỏ, tại hạ học nghệ ở thâm sơn, trải qua nỗi gian lao vất vả đã quen.

Yên Sơn công chúa đột nhiên nét mặt tươi cười, theo miệng chàng mà hỏi :

- Người từ nhỏ học nghệ ở nơi nào?

Lục Văn Phi cũng thuận miệng đáp :

- Chung Nam sơn....

Chàng vừa nói tới đây chợt nghe một tiếng hét to đột nhiên hai bóng người phát ra, thì thấy trên trán Tạ Nhất Phi từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lả tả rơi xuống, khí nóng bốc lên đầu, hiển nhiên đã bị trọng thương, đứng qua một bên điều dưỡng chân khí.

Trương Nam bước lên thay thế. Lục Văn Phi biết rõ võ công của Tạ Nhất Phi và Trương Nam tương đồng. Tạ Nhất Phi đã thất bại Trương Nam cũng không thoát khỏi sa cơ trước mắt.

Hai bên đang vận công, chậm rãi bước lên. Trương Nam hét to một tiếng giơ tay đánh ra một chưởng, một luồng chưởng phong hùng hậu đẩy mạnh về phía trước. Tư Mã Ôn vừa giao chưởng với Nhất Phi chân nguyên đã hao tổn, không dám trực tiếp nghinh chưởng của Trương Nam vội né người sang bên, tay trái phát mạnh đánh về tay hữu của Trương Nam.

Trương Nam một chưởng đánh vào khoảng không, vội vã thu tay về, đồng thời tay tả vung ra một chưởng ngăn chặn chiêu thức “Lưu Vân Phi Tụ” của đối phương, thuận thế tung ra một chưởng cuộn cuộn như sóng to gió lớn đánh vào đối phương.

Tư Mã Ôn bất giác cười thầm, chờ cho tay áo phất đến trước mặt Trương Nam mới phất ra một luồng chỉ phong xuyên qua chưởng ảnh mà kích thẳng vào mặt đối phương. Trương Nam thân hình lập tức bước ngay qua hai bước, vội thi triển “Truy Mệnh thập bát thức” chưởng pháp đánh thẳng vào tay phải Tư Mã Ôn. Chưởng pháp này chính là chiêu theo “Kim Cương chưởng pháp” của Phận môn mà nghiên cứu luyện thành nên chưởng phong cuộn thẳng về phía trước.

Tư Mã Ôn sắc mặt nghiêm trọng, triển khai thân pháp, theo chưởng phong uốn người phóng lên tránh né không dám chính diện ngăn cản.

Tạ Thanh Văn nhìn thấy tình hình, đã biết Tư Mã Ôn có ý làm tiêu hao chân lực đối phương, nghĩ thầm :

- Chỉ một Tư Mã Ôn mà liên tiếp đánh bại hai người, chờ đến lúc Tang Tử Bất ra tay, sợ rằng người nào cũng đều bị nhục.

Nghĩ đến đây đã có ý muốn cùng liên thủ tấn công bèn đưa mắt ra hiệu với Trương nhị tẩu.

Trương nhị tẩu hội ý, nãy giờ bà ta muốn thử sức nên nhận được ám hiệu của Tạ Thanh Văn lập tức châu thượng loang loáng xông vào trận chiến.

Tư Mã Ôn cười một tràng dài từ trong bóng chướng phi thân ra ngoài, thối lui mấy bước, đã thấy sắc mặt Trương Nam trắng bệch, lão đảo muốn ngã.

Trương nhị tẩu thấy Trương Nam như vậy, vội vã bước lên đỡ lão rồi hỏi :

- Ngũ đệ, thế nào rồi?

Trương Nam đè nén cơn đau, lắc lắc đầu.

Trương nhị tẩu biết lão thương thế không nhẹ vội vã lấy trong người ra hai viên đơn dược, đưa vào miệng lão rồi nói :

- Ngũ đệ mau điều tức.

Rồi lớn tiếng hét :

- Tư Mã Ôn, ngươi đừng đi. Lão thân muốn mở rộng kiến thức.

Tang Tử Bất tỏ vẻ không hài lòng, chậm rãi nói :

- Kẻ sơn dã này muốn bồi tiếp lão bà mấy chiêu.

Trương nhị tẩu, khoát bộ bước lên, hoành ngang châu thượng đi từng bước tiến gần Tư Mã Ôn. Tang Tử Bất cũng bước vội đến, cười nhạt nói :

- Lão bà cùng Tạ môn chủ cũng là chỉ một loại. Từng người, từng người chỉ phí sức mà thôi.

Trương nhị tẩu đại nộ “Vù” một tiếng châu thượng từ trên đầu bổ xuống và hét :

- Ngươi quá cuồng ngạo.

Tang Tử Bất mỉm cười, thân hình nhích động hữu chướng xòe ra chụp lấy châu thượng. Thức này thần tốc tuyệt luân, bao nhiêu cao thủ ở hiện trường đều không kịp nhận ra đây là thủ pháp gì.

Trương nhị tẩu, châu thượng đã bị nắm giữ phần nộ vận công mà đoạt về nhưng không cách nào nhích động được một phân.

Tang Tử Bất nhẹ nhàng buông tay nói :

- Có lời gì cứ nói, hà cớ gì phải động binh đao.

Trương nhị tẩu thâu hồi châu thượng bước lùi ra sau hai bước, hiển nhiên đã bị khí thế của đối phương áp đảo làm cho ngưng ngừng.

Tang Tử Bất chấp hai tay sau lưng từ tốn nói :

- Tại hạ tuyệt không có ý đối địch với chư vị. Chư vị cũng đừng nên ép người.

Trương nhị tẩu giận nói :

- Ngươi đừng vì một chút đắc thời mà cuồng ngạo. Lão thân không ưa lối khoe khoang này.

Tang Tử Bất thông thả nói :

- Tại hạ cùng các vị trước nay chẳng chút oán thù, sao lại phải đối địch với chư vị, hy vọng chư vị suy nghĩ lại.

Tạ Thanh Văn nói :

- Đêm nay, tôn giá đến đây là có ý gì?

Tang Tử Bất nghiêm mặt nói :

- Thật không dám giấu, tại hạ đến đây chỉ vì nghe được một tin tức nghiêm trọng liên quan đến sự an nguy của Thái Hành.

Tạ Thanh Văn mỉm cười nói :

- Chỉ sợ lời nói của tôn giá quá đáng.

Tang Tử Bật nói :

- Lời của tại hạ chính là sự thật, không quá mấy ngày, Thái Hành sơn sẽ trở thành một trường mưa máu tanh tươi, nếu chúng ta không sớm chuẩn bị, chỉ sợ rất khó đối phó.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Ý của tôn giá là muốn chúng ta chuẩn bị thế nào?

Tang Tử Bật nói :

- Bồn Trang cùng Cổ Lăng vốn là lân cận nên chư vị nhất định cho rằng, Cổ Lăng cùng bồn Trang là một đảng. Thực tế, Cổ Lăng là phái khác chưa từng qua lại với bồn Trang.

Trương Nam cười lạnh nói :

- Quý Trang không liên quan đến Cổ Lăng, tại sao lại thay mặt họ truyền lời?

Tang Tử Bật chậm rãi nói :

- Phải chăng Trương đại hiệp nói đến việc bắt giữ Trương cô nương của quý Môn, thực không dám giấu, bọn này thực chất chẳng phải chân chính là người Cổ Lăng.

Trương nhị tẩu lộ khí bừng bừng nói :

- Hồ đồ. Lẽ nào Cổ Lăng có đến hai nhóm người.

Tang Tử Bật cảm thán nói :

- Việc này gần đây tại hạ mới được biết. Mọi người chỉ biết cổ lăng cơ quan trùng trùng, hơn nữa biết được rằng có một nhóm người chiếm cứ nhưng họ chẳng phải người Cổ Lăng chân chính.

Tạ Nhất Phi hỏi :

- Lời này giải thích điều gì?

Tang Tử Bật nói :

- Theo tại hạ biết, việc này không đơn giản.

Tạ Thanh Văn ngạc nhiên hỏi :

- Theo như vậy, bọn người dùng Ngũ độc chẳng qua là một nhóm nhỏ chiếm cứ ở cổ lăng?

Trương Nam nói :

- Theo Trang chủ bọn này chiếm cứ ở nơi nào?

Tang Tử Bật nói :

- Theo thổ lộ của người trong cổ lăng, bọn họ không có gì ảo mật cần làm sáng tỏ.

Hạ Long Tường lấy làm lạ hỏi :

- Lẽ nào trong cổ lăng còn có nhân vật khác thần mật hơn.

Tang Tử Bật gật đầu nói :

- Ẩn sâu trong cổ lăng còn có một nhóm người thần mật, võ công cực cao, thần quỷ khôn lường, dường như họ đang chờ đợi một điều gì.

Tạ Thanh Văn tiếp lời :

- Hay là họ đang chờ đợi hậu nhân của Tần vương?

Tang Tử Bật nói :

- Tâm địa thế nào giờ này còn khó dự liệu chỉ biết là nhóm người ấy không có hảo tâm.

Tạ Thanh Văn hỏi :

- Sao Trang chủ hiểu rõ bọn họ không hề hảo tâm?

Tang Tử Bật nói :

- Bọn họ đang chờ đợi điều gì, nếu như muốn được bảo tàng họ đã đem đi từ sớm, sao còn chờ đến bây giờ không có chút động tĩnh.

Tạ Thanh Văn nói :

- Bọn họ đã lâu cư ngụ cổ lăng, trừ việc vì bảo tàng chẳng lẽ còn ý đồ khác?

Tang Tử Bật nói :

- Tại hạ thực không biết nhưng mà nếu chúng ta bỏ đi được thành kiến đối với nhau để trở thành bằng hữu thì có ích chứ không có hại.

Hạ Long Tường đột nhiên ha hả cười nói :

- Tôn giá đến đây không có ý đối địch đương nhiên giữa chúng ta là bằng hữu, sao còn không an toạ, thông thả luận bàn.

Tang Tử Bật cũng cười nói :

- Tại hạ cũng có sở nguyện như vậy, không biết chư vị còn có gì chỉ giáo?

Yên Sơn công chúa đột nhiên trầm giọng nói :

- Đêm đã khuya rồi, ta thấy cũng không cần nữa.

Tang Tử Bật ngạc nhiên hỏi :

- Quả thật Công chúa muốn cự tuyệt không chiêu đãi kẻ phương xa này sao?

Yên Sơn công chúa ngược mặt lạnh lùng nói :

- Dụng tâm của bọn người, bổn cung đã sớm biết. Lão đến đây không phải con chồn con cáo đến chọc hạ loài gà sao? Bổn cung không dám lãnh thịnh tình này?

Tang Tử Bật mỉm cười, nói :

- Lời Công chúa quả quyết như vậy không phải quá sớm sao?

Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Lời quyết đoán của ta tuyệt nhiên là xác thật.

Tang Tử Bật hỏi :

- Quả như vậy sao?

Yên Sơn công chúa nói :

- Không sai.

Tang Tử Bật cười lớn hồi lâu mới nói :

- Công chúa nhìn sự việc sao quá dễ dàng, nếu không được sự hiệp trợ của bọn Tang mỗ ta, Công chúa đừng mong như nguyện.

Yên Sơn công chúa mỉm cười hồi gằn :

- Quả thật vậy sao?

Tang Tử Bật nói :

- Không sai.

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nhìn lão nói :

- Bồn cung trước nay chưa từng để người ta áp chế. Ta không tin rằng không có bọn lão ta sẽ không làm nên chuyện.

Tang Tử Bật nói :

- Đã như vậy chúng ta không còn gì để nói.

Lão lương lự một hồi rồi nói tiếp :

- Sau này, nếu có lúc cần dùng bồn Trang cứ đến tìm tại hạ. Lúc đó, bồn Trang nguyện vì các hạ mà dốc chút tâm lực.

Yên Sơn công chúa mặc nhiên không đáp, an tọa trên ghế cao. Tang Tử Bật cười hắc hắc nói :

- Tư Mã tổng quản, chúng ta đi thôi.

Dứt lời, lão dẫn Tư Mã Ôn sải bước ra khỏi đại điện. Hai người phi thân vào bóng tối, thoáng mắt đã mất hút.

Tạ Thanh Văn không nhịn được, bèn hỏi :

- Người này cùng Công chúa đã bàn luận việc gì?

Yên Sơn công chúa nói :

- Lão tự cho rằng, ta từ xa đến đây không thông thuộc địa hình nên có ý muốn giúp bồn cung lấy được bảo tàng Tần vương.

Tạ Thanh Văn nói :

- Như vậy lão đã biết nơi chôn giấu bảo tàng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Điều này bồn Bang còn chưa hiểu rõ lão biết hay không biết nơi chôn giấu bảo tàng.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Chẳng hiểu lão này có dụng tâm gì.

Yên Sơn công chúa nói :

- Người này ẩn tích thâm sơn đương nhiên là có mục đích.

Tạ Thanh Văn nói :

- Nếu lão biết rõ nơi giấu bảo tàng, sao còn chưa dám lấy ra?

Yên Sơn công chúa nói :

- Lão có lực lượng này sao, nếu có hà tất lão phải chờ đến hôm nay.

Tạ Nhất Phi nói :

- Lời của Công chúa rất có lý.

Tạ Nhất Phi lại hỏi :

- Công chúa cũng biết trong cổ lăng còn có phái khác sao?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Đây chỉ là trong dự liệu.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Nếu như vậy, việc chúng ta tấn công cổ lăng phải tính sao?

Yên Sơn công chúa mỉm cười rồi nghiêm giọng nói :

- Thế đã đến tất phải hành sự, lưỡng lự sẽ không kịp.

Tạ Thanh Văn trầm tư một lát hỏi :

- Nếu tấn công thì phải trực diện đối đầu với Ngũ Độc bang vậy thật chẳng hợp với dự tính của chúng ta.

Yên Sơn công chúa dường như không quan tâm đến điều đó nàng nói :

- Bí mật tiến công thì bọn chúng khó thể phát giác.

Tạ Thanh Văn lại hỏi :

- Vạn nhất bọn chúng phát giác ra thì phải làm sao?

Yên Sơn công chúa nói :

- Nếu bọn chúng ngăn cản, Hắc Long bang chống với Bích Trần trang, Ngũ Độc môn xin Trương môn cùng quý Môn đối phó. Bốn cung cùng Lục Văn Phi và bốn nữ tỳ sẽ đối phó với người Cổ Lăng.

Lục Văn Phi nghe đến đây ngăn người lắc đầu nói :

- Xin thứ tại hạ không thể đồng hành.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Lục Văn Phi nói :

- Gây hại chỉ là bọn Ngũ Độc bang, chứ không phải là người Cổ Lăng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tất cả bọn chúng đều đối đầu với chúng ta, đương nhiên chúng ta phải cho chúng biết thế nào là lợi hại.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa ngàn lần không nên làm như vậy.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tại sao không thể?

Lục Văn Phi nói :

- Người trong cổ lăng còn chưa lộ diện, ngày nay đột nhiên tấn công họ không phải là gây nên thù hận sao. Tại hạ không thể tuân mệnh.

Yên Sơn công chúa nói :

- Nếu bảo tàng Tiên vương chôn giấu trong cổ lăng người có đi không?

Lời nói này ra ngoài ý liệu của Lục Văn Phi, chàng có chút ngần ngại rồi nói :

- Đừng nói là không có việc này, dù cho có tại hạ cũng không đi.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Bản cung không miễn cưỡng người. Nếu ta lấy được bảo tàng, tuyệt đối không để cho người một phần.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Tại hạ không cần. Tại hạ đã lên tiếng trước, việc này tại hạ cần phải điều tra một chút, nếu Công chúa không phải là hậu nhân Tấn vương, tại hạ không để người đoạt bảo tàng Tấn vương mà dễ dàng ra khỏi Thái Hành.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Đáng khen người có lòng trung thành. Người cứ tận lực điều tra đi.

Lục Văn Phi không lên tiếng, cất bước ra khỏi đại điện.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Người này là một trang hán tử, đáng tiếc là không thức thời.

Tạ Thanh Văn nói :

- Mặc hấn. Dù sao hấn cũng chỉ là một hậu sinh tiểu bối, đối với chúng ta cũng không có tác dụng gì to lớn.

Yên Sơn công chúa nói :

- Đừng nên nói như vậy. Hấn có một chỗ dựa vững chắc. Kiểm Tổ là sư phụ của hấn, không khéo sư phụ của hấn xuống núi thì đối với chúng ta bất lợi.

Tạ Nhất Phi nói :

- Công chúa nói đúng lắm. Nếu được hấn tham gia thì có lợi cho chúng ta hơn.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Vừa rồi, việc bản cung dặn dò chư vị có đồng ý không.

Tạ Thanh Văn gật đầu nói :

- Bọn tại hạ đều vì Công chúa mà ra tay, xin Công chúa yên tâm.

Yên Sơn công chúa ngoảnh mặt hỏi Hạ Long Tường :

- Hạ bang chủ, còn có vấn đề gì không?

Hạ Long Tường cười nói :

- Công chúa là Minh chủ, phân phối như vậy là thích hợp.

Yên Sơn công chúa lại quay hỏi Trương nhị tẩu :

- Trương môn còn có vấn đề gì không?

Trương nhị tẩu lắc đầu :

- An bài của Công chúa, chúng tôi đều tán thành không dị nghị.

Yên Sơn công chúa nói :

- Chúng ta một lời định ước.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ lại nói :

- Đêm đã khuya rồi các vị nên về nghỉ ngơi. Canh hai đêm nay nhất tề động thủ.

Quần hùng đồng thanh ứng tiếng, không một người đưa ra lời dị nghị. Bốn bên lần lượt cáo lui.

Lại nói Lục Văn Phi sau khi ra khỏi đại điện, nghĩ thầm :

“Đáng tiếc kim bài đã mất nếu không thì có thể phân biệt rõ ràng”.

Nghĩ thầm một lát chàng đột nhiên tỉnh ngộ :

- Không đúng, việc này có chỗ kỳ quặc, Tấn vương không thể đem hậu sự mà phó thác cho một nữ lưu, chắc là nàng ta mạo danh để dễ dàng tước đoạt.

Thình lình nghe một giọng nói thánh thót :

- Lục Văn Phi, thật người muốn bỏ ta mà đi sao?

Lục Văn Phi ngoảnh đầu lại xem thì ra đó là Yên Sơn công chúa, bèn nói :

- Mỗi người có chí hướng riêng phạm việc gì cũng không thể miễn cưỡng.

Yên Sơn công chúa buồn bã nói :

- Ta luôn luôn xem ngươi là người một nhà, còn ngươi không lúc nào tín nhiệm ta.

43. Chương 43: Mười Tính Đôi Đường

Lục Văn Phi nói :

- Quả thật Công chúa không xem tại hạ là người ngoài nhưng tại hạ không thể vì tình riêng mà quên công nghĩa.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Ta hiểu rồi. Đại khái là ngươi hoài nghi ta không phải là Công chúa thật.

Lục Văn Phi mau miệng đáp :

- Không sai! Chính là điều này.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Lẽ nào ngươi một chút cũng không tín nhiệm ta?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ chưa chứng minh xác thực thì không thể tin ai.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao? Lẽ nào ngươi cũng không nghĩ đến việc báo thù cho lệnh tôn sao?

Lục Văn Phi nói :

- Chính vì việc này mà tại hạ không dễ tin bất cứ người nào.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tại Thái Hành sơn này có người nào để ngươi đáng tin không?

Lục Văn Phi nói :

- Không có.

Yên Sơn công chúa gần giọng :

- Không có? Thế ngươi làm cách nào mà tìm ra hung thủ sát tử tiên phụ?

Lục Văn Phi nói :

- Điều này điều này...không cần Công chúa phí tâm tại hạ có biện pháp.

Yên Sơn công chúa lại truy vấn :

- Có muốn ta giúp ngươi một tay tìm ra hung thủ không?

Lục Văn Phi nói :

- Thịnh tình của Công chúa tại hạ tâm lĩnh nhưng thật chẳng dám phiền.

Yên Sơn công chúa nhìn chàng rồi nói :

- Quả thật chẳng cần ta giúp ư?

Lục Văn Phi nói :

- Đa tạ! Công chúa tìm đến đây là có điều gì dặn dò?

Yên Sơn công chúa nói :

- Vì sao, người không đồng ý cùng hành sự với bốn cung thu phục Cổ Lăng?

Lục Văn Phi nói :

- Chẳng phải tại hạ đã nói qua rồi sao, sao còn hỏi nữa.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Người đừng ngại cứ nói thẳng, Cổ Lăng là bọn người nào người có biết được chăng?

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không biết người Cổ Lăng là những nhân vật nào.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bọn này chính là người của Tiên vương phái đến giữ gìn bảo vật.

Lục Văn Phi nói :

- Người Cổ Lăng là do Tấn vương phái đến, tại hạ xem ra không phải là như vậy.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Chỉ cần bốn Bang đưa ra tín vật sẽ không ai ngăn cản chúng ta vào nơi bảo tàng.

Lục Văn Phi bán tín bán nghi nói :

- Nói đơn giản như vậy thì mật đồ có tác dụng gì?

Yên Sơn công chúa nói :

- Mật đồ có công dụng chỉ dẫn phương cách đi vào cổ lăng, có thể tránh khỏi cơ quan trùng trùng nơi đó.

Lục Văn Phi hỏi :

- Thật vậy sao?

Yên Sơn công chúa nói :

- Đúng vậy!

Lục Văn Phi định nói việc mình đã từng có giữ mật đồ, lời nói ra đến miệng nhưng ngưng lại không thành tiếng. Yên Sơn công chúa thấy chàng lẳng thĩnh, nên tiếp :

- Nhất định người đang hoài nghi mật đồ của bốn cung nơi đâu mà có, phải không?

Lục Văn Phi đáp :

- Đúng vậy!

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta cũng không ngại nói thật, ta chính là hậu nhân Tấn vương, sao lại không thể có mật đồ.

Lục Văn Phi gật đầu có vẻ đồng tình, nàng nói như vậy có lẽ là đúng, bởi vì Lục Văn Phi đã từng tỉ mỉ xem xét nhưng không tìm ra nàng một chút sơ hở. Yên Sơn công chúa thấy chàng đã tin rồi nên nói :

- Gần đây Thái Hành phong vũ khẩn cấp, hào kiệt khắp nơi tụ hội, mục đích đều vì bảo tàng. Ngũ Độc bang của cổ lăng cùng Bích Trần trang hai phái rất khó đối phó vì vậy bốn Bang mới dùng kế “Trục hổ thôn lang” cho bọn chúng nhảy vào biển lửa trước.

Lục Văn Phi lúc này mới hiểu dụng ý của nàng, âm thầm bất bình. Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng nói :

- Ta cũng biết làm cách này tổn hại nhân đạo, nhưng trừ cách này ra chẳng còn biện pháp nào hơn.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa thuận lợi lấy được bảo tàng, tại hạ cũng bớt phần lo lắng.

Yên Sơn công chúa tiếp lời :

- Căn cơ người rất tốt, quả thực là kỳ tài để luyện võ. Chúng ta tìm được quyển bí kíp, tìm đến chốn sơn minh thủy tú để luyện công. Tám năm mười năm trôi qua, sau này tái xuất giang hồ trở thành giang hồ đệ nhất thiên hạ.

Lục Văn Phi lắc đầu :

- Tại hạ không có phúc phận đó, chỉ mong báo được phụ thù đã lấy làm mãn nguyện, chứ không mong xưng hùng xưng bá trên giang hồ.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Tính ta trọng hiền tài, còn người tự cam lòng từ bỏ chí hướng vẫy vùng sao đúng là trang nam tử.

Lục Văn Phi cười nhạt :

- Tự cổ chí kim, biết bao anh hùng hào kiệt có tâm thương dân lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ chứ chưa từng nghe bọn họ có tâm tranh bá vô lâm.

Yên Sơn công chúa ra vẻ thất vọng nói :

- Không cùng chí hướng khó mà nghị sự, xem ra ta đã nhận lầm người.

Lục Văn Phi lạnh nhạt nói :

- Có lẽ như vậy.

Yên Sơn công chúa nét mặt chua chát nói :

- Người đi đi. Hãy suy nghĩ lại, sớm tỉnh ngộ hãy còn kịp.

Lục Văn Phi cười nói :

- Tại hạ thấy không cần tỉnh ngộ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tại sao không cần tỉnh ngộ? Quả thật người không muốn cùng đường với ta sao!

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đã quyết tâm, chỉ dám đa tạ tâm ý tốt đẹp của Công chúa.

Dứt lời chàng phi thân như tên bắn vào không trung.

Lúc này sắc trời đã hừng sáng. Trong ánh sáng mờ ảo của buổi bình minh. Tia nắng óng ánh vàng chiếu xuống rừng cây. Một màn sương mờ mờ che phủ trên mặt đất lung linh như thiên đường nơi hạ giới.

Lục Văn Phi chạy không mục đích một hồi, đột nhiên chậm bước lại và có một lão già đang đứng trước mặt chàng hỏi :

- Có việc gì đi vội vã như vậy?

Chàng ngẩng đầu nhìn xem thì thấy người trước mặt là Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường nên hỏi :

- Tiền bối sao còn chưa về bang?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Sự tình thập phần khẩn yếu, lão hủ không thể làm theo sự an bày.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ là người ngoài Bang nào dám chen vào nội tình quý Bang.

Hạ Long Tường quan sát chung quanh rồi nói :

- Nơi đây không tiện chuyện trò, xin hãy đi theo lão phu.

Hai người đi đến trên một gò đất khoáng khoát rộng rãi, lúc này Hạ Long Tường mới mở miệng nói :

- Nơi đây trống trải, không sợ có người nghe lén, lão hủ có mấy điều muốn hỏi thiếu hiệp.

Lục Văn Phi nói :

- Tiền bối có gì cứ hỏi, những gì tại hạ biết sẽ hết lòng phụng cáo.

Hạ Long Tường nói :

- Thiếu hiệp cùng Yên Sơn công chúa có vẻ thân cận, có phát giác nàng có điều gì khả nghi không?

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Điều tiền bối chỉ phải chăng là lai lịch của nàng?

Hạ Long Tường trầm tư một lát rồi nói :

- Nếu nàng là hậu nhân của Tấn vương, thì ít nhất cũng có vài kỳ nhân dị sĩ bảo trợ đâu cần phải mượn sức người khác.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Đúng rồi. Lẽ nào nàng chính là kẻ giả mạo danh hiệu Tấn vương.

Hạ Long Tường cũng gật đầu nói :

- Có thể như vậy. Chúng ta nên đề phòng một chút.

Lục Văn Phi cười nói :

- Lẽ nào tiền bối không hiểu kế “Trục hổ thôn lang” của nàng sao?

Hạ Long Tường nói :

- Lục thiếu hiệp đã lĩnh ngộ những điều này, lão hủ không dám giấu, theo lão hủ nàng ta là giả mạo.

Lục Văn Phi nghĩ đến những việc nàng đã làm có ý không hiểu hỏi :

- Sao tiền bối biết được thân phận của nàng là giả?

Hạ Long Tường nói :

- Người này tất là do một kẻ có dụng tâm khác đem nàng nuôi dưỡng, nay thấy quần hùng ở Thái Hành tụ tập phong vũ khẩn cấp mới nghĩ cho nàng ta xuất hiện để khiến cho mọi người vì nàng ta mà vào biển lửa trước, còn nàng ta thì điềm nhiên tọa thị, ngư ông đắc lợi.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Chẳng lẽ quần hùng đều là người thiếu suy xét, rơi vào bẫy của nàng ta?

Hạ Long Tường thở dài nói :

- Tham lợi trước mắt ai mà dự liệu đến việc này, hơn nữa còn có việc tính toán riêng tư của mỗi người!

Lục Văn Phi nói :

- Những người này quả thật hồ đồ, đã đến chỗ có hiểm nguy còn nghĩ đến tài bảo, ngay cả đến tính mạng của mình biết có bảo toàn được hay không.

Hạ Long Tường nói :

- Mọi người ngoài mặt đều tuân chiếu theo biện pháp của nàng ta, kỳ thực ai cũng có tính toán riêng.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Tiền bối có tin Cổ Lăng có hai thế lực không?

Hạ Long Tường trầm tư một lát nói :

- Việc này có thể không giả, nhưng còn có một việc đến nay, lão hủ chưa điều tra rõ.

Lục Văn Phi hỏi :

- Tiền bối nói phải chăng là việc Ngũ Độc lệnh truyền xuất ra giang hồ.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Không sai, lão hủ hoài nghi việc này là do Yên Sơn công chúa gây ra.

Lục Văn Phi nói :

- Nàng làm như vậy không biết vì lý do gì?

Hạ Long Tường nói :

- Đương nhiên là muốn cho quần hùng nghi kỵ thù địch lẫn nhau.

Lục Văn Phi nói :

- Theo tại hạ thấy sự tình không đơn giản như thế.

Hạ Long Tường nói :

- Đương nhiên việc này chẳng qua chỉ từ một mặt mà quan sát không biết kết cục ra sao.

Lục Văn Phi nói :

- Những việc chưa từng mục kích tại hạ không dám nói lên điều gì, không chúng trong bóng tối có một nhân vật lợi hại âm phục.

Chàng thấy Hạ Long Tường gật gật đầu nên nói tiếp :

- Tuyết Sơn Mang Tẩu bị người sát tử, việc này đủ để chứng minh.

Hạ Long Tường nói :

- Điều này không nhất định là do nhân vật lợi hại đó gây ra. Tuyết Sơn Mang Tẩu nổi danh là lão hồ ly, nói không chừng đây chính là lão dùng kế kim thiền thoát xác.

Lục Văn Phi nghĩ đến kim bài bị cướp đoạt trong lòng cũng có chút tỉnh ngộ nên tiếp lời :

- Nếu như vậy, không chừng Tuyết Sơn Mang Tẩu cũng là đồng đảng với Yên Sơn công chúa.

Hạ Long Tường trầm ngâm gật đầu nói :

- Cũng có thể như vậy.

Lục Văn Phi lại nói :

- Có một việc tại hạ không hiểu xin Bang chủ chỉ điểm mê muội.

Hạ Long Tường nói :

- Lục thiếu hiệp cứ hỏi đừng ngại, chỉ cần lão phu biết sẽ nói ra rõ ràng.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Bích Trần trang chủ cùng là người của Ngũ Độc bang bọn họ đều biết bảo tàng chôn giấu ở cổ lăng sao còn chưa đoạt lấy.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Có thể bọn họ còn chưa đủ lực lượng, hơn nữa cổ lăng cơ quan trùng trùng, bọn họ không có cách tiến vào.

Lục Văn Phi còn chưa hài lòng nên hỏi tiếp :

- Tức là cơ quan ở cổ lẳng lợi hại có thể khiến người nào đi vào trước là tìm cái chết, vậy sao bọn họ còn nghĩ cách ngăn cản những người tiến vào cổ lẳng.

Hạ Long Tường nói :

- Không phải lão phu đã nói qua rồi sao, trùng trùng sự kiện đều do Yên Sơn công chúa tạo ra.

Lục Văn Phi hít một hơi dài nói :

- Tại hạ hiểu biết thô thiển nhờ sự chỉ giáo của tiền bối mà cũng mở rộng thêm tầm mắt.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Lục thiếu hiệp nói quá lời, đây chẳng qua là một chút kết quả quan sát của lão phu mà thôi, đừng quá tán dương.

Lục Văn Phi khom người thi lễ nói :

- Tại hạ không dám là mất thời gian của tiền bối xin cáo từ.

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ có ý muốn đi trước Yên Sơn công chúa tiến vào cổ lẳng. Lục thiếu hiệp có hứng thú đi cùng không?

Lục Văn Phi ngẩn người chần động tinh thần hỏi :

- Bang chủ định chừng nào tiến vào?

Hạ Long Tường nói :

- Chính là lúc này!

Lục Văn Phi lưỡng lự :

- Đi bây giờ à?

Hạ Long Tường nói :

- Thế nào không đi sao?

Lục Văn Phi đắn đo một hồi nói :

- Được được. Nhưng mà Bang chủ tính toán ra sao?

Hạ Long Tường nói :

- Lão hủ đã dặn dò Trịnh Trọng Hổ cùng Dịch Hiểu Thiên nếu chúng ta đi vào cổ lẳng trước vạn nhất bị thất cơ cũng có người hậu thuẫn.

Lục Văn Phi từ lâu đã có ý vào cổ lẳng thám thính một phen, nên nói :

- Bang chủ hào khí như vậy tại hạ xin phụng mệnh.

Hạ Long Tường cũng có tính toán riêng của lão nên mới ước hẹn Lục Văn Phi đồng hành, bèn nói :

- Chúng ta bắt đầu từ địa đạo ở mật cốc mà tiến vào, may mắn có thể phát giác ra một chút manh mối.

Dứt lời lão cất bước đi trước. Lục Văn Phi theo sau. Thân pháp hai người cực kỳ thần tốc loáng một cái đã đến địa đạo mật cốc, cả hai dừng chân đứng lại, Hạ Long Tường nói :

- Xem ra còn có người đến sớm hơn bọn ta một bước.

Chỉ thấy phía trước mật đạo, quái xà chết hàng hàng lớp lớp che phủ kín cả mặt đất. Lục Văn Phi bẻ lấy một cành cây khô khuấy động quả nhiên quái xà đã chết hết chỉ còn vài con cũng đang oằn oại giãy chết.

Lục Văn Phi nói :

- Người đến đây có cách khắc chế phong xà. Người của Ngũ Độc bang lợi dụng đám độc vật này để ngăn cản kẻ vào mật đạo, hiển nhiên đã bị thất bại.

Hạ Long Tường nói :

- Vậy cũng tốt, đã trừ đi một mối lo của chúng ta.

Dứt lời lão phóng người phi thân qua khỏi lớp xác chết của quái xà chạy vào mật đạo. Lục Văn Phi cũng phi thân theo Hạ Long Tường tiến gần mật đạo.

Hạ Long Tường sầm mặt nói nhỏ với Lục Văn Phi :

- Lục thiếu hiệp coi chừng Lục Văn Phi cũng nói lại :

- Bang chủ hãy cẩn thận.

Hạ Long Tường cất bước vào trong, Văn Phi cũng theo sát phía sau, chỉ thấy trên đường đi đầy vết máu, trên tường cũng có nhiều vết máu tươi. Rất nhiều hắc y nhân nằm ngổn ngang trên mặt đất, lòng chàng nghĩ: “Sát thủ này tất là hung tàn vô kể, giết người không gớm tay”.

Hạ Long Tường một mặt cẩn trọng lần bước đi vào, một mặt nói nhỏ :

- Sát thủ này không biết là người phương nào, không chỉ tâm bất nhân mà ra tay cũng quá tàn độc, hơn nữa võ công còn thuộc hạng thượng thừa. Lão phu nghĩ rằng Ngũ Độc bang đã một phen táng đờm kinh tâm.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu chí hướng của bọn chúng là ở bảo tàng không chừng chúng ta cũng sẽ gặp họ.

Hạ Long Tường gật đầu, nghiêm cẩn dặn dò :

- Nếu chúng ta gặp kẻ đó, Lục thiếu hiệp phải hết sức đề phòng. Việc gì có thể tránh được không động thủ thì hãy gắng chịu, chờ Yên Sơn công chúa đến hãy nói chuyện ra tay.

Lục Văn Phi lắc đầu nghiêm mặt nói :

- Nếu quả thật bảo tàng ở cổ lăng, tại hạ không dễ dàng cho bọn chúng cướp ra khỏi Thái Hành.

Hạ Long Tường hiểu lầm ý chàng muốn đoạt bảo, mỉm cười nói :

- Thiếu hiệp không cần khẩn trương, người này dù có muốn đoạt bảo cũng không dễ dàng đắc thủ. Chờ cho hậu thuẫn của chúng ta đến đây cũng có cơ hội liều một trận.

Lục Văn Phi chợt nói :

- Ý của tại hạ không phải vì muốn đoạt bảo mà ngăn cản họ.

Hạ Long Tường bí mật cười :

- Lão hủ biết tâm ý thiếu hiệp vì quyền bí kíp kia.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Cũng không phải. Tiên phụ nhận sự ủy thác của Tấn vương làm trọng, mục đích là muốn bảo tàng an toàn vào tay của hậu nhân Tấn vương.

Hạ Long Tường cười ha hả nói :

- Thì ra là như vậy.

Lúc này hai người không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian, đi qua bao nhiêu cánh cửa, đến trước một bức tường đá. Trên tường đá viết hai hàng đại tự rõ ràng: “U minh lộ cách, thiện thập nhất bộ, vĩnh luân cửu u”.

Ngoài ra trên tường còn lộ ra một khung cửa tròn nhỏ. Cửa động đã mở rộng. Hạ Long Tường dừng chân lại, vận dụng mục lực nhìn vào trong.

Lục Văn Phi cũng cẩn thận nhìn vào trong cửa chỉ thấy một màu đen dày đặc, cố gắng lắm cũng chẳng thấy vật gì, chậm rãi nói :

- Tiên bối, tại sao có việc này?

Hạ Long Tường nhỏ giọng nói :

- Chúng ta thẳng đường đến đây, chưa từng gặp sự ngăn cản cũng không có cơ quan mai phục, đây là việc quá khác thường.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Hoặc là có người đi vào trước chúng ta đã phá hủy cơ quan nên chúng ta không gặp sự ngăn cản?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Ngũ Độc bang nhân thủ không ít, không chỉ bao nhiêu xác chết chúng ta gặp trên đường, hơn nữa cơ quan cổ lẳng lợi hại vô chừng, dù có bị phá hủy đi ít ra cũng thấy vết tích, theo lão phu phải có một nguyên nhân khác.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Ý của tiên bối cho rằng bọn chúng đang dụ địch?

Hạ Long Tường nói :

- Dù không phải dụ địch tất cũng có ý đồ khác, chúng ta không thể xông bừa vào.

Lục Văn Phi không phục nói :

- Đã đến đây sao còn có thể lui?

Hạ Long Tường nói :

- Thiếu hiệp nên nghĩ kỹ, Ngũ Độc bang chiếm cứ lũng này đã lâu, nếu bọn chúng có đủ lực lượng đã không dung cho bang phái khác tồn tại, còn Bích Trần trang cũng không phải là kẻ yếu sao lại trấn thủ nơi này bao năm vẫn không dám vượt biên qua lằn rãnh giới hạn giữa đôi bên.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Điều này đoán định là như vậy, nhưng tên sát thủ vào đây đã đi về phía nào?

Hạ Long Tường nói :

- Việc này có hai khả năng, một là hắn đã rơi vào mai phục không biết cách mà lui.

Lục Văn Phi trầm tư một lát rồi nói :

- Ý tiên bối là chúng ta lập tức thoái lui?

Hạ Long Tường nói :

- Đây là biện pháp hoàn hảo nhất.

Lời nói chưa dứt thì từ trong nội thất kế bên vang ra một giọng cười âm u quái dị nói :

- Lúc này muốn lui đã không còn kịp nữa.

Hạ Long Tường mặt biến sắc nhưng không lên tiếng. Lục Văn Phi hỏi :

- Ai đấy?

Người kia âm trầm nói :

- Danh tánh lão phu đã lâu không dùng, người không cần hỏi.

Lục Văn Phi nói :

- Truyền xuất Ngũ Độc lệnh phải chăng là các người?

Người đó phẫn nộ nói :

- Hồ đồ. Bọn ta tuy nuôi dưỡng một số độc trùng nhưng không có tâm hại người, càng không sử dụng cái gì gọi là Ngũ Độc lệnh.

Hạ Long Tường đã âm thầm quan sát địa thế một cách rõ ràng, nên nhẹ nhàng ra hiệu cho Lục Văn Phi, rồi đột nhiên lui vội về phía sau. Hai người lùi ước khoảng hơn mười trượng, thỉnh thoảng con đường trước mặt vang lên tiếng kèn kẹt, thông đạo đã bị bức tường trắng ngăn lại không còn cách nào đi tới.

Hạ Long Tường là người tinh thông Thổ Mộc kiến trúc xem xét qua một lượt đã biết bức tường trắng này là do tẩm sắt dày sơn trắng lên. Hạ Long Tường hiểu rằng tình thế này thật khó mà lui, thông đạo đã bị một tầng vách sắt chắn ngang nên âm thầm quan sát. Lục Văn Phi thấy đường bị cản trở giận dữ nói :

- Chúng ta cùng họ vô thù vô oán nay dựng cơ quan này vậy khốn chúng ta, thật không có đạo lý.

Chỉ nghe phía sau vang lên một giọng nói trầm trầm :

- Các người vô cớ xâm phạm cổ lăng, sát nhân hủy vật quả thật đã ép người quá đáng.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Lão đừng hồ đồ, đó không phải do bọn ta làm.

Lão già lại nói :

- Tình thế trước mắt phức tạp, trước khi chưa điều tra minh bạch, chỉ còn cách tạm giữ cách người ở đây.

Lục Văn Phi phần nộ xuất ra một chưởng đánh về phía bức tường. Chàng đã dùng hết bảy tám phần “Bích Không chưởng lực” nhưng chỉ nghe một tiếng “Bình” vang lên bức tường trắng vẫn không mấy may nhích động. Chàng bị sức phản hồi đẩy lùi ra sau một bước. Hạ Long Tường vội ngăn cản nói :

- Đừng phí công vô ích. Chúng ta từ từ tính cách.

Dứt lời bèn kéo chàng ngồi xuống dựa tường. Lục Văn Phi không muốn nhưng cũng không phản đối.

44. Chương 44: Thám Thính Cổ Lăng

Hạ Long Tường kéo chàng ngồi xuống rồi dùng truyền âm nói :

- Nhất cử nhất động của chúng ta đều bị đối phương quan sát, chỉ bằng lấy tĩnh chế động, tạm thời không lý đến chúng, chờ cơ hội và tìm cách.

Lục Văn Phi lúc này mới hiểu rõ dụng ý của lão, nghe lời ngồi điều tức vận công không thềm lên tiếng nữa. Không biết trải qua bao lâu, Hạ Long Tường bất ngờ dùng truyền âm nói :

- Theo lão phu tính, chúng ta vào đây đã hai ba canh giờ, Yên Sơn công chúa cũng đã phải đến đây rồi.

Lục Văn Phi cũng dùng truyền âm nói :

- Chúng ta không thể ngồi yên đây mà chờ đợi, hơn nữa Yên Sơn công chúa không phải là người đáng tin.

Hạ Long Tường cảm thán nói :

- Nữ lang này không những không đáng tin, lão phu còn thấy nàng ta thật đáng khả nghi.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Tiền bối nhận định nàng ta khả nghi cơ sao lại nhận lời cùng nàng ta hợp tác?

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Bên ngoài thì thấy bốn Bang cùng nàng ta hợp tác nhưng thực tế là tiện bề theo dõi khiến nàng ta không dám có hành động bất lợi với bốn phái.

Lục Văn Phi lúc này mới biết đây chính là lão giang hồ, mọi việc đều đã có tính toán. Hạ Long Tường lại nói :

- Ngày nay, chúng ta vào cổ lã không phải là tìm Ngũ Độc bang mà là hy vọng tìm được nhóm người thần mặt khác.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Chúng ta đã bị vây khốn, ngay cả việc ra ngoài còn không được, sao còn tìm được nhóm người nào nữa?

Hạ Long Tường chậm rãi đứng lên nói :

- Cổ lã cơ quan trùng trùng nhưng chưa chắc đã vây khốn được ta, huynh đệ cứ theo lão.

Hai người men theo thông đạo đi đến trước một vách đá, thì thấy động môn không chỉ đã đóng chặt, mà ngay cả vết tích cũng không tìm thấy. Hạ Long Tường sắc mặt nghiêm trọng, mắt phát tinh quang dò xét tìm kiếm tứ bề, thỉnh linh bước lên trước mấy bước, lại bước sang ngang hai bước rồi phóng người lên xòe tay nhấn lên vách đá thì nghe mấy tiếng kèn kẹt, vách đá trước mặt đã biến mất, xuất hiện một thông đạo.

Lục Văn Phi cẩn thận quan sát thông đạo này, không phải là con đường vừa rồi có mấy chữ lớn “U minh lộ cách”, trong lòng chàng cảm thấy kinh ngạc.

Hạ Long Tường nhìn về hai phía rồi chỉ về phía bên phải nói :

- Chúng ta đi vào trong.

Lục Văn Phi nhìn con đường này, bên trái cao bên phải thấp, đi về bên phải tức là đi xuống.

Hạ Long Tường mục quang như điện tử mĩ quan sát, đi khoảng hơn một trăm bước, con đường trước mặt đã tận, một bức tường đen âm u đã chặn ngang đường, dường như lão đã dự liệu điều này, cúi đầu trầm tư một lát, rồi đột nhiên bước đến giữa thông đạo rồi dùng bước chân lượng định như đang tính toán thước tấc.

Lục Văn Phi biết lão đang vận dụng sở học tính toán kiến trúc cổ lã, chàng không dám kinh động lão, đứng một bên mà quan sát xung quanh.

Hạ Long Tường lưỡng lự một hồi, bất ngờ cử chưởng kích về phía bức tường đen, sau trận ám kinh của lão, thông đạo vang lên mấy tiếng “Vù vù”.

Hạ Long Tường đứng yên tại chỗ tiếp tục dùng chỉ lực phóng lên tường lại “Vù” một tiếng, hắc tường đã từ từ rút lên không để lộ ra phiến môn. Hạ Long Tường quan sát rồi cất bước vào trong. Lục Văn Phi cũng bước theo.

Bên trong là một gian thạch thất, trên tường có mấy đại tự cân bằng minh châu sáng lấp lánh “Thiện nhập nhất bộ, vĩnh luân cửu u”.

Lục Văn Phi chau mày nói :

- Lại là trò hề này.

Hạ Long Tường chỉ về phía một nguyệt động môn nói :

- Bên trong động môn này chắc là vùng tâm.

Lục Văn Phi cất bước đi lên nói :

- Chúng ta đã đến đây, chi bằng đi lên xem thử.

Hạ Long Tường trầm tư nói :

- Theo lão hủ nhận định, bên trong này chắc là một phái khác.

Lục Văn Phi hỏi :

- Tiền bối dựa vào đâu mà đoán định bên trong là một phái khác?

Hạ Long Tường nói :

- Vừa rồi chúng ta bị người dẫn nhập vào trong cơ quan nhưng đi trên đường này lại chưa từng bị cản trở, có thể thấy bọn chúng muốn ta đi vào đường cấm này.

Lục Văn Phi nói :

- Theo ý tiên bối chúng ta phải làm sao?

Hạ Long Tường cười lớn nói :

- Đã như vậy chỉ còn đường tiến, không có đường lui.

Lục Văn Phi khoát bộ bước lên trước nói :

- Tiên bối cũng nghĩ như vậy à?

Hạ Long Tường vừa bước vào vừa nói :

- Ngũ Độc bang dẫn nhập bọn ta đến đây, nhất định nơi đây hung hiểm dị thường.

Lục Văn Phi tiếp lời :

- Còn tại hạ hy vọng người bên trong này là người của phủ Tấn vương năm đó.

Hạ Long Tường gật đầu, thỉnh linh đứng lại. Lục Văn Phi cũng đứng lại, hoài nghi hỏi :

- Sao tiên bối lại dừng bộ?

Hạ Long Tường lắc đầu biểu thị chàng đừng lên tiếng. Đột nhiên truyền đến một giọng nói vang vang :

- Các ngươi là ai, mau sớm trở lại.

Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ Hạ Long Tường, ý muốn bái kiến chủ nhân ở đây, không có ý khác.

Người kia lại nói :

- Chủ nhân nơi này đã lâu không gặp khách ngoài, nhị vị mau trở lại nếu không sẽ gặp nhiều phiền phức.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ họ Lục tên Văn Phi, ý muốn thỉnh Giáo chủ nhân ở nơi đây vài việc.

Người trong bóng tối lại nói :

- Chủ nhân nơi đây đã hơn mười năm không tiếp xúc với ngoại giới, không việc gì có thể phụng cáo.

Lục Văn Phi cũng cố nói :

- Tại hạ hỏi chính là việc hơn mười năm trước, tin tưởng chủ nhân đây đã từng tham gia.

Người đó lạnh nhạt nói :

- Không biết là không biết, ngươi đừng có lảm lời như vậy.

Lục Văn Phi còn cố hỏi :

- Chủ nhân đây phải chăng là môn hạ của phủ Tấn vương?

Nhưng bên trong đã bật im tiếng nói. Lục Văn Phi phẫn nộ lớn tiếng nói :

- Người đã không đáp ý, tại hạ phải xông bừa.

Dứt lời, chàng sải bước đi vào bên trong. Đột nhiên một luồng nhu phong đẩy tới trước mặt chàng. Lục Văn Phi đã sớm có chuẩn bị, lập tức ngấm vận công lực nghênh đón, nhưng chàng không ngờ chưởng lực của mình chưa kịp phát huy thì chàng đã bị luồng nhu phong đánh bật lên không rồi bay ra ngoài thông đạo.

Lục Văn Phi thấy tình hình không ổn vội vã đề công từ từ đáp xuống đất, thân hình vừa mới ổn định, vội vận chuyển chân khí một lượt, cảm thấy vẫn bình thường nên mới yên tâm.

Hạ Long Tường vốn là người từng gặp nhiều đại địch, vừa thấy tình hình này đã khinh ngạc tròn xoe đôi mắt, lão biết đối phương không chỉ công lực thâm hậu, hơn nữa đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, nếu có ý

muốn đả thương người, sợ rằng Lục Văn Phi đã bị thương dưới chưởng lực, nên vội bước đến Lục Văn Phi nói nhỏ :

- Xem ra chúng ta phải ra khỏi đây thôi.

Lục Văn Phi định thần, cười nhạt nói :

- Lần này tại hạ vào cổ lãng, một không vì danh, hai không vì lợi mà chỉ vì cổ chủ của tiên phụ mà dốc tâm lực. Người này võ công cao cường lại không biết phân biệt hắc bạch, cự tuyệt người từ xa đến đây thật không biết lý lẽ.

Hạ Long Tường hòa hoãn nói :

- Đúng rồi, lệnh tôn vì nhận phó thác của Tấn vương đến nỗi bị nhà tan cửa nát, bị người sát tử nói ra thật là đáng thương.

Lão cơ trí hơn người, rõ ràng nói với Lục Văn Phi thực tế là truyền ngôn với người trong lãng.

Quả nhiên người trong lãng lại trầm giọng hỏi :

- Tiên phụ của người là ai?

Hạ Long Tường trả lời :

- Chính là Lục Tử Tuấn, ngoại hiệu Thiết Chưởng Chấn Tam Tương.

Người bên trong nội lãng “Ồ” một tiếng nói :

- Thì ra là Lục Tử Tuấn...

Thình lình, tiếng nói bên trong chuyển giọng ôn nhu :

- Trước mắt đã có cường địch xâm nhập cổ lãng, nhị vị có thể tạm thời vào đây lánh mặt để tránh gặp điều bất lợi.

Tính cách của Lục Văn Phi chàng chưa từng muốn nghe theo sự sắp xếp của người khác nhưng Hạ Long Tường là lão mưu giang hồ nên kéo áo của Văn Phi rồi nói :

- Chúng ta vào mau để xem cường địch họ nói là ai?

Hai người song song khoát bộ tiến vào động môn. Chỉ thấy trước mặt một mà đen dày đặc âm u, xòe tay chẳng thấy ngón. Bên tai lại nghe tiếng nói của người đó :

- Nhị vị an vị trên thạch bàn phía tả một lát. Vô luận phát sinh chuyện gì xin chớ nhúng tay vào.

Lục Văn Phi cùng Hạ Long Tường theo lời lần dò đến mái hiên bên tả, quả nhiên thấy mấy cái thạch bàn, hai người đã quen dần với bóng tối nên thấy khá rõ cảnh vật xung quanh.

Sau khi ngồi xuống, đã thấy ba người bước đến, đi đầu chính là Yên Sơn công chúa, phía sau lại là cha con Mang Tẩu.

Lục Văn Phi vừa thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu, lập tức một luồng nộ khí xông thẳng lên đầu, vừa định lên tiếng thì đã bị Hạ Long Tường kéo lại.

Yên Sơn công chúa bước đến phía trước Nguyệt động môn rồi dừng lại. Tuyết Sơn Mang Tẩu phía sau, cao giọng :

- Bên trong là người nào sao còn chưa nghinh tiếp Công chúa?

Bên trong lại vang ra giọng nói của lão già vừa rồi :

- Tôn giả là ai? Muốn tại hạ nghinh tiếp Công chúa nào?

Tuyết Sơn Mang Tẩu vòng tay nói :

- Tại hạ Công Tôn Long ngại hiệu Tuyết Sơn Mang Tẩu, năm đó từng tùy tùng vương gia ở vương phủ.

Lão già bên trong lại nói :

- Được lắm, lão không cần nói nữa. Bất kể ngươi là ai ta chỉ cần xem tín vật của ngươi.

Tuyết Sơn và Vân Nương mỗi người cầm ra một miếng kim bài giơ cao lên nói :

- Chắc tôn giả nhận ra vật này?

Lão giả đó cười nhạt nói :

- Còn nữa không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chỉ vào thanh bảo kiếm kỳ hình mà Yên Sơn công chúa ôm trong người, nói :

- Thanh bảo kiếm này, huynh đài tất phải biết lai lịch.

Lão giả bên trong cười nói :

- Đương nhiên là biết.

Tuyết Sơn Mang Tẩu “Hừ” một tiếng nói :

- Nếu đương nhiên sao còn chưa ra bái kiến?

Người bên trong lại lạnh nhạt nói :

- Thái Hành gần đây long ngư hỗn tạp, ngay cả trong cổ lăng cũng đã có người xâm nhập. Lão phu thực không dám sơ xuất. Chư vị ngày khác hãy đến.

Tuyết Sơn Mang Tẩu trầm giọng nói :

- Hồ đồ. Lúc này Công chúa có thể gặp nguy hiểm bất kỳ, ngươi lại cự tuyệt không tiếp đãi hiển nhiên có dụng tâm khác.

Người bên trong cười nhạt nói :

- Huynh đài nói điều gì cũng được, nhưng tại hạ lấy trách nhiệm làm trọng không có cách gì vâng mệnh.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Kẻ phát ngôn là ai, cả gan có thái độ như vậy với bản cung?

Lão giả bên trong cười ha hả nói :

- Châu Y môn của chúng ta trước nay tôn trọng môn quy. Lão hủ dù lớn mặt cũng không dám trái lệnh Môn chủ, nhưng...

Đột nhiên ngừng lời. Yên Sơn công chúa giận dữ hỏi :

- Nhưng sao?

Lão bên trong âm trầm nói :

- Việc này người nên rõ. Lão hủ nhắc lại chư vị tốt nhất nên lui khỏi cổ lăng.

Yên Sơn công chúa sắc mặt thập phần khó coi, phẫn nộ nói :

- Ngày nay, bốn cung tạm thời lui ra, chờ sau khi ta tìm gặp Chương môn các ngươi sẽ trị tội.

Rồi ngoảnh đầu lại nói :

- Chúng ta đi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thấy việc bất thành, trán rịn mồ hôi, vội lấy kim bài cất vào người, rồi cùng Công chúa lui ra.

Tình hình này Lục Văn Phi thấy rõ, chàng dùng truyền âm nói với Hạ Long Tường :

- Tiền bối tình hình này thân phận của nàng ta rõ ràng đã có nghi vấn.

Hạ Long Tường thoáng nghi ngờ trầm mặt không nói. Bên tai lại nghe giọng nói của lão giả truyền đến :

- Thời gian đã không còn sớm nữa, nhị vị mau trở về. Bên trong Châu Y môn phức tạp, tốt nhất người ngoài cuộc đừng nhúng tay vào.

Hạ Long Tường thân là chủ một bang, việc gì cũng cân nhắc kỹ lưỡng hơn Lục Văn Phi, suy nghĩ lại các sự việc, đồng thời nghĩ rằng nếu mình ngang nhiên xâm nhập không chừng sẽ mang đến hậu họa sau này cho Hắc Long bang, nghe lời nói lão già, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Lục Văn Phi còn mang nhiều nghi vấn, không nhịn được hỏi :

- Tôn giá chắc là môn hạ Tần vương, xin hỏi việc gọi bảo tàng, cuối cùng rốt cuộc là gì?

Lão gia thở dài nói :

- Lệnh tôn vì việc này mà thọ nạn, thiếu hiệp đừng quan tâm đến việc của người, hơn nữa thiếu hiệp không lo nỗi việc này đâu.

Lời nói của lão tuy có ý ngăn cản hành động của chàng nhưng Lục Văn Phi biết rõ là đối phương có thiện ý nên không lên tiếng mà cùng Hạ Long Tường đi ra.

Chàng vừa đi vừa nghĩ tới việc kim bài bị Tuyết Sơn Mang Tẩu gạt lấy, một luồng nộ hỏa xông lên, phần hận nói :

- Phụ tử Mang Tẩu quả thật đáng ghét, tại hạ không tìm lão tính sổ không xong.

Hạ Long Tường đâu biết việc chàng bị gạt mất kim bài nên nhẹ nhàng khuyên bảo :

- Hoàn cảnh Yên Sơn công chúa thập phần bất lợi, dù ra khỏi cổ lũng cũng khó thoát khỏi việc truy bức của quần hùng, thiếu hiệp không cần xung đột với họ.

Lục Văn Phi không thể nói rõ việc mất kim bài, chàng thở dài một tiếng không nói gì. Hai người không gặp bất kỳ cản trở nào trên đường đi, hai người thuận lợi ra đến bên ngoài.

Hạ Long Tường cảm thấy quá kỳ quái, mặt lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Việc này thật lạ, trên đường đi sao chúng ta không gặp sự ngăn cản hay phục kích của người Ngũ Độc bang?

Lục Văn Phi nói :

- Hay bọn họ đã gặp phải cường địch, không thể dòm ngó đến chúng ta.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Sự việc không đơn giản như vậy, chắc là bọn họ cố ý mở cho chúng ta một sinh lộ.

Lúc này hai người đã ra đến địa đạo thì nghe trong mật cốc có tiếng ồn ào. Lục Văn Phi bước vội lên nhìn xem thì thấy Yên Sơn công chúa cùng Tuyết Sơn Mang Tẩu đang bị người vây khốn. Đám người này ngoài Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất cùng Tổng quản Tư Mã Ôn ra còn có một lão phụ xấu xí nuôi dưỡng độc trùng cùng một Hắc bào lão giả vẻ mặt âm trầm, Xuyên Tây trưởng môn, Kim Lăng Tạ gia cùng Trình Trọng Hổ của Hắc Long bang đều đứng bên ngoài bàng quang.

Hạ Long Tường nhẹ kéo vai Lục Văn Phi lại nói :

- Chúng ta tạm thời không nên lộ diện, để xem bọn họ làm gì.

Yên Sơn công chúa dường như không coi bọn người này ra gì, cao ngạo đứng đó, mặt tươi như hoa. Chỉ nghe giọng nói vang vang của Tang Tử Bất :

- Từ khi cô nương đến Thái Hành luôn tự xưng là Công chúa của Tần vương, nhưng những việc làm đều khiến người ta khó lòng tin tưởng.

Hắc bào lão giả cũng lên tiếng nói :

- Đến hôm nay lão phu mới biết, mỗi một sự việc phát sinh gần đây ở Thái Hành đều là một tay nàng âm thầm làm ra trong bóng tối. Hừ, ta thật không biết trước sau nàng có dụng tâm gì? Nhưng dựa vào sự việc

hôm nay mà nói nếu không vì Tang Trang chủ lão mưu ân oán bọn ta hãy còn mê muội chưa thức tỉnh, thật không biết sẽ tạo thành cục diện như thế nào?

Mang Tẩu giận dữ nói :

- Các người đã suy nghĩ như vậy có phải là có ý muốn đoạt lấy di vật của Tấn vương? Nếu không phải Công chúa thông minh cơ trí e rằng từ lâu đã rơi vào tính toán của các người.

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Hôm nay Công chúa đã vào lãng, thật thật giả giả cũng cần làm sáng tỏ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu “Hừ” một tiếng nói :

- Bất kể thân phận Công chúa ra sao, bọn người đều không có quyền truy vấn.

Tang Tử Bật mỉm cười nói :

- Công Tôn Long, người cứ lớn tiếng ở trước mặt người khác, nhưng ở trước mặt Tang mỗ đừng có giả giọng, sao còn chưa đưa tín vật ra cho ta xem?

Dường như Tuyết Sơn Mang Tẩu có phần kiêng kỵ Bích Trần trang chủ, lão bất giác thối lui hai bước, chớp đôi mắt trắng nói :

- Kẻ tàn phế này nhận ký thác của Tấn vương, sao có thể dễ dàng đưa tín vật cho người.

Tang Tử Bật sầm mặt, lãnh đạm nói :

- Tiên vương là người gì mà đem hậu sự phó thác cho người. Quả thật là lời nói hàm hồ.

Nói xong lão ngoảnh mặt, cao giọng nói với quần hùng :

- Xin mời chư vị đồng đạo giang hồ đến đây. Hôm nay chúng ta cần phải làm sáng tỏ tất cả sự tình.

Những người bên ngoài như Tạ Thanh Văn, Trương Nam, Trịnh Trọng Hổ, Lạc Dương Tiên các người đều lũ lượt kéo đến. Tang Tử Bật vòng tay nói :

- Từ khi lão phu thoái ẩn đến nay, nguyện không hỏi đến việc giang hồ, chỉ vì sự việc gần đây ở Thái Hành đã khiến lão phu không thể an nhiên tọa thị, hy vọng đồng đạo nghe lão một lời.

Lão ho khan một tiếng rồi tiếp :

- Chư vị đến Thái Hành đều vì bảo tàng của Tiên vương, nhưng có chuyện lạ là người nào truyền xuất việc này, đây là việc thứ nhất cần điều tra cho rõ.

Mục quang nhìn quét xung quanh thấy mọi người chú ý lắng nghe, lão lại cao giọng nói :

- Sau khi chư vị đến Thái Hành, liên tiếp xảy ra các sự kiện, hỏa thiêu Bất Túy cư, tàn sát người muốn rời khỏi núi, ám truyền Ngũ Độc Truy Hồn lệnh, công tử cùng tiểu thư Trương Tạ hai nhà đồng mất tích, những việc này do ai làm, chư vị phải cần điều tra cho rõ.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười nhạt nói :

- Điều này không cần nói, những người sáng suốt vừa nhìn đã biết.

Tang Tử Bật “Hừ” một tiếng nói :

- Chư vị nhất định cho rằng hỏa thiêu Bất Túy cư, tàn sát người rời khỏi núi đều do bốn Trang làm. Truyền xuất Ngũ Độc lệnh, bắt cóc ái tử hai nhà Trương, Tạ do Ngũ Độc Bà Liêu đại thẩm đã làm, nhưng sự việc không phải như vậy.

Lục Văn Phi cùng Hạ Long Tường đang ẩn mình trong bóng tối vốn không định lộ diện nhưng Lục Văn Phi nghe những lời này, chàng nghĩ đến việc hỏa thiêu Bất Túy cư không nên được nộ hỏa cất bước đi ra nói lớn :

- Tại hạ phải đi hỏi họ.

Hạ Long Tường vội vã ngăn chàng lại nhưng không còn kịp nên đành phải bước theo. Lục Văn Phi phi thân vào hiện trường lớn tiếng nói :

- Hỏa thiêu Bất Túy cư là do chính Bích Trần trang làm, điều này tại hạ có thể chứng thực.

Tang Tử Bất ngạc nhiên nói :

- Lục huynh đệ dựa vào đâu mà nói việc này do bổn Trang làm?

Lục Văn Phi nói :

- Đêm đó, tại hạ bị thiêu cháy sắp chết sao mà không biết?

Tang Tử Bất nói :

- Như vậy dựa vào đâu lại nhất quyết là do Bích Trần trang làm?

Lục Văn Phi nói :

- Người dẫn đầu hỏa thiêu Bất Túy cư đêm đó chính là Tử Y Long Nữ của quý Trang. Việc này chính tại hạ mục kích quyết không thể sai.

Tang Tử Bất suy nghĩ một lát, rồi cao giọng cười nói :

- Vậy thì đúng rồi. Lão phu trước nay chưa từng có thê thiếp, cả đời cô độc, nữ nhi ở đâu mà ra, hiển nhiên việc này là giả mạo.

Lục Văn Phi ngẩn người trầm tư một lát nói :

- Lão đừng chối cãi, những ngày đó không phải Tư Mã tổng quản thường xuyên lui tới Bất Túy cư hay sao?

Tang Tử Bất gật đầu nói :

- Đó là do lão hiếu thắng đi tìm hiểu lai lịch của Lục huynh đệ cùng gã thiếu niên họ Vương. Hoặc giả cũng có người mượn cơ hội ấy mà hành sự, ý muốn đổ trách nhiệm này lên người bổn Trang.

Tạ Thanh Văn không còn nhẫn nại, cười lạnh chen lời nói :

- Tang huynh, huynh thoái thác việc này chẳng do mình làm, nhưng những sự tình này không do quý Trang cùng Ngũ Độc bang là thì ai làm ra?

Tang Tử Bất ngửa mặt cười nói :

- Điều này không cần phải hỏi, dĩ nhiên là do Yên Sơn công chúa chủ sự cho phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu hành động.

Tạ Thanh Văn lắc đầu nói :

- Việc này tại hạ có điều không tin. Nhi tử rõ ràng là từ cổ lăng cứu ra.

Tang Tử Bất lạnh nhạt nói :

- Nàng ta cùng ở cổ lăng một đường, đường đi nước bước cổ lăng còn thuần thực hơn cả Liễu đại thẩm.

Tạ Thanh Văn lại nói :

- Cho dù thành thực hơn cả Liễu đại thẩm thì có liên quan gì đến nhi tử?

Tang Tử Bất cười nói :

- Như vậy nàng ta có đủ khả năng để giam lỏng lang vào một nơi ẩn mật.

Tạ Thanh Văn cười nói :

- Việc này quý Trang đã biết rõ như vậy, sao còn dựa vào tính mạng của nhi tử mà bức bách lão phu?

Tang Tử Bất ngẩn người, hồi lâu mới cất tiếng nói :

- Thực không dám giấu, lúc đó là nhất thời trá ngôn, thực ra lúc đó bốn Trang không hề biết người nào bắt giữ lệnh lang.

Tạ Thanh Văn cười nói :

- Thì ra như vậy.

Tang Tử Bật lại tiếp :

- Việc này tạm thời không nhắc đến, việc hôm nay nên nói chính là nàng ta đã chỉ sự Tam phái của chư vị phân ra tấn công bốn Trang cùng Ngũ Độc bang, còn nàng thừa cơ mà đoạt bảo. Dụng tâm này không khó lắm cũng nhận ra, hơn nữa nàng ta sợ Cổ Lăng và Bích Trần trang bọn ta không đánh nhau nên mới phái người xâm nhập vào cổ lăng và Bích Trần trang tạo ra việc sát nhân hủy vật. Nếu không phải lão phu dự liệu biết trước việc này đích thân đến Phân đàn của các vị mà quan sát, e rằng sự hiểu lầm lần này vĩnh viễn không có cách làm sáng tỏ.

Hạ Long Tường chen lời :

- Sự việc đã qua nói đến cũng vô ích, dù sao tổn thất của các phái không lớn. Ý của tại hạ là việc này bỏ qua.

Ánh mắt lão quan sát Yên Sơn công chúa rồi nói :

- Theo tại hạ thấy điều tra thân phận thật của nữ lang mới là việc khẩn cấp.

Tang Tử Bật gật đầu nói :

- Lời của Hạ bang chủ rất có lý. Nữ lang này dám mạo nhận hậu nhân Tấn vương, chuyện gì cũng dám làm thật khó dung tha.

45. Chương 45: Châu Y Kiếm Sĩ

Yên Sơn công chúa liếc nhìn Hạ Long Tường nói :

- Hạ Long Tường quả thật người bội phản bản cung sao?

Mục quang Hạ Long Tường gặp phải ánh mắt của nàng rợn người, bất giác rùng mình rồi nói :

- Tôn chỉ của bốn Bang là người không phạm vào mình thì mình không phạm người.

Lời nói này hàm hồ khó hiểu, Yên Sơn công chúa mỉm cười nói với Lục Văn Phi :

- Người cũng hoài nghi bốn cung là mạo danh sao?

Lục Văn Phi chỉ Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Nàng ra lệnh cho lão mau trả lại kim bài cho ta. Vạn sự nhất thiết ta sẽ bỏ qua! Tại hạ vốn không thích chen vào chuyện của người khác.

Yên Sơn công chúa ngoảnh đầu nói với Mang Tẩu :

- Đem vật trả cho người.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lưỡng lự một lát rồi lấy kim bài từ trong người ra trả cho Văn Phi. Chàng vội tiếp lấy kim bài, tỉ mỉ xem qua một lượt mới cho vào người.

Yên Sơn công chúa thấy chàng chẳng nói gì, chậm rãi tiếp :

- Những người ở hiện trường chỉ có một mình người thường hay hỏi về thân phận của ta, lúc này không còn lời để hỏi thì hãy đi đi.

Lục Văn Phi trầm tư một lát nói :

- Được lắm. Tại hạ tạm thời không hỏi đến việc này. Cáo từ!

Chàng vòng tay quay người lui ra, cùng lúc đó một đám võ sĩ lưng mang trường kiếm phi như bay vào trong cốc. Lục Văn Phi thấy đám Châu Y kiếm sĩ này tiến vào trong cốc, bất giác chấn động dừng chân đứng lại.

Bọn Châu Y kiếm sĩ này do một đại hán cao to, râu ria xồm xoàm chỉ huy, đầu to mắt tròn giống Trương Phi, thật là uy mãnh. Bọn này đi đến cách Yên Sơn công chúa hai ba trượng, đại hán râu ria ra lệnh cho thuộc hạ đứng lại, một mình bước vào hiện trường, mục quang nhìn quét bốn bề rồi dừng lại ở Yên Sơn công chúa hỏi :

- Cô nương phải chăng là Bích Vân công chúa?

Yên Sơn công chúa không thừa nhận cũng không phủ nhận, tay cầm bảo kiếm kỳ hình đưa ra hỏi :

- Người có biết vật này chăng?

Đại hán râu ria là một dũng phu mà vừa trông thấy bảo kiếm đã vội vã khom người nói :

- Tại hạ Điền Uy, xin tham kiến Công chúa!

Yên Sơn công chúa nói :

- Sao các người giờ này mới đến?

Điền Uy lại khom người thi lễ :

- Thuộc hạ vừa nhận được mệnh lệnh, ngày đêm rong ruổi chẳng dám dừng chân để mau chóng đến đây.

Yên Sơn công chúa trầm ngâm một lúc nói :

- Mệnh lệnh mà người nhận được dặn dò người làm gì?

Điền Uy không do dự đáp ngay :

- Đầu tiên, tìm được Công chúa sau đó hộ tống tiến vào cổ lãng.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Người đến thật đúng lúc, bổn cung muốn vào cổ lãng.

Mục quang nàng nhìn quét tứ phía lãng thính không lên tiếng. Điền Uy theo ánh mắt của nàng, nhìn qua một lượt rồi trầm giọng nói :

- Bọn người này muốn làm gì?

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Bọn họ là quân hùng các phái. Họ đang muốn tranh đoạt bảo tàng Tiên vương.

Điền Uy là một dũng phu, tai vừa nghe nàng nói, mắt đã lộ hung quang, “Hừ” lên một tiếng, nói :

- Bọn họ vây chặt ở đây chắc là không có hảo ý?

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Các người nếu đến chậm một bước, bổn cung chắc đã bị lâm hại rồi.

Điền Uy càng phẫn nộ lớn tiếng nói :

- Đáng tiếc thuộc hạ nhận được nghiêm lệnh không được vô cớ đả thương người, nếu không thuộc hạ không dung thứ một ai.

Yên Sơn công chúa nói :

- Châu Y môn trước nay tuân thủ quy tắc, người không phạm mình, mình không phạm người. Người bất tất phải tính toán với họ, mau đưa ta vào nội lãng.

Điền Uy khom người ứng tiếng nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Gã ngoảnh đầu vẫy tay ra hiệu cho bốn võ sĩ cùng tiến đến hộ tống Yên Sơn công chúa đi về phía địa đạo. Yên Sơn công chúa không đi vào mà thông thả hỏi :

- Trong cổ lảng có người trấn thủ, bọn họ không để cho chúng ta đi vào.

Điền Uy dừng chân, ngạc nhiên hỏi :

- Lễ nào Công chúa không có mang theo tín vật?

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Người đâu có biết hoàn cảnh của bốn cung, nếu ta mang tín vật bên ngoài, e rằng đã mất mạng từ lâu.

Điền Uy nhìn quần hùng lườm lườm, tỉnh ngộ nói :

- Thuộc hạ đến chậm một bước để Công chúa phải kinh sợ.

Đột ngột, gã cất giọng nói lớn về phía quần hùng :

- Nơi đây không có việc của các người, mau rời khỏi cốc.

Quần hùng đều là những tay hùng cứ một phương, đâu dễ nghe những lời nói như vậy nên không ai là không phẫn nộ nhưng tình hình còn chưa rõ ràng, lại không biết đám Châu Y kiếm sĩ này là từ đâu đến nên ǎn nhǎn không lên tiếng.

Điền Uy thấy mọi người không lên tiếng, lại càng phẫn nộ :

- Bọn người đi hay không đi?

Ngũ Độc Bà Liễu Vân Hương tính nóng như lửa, từ lâu đã không còn nhǎn nại, một tiếng cũng không đáp, chỉ phất tay áo một đạo kim quang theo ống tay áo tống ra bay về phía Điền Uy.

Điền Uy thấy kim quang đã đến, tuốt vỏ trường kiếm, khoa kiếm về phía kim quang, “Leng keng” mấy tiếng, kim quang đã bị kiếm đánh rơi xuống đất.

Trên mặt đất, ba khúc thân rắn còn đang quần mình giãy giụa. Đây chính là Kim tuyến xà, dị vật ở Miêu Cương, không chỉ kỳ độc vô bì, lớp da còn cứng hơn sắt thép, trong một thoáng ra tay, Điền Uy có thể tiện nó làm ba khúc, kiếm thuật quả thực đáng liệt vào hàng thượng thừa. Ngũ Độc Bà định trong lúc xuất kỳ bất ý tập kích Điền Uy, không ngờ tập kích bất thành lại mất đi con Kim tuyến xà thân yêu thì vừa kinh sợ vừa phẫn nộ, nhất thời không nói ra lời.

Điền Uy một kiếm đã đoạn tử con Kim tuyến xà, trong mắt phát ra tinh quang, trầm giọng hỏi :

- Kẻ nào đã ám kích ta, muốn tìm cái chết sao?

Ngũ Độc Bà cũng không sợ sệt, cất chân bước ra, cất giọng ồm ồm như thùng thiếc bể, nói :

- Trước nay, lão thân chưa từng nghe đến cái gì gọi là Châu Y môn. Các người là tà ma ngoại đạo ở phương nào mà dám đến Thái Hành thị uy?

Râu tóc của Điền Uy đột dưng dưng ngược, mắt chứa hai luồng hung quang, chậm rãi bước lên hai bước, thành linh dưng bước ngoảnh đầu nói với Yên Sơn công chúa :

- Thỉnh Công chúa hạ lệnh cho thuộc hạ khai sát giới.

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Giới luật của bốn Môn người đã rõ, không ai chạm đến ta, tất ta cũng không làm hại họ. Nhưng nếu có người tập kích người thì điều đó không cần nói đến.

Tang Tử Bật vừa rời thấy thủ pháp rút kiếm thần tốc của Điền Uy đã biết gã ta không chỉ có công lực thâm hậu mà kiếm thuật cũng thuộc cảnh giới tối cao nhưng lão không tin Điền Uy có thể đánh bại Ngũ Độc Bà. Lão nghe Yên Sơn công chúa có ý ám thị cho Điền Uy động thủ, thoáng nghĩ trong lòng vội bước tới trước nói :

- Liêu đại thẩm, hãy khoan ra tay, lão phu có điều muốn hỏi gã.

Liêu Văn Hương cũng biết Tang Tử Bất tức trí đa mưu, thấy lão đột ngột ra mặt tất có thâm ý.

Điền Uy thấy Tang Tử Bất bước lên trước, tròn xoe đôi mắt hỏi :

- Tôn giá là ai?

Tang Tử Bất vòng tay thi lễ :

- Tại hạ là Tang Tử Bất.

Điền Uy nhìn lão từ đầu đến chân rồi hỏi :

- Tang huynh có gì muốn nói?

Tang Tử Bất đằng hắng một tiếng, nói :

- Tại hạ vốn là người quy ẩn, chỉ vì gần đây, sự việc dồn dập xảy đến ở Thái Hành, hơn nữa tại hạ lại là người chủ ở đất này nên không thể không hỏi.

Điền Uy hừ một tiếng, hỏi :

- Ý của tôn giá là muốn thay mặt cho lão Miêu bà?

Tang Tử Bất lắc đầu nói :

- Tại hạ không có ý động thủ, chỉ muốn hỏi huynh đài, vừa rồi nhắc đến Bích Vân công chúa, người đó là ai?

Điền Uy nghe hỏi mau miệng đáp :

- Nàng chính là ấu chủ của bốn Môn.

Tang Tử Bất lại chỉ về phía Yên Sơn công chúa nói :

- Tại hạ dám đảm bảo người mà huynh đài tìm không phải là người này!

Điền Uy ngạc nhiên hỏi :

- Lời này có ý gì?

Tang Tử Bất mỉm cười nói :

- Nàng ta tự xưng là Yên Sơn công chúa tất nhiên chẳng phải Bích Vân công chúa.

Điền Uy mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc hoang mang, mắt nhìn Yên Sơn công chúa định nói lại thôi.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Thân phận của bốn cung là thật hay giả người khác không có quyền hỏi đến, người đừng nên cuồng tin vào những lời vô căn.

Tang Tử Bất cười ha hả nói :

- Việc này có thể qua mặt kẻ khác nhưng không thể qua mặt được lão phu.

Mắt nhìn quét bốn bề một lượt rồi nghiêm mặt nói :

- Nàng ta vốn có ý muốn cho bốn Trang cùng đồng đạo giang hồ đến núi này để quyết chiến một trận, nhưng mọi người đã không mắc bẫy, nay lại muốn quý môn đối địch với bọn ta, mục đích là muốn tạo thành một cục diện hỗn loạn.

Điền Uy tròn mắt nói :

- Người tồn tâm khêu gợi ly gián, Điền mỗ tuyệt không trúng kế của lão.

Tang Tử Bất cười ha hả nói :

- Cứ cho là tại hạ khêu gợi chuyện thị phi cũng được, dầu sao cũng không liên quan đến bốn Trang, huynh đài cứ tự tiện.

Dứt lời, lão quay người vòng tay nói với quần hùng :

- Tệ Trang cách cốc này không xa, nếu các vị có hứng thú, xin mời đến tệ Trang một chuyến.

Hạ Long Tường đáp :

- Tại hạ từ lâu đã có ý muốn đến bảo trang tham quan một chuyến.

Tạ Thanh Văn phụ họa nói :

- Tại hạ cũng đã có ý này lâu nay. Chỉ là không dám mạo muội đăng môn.

Lời vừa dứt, Tang Tử Bật lại cười một trận lớn :

- Không dám, không dám. Thỉnh chư vị theo lão hủ.

Lão khoát bộ bước lên đi trước, thế là một đoàn người cùng cất bước đi theo sau lão, chỉ có một mình Lục Văn Phi đứng yên bất động.

Yên Sơn Công chúa đột nhiên phi thân lên trước mặt Tang Tử Bật, lãnh lót hét :

- Đứng lại!

Tang Tử Bật thấy mục quang của nàng ẩn hiện sát khí, vội ngậm đề chân khí, ngoài mặt vẫn mỉm cười :

- Cô nương ngăn lão hủ có gì chỉ giáo?

Yên Sơn công chúa gần giọng nói :

- Lão vốn là sư gia của vương phủ, ngày nay lại cấu kết với người ngoài đối địch với bổn cung. Hiển nhiên người là kẻ vong ân bội nghĩa, không màng đến hậu nhân Tấn vương.

Tang Tử Bật lạnh nhạt nói :

- Nếu lão hủ có thể chứng minh người nào đã giả mạo hậu nhân của Tấn vương cho mọi người biết, thì đó mới chính là công thần của cố chủ, ai dám bảo lão là kẻ ăn quả mà chẳng rào cây?

Yên Sơn công chúa giơ cao thanh bảo kiếm kỳ hình lên nói :

- Ta xem ra người đang tìm cái chết.

Tang Tử Bật bất giác rung mình. Lão biết kiếm của Châu Y môn sắc bén dị thường, còn mình chỉ tay không, theo tình hình đã rơi vào thế hạ phong đành phải lui hai bước. Quần hùng thấy tình thế khẩn trương nhất loạt lui ra sau hai bước.

Tang Tử Bật sắc mặt thật khó coi, mục quang chăm chú nhìn vào đối phương, cước bộ từ từ nhích lên.

Những người ở hiện trường đều là võ lâm cao thủ, vừa thấy thế cử kiếm của Yên Sơn Công chúa đã biết nếu nàng xuất thủ tất sử dụng thế “Thạch Phá Thiên Kinh” nên mọi người trầm mặc lặng yên không lên tiếng, theo dõi biến hóa của hai người.

Tang Tử Bật bị khí thế xuất chiêu của Yên Sơn khẩn bức đến nỗi không thở được, trán đã rịn mồ hôi. Đột nhiên, Yên Sơn công chúa thu kiếm lại, mỉm cười :

- Bổn cung cho rằng người có tài năng hơn người thì ra chỉ như vậy thôi. Đi đi.

Tang Tử Bật như cất được gánh nặng, thở dài một tiếng, đôi mày dần ra lạng thính không nói.

Yên Sơn công chúa dường như đã hết hứng thú, khoan thai đi đến phía trước Điền Uy nói :

- Bổn cung định cho chúng mở rộng một chút kiến thức nhưng thôi. Theo ta.

Dứt lời, nàng quay người đi trước. Điền Uy khom người đáp lời rồi vội vã bước theo. Bọn Châu Y nhân còn lại cũng lần lượt đi theo Yên Sơn công chúa.

Tang Tử Bật vẫn đứng yên bất động dường như đã rơi vào trạng thái trầm tư. Quần hùng cho rằng chỉ một thế xuất chiêu của Yên Sơn công chúa, lão đã chiến bại, sắc mặt thất thần nên không tiện nhắc tới việc đi Bích Trần trang.

Hồi lâu, Tạ Thanh Văn thấy Tang Tử Bất vẫn lặng thinh không nói, không nhin được mở miệng nói :

- Hôm nay đã trễ, để ngày khác chúng ta đến quý Trang.

Tang Tử Bất chợt ngừng đầu, đôi mắt tinh quang như điện chớp, cười ha hả nói :

- Tại hạ cả đời xưng hùng, ngày nay lại thất cơ thế này, quả hổ thẹn, hổ thẹn.

Lão ngưng cười, nghiêm giọng nói :

- Chư vị bất tất phải ngại, tại hạ có việc khẩn cấp muốn cùng nhau thương nghị.

Hạ Long Tường suy nghĩ một lát, ứng tiếng đáp :

- Việc không thể chậm trễ, chúng ta đi ngay mau.

Tạ Thanh Văn thấy Hạ Long Tường đã đồng ý đi Bích Trần trang cũng chẳng biết gặp họa hay phúc, đưa hiệu với Trương Nam cuối cùng cũng cất bước đi theo.

Ngũ Độc Bà cùng hắc bào lão giả Lạc Dương Tiên vốn cùng Tang Tử Bất đồng hành đồng khí, ngày nay mọi người đến Bích Trần trang nghị sự, bọn họ đương nhiên cũng phải theo.

Trong cốc chỉ còn lại một bóng người, chính là Lục Văn Phi. Trong lòng chàng tâm sự cuộn cuộn như sóng trào, cảm thấy hoàn cảnh của mình thật khó xử. Chàng lãnh trách nhiệm bảo toàn bảo tàng của cố chủ. Dĩ nhiên chẳng phải cùng đường với bọn Tang Tử Bất, còn thân phận của Yên Sơn công chúa là giả hay thật cũng không thể nào biết được, chỉ còn cách tĩnh lặng mà chờ sự việc phát sinh.

Trong lúc chàng đang ngẩn ngơ suy nghĩ, chợt thấy hai bóng người từ trên sơn cốc chạy như bay xuống. Khinh công hai người thần tốc chớp mắt đã đến trước mặt. Người đi phía trước là Đơn Du Quỳnh Châu, mặc đồ bó chên, lưng mang trường kiếm, phía sau là vị đại hiệp lừng danh Quan ngoại Đinh Long.

Dường như Quỳnh Châu đã đi một đoạn đường dài, trên trán đã rịn mồ hôi, hơi thở gấp gáp, hai má đỏ bừng. Nàng đến trước mặt Lục Văn Phi dừng chân lại, thở một hơi rồi hỏi :

- Người có gặp bọn người Châu Y kiếm sĩ không?

Lục Văn Phi ngẩn người hỏi :

- Phải chăng đám người do đại hán râu ria dẫn xuất?

Quỳnh Châu gật đầu nói :

- Không sai. Bọn họ đi về phía nào?

Lục Văn Phi đáp :

- Bọn họ đi về phía đông.

Đinh Long hỏi :

- Có nói với thiếu hiệp đi đến đâu không?

Lục Văn Phi đáp :

- Không có.

Quỳnh Châu định bước đi và nói :

- Xem ra như vậy Công chúa đã gặp phải chuyện chẳng lành.

Lục Văn Phi ngơ ngác hỏi :

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

Quỳnh Châu kéo tay chàng nói :

- Giờ không có đủ thời gian mà nói rõ, hãy theo chúng ta tiếp ứng Công chúa.

Lục Văn Phi định hỏi thêm thì Quỳnh Châu đã cất bước đi. Đinh Long thấy chàng lưỡng lự, vội nói :

- Bọn này đến bắt cóc Công chúa. Người không muốn đi cũng không miễn cưỡng.

Lục Văn Phi giờ này mới rõ, mặt đầy nghĩa khí nói :

- Nếu nàng quả thật là hậu nhân của Tần vương, tại hạ vì nghĩa không chối từ.

Quỳnh Châu quay lại “Hừ” một tiếng nói :

- Người thật hào hiệp, nếu chẳng phải Công chúa thì bọn Châu Y môn đến bắt nàng làm gì?

Lục Văn Phi thấy lời này hữu lý nên không hỏi nữa. Ba người vội vã chạy nhanh, thoáng chốc đã đến cổ tự nơi Yên Sơn công chúa cư trú.

Xa xa đã thấy Yên Sơn công chúa đang đứng ở sân ngôi cổ tự. Bọn Châu Y môn kiếm sĩ đứng hai bên, dường như nàng đang nói gì đó với Điền Uy.

Đột nhiên thấy Đinh Long và Lục Văn Phi đến, nàng ra vẻ không hài lòng, lạnh nhạt nói :

- Đinh Long, sư đồ lão đã đi những đâu?

Đinh Long khom người nói :

- Tiểu đồ Ô Văn Hoa bị mất một tay, thương thế trầm trọng, lão hủ không thể không ở lại điều trị cho đệ tử.

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nhìn Đinh Long :

- Có thật vì thương thế của Ô Văn Hoa?

Đinh Long bất bình, nhưng lão là người bình tĩnh, vẫn nghiêm cẩn đáp :

- Tiểu đồ thọ thương chính mắt Công chúa đã trông thấy.

Yên Sơn công chúa mỉm cười không để ý đến nữa, ngoảnh mặt hỏi Điền Uy :

- Bọn họ chừng nào đến Thái Hành?

Điền Uy nói :

- Chậm nhất không quá canh hai.

Yên Sơn công chúa lại hỏi :

- Người có biết trong cổ lăng người trấn thủ là ai?

Điền Uy ngạc nhiên hỏi :

- Lẽ nào ngay cả Công chúa cũng không biết sao?

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Bốn cung tách hay quên, ta làm sao nhớ hết bao nhiêu tên chứ?

Điền Uy vốn là người vô tâm vội nói :

- Nơi này khẩn yếu, nếu chẳng có mật đồ cũng khó vào.

Yên Sơn công chúa thăm dò nói :

- Ta tuy có mật đồ, nhưng xem không hiểu.

Điền Uy ngạc nhiên nói :

- Theo Tổng hộ pháp nói, mật đồ đó thật là đơn giản xem là biết ngay, sao Công chúa không hiểu?

Đột nhiên Công chúa che miệng nói :

- Bốn cung quá mệt mỏi ta muốn vào trong nghỉ ngơi một lát.

Điền Uy ngừng đầu trông sắc trời nói :

- Thời gian cũng còn sớm, Công chúa nghỉ ngơi một lát, đến việc thuộc hạ sẽ thỉnh Công chúa.

Yên Sơn công chúa lại nhìn Đinh Long nói :

- Thương thể của Ô Văn Hoa không nhẹ lão nên chăm sóc hẳn. Nơi đây cũng không cần đến lão.

Lời này rõ ràng là ra lệnh cho thuộc hạ, nằm ngoài ý liệu của Đinh Long, nên lão ngẩn người, cười nhạt nói :

- Vậy cũng tốt!

Lão ngoảnh đầu nói với Quỳnh Châu :

- Châu nhi, chúng ta đi!

Quỳnh Châu dường như không phục, cười nhạt nói :

- Chúng ta từ ngàn dặm tới giúp người ta, không ngờ người ta không nhận chân tình của mình thật là tức chết.

Đinh Long sầm mặt nói :

- Không cần nhiều lời. Lão phu tất có đạo lý.

Dứt lời, lão quay người đi ra. Lục Văn Phi thấy Yên Sơn Công chúa quá bạc tình bạc nghĩa nên cũng quay người đi theo Đinh Long.

Trời đang hoàng hôn, những tia nắng chiều vàng vọt trải dài trên mặt đất. Khắp nơi nhuộm sắc vàng. Từng đàn chim lũ lượt về tổ. Đinh Long bước nhanh như tên bắn, chớp mắt đã vào trong rừng, lão nói nhỏ với Quỳnh Châu :

- Người chúng ta tìm là Bích Vân công chúa. Nữ lang này hiệu Yên Sơn, hiển nhiên có điều khả nghi. Chúng ta nên âm thầm theo dõi hành động của nàng ta.

Quỳnh Châu nói :

- Đồ nhi từ sớm đã thấy nàng có điều khả nghi. Chúng ta nên trở lại cố tự thăm dò.

Đinh Long nói với Văn Phi :

- Thiếu hiệp không cần theo sư đồ lão. Xin tự tiện.

Lục Văn Phi bất bình nói :

- Tại hạ vốn trong lúc vô ý mà đi cùng các người, bây giờ lão lại khéo dùng lời để xua đuổi.

Dứt lời, chàng quay người trở đi. Quỳnh Châu khẩn trương gọi lớn :

- Lục huynh, xin trở lại.

Lục Văn Phi không ngoảnh đầu lại, nói :

- Không cần.

Chàng vốn là người chính trực, lòng có nghi vấn tất phải làm sáng tỏ nên mới quay người trở lại cố tự, đi vào tự môn không thấy đám Châu Y kiếm sĩ, thế là đi thẳng tới tịnh địa của Yên Sơn công chúa, thẳng bước vào viện môn, nghe một giọng trầm trầm hỏi :

- Kể đến là ai?

Lục Văn Phi đáp :

- Tại hạ Lục Văn Phi.

Dứt lời bèn bước vào, thì thấy Yên Sơn công chúa ngồi trong đại đình. Phụ tử Mang Tẩu phân ra ngồi hai bên. Yên Sơn công chúa thấy chàng tiến vào lạnh nhạt hỏi :

- Phải chăng người còn thấy thân phận của bốn cung là giả mạo?

Lục Văn Phi nói :

- Không sai. Tại hạ hy vọng cô nương đừng gạt người gạt mình.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Nếu thân phận của bốn cung là giả thì người làm sao?

Lục Văn Phi nói :

- Dù tại hạ không dám làm gì nàng, thì người khác cũng không tha thứ cho nàng đâu!

Yên Sơn công chúa mỉm cười :

- Đây là việc của nhà Tấn vương phủ, can dự gì đến người ngoài?

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Nàng nói nghe quá dễ, phủ Tấn vương năm đó cao thủ đông như kiến, họ nhận lời ký thác của Tấn vương, sao dễ tha thứ việc này. Chỉ một nhóm người Cổ Lăng thôi cũng đủ làm khó cho nàng rồi.

Yên Sơn công chúa hòa hoãn nói :

- Tạm thời chúng ta không nói đến việc này, hãy bàn việc khác được không?

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Xin thứ tại hạ không thể tuân mệnh!

Chàng quay qua, sầm mặt nói với Mang Tẩu :

- Tiền bối thật là người giữ bức mật đồ thứ hai phải không?

Tuyết Sơn Mang Tẩu chớp đôi mắt trắng nói :

- Lão hủ không có điều gì để nói với thiếu hiệp.

46. Chương 46: Nghi Giả Cố Giả

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ đã rõ rồi, chắc các người lấy mật đồ của ta làm ra một phó bản.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nói :

- Tùy thiếu hiệp nói sao cũng được. Lão không có nhiều thời gian để tranh luận với thiếu hiệp.

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Nếu quả có như vậy, tại hạ muốn tiêu hủy phó bản đó của lão.

Tuyết Sơn Mang Tẩu cười ha hả nói :

- Đừng nói là thiếu hiệp có khả năng đó, hơn nữa bọn Châu Y kiếm sĩ thuộc hạ của Công chúa cũng không tha cho người.

Lục Văn Phi lạnh lùng nói :

- Ngày nay, tại hạ mới biết lão là mặt người lòng thú chỉ trách ta có mắt không trông đã thất bại dưới tay lão.

Tuyết Sơn Mang Tẩu lại cười lớn đáp :

- Lúc này có biết cũng đã muộn rồi. Ngay cả người muốn xem trường não nhiệt này cũng không có phần.

Lục Văn Phi càng phẫn nộ bước lên hai bước, gằn giọng nói :

- Xem ra chúng ta không thể tránh được một trận huyết đấu.

Lục Văn Phi quả thật phẫn nộ, sắc mặt bùng bùng.

Vân Nương đứng chặn ngang trước mặt chàng, nói :

- Nay Vương Tôn không có ở bên cạnh, người nên liệu sức mình mới phải.

Lời này rõ ràng đã đả thương đến lòng tự trọng của Văn Phi, chàng giận dữ nói :

- Dù tại hạ có bại thương dưới tay lệnh tôn, chỉ sợ Lục mỗ sở học bất tinh, ta chưa hề dựa vào bất kỳ ai.

Vân Nương cảm khái thở dài, chỉ vào cửa viện nói :

- Người xem bên ngoài kia, dựa vào sức lực một mình người, muốn đối phó là tự chuốc họa vào thân.

Lục Văn Phi nhìn vào trong viện thì thấy một hàng tám người Châu Y kiếm sĩ đang trợn mắt nhìn chàng gườm gườm, bèn cao giọng nói với Yên Sơn công chúa :

- Xem ra, Tuyết Sơn Mang Tẩu gạt mặt đồ của tại hạ là do cô nương chủ sự.

Yên Sơn công chúa nét mặt ôn nhu nói :

- Bồn cung tự có mật đồ, đâu cần mật đồ của người.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Cô nương thông đồng với phụ tử Mang Tẩu đã tạo nên bao sự phân tranh ở Thái Hành. Nếu thật là hậu nhân Tấn vương thì không dùng những thủ đoạn đê hèn như vậy.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Môn hạ vương phủ năm đó ngư long hỗn tạp bất minh, nếu bồn cung không dùng thủ đoạn, tất đã bị người lợi dụng, người còn trách ta sao?

Lục Văn Phi vốn là người biết lễ nghĩa, trầm tư một lát rồi đáp :

- Tại hạ không có quyền hỏi đến việc của vương phủ, trước khi sự tình rõ ràng, tại hạ đáp ứng lời cô nương, sẽ không nhúng tay vào việc này.

Yên Sơn công chúa nói :

- Ta tin lời người, nhưng mà những người mà người từng giao du bồn cung thật khó tín nhiệm, hay là còn cách người lưu lại ở đây ít ngày.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Ý của cô nương là muốn giam cầm tại hạ mấy ngày phải chăng?

Yên Sơn công chúa gạt đầu nói :

- Chỉ là không còn biện pháp đành phải khuất nhục người, nhưng người yên tâm bồn cung tuyệt đối không làm khó dễ người đâu.

Lục Văn Phi cảm thấy hết sức giận dữ nên nói :

- Để xem cô nương có làm được việc này không?

Yên Sơn công chúa thông thả đứng dậy nói :

- Người đừng hiểu lầm, đây đều là vì tốt lành cho nhà người. Thái Hành gần đây tàng long ngọa hổ không biết bao nhiêu là cao thủ, người đang giữ mật đồ bảo tàng của Tiên vương đã trở thành mục tiêu của bao nhiêu mũi tên, an nguy thật khó lường trước.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Cô nương chẳng cần xảo ngôn, mọi việc tại hạ đã rõ.

Chàng giận dữ bỏ đi ra ngoài, Yên Sơn công chúa sầm mặt, nghiêm giọng nói :

- Người đi không được đâu.

Quả nhiên Lục Văn Phi vừa đến giữa viện, Châu Y kiếm sĩ đã rút kiếm bày khai trận thế. Lục Văn Phi phần nộ quay người lại chỉ Yên Sơn công chúa nói :

- Hôm nay, Lục mỗ mới nhận rõ bộ mặt thật của người.

Yên Sơn công chúa mỉm cười :

- Người chưa từng gặp sao? Người luôn miệng nói bốn cung là giả mạo. Không biết người đã nghe lời xảo trá của ai?

Lục Văn Phi cười gằn nói :

- Nàng là người kế thừa tài sản, lẽ nào không biết thế nào là nguy hiểm?

Yên Sơn công chúa nói :

- Bốn cung không giấu người, nếu ta không có tài năng tự bảo vệ đã không đến Thái Hành này.

Nữ lang này đầy vẻ thần mật, bất luận ở trường hợp nào đều tỏ ra ung dung tự tại vô kinh vô sợ. Thần thái còn áp đảo người khác. Chàng nghĩ đến mình đường đường nam tử hán, lại bị một nữ tử giam cầm nên dè nén hận khí, trấn định lại nói :

- Hảo ý của cô nương, tại hạ tâm lãnh nhưng muốn tại hạ lưu lại việc này thật không dễ.

Yên Sơn công chúa cười tươi như hoa, bước đến nhỏ giọng nói :

- Tình thế bức bách ta không có nhiều thời gian nói với người.

Dứt lời, đột nhiên phát tay áo điểm vào huyệt kỳ môn của Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi vốn cho rằng nàng có điều gì muốn nói nên không chút phòng bị, bị tay áo nàng phát phải, thân hình mềm nhũn ngã nhào ra sau.

Yên Sơn công chúa phát tay áo tả đỡ thân hình của chàng, Vân Nương vội chạy đến đỡ Lục Văn Phi ngồi lên ghế. Sau khi Yên Sơn công chúa điểm huyệt Văn Phi xong định bước vào trong nội thất, chỉ nghe ngoài viện “Bịch, bịch” liên tiếp mấy tiếng, tám tên Châu Y võ sĩ đột nhiên lần lượt ngã nhào xuống đất không kịp la một tiếng.

Cùng lúc đó, trước mặt vang đến một trận cười “Hắc, hắc”, có hai người phi thân đáp xuống. Có một người là Ngũ Độc Bà Liêu Văn Hương, một người là Hắc bào lão giả. Yên Sơn công chúa biến sắc một hồi rồi mới trấn định lại mặt nói :

- Các người đến đây làm gì?

Hắc bào lão giả nhếch mép cười nói :

- Bọn ta đến đây để khánh hạ Công chúa.

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Bốn cung có điều gì vui mừng?

Hắc bào lão giả cười bí mật nói :

- Mắt thấy bảo vật ở cổ lăng tích tụ như non, không lâu tất cả sẽ vào tay Công chúa, đây không phải là đại hỷ sự sao?

Yên Sơn công chúa ngược mặt mỉm cười nói :

- Đó đều là di vật của Tiên vương, vậy là đồ vật của bốn phủ thì hỷ sự từ đâu mà có?

Lão giả cười ha hả nói :

- Những lời này chỉ có thể lừa gạt kẻ thôn dã quan ngoại, còn đối với Bách Thảo Ông này thật không đáng một trò cười.

Yên Sơn công chúa nháy mắt ra hiệu với Vân Nương, mỉm cười nói :

- Ý của Bách Thảo Ông đến đây ta đã minh bạch rồi. Nếu thân phận bốn cung là giả thì các người sẽ dựa vào đó gây khó dễ với ta để tìm chút phần lợi lộc.

Bách Thảo Ông định lên tiếng đáp thì thấy Vân Nương đã đi vào nội thất, cười nhạt nói :

- Công chúa bảo cô nương đó đừng phí công vô ích, bằng hữu môn hạ Châu Y đều đã bị Bách Bộ Mê Hồn hương của lão phu chữa đến giờ thì không thể tỉnh lại.

Ngũ Độc Bà chen lời nói :

- Bọn ta đến đây là thay mặt cho đồng đạo đến núi này thỉnh mệnh Công chúa.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Các người muốn thỉnh mệnh gì ở bốn cung?

Ngũ Độc Bà mỉm cười nói :

- Rất đơn giản, chỉ cần một câu của Công chúa là xong.

Yên Sơn công chúa càng không hiểu hỏi :

- Có lời cứ nói thẳng, đừng ăn nói quanh co.

Ngũ Độc Bà nói :

- Nếu Công chúa chịu hợp tác, chúng ta cùng hợp lực đối phó Châu Y môn.

Yên Sơn công chúa biến sắc nói :

- Bốn cung khuyên các người nên sớm từ bỏ ý định này.

Bách Thảo Ông hỏi :

- Tại sao?

Yên Sơn công chúa nghiêm giọng nói :

- Châu Y môn không phải môn phái dễ đối phó. Bọn họ đều là hào kiệt ở vương phủ năm đó mà hợp thành, các người nên tránh xa họ để khỏi phải đem đến họa sát thân.

Bách Thảo Ông cười lớn nói :

- Đến giờ cô nương cứ còn tự xưng danh Công chúa, cũng thấy là cô nương không có thành ý đàm phán.

Yên Sơn công chúa định đáp, đột nhiên trên mái ngói vang lên một trận cười ha hả, hai bóng người phi thân xuống nội viện chính là Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất cùng tổng quan Tư Mã Ôn.

Tang Tử Bất chấp hai tay sau lưng chậm rãi bước vào nội điện, sắc mặt vui vẻ nói lớn :

- Chu vi của cổ tự này đều đã bị đồng đạo võ lâm đến núi này bao vây, cô nương dù có bản lĩnh xuất quỷ nhập thần e rằng cũng khó đột phá mà đi.

Dứt lời, lão cười lớn một trận khiến người nghe chói tai sồn tóc gáy. Yên Sơn công chúa sắc mặt lãnh đạm, mặt nhiên không nói.

Tang Tử Bất lại nói :

- Cô nương giả mạo thân phận Công chúa nhưng chỉ để lừa gạt bọn bất minh ngu muội, muốn gạt được lão phu là chuyện không thể.

Yên Sơn công chúa vẫn lặng yên không nói. Tang Tử Bất thấy nàng hồi lâu không lên tiếng, lại hỏi :

- Cô nương không có ý hợp tác?

Yên Sơn công chúa chậm rãi phất tay hóa giải huyết đạo cho Văn Phi. Tang Tử Bật thấy Yên Sơn công chúa không lý đến mình, lại nói tiếp :

- Cục thế trước mắt cùng hợp tác là hữu ích. Nếu cô nương nhất ý độc hành thật là quá bất trí.

Yên Sơn công chúa nhìn quét chung quanh, “Hừ” một tiếng nói :

- Tinh hoa của Châu Y môn không lâu sẽ đến đây, chỉ cần bọn họ đến, các người sẽ chôn thây nơi đất này.

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Điều này vị tất đã có được.

Mục quang lão nhìn thẳng vào Yên Sơn công chúa :

- Châu Y môn tuy không dễ đối phó, nhưng sự hợp lực của năm phái cũng không phải tầm thường.

Bách Thảo Ông chen lời :

- Vạn nhất không thể đối địch, lúc đó chỉ cần vạch trần âm mưu của cô nương ra, bọn người của Châu Y môn đâu có ngờ đến.

Yên Sơn công chúa trên mặt lộ vẻ trầm tư một lát, rồi nói :

- Người gọi Hạ Long Tường đến đây, bổn cung có điều muốn nói với lão.

Tang Tử Bật quay người gọi lớn :

- Mời Hạ bang chủ đến.

Nội lực của lão đã đạt đến mức tối cao, một tiếng gọi lớn, khí ở Đan Điền phát ra thanh âm vừa rõ vừa dài, truyền vang rất xa hơn hai dặm đường, không đến một tuần trà, trên mái ngói vang lên tiếng gió, Hạ Long Tường đã xé gió mà đáp xuống nội viện.

Yên Sơn công chúa thấy lão đã đến, giọng nói có mấy phần trách mắng :

- Hạ Long Tường, sao lão cũng hồ đồ như họ?

Hạ Long Tường vòng tay nói :

- Tình thế trước mắt bất đồng, bức bách khiến lão hủ không thể không thay đổi chủ ý.

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Lễ nào lão không hối hận sao?

Hạ Long Tường mỉm cười đáp :

- Hạ mẫu xông pha giang hồ bao nhiêu năm hành sự chưa bao giờ hối hận.

Yên Sơn công chúa lại hỏi :

- Nếu lúc này bổn cung sai người xử tử Tang Tử Bật thì người làm sao?

Lời nói này ra ngoài dự liệu của Hạ Long Tường, bất giác lão ngăn người lặng thinh không đáp.

Yên Sơn công chúa mặt lộ sát cơ, chậm rãi nói :

- Lão thấy việc này có khả năng xảy ra không?

Nữ lang này đầy vẻ thần mật khiến người ta không tài nào đoán được, khiến người khác khó đoán ra, trong nhất thời Hạ Long Tường không biết đối đáp ra sao.

Tang Tử Bật vốn đã liệu định nắm chắc chín phần thắng khi lão vạch trần âm mưu của Yên Sơn công chúa ra. Lúc này trong lòng lại do dự. Lão là người thâm trầm, lão đã thọ nhục khi giao thủ với Yên Sơn công chúa, không phải vì võ công của nàng mà vì không nắm chắc được Châu Y kiếm sĩ là thật hay giả. Nếu vạn nhất là thật, nữ lang này lại là ấu chủ của Châu Y môn thì tự mình chuốc phải phiền phức. Về sau lão suy nghĩ cẩn thận, cảm thấy hết tám phần là giả nên mới hẹn ước cùng đồng đạo võ lâm vây chặt nơi này, ý

muốn bức nàng thừa nhận gạt người để lấy bảo tàng cổ lăng. Giờ thấy Yên Sơn công chúa ung dung tự tại, vẻ an nhiên không sợ hãi điều gì, lão chẳng biết làm thế nào mới đúng.

Yên Sơn công chúa thấy mọi người không ai lên tiếng, nàng thở dài một hơi nói :

- Hoàn cảnh của ta thật là khó xử. Nếu ta giả mạo, Châu Y môn nhất định không dung. Còn nếu là đúng hậu nhân của Tần vương, các người lại không buông, xem ra ta làm gì cũng vướng phải nguy nan.

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Quả thật, lão hủ hy vọng thân phận cô nương là giả mạo.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên hỏi :

- Lời nói này bốn cung thật không hiểu nổi.

Tang Tử Bật mỉm cười nói :

- Nếu cô nương quả là Công chúa đến lấy bảo tàng ở cổ lăng thì đó là lẽ đương nhiên, đa số người giang hồ đều là trung thần liệt sĩ, ai dám khởi tâm cướp đoạt.

Yên Sơn công chúa trầm tư, chợt tỉnh ngộ nói :

- Thì ra như vậy.

Tang Tử Bật vội tiếp lời :

- Nếu nay thời cơ chưa đến, thì cô nương đã không xuất hiện. Theo tại hạ, đôi bên chẳng cần đối địch nhau, cùng vào cổ lăng đem bảo tàng Tần vương ra.

Hạ Long Tường đứng bên cạnh khe khẽ gật đầu. Yên Sơn công chúa có vẻ đắn đo một lát rồi đáp :

- Các vị đã có thành ý, ta cũng không giấu. Quả thực bốn cung cũng muốn khẩn trương lấy được bảo vật trong cổ lăng.

Tang Tử Bật mỉm cười nói :

- Như vậy cô nương đã đồng ý hợp tác?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Nhưng mà...

Ngừng một lát, nàng lại nói tiếp :

- Trước mắt còn có một việc khó, nếu chúng ta miễn cưỡng đi vào trước, người trong cổ lăng ắt sẽ ngăn trở, bằng như chờ bọn người Châu Y môn đến, thế tất sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Tang Tử Bật nói :

- Việc này cũng dễ, thỉnh Công chúa đến bốn Trang để thương lượng đầu sách.

Yên Sơn công chúa ngoảnh đầu nhìn Lục Văn Phi nói :

- Lục Văn Phi, người cũng đi cùng chứ?

Lục Văn Phi đứng dậy, mặt không lộ vẻ đồng tình, nói :

- Tại hạ không thể vắng lời, các vị đi đi.

Yên Sơn công chúa biết tính tình chàng bộc trực nên cũng không miễn cưỡng chàng. Tư Mã Ôn chen lời nói :

- Việc không thể chậm trễ, chúng ta nên khởi hành.

Yên Sơn công chúa gật đầu, đi cùng với Tang Tử Bật, Tư Mã Ôn. Bước đi hai bước, Tang Tử Bật quay đầu lại nói :

- Lão hủ đã chuẩn bị kiệu cho Công chúa, thỉnh Công chúa ra ngoài tự môn mà lên kiệu.

Dứt lời, lão dẫn đoàn người ra ngoài tự môn. Tang Tử Bất lại hỏi Yên Sơn công chúa :

- Bọn Châu Y kiếm sĩ, Công chúa có cần mang theo không?

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Lão đừng lo lắng, mang theo cũng được.

Tang Tử Bất đắc ý cười nói :

- Sự việc ở đây, lão hủ đã phân phối nhân thủ xong rồi. Chúng ta đi thôi.

Yên Sơn công chúa thông thả bước vào trong kiệu. Tang Tử Bất thấy nàng đã vào trong kiệu rồi, phát tay áo ra hiệu :

- Đi!

Đoàn người lũ lượt đi sau kiệu cùng hướng về Bích Trần trang. Phụ tử Tuyết Sơn Mang Tẩu cũng gia nhập vào đoàn người mà tiến về Bích Trần trang. Còn Lục Văn Phi sau khi thấy đoàn người đã đi rồi chỉ còn một mình đứng lặng lẽ ở tiền đình âm thầm nghĩ :

“Thì ra thân phận thiếu nữ này là giả, ta muốn xem bọn chúng làm ra những huyền cơ gì”.

Chàng nhìn thấy đoàn người đi theo kiệu còn thấp thoáng chưa xa nên vội vã đuổi theo, âm thầm đi sau kiệu mà tiến về phía trước, ước khoảng một trăm bước đến một khu rừng, tai chàng chợt nghe một giọng truyền âm: “Lục thiếu hiệp đừng theo nữa, lão hủ có điều muốn nói”.

Lục Văn Phi có chút ngạc nhiên bèn dừng chân lại thì thấy hai bóng người từ trong rừng phi thân đáp xuống trước mặt chàng chính là sư đồ Đỉnh Long ở Quan ngoại.

Đỉnh Long nét mặt nghiêm trọng, tư lự nói :

- Lục thiếu hiệp có thể đã nhận biết nữ lang này là giả mạo?

Lục Văn Phi cũng gật đầu đáp :

- Tại hạ cũng nhận thấy vậy.

Đỉnh Long lại nói :

- Ngoài ra, có một việc Lục thiếu hiệp có từng để ý không?

Lục Văn Phi nói :

- Việc gì?

Đỉnh Long nói :

- Các nữ tỳ luôn theo bên nàng hàng ngày đã đi đâu? Thiếu hiệp có chú ý điều này không?

Lục Văn Phi “A” lên một tiếng rồi nói :

- Không sai, quả thật mấy ngày nay không thấy họ.

Đỉnh Long lại nói :

- Còn chiếc kiệu hàng ngày mà nàng sử dụng cũng không thấy, điều này khiến người ta không hiểu được.

Lục Văn Phi nói :

- Đúng rồi. Lời của Đỉnh tiên bối thật có lý. Có thể là mất rồi hay đã bỏ đi.

Đỉnh Long lắc đầu :

- Không thể có như vậy. Đó là chiếc kiệu riêng của nàng làm sao có thể mất hoặc bỏ đi dễ dàng?

Ba người trầm tư một hồi. Quỳnh Châu đột nhiên “A” một tiếng :

- Thiếu nữ mà chúng ta đã gặp không phải là Yên Sơn công chúa mà là một người khác giả mạo.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Thật có việc này sao?

Quỳnh Châu khẳng định nói :

- Một chút cũng không sai. Huynh có từng quan sát gót sen của Yên Sơn công chúa không?

Lục Văn Phi đáp :

- Không có.

Quỳnh Châu lại nói :

- Gót chân của nàng này to hơn của Yên Sơn công chúa nhiều.

Đinh Long cũng gật đầu lia lịa nói :

- Đồ nhi, lời con nói thật không sai. Đây chỉ là một tiểu tiết nhỏ, trừ một thiếu nữ có tâm tử mĩ như con mới để ý đến chữ hạng nam tử như chúng ta cũng chẳng quan tâm.

Đinh Long trầm tư một lát rồi lại nói :

- Muốn điều tra rõ việc này, cần phải mượn sức của Châu Y môn. Trước tiên, lão hủ sẽ cứu thoát bọn Châu Y bị thuốc mê, sau đó sẽ truy tìm điều tra manh mối của Yên Sơn công chúa.

Lục Văn Phi suy nghĩ nhớ đến nghĩa huynh Vương Tôn, chậm rãi nói :

- Việc không thể chần chờ, chúng ta chia tay ở đây mà hành sự.

Đinh Long gật đầu dẫn Quỳnh Châu đi nhanh về cổ tự, nơi cư trú của Yên Sơn.

Sau khi Lục Văn Phi thấy sư đồ lão đi rồi, chàng quay ngược lại hướng với bọn họ. Chàng đã lâu không gặp Vương Tôn, không chắc lúc này nghĩa huynh có ở nhà, không bao lâu chàng đã đến trước ni am sở cư của Vương Tôn.

Những tia nắng hoàng hôn cuối cùng đã tắt lịm, bầu trời dần dần u tối. Lục Văn Phi đang định gõ cửa thì am môn đã vang lên “Kẹt” một tiếng, cánh cửa mở ra. Mai Hương nghiêng ra nửa người nói với chàng :

- Mời nhị gia, mau vào đây. Công tử đang chờ người.

Lục Văn Phi nghe nói, ngạc nhiên hỏi :

- Sao nghĩa huynh biết ta đến đây?

Mai Hương có vẻ đắc ý :

- Công tử việc gì cũng biết, đã sớm đoán nhị gia sẽ đến đây.

Lục Văn Phi nói :

- Xin phiền cô nương báo với công tử, tại hạ sẽ đến ngay đại đình.

Mai Hương mỉm cười nói :

- Nhị gia, xin mời vào trong đàm đạo cùng công tử.

Lục Văn Phi cười ha hả cất bước đi vào, chỉ thấy Vương Tôn đang chấp tay sau lưng, bước tới bước lui trong nội thất. Lục Văn Phi vòng tay nói :

- Đại ca gần đây khỏe chứ?

Vương Tôn gật đầu ra hiệu cho chàng ngồi xuống thở dài nói :

- Gần đây ngu huynh có nhiều nỗi phiền não, thật không biết làm sao mới tốt.

Lục Văn Phi nói :

- Phải đại ca phiền não về việc bảo tàng?

Vương Tôn lại thở dài, lặng thinh mà ngồi xuống. Lục Văn Phi lại hỏi :

- Đại ca, có biết trên giang hồ có một bang phái gọi là Châu Y môn không?

Vương Tôn hơi biến sắc rồi nhanh chóng trở lại bình thường.

- Huynh có biết, nhưng bang phái này không giống những bang phái trên giang hồ, từ lâu họ đã không hỏi đến chuyện giang hồ.

Lục Văn Phi nói :

- Nhưng lần này họ lại tham gia vào chuyện bảo tàng ở Thái Hành.

Vương Tôn nói :

- Đệ đã thấy một người nào của Châu Y môn không?

Lục Văn Phi nói :

- Đệ có thấy qua họ.

Vương Tôn thở dài nói :

- Bọn họ tham gia vào chuyện bảo tàng, đó là chức trách của họ. Không trách họ đã nhúng tay vào.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Nói như vậy, môn phái này có quan hệ với Tấn vương?

Vương Tôn nói :

- Điều đáng tiếc của phái này là chưa vững mạnh thì đã phát sinh biến cố.

47. Chương 47: Mưu Thâm Họa Thâm

Lục Văn Phi lại nói :

- Đại ca có biết sau khi Tấn vương thọ nạn phái này giao lại cho ai làm Chương môn.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Lúc đó huynh còn quá nhỏ lại chưa từng nghe gia sư nói đến, nhưng mà dựa vào tài năng của lão nhân gia, nhất định sẽ có an bày vẹn toàn thích đáng.

Vương Tôn nhìn Lục Văn Phi nói :

- Hôm nay sao đệ đột ngột lại hỏi đến việc này?

Lục Văn Phi bèn đem những việc về đám Châu Y võ sĩ do Điền Uy linh xuất cùng chuyện Yên Sơn công chúa tiến vào cổ lăng kể qua một lượt. Vương Tôn bèn thở nhè nhẹ nói :

- Những việc này ngu huynh đã biết rõ.

Lục Văn Phi lại cau mày :

- Thì ra đại ca đã biết rõ rồi, hiện tại chúng ta phải làm sao?

Vương Tôn cười nói :

- Bảo vật chỉ dành cho người có đức, kẻ tham lam khó có thể mưu cầu.

Lục Văn Phi nói :

- Đúng rồi.

Vương Tôn lại nói :

- Còn người Chứng môn của Châu Y môn càng không có cách gì giả mạo. Nàng ta đã quá cuồng vọng.

Lục Văn Phi không đồng ý nói :

- Chúng ta là người nhận trọng thác của Tấn vương, lẽ nào lại đứng bàng quang không quan tâm gì đến chuyện này.

Vương Tôn nói :

- Đệ khẩn trương làm gì. Huynh đâu có nói là không nghe không thấy, kết quả cuối cùng của việc này là một trường mưa tanh máu tươi, tranh giành kịch liệt, dù chúng ta không muốn nghe đến cùng cũng không thể được.

Lục Văn Phi cảm thán nói :

- Xem ra chỉ có hậu nhân Tấn vương đến đây sự tình mới có thể sáng tỏ.

Vương Tôn lắc đầu nói :

- Hiện hậu nhân của Tấn vương đã đến Thái Hành rồi, nhưng nàng ta chẳng dám xuất đầu lộ diện.

Lục Văn Phi hỏi :

- Tại sao?

Vương Tôn nói :

- Nhân tâm khó đoán mặt, đối diện với bảo vật tích lũy như non còn thêm một quyển bí kíp thượng thừa ai mà không động tâm nếu nàng lộ diện không chừng tánh mạng đã không còn.

Lục Văn Phi nói :

- Ý của đại ca là nếu nàng lộ diện e rằng những người định cướp đoạt tài bảo và bí kíp sẽ sát hại nàng?

Vương Tôn gật đầu. Lục Văn Phi trầm tư một lát lại nói :

- Nàng ta quá lo xa. Yên Sơn công chúa đã đến Thái Hành mấy tháng nay không những chẳng gặp hại mà đa số người võ lâm lại cực kỳ tôn kính.

Vương Tôn gật đầu nói :

- Cách nhìn của mỗi người đối với sự tình có khác nhau. Cách nhìn của đệ cho là đúng nhưng cũng không thể giống với những người khác. Ý của huynh cũng không giống đệ.

Lục Văn Phi nói :

- Tình thế trước mắt đã rõ ràng, mà hậu nhân của Tấn vương lại không lộ diện e rằng tất cả bảo vật sẽ rơi vào tay người khác.

Vương Tôn cười nói :

- Đệ xem sự việc này quá đơn giản, ma đầu bá đạo trên giang hồ có thể nói đều đã đến Thái Hành, hung hiểm sau này ai mà dự liệu được, không chừng đêm nay ở trước cổ lăng có một trường truy sát đẫm máu.

Lục Văn Phi trước nay vẫn rất tín phục nghĩa huynh, nghe Vương Tôn nói vậy tròn mắt hỏi :

- Lời đại ca là thật sao?

Vương Tôn gật đầu nói :

- Đương nhiên là ngu huynh không có gạt đệ.

Lục Văn Phi trầm tư nói :

- Phải chăng chính là cuộc chiến giữa hai phái Bích Trần trang và Châu Y môn?

Vương Tôn nói :

- Châu Y kiếm là môn phái chính tông không đến nỗi cuồng khai sát giới, e rằng bọn họ không phải là người của Châu Y môn.

Đột nhiên Vương Tôn ngừng lời nghiêng tai nói :

- Có người đến.

Lục Văn Phi vội vận thính lực nghe ngóng, quả nhiên nghe tiếng gió phát vạt áo nhẹ vang đến, chàng thầm phục thính lực quá lợi hại của nghĩa huynh. Cước bộ người này quá nhanh lẹ, thoảng mắt đã đáp trên mái ngói rồi phi thân xuống đất thì ra là Bạch Hồ Tử. Lão đang giả mạo Kiếm Tổ Hồ Văn Chiêu sải bước đi vào đại điện, vội vã đến cạnh Vương Tôn nói vào tai chàng mấy câu. Vương Tôn vừa nghe dứt trên mặt đã lộ nét phẫn nộ lập tức đứng dậy nói :

- Lục hiền đệ, nếu đệ muốn tham gia vào trường náo nhiệt này có thể đi cùng Bạch Hồ Tử còn huynh phải đi trước một bước.

Dứt lời, không chờ Văn Phi trả lời thân hình đã như cánh én nhẹ nhàng phi thân lên mái ngói rồi mất hút vào trong bóng đêm.

Bạch Hồ Tử thở dài nói :

- Chúng ta đi thôi.

Lục Văn Phi hỏi :

- Đi cổ lăng phải không?

Bạch Hồ Tử gật đầu, dường như rất khẩn trương, vội vã phi thân về phía trước, Lục Văn Phi cũng không chậm trễ phi thân theo sát phía sau.

* * * * *

Đây lại nói về Tang Tư Bất, Ngũ Độc Bà, Liêu Văn Hương, Hắc bào lão nhân...

tất cả các người cùng đi sau kiệu của Yên Sơn công chúa thẳng đến Bích Trần trang.

Tòa trang viện này Tạ Thanh Văn, Tạ Nhất Phi, Hạ Long Tường đều đã biết qua nhưng con đường đang đi lúc này lại khác hẳn, khúc khuỷu quanh co, đều xuyên qua rừng mà đi. Hạ Long Tường ngoài tinh thông Thổ Mộc kiến trúc còn hiểu biết khá rõ về tiên thiên dịch lý, cửu cung bát quái vừa xem đã biết khu rừng này được bố trí theo trận đồ, tâm thần có hơi chấn động.

Lão là người cơ trí nên truyền âm nói với Trịnh Trọng Hổ :

- Nhị đệ đừng đi, nên chiêu tập những người tinh anh của bốn Bang mà chờ đợi trước cổ lăng. Nhớ rằng cần phải người ngày chờ đêm canh giữ mặt cốc cẩn thận.

Trịnh Trọng Hổ cùng Hạ Long Tường kết bái huynh đệ bao lâu nay, hai bên tâm ý tương thông vừa nghe đã hiểu rõ suy tính của Hạ Long Tường nên quay người lại cấp tốc phi thân về Thánh đàn.

Tang Tư Bất lãnh xuất quần hùng xuyên qua mật lâu thì thấy ngay một tòa đại viện nằm giữa khoảng đất vườn rộng mênh mông. Hạ Long Tường xem qua một lượt đã nhìn ra kiến trúc của viện trạch này thật là kỳ dị nên âm thầm đưa mắt hỏi ý Tạ Thanh Văn.

Tạ Thanh Văn hiểu ý không nhịn được mở miệng hỏi :

- Tang Bang chủ, đây là quý Bang sao?

Tang Tư Bất mỉm cười gật đầu nói :

- Đây chính là tề cư của lão hủ.

Tạ Thanh Văn ngạc nhiên nói :

- Tại hạ đôi ba lần đến quý Trang dường như không phải nơi này.

Tang Tư Bất cười nói :

- Thật chẳng dám giấu đây chính là nội viện.

Tạ Thanh Văn dừng chân nói :

- Chúng ta thương lượng việc vào cổ lũng không nên kinh động bảo trang như vậy.

Tang Tử Bật hiểu rõ tâm ý của lão mỉm cười nói :

- Tạ huynh bất tất đa nghi, chính vì việc chúng ta muốn vào cổ lũng nên mới lĩnh xuất các vị đến đây. Phía sau tề Trang có một con đường đi thẳng đến cổ lũng.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Thì ra là vậy.

Lão dứt lời lại cất bước đi lên. Đoàn người đi đến trước viện môn cách khoảng một lần tên, viện môn thỉnh linh mở rộng xuất hiện một đội Huyền y võ sĩ, trong tay mỗi người đều cầm một ngọn đèn đỏ phân ra làm hai hàng, chẳng ai cầm binh khí.

Tang Tử Bật bước lên trước một bước ngăn kiệu lại nói :

- Thỉnh Công chúa giá lâm với quần hùng.

Dứt lời quay người nói với quần hùng :

- Thỉnh chư huynh cùng vào.

Mọi người đi vào viện môn, thấy một dinh viện khoáng khoáng rộng lớn, khắp nơi trồng toàn kỳ hoa dị thảo như cảnh thiên đường. Cứ cách khoảng ba trước lại có một người cầm đèn lồng đón khách.

Tạ Thanh Văn dùng truyền âm nói với Trương Nam :

- Tang Tử Bật đã sắp bày nơi này từ lâu.

Trương nam cũng dùng truyền âm nói lại :

- Lão này bên ngoài ra dáng là tay hào kiệt nhưng bên trong chỉ là một kẻ ngụy quân tử, ngoài mặt nói cười mà trong chứa gươm đao, chúng ta cũng khá cần đề phòng.

Tạ Thanh Văn khọng nghĩ vậy nói :

- Đối phó bao nhiêu người chúng ta chắc lão chẳng dám giở thủ đoạn đâu.

Lúc này kiệu đã dừng trước khách đình. Bên trong đi ra một hàng bốn thanh y sử nữ nhẹ nhàng vén rèm kiệu chờ đợi để dìu đỡ Công chúa.

Yên Sơn công chúa bước xuống kiệu nói :

- Không phiền các người.

Tang Tử Bật vội vã đi trước dẫn đường :

- Chư vị đi đường đã mệt nhọc, thỉnh vào nội điện nghỉ ngơi.

Trong khách đình đã bày ra hai dãy bàn bày la liệt thức ăn và rượu.

Sau khi Tang Tử Bật mời mọi người an tọa rồi ôm quyền nói :

- Việc cần làm đêm nay rất nhiều lão phu chuẩn bị một tiệc rượu nhạt, thỉnh chư vị thưởng thức.

Tạ Thanh Văn lắc đầu nói :

- Thời cơ thật bức bách theo ta không cần dùng đâu.

Tang Tử Bật đỏ mặt :

- Hiện thời còn chưa sang canh, một chút cơm rượu có chi phải ngại.

Yên Sơn công chúa nói :

- Tốt nhất đến trước canh hai đêm nay chúng ta phải đến được cổ lăng để tránh việc chậm trễ, huống hồ sự việc chúng ta còn chưa thương lượng xong.

Trương Nam cũng phụ họa :

- Đúng rồi. Chúng ta thảo luận chính sự là chủ yếu.

Tang Tử Bật lộ vẻ không vui nói :

- Chư vị đã không hạ cố, thôi cũng được.

Rồi lão quay người ra lệnh cho bọn thanh y dọn dẹp bàn tiệc, thoáng mắt tất cả đã được thu dọn.

Yên Sơn công chúa mắt nhìn quét chung quanh nói :

- Các người có thành ý cùng bổn cung hợp tác, bổn cung không phản đối nhưng sự việc phải cần bàn định dự liệu trước tránh việc về sau này lại phát sinh tranh đoạt.

Quần hùng đồng thanh đáp :

- Đương nhiên, đương nhiên.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Sau khi vào cổ lăng lấy được bảo tàng, chư vị ai cũng muốn có một phần nhưng chắc người vào cổ lăng không thể đáp ứng điều này.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Công chúa đừng lo lắng. Bọn lão cùng Công chúa hợp tác thì phải hết lòng.

Hạ Long Tường đã thấy qua võ công của người Cổ Lăng, bất giác chau mày nhưng không lên tiếng. Yên Sơn công chúa mỉm cười nó :

- Nếu người Châu Y môn cũng đến ngay lúc đó thì các người tính sao?

Tạ Thanh Văn tiếp lời :

- Chúng ta lực lượng hùng hậu có thể phân ra kháng cự.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Nếu như người của hai phái bị các người đánh bại, nhưng bảo tàng đồ lại có vật mà mọi người mong cầu, vạn nhất trong các người lại nổi lên việc tranh đoạt việc này thật là phiền hà.

Lời nói này Tạ Thanh Văn chẳng có cách đối đáp, lão ho khan hai tiếng ngập ngừng :

- Điều này điều này...

Tang Tử Bật cười ha hả nói :

- Đây cũng không phải vấn đề to tát chúng ta đã đồng tâm hiệp lực thì chẳng thể có dị tâm.

Lời nói tuy là như vậy nhưng trong lòng mọi người đều phủ lên một bóng đen. Họ đều biết rằng bảo vật một khi đến tay, muốn cho mọi người bình yên vô sự thật là tuyệt đối không có.

Yên Sơn công chúa thấy mọi người trầm mặc không nói, thở dài một tiếng đứng dậy nói :

- Bổn cung chỉ là một nữ tử cô nhân, nếu các người có dị tâm ta chỉ hai tay làm sao chống đỡ được tứ bề, nhưng bổn cung có thể nói rõ trước mọi người, Tiên vương đã thu thập dị bảo kỳ trân rất nhiều, bổn cung chỉ là một nữ tử không cần dùng đến, tất cả sẽ phân đều cho chư vị, riêng quyền bí kíp là thủ bút của Tiên vương bổn cung không thể để mất được, các người đồng ý không?

Quần hùng tranh đoạt lẫn nhau chủ yếu là quyền bí cấp, bảo vật chỉ thuộc hàng thứ yếu, nàng muốn quyền bí kíp, người khác cũng muốn, ai cũng không đồng ý nên tất cả đều yên lặng như tờ.

Thời gian nặng nề trôi qua ước khoảng một tuần trà. Tang Tử Bật cười nói để phá tan bầu không khí nặng nề tĩnh lặng :

- Điều này không cần phải nói, vật thất lạc phải quay về cổ chủ, bí kíp tất nhiên phải trở về với hậu nhân Tấn vương.

Lời này nghe ra mang đầy nghĩa khí, nhưng nếu dẫn đo suy nghĩ sẽ thấy ẩn hàm nhiều ý nghĩa. Những lão giang hồ nơi đây đương nhiên hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Tang Tử Bất, nếu Yên Sơn công chúa là giả tạo thì nàng không có quyền chạm đến bí kíp, lúc đó bọn người này có thể dựa vào sức mạnh, ai có lực lượng hùng hậu người đó sẽ có nhiều cơ hội chiếm lấy bí kíp.

Trang Tử Bất dường như đã hết kiên nhẫn đứng dậy nói :

- Thời gian đã không còn sớm nữa. Chúng ta đi thôi.

Bách Thảo Ông ngẩng đầu nhìn sắc trời nói :

- Quả là chúng ta nên đi thôi. Không thôi để bọn Châu Y môn đến trước?

Quần hùng đều biết Bích Trần trang như long đàm hổ huyệt ai cũng mong sớm rời khỏi nơi này nên mọi người lập tức đứng dậy nhất tề bước ra khỏi đại đình.

Tang Tử Bất đi trước dẫn đường nói :

- Lão phu đi trước dẫn lộ, mời chư vị theo cùng.

Dứt lời lão nhanh chân dẫn đường. Tư Mã Ôn vội vã bước đến bên Yên Sơn nói :

- Thịnh Công chúa theo tại hạ.

Đi hết thông đạo thì đến một nguyệt động môn. Xuyên qua Nguyệt động môn, bên trong là một tòa hoa viên rộng rãi. Tang Tử Bất dẫn mọi người đến trước một tòa lương đình thì dừng lại nói :

- Nơi đây có một địa đạo đi thẳng tới cổ lăng.

Yên Sơn công chúa nhìn cười nhạt nói :

- Xem ra Bích Trần trang không chỉ là người hữu tâm.

Biết mọi người đều có tâm hoài nghi nên nói :

- Mật đạo này vốn do lão phu trong lúc vô ý tìm thấy nên mới dựng tòa lương đình này che giấu.

Hạ Long Tường âm thầm quan sát địa thế thì thấy địa đạo này thật có khả năng thông hành đến cổ lăng bèn thông thả hỏi :

- Không biết địa đạo này đi đến nơi nào của cổ lăng?

Tang Tử Bất dùng tay chỉ nói :

- Sẽ đến bên hữu linh đường của cổ lăng. Ở đó lại có một mật đạo chúng ta sẽ theo mật đạo này tiến vào linh đường.

Tang Tử Bất mắt quét nhìn chung quanh rồi nhìn Hạ Long Tường nói :

- Hạ bang chủ là người tinh thông Thổ Mộc kiến trúc chắc đã nhìn ra đường đi nước bước ở đây?

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Nói hay, tại hạ chẳng qua chỉ vẽ đôi chút đầu dăm nhận lời nói của Trang chủ.

Tang Tử Bất đến xoáy một thạch kỳ, lập tức hiện ra một cửa ngầm, mọi người chỉ ngẩng đầu nhìn xem chứ chẳng ai tiến vào.

Yên Sơn công chúa thấy quần hùng lưỡng lự không tiến vào, cảm thấy không hài lòng nên tự mình bước lên trước. Tang Tử Bất vội bước lên nói :

- Để lão phu đi trước dẫn đường.

Thế là lão vội đi vào cửa địa đạo trước. Yên Sơn công chúa chậm bước lại chờ lão đi rồi mới theo sau.

Ngũ Độc Bà, Bách Thảo Ông, Tư Mã Ôn cũng lần lượt theo vào. Tạ Thanh Văn dùng truyền âm nói với Hạ Long Tường :

- Lần này tất cả đều trong cạm bẫy vào Bang chủ.

Hạ Long Tường đưa mắt nhìn Tạ Thanh Văn mỉm cười, rồi cũng dùng truyền âm trả lời :

- Tại hạ cũng không hoàn toàn nắm chắc.

Trương Nam lớn tiếng nói :

- Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.

Dứt lời lão cất bước đi vào. Quần hùng cũng nhất tề cất bước đi vào địa đạo.

Địa đạo này bằng phẳng, sạch sẽ. Đoàn người đi ước khoảng ba trăm bước, đi đến một khúc quanh, địa thế đã dần lên cao, lại vào một thạch cấp. Lần khởi mười thạch cấp là đến một thạch môn.

Tang Tử Bật đưa tay nhấn một cách nhẹ nhàng vào một chỗ lõm trên thạch môn, vang lên tiếng kèn kẹt cửa động mở ra. Bên trong là một gian thạch thất. Bốn vách tường đều được xây dựng bằng đá xanh nhưng chẳng có thạch bào, thạch kỳ nào. Đây chỉ là một gian thạch thất trống rỗng.

Tang Tử Bật đi đến bên hữu của gian thạch thất lại mở ra một cửa khác rồi chỉ :

- Lần theo thạch cấp này đi lên sẽ đến cửa ra, chư vị hãy cẩn thận.

Hạ Long Tường vừa đi vừa âm thầm quan sát thấy địa đạo này cũng giống như những con đường bình thường, không có chỗ nào khác nên cũng có chút yên tâm.

Trong lúc Tang Tử Bật nói thì Tư Mã Ôn đã đưa Yên Sơn công chúa đến thạch môn. Tang Tử Bật nghiêng người nhường bước để Công chúa bước ra cửa trước, rồi cất giọng nói :

- Liều đại thẩm, xin hãy dặn dò quý thuộc hạ ngăn giữ mấy con độc trùng này lại, quả thật lão phu có chút ủy kị với chúng.

Liêu Văn Hương cười nói :

- Lão đừng có khinh thị. Trong trời đất có đẹp ắt có xấu, lành dữ là lẽ thường, có gì lão ngại...

Trong lúc đàm thoại, liền bước chân đột nhiên tăng nhanh, Bách Thảo Ông bất chợt phi thân qua thạch môn đi ra phía ngoài. Còn ở lại thạch thất có Hạ Long Tường Tạ Thanh Văn, Tạ Nhất Phi, Trương Nam, Trương nhị tẩu... bọn họ đối với việc này cũng cực kỳ cảnh giác, vừa thấy tình hình đó, mọi người liền giật mình kinh sợ nghĩ thầm :

“Nếu lúc này Tang Tử Bật dùng thủ đoạn giam cầm mọi người nơi gian thạch thất này thì chẳng biết sao”.

Cùng lúc với Liêu Văn Hương phi thân ra ngoài, quần hùng đều không hẹn mà xông thẳng ra phía trước.

Tạ Thanh Văn cùng Trương Nam cất bước sớm hơn nên hai người gần như đến thạch môn trước tiên. Tang Tử Bật đột nhiên cười ha hả nói :

- Chư vị không cần đi nữa, hãy nghỉ ngơi trong này.

Dứt lời lão giơ tay đẩy chướng về phía thạch môn. Tạ Thanh Văn cùng Trương Nam thân còn đang lơ lửng trên không, vừa thấy Tang Tử Bật đẩy ra một chướng như sóng cuộn thác gào dồn đập đánh thẳng tới không dám ngang nhiên nghênh đón, vội tẩn chân khí, hạ thân xuống, gót chân chấm đất thì đã rơi trở lại thạch thất.

Một chương này vừa đánh bật Trương Nam và Thanh Văn trở vào vừa khiến thạch môn vang lên mấy tiếng “Ầm ầm” rồi đóng chặt lại.

Trương nhị tẩu phần nộ, mắt lộ hung quang, giơ cao châu trượng đập vào thạch môn ầm một tiếng như đánh vào bức tường thép, chấn động đến nỗi cánh tay tê dại, châu trượng muốn rời tay.

Trong thạch thất phủ một màn đen tối chỉ nghe Hạ Long Tường cao giọng nói :

- Xin chư vị tạm thời dừng nóng nảy, hãy bình tĩnh.

Tang Tử Bật đã sớm có ý thi hành thủ đoạn với chúng ta tất đã sớm có sự chuẩn bị.

Hạ Long Tường đưa tay lấy trong người ra một ngọn nến lão dò chiếu rọi bốn bề chỉ thấy thạch thất này liền nhau như thiên lao chẳng tìm ra kẽ hở bất giác lắc đầu nói :

- Tang Tử Bật quả nhiên lợi hại. Chúng ta muốn thoát khỏi e rằng không phải chuyện dễ.

Trương Nhị tẩu nộ khí bừng bừng nói :

- Lão tặc gian xảo như vậy, sớm muộn gì lão bà này cũng thanh toán với lão.

Tạ Thanh Văn cười nhạt nói :

- Xem ra chúng ta khó thoát khỏi nơi này, Nhị tẩu nói những lời thâm hận như vậy có ích gì Trương Nhị tẩu thấy quả thật những lời mình nói dư thừa bèn nín lặng nhưng vẫn còn hậm hực.

Lại nói sau khi Tang Tử Bật giam cầm quần hùng trong thạch thất và đuổi theo Yên Sơn công chúa. Rồi lão cất một trận cười cuồng ngạo nói :

- Bọn người Hạ Long Tường không lâu sẽ trở thành du hồn nơi địa phủ, không còn cách nào tham gia tranh đoạt bảo tàng.

Yên Sơn công chúa dừng chân cười nhạt nói :

- Hôm nay ta mới nhận biết bộ mặt thật của lão.

Tang Tử Bật lại cười một trận cuồng ngạo nói :

- Khéo nói thay! Đi lại trên giang hồ, có lúc không dụng chút tâm cơ thì không được.

Yên Sơn công chúa nhìn quanh tứ phía nói :

Nước cờ thứ hai lão chuẩn bị ra sao?

Tang Tử Bật lại đắc ý cười nói :

- Không cần phải hỏi, đương nhiên là vào cổ lăng rồi.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Chúng ta vào không được rồi.

Tang Tử Bật mỉm cười nham hiểm nói :

- Thực không dám giấu, lão phu đã sớm hiệp định, Công chúa không thể vào được cổ lăng. Sở dĩ đêm nay đưa Công chúa đến bốn Trang là mượn danh phận của Công chúa để trừ đi bọn Hạ Long Tường.

Yên Sơn công chúa thần sắc vẫn tự nhiên nói :

- Lão tuy trừ được bọn họ nhưng cũng không vào được cổ lăng.

Tang Tử Bật cười nhạt :

- Việc này còn phải mượn lực của Công chúa giúp đỡ.

Lời nói thì chậm nhưng hành động rất nhanh, đang lúc lão nói đã xuất kỳ bất ý điểm nhanh vào huyệt trên vai của Yên Sơn công chúa. Lão xuất thủ nhanh như điện chớp, Yên Sơn công chúa lại không phòng bị, huyệt đạo đã bị khắc chế, nàng phần nộ nói :

- Lão dùng thủ đoạn dê hèn này để đối phó với bổn cung là có ý gì?

Tang Tử Bật nhướng mày, khoát khoát tay nói :

- Được rồi, được rồi.

Yên Sơn công chúa giả vờ không hiểu hỏi :

- Cái gì là việc này, cái gì là việc kia, bổn cung không hiểu.

Tang Tử Bật song mục lạnh lùng chăm chú nhìn Yên Sơn công chúa hỏi :

- Công chúa thực không hiểu ư?

48. Chương 48: Trần Thương Âm Độ

Yên Sơn công chúa cố ý không hiểu nhúu đôi mày hỏi :

- Việc gì?

Tang Tử Bật cười nói :

- Cô nương là Công chúa giả mạo, từ lâu lão phu đã điều tra rõ, nếu cùng lão phu hợp tác giữa đôi bên chúng ta đều có ích.

Yên Sơn công chúa không thừa nhận cũng không phủ nhận, lạnh nhạt nói :

- Cuối cùng lão tính toán ra sao?

Tang Tử Bật nhếch mép cười :

- Không sao cả, chỉ cần cô nương hợp tác là được.

Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Hợp tác cách nào?

Tang Tử Bật cười nói :

- Cô nương cứ giữ nguyên thân phận Công chúa cùng Bách Thảo Ông và Ngũ Độc Bà cứ đường hoàng đi vào cổ lăng, lão phu tự có cách mà tiếp ứng các người.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Bọn họ quyết không để ta đi vào dễ dàng.

Tang Tử Bật nói :

- Tuy việc này có mấy phần mạo hiểm nhưng cô nương không ngại cứ nhất quyết đi vào. Theo phán đoán của lão phu bọn chúng quyết không dám dùng võ công để đối phó với cô nương, và cô nương cứ cương quyết đòi gấp cho được nhân vật đầu não của chúng xuất hiện, nếu làm được như vậy xem như cô nương đã thành công.

Yên Sơn công chúa nghi hoặc nói :

- Thành công cái gì?

Tang Tử Bật nhếch mép cười :

- Lão phu không ngại mà nói thật, lão phu ẩn tích Thái Hành gần mười năm, đối với tình thế trong cổ lăng đã rõ như lòng bàn tay, cơ quan cổ lăng này tuy hung hiểm nhưng có mật đạo thông hành.

Lão liếc nhìn Yên Sơn công chúa rồi nói tiếp :

- Trong lúc cô nương cùng người Cổ Lăng đang đối chất, lão phu sẽ thừa cơ đột nhập vào trong lăng cướp đi tài bảo cùng bí kíp.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Lão tự tin có thể cướp được quyển bí kíp kia cùng tài vật sao?

Tang Tử Bất cười nham hiểm nói :

- Dù không có cách đoạt được quyền bí kíp kia nhưng cũng có thể thu thập được ít nhiều.

Yên Sơn công chúa hiểu rõ thâm kế của lão, nàng cũng chỉ vì những thứ này mà đến, có ý tỉnh ngộ gật đầu nói :

- Cách này cũng được. Bây giờ chúng ta làm gì?

Tang Tử Bất mỉm cười nhưng nét mặt lại hiện vẻ nghiêm khắc nói :

- Khoan đã, không phải lão không tin cô nương nhưng cũng phải đề phòng một chút.

Thế là lão ra hiệu cho Bách Thảo Ông lấy ra một hoàn đơn được để vào lòng bàn tay nói :

- Đơn dược này là do nhiều chất kịch độc chế luyện thành, độc tính cực mạnh nhưng phát tác rất chậm, phải mười hai canh giờ sau mới có tác dụng. Độc này chỉ trừ thuốc giải phối chế của lão phu ra thì không còn cách nào giải cứu. Mời cô nương uống.

Dứt lời lão cất bước đến trước mặt Yên Sơn công chúa, mở miệng nàng ra nhét thuốc vào, xòe tay vỗ lưng nàng một cái, Yên Sơn công chúa không tự chủ được đành nuốt thuốc vào.

Hai tay của Yên Sơn công chúa đã bị khống chế nên không còn cách nào phản kháng, Tang Tử Bất nói :

- Cô nương không phải sợ. Bất luận sự việc thành công hay thất bại, sau mười hai canh giờ sẽ có người đưa cho cô nương thuốc giải, nhưng cô nương cần phải nhớ rõ tuyệt đối không được sinh dị tâm, chỉ cần nàng có hành động bất lợi, đừng trách lão phu độc ác.

Nói dứt lão xòe tay giải khai huyết đạo của nàng. Yên Sơn công chúa phủ qua một màn sương lạnh, hiển nhiên thập phần phần nộ nhưng tuyệt không lên tiếng.

Tang Tử Bất vẫy tay gọi Bách Thảo Ông rồi lão âm thầm dặn dò mấy câu, thỉnh linh Tang Tử Bất vội vã quay người đi nhanh. Tư Mã Ôn cũng khẩn trương theo sau.

Ngũ Độc Bà bước lên kéo Yên Sơn công chúa lại nói :

- Đi thôi. Nếu sự việc thành công thuận lợi, hai bên chúng ta đều có ích.

Yên Sơn công chúa chẳng nói chẳng rằng, khô khan như gỗ mộc, khoát bộ bước lên. Bách Thảo Ông và Ngũ Độc Bà mỗi người một tả một hữu đi kèm.

* * * * *

Lại nói Lục Văn Phi đi theo Bạch Hồ Tử một chặng đường, thấy lão vẫn im lặng không chịu được lên tiếng hỏi :

- Mục đích của đại thúc và đại ca lên Thái Hành là gì?

Bạch Hồ Tử nói :

- Vì việc nhà.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Việc nhà? Đại ca không phải vì bảo tàng mà đến đây sao?

Bạch Hồ Tử nói :

- Đây không có gì kỳ quái cả. Thí dụ như nhị gia đến Thái Hành này đâu phải vì bảo tàng.

Lục Văn Phi buồn bã nói :

- Đại thúc nói rất phải nhưng mà vẫn bối chỉ vì bị cuốn vào vòng nước xoáy.

Bạch Hồ Tử thông thả nói :

- Nhị gia đừng nên than thở, câu chuyện “Tái ông mất ngựa” không phải là an lành phúc họa không đâu.

Lục Văn Phi trầm tư nói :

- Là họa hay phúc hiện giờ chưa đoán được.

Bạch Hồ Tử nói :

- Một người chỉ cần không có lòng tham lam, ác hiểm cho dù nguy nan bốn bề tất cũng phùng hung hóa kiếp. Nhị gia có cho là như vậy không?

Lục Văn Phi biết trong lời lão có ý khác, nhưng chẳng biết ám chỉ điều gì. Chàng vốn là người chân thật, người ta đã không nói rõ nên cũng khó mở miệng là truy vấn.

Bạch Hồ Tử thấy chàng không lên tiếng bèn nói qua chuyện khác :

- Chuyến đi cổ lăng lần này hiểm nguy trùng trùng, hành sự phải nên nhẫn nại đừng nên miễn cưỡng mà xuất đầu lộ diện.

Lục Văn Phi gạt đầu Bạch Hồ Tử không lên tiếng nữa cất bước chạy nhanh về phía cổ lăng. Lục Văn Phi vội vã nói gót theo sau. Thời gian chưa nguội một chung trà, hai người đã đến trước cổ lăng, dừng chân lại, Bạch Hồ Tử bước lên phía trước Lục Văn Phi. Lục Văn Phi cũng vội vã đi theo vào.

Lúc này trời đã vào khoảng canh hai. Trong lăng màn đen dày đặc, Bạch Hồ Tử vội nắm lấy tay chàng nói nhỏ.

- Cứ đi theo lão, đừng lên tiếng.

Gần đây công lực Văn Phi rất tinh tiến chàng dùng truyền âm đáp lại :

- Chúng ta cứ phải lần dò đi trong bóng tối vậy sao?

Bạch Hồ Tử nói :

- Đi thôi. Đừng hỏi nhiều.

Hai người âm thầm đi trong bóng tối mà tiến lên phía trước, trên đường đi đều do Bạch Hồ Tử khai mở cơ quan, tuyệt nhiên không có chút trở ngại. Đi ước khoảng tèn một nén nhang, Bạch Hồ Tử dùng chân truyền âm nói :

- Chúng ta ở lại đây thôi.

Lão dùng tay lần dò trên vách tường một lúc, trên tường hiện ra một khe hở rộng ước khoảng ba tấc, dài khoảng ba thước. Lục Văn Phi thấy khe hở này, như là một cửa sổ lại dường như là một cửa chính, lấy làm kỳ dị hỏi :

- Tại sao chỉ mở nhỏ như vậy?

Mục quang nhìn quét xung quanh chàng chợt tỉnh ngộ thì ra đây là một cửa sổ gian thạch thất mà chàng và Hạ Long Tường đã đến qua. Đồng thời chàng cũng thấy Ngũ Độc Bà Bách Thảo Ông cùng Yên Sơn công chúa đang nói chuyện với người trong cổ lăng. Chỉ nghe giọng nói yếu ớt khàn đục của một lão già :

- Lão phu không có thời gian để nói chuyện với mấy người. Hãy mau rời khỏi đây.

Bách Thảo Ông trầm giọng nói :

- Bọn người chiếm cổ lăng không để Công chúa tiến vào như vậy là có ý gì?

Giọng khàn đục của lão lại vang lên :

- Tự các ngươi nên hiểu rõ, đừng để lão phu làm khó dễ.

Ngũ Độc Bà ngậm đầy Yên Sơn thấp giọng nói :

- Sao Công chúa không nói gì cả?

Yên Sơn công chúa mặt lạnh như đồng, không thềm lên tiếng.

Lúc này từ trong thông đạo vang vang ra một giọng nói có vẻ thô lỗ :

- Chuột thối ở phương nào dám mạo danh Công chúa đến cổ lãng?

Lục Văn Phi chú mục quan sát, thì ra đó là đại hán râu rậm Điền Uy, rồi thấy một đám Châu Y kiểm sĩ phò tá một Yên Sơn công chúa khác thông thả bước vào.

Liêu Văn Hương chấn động trong lòng, giọng ồm ồm cất lên :

- Sao lại có hai Công chúa?

Sự việc xảy ra ngoài ý muốn này thật khiến cho Ngũ Độc Bà cùng Bách Thảo Ông vô cùng kinh sợ.

Điền Uy nộ khí xung thiên sải bước đi đến chỉ vào mặt Yên Sơn công chúa :

- Người to gan mạo danh Công chúa đi vào lãng, vậy người là ai?

Yên Sơn công chúa trợn mắt nhìn gã, chậm rãi đưa tay lên mặt mình lấy ra một tấm da người lộ ra gương mặt xinh đẹp của một thiếu nữ. Thiếu nữ này chính là Tử Y Long Nữ đã hỏa thiêu cùng Bất Túy cư. Tử Y Long Nữ vừa lấy xuống mặt nạ đã lập tức phi thân đến bên Yên Sơn công chúa nói :

- Thuộc hạ vô năng đã bị bọn chúng bức uống thuốc độc.

Yên Sơn công chúa mặt lộ vẻ phần nộ, bảo kiểm kỳ hình trong tay chỉ về phía Ngũ Độc Bà hét lớn :

- Thu phục chúng cho ta.

Điền Uy vâng lời phi thân về phía Bách Thảo Ông. Hai nữ tỳ ở phía sau Yên Sơn công chúa trường kiếm trong tay cũng phi thân đến vây chặt lấy Ngũ Độc Bà.

Trong thạch thất đang triển khai một trường long tranh hổ đấu. Đại hán râu rậm Điền Uy công lực thâm hậu kiếm thuật kỳ dị, chiêu thức linh hoạt. Vừa tuốt kiếm ra đã khiến Bách Thảo Ông kinh sợ vội vã đề khí giới bị. Điền Uy hét to một tiếng, giơ cao kiếm bổ xuống huyết thiên linh của Bách Thảo Ông.

Bách Thảo Ông lạnh người. Đại hán chẳng qua là một tiểu bối, một thế xuất chiêu đã khiến lão hồn phi phách tán, lần lần bị dồn vào một góc thạch thất. Ngũ Độc Bà cũng bị kiếm thuật thần tốc của hai nữ tỳ tấn công như vũ bão, chỉ còn cách né tránh chứ không thể chống đỡ.

Gian thạch thất này vuông vức chỉ ba trượng, nhiều người cùng lúc động thủ, cuồng phong cứ quăng liệng xung quanh.

Trong lúc hai nữ tỳ cùng Điền Uy tấn công Ngũ Độc Bà và Bách Thảo Ông, Yên Sơn công chúa bước nhanh lên phía trước đi thẳng vào trong, thỉnh thoảng bên trong phát ra một luồng nhu phong chặn đứng thân hình nàng lại, rồi giọng nói yếu ớt khàn đục đó lại vang lên :

- Cô nương xin dừng bước, nơi này không dễ mạo phạm.

Yên Sơn công chúa hơi ngẩn người hừ một tiếng nói :

- Nơi đây không phải đất của riêng lão, sao có thể ngăn trở bốn cung đi vào?

Lão già hừ một tiếng :

- Lời của cô nương rất có lý, nhưng lão có nỗi khổ tâm riêng.

Yên Sơn công chúa cười nhạt :

- Lão có biết ta là ai không?

Lão già hồi lâu đáp :

- Lão biết cô nương là ai, nhưng...

Yên Sơn công chúa hừ một tiếng nói :

- Lão đã biết sao còn ngăn cản bốn cung?

Lão già thở dài nói :

- Lẽ nào cô nương không biết, còn trong hạn kỳ là không ai được vào.

Yên Sơn công chúa ngẩn người rồi mỉm cười :

- Đêm nay bốn cung không phải đến đây để lấy bảo tàng mà ta chỉ muốn đến trước để tìm hiểu rõ ràng một việc.

Lão già cười nhạt một tiếng rồi nói :

- Lão thấy không cần.

Lại thêm một luồng nhu phong cực mạnh từ bên trong đẩy ra đẩy lùi Yên Sơn công chúa đồng thời hét to :

- Ra ngoài cho ta.

Nội công của lão già đã đạt đến hỏa hầu thượng thừa, tiếng hét này là nội lực ẩn tàng trong đơn điền phát ra vừa vừa vang dội vào thạch thất chấn động tạo thành những âm thanh ù ù.

Người trong thạch thất tai nghe tiếng thét như trống vỗ vào tai nhức buốt cả đầu, bất giác cả bọn đều dừng tay lại. Lão già lại cất tiếng trầm đục nói :

- Bốn Bang vì phải ứng phó với những biến cố bất thường nên giờ này phải phát động toàn bộ cơ quan trong cổ lãng, các người mau lui ra chậm trễ sẽ không kịp nữa.

Yên Sơn công chúa vừa khấn trương vừa phẫn nộ, giọng cao bảo kiểm kê hình giận giữ nói :

- Trước mặt bốn cung mà người dám náo loạn vậy sao?

Lão già lạnh lùng nói :

- Bọn người chẳng biết phân biệt tốt xấu. chỉ cần qua đêm nay ước hẹn của chủ nhân đã mãn, bất luận là nhận vật gì cũng phải chờ đợi ngoài cổ lãng. Lão nhân gia tự có sự chuyển giao một cách rõ ràng.

Bất chợt lão hét to :

- Đi đi...

Lời nói vừa dứt, tai mọi người lại nhức nhối lên. Lão lại nói tiếp :

- Cơ quan cổ lãng đã bắt đầu hoạt động, các người mau lui ra.

“Vù vù” mấy tiếng thạch thất đã đóng chặt, đồng thời nhiều tiếng “Ầm ầm” vang lên. Bạch Hồ Tử vội kéo Lục Văn Phi đi nói :

- Chúng ta đi thôi.

Dứt lời đã bước ra khỏi cửa men theo địa đạo vừa rồi mà trở lại. Trên đường đi tuy không gặp phải sự mai phục nào nhưng cũng vạn phần khổ cực trong tử lộ mà đào sinh, bởi vì bên trong tòa cổ lãng tất cả chấn động không ngừng, men theo địa đạo đi ra không phải là chuyện đơn giản.

Trải qua gần một tuần trà, Bạch Hồ Tử mới dẫn Lục Văn Phi ra khỏi bàn hương án, Bạch Hồ Tử thở dài nói :

- Xem ra mộ địa này sẽ lại chôn vùi thêm những bộ xương cốt mới.

Lục Văn Phi vẻ mặt hoang mang hỏi :

- Người trong cổ lãng thật ra là ai vậy?

Bạch Hồ Tử trầm ngâm một lát rồi nói :

- Trong nhất thời lão phu không dám đoán định là ai.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Đại thúc cứ tưởng tượng xem vị trong đó là ai?

Bạch Hồ Tử nhìn chung quanh rồi nói :

- Chúng ta tìm một nơi kín đáo để đàm luận.

Hai người đi đến một nơi cách cổ lũng không xa, cùng ẩn nấp phía sau một tảng đá núi. Hai người vừa ẩn nấp xong chưa nói gì thì đã thấy Yên Sơn công chúa cùng các người cùng đã lui khỏi cổ lũng.

Yên Sơn công chúa bước đến một tảng đá ngồi xuống, hai nữ tỳ chống kiếm bảo hộ hai bên. Điền Uy phần nộ nói :

- Lão quái vật này là nhân vật gì. Quả thật không biết lý lẽ.

Yên Sơn công chúa sắc mặt trầm trọng chậm rãi nói :

- Chỉ hận bốn cung lúc đi đến đây quá vội vã, còn nhiều sự việc vẫn chưa hỏi rõ.

Điền Uy nhìn nàng ưỡn ngực nói :

- Công chúa không cần quá lo lắng, chờ Tổng hộ pháp đến đây sẽ không còn sợ lão quái vật từ chối.

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Thật phiền cho các người.

Điền Uy khom người nói :

- Đây là nhiệm vụ thuộc hạ phải làm, Công chúa khỏi phải bận tâm.

Tử Y Long Nữ sắc mặt âm trầm bước lên khom người nói với Yên Sơn công chúa :

- Độc dược mà thuộc hạ bị bức uống phải sau mười canh giờ sẽ phát tác bây giờ phải làm sao?

Yên Sơn công chúa chợt nhớ lại nói :

- Điều này...

Hai lão độc vật có thể chạy thoát khỏi nơi ấy không?

Điền Uy mắt chớp tinh quang nhìn bốn phía rồi nói :

- Chắc đã chạy thoát rồi.

Yên Sơn công chúa khoác tay nói :

- Tạm thời người hãy điều tức nghỉ ngơi. Trước khi thuốc độc phát tác bốn cung sẽ tìm hết cách để giải cứu người.

Tử Y Long Nữ không còn cách nào phải ngồi xuống một bên. Yên Sơn công chúa dường như tâm thần cực kỳ bất ổn, ngược mặt nhìn sắc trời nói :

- Quang cảnh gì vậy?

Điền Uy cho rằng Yên Sơn công chúa đang hỏi đã gần canh hai sao Tổng hộ pháp vẫn còn chưa tới nên vội nói :

- Kỳ thật! sao đến giờ này còn chưa thấy Tổng hộ pháp lộ diện.

Thì nghe một trận cười lớn :

- Lão phu đã đến núi này từ lâu rồi.

Lục Văn Phi vội vã đưa mắt nhìn xem thì thấy một lão già vận áo vàng khoảng sáu mươi tuổi, tay cầm ống điếu, chậm rãi từ trên một tảng đá bước xuống. Điền Uy khom người hân hoan nói :

- Tham kiến Tổng hộ pháp thì ra người đã đến từ lâu, Công chúa đang lo lắng chờ đợi.

Hoàng bào lão nhân không đáp lời Điền Uy chậm rãi đi tới trước mặt Yên Sơn công chúa ngấm ngấm nàng một hồi thông thả ngoảnh đầu hỏi Điền Uy :

- Cô nương này là Công chúa sao?

Điền Uy ra vẻ căng thẳng gật đầu. Hoàng bào lão giả cười hắc hắc một trận nói :

- Người là nữ tử nhà ai cả gan mạo nhận Công chúa?

Yên Sơn công chúa mặt hơi biến sắc nhưng nhanh chóng trấn tĩnh nói :

- Lão là ai cả gan đối đáp với bổn cung như vậy?

Hoàng bào lão giả bị thần thái cao quý của nàng làm cho ngẩn người đáp :

- Lão hủ là Phương Thế Trần, hiện là Tổng hộ pháp của Châu Y môn.

Yên Sơn công chúa cười nhạt đáp :

- Châu Y môn bọn người lẽ ra phải dùng toàn lực bảo toàn di vật của Tiên vương, không nên để tổn hại một mảy may. Hà cớ gì không làm như vậy lại truy vấn đến việc không khẩn thiết liên quan.

Phương Thế Trần lại ngẩn người cao giọng cười nói :

- Việc này cô nương yên tâm, lão hủ đã đến đây, bọn chúng sẽ không dám nhắc đến chuyện cướp đoạt bảo vật của cổ lăng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bản cung tin tưởng Châu Y môn có đủ lực lượng như vậy, nhưng mà...

Nàng cao giọng nói :

- Ta hỏi lão, người bảo quản di vật ở cổ lăng giờ khắc hẹn định mà lão ta nói là việc gì?

Câu hỏi này khiến Phương Thế Trần trầm ngâm giây lát, chậm rãi nói :

- Có lẽ lão ta quá thận trọng mới dựa vào những lời nói này để từ chối mọi người.

Yên Sơn công chúa lắc đầu nói :

- Bản cung không tin lời nói tránh né của lão ta mà là có nguyên nhân khác.

Phương Thế Trần đưa mắt nhìn bảo kiếm kỳ hình trên tay Yên Sơn công chúa, chậm rãi đi lên vòng tay nói :

- Châu Y kiếm vốn là vật vô thượng chí tôn của bốn Môn, trông mong Công chúa cho lão phu mượn để chiêm ngưỡng giây lát để mở rộng tầm mắt.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Người thân là Tổng hộ pháp lại nói ra những lời cuồng ngông như vậy quả thực không biết tôn ti thượng hạ.

Phương Thế Trần sợ hãi vội vã thối lui hai bước khom người nói :

- Quả là thuộc hạ thất ngôn kính vọng Môn chủ ân điển...

Yên Sơn công chúa hừ một tiếng ngược mặt không thèm nhìn đến, hồi lâu sắc mặt mới dần dần dịu lại gay gắt hỏi :

- Châu Y môn trừ lão ra còn có những người nào?

Phương Thế Trần nói :

- Lần này đi nghinh tiếp Môn chủ, mặt khác lấy ra di vật trong cổ lăng nên Tứ đại hộ pháp đều đã đến Thái Hành Yên Sơn công chúa nghiêm khắc nói :

- Việc Thái Hành đêm nay sẽ xảy ra nhiều việc ngoài ý liệu. Tất cả phải nghe lệnh của bổn cung chủ mà hành động, nhưng nếu có người nào muốn cưỡng đoạt bảo vật thì giết hết không tha.

Phương Thế Trần khom mình :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Lão quay người bước đi mấy bước hướng vào trong rừng vỗ tay hai cái, từ trong rừng phi thân ra bốn vóng người như bốn lần điện xẹt đến bên lão. Bốn người đều mặc hoàng bào hình thức giống như Phương Thế Trần, có điều niên kỷ khác nhau.

Bốn người đến trước Phương Thế Trần khom người nghiêm trang hô lớn :

- Tham kiến Tổng hộ pháp.

Bốn người này trên lưng đều mang một thanh Cửu Hoàn Loan đao lại thêm thân hình to lớn khiến người nhìn thấy phát sinh cảm giác úy kỵ.

Phương Thế Trần khoát tay :

- Bất tất đa lễ Rồi lại dặn dò :

- Sự việc đêm nay thập phần hỗn loạn, chư vị phải càng cẩn thận.

Bốn võ sĩ khom người đáp :

- Không dám để Tổng hộ pháp lo lắng, thuộc hạ thận trọng là xong.

49. Chương 49: Di Bút Tấn Vương

Phương Thế Trần trầm ngâm một lát nói :

- Bốn tòa tin tưởng tứ vị có tài năng. Giờ này, hãy đi bốn phía tuần tra có việc bẩm báo cho ta biết.

Tứ vị hộ pháp đồng thanh nói :

- Vâng.

Thanh âm chưa dứt bốn bóng người cất lên, chớp mắt đã mất hút vào bóng đêm.

Lục Văn Phi quan sát bốn người này không những thân thể cường tráng, hành động nhanh nhẹn mà niên kỷ chưa cao, trong lòng ngẫm kinh hãi, chàng đưa mắt nhìn thấy Bạch Hồ Tử vẻ mặt nhún nhó vô cùng khó coi. Chàng không nhịn được dùng truyền âm hỏi :

- Đại thúc, họ là người của Châu Y môn sao?

Bạch Hồ Tử lắc đầu nói :

- Còn khó nói lắm.

Lục Văn Phi nhìn Bạch Hồ Tử lại hỏi tiếp :

- Xem ra như vậy. Yên Sơn công chúa đã gặp phải bất lợi.

Bạch Hồ Tử “Hừ” nhẹ một tiếng nhìn Yên Sơn công chúa đứng trước cổ lẳng nói :

- Nhị gia đừng xem thường nàng ta.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Phải chăng, nàng là người thuộc nhóm người có thể lực hùng hậu còn đang giấu mặt.

Bạch Hồ Tử gật gật đầu nói :

- Nếu không nàng sao dám mạo nhận Công chúa, đi trước một bước đến cổ lẳng đoạt lấy di bảo của Tấn vương.

Hai người trầm ngâm một hồi. Phía trước cổ lẳng cũng một màn yên tĩnh. Một lát Bạch Hồ Tử cất tiếng nói :

- Hãy chờ xem diễn biến sự tình ra sao?

Lục Văn Phi chậm rãi gật đầu. Không gian xung quanh cổ lẳng vẫn lặng lẽ như tờ.

Diền Uy là một dũng phu không nhìn ra tâm ý của Phương Thế Trần như thế nào nên bọn Châu Y kiếm sĩ mà gã lãnh xuất vẫn nghiêm cẩn đứng bảo hộ phía sau Yên Sơn công chúa.

Song phương mỗi người có tính toán riêng của mình không ai lên tiếng.

Đêm nay sương mù dày đặc. Bầu trời một màu đen tối, từng cơn gió lạnh buốt thông thốc thổi càng khiến không gian nơi cổ lẳng tăng thêm mấy phần âm u, lạnh lẽo.

Trong tình thế yên tĩnh bên ngoài mà ẩn chứa bão táp phong ba khiến thời gian từng phút chậm chạp nặng nề trôi qua.

Lục Văn Phi cùng Bạch Hồ Tử ẩn núp sau tảng đá cũng hơn nửa canh giờ. Chợt nghe mấy tiếng gió phất tà áo phần phật, Tứ vị hoàng bào hộ pháp mà Phương Thế Trần đã phái đi, lần lượt phi thân trở về. Trong lúc này có một Hộ pháp khẩu âm phương Nam cất cao giọng nói :

- Bẩm cáo Tổng hộ pháp, phía sau lẳng có một đám giang hồ nhân sĩ cùng kéo đến cổ lẳng, có cần khiến bọn chúng trở lại không?

Phương Thế Trần đang định đáp lời.

Chợt nghe một Hộ pháp cao to nói :

- Bẩm cáo Tổng hộ pháp, trong rừng bên ngoài cổ lẳng có mấy tên hắc đạo tiểu bối lén lút nhìn ngó cổ lẳng có cần đuổi chúng đi không?

Phương Thế Trần nhìn sắc mặt của Yên Sơn công chúa rồi nói :

- Không cần đâu. Chỉ cần bọn chúng không nhúng tay vào việc của chúng ta, các ngươi không cần phải quan tâm đến những chuyện này.

Lục Văn Phi biết đám giang hồ nhân sĩ mà bọn họ nhắc đến nhất định là Bích Trần trang, Hắc Long bang cùng các môn phái, chàng bất giác nhíu mày nghĩ thầm :

“Xem ra trường hung sát đêm nay không cách gì tránh khỏi”.

Trong lúc chàng đang trầm tư thì bên trong cổ lẳng vang ra mấy tiếng chân người. Bàn hương án thành linh bị đẩy qua một bên, hai bóng người đi ra khỏi cổ lẳng. Đi phía trước là một lão giả, thân mặc áo bông, tóc bạc dài quá vai, đôi mày trắng rậm rạp che gần khuất cả mặt, mặt mày cổ quái, tay chống Long đầu trúc拄杖, chậm rãi bước đi. Đi phía sau lão là một thanh y lão gia, thân hình trắng kiện vạm vỡ nhưng lưng bị gù niên kỷ trạc năm sáu mươi tuổi, trong tay bưng một hộp gấm. Hai người bước đi rất khoan thai nhưng trong chớp mắt đã đến trước mặt Yên Sơn công chúa.

Những người ở hiện trường đều thuộc hàng võ lâm cao thủ, họ đều hiểu biết sâu rộng về võ học, vừa thấy thân pháp của hai lão giả này chính là loại khinh công cực kỳ hiếm thấy gọi là “Thúc Địa pháp”, chân không chạm đất, nhẹ nhàng bay là là trên mặt đất không ai là không kinh hãi.

Lão giả mặc áo bông mỉm cười nói với Yên Sơn :

- Lão hủ Cốc Thiên Vân nhận lãnh ký thác của Tiên vương trấn thủ cổ lẳng đã mười năm nay.

Yên Sơn công chúa vừa nghe lão tự báo tính danh hơi biến sắc mặt nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, đoan trang đứng dậy thấp đầu nghiêng người nói :

- Văn bối mạo muội thay mặt Tiên vương đa tạ tiền bối.

Cốc Thiên Vân mỉm cười nói :

- Đây là nhiệm vụ của lão hủ, hà tất đa tạ.

Lão quay người chỉ vào hộp gấm mà lão giả gù lưng đang bưng trong tay, nói :

Đây là vật gia truyền duy nhất mà Tấn vương để lại, lão hủ đã cố gắng gìn giữ cẩn thận nên vẫn chưa hư hại chút nào.

Giọng lão có vẻ nghiêm trang nói :

- Mời Công chúa sang xem.

Yên Sơn công chúa cười ngọt ngào nói :

- Không cần xem đâu. Đồ vật trong tay tiền bối bảo trì sao có thể hư hao được?

Cốc Thiên Vân mỉm cười nói :

- Công chúa tán dương như vậy thật lão không dám nhận lãnh.

Lão nhìn Yên Sơn công chúa rồi nói :

A Phúc, đem đồ vật giao lại Công chúa, chúng ta mới cảm thấy yên tâm.

Lão giả lưng gù A Phúc vâng lời, hai tay kính cẩn giao hộp gấm cho Yên Sơn công chúa.

Yên Sơn công chúa bước lên tiếp nhận hộp gấm, cẩn thận nhìn xung quanh hộp gấm một lượt, sắc mặt hơi biến đổi nhưng lập tức hồi phục lại diện dung, trong lòng nàng quá hưng phấn, mười ngón tay búp măng hơi run rẩy.

Cốc Thiên Vân nhìn thấy tất cả nhưng tỏ vẻ như không thấy gì. Yên Sơn công chúa vốn là người thông minh tuyệt đỉnh, tiếp lấy hộp gấm mà trong lòng không ngớt tính toán, nàng cất giọng dịu dàng nói :

- Phương tổng quản xin mời sang đây một lát.

Lần này Phương Thế Trần mang tâm trạng trọng đại, thấy Cốc Thiên Vân dễ dàng trao võ lâm bảo điển cho Yên Sơn công chúa, trong lòng vô cùng chấn động. Chỉ vì, uy danh lừng lẫy của Cốc Thiên Vân mười năm trước nên không dám khinh suất cuồng động.

Chợt nghe Yên Sơn công chúa gọi đến, lão vội vàng bước đến khom người nói :

- Thuộc hạ đến ngay.

Dứt lời, lão sải bước đi đến, Yên Sơn công chúa đưa hộp gấm cho Phương Thế Trần rồi nói :

- Hộp này giao cho lão bảo hộ.

Phương Thế Trần kinh ngạc, vội vã xòe tay tiếp nhận. Yên Sơn công chúa khoát tay nghiêm khắc dặn dò :

- Đây là bút tích duy nhất của Tiên vương, quyết không thể xảy ra điều sơ suất. Lão thân là Tổng hộ pháp của bốn Môn, trách nhiệm nặng nề do lão gánh vác, lão nên tự hỏi có khả năng bảo quản được chăng?

Phương Thế Trần khảng khái nói :

- Thuộc hạ nguyện tận tâm, tận lực bảo hộ, vật còn, người còn, vật mất người mất.

Yên Sơn công chúa gật gật đầu nói :

- Hay lắm, bốn cung phó thác việc này cho lão.

Phương Thế Trần khom người, từ từ lui về sau hai bước. Lúc này, Tứ vị hộ pháp, Loan đao tuốt trần lập tức nơi hiện trường ánh hàn quang lấp lóe, đồng loạt phân ra bốn phía bảo hộ Phương Thế Trần vào giữa.

Yên Sơn công chúa nhẹ nhàng thở phào, sắc mặt lộ vẻ tươi cười, khiêm nhường nói với Cốc Thiên Vân :

- Tiểu nữ vừa ra chốn giang hồ, kinh nghiệm còn non kém, hy vọng tiền bối niệm tình chỉ điểm.

Cốc Thiên Vân ha hả cười nói :

- Công chúa cơ trí tuyệt luân, lão hủ thật khó bì nhưng không biết lệnh sư là ai?

Yên Sơn công chúa giật mình ra vẻ khó xử nói :

- Tiền bối đã hỏi đến, lý ra phải phụng cáo.

Nàng ngáp ngừng một chút rồi nói :

- Nhưng gia sư đã từng dặn dò, không đến chuyện vạ bất đắc dĩ thì không được thổ lộ danh hiệu của lão nhân gia.

Cốc Thiên Vân mỉm cười nói :

- Đã thế thì không cần phải nói.

Yên Sơn công chúa nói :

- Trong cổ lăng có hai lão tiên bối thôi sao?

Cốc Thiên Vân gật gật đầu nói :

- Không sai vì lão hủ trước đây có tham gia cải sửa cổ lăng nên Tiên vương mới uỷ thác lão hủ trấn thủ nơi này.

Lão thở dài cảm thán nói tiếp :

- Thời gian thấm thoát thoi đưa, thoáng chốc đã mười năm rồi.

Yên Sơn công chúa mắt lộ vẻ thân thiết nói :

- Năm đó, Tiên vương uỷ thác tiên bối đến đây có di mệnh gì chăng?

Cốc Thiên Vân lắc đầu :

- Tiên vương thừa hiểu lão hủ tính tình bất cần, hơi hợt nên mới phái lão hủ làm những việc dễ dàng chẳng phải phí tâm cơ, còn những chuyện đại sự của bốn Môn, lão hủ chưa từng biết qua.

Yên Sơn công chúa vô cùng thất vọng nói :

- Thì ra như vậy.

Trầm ngâm một lát, nàng lại nói :

- Văn bối có thể vào nội lăng chiêm ngưỡng được không?

Cốc Thiên Vân lắc đầu nói :

- Việc này không phải không được nhưng còn chưa đúng lúc. Chờ Công chúa chấp chưởng đại vị mới được đi vào.

Yên Sơn công chúa nghĩ thầm :

- Lão hồ ly này quả thật quá xảo hoạt.

Nhưng ngoài mặt không đổi sắc, nàng thông thả nói :

- Tiên bối có điều bất tiện, thế thì bất tất miễn cưỡng.

Nàng xòe tay vén mái tóc mây ngẩng đầu nhìn sắc trời rồi ngoảnh mặt nói :

- Phương tổng quản, lão có thể mang vật này đi trước một bước.

Phương Thế Trần ngẩn người, nghiêm mặt lạnh lùng nói :

- Công chúa bảo thuộc hạ đi sao?

Yên Sơn công chúa cũng sầm mặt hỏi :

- Những lời này lão cần phải hỏi sao?

Phương Thế Trần thần sắc đột nhiên ngạo mạn, ngược cao mặt nói :

- Vật gia truyền của Tiên vương dự liệu di lưu lại cho Môn chủ đời thứ hai của bốn Môn để làm bảo vật trấn môn.

Sự việc trọng yếu như vậy....

Giọng lão chợt gay gắt nói :

- Mà giờ này Cốc Thiên Vân lại dễ dàng giao cho một người thân phận chưa rõ ràng, không nghĩ rằng hành động này là quá hồ đồ sao?

Mục quang lão chăm chú nhìn trên mặt của Cốc Thiên Vân rồi nói tiếp :

- Cốc lão tiên sinh xin thứ cho tại hạ hỏi vài câu.

Cốc Thiên Vân lãnh đạm gật đầu nói :

- Không cần phải hỏi. Những câu mà lòng ngươi muốn hỏi thì lão phu đã rõ rồi.

Phương Thế Trần cười lớn nói :

- Tâm ý của chúng ta không thông đồng với nhau đâu.

Cốc Thiên Vân lắc đầu nói :

- Không hẳn như vậy.

Phương Thế Trần trầm tư một lát, đột nhiên tỉnh ngộ ngoảnh mặt nói với Yên Sơn công chúa :

- Bẩm báo Công chúa trong hộp này có phải là di vật của tiên Môn chủ không? Kính mong Công chúa nhìn qua một lần để tránh bị người lường gạt.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng nói :

- Lão một lát tôn xưng ta là Công chúa, một lát lại xem ta như kẻ thù địch, tráo trở như vậy là có ý gì?

Phương Thế Trần hai tay trịnh trọng đưa hộp gắm lên trước mặt Yên Sơn công chúa :

- Sự việc quan hệ trọng đại, thuộc hạ không thể không thận trọng.

Yên Sơn công chúa tỏ vẻ không tiếp nhận hộp gắm, lạnh lùng nói :

- Lúc này, thân phận bổn cung còn chưa rõ ràng, nếu lão muốn kiểm tra cứ tự mình kiểm tra.

Phương Thế Trần không khách khí, thu hộp gắm về, mở hộp nói :

- Công chúa đã sai bảo như vậy, thuộc hạ không dám trái mệnh.

Hộp gắm vừa mở, bên trong là miếng lụa màu vàng, màu mực đen bóng viết rõ tám chữ “Vật Đọa Ngộ Chi, Vật Bại Ngộ Tiết” bên dưới ghi hai chữ “Huyền Hư”.

Phương Thế Trần nhìn thấy trong hộp không có vật gì khác, tức giận cầm miếng lụa vàng lên giũ giũ, rồi nói :

- Quả nhiên không ngoài dự liệu của lão phu, lão tặc đã dùng thủ đoạn để lừa gạt chúng ta.

Yên Sơn công chúa ngừng nhìn tám lụa vàng phát phờ trước mặt, vội vàng sụp xuống bái lễ, mặt đầy vẻ bi thương.

Phương Thế Trần chỉ về phía Cốc Thiên Vân đang định phát tác thì thấy thái độ Yên Sơn công chúa như vậy bất giác ngăn người ra.

Cốc Thiên Vân thất sắc, trầm giọng nói :

- Phương Thế Trần, ngươi bất kính với Tiên vương như vậy thì định tội gì?

Phương Thế Trần nhất tâm hướng về “Võ Học Bảo Điển” nên coi khinh tám lụa vàng dù trên đó có bút tích huấn từ của Tiên vương, nay bị Cốc Thiên Vân nghiêm khắc trách mắng, lúng túng không biết làm sao.

Cốc Thiên Vân thấy lão bất động lại nói tiếp :

- Ngươi thân là Tổng hộ pháp phải biết việc đại bất kính như vậy sẽ bị trọng tội gì.

Phương Thế Trần vẫn hoang mang, bất định.

Yên Sơn công chúa đứng lên tiếp lấy miếng lụa vàng đưa cho a hoàn đang đứng phía sau, trầm giọng nói :

- Phương Thế Trần, lão có mắt như không trông, mạo phạm thủ bút Tiên vương, phải tự hủy đôi mắt của lão đồng thời cách chức Tổng hộ pháp.

Phương Thế Trần đột nhiên cười ha ha nói :

- Cô nương muốn dùng uy phong khiên phạt người là quá sớm. Lão còn chưa thừa nhận cô nương là Môn chủ.

Yên Sơn công chúa hơi chấn động rồi giọng cao Châu Y kiểm trong tay nói :

- Châu Y kiểm là tín vật Môn chủ. Tất cả các người dám cả gan kết bè phái theo Phương Thế Trần đều trị tội như nhau.

Phương Thế Trần lạnh người, nếu đối phương là thật thì tội lỗi sẽ tăng thêm một bậc, còn nếu giả thì làm cách nào để lột được mặt nạ đây, đầu óc lão tính toán điên cuồng ngăn ngại không lên tiếng.

Tuyết Sơn Mang Tẩu này giờ im lặng, chậm rãi đi đến bên Yên Sơn công chúa nói :

- Phương tổng quản lần đầu vô tâm thất tội, mong Công chúa nể mặt lão phu này mà giọng cao đánh khẽ phần nào.

Yên Sơn công chúa nhìn lão lạnh lùng “Hừ” một tiếng không tỏ thái độ gì. Cốc Thiên Vân vẫn lạnh nhạt bàng quang. Lão nhìn thấy tình thế đêm nay thập phần phức tạp. Lão vốn là người chẳng màng danh lợi rất ít lưu ý chuyện giang hồ, đã tĩnh cư ở cổ lăng mười năm để bảo quản di vật của Tấn vương đến nay hạn kỳ đã hết nhưng trong nhất thời không cách nào từ bỏ trách nhiệm.

Lão lắc đầu từ tốn nói :

- A Phúc, xem ra chúng ta còn phải ở trong cổ lăng này thêm một thời gian nữa.

Lão quét mắt nhìn quanh bất giác thở dài lắc đầu. Lão giả lúng gù tên A Phúc nhượng nhượng đôi mày nói :

- Chủ nhân tấm lòng bồ tát không dễ phát động sát giới hay là giao cho lão nô. Lũ ma quỷ này một tên lão không chừa cho sống sót.

Cốc Thiên Vân lại thở dài nói :

- Châu Y môn tự có người chủ sự, tự thanh lý môn hộ, lão phu là người ngoại cuộc không muốn vướng vào vòng phiền não.

A Phúc suy nghĩ rồi nói :

- Chủ nhân không muốn quản đến việc thế gian, vậy chúng ta mau sớm rời khỏi nơi này tránh nhiễm phải sương hàn lạnh lẽo.

Cốc Thiên Vân gật đầu, không từ biệt Yên Sơn công chúa, quay người vào cổ lăng.

Phương Thế Trần vừa thấy trong lòng khấn trương, phi thân chặn trước mặt lão giả trầm giọng nói :

- Cốc lão tiên sinh, xin chậm bước.

Cốc Thiên Vân nhượng đôi mày rậm lạnh lùng nhìn lão nói :

- Người muốn làm gì?

Phương Thế Trần ôm quyền mỉm cười, nhìn lão nói :

- Lần này, tại hạ đến Thái Hành là phụng mệnh bảo vệ Công chúa vào bảo lăng lấy bảo vật. Hy vọng Cốc lão tiên sinh tạo cho cơ hội.

Cốc Thiên Vân ngưỡng mặt lên trời cười ha hả nói :

- Việc này ngay lão phu cầu cũng không được.

Phương Thế Trần không hiểu ý lời nói của lão cười nói :

- Việc này rất dễ dàng, thỉnh Cốc lão tiên sinh mở cửa cổ lãng cho bọn lão vào lãng lấy bảo tàng.

Cốc Thiên Vân lại cười một trận lớn nói :

- Lão phu không ngăn cản các ngươi vào lãng.

Phương Thế Trần nói :

- Nhưng Cốc lão tiên sinh đã đóng chặt cổ lãng rồi.

Cốc Thiên Vân lại cười lớn nói :

- Bảo tàng tự có bản đồ hướng dẫn, đâu cần lão phu khai mở.

Phương Thế Trần giờ mới tỉnh ngộ nghĩ thầm :

- Thì ra như vậy.

Lão quay người đến bên Yên Sơn công chúa khom người nói :

- Bẩm báo Công chúa, Cốc lão tiên sinh thỉnh Công chúa tự hành nhập nội cổ lãng.

Yên Sơn công chúa nhú đôi mày liễu, trong lòng đã có chủ ý, nhẹ nhàng nói :

- Việc này bất tất khẩn trương trong nhất thời. Hôm khác sẽ đến cổ lãng mà lấy bảo vật.

Phương Thế Trần ngạc nhiên hỏi :

- Công chúa sao phải đổi ngày khác?

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Chỉ vì hôm nay ta quá mệt mỏi. Hơn nữa, vào cổ lãng lúc này thật quá mạo hiểm.

Phương Thế Trần hỏi :

- Phải Công chúa lo lắng về những bọn tiểu tặc ẩn núp chung quanh sẽ cướp đoạt.

Yên Sơn công chúa nói :

- Châu Y môn chúng ta, trước nay không tham dự vào việc hung sát trên giang hồ, việc gì tránh được thì phải tránh.

Phương Thế Trần không đồng ý nói :

- Công chúa bất tất phải lo lắng như vậy, nếu quả bọn chúng dám xuất thủ cướp đoạt bảo vật cổ lãng thì không thể oán trách chúng ta ra tay ác độc.

Yên Sơn công chúa trầm tư một lát nói :

- Lão thân là Tổng hộ pháp bốn Môn cứ ước lượng tình hình mà hành sự.

Nàng cao giọng tiếp :

- Bốn cung còn chưa tiếp chiêu đại vị, ta không thể vì bốn Môn mà tạo lập, khai mở bang phái.

Phương Thế Trần nghe lời nói ngửa mặt lên trời cười cuồng ngạo rồi nói :

- Châu Y môn có thể giương uy trên giang hồ hay không thì ngày nay tất cả trách nhiệm trọng đại đều do Phương mỗ ta nắm lấy.

Yên Sơn công chúa thoáng lộ sát cơ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ nhu hòa nói :

- Bốn cung niên kỷ còn nhỏ, mọi việc đều trông cậy vào Phương tổng hộ pháp. Lão đi truyền mệnh cho Cốc lão tiên sinh đêm nay bốn cung vào lãng.

Phương Thế Trần có dụng tâm khác trông mong có câu nói này nên vội khom người nói :

- Thuộc hạ tuân mệnh.

Dứt lời, lão vội vã phi thân về phía Cốc Thiên Vân vừa bỏ đi. Yên Sơn công chúa chờ Phương Thế Trần đi rồi vội vã lấy trong người ra một phong thư, dặn dò tỳ nữ đứng phía sau :

Mau cho Ngọc nô đưa thư.

Nữ tỳ vội vã mở lồng chim đang treo trên lưng đem ra con Bạch Anh Vũ rồi cột lá thư vào chân, thả lên trời, Anh Vũ xòe cánh lướt gió mà bay, chỉ đập cánh mấy cái đã mất hút vào bóng đêm.

Lục Văn Phi đang ẩn nấp phía sau tảng đá, truyền âm nói :

- Nàng ta đang truyền tin cho lực lượng hậu thuẫn của mình.

Bạch Hồ Tử lộ vẻ phẫn nộ nói :

- Nàng này tâm địa như lang sói, ý muốn tạo thành một trận phong ba bão táp ở Thái Hành.

Lục Văn Phi giơ tay chỉ về phía lão giả áo bông, thấp giọng nói :

- Lão này là ai?

Bạch Hồ Tử “Hừ” một tiếng nói :

- Lão này vốn là nhất đại quái kiệt trên chốn giang hồ, ngoại hiệu “Huyết Ảnh Tử” người này thiện ác bất phân võ công khôn lường, e rằng còn cao hơn Tang Tử Bật mấy phần.

Lục Văn Phi đoán hỏi :

- Phải chăng lão chiếm cứ cổ lăng để đoạt bảo tàng?

Bạch Hồ Tử nói :

- Việc này lão phu không biết. Sự đời rất khó mà dự liệu, chúng ta cứ ẩn nhẫn đợi xem tình hình diễn tiến ra sao.

Lục Văn Phi thấy Bạch Hồ Tử không muốn nói thêm nữa nên cũng không tiện hỏi cho rõ ràng.

Trong nội cốc, Phương Thế Trần đang đối đáp với Cốc Thiên Vân. Cốc Thiên Vân nói :

- Muốn đi vào cũng được, nhưng phải chờ có đủ ba tín vật thì vào.

Phương Thế Trần vừa nghe lời này, ngẩn người nói :

- Nhưng mà....

Cốc Thiên Vân nói :

- Nhưng mà cái gì? Nhưng mà cái gì, theo ta Tổng hộ pháp thừa lúc còn sớm xin mau quay về.

Phương Thế Trần nói :

- Tại hạ chỉ là bảo hộ Công chúa nhập lăng lấy bảo, những việc khác thật không muốn hỏi đến.

Cốc Thiên Vân cười nhạt nói :

- Quả thật là như vậy sao?

Phương Thế Trần mắt lộ hung quang nói :

- Lẽ nào là giả à?

Cốc Thiên Vân phẫn nộ, sắc mặt biến đổi nhưng lão là người dày công tu dưỡng nên nhanh chóng trở lại thần thái bình thản, thở dài nói :

- Nếu mười năm trước đây những câu nói của ngươi không thể nào thoát khỏi cái chết nhưng ngày nay ta đã già rồi, sát tính đã nguôi.

Phương Thế Trần nhún nạy, hỏi :

- Cuối cùng lão nhường đường hay không nhường đường?

Cốc Thiên Vân mặt lộ vẻ nghiêm túc, chỉ Yên Sơn công chúa nói :

- Người đi nói với nàng ta chỉ cần có ba tín vật là được, còn người có đến hay không đến ta cũng không cần.

Phương Thế Trần tính cũng nhẫn nại, bèn đi về phía Yên Sơn công chúa nhưng âm thầm nhếch mép ra hiệu với bốn Hộ pháp. Tứ vị võ sĩ hộ pháp đều là tâm phúc của lão dĩ nhiên là hiểu rõ được thâm ý của lão, nhanh nhẹn đi lên vây Cốc Thiên Vân vào giữa.

Lão gù áo xanh A Phúc mặt lộ vẻ phần nộ bước lên hai bước. Trước đây nhìn dáng vẻ lão gù trông thật cổ quái lại đáng thương nhưng lúc này khi lão giận dữ trông thật khác hẳn, thần thái lão vừa hiên ngang vừa uy mãnh.

Cốc Thiên Vân lắc đầu tỏ ý không bằng lòng nói :

- Không có việc của người, mau lui ra.

A Phúc dường như đối với lão thập phần kính phục, một tiếng cũng không dám kháng cự vội vã lui ra.

Phương Thế Trần sải bước đến bên Yên Sơn công chúa khom người bẩm báo :

- Cốc lão tiên sinh khiến thuộc hạ bẩm báo với Công chúa muốn vào được cổ lảng phải đưa ra ba tín vật để làm tin.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Biết rồi.

Rồi quay đầu lại nói :

- Đông Hương, người đưa ba sứ giả vào đây.

Đông Hương từ phía sau vâng lời chạy đi, hành động này khiến cho Phương Thế Trần cảm thấy hồ đồ. Không lâu Đông Hương dẫn đến ba người, đi đầu là Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất, Tư Mã tổng quản Tư Mã Ôn, còn người kia là Bách Thảo Ông Lạc Dương Tiên.

Phương Thế Trần vô cùng kinh ngạc hỏi :

- Các người là sứ giả sao?

Yên Sơn công chúa lấy từ trong người ra ba miếng kim bài nói :

- Đây chính là tín vật của bọn họ bốn nương đã xem qua.

Rồi nàng đưa kim bài cho Tang Tử Bất nói :

- Tín vật trả cho các người.

Thật ra việc này ngoài ý nghĩ của Tang Tử Bất khiến lão ngần ngại nhưng không dám nhiều lời vội đưa tay tiếp lấy kim bài.

Thực ra, ba người này không phải là sứ giả mà là do Yên Sơn công chúa âm thầm liên kết với họ, sắp bày sẵn đêm nay cùng nhau đoạt bảo vật Tấn vương.

50. Chương 50: Cuộc Chiến Cổ Lảng

Yên Sơn công chúa nói với Bách Thảo Ông :

- Lạc Dương Tiên, lão đưa thuốc giải độc đây.

Lạc Dương Tiên nhú đôi mày mỏng, rồi nhướng mày nói :

- Ô! Thuốc mà vị cô nương đó uống, không phải là độc dược, chỉ là dược liệu bình thường mà thôi, không có hại đến cơ thể.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Thật như vậy sao?

Lạc Dương Tiên nghiêm trang gật đầu nói :

- Lão độc vương Bách Thảo Ông đã có chút lừa gạt Công chúa.

Yên Sơn công chúa nói :

- Nếu vậy thì tốt rồi.

Rồi ngoảnh đầu nhìn Tử Y Long Nữ :

- Người vận công xem có gì bất ổn?

Trong lúc Công chúa cùng Lạc Dương Tiên đàm thoại, Tử Y Long Nữ đã ngâm vận chân khí, cảm thấy không có gì khác lạ với nghiêng mình kính cẩn đáp :

- Chân khí lưu thông, không có chỗ nào bế tắc.

Yên Sơn công chúa gật đầu, lại dặn dò Tuyết Sơn Mang Tẩu cùng bốn tỷ nữ :

- Các người không cần phải đi. Bồn cung cùng Phương tổng hộ pháp đi vào được rồi. Các người chờ đợi bên ngoài, phải hết sức phòng bị.

Tuyết Sơn Mang Tẩu là người giao hoạt, đã hiểu ý Yên Sơn công chúa nên khom người nói :

- Thuộc hạ xin tuân mệnh.

Yên Sơn công chúa dặn dò xong, khoát bộ bước lên đi thẳng về phía Cốc Thiên Vân.

Đi ước khoảng hai ba trượng chỉ vào Tang Tử Bật nói :

- Người này, lão tất nhận ra.

Cốc Thiên Vân nheo nheo đôi mắt nói :

- Không sai, dường như đã gặp qua ở phủ Tấn vương.

Yên Sơn công chúa lại chỉ vào hai người kia nói :

- Ba người họ đều là sứ giả, mỗi người đều có kim bài làm chứng, tất cả đều đã trình qua bồn cung chắc hẳn không sai.

Cốc Thiên Vân ha hả cười nói :

- Ý của Công chúa là lúc này tiến vào cổ lăng?

Yên Sơn công chúa không nhẫn nại nói :

- Thế nào? Lẽ ra lão còn chưa đồng ý?

Cốc Thiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Lão phu không màng đến chuyện phiếm này nhưng nếu Công chúa không lượng sức thì khó tránh khỏi điều sơ suất?

Lời nói của lão tỏ rõ ý muốn cảnh cáo đối phương.

Yên Sơn công chúa cười lạnh nói :

- Không cần lão lo lắng. Nếu bồn cung không có bản lãnh đã không đến đây.

Cốc Thiên Vân thấy nàng mù quáng, trên mặt lộ vẻ thương cảm rồi lạnh nhạt nói :

- Chức trách của lão phu trọng đại, Công chúa hãy cho bọn họ cùng lão phu nói qua âm hiệu.

Yên Sơn công chúa nói :

- Được lắm!

Cốc Thiên Vân nói :

- Tiền Bất Kiến Cô Nhân...

Tang Tử Bất nhanh lẹ nói :

- Hậu Bất Kiến Tra Gia...

Tư Mã Ôn nói tiếp câu thứ ba :

- Niệm Thiện Địa Chi Du Du...

Cốc Thiên Vân ha hả cười nói :

- Không cần đọc nữa, chỉ dựa vào mấy điều này lão phu cũng có thể đọc ra.

Đột nhiên lão cất tiếng cười, lớn giọng nói :

- Bọn ngươi là ai mà dám đến đây giả mạo?

Yên Sơn công chúa thần sắc bất an, chậm rãi nói :

- Cốc Thiên Vân, lão mười năm đối mặt vách đá cổ lạnh, đã tánh cũng phải biến đổi nhiều sao vẫn còn chừng nào tột này.

Nàng không đáp thẳng lời nói của đối phương mà dùng lời trách mắng đối phương. Cách cư xử quyền biến từ thân phận là khách lại thành ra chủ của nàng thật tuyệt diệu. Cốc Thiên Vân dường như bị lời nói của nàng làm cho kích động, đôi mắt tinh quang chớp sáng lạnh lùng nói :

- Lão phu một lần nữa thức tỉnh cô nương, nếu vẫn còn mê tâm không tỉnh, xem ra sinh tử đã định rồi.

Yên Sơn công chúa vẫn bình thản, chậm rãi nói :

- Ý của lão dường như nhận định bốn cung là giả mạo. Được rồi, điều này cũng không phải là khẩn yếu, ta không vội gì lấy bảo vật trong cổ lạnh.

Nàng cao giọng nói tiếp :

- Hiện có Tổng hộ pháp của Châu Y môn ở đây, giao cho họ cũng được.

Lời nói này, như là mệnh lệnh này khiến Phương Thế Trần ngấm ngấm bất mãn. Cốc Thiên Vân cười nhạt nói :

- Nếu lão không đưa ra những bằng chứng thật cho các ngươi xem thì các ngươi không khẩu phục tâm phục.

Rồi lão ngoảng đầu về phía tảng đá mà Lục Văn Phi đang ẩn thân, cao giọng nói :

- Hồ đại hiệp không cần ẩn nấp nữa, thỉnh nhị vị mau ra đây.

Bạch Hồ Tử và Lục Văn Phi bị người ta gọi đích danh đành phải đứng lên, song song phi thân xuống bên Cốc Thiên Vân vòng tay nói :

- Cốc lão tiên sinh có gì dặn dò?

Cốc Thiên Vân cười ha ha nói :

- Theo lão phu được biết, trong tam vị sứ giả có một người là lão huynh đây, hôm nay lại xuất hiện tam vị sứ giả, lão phu không thể không mời lão huynh lộ diện chứng thực chân giả.

Bạch Hồ Tử lắc đầu nói :

- Cốc lão huynh nhớ sai rồi, lão phu tính tình thô thiển nên Tấn vương không giao việc trọng đại cho lão.

Cốc Thiên Vân lắc đầu nói :

- Sự việc này hết sức trọng yếu, lão huynh đừng có trêu tức ta.

Rồi chỉ Lục Văn Phi nói :

- Người này là hậu nhân của Lục Tử Tuần chắc cũng là một vị sứ giả.

Lục Văn Phi đang định đáp lời. Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Việc đêm nay vô can với các sứ giả, chúng ta tạm thời không nói đến chuyện này.

Cốc Thiên Vân nói :

- Lão huynh nói nghe thật quá dễ. Huynh vốn là người mà Tiên vương phó thác lẽ nào đành lòng đặt mình ngoài sự việc sao?

Bạch Hồ Tử cười ha ha nói :

- Lão huynh không cần dùng lời nói mà khích bác ta, ta vốn không muốn dính líu đến việc này.

Cốc Thiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Hay lắm! Chờ đến lúc lão phu bị người ta xử thành hai khúc, lúc đó lão phu xem huynh có quan tâm hay không quan tâm.

Bạch Hồ Tử cười lớn nói :

- Lão hủ không tin hiện nay trên đời này người nào có bản lĩnh chặt Cốc huynh ra làm hai đoạn.

Yên Sơn công chúa thấy hai người toàn nói chuyện không đâu, trên mặt lộ nét giận dữ, trầm giọng nói :

- Cốc Thiên Vân, bổn cung vì kính nể lão là người mà Tiên vương phó thác nên mới dùng lễ nhường nhịn mấy phần, đừng nghĩ là bổn cung sợ lão.

Cốc Thiên Vân cười ha ha nói :

- Không dám, không dám. Mười năm đối diện vách đá, hùng khí đã mất rồi. Chỉ cần đừng khiến lão phu quá khó xử thì lão phu đâu cần ai sợ hãi.

Yên Sơn công chúa cao giọng nói :

- Bổn cung nhập lăng coi như chuyện đã quyết rồi, chẳng ai có thể ngăn trở.

Cốc Thiên Vân chớp chớp đôi mắt rồi mở tia mắt lạnh giá nhìn thẳng mặt Yên Sơn công chúa, trầm giọng nói :

- Vậy thì chưa chắc.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng “Hừ” một tiếng, nhếch mép ra hiệu cho Phương Thế Trần.

Phương Thế Trần lớn tiếng nói :

- Giao lão cho thuộc hạ.

Lão vừa dứt lời thì thấy đao quang lấp lóe. Tứ vị hoàng bào hộ pháp đã phân ra bốn góc mà vây Cốc Thiên Vân và A Phúc vào giữa.

A Phúc giận dữ vung tay đẩy ra một chưởng về phía võ sĩ hướng nam, một luồng lực đạo cường mạnh mang theo tiếng “Vu vu” tông thẳng vào ngực võ sĩ này.

Những người bên ngoài đều là cao thủ thượng đẳng thấy chưởng lực của lão già này như một luồng sóng cao cuộn trên bầu trời rồi úp nhanh xuống, uy thế không có gì chống được, mọi người cảm thấy kinh hãi.

Gã võ sĩ ở hướng nam, mắt thấy luồng lực đạo này chụp xuống nhưng không né tránh, Loan đao quét trên bảo vệ thân người rồi chém tới, chưởng lực của A Phúc lập tức bị phân thành hai luồng lực đạo lướt qua hai bên người của võ sĩ. Tiếng “Vu vu” của chưởng lực chạm xuống mặt đất khiến cát bay mù mịt trên không trung rồi theo gió bay xa.

A Phúc vừa động thủ, Cốc Thiên Vân cũng cười một tiếng dài, xéo tay chụp về hai huyết Thiên Linh và Huyền Cơ của Yên Sơn công chúa. Ngoại hiệu của lão là Huyết Ảnh Tử. Thủ pháp thần tốc nhanh lẹ dị thường. Trong lúc lão ra tay, phía bắc, đột nhiên bay đến một thanh Loan đao, từ trên bổ xuống chiêu thức kỳ dị, đao lực dũng mãnh.

Thân hình Cốc Thiên Vân vừa nhích động, mũi đao đã đến đỉnh đầu. Cốc Thiên Vân đã lâu nổi tiếng trên giang hồ về tâm ác độc, thủ pháp tàn khốc, mười năm đối diện vách đá tuy đã tiêu trừ đi tính hung tàn nhưng công phu lại càng tinh tiến đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa hóa hầu thượng thượng. Theo lão nghĩ một lần xuất thủ này, lại trong lúc xuất kỳ bất ý chắc chắn thành công, nào ngờ đã bị đao quang ngăn cản. Lão phần nộ lật ngược song chưởng tổng mạnh về phía đao quang. Đột nhiên cảm thấy thế phóng tới của đao quang có điều kỳ dị trong lòng hơi chấn động, vội trầm khuyển tay xuống, thu chưởng về lộn người ra sau “Vu” một tiếng lưỡi đao lướt ngang đỉnh đầu khiến lão cảm thấy lạnh mình.

Lúc lão đang thoảng ngẩn người, Loan đao phía đông lại tiếp đến, chiêu thức này cũng giống vừa rồi từ trên bổ thẳng xuống, Cốc Thiên Vân vốn coi thường những võ sĩ sử dụng Loan đao này, nhưng lúc họ ra tay, nhìn thấy đao thế đã biết không thể coi khinh. Lão phát tay áo lên cuộn ra một luồng chưởng phong ứng chiến đao thế. Công lực của lão tinh thâm, một luồng chưởng phong này ít ra cũng nặng trên ngàn cân nhưng chạm phải Loan đao cũng không cảm nổi đao lực, thế đao vẫn ào ào bổ tới, lão chấn động trong lòng nhanh nhẹn lùi xa mấy bước. Giờ này lão mới biết đao pháp này bá đạo vô cùng, còn may cho lão, nếu là người khác e rằng đầu đã sớm lìa khỏi cổ.

Nhìn về phía A Phúc thấy lão gù đang bị hai võ sĩ Hộ pháp tấn công ào ạt khiến chân tay luống cuống chỉ có cách ra chiêu chống đỡ chứ không còn cách phản công, lão vô cùng phần nộ, song chưởng nhất tề xuất phát đẩy ra hai luồng chưởng lực cực kỳ dũng mãnh đẩy lui hai Hộ pháp vừa tấn công lão, rồi trầm giọng quát :

- A Phúc, mau qua đây dựa vào lưng ta.

Lão gù vừa nghe tiếng vội vã vừa đánh vừa lui đến phía sau Cốc Thiên Vân mà đầu lưng vào.

Yên Sơn công chúa ở ngoài đấu trường dường như rất tin tưởng bốn Hoàng y võ sĩ.

Song phương vừa động thủ, nàng không thềm ghé mắt nhìn xem mà quay đầu dặn dò Phương Thế Trần :

- Lão hãy cùng vào lẫm tiếp ứng cho Tang Trang chủ đem tất cả bảo vật ra đây xem ai có thể ngăn trở.

Phương Thế Trần khom người vâng lời song song cùng Tang Tử Bất, Tư Mã Ôn đi vào phía trong lẫm.

Lục Văn Phi cùng Bạch Hồ Tử vẫn yên lặng bàng quang.

Họ cũng có ý nghĩ đều cho rằng bốn Hoàng y võ sĩ này tuyệt đối không phải là đối thủ của Thiên Vân.

Lúc này, thấy bọn họ sử dụng chiêu thức Loan đao kỳ quái, hai người đều kinh ngạc, lại thấy Cốc Thiên Vân, chủ tớ hai người nguy hiểm đã gần kề, Văn Phi vốn là người tánh tình hiệp nghĩa, không thể tự chủ phóng bước chạy đến...

Bạch Hồ Tử thừa biết tâm ý của y vội dùng truyền âm nói :

- Nhị gia đừng lo lắng, Cốc Thiên Vân có thể ngăn trước một chiêu, đỡ sau một thức, lão có thể duy trì trận chiến, việc thất trận cũng còn lâu mới xảy ra.

Lục Văn Phi cũng dùng truyền âm nói :

- Chúng ta không tìm cách cho Cốc lão thoát thân, bảo tàng không có cách gì giữ được.

Bạch Hồ Tử đưa tay kéo chàng lại một bên nói :

- Những kẻ tham lam, lòng háo hức chiếm đoạt bảo tàng đang ở chung quanh đây hàng trăm người, dù nàng ta có lấy được bảo tàng cũng không có cách gì an nhiên rời khỏi núi này. Hãy chờ mà xem.

Lục Văn Phi một mực tôn kính Bạch Hồ Tử thấy chủ trương của lão như vậy nên cố nhẫn nại bước lui lại đứng kế bên lão, đưa mắt nhìn lên phía trước thì thấy Yên Sơn công chúa chậm rãi đến trước Điện Uy dặn dò :

- Người đem thuộc hạ thông đạo tứ phía, phàm có người ngăn cản giết hết không tha.

Diên Uy khom người vâng mạng, dẫn hơn bốn mươi võ sĩ phi thân đi. Yên Sơn công chúa lại dặn dò nhỏ nhỏ với Tuyết Sơn Mang Tẩu mấy câu, chỉ thấy Tuyết Sơn Mang Tẩu gật gật đầu rồi đi về phía Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi cảm thấy kỳ dị hỏi :

- Mang Tẩu đi về phía chúng ta kìa, lão muốn làm gì vậy?

Bạch Hồ Tử cười nhạt nói :

- Làm thuyết khách đó. Nhị gia đừng ngại cứ nói khích lão mấy câu.

Trong chớp mắt, Mang Tẩu đã đến trước mặt vòng tay nói :

- Hồ huynh, rất lâu không gặp. Lão hủ rất vui mừng được thỏa nguyện thấy Hồ huynh bao lâu ẩn cư nay đã chịu xuất hiện.

Bạch Hồ Tử cười nhạt nói :

- Chúng ta không phải là đồng đạo cũng chẳng đồng mưu, lão huynh xưng tụng như vậy lão hủ không dám nhận lãnh.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nhếch mép cười nhạt nói :

- Giữa chúng ta có mối tương quan là cùng nhau vì cổ chủ mà hành sự, Hồ huynh sao lại nói như vậy?

Bạch Hồ Tử nói :

- Ai cũng có mưu kế trong lòng. Hồ mỗ trước nay chỉ mượn lời nói mà mưu lợi.

Tuyết Sơn Mang Tẩu ngẩn người rồi lại quay qua Văn Phi nói :

- Đêm nay, sau khi thiếu hiệp mất thấy bảo vật quý hồi cổ chủ, cũng có thể gọi là an ủi được vong linh lệnh tôn nơi chín suối.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ đôi mắt chưa mù, có thể xem thấy minh bạch, chờ để xem được chân mạng Công chúa cũng không muộn.

Tuyết Sơn Mang Tẩu chấn động trong lòng, lắc đầu lia lịa nói :

- Chủ kiến của thiếu hiệp thật quá sâu xa, Công chúa trước mặt chính là chân mạng Công chúa, hà có gì cứ khẳng khẳng cho là giả mạo.

Lục Văn Phi khoát tay không nhần nại nữa nói :

- Không cần nhiều lời, tại hạ không thích cùng lão tranh luận.

Tuyết Sơn Mang Tẩu không ra vẻ giận dữ mà thở dài nói :

- Thiếu hiệp nhận được cả một tấm lòng của Công chúa, trước nay nàng chưa từng đối xử tệ với người.

Lục Văn Phi lạnh nhạt nói :

- Tại hạ chẳng phải là đứa trẻ lên ba, tự biết rõ thị phi tốt xấu không phiền lão nhiều lời.

Tuyết Sơn Mang Tẩu thở dài nói :

- Làm người phải khôn khéo, biết rõ thiệt hơn hà có gì cứ mãi cự tuyệt tấm lòng của người từ xa đến. Không kể nàng là thật hay giả, luận về mặt võ công tài hoa của nàng phương diện nào cũng không thua kém thiếu hiệp, có sao lại cứ cố chấp như vậy.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ ngu muội, không hiểu ý tứ trong lời nói của tiền bối.

Tuyết Sơn Mang Tẩu biết tính tình chàng cương trực khó thuyết phục nên xuống nước nói :

- Hay là chúng ta về sau hãy nói đến chuyện này.

Lục Văn Phi lạnh nhạt nói :

- Không cần đâu. Không chừng có một ngày tại hạ sẽ cùng nàng ta động khởi can qua.

Tuyết Sơn Mang Tẩu đột nhiên cười một tràng cuồng ngạo chỉ vào đầu trường nói :

- Lúc này ai là chủ thiên hạ nhìn vào cục trường cũng đủ biết. Hiền sư đồ của thiếu hiệp dù dũng khí của Bá vương Hạng Võ, e rằng cũng không có cách này xoay chuyển tình thế.

Lục Văn Phi liếc nhìn lão, nhếch mép nói :

- Cũng chưa hẳn như vậy.

Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Lão này nhận lệnh khích nộ, đồ nhi không cần lý đến lão.

Tuyết Sơn Mang Tẩu nghe thấy rõ ràng nhưng không lên tiếng, chống gậy trúc chậm rãi lui gót trở về. Vân Nương đứng phía sau, chăm chăm nhìn Lục Văn Phi giờ tay phát ra một luồng bạch quang bay thẳng vào lưng Lục Văn Phi.

Văn Phi vốn cho rằng nàng đang phóng ám khí gì nên né người sang bên dùng hai ngón tay kẹp lấy. Nhưng rơi vào trong tay thì ra là một quả cầu giấy, lòng chàng âm thầm kích động.

Bạch Hồ Tử nhãn lực sắc bén vừa nhìn đã biết bên trong tất có bút tích vội bước lên hai bước che chắn thân hình của Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi thừa cơ mở quả cầu giấy ra nhờ ánh trăng sáng mà xem. Phía trên dùng bút kẻ mây viết mấy chữ thảo :

“Thiếu nữ này tâm địa ác độc, mau rời khỏi hiểm địa”.

Bạch Hồ Tử bước lui lại gần dùng truyền âm nói :

- Nữ nhi của Mang Tẩu nói với nhị gia những gì?

Lục Văn Phi cũng dùng truyền âm mà đọc qua một lượt. Bạch Hồ Tử gật gật đầu trầm tư một lát rồi mới chậm rãi nói :

- Những việc này đều nằm trong dự liệu của Vương gia. Chúng ta không nên sợ hãi.

Lục Văn Phi mặt không lộ chút tình cảm nói :

- Đại thúc người đã hiểu lầm ý rồi. Văn bối tuy võ công không cao nhưng không phải là kẻ tham sống sợ chết.

Bạch Hồ Tử cười cười rồi nói :

- Nhị gia cũng hiểu lầm ý của lão hủ rồi. Lão không phải nói nhị gia tham sống sợ chết mà là nói việc đêm nay đều đã được an bày vẹn toàn rồi.

Lục Văn Phi “Ồ” một tiếng đã hiểu rõ ý của Bạch Hồ Tử, chàng thở dài nói :

- Tình thế Thái Hành phức tạp vạn phần, cuối cùng phái nào có thể tin được, phái nào chẳng thể tin được, không ai biết được rõ ràng.

Bạch Hồ Tử nhếch mép cười nói :

- Họ đều thuộc bọn người ma quỷ tham tàn, bất kỳ ai cũng không tin được.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát rồi nói :

- Luận về võ công, nói về lực lượng, tại hạ thua xa các phái khác, tại sao nàng lại tỏ ý tốt với tại hạ.

Bạch Hồ Tử vừa nghe đã nhanh chóng giải thích :

- Lão hủ có thể báo cho nhị gia biết nàng tuyệt đối không có chân tình với người đó chẳng qua là giả vờ ngoài mặt mà thôi, bên trong nhất định có mưu đồ khác.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Điều này vẫn bối biết rõ.

Chàng nhìn thấy Bạch Hồ Tử đang chú mục nhìn vào trận đấu trong đấu trường nên chàng cũng nhìn về phía đó, chỉ thấy lão gù tóc xoắn ra bù xù, la hét như sấm đang dùng chưởng lực mà chống cự lại thế võ công của Loan đao. Lại nhìn về phía Cốc Thiên Vân, cục thế đã sớm ổn định rồi. Mặc dù đao quang lấp lóe, loang loáng chung quanh người nhưng lão vẫn không bắn loạn, tay áo phất phơ tung ra chưởng lực mà ngăn chặn đao quang.

Bạch Hồ Tử đột nhiên hỏi :

- Nhị gia có cảm thấy đao pháp của bốn người này như thế nào không?

Lục Văn Phi nói :

- Nói về đao pháp ư, xem ra đao thức thuộc hàng thượng thừa nhưng mà hỏa hầu chưa đủ.

Bạch Hồ Tử gật đầu :

- Lời nói này tuy không sai nhưng có thể vây khốn Cốc Thiên Vân chủ tớ hai người xem ra chẳng phải là tồi.

Trong lúc nói chuyện, một đoàn Huyền y võ sĩ nối đuôi nhau từ cổ lảng đi ra, trên lưng mỗi người đều có vác một cái rương to lớn bằng sắt.

Lục Văn Phi kinh ngạc nói :

- Kỳ quái, đám võ sĩ này sao từ nội lảng đi ra?

Bạch Hồ Tử nói :

- Đó là người của Tang Tử Bất.

Một đoàn hơn mười mấy người võ sĩ đem những cái rương sắt này chất đống trên đất cỏ bằng phẳng, sau đó sắp hàng đứng cạnh bên không trở vào cổ lảng nữa. Không lâu sau, Phương Thế Trần, Tang Tử Bất, Bách Thảo Ông đi ra nhưng đều là tay không.

Yên Sơn công chúa cất giọng yêu kiều hỏi :

- Đồ vật đều đã tìm được cả rồi sao?

Phương Thế Trần lắc đầu nói :

- Thuộc hạ không biết bảo vật có bao nhiêu.

Yên Sơn công chúa hỏi tiếp :

- Thế thì “Võ học bảo điển” bút tích của Tiên vương đâu?

Phương Thế Trần cũng lắc đầu :

- Không tìm thấy.

Yên Sơn công chúa nhìn Tang Tử Bất hỏi :

- Tang Trang chủ phải biết vật này giấu ở đâu chứ?

Tang Tử Bất vội nói :

- Lão hủ làm sao biết được. Việc này chỉ còn cách hỏi Cốc lão tiên sinh mới được.

Trong đấu trường, mấy người đang đánh nhau kịch liệt, đao quang loang loáng, chưởng phong cuộn cuộn chẳng còn phân biệt được ai là ai, hai bên bất phân thắng bại.

Yên Sơn công chúa phi thân lên cạnh đấu trường cất giọng hét :

- Tất cả dừng tay cho ta.

Tứ vị hộ pháp đang chiến đấu kịch liệt, vừa nghe lập tức phân ra tứ phía, lui về dàn thành hàng ngang phía sau của Phương Thế Trần.

Yên Sơn công chúa nhìn Cốc Thiên Vân chậm rãi nói :

- Cốc lão, xin đừng tự chuốc lấy phiền hà. Đồ vật đã để ở nơi nào?

Cốc Thiên Vân cười ha hả nói :

- Đồ vật à? Đang ở trên người lão phu. Các người giết được lão đồ vật tất sẽ vào tay.

Yên Sơn công chúa cười nham hiểm :

- Lão cho rằng bốn cung không có tài năng giết lão sao?

Dứt lời chậm rãi giơ Châu Y kiếm trong tay lên. Cốc Thiên Vân nhẩn nại nói :

- Hy vọng cô nương đừng bức lão lần nữa.

Yên Sơn công chúa trầm tư một lát, thở dài nói :

- Cũng được. Niệm tình lão là người Tiên vương phó thác bốn cung không làm khó lão.

Cốc Thiên Vân không hài lòng với lời nói như vậy, lạnh nhạt nói :

- Đừng nói những lời cuồng ngạo như vậy, dù cô nương là hậu nhân Tấn vương, với lão phu cũng không dám khinh suất.

Yên Sơn công chúa biết nếu cứ tiếp tục làm phiền lão, có thể lộ ra thân phận của mình nên lặng thinh không đáp. Nàng đi đến trước mặt Tang Tử Bất hỏi :

- Bọn thuộc hạ của lão từ nơi nào mà đi vào cổ lăng?

Tang Tử Bất ngăn người đáp :

- Chính là từ địa lao phía dưới bàn bát tiên trong lương đình của bốn Trang.

51. Chương 51: Tế Ma Phục Ma

Yên Sơn công chúa gật đầu, mắt nhìn quét tứ phía rồi hỏi :

- Tư Mã tổng quản đi đâu rồi?

Tang Tử Bất đáp không ra lời :

- Điều này...

Hồi lâu lão mới cất tiếng nói :

- Vì bốn Trang có việc, Tổng quản phải trở về mà liệu lý.

Yên Sơn công chúa nhìn sắc mặt Tang Tử Bất, trầm giọng nói :

- Ta thấy không phải vậy.

Tang Tử Bất vội nói :

- Công chúa, lẽ nào người chưa tin nhiệm Tang mỗ này sao?

Yên Sơn công chúa “Hừ” một tiếng nói :

- Chỉ e rằng bên trong có nguyên nhân khác.

Tang Tử Bất cười khỏ nói :

- Công chúa nhất định nói như vậy lão hủ cũng không có cách biện hộ.

Yên Sơn công chúa sầm mặt hét lớn :

- Thu phục lão cho ta.

Tang Tử Bất không hề rung động cười cuồng ngạo :

- Cô nương đáng được gọi là nữ ma đầu, tâm ác độc ra tay bất nhân nhưng khéo giả người nhân đức. Tiếc thay, Tang mỗ này đã nhận biết từ lâu.

Lão thành linh phát mạnh tay áo, một viên đạn đen bắn vọt lên trời cao, đồng thời nhanh chân bước đến bên đám Huyền y võ sĩ.

Bách Thảo Ông đang khoanh tay cũng vội buông tay phi thân đến bên đám Huyền y võ sĩ.

Bọn Huyền y võ sĩ là những kẻ từ lâu đã được huấn luyện. Trong lúc Tang Tử Bất, Bách Thảo Ông phi thân đến đã thấy đao pháp loang loáng, bóng người lần lượt phi thân lên bày thành một trận pháp hình bán nguyệt. Tang Tử Bất đã được bảo vệ chính giữa.

Phương Thế Trần vừa nghe Yên Sơn công chúa gọi đang định chỉ huy đám thuộc hạ Hoàng y võ sĩ bước lên bắt người. Chưa kịp hành động đã thấy hơn hai mươi kiếm sĩ bày bố trận pháp có vẻ bất lợi với Phương Thế Trần nên khiến lão lời nói vừa qua khỏi miệng đã vội ngậm lại.

Yên Sơn công chúa thấy lão bất động, nhướng đôi mày liễu nói :

- Lão sao vậy?

“Bùng” một tiếng, quả đạn hiệu của Tang Tử Bất phóng lên đã bùng sáng giữa không trung tạo thành một đóa pháo bông rực rỡ chiếu sáng trên bầu trời đêm.

Phương Thế Trần thừa cơ chỉ pháo bông nói :

- Đây là lão tặc đã phát tín hiệu gọi người, chúng ta chờ một lát xem sao.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Vậy cũng được.

Dứt lời nàng cất bước đến Cốc Thiên Vân nói :

- Cốc lão, mau xem xét lại e rằng “Vô lâm bảo điển”, bút tích của Tiên vương đã rơi vào tay lão tặc.

Cốc Thiên Vân lườm lườm nhìn nàng, không thèm đáp lời dẫn lão gù chậm rãi đi vào cổ lảng.

Yên Sơn công chúa không chút giận dữ mà thấp giọng dặn dò Phương Thế Trần :

- Xem ra lão quỷ đó không thể bỏ đi nhưng cần canh chừng lão quỷ để bốn cung đi tìm Tư Mã Ôn.

Dứt lời, nàng vẫy tay gọi bốn tỷ nữ cùng Tử Y Long Nữ lại rồi cùng nhẹ nhàng phi thân về phía mặt cốc.

Bạch Hồ Tử kéo tay áo Lục Văn Phi nói :

- Chúng ta đuổi theo.

Nói xong lão vội phi thân theo.

Điền Uy chỉ nhận được mệnh lệnh cho ra chứ không cho vào cổ lảng cho nên Bạch Hồ Tử cùng Lục Văn Phi chạy đi gã không cản trở.

Một đoàn sáu người của Yên Sơn, thân pháp nhanh nhẹn chớp mắt đã đến mặt cốc. Từ xa đã thấy cốc nội đao quang kiếm ảnh trùng trùng, một màn sát khí đằng đằng, hiển nhiên có người đã động thủ.

Bạch Hồ Tử nói :

- Một phái là người của Bích Trần trang, một phái có lẽ là Hắc Long bang.

Yên Sơn công chúa khởi bước đi trước nên đã sớm đến nơi vừa bước đến hỏi ngay :

- Hắc Long bang chủ bị Tang Tử Bất vây khốn trong địa đạo?

Hắc Long bang Trịnh Trọng Hồ nghe nói hơi ngần người kinh ngạc hỏi :

- Ở địa đạo nào?

Yên Sơn công chúa đáp :

- Trong địa đạo nơi vườn hoa phía sau Bích Trần trang Tạ Thanh Văn các người đều ở trong đó, có thể cho người thông báo ba phái Trương môn, Tạ gia, cùng nhau tấn công Bích Trần trang.

Trịnh Trọng Hồ nói :

- Đa tạ Công chúa, tại hạ sẽ cho người đi thông báo.

Yên Sơn công chúa mắt quét bốn bề hiển nhiên là tìm kiếm Tư Mã Ôn nhưng chẳng thấy bóng hình lão đầu. Người của Bích Trần trang đã ngăn cản ngoài địa đạo là để cản trở người của các phái tiến vào.

Một trường tranh đấu kịch liệt của song phương, hai bên đều có tử thương.

Trịnh Trọng Hồ nghe Hắc Long bang chủ đã rơi vào hang hùm của Bích Trần trang nên hét lớn :

- Dừng tay.

Người của Hắc Long bang vừa nghe tiếng đã lần lượt lui về. Người của Bích Trần trang lần lượt lui vào mật đạo.

Lục Văn Phi thấy trong mật cốc không thấy Tư Mã Ôn, ý nghĩ xoay chuyển đột nhiên nói :

- Lão nhất định đang ẩn thân ở Bích Trần trang, văn bối phải đi tìm lão.

Bạch Hồ Tử kéo tay chàng lại chậm rãi nói :

- Nhị gia cứ đi. Lão còn phải đi xem xét các nơi, chúng ta chắc chắn không thể đi chung.

Lục Văn Phi lớn tiếng đáp :

- Xin đại thúc tự tiện.

Chàng lưu lại Thái Hành không những chỉ vì báo phụ thù mà còn vì bảo tàng của cố chủ, nếu không có khả năng làm được những điều này thực là hổ thẹn với thân phụ dưới cửu tuyền cho nên trong lòng thập phần lo lắng khẩn trương. Đường đi vào Bích Trần trang chàng đã sớm biết, đi không lâu đã nhìn thấy khu rừng rồi thấy Hạ Long Tường các người đang đứng thành hàng nhóm ở ven rừng, còn Tư Mã Ôn đang đứng đối diện với bọn họ.

Lục Văn Phi dừng chân cao giọng gọi :

- Tư Mã Ôn đã lấy được bảo kíp, nhất thiết đừng để lão thoát...

Đoàn người của Hạ Long Tường đã phỉ biết bao tâm cơ lắm nỗi gian nan mới ra khỏi thạch thất, nào ngờ mới ra khỏi địa đạo lại gặp Tư Mã Ôn.

Mọi người không biết vì sao lão lại trở về trang viện, nên bọn họ trợn mắt nhìn lão, nộ khí bừng bừng, giờ lại nghe Lục Văn Phi nói vậy, đoàn người lập tức triển khai vây chặt lão vào giữa.

Tạ Thanh Văn cao giọng nói :

- Việc Tang Tử Bất vây khốn, bọn ta có thể không tính đến, nhưng mật kíp quyết không dung cho người độc chiếm, thừa dịp còn sớm mau đưa ra đây để tránh họa sát thân.

Tư Mã Ôn liếc nhìn Lục Văn Phi không công nhận cũng không phủ nhận đứng lạng im bất động.

Trương nhị tẩu phần nộ nói :

- Đối phó với hạng người bất tín nghĩa cũng không cần khách khí với lão.

Dứt lời lại khoát tay nói lớn :

- Mọi người hãy tiến lên.

Lão bà hoành ngang trượng đánh thẳng vào Tư Mã Ôn, Tư Mã Ôn cười ha hả nói :

- Kỳ hạn chết của các người đã đến, sao các người vẫn mù quáng chưa tỉnh?

Trương Nhị tẩu thân hình như điện xẹt, vừa nói xoay thân, người đã phóng vù tới. Tư Mã Ôn lạng người né tránh, song cước vừa chạm đất thân người đã vút lên không phi thân vào cánh rừng.

Tạ Thanh Văn hét to một tiếng, thân người cũng vút lên, tuốt kiếm vẽ ra một đạo ngân quang như ánh cầu vồng cuốn theo về phía Tư Mã Ôn. Chiêu này là “Trường Hồng Quán Nhật” tuyệt học bí truyền của Kim Lăng Tạ gia, lợi hại vô kể.

Tư Mã Ôn còn đang lơ lửng trên không mắt thấy muôn đạo kiếm ảnh lại thêm tiếng ầm ầm như sấm sét bên tai cuốn thẳng về phía mình, vội phất hai tay áo phát ra một luồng chưởng phong nghinh tiếp kiếm quang nhưng chỉ thấy ngân quang liên tiếp lấp loáng. Hai người vừa chạm nhau lập tức như sao băng rơi nhanh xuống trụ chân dưới đất.

Cùng lúc Trương Nam và Tạ Nhất Phi cũng nhất tề song song động thủ. Hai người một tả một hữu tấn công về phía Tư Mã Ôn.

Tư Mã Ôn tròn tròn đôi mắt “Hừ” lạnh một tiếng, tay tả phất lên ứng chiến thế “Long Đằng Hổ Phi” mà Trương Nam đã dùng toàn lực đánh tới, tay hữu khấn trương phát ra chống đỡ thế “Thiên Quân Vạn Mã” của Tạ Nhất Phi dùng Thiết Cốt phiến đánh tới.

Trương, Tạ hai người võ công chỉ kém Môn chủ một bậc, trong lúc khẩn cấp đã tận dụng hết sở học, Thiết Cốt phiến của Tạ Nhất Phi liên tiếp xếp vào xòe ra vừa điểm vừa đánh, tấn công tới tấp vào sườn bên trái của đối phương, chiêu thức hết sức hiểm độc.

Trương Nam hét lên một tiếng, tay tả bày ra một thế “Hoành Tảo Thiên Quân”, tay phải điểm thẳng vào đại huyệt Huyền cơ của Tư Mã Ôn.

Tư Mã Ôn vừa mới tiếp chiêu của Tạ Thanh Văn công lực đã hao hết hai phần chân khí, lúc này lại bị hai cao thủ tả hữu cùng tấn công không dám trực diện nghinh tiếp, nghiêng người để tránh hữu chưởng của Trương Nam, đồng thời vội lui hai bước để tránh thế “Hoành Tảo Thiên Quân” rồi hít mạnh một hơi chân khí quét một thức “Lưu Tinh Phi Tụ” vào trước ngực Tạ Nhất Phi.

Tạ Nhất Phi bước ngang một bước trầm khủy tay xuống, không thềm lui để tránh né, mà vẫn tiến lên dùng thế “Cửu Nhật Đông Thăng” quét về phía Kỳ Môn đại huyệt của Tư Mã Ôn.

Tư Mã Ôn thấy tình thế bất lợi vội nhún người lui ra sau năm thước. Có thể nói lão ứng biến tuyệt vời nhưng tay áo rộng vẫn bị thế “Cửu Nhật Đông Thăng” quét phải đứt mất móng măng đồng thời một hộp gấm được bao bởi một tấm lụa vàng cũng rơi xuống đất.

Tư Mã Ôn bị thất cơ, sắc mặt biến đổi lập tức khom người chụp lấy hộp gấm đó, nhưng đã muộn rồi. Lúc lão khom người, bên tai đã nghe tiếng thét :

- Dừng tay.

Một luồng ánh sáng chớp lờ mờ xuống đầu lão. Lão thân đơn thế cô dù có mạo hiểm đoạt lại được hộp gấm, hộp gấm có vào tay cũng khó thoát khỏi cuộc vây đánh của quần hùng, nên lúc này chỉ còn cách lui người trở lại.

Lục Văn Phi mắt thấy trường long tranh hổ đấu của quần hùng với Tư Mã Ôn, chàng yên lặng đứng một bên mà nhìn, vừa thấy hộp gấm xuất hiện biết đó là mật cấp của Tấn vương di lưu, nhiệt huyết cuộn trào, trương kiếm phi thân để, chân chạm đất không phải là để lượm lấy hộp gấm mà là triển khai kiếm thức xuất ra một chiêu “Bát Phương Phong Vũ”. Gần đây công lực của chàng tinh tiến, lại thêm được chân truyền của Kiếm Tổ, một chiêu “Bát Phương Phong Vũ” này uy mãnh tuyệt luân. Kiếm cùng người đã nhập thành một phóng thẳng đến khiến quần hùng bị kiếm quang lóa mắt bức bách lui trở lại.

Một chiêu của Lục Văn Phi áp lực nặng nề khiến quần hùng lui hết nhưng chàng vẫn không cúi lạy hộp gấm mà lập tức kiếm khí ngưng thần triển khai thể kiếm thủ.

Quần hùng ở hiện trường đều là võ lâm danh gia, mọi người nhìn thấy chiêu kiếm thủ này đều không biết đây là chiêu gì, chỉ cảm thấy rằng bất luận từ phía nào tấn công cũng đều gặp phải sự phản kích hiểm độc lợi hại. Cho nên trong nhất thời không ai dám mạo hiểm bước lên, ngay cả Trương Nhị tẩu tính tình nóng nảy cũng trầm mặc không lên tiếng.

Trong lúc cả hiện trường tĩnh lặng, không phải vì võ công của Lục Văn Phi khiến quần hùng khiếp đảm mà mọi người đều biết kẻ đầu tiên xuất thủ không chỉ gặp sự phản kích dữ dội của Lục Văn Phi mà còn mất cả cơ hội tiếp cận để dành lấy mật cấp, việc này chẳng ai lại muốn.

Trương Ngọc Phong vừa chạy đến, sau khi ném một nắm “Mai Vũ kim mang”, định ninh rằng hộp gấm sẽ vào tay Trương Nam, nào ngờ giữa chừng lại xuất hiện một Lục Văn Phi, trong lòng phần nộ hết lớn :

- Ta báo cho người biết, một mình người muốn độc chiếm thì không được đâu, nếu đồng ý cùng bốn Môn hợp tác thì sự tình sẽ có chút hy vọng.

Lục Văn Phi lúc này mới phát giác trong hiện trường có thêm Trương Ngọc Phong nên cao giọng nói :

- Tại hạ không cố ý đoạt lấy mật cấp, nhưng vì đây là di vật của Tấn vương phải giao trả lại cho hậu nhân của người.

Trương Ngọc Phong hỏi :

- Lúc này không có hậu nhân của người, người giao cho ai?

Lục Văn Phi ngăn người vội nói :

- Đương nhiên là giao cho Cốc lão tiên bối. Lão là người trông coi cổ lăng. Nếu như hậu nhân Tấn vương không đến tại hạ sẽ giao cho lão gìn giữ.

Trương Ngọc Phong nói :

- Người thật là cứng đầu. Tình thế trước mắt có ai để cho người đem đồ vật đi không?

Lục Văn Phi cũng biết tình thế hiểm ác, còn mình cô thế thật khó ứng phó nhưng trời sinh tính chàng quật cường nhất định không khuất phục, chàng cao giọng đáp :

- Tại hạ hành sự nghĩ sao làm vậy, dù cho thành bại được mất, chỉ còn cách tận nhân lực mới tri thiên mạng.

Trong lúc hai người đối đáp, Tạ Thanh Văn quát sát tình thế trong hiện trường một hồi, dựa vào thực lực mà nói, đương nhiên Trương, Tạ hai phái chiếm ưu thế nhưng muốn đơn độc chiếm lấy không ai có khả năng nắm chắc.

Tạ Thanh Văn ý niệm luân chuyển rồi dùng truyền âm nói với Trương Nam :

- Tôn ý Trương huynh thế nào?

Trương Nam biết Thanh Văn đang ước lượng ý kiến của mình chậm rãi nói :

- Hai phái chúng ta trước nay luôn đồng tâm hiệp lực.

Tạ Thanh Văn tiếp lời :

- Thời cơ gấp rút, chúng ta hãy mau...

Thanh âm chưa dứt, chợt nghe hàng loạt tiếng bước chân vang lên. Phó bang chủ Hắc Long bang Trịnh Trọng Hổ dẫn một nhóm cao thủ trong bang chạy như bay đến.

Trương Nam sắc mặt lập tức biến đổi, vội nói :

- Tình thế đã có biến đổi. Chậm lại đã, xem thái độ của Hắc Long bang thế nào.

Hắc Long bang chủ Hạ Long Tường yên lặng đứng bên cạnh này giờ, giờ nhìn thấy hậu thuẫn của mình đã đến nên từ từ cất bước đi lên chậm rãi nói :

- Lục thiếp hiệp có tự tin là vượt qua được lão hủ này không?

Lục Văn Phi nói :

- Căn cứ vào võ công bình nhật của tiền bối, tại hạ tin rằng mình sẽ vượt qua, nhưng mà...

Ngừng một chút, chàng lại nói tiếp :

- Chỉ vì vật này không phải là sở hữu của tại hạ...

Hạ Long Tường cắt đứt lời nói của chàng :

- Thiếp hiệp nghĩ lầm rồi. Ý của lão hủ là muốn hộ tống người đem vật này giao trả lại người Cổ Lăng.

Lục Văn Phi lưỡng lự hỏi :

- Lời này có thật chăng?

Hạ Long Tường ha hả cười nói :

- Lão hủ vốn là chủ một bang sao lại xảo ngôn lừa gạt một hậu sinh tiểu bối.

Trịnh Trọng Hổ thần sắc khẩn trương :

- Cáo bầm Bang chủ, theo tin tức từ phía trước núi đưa đến, bảo vật từ cổ lăng lấy ra đều thuộc cống phẩm, những võ sĩ môn hạ Châu Y môn đã cùng nhau đến phía sau núi.

Hạ Long Tường gạt đầu sải bước về phía Lục Văn Phi, Tạ Thanh Văn đột nhiên bước ngang hai bước chặn Hạ Long Tường lại nói :

- Khoan đã, Hạ huynh muốn cưỡng quyền đoạt lý mà hành sự thật coi bọn ta chẳng ra gì.

Hạ Long Tường sầm mặt xuống nói :

- Lão phu vốn không có ý tranh đoạt, vật này nên giao trả về cho hậu nhân Tấn vương, Tạ huynh vì sao lại ngăn cản?

Tạ Thanh Văn quét mắt bốn bề nói :

- Các vị nghĩ sao? Ý của Hạ huynh là muốn đảm bảo điển trao cho chủ cũ.

Hạ Long Tường lạnh mặt nói :

- Đương nhiên các vị trong lòng đều có tính toán riêng, nhưng Hạ mỗ ta quyết không vì tư lợi, hy vọng Tạ huynh sẽ không làm khó.

Tạ Thanh Văn chậm rãi nói :

- Đồng ý hộ tống mật cấp này là gì, xin hãy nói rõ?

Hạ Long Tường mỉm cười rồi hạ giọng nói :

- Đương nhiên là xuất phát từ tấm lòng tôn kính với Tấn vương.

Tạ Thanh Văn nhếch mép cười nói :

- Theo ta vị tất đã như vậy.

Hạ Long Tường cũng nhếch mép cười :

- Lão phu đã cạn lời, tin hay không là tùy huynh.

Tạ Thanh Văn lại nói :

- Tạ mỗ cũng không có ý độc chiếm, nhưng đã vào bảo sơn, lý ra mỗi người đều có quyền được hưởng một phần.

Hạ Long Tường lắc đầu, từng chữ nói :

- Không thể được.

Trương Nam gằn giọng nói :

- Xem ra Hạ huynh không có ý hợp tác chỉ còn cách dùng võ công phân định.

Rõ ràng ý của lão là cùng với Tạ gia đồng thời vây công Hạ Long Tường. Lão chậm rãi đi về phía Hạ Long Tường.

Hạ Long Tường vẫn không thay đổi sắc mặt, từ tốn nói :

- Trương Ngũ gia đã có ý chỉ giáo, lão phu dĩ nhiên là phải lãnh bồi.

Ngừng lời một chút rồi nói :

- Nhưng mà ngao sò tranh nhau ngư ông thu lợi. Hiện giờ hoàn cảnh của chúng ta khắp nơi đều gặp cực kỳ nguy hiểm.

Trương Nam cười ha hả nói :

- Hạ huynh đừng dùng những lời nói này mà dọa người. Trương mỗ ta chẳng thích thú với những câu này.

Tạ Thanh Văn âm thầm quan sát tình thế bốn bề thấy cao thủ của bốn Môn cùng Trương môn còn chưa đến, nếu động thủ khó nắm chắc phần thắng, lão muốn cố ý kéo dài thời gian nên ngăn cản Trương Nam :

- Lời của Hạ bang chủ hữu lý, chúng ta không nên làm mất hòa khí của đồng đạo võ lâm.

Lão nhìn Hạ Long Tường hỏi :

- Quả thật Hạ huynh định đưa hộp gấm trở vào nội lãng sao?

Hạ Long Tường nghiêm mặt nói :

- Lão phu một chút cũng không có ý dị nghị.

Tạ Thanh Văn nói :

- Nếu giữa đường Ngũ Độc bang cùng Bích Trần trang ra tay cướp đoạt thì quý Bang phải làm sao?

Hạ Long Tường nói :

- Đương nhiên tệ trang sẽ dùng toàn lực mà ứng phó.

Tạ Thanh Văn nói :

- Hừ. Không hổ danh là Bang chủ của Hắc Long bang.

Hạ Long Tường ôm quyền nói :

- Tạ huynh quá khen.

Tạ Thanh Văn lại nói :

- Dù cho chỉ có một mình Hạ bang chủ, nhưng theo Tạ mỗ thì muốn chạm đến Hắc Long bang cũng chẳng phải chuyện dễ.

Hạ Long Tường lại ôm quyền nói :

- Tạ huynh quá lời. Nghĩ đến Tạ gia của người cũng không thua gì, e rằng còn hơn mấy bậc.

Dứt lời, lão nhìn quanh tứ phía phát hiện ra thiết mắt một người, định thần nhìn kỹ hỏi :

- Tư Mã Ôn đâu?

Tạ Thanh Văn cũng giật mình nói :

- Tư Mã Ôn đi lần này thế tất định triển khai bao vây nơi đây.

Trầm tư một lát lại nói :

- Hiện ở Thái Hành này có hai thế lực, bất kỳ thế lực nào chúng ta đều không có khả năng đối kháng. Sớm muộn gì cũng bị người áp chế, chỉ bằng lúc này chúng ta cùng hợp lực lại đối phó.

Hạ Long Tường gật đầu nói :

- Lời của Tạ huynh thật hữu lý nhưng chỉ vì vừa rồi lão phu lên tiếng nói rõ, tuyệt đối không thể đem chuyện cùng hưởng mật cấp ra làm điều kiện.

Tạ Thanh Văn ngẩn người, tâm ý lão là muốn phân chia bí kíp nào ngờ Hạ Long Tường đã nhìn thấu tâm tư của lão.

Tạ Thanh Văn nói :

- Việc này Hạ bang chủ cũng không cần lo lắng hạ mỗ có một kế sách lưỡng toàn kỳ mỹ.

Hạ Long Tường nói :

- Xin nguyện nghe cao kiến.

Tạ Nhất Phi nói :

- Vật này vốn là sở hữu của Tấn vương, nếu hậu nhân Tấn vương đến đây đương nhiên phải giao trả cho họ, còn trước như hậu nhân Tấn vương chưa đến vật này tạm thời do chúng ta bảo quản.

Hạ Long Tường gật đầu đang định lên tiếng thì Lục Văn Phi cao giọng nói :

- Ngày nay, bất kỳ ai cũng đừng mơ tưởng lấy đi hộp gấm này.

Tạ Nhất Phi cười nham hiểm nói :

- Ngay cả tính mạng của người còn khó bảo toàn còn huống vọng giữ gìn hộp gấm thật là chẳng biết lượng sức.

Lục Văn Phi “Hừ” một tiếng không đáp, Trương Nam nói :

- Tạ huynh, theo tại hạ thấy sự việc không thể kéo dài chúng ta động thủ thôi.

Hạ Long Tường sầm mặt nói :

- Nhị vị bớt nóng, việc này không thể loạn động được.

Trương Nam cười ha hả nói :

- Ý của Hạ bang chủ là chờ người của Bích Trần trang đến đây phải không?

Hạ Long Tường xòe tay chỉ nói :

- Người của Châu Y môn đã đến rồi, nếu chư vị còn chưa tỉnh ngộ là chuốc lấy họa diệt vong.

Trương Nam các người nhìn theo tay chỉ của lão đương nhiên thấy đám người của Châu Y môn đang hùng dũng đi tới.

Hạ Long Tường biết không thể bàn định mưu kế với Trương, Tạ hai nhà nên trầm giọng nói với Trịnh Trọng Hổ :

- Cho người cấp tốc thông báo với Dịch Hiểu Thiên, còn huynh cùng Lục thiếu hiệp hợp lực đối địch.

Trịnh Trọng Hổ ứng tiếng “Vâng” rồi khiến người chạy đi thông báo, còn lão với chúng bang đồ dàn ngang thành hàng chữ nhất, lão đứng giữa nghiêm túc chờ địch.

Châu Y vô sĩ thân pháp thần tốc, chớp mắt đã đến trước mặt, chính là đám người do Điền Uy lĩnh xuất. Vừa tiếp cận, Điền Uy đã quét mắt nhìn chung quanh rồi chỉ Tạ Thanh Văn hỏi :

- Có thấy Tư Mã Ôn của Bích Trần trang không?

Tạ Thanh Văn ngheh mặt không thêm lý đến. Điền Uy phẫn nộ trầm giọng nói :

- Lời ta hỏi, lão có nghe không?

Tạ Thanh Văn thân là chủ một phái, sao chịu được những lời xác xược như vậy, nặng nề “Hừ” một tiếng đang định mở miệng, Tạ Nhất Phi chen lời nói :

- Hắn đã bị gã thiếu niên họ Lục kia đuổi đi rồi.

Lời nói chưa dứt, lão chỉ thẳng về phía Lục Văn Phi. Điền Uy hùng hồn bước lên phía trước, lỗ mũi hổi :

- Người cướp đồ vật của Tư Mã Ôn à?

Lục Văn Phi khom người lượm lấy hộp gấm, lạnh lùng hỏi :

- Đúng thì sao?

Điền Uy mắt nhìn thấy chàng lấy đi hộp gấm, hét to một tiếng, Loan đao vung ra chém bổ từ trên đầu xuống.

Lục Văn Phi bước chân thoăn thoắt tránh đi đao thế, kiếm trong tay xuất thế “Mai Khai Ngũ Độ” đâm thẳng vào kỳ môn đại huyết của đối phương.

Điền Uy vừa thấy thế xuất kiếm của chàng thì biết ngay võ công của gã thiếu niên này rất phi phàm, vội lùi ra sau mấy bước để tránh thế kiếm rồi giơ Loan đao khỏi đầu khoát lên một vòng, chân bước thật nhanh thành thế “Long Đằng Hồ Phi” nhắm thẳng vào đầu Lục Văn Phi bổ xuống.

Lục Văn Phi thu kiếm lại giữ ngang ngực bước lui một bước tránh thế đao của Điền Uy thuận tay quét kiếm ngang hông của Điền Uy.

Điền Uy vọt người lên không để tránh thế này, từ trên không trung, chuyển thế đao đâm thẳng vào ngực Văn Phi. Lục Văn Phi bước lui một bước vẫn dùng thế “Mai Khai Ngũ Độ” đâm thẳng vào năm đại huyết trước ngực của đối phương.

Điền Uy thấy thế công này không biết chống đỡ ra sao đành phải bậm môi giơ đao gạt ngang mũi kiếm, người bị chấn động đến nỗi thoái lui tám bước, máu huyết nhộn nhạo bất giác kinh hãi chấn động trong lòng.

Đám võ sĩ do Điền Uy lĩnh xuất thấy Điền Uy động thủ với Văn Phi, tất cả đều đồng loạt rút đao ra, bao vây chàng vào giữa.

Bọn người Hắc Long bang đang đứng trước mặt Lục Văn Phi, Trịnh Trọng Hổ thấy Văn Phi bị vây nói nhỏ với Hạ Long Tường :

- Thịnh Bang chủ cho chỉ thị.

Hạ Long Tường nhỏ giọng nói :

- Lục thiếu hiệp vị tất đã thất bại, chờ đến lúc thật nguy nan chúng ta ra tay tương trợ cũng còn kịp.

52. Chương 52: Mật Cấp Khó Lường

Trịnh Trọng Hổ gật đầu đưa mắt nhìn xem thì thấy Điền Uy cử Loan đao “Vù vù” phát gió, dùng toàn chiêu thức nguy dị tấn công, liên tiếp kích luôn mấy thức khiến Lục Văn Phi bị rơi vào trong một màn đao quang, bất giác lão nhíu đôi mày, lại thấy Lục Văn Phi vận kiếm như bay, chớp loáng từng đao kiếm quang tua tủa nghênh tiếp đao lực. Trong đấu trường không ngừng vang lên những tiếng keng keng của kim loại va chạm nhau, chỉ thấy hai bóng người chập chờn trong làn đao quang kiếm ảnh không thể phân biệt người nào. Trịnh Trọng Hổ không còn nhẫn nại, trường kiếm tuốt ra định xông lên tiếp ứng.

Bất ngờ, kiếm thức của Lục Văn Phi biến chuyển, thế kiếm từ từ chậm lại, vừa rồi kiếm quang của chàng liên tiếp phát ra từng luồng kim ngân lóe mắt vùng vẫy như bay chung quanh người mà giờ này tả một kiếm, hữu một kiếm chậm rãi, tạp loạn không ra chiêu thức, càng đánh càng chậm một cách dị thường, nhưng cũng thật quái lạ, đao thế của Điền Uy dừng mãnh như vậy lại bị kiếm pháp loạn động không ra chiêu này của Văn Phi khống chế.

Những người trong hiện trường đều là tay lão luyện giang hồ, võ thuật thâm hiểu, khi tỉ mỉ quan sát kiếm pháp mà Văn Phi sử dụng thì thấy đây là loại kiếm pháp thần kỳ, hiếm thấy trên giang hồ. Mỗi chiêu xuất ra thần ảo tuyệt luân.

Điền Uy hiện tại đã bị kiếm pháp này khống chế hoàn toàn. Loạn đao tuy vẫn còn dũng mãnh vô song nhưng đó chỉ là đi theo kiếm thế mà thôi. Tình hình này, quần hùng đều thấy rõ không ai là không kinh ngạc.

Trong lúc Lục Văn Phi đang chiếm thượng phong, đột nhiên có một giọng nói lãnh lút cất lên :

- Điền Uy, ngươi không phải là đối thủ của hần, mau lui ra.

Lúc này mọi người mới phát giác ra Yên Sơn công chúa đã đến tự lúc nào, đang quan sát trận chiến giữa hai người. Thân pháp của nàng thật đáng kinh ngạc.

Sau khi Yên Sơn công chúa gọi Điền Uy trở lại, đôi mắt bồ câu nhìn quét tứ phía, lãnh đạm nói :

- Đây là gia sự của bốn Môn, chư vị nghĩa hiệp bất tất lưu lại đây, xin tất cả lui về.

Hạ Long Tường, Tạ Thanh Văn là chủ một phái, công phu hàm dưỡng rất cao, tai nghe những lời này tuy tức tối nhưng không tiện phát tác.

Trương nhị tẩu giận dữ nói :

- Đừng nói ngươi không phải hậu nhân Tấn vương dù cho là phải cũng không được nói với lão thân như vậy.

Yên Sơn công chúa chậm rãi nói :

- Xem ra không cho các ngươi chịu một chút khổ nhục thì các ngươi không chịu đi.

Dứt lời lớn tiếng nói :

- Đuổi bọn này cho ta.

Nàng vừa dứt lời bốn phía đồng thanh đáp lời âm âm như sóng dậy. Bốn Hoàng y võ sĩ đáng người cao to, phi thân vào giữa hiện trường chính là Tứ đại hộ pháp vừa rồi xuất hiện tại cổ lãng.

Tạ Thanh Văn hơi chấn động, còn chưa mở miệng thì thấy Phương Thế Trần tay cầm tẩu thuốc phi thân đến, cao giọng nói :

- Lão phu phụng mệnh trực xuất những kẻ nhiều sự, hy vọng chư vị mau rời khỏi nơi đây tránh tổn thương hòa khí đôi bên.

Trương nhị tẩu nộ khí bùng bùng thét :

- Cái gì? Đây đâu phải đất đai của hoàng cung. Ngươi dựa vào cái gì mà đuổi bọn ta?

Phương Thế Trần lãnh đạm nói :

- Chuyện trên giang hồ thị phi khó mà phân rõ, nhưng có một đạo lý bất di bất dịch.

Trương nhị tẩu “Hừ” một tiếng nói :

- Bọn người như ngươi cũng nói đến đạo lý sao?

Phương Thế Trần cười ha ha cuồng ngông nói :

- Đạo lý mà lão phu luôn tuân thủ là mạnh được yếu thua bất chấp thủ đoạn.

Trương nhị tẩu giận dữ cười gằn nói :

- Ngươi có thủ đoạn gì cứ đem hết ra, hôm nay lão thân muốn xem bản lĩnh ngươi có được bao nhiêu.

Phương Thế Trần cười lạnh nhạt ra hiệu cho Tứ đại hộ pháp hoàng y đang đứng bên mình.

Đại hán có khẩu âm phương Nam chẳng nói chẳng rằng, bước lên một bước cử đao bổ xuống đầu Trương nhị tẩu.

Trương nhị tẩu tức giận nói :

- Ta muốn xem các người cuối cùng có bản lĩnh gì?

Nhị tẩu hoành ngang châu trượng quét mạnh ra, đao pháp mà Hoàng y võ sĩ sử dụng kỳ quái vô cùng. Vừa thấy đao quang loáng lên, châu trượng đã quét vào khoảng không. Một màn đao quang lạnh lẽo đã đến trước mặt. Một trượng quét vào khoảng không của Nhị tẩu đã bị mất đà, Nhị tẩu vội lui người về phía sau.

“Vù” một tiếng, chiêu thứ hai của võ sĩ mang theo hàn quang quét ngang lưng của Nhị tẩu.

Đối với đao pháp của Hoàng y võ sĩ, Trương Nam từ lâu đã e dè nay Trương nhị tẩu nóng nảy xuất chiêu, lão vô cùng lo lắng, muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa, chỉ ngậm vận công lực chuẩn bị tiếp ứng. Vừa thấy châu trượng của lão tẩu quét vào khoảng không, trước mặt đã gặp nguy hiểm lập tức tuốt kiếm hét to một tiếng hoành ngang thân kiếm đỡ thế bổ vào của Loan đao.

“Rắc” một tiếng, trường kiếm lập tức bị đoạn đứt gãy làm đôi, người cũng bị chấn động bay vọt lên không. Việc này xảy ra trong chớp mắt, người của Tạ môn cùng Hắc Long bang vẫn còn đang lạnh mắt bàng quang.

Trương môn ứng kích lâm chiến với cường địch không ngờ vừa mới giao thủ, tẩu thúc họ Trương đã lộ rõ thất bại, mọi người đều chấn động.

Hoàng y võ sĩ chỉ hai chiêu đã thu phục được hai tay cao thủ Trương môn nhưng không truy kích, thu đao về đứng yên bất động.

Ba Hoàng y võ sĩ còn lại cùng nghe theo tiếng hô của võ sĩ giọng phương Nam, mỗi người đều Loan đao trong tay chia nhau đứng theo phương vị.

Trong các phái, Hạ Long Tường ngầm tự cho mình là người lãnh đạo, lúc này lão không thể không lộ diện nên bước đến gần Yên Sơn công chúa nói :

- Cô nương hiện còn chưa tiếp nhận chương vị, lại có ý đồ đối địch với các phái võ lâm Trung Nguyên, đây thực là một hành động bất thông đạo lý. Hy vọng cô nương suy nghĩ kỹ càng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Việc này từ sớm bổn cung đã nghĩ qua, ta cảm thấy giao hữu với các người thật chẳng nghĩa lý, ích lợi gì.

Hạ Long Tường nhếch mép cười nói :

- Vị tất đã như vậy.

Yên Sơn công chúa mắt nhìn Lục Văn Phi rồi nói :

- Nếu các người tự lượng sức không có cách thu phục được Hộ pháp thuộc hạ của bổn cung thì tất cả phải lui ra ngoài một trăm thước, chờ đến khi bổn cung giải quyết xong sự việc trước mắt sẽ cùng các người bàn luận.

Hạ Long Tường nói :

- Cô nghĩ rằng bọn họ đồng ý sao.

Yên Sơn công chúa đáp :

- Không đồng ý cũng phải đồng ý.

Hạ Long Tường ngăn người nói :

- Theo lời nói như vậy là cô nương muốn dùng thủ đoạn mà cưỡng ép quần hùng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Không sai.

Tạ Thanh Văn phần hận chen lời :

- Cô nương đừng quá đắc ý, nay chết về tay ai lúc này còn chưa nhất định.

Yên Sơn công chúa ngửa mặt lên trời cười nhạt nói :

- Bọn ngươi cũng phải biết phân biệt lợi hại, bổn cung vì còn đức hiếu sinh mới không hạ lệnh Tứ đại hộ pháp lấy mạng, nếu không bọn ngươi đừng nghĩ đến chuyện sinh tồn.

Nàng ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Ta biết các ngươi nếu chết dưới Loan đao nhất định chết không nhắm mắt, bổn cung cho các ngươi một cơ hội nếu trong số các ngươi người nào tiếp được ba chiêu của bổn cung, ta chấp nhận cho người đó ở lại.

Tạ Thanh Văn “Hừ” một tiếng nói :

- Tiểu nữ ngông cuồng. Lời nói ngạo mạn như một lời nói đùa.

Yên Sơn công chúa nói :

- Nếu lão không phục cứ lên thử xem.

Trước tình thế này, Tạ Thanh Văn bất luận như thế nào cũng phải bước lên đối địch.

Yên Sơn công chúa cầm lấy Loan đao trên người của một nữ tỳ đang đứng phía sau, thông thả bước lên chậm rãi nói :

- Lão dùng binh khí hay quyền cước cũng được, miễn tiếp được ba chiêu của ta.

Tạ Thanh Văn không lên tiếng tuốt thanh trường kiếm, ngằm vận chân khí, bước chân vững chãi, bày khai thế công. Quần hùng đều biết hai người võ công cao cường, lưỡng hổ tương tranh tất có một hổ bị thương nên trong lòng mọi người đều khẩn trương.

Song phương đang chậm rãi bước lại gần nhau, Lục Văn Phi thình lình đi đến cao giọng nói :

- Yên Sơn công chúa, nàng bắt tất cuồng ngông tranh đấu, đồ vật ta có thể đưa cho nàng.

Yên Sơn công chúa nghe nói lòng thầm hoan hỷ nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, chậm rãi nói :

- Ngươi không sợ bản cung giả mạo sao?

Lục Văn Phi nói :

- Trừ phi người của Châu Y môn cũng là giả mạo nếu không họ nhất định không tha cho Công chúa.

Yên Sơn công chúa nói :

- Lời nói này quả không sai. Ngươi thật có ý giao trả?

Lục Văn Phi gạt đầu, xòe tay lấy hộp gấm từ trong người ra hai tay đưa qua nói :

- Các vật đều có chủ nếu cố cưỡng cầu tất sẽ gặp nạn.

Yên Sơn công chúa xòe tay tiếp lấy, đột nhiên một trận mưa bạc bắn về phía cổ tay nàng. Yên Sơn công chúa tai nghe có điều lạ, thu chưởng phát ra thế “Thiết Thụ Khai Hoa” quạt đám kim ngân kia bay thốc lên trên cao rồi rơi xuống đất.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xem từ chỗ đám mưa kim ngân bay đến chính là Trương Ngọc Phong, chàng giật dữ hỏi :

- Cô nương làm gì vậy?

Trương Ngọc Phong thất thanh la lớn :

- Huynh quả thật là đồ ngốc, đồ vật đã đến tay sao còn giao cho người khác?

Lục Văn Phi bất bình nói :

- Tại hạ tự có chủ trương, không cần cô nương phải phí tâm.

Trương Ngọc Phong cao giọng nói :

- Nàng ta rõ ràng là Công chúa giả, huynh giao đồ vật cho nàng ta thì đã trở thành kẻ đồng mưu.

Đồ vật đã sắp đến tay lại bị ám khí Mai Vũ kim mang của Trương Ngọc Phong ngăn trở, khiến Yên Sơn công chúa vô cùng phẫn nộ đồng thời lại nghĩ đến một chuyện khác càng khiến nàng không thể nhịn được, nhân không nói một tiếng nào bất ngờ phi thân lên bay về phía Trương Ngọc Phong.

Trịnh Trọng Hổ cách Trương Ngọc Phong không xa, vừa thấy Yên Sơn công chúa phi thân đến, biết nàng không có ý tốt nên hét lên :

- Trương cô nương đề phòng.

Nhưng thân pháp của Yên Sơn công chúa thần tốc như sấm sét, lời nói của Trịnh Trọng Hổ còn chưa dứt thì Trương Ngọc Phong đã cảm thấy cánh tay tê dại như chạm phải điện, thì ra tay nàng đã bị Yên Sơn nắm chặt.

Trương Nam cùng Trương nhị tẩu vội chạy lên tiếp cứu nhưng chỉ nghe một tiếng hét to vang lên, hai luồng đao quang lạnh lẽo chớp nhoáng bổ xuống trước mặt, bức hai người phải lui trở lại.

Sau khi Yên Sơn công chúa khống chế Ngọc Phong, chỉ nghe nàng lạnh lẽo nói :

- Các người yên tâm, bốn cung không muốn lấy mạng ả.

Mục quang nàng quét nhìn Trương nhị tẩu, thấy thúc tẩu họ Trương đã bị hai Hộ pháp ngăn cản bèn chuyển mục quang về phía Lục Văn Phi nói :

- Tiểu nữ này dám cả gan tập kích bốn cung, ta muốn hủy đi dung mạo của ả.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Công chúa hủy đi dung mạo của nàng thì Xuyên Tây Trương môn sẽ tìm Công chúa mà báo oán can gì đến ta?

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Người không đau lòng sao?

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Đây là ý gì?

Trầm tư một lát, chàng lại hỏi :

- Tại hạ nguyện đem hộp gấm giao trả Công chúa, nhưng việc làm của Công chúa đối với tại hạ, khiến tại hạ không thể tin tưởng.

Yên Sơn công chúa trong lòng khản trương, thấy việc dùng Ngọc Phong uy hiếp không đạt được ý nguyện như dự liệu, ý niệm biến chuyển lại sinh ra mưu độc khác nên từ từ nói :

- Thân phận bốn cung vốn có khác biệt đối với người khác, nếu người còn nghi ngờ có thể đem đồ vật mà giao lại cho Phương Thế Trần, như thế sẽ ổn thỏa hơn.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Hay lắm. Tại hạ rất hy vọng vật sẽ hoàn nguyên chủ, trút được trách nhiệm nặng nề.

Mất chàng nhìn Trương Ngọc Phong nói :

- Trương cô nương với Công chúa vô thù vô oán nên tha cho nàng.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Người yên tâm, bốn cung quyết không hại đến một sợi tóc của nàng.

Lục Văn Phi đưa cao hộp gấm lớn tiếng nói :

- Phương tổng quản mời qua đây.

Phương Thế Trần sải bước đến hỏi :

- Thiếu hiệp có điều chỉ chỉ giáo?

Lục Văn Phi đưa hộp gấm nói :

- Phương tổng quản thân là Tổng hộ pháp Châu Y môn, hy vọng người có thể đem đồ vật an toàn giao trả quý môn.

Phương Thế Trần xòe tay tiếp lấy. Văn Phi lại nói :

- Trời cao có đức hiếu sinh vạn nhất chỉ vì chuyện này mà tránh khỏi trường tranh đấu, rất mong lão tiên sinh cùng quý thuộc hạ tích chút âm đức.

Phương Thế Trần cười nói :

- Lão phu chẳng phải là kẻ hiếu sát, những việc đã làm thật là bất đắc dĩ.

Lục Văn Phi lại nói :

- Chiêu thức của Loan đao đủ để đối địch, còn “Kinh Hồn tam trăm” tuyệt đối không nên dùng.

Phương Thế Trần kinh ngạc hỏi :

- Thiếu hiệp cũng biết chiêu “Kinh Hồn tam trăm”?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Một chút thiên học không đáng một trận cười cho Phương tổng quản.

Phương Thế Trần lặng thinh không nói gì, trái tim trong lòng thập phần kinh sợ, không biết thiếu niên này là nhân vật gì.

Thanh âm đối thoại của họ rất lớn, Yên Sơn công chúa cũng nghe rất rõ ràng, đối với võ công của Lục Văn Phi, nàng hiểu rất rõ, những hiểu biết nông cạn mà chàng vừa nói chính là ám chỉ mấy chiêu mà nàng đã sở truyền. Nàng trầm tư một lúc rồi cảm thấy có điều bất ổn vì “Kinh Hồn tam trăm” này rất hiếm người hiểu biết, tất nhiên chàng phải học được từ nơi khác, đang định bước lên hỏi cho rõ thì Lục Văn Phi đã đi ra khỏi hiện trường.

Vì phải ứng phó cục thế trước mắt nên nàng không thể lưu tâm đến chuyện này mà lấy đại cục làm trọng, nên chú ý quan sát hành động của Phương Thế Trần.

Phương Thế Trần tiếp lấy hộp gấm cất vào trong người rồi quay qua nói với Yên Sơn công chúa :

- Đồ vật hiện thời do thuộc hạ bảo quản chờ xếp đặt bọn người này xong rồi hãy nói.

Yên Sơn công chúa buông tay thả cho Ngọc Phong rồi thông thả nói :

- Lão là Tổng hộ pháp có thể tùy tiện hành sự.

Phương Thế Trần đã đạt được mục đích, âm thầm vui mừng, trầm giọng dặn dò Điền Uy :

- Người vẫn lãnh nhiệm vụ bảo vệ Công chúa, bốn tọa cùng Tứ đại hộ pháp đưa mật cấp đi trước.

Lão không chờ Công chúa bằng lòng đã vội sải bước ra khỏi hiện trường. Tứ đại hoàng y hộ pháp bảo vệ hai bên sải bước ra ngoài cục trường.

Tạ Thanh Văn cảm thấy khẩn trương, sầm mặt nói với Hạ Long Tường :

- Hạ huynh, lẽ nào chúng ta chỉ đưa mắt nhìn họ tự tiện đưa mật cấp đi?

Hạ Long Tường trầm tư nói :

- Vật này do Tư Mã Ôn của Bích Trần trang lấy được, thật hay giả điều đó còn khó đoán định.

Ngừng lời một chút, lão lại nói :

- Chúng ta tạm thời xem tình hình ra sao, nếu Tang Tử Bất không hỏi đến, vật này nhất định là giả. Chúng ta chớ vội hồ đồ mà gây ra phiền nhiễu.

Tạ Thanh Văn có chút tỉnh ngộ, cảm ơn nói :

- Hạ huynh đoán việc như thần. Tà mỗ không sao sánh được một phần.

Hạ Long Tường mỉm cười nói :

- Tà huynh quá khen.

Rồi nghiêm mặt nói :

- Việc Thái Hành có liên quan đến vinh nhục của chúng ta, không thể không nghiêm cẩn.

Lão chỉ chiếc bóng sau lưng của Yên Sơn công chúa nói :

- Nữ lang này không cùng một đường với Phương Thế Trần, chỉ cần một phía khởi phát, sớm tối tất khởi lên một cuộc nội tranh, chúng ta hãy chờ xem.

* * * * *

Lại nói về Lục Văn Phi phóng bước rời khỏi hiện trường đi nhanh về phía trước đột nhiên bên đường xuất hiện một bóng người vẫy tay gọi :

- Thiếu hiệp, mời đến đây. Gia chủ lão có lời mời.

Lục Văn Phi đưa mắt nhìn xem đó chính là lão gù A Phúc trong cổ lẳng nên dừng chân lại hỏi :

- Tiền bối mời tại hạ có điều chi chỉ giáo?

Lão gù thông thả nói :

- Thiếu hiệp đừng hỏi nhiều, gặp gia chủ sẽ khác biết.

Lục Văn Phi có chút đắn đo nói :

- Đã là lời gọi của Cốc lão tiên sinh tại hạ cung kính bất như tùng mệnh.

Rồi chàng bước theo lão gù đi trên con đường quanh co khúc khuỷu, không quá một tuần trà đã đến trước một đám loạn thạch. A Phúc phi thân lên trên đám loạn thạch rồi cao giọng gọi :

- Thiếu hiệp cứ nhìn theo chân lão đi, cẩn thận bước theo lão.

Lúc này, Lục Văn Phi mới phát giác ra đám loạn thạch này tuy là do thiên nhiên tạo ra nhưng đã qua tay người tái tạo, sắp xếp thiên la địa võng.

Qua khỏi loạn thạch là đến rừng tùng, qua khỏi rừng tùng lại đến một nơi có vách đá thiên nhiên. A Phúc ngoảnh đầu lại nói :

- Thiếu hiệp xin theo lão hủ.

Lão phi thân lên lưng chừng vách đá, đưa tay đẩy một phiến đá nhỏ, lập tức lộ ra một cái động. Lục Văn Phi cũng vội phi thân theo lão tiến vào huyết động. A Phúc lại đưa tay ấn một viên đá lại lộ ra một cửa động, lão cùng chàng bước vào trong thạch thất.

Cốc Thiên Văn đang ngồi nghiêm trang trên thạch bàn, thấy chàng bước vào khoát tay nói :

- Thiếu hiệp tạm ngồi xuống, lão hủ có lời muốn hỏi. Lúc lệnh tôn lâm chung có dặn dò gì không?

Lục Văn Phi nén bi thương nói :

- Tiên phụ trọng thương mà quy tiên, chỉ kịp dặn dò đem mật đồ giao cho hậu nhân Tấn vương, những việc khác không kịp nói đến.

- Thiếu hiệp có biết cô nương tự xưng là Yên Sơn công chúa không?

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Thiếu nữ này lai lịch bất minh chỉ e rằng không phải là hậu nhân của Tấn vương.

Cốc Thiên Văn nói :

- Điều này lão hủ cũng rõ.

Dứt lời, lão trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp :

- Trừ thiếu hiệp ra còn có người khác giữ mật đồ phải không?

Lục Văn Phi đáp :

- Ngoài tại hạ còn có Tuyết Sơn Mang Tẩu và Bạch Hồ Tử đại thúc.

Cốc Thiên Văn trợn tròn hai mắt nói :

- Bạch Hồ Tử đại thúc mà thiếu hiệp gọi là chỉ người nào?

Thần thái của lão vô cùng ngạc nhiên, rồi khẩn trương hỏi tiếp :

- Lão danh tánh là gì?

Lục Văn Phi lắc lắc đầu nói :

- Tại hạ chỉ biết lão từ Vương Tôn đại ca nhưng tại hạ chẳng biết danh tánh của lão là gì.

Cốc Thiên Văn trầm tư một lát rồi hỏi :

- Vương Tôn đại ca, đó lại là người nào?

Lục Văn Phi trầm tưởng nhớ đến thần thái ôn nhu nho nhã của Vương Tôn nên buồn bã nói :

- Vị này là một thư sinh yếu nhược ước khoảng hai mươi, cử chỉ cao quý, phong thái nho nhã, lại có bốn thị nữ theo hầu hạ.

Ngừng một lát, chàng lại nói tiếp :

- Thực tế Bạch Hồ Tử đại thúc chỉ là người nô bộc coi cửa của Vương đại ca.

Cốc Thiên Văn lập tức đứng dậy hỏi :

- Gã có tham gia cuộc chiến đoạt bảo vật không?

Lục Văn Phi nói :

- Đại ca của tại hạ tính tình khoáng đạt, sao có thể đưa vai gánh vác những chuyện tư lợi.

Cốc Thiên Văn trầm tư hồi lâu chợt thở dài nhưng vẫn lặng yên không nói.

Lục Văn Phi cảm thấy kỳ lạ hỏi :

- Cốc lão tiên sinh vì cớ gì mà buồn bã như vậy?

Cốc Thiên Văn lại thở một hơi dài chậm rãi nói :

- Thực không dám giấu, lão ước định với Tấn vương năm đó, chỉ bảo hộ lăng này mười năm. Thoáng mắt mười năm đã trôi qua nhưng hiện tại lại không thể buông tay bỏ dỡ trách nhiệm. Lắc lắc đầu lại nói :

- Ai có ngờ rằng tình thế Thái Hành hôm nay, khiến lão không có cách nào trút bỏ gánh nặng.

Lục Văn Phi gật gật đầu nói :

- Tình thế Thái Hành hôm nay quả phức tạp...

Chàng chợt nghĩ đến một việc, vội vàng hỏi :

- Xin Cốc lão tiên sinh nhanh chóng đi xem lại mật cấp, e rằng đã bị người lấy đi rồi.

Cốc Thiên Văn mỉm cười :

- Đừng gấp, đừng gấp. Trong cổ lăng này, hộp gấm không dưới mười cái đều giống y nhau, cùng có bút tích của Tấn vương nhưng chúng chẳng có võ lâm bảo điển gì cả.

Lục Văn Phi hoài nghi hỏi :

- Nói như vậy mật cấp là giả sao?

Cốc Thiên Văn lắc lắc đầu nói :

- Thiếu hiệp thử nghĩ xem một người luyện võ công phải bắt đầu luyện tập từ nhỏ. Tấn vương đã có hậu nhận sao người không đem mật cấp mà phó thác cho người nuôi dưỡng hậu nhân mà lại đem chôn giấu nơi cổ lăng này.

Lục Văn Phi bán tín bán nghi lại hỏi :

- Nói vậy là không có mật cấp? Nhưng sao Tấn vương lại hạ lệnh cho Cốc lão tiên sinh trấn thủ nơi này?

Cốc Thiên Văn mỉm cười nói :

- Hỏi có lý lắm!

Lão nghiêm mặt nói :

- Tấn vương là người phi thường, người an bày hậu sự đương nhiên thập phần cẩn mật, kẻ thường nhân đâu thể dự liệu được.

Lục Văn Phi âm thầm gật đầu, trầm tư :

- Cốc lão tiên sinh nói rất có lý. Tài trí Tấn vương siêu đẳng hơn người không dễ dàng cho người tầm thường dự liệu.

Chàng thở dài nói tiếp :

- Còn may tại hạ còn chưa làm điều gì sai lầm, nếu không thật là hổ thẹn với cố chủ.

Cốc Thiên Văn cười ha hả nói :

- Thiếu hiệp tâm địa quang minh, đối với cố chủ trung thành cẩn cẩn, lão phu thập phần kính phục, dù có làm ra điều gì sai lầm ai cũng không thể trách được.

Lúc này, Lục Văn Phi vô cùng tin tưởng Cốc Thiên Văn chính là người đã nhận phó thác của Tấn vương, chàng chậm rãi lấy miếng kim bài từ trong người đưa cho Cốc Thiên Văn nói :

- Tiền bối có biết kim bài này có chỗ nào sử dụng?

Cốc Thiên Văn đưa tay tiếp lấy kim bài, lần dò xem xét tỉ mỉ.

- Kim bài này là giả.

Lục Văn Phi chấn động, cảm thấy dở khóc dở cười :

- Tiền bối không có lầm chứ?

Ngừng một lát rồi chàng nói tiếp :

- Kim bài này do tiên phụ di lưu sao lại giả được?

Cốc Thiên Văn nói :

- Thiếu hiệp mới ra giang hồ, sao rõ được sự hiểm ác của giang hồ... Không chừng kim bài này đã bị tráo rồi.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ vội nói :

- Đúng rồi. Chính Tuyết Sơn Mang Tẩu đã tráo đổi.

53. Chương 53: Mượn Dao Giết Người

Cốc Thiên Văn gật đầu nói :

- Vậy thì đúng rồi. Người này nổi tiếng là lão hồ ly, sao thiếu hiệp lại cùng lão kết giao bằng hữu?

Lục Văn Phi than thở :

- Chỉ trách tại hạ nhất thời hồ đồ, đi vào con đường của lão đã vạch sẵn. Lão tự xưng là bằng hữu của tiên phụ, hơn nữa lại biết ám hiệu trên kim bài, cho nên tại hạ mới mắc mưu của lão.

Cốc Thiên Vân nói :

- Được rồi không cần nói nữa. Còn may lão không biết huyền cơ bên trong, nếu không mới đúng là mắc mưu của lão.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Trong kim bài còn có huyền cơ sao?

Cốc Thiên Vân gật đầu nói :

- Kim bài tổng cộng có ba miếng phân cho ba vị giáo sư bảo quản. Ba người này hợp lại mới biết được ảo mật huyền cơ bên trong.

Lục Văn Phi có vẻ tỉnh ngộ :

- Tình thế trước mắt ngư long hỗn tạp khó phân. Tiền bối sẽ bố trí như thế nào?

Cốc Thiên Vân trầm tư hồi lâu “hừ” một tiếng nói :

- Đám người này tâm địa bất hảo không những chỉ dòm ngó bảo tàng, hơn nữa còn có ý đồ thôn tính địa vị của Châu Y môn.

Lão thở dài nói tiếp :

- Lại thêm có người truyền xuất tin tức bảo tàng xuất hiện ở Thái Hành thu hút người giang hồ từ bốn biển năm non đến đây khiến tình thế càng thêm phức tạp.

Lục Văn Phi nói :

- Theo tại hạ suy đoán, đám người giang hồ này đến đây trừ tham vọng chiếm đoạt bảo tàng cùng mật cấp ra tuyệt không hỏi đến những chuyện phức tạp bàng quang.

Cốc Thiên Vân cười nói :

- Thiếu hiệp biết một lại không biết hai, lão phu không kỳ vọng bọn người này chủ trì công đạo hơn nữa tin tức lần này lan truyền khắp nơi thì người mà Tấn vương phó thác năm đó cùng hậu nhân của người nhất định cũng phải nghe được ít nhiều tin tức.

Lão nghiêm mặt nói :

- Định kỳ do lão hủ ước hẹn đã qua rồi vẫn không thấy thể tử đến thực khiến lão lo lắng. Lão nghĩ đáng lẽ họ đã đến lâu rồi.

Lục Văn Phi nói :

- Điều này, tiền bối bất tất lo lắng, tại hạ nghĩ sớm tối họ cũng sẽ đến đây.

Cốc Thiên Vân lắc đầu buồn phiền nói :

- Trễ rồi! E rằng đã không còn kịp nữa.

Lục Văn Phi hỏi :

- Lẽ nào tình thế lại khẩn cấp đến như vậy sao?

Cốc Thiên Vân thở dài :

- Người tự xưng Yên Sơn công chúa quả thực lợi hại. Nàng ta khiến cho người của các phái đều biết rõ ràng quyền bí kíp đó nhất định ở trong cổ lăng hơn nữa họ cũng biết rằng giữ gìn cổ lăng này chỉ có lão phu và A Phúc hai người.

Lục Văn Phi hỏi :

- Cho là bọn họ cũng biết cả thì có thể làm gì?

Cốc Thiên Vân nói :

- Theo lão phu đoán định, không lâu nữa bọn họ sẽ tấn công cổ lãng.

Lão lãc đầu nói tiếp :

- Đến giờ lão hủ còn chưa nghĩ ra biện pháp chống ngăn.

Lục Văn Phi phần nộ :

- Tình thế như vậy chỉ còn biện pháp dùng toàn lực chống ngăn.

Cốc Thiên Vân ho nhẹ hai tiếng, chậm rãi nói :

- Lão phu cũng chỉ còn cách dùng toàn lực đối kháng nhưng liễu mạng lần này chính là đã lọt vào mưu kế của ma nữ kia.

Lục Văn Phi không hiểu hỏi :

- Tiền bối càng nói, tại hạ càng hồ đồ. Lẽ nào Yên Sơn công chúa lại muốn chúng ta cùng nàng động thủ?

Cốc Thiên Vân thở dài nói :

- Thế thì không phải. Người phát động công kích cổ lãng không phải là nàng ta mà là Bích Trần trang, Hắc Long bang, bọn người của Phương Thế Trần. Lúc đó, nàng ta bằng quang tọa thị, thừa cơ ngư ông đắc lợi.

Lục Văn Phi nói :

- Hắc Long bang và người của các phái không phải là người của nàng ta. Có điều này tại hạ còn nghi ngờ Châu Y môn có phải là người của nàng không?

Cốc Thiên Vân nói :

- Việc này không thể dùng hai ba tiếng nói mà có thể giải thích rõ ràng.

Lão nhìn Lục Văn Phi chăm chú nói :

- Nếu thiếu hiệp có lòng vì cổ chủ mà tận tâm tận lực thì mau đi mời lệnh sư đến đây.

Lục Văn Phi nhăn nhó nói :

- Việc này...

Cốc Thiên Vân nói :

- Nếu có chỗ nào không tiện, lão phi cũng không miễn cưỡng thiếu hiệp.

Lục Văn Phi vội nói :

- Không phải là không tiện mà là lão nhân gia không có ở Thái Hành.

Cốc Thiên Vân lập tức đứng dậy nói :

- Nếu đã như vậy việc này nhất thiết không cần nói nữa.

Lục Văn Phi đỏ mặt ấp úng :

- Tiền bối đừng hiểu lầm gia sư lão nhân gia.

Cốc Thiên Vân nói :

- Lão phu cả đời chưa từng cầu cạnh ai, dù nay đang gặp nguy nan, lão phu tự tin đủ sức ứng phó. Đi đi, đừng để lão phu nổi giận.

Lục Văn Phi đang định giải thích, Cốc Thiên Vân đã khoát tay lia lịa nói :

- A Phúc, tiễn khách!

A Phúc kéo Lục Văn Phi nói :

- Đi thôi, gia chủ đã nói tiền khách đừng tự chuốc lấy phiền hà.

Lục Văn Phi có miệng khó nói, đè nén nỗi uất ức, than thở bước ra ngoài. Bên tai còn nghe văng vẳng tiếng than của Cốc Thiên Vân :

- Xem ra trường tranh đoạt này khó tránh khỏi.

Lục Văn Phi lo lắng thấp giọng hỏi A Phúc :

- Tiền bối có biết Cốc lão tiên sinh kiếm gia sư vì việc gì không?

A Phúc mặc nhiên không đáp cứ thoăn thoắt đi đến cửa động mới lên tiếng :

- Cổ lăng này đã từng được Tiên vương dốc tâm bố trí, nếu có người mạo muội tiến vào nhất định sẽ chuốc lấy họa sát thân. Chủ nhân vì biết lệnh sư vang danh bốn cõi người giang hồ tín phục, ý muốn mời lệnh sư xuất hiện khuyên nhủ những người vào cổ lăng, nay lệnh sư không có ở Thái Hành thì không còn ai đủ khả năng để khuyên ngăn.

Lục Văn Phi đang định hỏi tiếp, A Phúc đã mở cửa động thôi thúc nói :

- Đi mau đi. Lão hủ không có nhiều thời gian nói chuyện cùng thiếu hiệp!

Lời nói vừa dứt, mấy tiếng ầm ầm vang lên động môn đã đóng chặt, Lục Văn Phi lòng thấy khẩn trương, chàng cảm thấy Hạ Long Tường vì lòng tham lam muốn đến Thái Hành đoạt bảo. Môn phái của Hạ Long Tường trên giang hồ được trọng vọng xem như nhất tôn bang phái, nếu nay bọn họ ngang nhiên tấn công vào cổ lăng sẽ phát sinh thương vong không ít thật là tổn thất cho võ lâm nên chàng vừa rời khỏi động thì tức tốc phi thân về phía cổ lăng, không lâu xa xa đã nhìn thấy trước cổ lăng bóng người chập chờn xôn xao, chàng biết đã có người tấn công cổ lăng, chàng càng gấp rút gia tăng công lực phi thân như điện xẹt về phía trước. Đến cổ lăng thì thấy Phương Thế Trần đang lĩnh xuất bọn Châu Y võ sĩ thuộc hạ của lão cùng Tứ đại hoàng y hộ pháp tấn công vào cổ lăng.

Yên Sơn công chúa an nhàn ngồi trên một phiến đá, thấy chàng đi đến vẫy vẫy tay đến.

- Lục Văn Phi đến đây, bổn cung có lời muốn hỏi!

Lục Văn Phi phi thân đến trước mặt nàng :

- Cô nương có điều gì xin nói mau, tại hạ hiện có việc khẩn yếu.

Yên Sơn công chúa yên lặng một lát rồi mới mỉm cười :

- Người có việc gì khẩn yếu?

Lục Văn Phi chỉ Phương Thế Trần nói :

- Tại hạ gọi bọn họ mau đình chỉ việc tấn công cổ lăng.

Yên Sơn công chúa “hừ” lạnh một tiếng nói :

- Lão Cốc tặc quá đáng, hắn đã dùng mật cấp gia mà lừa gạt bổn cung, ta muốn nhịn mà không nhịn được.

Lục Văn Phi ngửa mặt lên trời cười lớn nói :

- Cô nương tự vấn đủ tài năng để thu được thắng lợi không?

Yên Sơn không lộ chút tình cảm nói :

- Đêm nay, lão tặc đó đã khơi dậy nỗi căm hận trong lòng mọi người khiến các phái đồng tâm hiệp lực cùng nhau đối phó với cổ lăng.

Nàng nhìn Lục Văn Phi một hồi, rồi tiếp :

- Hiện Hắc Long bang, Kim Lăng Tạ gia, Xuyên Tây Trương môn, từ mật cốc tiến công. Bích Trần trang từ hậu lăng tiến vào, Châu Y môn từ chính diện đánh tới. Lão tặc Cốc Thiên Vân dù có ba đầu sáu tay cũng không chạy khỏi chết.

Lục Văn Phi cười nhạt :

- Theo tại hạ thấy, người chết không phải là Cốc Thiên Vân.

Yên Sơn công chúa nét mặt thoáng trắng bệch, thông mắt lấy lại thái độ, bình thường nói :

- Dù cho bên nào đắc thắng đều vô can với người. Theo ta, người đừng xen vào là tốt nhất.

Lục Văn Phi ngoảnh đầu lại xem thấy đoàn người Phương Thế Trần đã mở được thạch môn của cổ lăng tiến vào đến “Ngự Quan hành”. Chàng khấn trương cao giọng gọi :

- Các người mau lui ra, ai vào tất chết.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng nói :

- Người thật đúng là người xem bình thư mà rơi lệ, khổ cái khổ của người, thật đáng tức cười.

Lục Văn Phi tức giận nói :

- Ngày nay, tại hạ mới biết lòng dạ cô nương ác độc như vậy.

Dứt lời chàng phóng người lên trước.

Một bóng người loáng lên. Yên Sơn đã chặn đường của chàng, giọng lạnh như băng nói :

- Người đi đâu?

Lục Văn Phi nói :

- Đương nhiên là đi thông trí cho Hạ bang chủ, kéo bọn họ bị lầm mưu.

Yên Sơn công chúa cười hắc hắc nói :

- Đã trễ rồi, ngày mai hãy đến đây thu lấy xác của bọn chúng.

Lục Văn Phi nộ khí bùng bùng, cao giọng hét :

- Chỉ cần Lục mỗ này còn có ba phần hơi thở cùng không để người toại nguyện ác tâm.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Bồn cung vốn không có ý giết người, chỉ hận là người tự tìm tử lộ.

Lời chưa dứt, tay áo phất lên lộ mấy ngón tay ngọc điểm thẳng vào hai huyệt Kỳ Môn và Nhi Căn của chàng. Lục Văn Phi trầm giọng hét lớn :

- Vị tất đã như vậy.

Chàng uốn người tay tả phong tỏa phía ngoài, tay hữu xò ra gạt phắt ngọc chỉ của Yên Sơn.

Yên Sơn công chúa một chỉ không trúng đích lại không phát chiêu tiếp, nhẹ nhàng bay lên, trở về trên phiến đá nàng vừa ngồi đưa tay ra hiệu.

Lục Văn Phi thấy nàng không đánh mà lui thì lấy làm lạ. Chợt thấy bốn bề kiếm quang lấp lánh, thì ra bốn nữ tỳ đã phân bốn góc mà đánh tới. Chàng biết dụng ý của đối phương là vây khốn mình, lập tức tuốt kiếm khỏi vỏ phong tỏa quang người rồi xuất chiêu “Mai Khai Ngũ Độ”. Bốn nữ tỳ vốn được cao nhân chỉ điểm, kỹ thuật hợp kích ưu việt nhưng họ thấy kiếm quang của chàng như sóng cuộn gió gào chống trả tứ phía nên bọn họ cùng lúc huy động trường kiếm phát ra từng hàng kiếm hoa tua tủa vây chặt Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi không nén được giận, trường kiếm trong tay gia tăng thêm mấy phần công lực triển khai tuyệt học sư môn mà xung đột trong làn kiếm quang.

Trong lúc chàng tả xung hữu đột, tự nghĩ rằng bốn nữ tỳ này dù kiếm thuật tinh thông cũng khó chống lại, kiếm thế mang chín thành chân lực của mình, nào ngờ kiếm thức của bốn nữ tỳ phối hợp chặt chẽ. Bốn trường kiếm nhất tề loang loáng như chỉ một người đánh ra, chàng vừa tránh được hai trường kiếm trước mặt thì hai trường kiếm phía sau đã bổ đến bên người. Chàng tiến lùi khẩn cấp hàm răng nghiến chặt, gập rút như cuồng phong bão vũ, hai điện kinh lôi.

Lục Văn Phi liên tiếp đánh ra hơn mười chiêu không chỉ không xông ra được vòng vây mà còn bị tấn công đến tay chân lúng túng. Chàng nghĩ ngay cả bốn tỷ nữ mình không thu phục sao còn làm được những chuyện trọng đại. Trong lúc vội vàng, kiếm thức biến đổi, chàng sử dụng mấy chiêu tà môn kiếm pháp mà Bạch Hồ Tử sơ truyền. Lần biến hóa kiếm thức này càng khiến kiếm chiêu của bốn nữ tỷ vùng vây mạnh mẽ hơn.

Yên Sơn công chúa cười khanh khách châm chọc :

- Người quả thật là múa rìu qua mắt thợ tự chuốc lấy khổ nạn.

Lời nói vừa dứt thì bỗng một đạo kim quang từ phái một mỏm núi cao hơn mười trượng xẹt xuống mặt đất “Tang” một tiếng, vật này rơi trước mặt Công chúa chứ không vướng trên đá của nàng ngồi.

Yên Sơn công chúa giật mình, thì ra đó là một cái lông vũ màu xanh, dài không quá một tấc, nàng bất giác biến sắc mặt.

Một cái lông vũ nhỏ nhắn, nhẹ như vậy lại từ trên đỉnh núi cao ném xuống lại không vướng vào phiến đá nào đủ thấy người này công lực thâm sâu không sao kể xiết. Yên Sơn công chúa trầm tư một lát, biết người này chỉ muốn thị uy, thế nên cất giọng gọi :

- Dừng tay!

Bốn nữ tỷ vừa nghe vội cùng nhau thu kiếm lui ra mấy bước, tất cả đều nhìn về phía Yên Sơn công chúa.

Lục Văn Phi lấy lạ lùng, chàng không biết vì sao Yên Sơn công chúa lại ra lệnh ngừng chiến, đương nhiên chàng không biết việc xuất hiện của chiếc lông vũ màu xanh. Yên Sơn công chúa chậm rãi nói :

- Lục Văn Phi, người đi đi. Bỏ cung không có ý làm khó người.

Lục Văn Phi “hừ” một tiếng nói :

- Tại hạ không nhận thịnh tình này, hẹn một ngày khác cùng phân cao hạ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Việc sau này về sau hãy nói. Người đi đi!

Lục Văn Phi có việc khẩn yếu nên tra kiếm vào vỏ, cấp tốc chạy đi.

Yên Sơn công chúa thở dài, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi rồi ngoảnh mặt nói với nữ tỷ đứng phía sau :

- Người mau đi bảo Phương Thế Trần trở ra, nếu không sẽ không còn kịp nữa!

Xuân Mai mặt lộ vẻ nghi hoặc muốn nói lại thôi. Nàng thật chẳng biết chủ nhân đang tính cái gì, một lát muốn mượn đao giết người, một lát lại có vẻ thương hại bọn này. Tuy là nghi hoặc không hiểu nhưng vẫn vâng lời hành động. Lúc nàng vừa chạy đến cách lăng hai mươi bước thấy lăng môn đã mở, hai người một trước một sau từ trong bước ra. Đi trước là Phương Thế Trần, đi sau là đại hán râu rậm Điền Uy, trên lưng còn cõng thêm một người.

Yên Sơn công chúa thở dài lẩm bẩm :

- Quả nhiên không ra khỏi dự liệu.

Phương Thế Trần cùng Điền Uy bước chân thoăn thoắt, chớp mắt đã đến trước mặt Yên Sơn, khom người nói :

- Thuộc hạ vô năng, những người tùy tùng đều bị thất hãm trong nội lăng.

Yên Sơn công chúa chỉ Điền Uy hỏi :

- Người trên lưng của người là ai?

Điền Uy nói :

- Người này mà Vương Mãnh, một trong Tứ đại hộ pháp.

Yên Sơn công chúa gật đầu hỏi :

- Bị thương thế nào? Thương thế trầm trọng không?

Phương Thế Trần nói :

- Gã bị cơ quan cổ lẳng chấn thương nội phủ.

Lão liếc nhìn Vương Mạnh rồi nói tiếp :

- E rằng trong thời gian ngắn khó trị lành nội thương.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Lão thân là Tổng hộ pháp, thuộc hạ đều bị thất hãm, còn lão an nhiên vô sự điều này giải thích ra sao?

Phương Thế Trần đáp ứng :

- Điều này....

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Không cần nói điều này, điều kia, bổn cung hạn định cho lão đêm nay bắt giết cho được Cốc Thiên Vân lấy công chuộc tội.

Phương Thế Trần nhăn nhó nói :

- Cáo bả Công chúa, bắt giết Cốc Thiên Vân thuộc hạ dựa vào toàn lực có thể thực hiện được nhưng lão giờ đây ở trong cổ lẳng, chúng ta lại không có cách tiến vào nên đành bó tay.

Yên Sơn công chúa nghiêm khắc nói :

- Bổn cung đã lệnh xuất, lão phải theo đó mà hành sự!

Phương Thế Trần cảm thấy một luồng nộ khí xông lên sầm mặt đáp :

- Công chúa, người phải tự hiểu, đừng nói lai lịch thân phận của người còn chưa minh bạch dù là chân mạng Công chúa cũng phải chờ đến sau khi tiếp chưởng đại vị mới có quyền phát lệnh, nên lệnh vừa rồi lão không thể tiếp nhận.

Yên Sơn công chúa nghiến nghi, cười nhạt nói :

- Lão có biết vì sao bổn cung còn chưa tiếp chưởng đại vị không?

Nàng ngừng một chút, chăm chú nhìn Phương Thế Trần rồi tiếp :

- Theo bổn cung biết, trong bốn Môn chưa hề có danh hiệu Tổng hộ pháp.

Phương Thế Trần lạnh người, sắc mặt biến đổi.

Yên Sơn công chúa thấy Phương Thế Trần nhăn nhó nên nghiêm sắc mặt nói :

- Bổn cung theo di huấn của Tiên vương khoan dung đãi người. Lúc này nếu lão quả có lòng trung thành vì bổn cung hành sự, những việc khác không truy cứu đến.

Phương Thế Trần lòng hoang mang bất định, hồi lâu không lên tiếng. Yên Sơn công chúa lại nói :

- Cổ lẳng đã được Tiên vương dày công bố trí, lão Cốc tắc phát động cơ quan, kẻ tiến vào khó thoát khỏi nguy nan.

Ngừng một lát, nàng lại nói :

- Như vậy cũng được. Sau khi bọn Hạ Long Tường, Tạ Thanh Văn bị trừ khử đi cũng bớt đi cho chúng ta một phần lo lắng. Nếu quả lão có thành tâm vì bổn cung mà hành sự, ta đã có biện pháp tìm được Cốc lão tắc.

Phương Thế Trần trầm tư một hồi rồi nói :

- Thuộc hạ quyết không hai lòng.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Bỏ cung tin lão lần này. Việc không thể chậm trễ, tất cả theo ta.

Nàng dứt lời liền đứng dậy đi trước mà lĩnh xuất bọn họ.

Lúc này Lục Văn Phi sau khi rời khỏi cổ lãng vội chạy nhanh về phía mật cốc. Chàng hy vọng bọn Hạ Long Tường chưa kịp tiến vào mật đạo trước khi chàng đến nơi để kịp thời ngăn chặn nên trên đường vội vã phi thân nhưng khi chàng đến được bên ngoài mật cốc đã trễ một bước. Trong cốc chỉ còn lại một mình Hạ Long Tường đứng đó, chàng phi thân vội đến nói :

- Hạ bang chủ, huynh đệ của quý Bang phải chăng đều đã tiến vào cổ lãng?

Hạ Long Tường gật gật đầu than thở :

- Cả đời chưa từng sai lầm, nào ngờ nay lại trúng phải kế mượn dao giết người của ma nữ.

Lục Văn Phi kinh ngạc hỏi :

- Bang chủ đã sớm biết đây là âm mưu của nàng ta, cố gì lại muốn đi vào?

Hạ Long Tường lại than thở :

- Cũng là vì lão hủ nhất thời không quan sát tình huống nay xảy ra sự thất cơ như vậy, hối cũng chẳng kịp.

Lục Văn Phi suy nghĩ một lát, rồi nói :

- Chúng ta đi tìm Cốc lão, thỉnh cầu lão phóng thích họ.

Hạ Long Tường nói :

- Với năng lực của lão phu, thực chẳng có cách nào vào lãng. Biện pháp này theo lão không thể thực hiện.

Lục Văn Phi lại nói :

- Chúng ta thử xem. Bang chủ xin theo tại hạ.

Hạ Long Tường nói :

- Người này hành sự nghiêm túc, e rằng không được.

Lục Văn Phi nói :

- Không lo. Chúng ta chỉ cần tận lực tận tâm làm điều nhân đức.

Lục Văn Phi dựa vào con đường mà chàng nhớ A Phúc dẫn đi, cứ theo đó mà tiến bước. Xa xa đã thấy đám loạn thạch. Đột nhiên chàng thất thanh la lớn :

- Không xong, sao bọn chúng cũng biết mật động này?

Hạ Long Tường ngược mắt nhìn xem thì thấy Tang Tử Bất đang thỉnh lĩnh xuất đám Huyền y võ sĩ tấn công về phía chủ tổ Cốc Thiên Vân. Chúng lại dùng toàn Loan đao là sở trường của Châu Y môn, lão kinh hãi hỏi :

- Bích Trần trang sao lại là Châu Y môn?

Hai người đã nhìn thấy xảy ra chuyện vội tăng công lực vào cước bộ phi thân về phía hiện trường.

Lục Văn Phi thiên tính nghĩa hiệp, thấy chủ tổ Cốc Thiên Vân bị vây khốn, trong lòng nổi lên tâm trạng tương đồng xem bọn Tang Tử Bất như kẻ đại địch, chàng hét to một tiếng trường kiếm lăm lăm trong tay, nhảy bổ vào trong đao trận. Tang Tử Bất đang dương dương tự đắc, chợt thấy Lục Văn Phi từ trong đao trận đánh ra, lão không nhịn được cười lớn nói :

- Tang mỗ chưa từng thấy qua thế gian này lại có người không biết tự lượng sức mình như vậy.

Lục Văn Phi tả xung hữu đột nhưng bị đao quang loang loáng chói mắt vây chặt. Lục Văn Phi hận bọn này không có chút lương tâm hét to một tiếng triển khai chiêu “Mai Hoa Ngũ Phúc”.

Trong lúc Lục Văn Phi vùng vẫy trong đao trận, bỗng xuất hiện một đoàn người, đi đầu là Yên Sơn công chúa.

Tang Tử Bật thấy bọn họ đến, lão cười nhạt với Yên Sơn công chúa nói :

- Cô nương, kể mượn đao giết người thật không tệ.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Lão đừng có được chút tiện nghi mà giả giọng cao ngạo, tình thế trước mắt hươu chết vì tay ai còn chưa đoán định được.

Tang Tử Bật mục quang hướng về Hạ Long Tường nói :

- Người các phái ở Trung Nguyên đều bị nàng gạt mà tiến vào cổ lãng, bọn họ có thể tha cho cô nương sao?

Yên Sơn công chúa giận dữ nói :

- Bỏn cung lừa gạt họ chuyện gì? Người của bốn Môn không phải cũng đều thất hãm nơi cổ lãng sao?

Tang Tử Bật mỉm cười nói :

- Đó không phải là thuộc hạ chân chính của cô nương!

Yên Sơn công chúa nhòm người chấn động nói :

- Lão nói bậy gì vậy!

54. Chương 54: Hồi 54

Đang lúc Hạ Long Tường trầm ngâm, khổ tâm suy tính chẳng biết làm cách nào cứu được huynh đệ nội bang, bên tai chợt nghe một thanh âm vang lên nói :

- Lão ca, đã lâu không gặp!

Hạ Long Tường ngẩng đầu nhìn xem, thì ra đó là Trương Tú Vũ, Môn chủ của Xuyên Tây Trương môn, vội vàng vòng tay nói :

- Trương huynh, đến Thái Hành từ lúc nào?

Trương Tú Vũ nói :

- Vừa đến không lâu. Nghe nói lão ngũ ở tệt Môn công cùng người của Kim Lăng Tạ gia đều thất hãm ở cổ lãng.

Hạ Long Tường nói :

- Tại hạ chính vì việc này mà lo lắng.

Trương Tú Vũ “Hừ” một tiếng nói :

- Chúng ta chỉ còn cách hợp lực thu phục ma nữ, không lo gì không thả người.

Hạ Long Tường khoát tay nói :

- Trương huynh dần cơn nóng giận, việc này gấp không được.

Yên Sơn công chúa nhìn Trương Tú Vũ nói :

- Bọn người đều vì bảo tàng mà đến đây, hiện bảo tàng còn chưa lấy được, lại có nhiều huynh đệ bị thất hãm. Đây thật là một việc ngoài ý liệu.

Mắt nhìn quét bốn phía, không thấy ai lên tiếng nàng lại nói tiếp :

- Chắc chư vị đã biết hiện nay có một vị Bích Vân công chúa đến đây, chư vị hãy bình tâm suy nghĩ được mất lợi hại của sự việc này.

Đinh Long cao giọng nói :

- Nữ lang này là Công chúa giả mạo. Chư vị nhất thiết đừng rơi vào cạm bẫy của nàng ta.

Đinh Long còn định nói thêm mấy câu thì Quỳnh Châu nhè nhẹ kéo tay lão lại :

- Sư phụ, việc chúng ta cần làm trước tiên là trợ lực cho Cốc lão tiến bồi mới phải.

Lời nói của nàng nghe rất rõ ràng, ngoài mặt mượn tiếng trợ lực cho Cốc Thiên Vân, kỳ thực là tiếp cứu Lục Văn Phi.

Đinh Long đưa mắt nhìn xem, quả thấy chủ tớ Cốc Thiên Vân đang bị vây giữa đao trận, nhưng nguy hiểm hơn cả là Lục Văn Phi, trong lòng lão có hơi lưỡng lự, đối với loại Loan đao này, lão không có cách hóa giải.

Quỳnh Châu thấy sư phụ bất động thanh sắc, không nhận được khẩn trương nói :

- Sư phụ, họ đã bị khốn rồi phải làm sao đây?

Đinh Long chậm rãi đặt tay lên đốc kiếm, mắt nhìn đao trận, không đáp lời của nàng.

Trong lúc Quỳnh Châu khẩn trương, Lục Văn Phi hét to một tiếng, song thủ nắm chặt đốc kiếm vươn cao quét mạnh về đám Huyền y võ sĩ. Chiêu thức này quái dị không tả, không biết nó là đao thức hay kiếm pháp. Chỉ thấy kiếm quang loang loang khắp nơi bổ thẳng vào đám Huyền y võ sĩ, lập tức một tên bị xả từ vai dọc xuống thân người. Tên này không kịp kêu một tiếng nhào xuống đất chết tốt.

Lục Văn Phi lại hét to một tiếng cử kiếm lên quét thành sáu đạo hào quang rồi chàng thu kiếm tra vào vỏ đứng yên bất động.

Tức khắc sáu tên Huyền y võ sĩ đang vây chặt chàng liên tiếp bị xả hai nhào ra chết tốt. Yên Sơn công chúa nhìn thấy chiêu này hết lớn :

- Đó là Kinh Hồn tam thức....

Tang Tử Bật chấn động trong lòng, vội vàng xòe tay hết lớn :

- Lui ra.

Bọn Huyền y võ sĩ còn sống sót vừa nghe đã lập tức lui ra như trút bỏ gánh nặng. Tất cả đều táng đờm kinh tâm vì đao pháp này.

Lục Văn Phi lúc này mới thở ra một hơi dài. Đám Huyền y võ sĩ bao vây Cốc Thiên Vân cũng lần lượt lui về.

Lục Văn Phi đèn gần Cốc Thiên Vân nói :

- Tại hạ có một thỉnh cầu, hy vọng tiền bối hải hà.

Cốc Thiên Vân hỏi :

- Việc gì?

Lục Văn Phi nói :

- Kính thỉnh tiền bối phóng thích người võ lâm đã thất hãm nơi cổ lăng.

Cốc Thiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Lê nào thiếu hiệp không biết, lão phu cũng đã rơi vào bẫy rập của người.

Lục Văn Phi lo lắng nói :

- Bẫy rập gì?

Cốc Thiên Vân mắt quét tinh quang phần nộ nói :

- Có người phóng sương độc ở nội lăng, ngay cả lão phu cũng không ở được trong đó. Vậy còn có thể lo cho người khác được không?

Lục Văn Phi tỉnh ngộ “Hừ” một tiếng nói :

- Nhất định là Yên Sơn công chúa đã làm, ta phải đi tìm ả.

Lời nói vừa chưa dứt, người đã phóng lên, còn chưa thi triển kình công thì từ xa đã nghe văng vẳng tiếng cười của Yên Sơn công chúa :

- Bách Thảo Ông cùng Ngũ Độc Bà bao năm ẩn núp trong cổ lừng. Đây chỉ là một chút thành tựu nhỏ nhỏ của họ.

Lục Văn Phi giận dữ xông về phía Yên Sơn công chúa.

Trong lúc chàng chưa đến gần Yên Sơn công chúa, một màn kiếm quang loang loáng lóe lên, bốn thanh trường kiếm đã bổ nhào về phía mình.

Lục Văn Phi rút nhanh trường kiếm triển khai thức “Vi Như Tần Sơn” ngăn cản trường kiếm của bốn nữ tỳ.

“Keng, keng, keng” tiếng kiếm chạm nhau đinh tai nhức óc. Lục Văn Phi lui ra sau một bước, song thủ nắm chặt đốc kiếm chậm rãi nói :

- Chư vị nếu không lui ra, đừng oán Lục mỗ kiếm hạ vô tình.

Yên Sơn công chúa cười nhạt nói :

- Đừng cho rằng “Kinh Hồn tam thức” là vô địch thiên hạ. Thực tế cũng chỉ là một loại công phu tầm thường.

Lục Văn Phi ngẩn người chợt nói lên :

- Tại hạ không dùng “Kinh Hồn tam thức” vẫn có thể đắc thắng.

Yên Sơn công chúa khoát tay gọi bốn nữ tỳ lui lại, chậm rãi bước đến nói :

- Ta muốn hỏi người, bốn cung có điều gì đặc tội với người?

Lục Văn Phi giận dữ nói :

- Nàng dụng tâm độc ác muốn một lưới bắt hết người võ lâm đến núi này. Tại hạ thay mặt họ nói công đạo với nàng.

Yên Sơn công chúa chỉ Hạ Long Tường cùng Trương Tú Vũ cười khách khách nói :

- Chủ họ đều ở đây, đâu cần người xuất hiện.

Lục Văn Phi là người hiểu chuyện nên trước lời này chàng không có lời đáp lại.

Đinh Long sải bước đi đến trẫm giọng nói :

- Lục thiếu hiệp đừng để nàng ta dùng lời lung lạc. Ma nữ này hành sự quá gian xảo.

Yên Sơn công chúa trừng mắt nhìn lão, mặt phủ một làn sát khí :

- Đinh Long, lời này do người nói phải không?

Đinh Long nhìn nàng, hai đạo mục quang chạm nhau, lão không tự chủ được rung mình một cái im bất không lên tiếng.

Yên Sơn công chúa lại nói :

- Nếu muốn cứu người ra khỏi cổ lừng phải bắt Cốc lão đầu giao cho ta. Các người tự nghĩ có khả năng này không?

Trương Tú Vũ mắt nhìn Hạ Long Tường hỏi :

- Ý của Hạ huynh thế nào?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Đây là kẻ trọc hỏ thôn lang, chúng ta không thể đáp ứng.

Trương Tú Vũ nói :

- Đã như vậy, trước tiên chúng ta phải động thủ thu thập ma nữ này mới tính chuyện sau.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Vậy cũng không ổn.

Trương Tú Vũ không nhẫn nại nữa, bồng chồn nói :

- Cái này không được, cái kia không ổn. Vậy thì buông tay sao?

Tiếng hai người đàm thoại tuy không lớn nhưng đều vào tay Tang Tử Bật, lão chợt dùng truyền âm nói với Hạ Long Tường :

- Theo tại hạ thấy, chi bằng ý theo ý nàng ta thu thập lão tặc đó là xong.

Hạ Long Tường cũng dùng truyền âm đáp :

- Cổ lăng bị ma nữ này chiếm cứ dù có thu nhập Cốc lão, chúng ta cũng không tiến được vào cổ lăng.

Tang Tử Bật cười nói :

- Hạ huynh thông minh nhất thế nhưng còn chút việc chưa thấu đáo. Việc khẩn yếu chúng ta cần làm trước mắt là cứu người khỏi cổ lăng chờ sau khi người của ta đều thoát hiểm, lúc đó sợ gì nàng ta cao chạy xa bay.

Trương Tú Vũ thấy khóe miệng Hạ Long Tường nhích động biết lão đang dùng “Bách Báo Truyền Âm pháp” cùng người khác đàm thoại nên hỏi :

- Hạ huynh đang trò chuyện với ai?

Hạ Long Tường bèn đem những lời đối thoại nói qua một lượt. Trương Tú Vũ vừa đến Thái Hành, tình thế còn chưa hiểu rõ nên liên tiếp gật đầu nói :

- Lời nói này thật hữu lý.

Dứt lời, lão cất bước đi về phía Yên Sơn công chúa. Hạ Long Tường thấy sự tình bất ổn vừa định lên tiếng ngăn trở. Trương Tú Vũ đã cao giọng nói :

- Tại hạ Xuyên Tây Trương Tú Vũ thỉnh vấn cô nương. Nếu bọn ta bắt được Cốc lão, cô nương có thực lòng lập tức phóng thích những người thất hãm nơi cổ lăng.

Yên Sơn công chúa nói :

- Bồn cung là người gì nói ra lại nuốt lời.

Trương Tú Vũ lại nói :

- Lời nói vô bằng, tại hạ muốn có chứng cứ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Đương nhiên là được. Nếu không cho các người minh bạch nội tình, các người ắt không tin tưởng.

Nàng ngoảnh đầu nhìn Xuân Mai nói :

- Thả Ngọc nô ra cho nó thông báo cổ lăng, bảo họ dẫn Tạ Thanh Văn ra đây.

Xuân Mai y lời thả Ngọc nô ra. Chim Anh vũ này vô cùng linh hoạt, xòe rộng đôi cánh, xé gió bay lên, bay về phía cổ lăng.

Lục Văn Phi hỏi Đinh Long :

- Đinh tiên bối, giờ chúng ta phải làm sao?

Đinh Long hai tay xoa vào nhau :

- Thiếu hiệp và lão tuy có tâm bảo hộ, nhưng nếu không may Cốc lão chẳng tin tưởng chúng ta thì sao?

Lục Văn Phi nói :

- Nhưng chúng ta không thể buông tay bàng quang đứng nhìn.

Đinh Long trầm tư một lát nói :

- Xem ra chỉ còn cách bình tĩnh chờ xem sự tình chuyển biến.

Lục Văn Phi bước đến cánh Cốc Thiên Vân nói :

- Các phái đều bị nữ lang này khống chế thật bất lợi cho tiền bối, không biết tiền bối ứng phó thế nào với cục diện này.

Cốc Thiên Vân “Hừ” một tiếng nói :

- Lão phu tự có cách ứng phó. Không phiền thiếu hiệp phí tâm.

Lục Văn Phi bị bẽ mặt, thở phì phì nén khí không nói.

A Phúc thấy chàng bị như vậy tiến đến bên cạnh nhẹ giọng :

- Thiếu hiệp bất tất khẩn trương, tuy nữ ma này có chiếm được cổ lẳng nhưng chỉ phí một lần tâm cơ.

A Phúc nhìn chủ nhân rồi nói tiếp :

- An nguy của chủ nhân, thì bọn người này chủ nhân chẳng để vào mắt.

Lục Văn Phi nói :

- Nói như vậy tại hạ là kẻ đa sự.

A Phúc cười cười nín lặng không nói.

Trong lúc họ đàm thoại, từ xa vẳng đến mấy tiếng chân người, thì ra đó là Tuyết Sơn Mang Tẩu cùng Bách Thảo Ông một tả, một hữu giữ chặt Tạ Thanh Văn cùng tiến vào hiện trường.

Yên Sơn công chúa nói :

- Giải độc cho hắn.

Bách Thảo Ông xòe tay lấy một hoàn đơn được từ trong người ra nhét vào miệng Tạ Thanh Văn. Lúc đó Tạ Thanh Văn dường như mất đi tri giác mặc cho người khác bày bày bố. Yên Sơn công chúa nói :

- Lão mau vận khí để dẫn thuốc. Khoảng một canh trà, độc trong nội phủ sẽ được giải nhưng lão nên nhớ kỹ Tạ Nhất Phi cùng lệnh lang đều ở trong cổ lẳng. Tình hình của họ không khác gì lão.

Tạ Thanh Văn không đáp lời nhắm mắt điều tức. Bóng tối dần dần nhường bước cho ánh ban mai chiều rọi. Cuối trời, phương đông ửng sắc hồng chói lọi, vầng hồng ló dạng.

Yên Sơn công chúa ngẩng mặt hít nhẹ một làn gió sớm rồi cao giọng nói với Trương Tú Vũ :

- Hiện Tạ Thanh Văn đã đến đây rồi, các môn phái bọn người hãy thương lượng cho xong một lần, trước khi trời sáng nếu không làm đúng lời ta đừng trách bốn cung thủ đoạn độc ác.

Ngừng một lát, nàng lại nói với Tang Tử Bất :

- Bốn cung biết lão thâm cơ diệu toán, thuộc hạ dưới tay cũng không ít, quyết đoán như thế nào đều tùy ở lão.

Tang Tử Bất ha ha cười nói :

- Lão phu trước nay không quen bị người ép buộc, muốn lão phu đáp ứng điều kiện gì chỉ là nằm mộng.

Lão ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt Yên Sơn công chúa lộ vẻ phẫn nộ nên lão cất đi nụ cười, nghiêm mặt nói :

- Nếu là giao dịch công bình thì có điều để thương lượng.

Yên Sơn công chúa dùng truyền âm nói với Tang Tử Bất :

- Tình thế trước mắt hợp lực tất thành đại sự, chia rẽ tự chuốc lấy diệt vong.

Tang Tử Bất cũng dùng truyền âm nói :

- Lão phu là người thoái ẩn, không có ý niệm tranh bá đồ vương, đối với sự việc Thái Hành bất cứ lúc nào cũng có thể buông tay bỏ đi. Còn cô nương ngày nay đã ở thế cỡi trên lưng hổ, muốn xuống cũng không xong.

Yên Sơn công chúa thấy lão có ý uy hiếp mình, cười nhạt nói :

- Nếu như lúc này lão buông tay e rằng Bích Trần trang khó có thể bảo toàn.

Tang Tử Bất nói :

- Việc này lão phu đã lo liệu từ sớm còn kể hôm nay chỉ còn cách hợp lực, nhưng lão phu hy vọng cô nương nói rõ một việc.

Yên Sơn công chúa hiểu ý lão nói :

- Trừ mặt cấp ra, toàn bộ bảo vật đều giao cho lão, còn như bốn cung thuận lợi tiếp chưởng địa vị, xưng bá võ lâm không phải là chuyện khó, lúc đó ta và lão lấy Hoàng Hà làm ranh giới chia nhau trị vì.

Tang Tử Bất ha hả cười nói :

- Anh hùng sở kiến tương đồng, chúng ta lấy lời này làm định ước. Đại cuộc thịnh cô nương chủ trì.

Yên Sơn công chúa gật đầu. Nàng biết lão này dã tâm không nhỏ, nếu không lấy đại lợi làm mồi câu, quyết không cách nào nói cho lão động tâm.

Phương Thế Trần đứng ở cạnh bên, lạnh mắt bàng quang, nhìn Yên Sơn công chúa truyền âm đàm thoại trong lòng lập tức tỉnh ngộ, không khỏi cười thầm.

Chất độc trong nội thể của Tạ Thanh Văn đã được giải, chậm rãi mở to mắt, mục quang quét tứ phía, nhận biết Trương Tú Vũ đã đến Thái Hành, ánh mắt của Trương Tú Vũ chú mục nhìn vào Tạ Thanh Văn thấy lão đã mở bừng mắt biết lão đã hồi phục công lực, cao giọng nói :

- Tạ huynh xin mời đến đây.

Tạ Thanh Văn sải bước đi đến, vòng tay nói :

- Trương huynh đến đây lúc nào?

Trương Tú Vũ nói :

- Đệ mới đến không lâu. Hiện Tạ huynh cảm thấy trong người như thế nào?

Tạ Thanh Văn hít một hơi dài rồi lắc đầu nói :

- Ngộ độc lần này không phải là nhẹ.

Trương Tú Vũ tiếp lời :

- Kế sách hôm nay chỉ còn cách tạm thời tiếp nhận điều kiện, tiến được một bước đỡ được một bước.

Tạ Thanh Văn trầm tư hồi lâu mắt nhìn Hạ Long Tường nói :

- Ý Hạ huynh ra sao?

Hạ Long Tường nói :

- Dựa vào lực lượng trước mắt của chúng ta hiện nay dù có đáp ứng điều kiện của nàng ta, e rằng cũng khó chế phục được Cốc lão.

Trong lúc ba người to nhỏ đàm luận, bên kia vang đến giọng của Yên Sơn công chúa :

- Đừng cố ý kéo dài thời gian, bốn cung không còn chờ được nữa.

Tạ Thanh Văn biến sắc mặt. Trương Tú Vũ cũng thập phần phẫn nộ, chớp mắt cao giọng nói :

- Cô nương đừng bức người quá đáng.

Hạ Long Tường dùng truyền âm nói với Tạ Thanh Văn :

- Theo tại hạ thấy không lâu tình thế sẽ có đại biến, chuyện đã qua chúng ta đừng nghĩ tới để cùng bàn luận với Cốc lão, có thể kéo dài thời gian được lúc nào hay lúc ấy.

Tạ Thanh Văn cảm thấy trừ cách này ra thực không còn cách nào khác nên gật đầu. Ba người cùng lúc cất bước đi về phía Cốc Thiên Vân.

Cốc Thiên Vân thấy ba người bước đến gần nói :

- Quả thật các người đã nghe theo lệnh của nữ ma đầu kia phải không?

Hạ Long Tường tăng hắng, nhỏ giọng nói :

- Tình thế bất đắc dĩ, thỉnh Cốc huynh lượng thứ.

Cốc Thiên Vân cười lớn :

- Các người dù giết được lão phu nhưng cũng không có cách nào chiếm được bảo tàng.

Lão cất tiếng cười lạnh lùng chú mục nhìn ba người nói :

- Sẽ đến lúc có người một lưới bắt gọn các người.

Ba người đều là lão giang hồ, sự tình đương nhiên nhìn thấy rõ ràng, nội tâm mỗi người cũng rất hiểu rõ.

Hạ Long Tường dùng truyền âm nói :

- Huynh đệ tệt Bang đều thất hãm nơi cổ lăng, không thể không thăm dò một phen.

Lão ngừng một chút rồi hỏi Cốc Thiên Vân :

- Cốc lão đã từng gặp qua Bích Vân công chúa chưa?

Cốc Thiên Vân nói :

- Lão phu không biết Bích Vân công chúa là ai?

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Bảo tàng ở cổ lăng sao?

Cốc Thiên Vân mỉm cười nói :

- Huynh đệ hỏi lão còn lão thì hỏi ai?

Hạ Long Tường có vẻ ngờ ngác đang định hỏi tiếp thì Lục Văn Phi sải bước đi qua, cao giọng nói :

- Tam vị tiền bối không thể trúng kế của nàng ta. Tâm địa của ả là tạo thành một trường hỗn loạn, còn ả thì bằng quang thu lợi.

Tay phải chàng chỉ qua Tang Tử Bất rồi nói :

- Bích Trần trang tư tâm phản trắc không thể không phòng.

Tạ Thanh Văn có vẻ giận dữ cao tiếng nói :

- Không có phần ngươi lên tiếng ở đây. Bớt nhiều lời đi.

Lục Văn Phi không nổi giận, cười nhạt nói :

- Tức là chư vị vẫn còn mù quáng chưa tỉnh ngộ thế thì cứ động thủ đi. Còn phía Cốc lão tiên sinh có thêm tại hạ nữa là ba người có thể phân đấu từng đôi một.

Đinh Long chen lời nói :

- Khoan đã, còn có sự đồ của ta tham gia một phần.

Tạ Thanh Văn chưa từng lãnh giáo võ công của Đinh Long và Quỳnh Châu, nhưng đã thấy qua võ công của Ô Văn Hoa nên trong lòng có chút khấn trương.

Yên Sơn công chúa thấy bọn họ cứ kéo dài thời gian đã bắt đầu nổi giận đang định lên tiếng hỏi thúc chốt thấy Ngọc nô từ trên cao đáp xuống cánh tay, trên chân có quắp một lá thư biết là thư từ cổ lăng đưa đến vội vã mở ra xem, lập tức biến sắc mặt. Nàng nhỏ giọng dặn dò Phương Thế Trần mấy câu rồi dẫn bốn nữ tỳ đi.

Tuyết Sơn Mang Tàu, Bách Thảo Ông cùng Ngũ Độc Bà cũng vội vã đi theo. Phương Thế Trần cũng lĩnh xuất Điện Uy ra đi nhưng không cùng hướng với Yên Sơn công chúa.

Tạ Thanh Văn nói :

- Hạ huynh tinh thông Thổ Mộc kiến trúc, sao chúng ta không thừa cơ hội không kẻ ngăn cản để vào cứu người ra khỏi cổ lăng?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Việc này rất khó. Cơ quan của cổ lăng này rất lợi hại, hơn nữa bên trong còn mờ mịt sương độc, chúng ta làm cách nào mà có thể tiến vào.

Trương Tú Vũ nói :

- Ma nữ đó đã đi khỏi, chúng ta còn ngần ra ở đây làm gì. Bất luận có tiến vào được cổ lăng hay không, cũng phải nghĩ ra một cách gì để giải cứu bọn họ.

Lục Văn Phi nói :

- Cổ lăng là nơi ở lâu năm của Cốc tiên bối, yêu nữ đó không thể biết hết nội tình nên những người thất hãm chưa chắc đã bị nàng ta sát hại.

Trương Tú Vũ nói :

- Nhưng....

Lục Văn Phi cao giọng nói :

- Bọn họ ra hết cả kìa.

Quần hùng đưa mắt nhìn xem kết quả thấy Trương Nam, Tạ Nhất Phi tất cả các người từ mật đạo chậm rãi bước ra.

Tạ Thanh Văn thở phào một tiếng, phi thân đến đón. Hạ Long Tường thở dài nói :

- Xem ra võ công của họ đã mất hết rồi.

Trương Tú Vũ kinh ngạc :

- Có việc này sao?

Hạ Long Tường nói :

- Dựa vào mục lực của lệnh đệ và Tạ gia lão nhị, đáng lẽ phải sớm thấy chúng ta rồi, sao còn ngơ ngẩn chậm rãi cất bước?

Trương Tú Vũ vội nói :

- Chúng ta mau đến xem.

Lời nói chưa dứt người đã phi thân lên trước, Hạ Long Tường cũng vội lao theo. Lục Văn Phi nhìn Cốc Thiên Vân hỏi :

- Cốc lão có biết ai đã cứu bọn họ ra không?

Cốc Thiên Vân ngoảnh đầu nhìn bọn họ, hừ lên một tiếng nói :

- Nhất định có người âm thầm phóng thích, nhưng lão không biết người này là ai.

Tang Tử Bất vốn có ý đồ tập kích chủ tử Cốc Thiên Vân hai người ở mật đạo này để đoạt lấy mật cấp. Hiện giờ thấy tình hình đột biến thì biết mật cấp không ở trên người của Cốc Thiên Vân nên dặn dò thuộc hạ mấy câu rồi phi thân về phía cổ lũng.

Cốc Thiên Vân cười lạnh một hồi rồi cảm thán nói :

- Nếu vào mười năm trước thì đám vô lại vô lâm này một tên không còn sống sót.

Chợt nghe một giọng nói thánh thót tiếp lời :

- Mười năm tình cơ sao Cốc lão còn chưa dịu hỏa tính?

Cốc Thiên Vân ha ha cười nói :

- Giang san dễ đổi, bản tính khó dời, nhưng lão hủ có được tâm Bồ Tát như hôm nay cũng là chuyện khó thấy.

55. Chương 55: Bích Vân Công Chúa

Lục Văn Phi ngược mắt nhìn xem thì thấy một thiếu nữ che mặt khoác áo lông vũ màu xanh, dáng vóc yêu kiều, chàng lại nghe khẩu âm của nàng cực kỳ quen thuộc nhưng nhất thời không nghĩ ra đã gặp người này ở nơi nào.

Đình Long thấy thiếu nữ này xuất hiện vội bước lên, ôm quyền thi lễ :

- Lão nghĩ rằng cô nương chính là Bích Vân công chúa. Lão hủ Đình Long xin khấu kiến.

Thiếu nữ che mặt hoàn lễ nói :

- Đình lão tiền bối, xin miễn lễ, văn bối không dám nhận.

Đình Long lạo khom người nói :

- Chỉ vì lão hủ trong lúc phụng mạng đến đây quá vội vàng, không hỏi rõ gần như đã phạm sai lầm lớn.

Thiếu nữ che mặt khoát tay nói :

- Tiền bối bắt tất tụt trách. Yên Sơn công chúa đang giữ Châu Y kiếm, tín vật của bốn Môn, đương nhiên mọi người khó thể phân biệt.

Đình Long kinh hãi hỏi :

- Thanh kiếm mà nàng ta đang giữ trong tay quả thật là Châu Y kiếm sao?

Thiếu nữ che mặt gật đầu thở dài nói :

- Nếu nàng ta tâm địa hiền lương, văn bối cũng có thể nhường nàng chấp chưởng đại vị, nhưng nàng ta quá...

Nói đến đây, nàng nín lặng không nói tiếp.

Đình Long vừa nghe câu nói này, lập tức biết rằng Yên Sơn công chúa cùng Bích Vân công chúa có quan hệ huyết thống, nhưng đạo lý là chuyện nhà ai nấy xử nên lão không biết nói sao, Lục Văn Phi chen lời :

- Yên Sơn công chúa hành sự độc ác, Công chúa không nên nhường đại vị cho nàng ta.

Thiếu nữ che mặt thở dài nói :

- Tiền vương gặp sàm ngôn dèm pha khiến dẫn đến cấm cung vi đại biến, bốn cung thực không muốn thấy cảnh huyết nhục tương tàn.

Lục Văn Phi bất mãn nói :

- Công chúa thiên tính nhân từ, sợ gặp phải chuyện tương tàn cốt nhục không muốn làm chuyện phi nghĩa, nhưng nếu nàng ta nắm được quyền lực Môn chủ, trên giang hồ tất sẽ xảy ra một trường mưa tanh máu tươi đến lúc đó Công chúa nói sao với uy linh của Tiên vương nơi chín suối?

Thiếu nữ che mặt gạt đầu nói :

- Lời nói của Lục huynh rất hữu lý. Gần đây, sở dĩ bổn cung không vội vàng vạch trần âm mưu của nàng ta, mà chỉ mấy lần thị uy để nàng ta biết khó mà lui, nhưng nếu nàng vẫn chấp mê không tỉnh thì chỉ còn một phương cách sau cùng.

Mục quang nàng nhìn Cốc Thiên Vân chậm rãi nói :

- Hạn kỳ mười năm của Cốc lão đã mãn, ta không thể kéo dài mãi hạn định. Hôm nay, xin cứ tự tiện.

Cốc Thiên Vân quá ngạc nhiên vội nói :

- Điều này... điều này...

Thiếu nữ che mặt lấy trong người ra một chiếc ngọc bình màu lục, gương mặt dường như gợn nét cười đưa Cốc Thiên Vân nói :

- Đây là Long Hồ cửu hoàn đơn của bổn Môn tự chế, không dám nói là thánh dược, nhưng cũng có công năng bổ khí dưỡng thần, không phải dùng nó để đa tạ, nhưng đây là chút lòng xin Cốc lão tiên bối lưu lại mà dùng.

Không chờ Cốc Thiên Vân đáp lời, nàng bước gần đến Cốc lão nói tiếp :

- Việc của Châu Y môn, văn bối tin tưởng đủ sức ứng phó. Cốc tiên bối hãy yên tâm.

Cốc Thiên Vân ngăn người, cuối cùng cũng đưa tay nhận ngọc bình khom người đáp tạ :

- Đa tạ món quà của cô nương. Tiên vương biết lão đã luyện nội công tà ma không thể thành đại đạo, có Long hồ cửu hoàn đơn này, đại đạo ắt thành tựu.

Lão cất ngọc bình vào trong người, chợt phục người xuống bái tạ, thiếu nữ che mặt vội nép người sang bên, nói :

- Văn bối không dám nhận đại lễ. Lục huynh mau đỡ lão dậy giùm ta.

Lục Văn Phi bước lên hai bước đỡ lão, Cốc Thiên Vân đứng thẳng người lên, hai mắt lão lấp lánh tinh quang nhìn chăm chú Lục Văn Phi rồi gạt đầu nói :

- Lục thiếu hiệp như bạch bích núi Kinh Sơn, khó thấy, khó thấy.

Lão vừa dứt lời phi thân đi khỏi.

Lời nói này của Cốc Thiên Vân đương nhiên là ca ngợi Lục Văn Phi nhưng những người ở hiện trường lại cảm thấy trong đó có điều gì khó hiểu.

Thiếu nữ che mặt cảm thấy mặt mình đỏ bừng, trầm mặt không nói.

Đinh Long thấy từ lâu người này khí độ bất phàm nên âm thầm tán đồng.

Nữ lang che mặt lại lấy từ trong mình ra một bình đơn dược khác đưa cho Đinh Long nói :

- Những người vào cổ lăng hầu hết trúng phải độc của Bách Thảo Ông, phiền Đinh tiên bối làm chút công đức đem đơn dược cho bọn họ giải độc.

Đinh Long hai tay kính cẩn tiếp lấy nói :

- Lão hủ tuân lệnh.

Thiếu nữ che mặt lại nói :

- Thái Hành là chốn thị phi, nhờ Đinh lão tiên bối truyền ngôn, khuyên họ lui khỏi nơi đây tránh lấy họa sát thân.

Đinh Long sắc mặt nhẵn nhụi nói :

- Bọn này chí nguyện là tại bảo tàng rằng không dễ nghe ra lời khuyên cáo của Công chúa.

Thiếu nữ che mặt gật đầu nói :

- Bỗng cũng biết bọn họ không đành tâm trở về nhưng chỉ cần lời của ta truyền đến, nghe hay không là tùy họ.

Đinh Long vâng lời tiếp lấy ngọc bình rồi quay lưng đi.

Lục Văn Phi cũng khom người nói :

- Công chúa không có gì dặn dò, tại hạ cáo từ.

Dứt lời, chàng quay người định đi. Thiếu nữ che mặt nói :

- Lục huynh xin chậm bước, bỗng cũng có lời muốn nói.

Lục Văn Phi hoang mang dừng bước, quay người trở lại khom người nói :

- Tại hạ chờ nghe.

Thiếu nữ che mặt mỉm cười nói :

- Sao huynh thay đổi mới lạ như vậy?

Lục Văn Phi kinh ngạc hỏi :

- Đường như Công chúa rất hiểu rõ tại hạ, nhưng tại hạ không biết Công chúa là ai?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Cốc lão đã đi rồi. Chúng ta tiến vào cổ lăng hãy đàm đạo.

Lúc này những người ở hiện trường đã lũ lượt bỏ đi, chỉ còn hai người họ. Thiếu nữ che mặt bước về phía động khẩu từ từ đi vào, Lục Văn Phi đành phải đi theo đến nơi cư trú của Cốc Thiên Vân.

Thiếu nữ che mặt khoát tay ra hiệu cho chàng ngồi xuống, rồi nói :

- Huynh đến Thái Hành đã lâu, nhận định có nhiều nghi vấn. Lúc này đừng ngại cứ nói thẳng.

Lục Văn Phi hỏi :

- Tại hạ hy vọng biết được bảo tàng Tần vương thật sự có ở Thái Hành không?

Nữ lang che mặt lắc đầu nói :

- Tần vương lúc sinh tiền thực khách đông vô kể, sau khi mệnh vong thực chất không có lưu lại tài vật.

Lục Văn Phi nói :

- Như vậy bảo tàng Tần vương đúng ra là không có?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Không phải là không có, nhưng chẳng qua đó chỉ là mấy món bảo vật mà Tiên vương yêu thích mà thôi, nhưng từ lâu đã chôn giấu đi rồi.

Lục Văn Phi hỏi :

- Vậy tại sao có người truyền ra tin tức ở nội lăng có bảo vật?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Ta cũng không biết là người nào đã loạn tạo xảo ngôn.

Lục Văn Phi hỏi :

- Thế thì bảo vật của Tần vương có thể chôn giấu ở nơi này không?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Cũng có một ít, vì Cốc lão được Tiên vương cảm hóa, tự nguyện mất nhìn vách đá mười năm để ăn năn sám hối ác nghiệp của mình. Trước khi lão đến chốn này có thu nhập một số bút tích cùng danh họa của Tiên vương, chắc đây chính là nguyên nhân khiến cho mọi người hiểu lầm cổ lăng có chôn giấu bảo tàng.

Lục Văn Phi gật đầu :

- Công chúa nói có lý.

Thiếu nữ che mặt lại nói :

- Vì Tiên vương yêu thích kiến trúc của cổ lăng này nên mới dùng lăng này làm Tổng đàn của Châu Y môn, ước định sau mười năm tất cả môn hạ Châu Y đều trở về cổ lăng để tham kiến tân Môn chủ.

Lục Văn Phi lại nói :

- Nghe nói Tiên vương có lưu lại một quyển mật cấp. Có việc này không?

Thiếu nữ che mặt gật đầu nói :

- Có. Nhưng Châu Y môn đã khai tông lập phái, tự có võ công đặc thù riêng biệt của họ. Châu Y môn lại đã có người kế vị, mật cấp đương nhiên phải giao cho người đó luyện công, sao có thể chôn giấu ở nội lăng. Trên đời này lại có chuyện mâu thuẫn như vậy.

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Hạ Long Tường các người đều xưng là lão giang hồ, sao một lý do thô thiển như vậy cũng không thông suốt?”

Thiếu nữ che mặt lại nói :

- Bổng Môn chỉ có mấy vị nguyên lão do Tiên vương chỉ định ra kỳ dư không có trách nhiệm gì. Lão Phương Thế Trần hồn xưng là Tổng hộ pháp cuồng ngông muốn chiếm hết bảo tàng thực là đáng chết.

Lục Văn Phi hỏi :

- Lão này là Tổng hộ pháp tự xưng sao?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Không sai.

Lục Văn Phi đột nhiên nghĩ đến một chuyện vội hỏi :

- Theo Công chúa nói như vậy, kim bài do tiên phụ giữ là vật vô dụng?

Thiếu nữ che mặt nói :

- Không phải như vậy, ngoài các vị trưởng lão đã được chỉ định ra, còn có tám vị sứ giả, mỗi người giữ một phần tín vật chờ đến lúc khai đàn sẽ có việc sử dụng, chứ không phải là mật đồ bảo tàng gì cả.

Lục Văn Phi đã minh bạch việc bảo tàng Tần vương, trầm tư một lát nói :

- Lần này Công chúa đến Thái Hành chắc là tiếp Chương môn hộ, nhưng không biết đã gặp các vị nguyên lão chưa?

Thiếu nữ che mặt lắc đầu nói :

- Họ đều chưa đến, nhất thiết ta phải chờ họ đến mới được.

Lục Văn Phi nói :

- Nếu giờ này Yên Sơn công chúa phát động thế công, thì Công chúa sẽ chống đỡ bằng cách nào?

Thiếu nữ che mặt cười nhạt nói :

- Chắc hẳn nàng ta chẳng dám đâu.

Lục Văn Phi đứng dậy nói :

- Nếu Công chúa không còn chuyện gì, tại hạ xin cáo biệt.

Thiếu nữ che mặt không đứng dậy, chậm rãi nói :

- Ta không tiễn huynh. Ngày bốn Môn khai đàn phiên huynh ghé qua một chuyến.

Chàng cất bước quay người định đi, thỉnh lình một bóng người từ bên ngoài chạy vào, hầu như hai người va phải nhau. Lục Văn Phi phản ứng nhanh nhẹn nghiêng người sang bên nhường cho người này xẹt vào, thì ra đó chính là Bạch Hồ Tử đại thúc.

Bạch Hồ Tử sắc mặt giãn dữ, gật đầu chào Văn Phi, rồi bước đến trước mặt thiếu nữ che mặt nói :

- Thư tịch, tín phù của bốn Môn đều bị Yên Sơn lấy mất. Còn truyền tin cho các vị nguyên lão không quá ngày nay sẽ khai đàn, tế cáo tỏ sự để tiếp chương đại vị.

Thiếu nữ che mặt thần sắc vẫn tự nhiên nói :

- Nàng ta không có kim bài của tam vị sứ giả, nàng ta sao có thể lấy được thư tịch và tín phù?

Bạch Hồ Tử nói :

- Nàng ta cùng Tang Tử Bất gian giảo vô chừng, không biết làm cách nào đã lấy được tín phù.

Thiếu nữ che mặt gật đầu nói :

- Được rồi, bốn cung tự có biện pháp.

Bạch Hồ Tử nói :

- Mấy vị tiền bối không biết lúc nào đến đây, chúng ta cũng phải truyền tin cho họ.

Thiếu nữ che mặt lắc đầu nói :

- Hồ thúc cùng Lục huynh đàm đạo, ta muốn nghỉ ngơi một lát.

Dứt lời nàng đi vào phòng bên cạnh.

Lục Văn Phi thấy nàng đi khỏi bèn hỏi Bạch Hồ Tử :

- Bích Vân công chúa phải chăng là tiểu muội của Vương đại ca, sao khẩu âm của nàng giống đại ca quá vậy?

Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Đại ca của thiếu hiệp không có tiểu muội nào.

Lục Văn Phi lại hỏi :

- Đại thúc có biết đại ca đã đi đâu, đã lâu vẫn bối không gặp người?

Bạch Hồ Tử nói :

- Gia chủ quá bận, gần đây e rằng không có thời gian gặp thiếu hiệp.

Lão chăm chú nhìn Văn Phi rồi nói :

- Gần đây tình thế núi này thập phần phức tạp, thiếu hiệp hành động phải cẩn cẩn thận.

Lục Văn Phi cười nói :

- Tại hạ cô thân độc mã không có kẻ oán thù lại không có bảo vật, bất luận tình thế biến hóa thế nào cũng vô can với tại hạ.

Bạch Hồ Tử nói :

- Trời có phong vũ bất trắc, người có phúc họa bất thường, không thể không nói như vậy được, phạm việc gì cũng khó mà dự liệu trước, huống hồ gia chủ đã có ý thành toàn cho thiếu hiệp, thiếu hiệp cũng tự mình hoàn thiện.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Đại ca muốn thành toàn cho tại hạ điều gì?

Bạch Hồ Tử mỉm cười nói :

- Thiên cơ bất khả lộ, đến lúc đó thiếu hiệp sẽ tự minh bạch.

Lục Văn Phi suy nghĩ giây lát không biết nhưng lời nói của Bạch Hồ Tử chỉ việc gì. Chàng đứng dậy ôm quyền nói :

- Tại hạ đến đây đã lâu, giờ cần phải đi.

Bạch Hồ Tử nói :

- Thiếu hiệp chuẩn bị đi đâu?

Lục Văn Phi nói :

- Không có nơi định hướng, tại hạ định đi đến Hạ bang chủ, nhờ người điều tra thù gia giùm tại hạ.

Bạch Hồ Tử cảm thán, than thở :

- Lệnh tôn nhất đại hào kiệt bị tiểu nhân ám hại, thật là đáng tiếc. Theo lão hủ thấy người tập kích lệnh tôn phải chăng là Bích Trần trang?

Lục Văn Phi lưỡng lự một lát gật đầu nói :

- Lời này rất hữu lý. Dựa vào võ công của tiên phụ những nhân vật trên giang hồ, khó có người đối địch được với tiên phụ. Tại hạ nghĩ chỉ có đám Huyền y võ sĩ, thủ hạ của Tang Tử Bật đã làm việc này.

Dứt lời chàng quang người ngang nhiên nói :

- Tại hạ đi tìm Tang Tử Bật.

Bạch Hồ Tử vội bước ngang hai bước ngăn lại :

- Việc này không được, thiếu hiệp thân đơn thể cô không thể là đối thủ của chúng. Hơn nữa, lão hủ bắt quá chỉ là suy đoán chưa có căn cứ gì chắc chắn.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Đã có chút manh mối này, tại hạ sớm tối sẽ điều tra ra.

Rồi ôm quyền nói :

- Cáo từ.

Chàng quay người bước nhanh ra khỏi mật động. Lúc này trời đã sáng tỏ nhưng đầy mây đen nặng nề, không khí trầm trọng có lẽ trời sắp đổ tuyết.

Lục Văn Phi suốt đêm không chợp mắt, cũng cảm thấy mệt mỏi cần nghỉ ngơi, nghĩ thầm: “Tạm thời ta tìm một am tự để dưỡng thân, rồi sẽ điều tra hung thủ sát hại tiên phụ”.

Chủ ý đã định, chàng cất bước chạy nhanh về phí trước. Đi chưa được một khắc, thì thấy bóng người loáng lên, Đôn Du Quỳnh Châu tay cầm kiếm từ trong rừng bước ra, chàng hơi giật mình chậm rãi bước lên ngăn lại hỏi :

- Cô nương phải chăng đã phát hiện ra việc gì?

Quỳnh Châu nhướn đôi mày liễu, khó chịu nói :

- Không có.

Lục Văn Phi thấy nàng thần sắc có vẻ kỳ dị lại hỏi :

- Cô nương gương mặt đầy ve lo âu, chắc rằng đã phát sinh biến cố gì?

Quỳnh Châu lạnh băng băng nói :

- Đã lâu nghe danh lệnh sư là đại kiếm khách đương thời, bản cô nương muốn lãnh giáo người mấy chiêu.

Lục Văn Phi ngạc nhiên ngẩn người nói :

- Muốn tỉ võ nghệ cũng chẳng khó chỉ vì lúc này thật không đúng lúc, chúng ta chờ đến sau này hãy nói.

Quỳnh Châu trường kiếm chỉ vào mặt chàng nói :

- Tuốt kiếm đi, đừng nhiều lời.

Lục Văn Phi cảm thấy vô cùng tức giận, mảy kiếm nhướn cao rồi xòe tay rút “Soạt” thanh kiếm, chợt nhớ đến lời giáo huấn của sư phụ khi hành sự: “Đồ nhi hãy nhớ kỹ, hành tẩu giang hồ phạm làm chuyện gì cũng lấy chữ tâm làm đầu”. Nhớ lại những lời này, bất giác tra kiếm vào vỏ vòng tay nói :

- Việc tỷ kiếm thực khó từng mệnh, như tại hạ có điều đắc tội với cô nương, xin cô nương vui lòng tha thứ.

Quỳnh Châu nói :

- Ai cần lời tạ tội của ngươi, bản cô nương muốn xem thử ngươi có được bao nhiêu tài năng?

Lục Văn Phi không biết vì có gì mà nàng đột ngột bức bách mình phải tỉ kiếm, lòng thấy khó xử. Quỳnh Châu thấy chàng chỉ trầm mặc không lên tiếng, nàng cười khanh khách mỉa mai nói :

- Hạng thất phu hèn nhất như ngươi lại có người kính trọng, thật là quá nực cười.

Lục Văn Phi đại nộ, soạt một tiếng trường kiếm tuốt khỏi vỏ, Quỳnh Châu nét mặt mất đi nụ cười, ôm kiếm ngang ngực bước lui hai bước, triển khai chiêu thức, ngưng thần đợi địch.

Đúng lúc này, mấy tiếng chân cấp bách vang lên, trên sườn núi có một số người khẩn trương lao xuống.

Lục Văn Phi ngẩng nhìn thì ra đó là Tạ Thanh Văn, Trương Tú Vũ và Hạ Long Tường. Gương mặt Tạ Thanh Văn đầy nét giận dữ đang chạy phía trước gấp rút chạy đến Đồn Du Quỳnh Châu.

Lục Văn Phi khẩn trương nói với Quỳnh Châu :

- Cô nương cẩn thận, họ đang xông đến.

Quỳnh Châu nhướn cao mảy liễu, hét to :

- Đứng lại, ngươi tìm bốn cô nương có việc gì?

Tạ Thanh Văn giận dữ hỏi :

- Đinh Long lão tặc đào tẩu nơi đâu?

Quỳnh Châu nói :

- Không phải lão nhân gia đi đưa thuốc giải cho các người sao?

Tạ Thanh Văn hét lớn :

- Lão phu hỏi là hiện giờ hắn đi đâu, không phải hỏi lúc này.

Quỳnh Châu cũng phẫn nộ nói :

- Lão thân là chủ một phái, sao ngay cả lời nói cũng chẳng có chút phép tắc.

Tạ Thanh Văn nộ khí bừng bừng, xòe tay chụp vào cổ tay phải của Quỳnh Châu. Chiêu thức này không chỉ tuyệt luân mà còn kỳ dị khôn tả.

Quỳnh Châu phẫn hận, cười cuồng ngạo không thềm lui mà lại tiến lên, tay tả hơi co lại, tay áo phất thành một vòng tròn nhướn về phía tay phải của Tạ Thanh Văn, tay hữu cầm chặt trường kiếm cũng vẽ thành

một vòng tròn tạo thành ba đóa kiếm hoa mang theo mấy thanh âm chói tay đâm thẳng đến trước mặt Tạ Thanh Văn.

Tạ Thanh Văn “Hừ” một tiếng hai tay bắt động lui về sau một bước, song chưởng nhất tề tung ra chạm phải kiếm hoa “Bùng” một tiếng chấn động nghe nhức óc. Lão thuận tay tuốt nhanh trường kiếm.

Trong lúc Tạ Thanh Văn đang chiến đấu, Trương Tú Vũ không nói không rằng từ bên cạnh phát chiêu đánh thẳng vào hông phải của Quỳnh Châu.

Quỳnh Châu mắt thấy Trương Tú Vũ phát chiêu thế như điện xẹt, khẩn trương lui ra sau mấy bước không ngờ Trương Tú Vũ một chiêu không trúng, rướn người lên bồi thêm một chiêu nữa. Quỳnh Châu cước bộ còn chưa ổn định, thì một luồng chưởng phong dừng mãnh đã đến.

Lục Văn Phi mắt thấy hai người cùng tấn công một thiếu nữ, giận dữ nói :

- Các người có biết thế diện không? Dựa vào địa vị chí tôn Chưởng môn nhân sao lại dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy mà đối phó với nữ lưu văn bối.

Tạ Thanh Văn cử kiếm đang định tiếp tục tấn công, Thấy Lục Văn Phi can thiệp. Lão nhú đôi mày nói :

- Việc này không can dự đến người, khuyên người đừng nhúng tay vào.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ hy vọng hiểu rõ hai sự việc, nếu Môn chủ có thể trả lời thỏa đáng cho câu hỏi của tại hạ, tại hạ sẽ buông tay không hỏi đến.

Tạ Thanh Văn hỏi :

- Việc gì, người nói đi.

Lục Văn Phi nói :

- Đơn Du cô nương cùng nhị vị chưa từng qua lại, hà cớ tìm nàng tâm thù?

Tạ Thanh Văn nói :

- Đinh Long lão tặc nổi giáo cho giặc, giả ý giải độc cho nhi tử, nhưng lại khiến người trúng độc trong cổ lẳng đều bị ngã nhào. Ma nữ này là đồ đệ của lão, ta không tìm lão thì tìm ai?

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Vậy thì không đúng rồi. Bình giải độc được đó chính mắt tại hạ thấy Bích Vân công chúa giao cho Đinh tiên bối, sao lại gọi là độc dược?

Trương Tú Vũ nói :

- Hiện những người trúng độc trong cổ lẳng đều bị hôn mê bất tỉnh lẽ nào lão phu ngậm máu phun người?

Lục Văn Phi nét mặt nghi ngờ hỏi Quỳnh Châu :

- Cô nương có biết việc này ra sao không?

Quỳnh Châu nói :

- Tiểu muội cùng gia sư đã chia ra đi hai đường sau khi gia sư trao thuốc giải. Tiểu muội đi thăm Ô Văn Hoa sư huynh nên không rõ việc này ra sao.

Lục Văn Phi nói :

- Đinh tiên bối là đại hiệp đương thời quyết không làm ra chuyện này, bên trong tất có nguyên do.

Trương Tú Vũ nói :

- Bất luận là duyên cớ gì, trước tiên bắt ma nữ này. Không lo lão ma đâu không xuất hiện.

Trương Tú Vũ trên mặt đã hiện sát cơ, đang ngầm vận nội công từng bước tiến lên. Hạ Long Tường nói :

- Trương huynh hãy khoan. Theo Lục thiếu hiệp chính mắt thấy rõ ràng, nội tình tất có nguyên nhân.

Trương Tú Vũ giận dữ nói :

- Hạ huynh bắt tất nói thay cho ả. Sự tình đã thấy rõ ràng, ma nữ ở cổ lẳng ý muốn một lưới bắt hết người võ lâm ở Thái Hành này nên mới mở toàn bộ cơ quan cổ lẳng, nhưng mà người tính không bằng trời tính. Các phái tuy tử vong không ít vẫn còn một số người trúng độc chưa chết nên cố ý phải Đinh lão tặc mượn tiếng giải độc mà ra tay hạ độc.

56. Chương 56: Mưu Hãm Anh Hùng

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Lời này quá vô đoán. Lão phu khó tán đồng.

Trương Tú Vũ cười nhạt nói :

- Hạ huynh nhất định giải thích thay lão tặc, vậy thì không còn gì để nói.

Lão quay sang nói với Tạ Thanh Văn :

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách tự mình hành sự.

Tạ Thanh Văn nói :

- Lời của Trương huynh rất đúng. Lão tặc đã làm ra chuyện này, chúng ta không cần phải khách khí.

Lục Văn Phi nói :

- Khoan đã, nếu giao tranh hồ đồ như vậy chính là trúng kế độc của địch phương. Bất luận thế nào chúng ta cũng phải điều tra rõ ràng sự thật rồi mới hành động.

Tạ Thanh Văn giận dữ nói :

- Việc đang nguy cấp sao còn chờ được đến lúc các người điều tra rõ ràng sự thật.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Chờ không được cũng phải chờ. Lúc này hai người định giết Đơn Du cô nương thì có ích gì đối với sự việc.

Mắt nhìn hai người, chàng lại nói tiếp :

- Huống hồ nhị vị chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Trương Tú Vũ giận thở khì khì nói :

- Câm miệng. Nếu không biết tiến thoái, ngay cả ngươi cũng đừng hòng đi khỏi.

Lục Văn Phi cười một tràng dài nói :

- Tại hạ vốn chưa tính chuyện rời khỏi nơi này.

Trương Tú Vũ phẫn nộ tổng thẳng một chưởng vào mặt của chàng, một luồng nội lực thâm hậu đẩy ra.

Lục Văn Phi không tiếp chưởng, chàng né người sang bên tuốt nhanh trường kiếm, một thức “Hàn Mai Ánh Tuyết” đè ép kinh lực. Trương Tú Vũ hừ lạnh một tiếng, tay hữu gươm lên định xuất chưởng thứ hai, đột nhiên phía sau vang lên một tiếng hét lạnh ló. Quỳnh Châu trường kiếm giơ cao phát ra một đạo tinh quang chói mắt bổ ngang đầu lão.

Trương Tú Vũ kinh hãi lật chưởng đẩy ra một luồng kinh phong để đỡ kiếm chiêu.

Kiểm chiêu của Quỳnh Châu triển khai liên miên không dứt, cuộn cuộn phong tỏa khiến Trương Tú Vũ rơi vào một màn kiếm ảnh. Trương Tú Vũ tuy võ công đã đạt đến cảnh giới thượng thừa nhưng kiếm thế của

đổi phương quá thần tốc lợi hại, trong nhất thời không thể thoát ra ngoài mà phản kích chỉ còn cách nhảy nhót tránh né.

Lục Văn Phi thấy Quỳnh Châu đã xuất thủ không muốn lấy hai công một nên thu kiếm vào vỏ thoái vị đứng một bên. Tạ Thanh Văn thấy Trương Tú Vũ đã rơi vào thế hạ phong, sắc mặt biến đổi khoát bộ bước lên, có ý ra tay hạ thủ, mắt thấy Hạ Long Tường thần sắc ngưng trọng, lặng lẽ đứng một bên bất động, lão cảm thấy khó chịu. Dựa vào thân phận của mình mà lại tấn công một nữ lưu hậu bối hay sao?

Trong lúc hai bên đang giao thủ kịch liệt, đột nhiên một chiếc kiệu chạy như bay đến, rồi dừng lại bên cạnh đầu trường. Hai nữ tỳ hai bên vén rèm kiệu thì thấy Yên Sơn công chúa dịu dàng bước xuống.

Yên Sơn công chúa cất giọng hét :

- Tất cả ngừng tay.

Đơn Du Quỳnh Châu đang tập trung tinh thần để đối phó với Trương Tú Vũ nào chịu nghe lời dừng tay, vận kiếm như bay liên miên không dứt.

Yên Sơn công chúa sầm mặt rút Châu Y kiếm khỏi vỏ đâm chếch lên.

Thật kỳ quái. Kiếm thức lợi hại như vậy gặp thế đâm này chấn động đến phải lui ra.

Đơn Du Quỳnh Châu phần nộ không nói được, trường kiếm vừa bị đỡ dội lên, lập tức khí ở Đan Điền dồn vào mũi kiếm, mượn thế đâm thẳng về phía trước, thức này không chỉ là cứu nguy cho thế thất cơ mà còn chuyển bại thành thắng. Nhưng mà, trong lúc trường kiếm của nàng đâm thẳng ra trước, thì một luồng kiếm khí lạnh băng băng đâm thẳng vào yết hầu nàng. Nàng kinh sợ, thân hình tức tốc thoái lui tám bước nhưng cước bộ còn chưa ổn định thì kiếm quang lạnh lẽo đó lại như bóng theo hình cũng đã đến gần yết hầu. Lúc này, bất luận là thoái lui hay chống đỡ cũng không kịp, chỉ còn nhắm mắt chờ chết.

Chợt nghe bên tai một giọng cười như tiếng chuông ngân, Yên Sơn công chúa cất tiếng nói :

- Lúc này bổn cung muốn lấy mạng ngươi thật quá dễ dàng, chỉ vì ta vốn không muốn giết người mau thu kiếm người lại.

Dứt lời nàng cũng tự tra kiếm vào vỏ.

Quỳnh Châu mở to đôi mắt, không nói một lời, thu kiếm vào vỏ đứng yên bất động.

Yên Sơn công chúa nghiêm giọng nói :

- Các người đánh nhau vì việc gì?

Tạ Thanh Văn phần nộ nói :

- Đinh Long lão tặc vô cớ đưa đến một bình giải dược khiến người của Tam phái uống vào đều bị độc hoành hành.

Yên Sơn công chúa gạt đầu nói :

- Nên các người tìm Đơn Du Quỳnh Châu mà tầm thù phải không?

Tạ Thanh Văn nói :

- Vậy thì cũng không phải. Ý của lão hủ là bắt tiểu nữ này để truy bức lão tặc phải xuất hiện.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Chư vị nên biết Đinh Long không phải là kẻ tàn độc, tiểu nhân hoặc giả là lão bị người ta chủ sự, bắt buộc phải làm như vậy.

Trương Tú Vũ nói :

- Cô nương nói không sai. Bình giải dược đó nghe nói là của Bích Vân công chúa gì đó đưa cho lão.

Yên Sơn công chúa nói :

- Vậy thì đúng rồi. Ắt tự xưng là Bích Vân công chúa lần này đến Thái Hành, e rằng hành sự bất thiện.

Lục Văn Phi chen lời nói :

- Cô nương đừng nói hồ đồ. Tại hạ tin Bích Vân công chúa không phải là hạng người đó.

Yên Sơn công chúa hỏi :

- Người đã từng thấy qua Bích Vân công chúa này rồi à?

Lục Văn Phi nói :

- Đã nhìn thấy qua nhưng mà...

Yên Sơn công chúa nói :

- Nhưng mà cái gì?

Lục Văn Phi nói :

- Chỉ thấy qua người nhưng chưa trông rõ diện dung.

Yên Sơn công chúa mỉm cười :

- Vậy thì đúng rồi, bất kỳ người nào cũng có thể giả mạo Bích Vân công chúa, vậy mà người cứ nhất tâm tin tưởng.

Lục Văn Phi “a” lên một tiếng.

Yên Sơn công chúa nói với Quỳnh Châu :

- Cô nương có gặp qua lệnh sư không?

Ngừng một lát nàng tiếp :

- Nữ lang này đã khiến lệnh sư hạ độc lễ nào nàng ta không dám hạ sát thêm lệnh sư để giết người diệt khẩu.

Quỳnh Châu chấn động trong lòng, cảm thấy lời này rất có lý, hốt nhiên nàng sầm mặt, quay người chạy đi.

Lục Văn Phi sau khi nghe những lời này của Yên Sơn công chúa cũng phát sinh nghi vấn đối với Bích Vân công chúa. Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Nàng ta đến Thái Hành tuy là có sở cầu mà đến, nhưng việc này quan hệ gì đến đồng đạo các phái lý ra không nên dùng thủ đoạn quá độc ác như vậy.

Tạ Thanh Văn ôm quyền nói với Yên Sơn công chúa :

- Công chúa có biết lão tặc đó đã hạ độc gì không? Nếu cứu được nhi tử, lão nguyền ngậm vành kết cỏ.

Yên Sơn công chúa nói :

- Giải độc phải cần có người hạ độc. Muốn giải cứu lệnh lang chỉ còn cách đi tìm ả.

Trương Tú Vũ nói :

- Chúng ta mau đi tìm ả. Bắt giao ra giải được để xem nàng ta giải thích như thế nào?

Tạ Thanh Văn gật đầu nói :

- Tình thế trước mắt xem ra chỉ còn cách này thôi.

Yên Sơn công chúa nói :

- Lần này chư vị lên đường, nếu như lấy được được vật hy vọng nể mặt bốn cung mà không truy cứu lỗi lầm của nàng.

Trương Tú Vũ “hừ” một tiếng nói :

- Nữ ma này tâm địa ác độc như vậy, nếu không cho ả chịu chút đau khổ sao trừ được mối hận trong lòng ta.

Hạ Long Tường chậm rãi bước đến gần Lục Văn Phi nhỏ giọng nói :

- Lục thiếu hiệp biết được Bích Vân công chúa sao?

Lục Văn Phi gật đầu, Hạ Long Tường lại nói :

- Nàng ta quả là hậu nhân của Tần vương sao?

Lục Văn Phi lại gật đầu. Hạ Long Tường tỉnh ngộ nói :

- Lão hủ đã rõ rồi. Đồng đạo lần này đến Thái Hành như không thể trấn định phân biệt phải trái, tiền đồ thật khó tiên liệu.

Văn Phi lại gật đầu nhưng không đáp.

Lúc này Trương Tú Vũ và Tạ Thanh Văn bước đi được mấy bước, đột ngột có bóng người chớp nhoáng. Con đường trước mặt đã bị ba lão già ngăn chặn.

Ba vị lão giả niên kỷ ước thất tuần. Vị đứng chính giữa thân khoác miên bào cao to uy mãnh, song mục tinh anh lấp lánh. Bên trái là một lão già đầu trọc phi tăng phi đạo, gương mặt hồng hào vui vẻ, lộ rõ nét hòa ái phúc thiện. Người bên phải là một lão giả thân khoác đạo bào, râu năm chòm dáng dấp như Lã Động Tân trong tranh vẽ.

Miên bào lão giả hỏi :

- Các người nói Bích Vân công chúa là người gì?

Tạ Thanh Văn bị khí thế bất phàm của đối phương áp đảo, ngập ngừng nói :

- Tại hạ chỉ nghe danh tánh chứ chưa gặp qua.

Miên bào lão giả cười nhạt :

- Ngay cả người còn chưa biết, vậy thì có thù gì?

Trương Tú Vũ trợn mắt nói :

- Việc này không liên can đến tôn giá, không cần hỏi nhiều.

Miên bào lão giả sầm mặt, gần từng tiếng :

- Các người không được đi.

Trương Tú Vũ giận dữ nói :

- Tôn giá nói thật quá dễ dàng.

Miên bào lão giả nhìn chung quanh đột nhiên nhãn quang chú mục nhìn về Châu Y kiếm trong tay Yên Sơn công chúa. Lão vội bước lên ôm quyền nói :

- Thỉnh giáo tôn tính của cô nương?

Yên Sơn công chúa trang trọng nói :

- Bồn cung hiệu Yên Sơn.

Miên bào lão giả lại chăm chú nhìn Châu Y kiếm hỏi :

- Kiếm trong tay cô nương từ đâu mà có?

Yên Sơn công chúa lạnh nhạt nói :

- Gia truyền.

Miên bào lão giả nghiêng người nói :

- Có thể cho lão phu mượn chiêm ngưỡng một phen?

Yên Sơn công chúa nói :

- Kiếm này không thể tự tiện trao tay kẻ thứ hai. Lão trượng muốn xem thật không thể.

Thình lình, nàng rút kiếm khỏi vỏ chém thẳng vào phiến đá bên cạnh, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, phiến đá bên cạnh nứt đôi, rồi tra kiếm vào vỏ nói :

- Tam vị đều là võ lâm tiền bối, đương nhiên biết được lai lịch kiếm này?

Miên bào lão giả khom người :

- Lão hủ đã thấy qua.

Lão ngoảnh đầu nhìn hai người đứng phía sau. Yên Sơn công chúa lãnh đạm nói :

- Biết được là tốt rồi, bổn cung hiện đang cư ngụ ở cổ đơn tự, có lời gì cứ đến gặp ta đàm đạo.

Miên bào lão giả khom người đáp :

- Vâng.

Yên Sơn công chúa khoan thai bước vào trong kiệu. Bốn nữ tỳ cất kiệu lên vai phi thân về phía trước.

Lão già trọc đầu bước lên hai bước nói với miên bào lão giả :

- Châu huynh, thiếu nữ này quả là ấu chủ mà chúng ta đang tìm phải không?

Miên bào lão giả nói :

- Nơi đây không phải là chỗ luận đàm, sau này hãy thương lượng.

Ba vị lão giả thông thả bước vào trong rừng nơi sườn núi.

Tạ Thanh Văn thở dài nói :

- Ba người này không biết từ đâu đến đây?

Hạ Long Tường nói :

- Hay là người của phủ Tấn vương? Kỳ nhân dị sĩ trong phủ Tấn vương năm đó rất đông.

Trương Tú Vũ tiếp lời :

- Nếu là môn hạ của Tấn vương tất nhiên phải chịu sự điều khiển của nữ ma này.

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Chưa hẳn như vậy.

Tạ Thanh Văn khẩn trương nói :

- Đừng bàn đến chuyện này nữa. Trước mắt tìm cách cứu người là khẩn yếu.

Trương Tú Vũ bước lên trước nói :

- Đi thôi. Chúng ta mau tìm thiếu nữ đã tự xưng là Bích Vân công chúa.

Tạ Thanh Văn tấm lòng yêu con tha thiết nên cũng vội bước theo.

Hạ Long Tường lại đứng yên bất động. Lục Văn Phi nói :

- Sao Bang chủ không cùng họ đồng đi tìm Bích Vân công chúa?

Hạ Long Tường lắc đầu nói :

- Theo lão phu thấy độc dược này không phải do Bích Vân công chúa hạ độc thủ.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ cũng thấy độc này không phải do Đinh lão xuống tay, cũng không thể do Bích Vân công chúa hạ thủ.

Chàng dẫn đo một chút lại tiếp :

- Hiện giờ, tại hạ đang lo lắng cho sự an nguy của Đinh lão tiên bối.

Hạ Long Tường nói :

- Thiếu hiệp niên kỷ còn thanh niên mà phán đoán sự tình này thông suốt như vậy khiến lão hủ vô cùng bái phục.

Lục Văn Phi nói :

- Hạ tiên bối quá khen.

Hạ Long Tường cười cười nói :

- Sự thực như vậy, thiếu hiệp không cần khiêm tốn. Lão cảm thấy xấu hổ thay cho đám người kia.

Một lát lão lại nói tiếp :

- Lão phu cho rằng mọi sự tình đều do Yên Sơn công chúa làm ra.

Lục Văn Phi gật đầu nói :

- Không sai.

Hạ Long Tường nói :

- Nếu quả Yên Sơn công chúa chấp chưởng Châu Y môn e rằng trên giang hồ vĩnh viễn chẳng có ngày bình yên.

Lục Văn Phi phẫn hận nói :

- Chúng ta đi tìm ả.

Hạ Long Tường nói :

- Nữ lang này có trong tay thuộc hạ cao thủ rất đông dù chúng ta có tìm gặp chỉ sợ cũng chẳng có thể làm khó được nàng ta.

Lục Văn Phi không phục nói :

- Lẽ nào chúng ta đành đứng yên để nhìn?

Hạ Long Tường vỗ vỗ vai chàng nói :

- Tạm thời trở về xem thương thế của hiền đệ lão hủ ra sao rồi cùng nhau thương lượng.

Lão cùng Lục Văn Phi trở lại Hành đàn của Hắc Long bang thì thấy Trịnh Trọng Hổ bước ra hoan hỉ nói :

- Bang chủ trở về thật đúng lúc. Tiểu đệ vừa định cho người đi tìm Bang chủ.

Hạ Long Tường ngạc nhiên hỏi :

- Hiền đệ tỉnh lại lúc nào?

Trịnh Trọng Hổ nghiêng người nói :

- Chúng ta hãy vào nội thất đàm đạo.

Vừa thấy Lục Văn Phi, lão ôm quyền nói :

- Lục thiếu hiệp, xin mời vào trong luận đàm.

Lục Văn Phi cũng ôm quyền đáp :

- Trịnh tiên bối đừng đa lễ như vậy.

Dứt lời chàng theo Hạ Long Tường bước vào đại điện.

Hạ Long Tường vừa vào đại điện đã thấy Dịch Hiểu Thiên cùng các vị huynh đệ cùng đã tỉnh lại đều đang ngồi trên điện nghỉ ngơi, lão không giấu được vẻ hoan hỉ nói :

- Các huynh đệ, chất độc trong nội tạng đã giải hết rồi sao? Còn tinh thần thì thế nào?

Tất cả đồng loạt đứng lên đáp :

- Đa tạ Bang chủ đã lo lắng. Nội thể và tinh thần chúng thuộc hạ đều đã trở lại bình thường.

Hạ Long Tường nói :

- Vậy thì tốt rồi.

Dứt lời lão ngồi xuống. Lục Văn Phi cũng ngồi cạnh lão. Trịnh Trọng Hổ chờ Hạ Long Tường và Lục Văn Phi an tọa mới mở miệng nói :

- Độc được mà các vị huynh đệ đã uống tương khác với chất độc trong cổ lãng, đó là lấy độc trị độc, nay mọi người đã an nhiên vô sự.

Hạ Long Tường nói :

- Như vậy quả thực không phải Đinh Long hạ độc.

Trịnh Trọng Hổ nói :

- Sau khi Bang chủ đi không lâu, có một vị nữ tử đến đây tự xưng là nữ tỳ của Bích Vân công chúa phụng lệnh đến đây giải độc cho chư huynh đệ.

Mắt lão nhìn quét những người trong đại điện nói :

- Lúc đó huynh đệ trong bang không dám tin tưởng. Nữ tỳ này kiên trì khiến một người thử trước, nếu không hiệu quả thì đem nàng ra xử tội.

Hạ Long Tường chen lời nói :

- Thế tất nàng đã biết có người trúng độc?

Trịnh Trọng Hổ gật đầu nói :

- Lúc đó tiểu đệ tìm một huynh đệ hôn mê cho nàng trị liệu, nào ngờ nàng chỉ vỗ vỗ mấy cái thì đã hồi tỉnh.

Hạ Long Tường “ơ” một tiếng nói :

- Ngu huynh chưa từng nghe qua việc vỗ mấy cái có thể giải được độc.

Trịnh Trọng Hổ cũng nói :

- Lúc đó, đệ cũng không thể tin tưởng. Sau khi nàng ấy giải thích thì mới hiểu rõ thì ra hai loại kỳ độc này phát sinh độc tính, mà độc tính lại tương khác nhau, ứ đọng trong nội tạng, chỉ cần sau khi vỗ nhẹ mấy cái, huyết mạch lưu thông, độc tính trung hòa, kỳ độc tự giải.

Hạ Long Tường lại hỏi :

- Đệ có hỏi vì sao nàng biết chúng ta có người trúng độc?

Trịnh Trọng Hổ nói :

- Nàng ấy dường như có việc gấp bên người, chỉ nói mấy câu ngắn gọn vì Đinh Long khi cho giải được nhưng quên dặn cách trị thương nên cô nương đó đến báo cho biết.

Hạ Long Tường nói :

- Đệ có hỏi nàng Đinh Long đi nơi nào không?

Trịnh Trọng Hổ nói :

- Nghe nói là phụng mệnh khẩn cấp đi thỉnh một vị tiên bối.

Hạ Long Tường gật đầu. Lục Văn Phi trầm ngâm một lát nói :

- Tại hạ thật không hiểu nổi đồng đạo các phái cùng nàng ta vô oán vô thù sao phải hạ độc thủ như vậy.

Hạ Long Tường biết chàng nói đến Yên Sơn công chúa, lão chậm rãi nói :

- Lão phu tin rằng không lâu tất cả đều minh bạch. Ý lão phu là chúng ta nên lấy bất biến ứng phó vạn biến.

Lục Văn Phi nói :

- Cách này tuy tốt, chỉ e rằng tình thế không cho phép chúng ta chờ đợi.

Trong lúc họ đang đàm luận, một bang đồ vội vã chạy vào, khom người nói :

- Bẩm cáo Bang chủ, Trương môn chủ Trương ngũ gia cùng Tạ nhị gia cầu kiến.

Hạ Long Tường nói :

- Mau mời vào.

Thoáng mắt, Trương Nam và Tạ Nhất Phi song song tiến vào đại sảnh. Vừa gặp đã hỏi ngay :

- Thỉnh vấn Hạ bang chủ, tể Môn chủ cùng Bang chủ đồng hành tìm giải được như thế nào?

Hạ Long Tường bèn đem việc vừa rồi kể qua một lượt.

Tạ Nhất Phi than thở nói :

- Hai người họ đến giờ còn chưa trở về, phải chăng đã ngộ hiểm?

Hạ Long Tường nói :

- Dựa vào võ công và kinh nghiệm của Trương môn chủ và Tạ môn chủ khó xảy ra chuyện sai lầm.

Trương Nam nói :

- Kế sách ngày nay Tam phái chúng ta nên liên kết thành một khối đồng thanh tương trợ, nếu không tình thế càng hiểm nguy.

Hạ Long Tường nói :

- Điều này là đương nhiên.

Lão ngoảnh đầu hỏi Trịnh Trọng Hổ :

- Những người có thể sử dụng được của bốn Bang được bao nhiêu?

Trịnh Trọng Hổ đáp :

- Riêng bốn Bang ước khoảng ba mươi người.

Trịnh Trọng Hổ lại hỏi Trương Nam :

- Nhân thủ quý môn có bao nhiêu?

Trương Nam suy nghĩ một hồi nói :

- Miễn cưỡng có thể ứng phó.

Hạ Long Tường nói :

- Người của chúng ta giờ này tất yếu phải hợp tác. Đầu tiên phải tìm cho được hai vị Môn chủ, sau đó mới có thể đối kháng với bọn ma nữ.

Tạ Nhất Phi vòng tay nói :

- Tại hạ mong Bang chủ làm người lãnh đạo liên minh.

Hạ Long Tường nghiêm mặt nói :

- Chư vị không dị nghị, xin thứ lão phu mạo muội đứng ra chấp chương.

Lục Văn Phi biết họ đang điều binh khiển tướng, mình ở hiện trường tất bất tiện nên đứng dậy nói :

- Tại hạ có việc cần làm rõ, giờ xin cáo biệt.

Hạ Long Tường nói :

- Lão phu không dám lưu lại, xin thứ lão phu không tiện tiễn xa.

Lục Văn Phi ôm quyền nói :

- Không dám.

Dứt lời mục quang quét chung quanh cáo biệt mọi người ở nội đình rồi bước ra khỏi đại môn.

Đi khỏi Hành đàn Hắc Long bang. Lục Văn Phi cắm cúi đi nhanh về phía Cổ Đơn tự nơi cư trú của Yên Sơn công chúa. Chàng đi đến tự môn cách ước khoảng một lần tên bất ngờ trong rừng vang lên một tiếng hét to, bước ra bốn Châu Y võ sĩ thân mang Loan đao. Họ bày thành hàng chữ nhất, ngăn cản đường đi của Lục Văn Phi.

Châu Y võ sĩ quan sát chàng một hồi rồi hỏi :

- Tôn giá bái kiến Công chúa có việc gì?

Lục Văn Phi nói :

- Chỉ cần các vị hồi báo tại hạ xin cầu kiến là được.

Một người trong bọn họ phi thân vào trong nội tự, không lâu lại phi thân ra nói :

- Công chúa cho hấn vào.

Lục Văn Phi sải bước qua khỏi tự môn rồi vào đại điện, thì thấy Vân Nương từ trong bước ra hỏi :

- Lục đại ca, huynh có việc gặp Công chúa à?

Lục Văn Phi đã có ác cảm với phụ tử nàng nên “hừ” một tiếng gắt gỏng nói :

- Lời nói quá thừa, đương nhiên có việc mới đến, nếu không ta đến đây làm gì?

Vân Nương không giận, từ tốn nói :

- Tiểu muội chỉ là có hảo ý...

Lục Văn Phi ngắt lời nàng nói :

- Đa tạ nhã ý của cô nương, tại hạ tâm lĩnh.

Hiển nhiên trong lời nói của chàng mang nhiều mai mỉa, Vân Nương cũng không giận, mỉm cười nói :

- Yên Sơn công chúa thật khác ngày trước.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Có gì mà không giống? Nàng ta có thần khí như thế nào?

Vân Nương nho nhỏ nói :

- Không lâu nàng sẽ tiếp chưởng đại vị của Châu Y môn.

Nàng nhìn Lục Văn Phi rồi thấp giọng tiếp :

- Lúc đó, Tam phái ở Quan Đông, Ngũ đại bang ở biên thùy đều nằm trong tay của nàng ta.

Lục Văn Phi “hừ” một tiếng nói :

- Giờ nói tới việc này e còn quá sớm. Nàng ta đâu?

Vân Nương nhỏ giọng đáp :

- Nàng ta ở trong vân phòng.

Lục Văn Phi sải bước đi vào đại điện thì thấy Bách Thảo Ông, Tuyết Sơn Mang Tẩu, Ngũ Độc Bà, Phương Thế Trần ngay cả một người đã lâu không lộ diện là Đào Hàn Sinh cũng đang ngồi ở đó. Chàng “hừ” trong lòng nghĩ thầm :

“Thì ra bọn đầu trâu mặt ngựa này đều đã bị nàng ta thu dụng”.

Bọn người này rõ ràng thấy chàng bước đến nhưng chẳng một ai quan tâm đến.

Lục Văn Phi đang định mở miệng thì thấy Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất chậm rãi từ trong bước ra, ha hả cười nói :

- Thì ra là Lục thiếu hiệp đại giá quang lâm. Chào mừng.

Rồi nghiêng người nói :

- Công chúa đang chờ bên trong. Mời.

Dứt lời, bước sang một bên nhường đường. Lục Văn Phi thoáng chút ngần ngừ, rồi bước vào thì thấy Yên Sơn công chúa đang ngồi xếp bằng trên giường chạm trổ tinh xảo, thấy chàng bước vào mỉm cười nói :

- Người đến thật đúng lúc, bổn cung đang định cho người tìm người.

Lục Văn Phi ngạc nhiên hỏi :

- Công chúa tìm ta ư?

Sau khi Yên Sơn công chúa ra hiệu cho chàng ngồi xuống thong thả nói :

- Bổn cung sắp tiếp chưởng đại vị của Châu Y môn, phụ tử người tận trung với bổn Môn, ta chẳng thể quên công được.

Lục Văn Phi vừa nghe ngẩn người, kinh ngạc hỏi :

- Lời này thật sao?

57. Chương 57: Công Thành Thân Thoái

Yên Sơn công chúa mỉm cười nói :

- Bổn cung trước nay chưa từng nói sai.

Lục Văn Phi nghĩ thầm :

“Lẽ nào nàng ta quả thật là hậu nhân Tấn vương sao?”.

Yên Sơn công chúa thấy mặt chàng đầy nét hoài nghi, lại cười nói :

- Bổn cung đã biết người bị Cốc lão mê hoặc, luôn nghĩ bổn cung là giả mạo. Thực ra việc này rất rõ ràng, nếu thực bổn cung là giả mạo làm thế nào qua mắt được bao người của bổn cung.

Lục Văn Phi trầm tư hồi lâu vẫn thấy việc này quá khả nghi, chàng chậm rãi nói :

- Tại hạ vốn là người ngoài cuộc không dám cuồng vọng luận việc của Châu Y môn, nhưng theo tại hạ việc tiếp chưởng môn hộ cần phải có mặt mấy vị nguyên lão, họ đã đến chưa?

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Người nói thật không sai, mấy vị nguyên lão đều đã đến đây chỉ chờ lấy được “Hải Đế” là có thể chính thức cáo tế thiên địa, tổ sư.

Lục Văn Phi hoài nghi hỏi :

- Hải đế là đồ vật gì, phải đi đâu lấy được?

Yên Sơn công chúa cười khanh khách nói :

- “Hải Đế” tức là tờ minh thệ của bốn Môn, trên đó không chỉ ghi rõ tính danh các đệ tử, hơn nữa còn phân phối chức trách. Vật này đang cất giấu trong một huyết động cực kỳ bí mật. Hiện giờ tam vị đã đến hai vị chỉ chờ vị thứ ba đến nữa thì tiến hành.

Lục Văn Phi biết hai người mà nàng nói đến chính là Tuyết Sơn Mang Tẩu và chàng, nhưng không biết vị thứ ba là ai nên cố ý không hiểu hỏi :

- Lễ nào Công chúa đã biết tam vị sứ giả là ai?

Yên Sơn công chúa cười bí mật nói :

- Một vị là Tuyết Sơn Mang Tẩu, một vị là lệnh tôn của người, còn vị kia chính là lệnh sư. Nay Tuyết Sơn Mang Tẩu cùng người cùng đã ở đây, chỉ còn thiếu lệnh sư mà thôi.

Lục Văn Phi âm thầm cười lạnh, ngoài mặt nhướng cao mày kiểng nói :

- E rằng lệnh sư không thể đến đây.

Yên Sơn công chúa cười nói :

- Lệnh Sư giờ đang trên đường đi, hôm nay không đến, ngày mai tất đến.

Lục Văn Phi giật mình nói :

- Việc này không thể xảy ra.

Yên Sơn công chúa ngưng cười, chậm rãi nói :

- Ta biết lệnh sư không muốn lên đường nên đã phái người đi nghinh tiếp, lão không đến cũng không được.

Lục Văn Phi toàn thân run rẩy như bị đâm một đao :

- Sao cô nương biết nơi ẩn cư của sư phụ?

Yên Sơn công chúa thần sắc bất động, nhếch mép cười nói :

- Chính do người nói đó thôi.

Lúc này Văn Phi mới nhớ lại trong lúc vô ý mình đã thổ lộ điều này nên vô cùng ảo não.

Yên Sơn công chúa thức tỉnh chàng nói :

- Bốn cung tuy đưa lệnh sư đến đây nhưng tuyệt không có ý làm khó người, điều này người cứ an tâm.

Ngừng một chút nàng lại nói tiếp :

- Chẳng qua đây là ý của bốn cung muốn người cùng lệnh sư chân thành hợp tác với bốn cung.

Lục Văn Phi hiểu trong lời nói của nàng có ẩn chứa ý đe dọa, trong lòng chàng thập phần phẫn hận, nhưng trong nhất thời không tiện phát tác. Yên Sơn công chúa nói :

- Bốn cung kế thừa tiền đồ của tiền nhân, tiếp chương đại vị, về sau này Quan Đông tam đại phái, biên thùy ngũ đại môn đều nằm trong tay ta, ta muốn các bang phái này đều hội nhập vào Trung Nguyên, phát triển rộng rãi, giương cao bản sắc võ thuật bốn Môn, lúc đó còn cần nhiều đến đại tài của Lục huynh.

Lục Văn Phi cười nhạt nói :

- Tại hạ thiên tính ngu muội, sao dám đảm đương trọng trách. Đa tạ hảo ý của cô nương.

Yên Sơn công chúa thở dài nói :

- Bốn cung thân phận nữ nhi, dững mãnh vậy vùng đến đâu cũng chỉ là thân phận nữ nhi. Những quyền thế này, đối với ta nào có ý nghĩa.

Lục Văn Phi cười lạnh nói :

- Cô nương đã biết mình chỉ là thân phận quần thoa hà cơ phải phí hết tâm cơ, bày mưu lập kế cướp đoạt, làm ra những việc thiên nộ nhân oán.

Yên Sơn công chúa biến sắc nói :

- Người quả thật hồ đồ. Đây là sản nghiệp của ta. Sao nói hai chữ cướp đoạt?

Lục Văn Phi nói :

- Cô nương cùng ta bất đồng đạo, không đồng hành. Tại hạ cáo từ.

Yên Sơn công chúa lạnh lùng nói :

- Bỏn cung hy vọng người ở lại đây hai ngày.

Lục Văn Phi đẩy mạnh ghế ngồi nói :

- Trừ khi cô nương có cách chế phục tại hạ, nếu không một khắc tại hạ cũng không lưu lại.

Yên Sơn công chúa chậm rãi nói :

- Ta đã bảo cho người biết không lâu lệnh sư sẽ tới đây, người không chịu lưu lại để nhìn qua lão sao? Đám thù hạ của ta thật quá thô lỗ, vạn nhất mạo phạm đến lệnh sư thì không phải là trò đùa.

Lục Văn Phi đã theo sư phụ từ khi tuổi còn ấu thơ, tình cảm còn thân thiết hơn tình phụ tử, nghĩ đến tình cảnh phụ thân chết thảm tâm tình càng ảo não, vạn nhất sư phụ cũng gặp phải vận mạng như phụ thân thì thật là việc ô hận cả đời, nên nghe lời nói của Yên Sơn công chúa, bước chân không tự chủ được đã ngừng lại.

Yên Sơn công chúa buông lời thăm dò đã biết ngay tâm ý của chàng nên dặn dò nữ tỳ :

- Lộng Ngọc, mau chuẩn bị phòng cho Lục công tử.

Rồi lại mỉm cười nói với Lục Văn Phi :

- Người đừng nên lo lắng, bỏn cung tuyệt không bạc đãi người.

Lục Văn Phi lặng lẽ theo Lộng Ngọc đến một gian khách phòng, Lộng Ngọc thấp giọng cười nói :

- Lục công tử, hà cơ gì người không nghĩ ra Công chúa đối đãi với người thật là có hảo ý.

Lục Văn Phi lắc đầu nói :

- Ai cũng có chí hướng riêng, e rằng tại hạ khó nhận hảo ý của nàng ta.

Lộng Ngọc nói :

- Tuy bình nhật Công chúa hành sự không tránh khỏi dùng chút thủ đoạn, nhưng đối với công tử tuyệt chẳng có chút giả tạo.

Nàng hơi cao giọng nói :

- Nếu công tử khiến người thất vọng ắt khó tránh khỏi phiền toái.

Lục Văn Phi nói :

- Lần này tại hạ đến Thái Hành một không vì danh, hai không vì lợi, hoàn toàn chỉ vì phụ thù.

Chàng dừng một chút nói :

- Sau khi thay cố chủ lo chu toàn việc này, tại hạ sẽ ngày đêm điều tra hung thủ.

Lộng Ngọc gật đầu nói :

- Công tử hành sự quang minh chính đại, tiểu tỳ thật bội phục. Thực tế, công tử hành sự cho Công chúa không khác gì hành sự cho cố chủ.

Nàng nhìn nhìn Lục Văn Phi ngập ngừng nói :

- Thù gia của lệnh tôn, tiểu tỳ đã đoán ra một người.

Lục Văn Phi kinh ngạc, chụp lấy cổ tay nàng hỏi gấp :

- Là ai?

Lộng Ngọc nét mặt như phủ một làn sương, nhè nhẹ gỡ tay ra nói :

- Hà tất phải nóng nảy như vậy. Việc này Công chúa đã tính toán chỉ chờ người tiếp chương đại vị sẽ thay công tử mà làm việc này.

Lục Văn Phi nói :

- Tại hạ không muốn vì việc của mình mà liên lụy người khác, xin tỷ tỷ mau nói rõ.

Lộng Ngọc lắc lắc đầu nói :

- Thời cơ chưa đến xin thứ tiểu nữ không thể phụng cáo. Hơn nữa người này thực lực hùng hậu, lúc này Công chúa cũng phải nhường họ mấy phần.

Lục Văn Phi tỉnh ngộ nói :

- Hay là Bích Trần trang, Trang chủ?

Lộng Ngọc mặc nhiên không nói, lui ra khỏi phòng.

Lục Văn Phi tâm trạng thập phần bồn chồn nóng nảy một là vì việc điều tra phục thù, hai là vì sự an nguy của sư phụ cho nên bồn chồn bước lui bước tới trong phòng. Đột nhiên, có tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Lục Văn Phi ra mở cửa phòng thì thấy một vị Miên bào lão giả, chàng nhận ra đó chính là một trong ba lão nhân mà chàng đã gặp trên sườn núi, chàng ôm quyền nói :

- Lão tiên sinh có gì chỉ giáo?

Miên bào lão giả thông thả bước vào hỏi :

- Lệnh tôn quả là Lục Tử Tuấn?

Lục Văn Phi đáp :

- Đúng vậy.

Miên bào lão giả chậm rãi ngồi xuống hỏi :

- Người đã bị bọn nào sát hại?

Lục Văn Phi nghẹn ngào nói :

- Trong một đêm mưa gió bị một toán Hắc y võ sĩ vây công mà chết.

Miên bào lão giả ngửa mặt khẩn trương truy vấn :

- Ở ngay Thái Hành?

Lục Văn Phi gật đầu đáp :

- Lúc đó vẫn bối đang săn sóc bệnh tình của gia mẫu nên không ra ngoài để điều tra.

Miên bào lão giả xòe tay nói :

- Đưa kim bài của người cho ta xem.

Lục Văn Phi không biết lai lịch của lão, hơn nữa kim bài đó lại là đồ giả lấy ra cũng không có chỗ dùng, thế nên khom người đáp :

- Tại hạ không có kim bài nào.

Miên bào lão giả “Hừ” một tiếng nói :

- Người xuất ngôn lúc nào cũng không quên cổ chủ có nguyện vì cổ chủ mà hết lòng không?

Lục Văn Phi nghĩ rằng lão thay Yên Sơn công chúa đến làm thuyết khách nên chậm rãi nói :

- Nếu quả hậu nhân của cố chủ có chỗ nào cần dùng văn bối, nhảy vào biển lửa cũng không từ nan.

Miên bào lão giả cười ha hả nói :

- Chỉ nguyện tâm khẩu của ngươi như một. Lão phu không nói nhiều. Cáo từ.

Lão phất tay một cái, người đã ra khỏi phòng.

Tòa tự viện này vốn là một đại cổ tự ở Thái Hành có không ít tăng nhân tu hành nhưng lúc này lại yên lặng như tờ không thấy bóng một tăng nhân cũng không nghe một tiếng chuông mõ.

Lục Văn Phi tĩnh cư ở nội phòng vô cùng phiền não không được sải bước ra ngoài, chỉ nghe trên mái ngói một giọng trầm đục nói :

- Xin tôn giá dừng rồi khỏi phòng, nếu không sẽ gặp nhiều chuyện bất lợi.

Lục Văn Phi cảm thấy nộ hỏa bừng bừng “Hừ” lạnh một tiếng, nói :

- Đây là lệnh của ai? Tại hạ không phải tội phạm.

Người trên mái nhà lại trầm giọng hỏi :

- Tại hạ chỉ biết phụng mệnh hành sự, những việc khác ta không quan tâm.

Lục Văn Phi không đấu khẩu với gã, mà sải bước về phía đại điện thì chỉ thấy bóng người lóe lên xuất hiện hai Châu Y võ sĩ, trong tay mỗi người đều cầm một Loan đao, lạnh lùng nói :

- Tôn giá tại sao không nghe lời khuyên cáo?

Lục Văn Phi đang định phát tác, chợt nghe vang lên một giọng nói lãnh lút :

- Không được vô lễ, Công chúa cho mời Lục công tử.

Châu Y võ sĩ vừa nghe lời nói, song song khom người rồi thoái lui, phi thân lên mái nhà.

Lục Văn Phi nói :

- Công chúa hiện ở đâu, tại hạ đang muốn tìm nàng.

Lộng Ngọc nhanh bước đi đến nói :

- Lệnh sư đã đến rồi, Công chúa lệnh cho tiểu tỳ đến thỉnh công tử.

Lục Văn Phi kích động nói :

- Lệnh gia sư hiện ở đâu mau đưa tại hạ đến đó.

Lộng Ngọc nói :

- Xin theo tiểu tỳ.

Dứt lời, nàng cất bước đi trước. Lộng Ngọc đưa chàng đi xuyên qua hai tòa đại viện nghiêng người nói :

- Công tử, mời vào. Công chúa đang ở bên trong.

Lục Văn Phi vội vã bước vào thì thấy sư phụ đang ngồi đối diện với Yên Sơn công chúa mà đàm đạo nên vội vã chạy qua phủ phục xuống ôm lấy hai chân Hồ Văn Chiêu, chỉ kêu lên một tiếng “Sư phụ” rồi nức không thành tiếng.

Hồ Văn Chiêu mặt không lộ vẻ đồng tình, thần thái thập phần an nhiên nói :

- Đứng lên. Đừng như một đứa hài đồng.

Lục Văn Phi nghẹn ngào :

- Sư phụ, là đồ nhi đã hại người.

Hồ Văn Chiêu sầm mặt :

- Bảo con đứng lên có nghe không?

Lục Văn Phi nén bi thương, đứng thẳng người lên, ngoảnh mặt nói với Yên Sơn công chúa :

- Gia sư là người thoái ải, không tranh sự đời. Cô nương mời lão nhân gia đến đây có việc gì?

Yên Sơn công chúa thông thả nói :

- Lão là một trong ba vị sứ giả, nếu không mời đến đây sao có thể lấy được Hải Đế.

Hồ Văn Chiêu nói :

- Lão hủ sớm đã thành người tàn phế, việc này từ lâu đã phó thác cho một vị bằng hữu, lão phu đến hay không, chẳng phải là một việc khẩn yếu.

Yên Sơn công chúa chợt tỉnh ngộ, không phải từ lâu ở Thái Hành sơn đã xuất hiện một Kiếm Tổ đó sao. Người này chắc là bằng hữu mà Hồ Văn Chiêu đã phó thác nên vội hỏi :

- Người đó là ai?

Hồ Văn Chiêu chậm rãi nói :

- Xin thứ không tiện thổ lộ, dù sao đến lúc cần, lão bằng hữu cũng sẽ lộ diện, quyết không để lỡ đại sự.

Yên Sơn công chúa sầm mặt nói :

- Đêm nay, bốn cung sẽ khai đàn lễ tổ, tiếp chưởng đại vị, lão không đến sao được.

Nàng ngừng một lát rồi lại tiếp :

- Ta nhận trọng thác của Tiên vương, lý ra nếu các vị là những trung thần tất phải hết lòng giúp sức, chứ phải đâu chỉ xem như một trò đùa.

Hồ Văn Chiêu gồ gồ gậy trúc, mỉm cười nói :

- Lão phu đã nói rồi, quyết không lỡ đại sự.

Yên Sơn công chúa nói :

- Hay lắm, bốn cung tin lão.

Nàng cao giọng nói tiếp :

- Xin tự tiện nhưng đừng có ý tưởng thoát khỏi nơi này. Vạn nhất gặp người đả thương nhị vị, đừng oán bốn cung không nói rõ.

Hồ Văn Chiêu lập tức đứng dậy nói :

- Lão phu có khả năng trốn chạy sao? Điều này cô nương cứ an tâm.

Lục Văn Phi bước lên dìu sư phụ chậm rãi bước ra khỏi viện. Lục Văn Phi không nén được hỏi :

- Sư phụ muốn lấy ra Hải Đế cho nàng sao?

Hồ Văn Chiêu lắc đầu :

- Sư phụ mang trọng bệnh đã lâu từ Thiên Sơn vạn dặm đến Thái Hành thấy quá mệt mỏi. Hãy tạm thời khoan hoãn đến việc này.

Lão nhìn Lục Văn Phi rồi nói :

- Sư phụ đã nghe con đã nhúng tay vào những sự việc vô can, không khẩn yếu, phải chăng con cũng bị bảo tàng làm cho tối mắt.

Lục Văn Phi nghe nói hoảng sợ vội đáp :

- Đệ tử thật đáng chết, con vì sợ sư phụ...

Hồ Văn Chiêu khoát tay ngắt lời của chàng :

- Không cần nói nhiều, sư phụ quyết không hành sự hồ đồ như vậy.

Lục Văn Phi trước nay tín phục sư phụ kịp lập tức ngậm miệng không dám lên tiếng. Hai người bước đến khách phòng quả thấy bên trong đã bày biện một tiệc rượu thịnh soạn. Hồ Văn Chiêu cười ha hả nói :

- Yên Sơn công chúa quả đáng phục. Nàng ta biết lão ba tháng nay chẳng dùng thịt nên đã làm ra những món ăn ngon như vậy.

Lời nói chưa dứt, lão đã ngồi xuống, lập tức vừa ăn vừa uống rồi khoát tay ra hiệu cho Văn Phi :

- Đồ nhi cũng nên ăn một chút gì.

Lục Văn Phi vì sư phụ, thân đã rơi vào hổ huyết nên tâm tư buồn thảm, nào có hứng thú gì mà ăn với uống nhưng thấy sư phụ đang cao hứng nên miễn cưỡng ngồi xuống.

Hồ Văn Chiêu thấy chàng nhăn nhó ra dáng khổ sở cũng chẳng thêm để ý đến chàng cứ mãi cạn ly, ăn uống ra vẻ thoải mái. Còn Lục Văn Phi cứ lo tính toán trong lòng tìm cách nào đưa sư phụ thoát khỏi hang hùm tránh được sự khống chế của Yên Sơn công chúa. Đột nhiên, bên tai truyền đến một giọng truyền âm nhỏ :

- Việc của sư phụ không cần đồ nhi lo lắng, ta tự có biện pháp.

Lục Văn Phi giật mình nghĩ thầm: “Sư phụ nội công từ lâu đã mất, sao có thể sử dụng Thiên Lý Truyền Âm pháp?”.

Chàng biết một người không đủ công lực không cách nào sử dụng phương pháp Thiên Lý Truyền Âm này. Lục Văn Phi phát hiện điều này, lòng chàng tạm thời trút bỏ lo âu mà cùng với sư phụ ăn uống vui vẻ.

Lúc này, trời đã chập chạng tối, Lộng Ngọc bước vào đem đến một ngọn nến to. Gương mặt tươi cười nói :

- Công chúa khiến tiểu nữ truyền lời với Hồ đại hiệp, mời người đầu canh này lấy ra Hải Đế.

Hồ Văn Chiêu chớp mắt nói :

- Đêm tối như vậy bảo lão đi đâu mà tìm được.

Lộng Ngọc nghiêm mặt lạnh lùng nói :

- Bọn ta từ ngàn dặm đưa người đến đây để kịp đại lễ đêm nay, nếu lão không đưa ra Hải Đế có phải là lỡ cả đại sự không?

Hồ Văn Chiêu nhìn nàng cười nhạt nói :

- Nàng ta tiếp chiêu đại vị có liên quan gì đến lão?

Lộng Ngọc biến sắc nói :

- Lão nhận trọng thác của Tiên vương, lẽ nào chẳng chút quan tâm đến chuyện này?

Hồ Văn Chiêu thở dài nói :

- Đã mười năm dư không một khắc nào lão phụ quên được, nhưng diễn biến của tình thế không giống như sơ liệu của lão.

Lộng Ngọc giận dữ nói :

- Nói như vậy lão hoài nghi thân phận Công chúa.

Hồ Văn Chiêu ha hả cười nói :

- Không dám, không dám. Lão phu dù có gan trời cũng không dám nói nàng là giả mạo.

Lộng Ngọc “Hừ” một tiếng nói :

- Người thức thời là tuần kiệt. Lão đã đến Thái Hành thì phải toàn tâm toàn lực làm cho xong việc, nếu không lão hối hận không kịp.

Hồ Văn Chiêu ngửa mặt cười lớn :

- Lão phu cả đời hành sự chưa một lần hối hận.

Lộng Ngọc dường như rất là giận dữ trợn mắt nhìn lão, rồi vội vã quay người ra khỏi phòng.

Lục Văn Phi mặt hiện vẻ lo âu nói :

- Sư phụ chọc giận nàng ta, cần phải đề phòng Yên Sơn công chúa trở mặt hại người.

Hồ Văn Chiêu hớp một ngụm rượu ha hả cười nói :

- Đi xem thử, giờ này bắt tất phải nghị luận sự thành bại.

Lục Văn Phi nghe âm thanh của lão hùng hậu, hiển nhiên chân khí thập phần sung túc, chợt tỉnh ngộ nghĩ thầm: “Thì ra là người”.

Lúc này trên đại điện ngân lên một hồi chuông dài, người trong nội tự lũ lượt kéo về phía đại điện.

Hồ Văn Chiêu ngẩng đầu nhìn về phía đại điện, nhìn thấy nội điện đèn đuốc sáng choang, hương trầm nghi ngút bầu không khí vô cùng nghiêm trang, bèn đứng lại nói :

- E rằng sắp khai đàn rồi.

Lục Văn Phi hỏi :

- Là người nào khai đàn?

Hồ Văn Chiêu nói :

- Đương nhiên là Châu Y môn. Xem ra quả thật nàng ta muốn tiếp chưởng đại vị.

Lục Văn Phi vô cùng lo lắng nói :

- Chúng ta phải ngăn lại mới được.

Hồ Văn Chiêu thần sắc ngưng trọng nói :

- Đây là việc thiêng liêng thần thánh, nhất thiết đồ nhi không được cuồng động để xem sự việc tự nó triển khai.

Lục Văn Phi gật đầu thì thấy Lộng Ngọc từ xa bước thẳng đến trước mặt Hồ Văn Chiêu, nghiêm trang nói :

- Bốn phái hiện đang khai đàn, nhị vị là người thuộc bốn phái, thỉnh Hồ đại hiệp cùng Lục công tử đến tham dự.

Hồ Văn Chiêu gật đầu :

- Lão hủ nhất định đến.

Dứt lời, lão bước đi nhanh thì thấy trên đại điện đứng nghiêm trang hơn ba mươi người trong đó có Phương Thế Trần, Điền Uy, Tang Tử Bật, Tuyết Sơn Mang Tẩu, Bách Thảo Ông, Ngũ Độc Bà, Đào Hàn Sinh, Tư Mã Ôn... những người này diện dung trang trọng đứng nghiêm túc hai hàng.

Trên đại điện im phăng phắc chợt nghe mấy tiếng chân người vang lên, từ trong bước ra ba người chính là ba vị Miên bào lão giả dàn hàng ngang đứng trước mặt mọi người. Tiếp theo Yên Sơn công chúa, trong tay cầm Châu Y kiếm, có bốn nữ tỳ hộ vệ cũng từ trong bước ra.

Nàng mỉm cười với ba vị lão giả đứng đầu rồi mới thật nghiêm trang nói :

- Trước khi khai đàn, bốn cung dẫn kiến cùng chư vị.

Mục quang nàng hướng về ba vị lão giả rồi nói :

- Ba vị này là Nam Hải tam tiên vang danh bốn biển.

Lục Văn Phi kinh ngạc, chàng từng nghe sư phụ nhắc đến Nam Hải tam tiên là cao thủ kiệt xuất mà gần trăm năm trở lại đây chưa có người qua khỏi. Nội công của họ tinh thâm, đã đạt đến cảnh giới một chiếc lá, một cánh hoa cũng có thể đả thương người, không ngờ rằng nay lại bị Yên Sơn công chúa thu dụng.

Yên Sơn công chúa chậm rãi bước đến trước tượng thần linh. Tư Mã Ôn lập tức cao giọng xướng :

- Thỉnh Hộ đàn tứ đại hương chủ bế môn đăng đàn.

Miên bào lão giả trầm giọng nói :

- Khoan đã.

Mục quang lão như ánh điện lóe nhìn quét tứ phía rồi nói :

- Lão phu thân là trưởng lão bốn Môn, hiện có mấy câu muốn làm rõ việc.

Người này vốn là một trưởng lão lớn tuổi nhất trong ba vị tên gọi Châu Cổ Phong hiệu “Tụ Thu Phi Hoa”.

Yên Sơn công chúa quay người lại nói :

- Châu tiền bối có gì cứ dặn dò.

Châu Cổ Phong cảm khái nói :

- Môn chủ năm đó gặp phải đại biến cũng vì sợ rằng đệ tử bốn Môn không may gặp phải liên lụy nên tất cả thư tịch đều đã thiêu hủy chỉ lưu lại một phần Hải Đế.

Lão dừng lời một chút rồi cao giọng nói tiếp :

- Để chuẩn bị cho tân Môn chủ sau khi tiếp chưởng đại vị dùng để trùng chấn thanh uy, giờ Hải Đế còn chưa lấy ra không thể khinh suất hành lễ khai đàn tế tổ sư.

Yên Sơn công chúa gật gật đầu nói :

- Lời Châu tiền bối quả thật hữu lý. Phiền tam vị trưởng lão cùng tam vị sứ giả đi lấy ra Hải Đế.

Châu Cổ Phong không từ chối, mục quang lấp lánh nói :

- Xin thỉnh tam vị sứ giả đến đây.

Tuyết Sơn Mang Tẩu tay chống gậy trúc bước ra. Lục Văn Phi liếc nhìn sư phụ thấy lão mặc nhiên không nói dường như có ý không hành động.

Châu Cổ Phong nhìn Yên Sơn công chúa hỏi?

- Hai vị còn lại là người nào?

Yên Sơn công chúa chỉ sư đồ Hồ Văn Chiêu nói :

- Hồ đại hiệp cùng Lục Văn Phi nhi tử của Lục Tử Tuấn.

Châu Cổ Phong trầm giọng hỏi?

- Nhị vị có mang theo tín vật không?

Lục Văn Phi vội đáp :

- Tín vật của tại hạ mất rồi.

Châu Cổ Phong còn chưa lên tiếng Yên Sơn công chúa đã đáp thay :

- Mất rồi không cần khẩn trương. Bốn cung tự có đạo lý.

Châu Cổ Phong cố ý không nghe hỏi tiếp :

- Bọn người này đều đi cả sao?

Yên Sơn công chúa nhìn Tang Tử Bất nói :

- Đương nhiên đi cả.

Tang Tử Bất nói :

- Tại hạ lưu lại trấn thủ Hành đàn, nếu có đồng môn đến trễ cũng có người tiếp đãi.

Yên Sơn công chúa gật đầu nói :

- Vậy cũng được.

Dứt lời, nàng bước lên đi trước. Đoàn người ra khỏi cổ tự đi thẳng về cổ lăng.

Lục Văn Phi lòng bồn chồn, lo lắng không biết sự việc này sẽ diễn biến đưa đến kết cục ra sao.

Nam Hải tam tiên dường như đối với sự vật trong cổ lăng rõ như lòng bàn tay.

Châu Cổ Phong nhanh nhẹn đi trước dẫn đường. Trên đường thông suốt không hề bị cản trở. Đi thẳng đến mật thất nơi cư ngụ của Cốc Thiên Vân mới dừng chân lại. Châu Cổ Phong trầm giọng nói :

- Trong bọn người chúng ta có kẻ mạo danh Châu Y môn, xin sớm lui ra. Nếu Hải Đế được lấy ra thì không còn kịp nữa.

Trong mật đạo này vốn tĩnh lặng vô cùng, một câu nói nghe cũng phát ra tiếng vang nhưng không ai đáp lời. Châu Cổ Phong “Hừ” một tiếng lại nói tiếp :

- Lão phu lời lành khuyên cáo, các người vẫn mê tâm không tỉnh, đến lúc đó đừng trách lão phu.

Lão phát tay áo rộng, phía trên thạch môn, mấy tiếng “Ầm ầm” vang lên thạch môn đã mở. Bên trong lộ ra một thạch thất rộng rãi vô cùng. Bốn bức tường đều có cảnh minh châu sáng loáng. Phía trên cao đặt một án y, chiếc ghế tựa này có chạm trổ cực kỳ tinh xảo.

Yên Sơn công chúa không khách khí, cất bước đi thẳng vào công án. Thành linh, Châu Cổ Phong trầm giọng nói :

- Cô nương, đó không phải là nơi tọa vị của nàng.

Yên Sơn công chúa ngạc nhiên dừng bước. Nàng vốn là người thông minh đã biết tình thế có thể biến chuyển kỳ lạ nên nàng khoát tay ra hiệu mọi người lui ra.

Hồ Văn Chiêu cười nhạt nói :

- Sao có chuyện dễ dàng như vậy.

Thủ chương của lão phát lên phát ra một luồng chương lực dũng mãnh đánh thẳng vào thạch môn.

Tư Mã Ôn là người vào sau cùng nên đứng rất gần thạch môn. Lão thấy tình hình như vậy song thủ giờ cao thét lớn :

- Chưa hẳn như vậy.

Lão đẩy mạnh một luồng chương phong tiếp chương của Hồ Văn Chiêu. Hai luồng chương lực gặp nhau, nội thất vang lên một trận gió ù ù. Song phương đồng thời lui về một bước, bất phân cao hạ. Bọn quần ma thừa cơ lũ lượt kéo ra ngoài thạch môn. Yên Sơn công chúa tay cầm Châu Y kiếm ngăn cản những người truy kích. Lục Văn Phi phản hện tuốt kiếm đuổi theo. Hồ Văn Chiêu vội dùng tay kéo lại nói :

- Thiếu hiệp đừng đuổi theo, Châu Y kiếm trong tay của ả là tín vật tổ truyền, phạm đệ tử bốn Môn không dám phản kháng.

Lục Văn Phi tai nghe lời nói đã lập tức nhận ra Hồ Văn Chiêu không phải sư phụ của mình mà chính là Bạch Hồ Tử nên tra kiếm vào vỏ. Rồi chàng ngẩng đầu nhìn xem thì thấy nơi “Án y” đã có một người ngồi nghiêm trang trên đó.

Văn Phi chú mục nhìn, bất giác ngẩn người. Người đó chẳng phải ai xa lạ, chính là Vương Tôn đại ca mà bình nhật chàng hằng tôn kính.

Nam Hải tam tiên chờ sau khi bọn Yên Sơn công chúa đã thoái lui rồi, cảm thấy không yên tâm, sánh vai đến trước Bích Vân công chúa nói :

- Lão hủ xử lý công việc không xong càng khiến Công chúa thêm phần ưu tư lo lắng. Lòng cảm thấy bất an.

Bích Vân công chúa khom người đáp lễ :

- Tiền bối quá lời. Văn bối đức thiếu tài sơ khiến mọi người phải chịu bao thăng trầm.

Châu Cổ Phong nói :

- Châu Y kiếm vốn là tín vật bốn Môn xin giao việc này cho bọn lão hủ, trong thời gian ngắn nhất sẽ đem về.

Bích Vân công chúa nói :

- Không cần đâu, để cho nàng ta đi.

Châu Cổ Phong nghiêm mặt nói :

- Việc này ngàn lần không được, nữ lang này tính tình hiểm độc, thủ đoạn tàn ác. Nếu sau này nàng ta làm càn tất dẫn đến một trường ngộ loạn.

Bích Vân công chúa cảm thán thở dài chậm rãi nói :

- Chỉ cần tin tức của Châu Y môn truyền ra giang hồ chắc chẳng còn ai rơi vào bẫy rập của nàng ta.

Châu Cổ Phong trầm tư một lát, rồi nói :

- Công chúa không muốn truy cứu thôi thì lão hủ chỉ cần lấy được Châu Y kiếm trở về.

Bích Vân công chúa lại nói :

- Nếu nàng ta nhất định không chịu thì cũng thôi đi.

Lục Văn Phi thấp giọng hỏi Bạch Hồ Tử bên cạnh :

- Yên Sơn công chúa có từng khiến thủ hạ đến bắt gia sư không?

Bạch Hồ Tử gật đầu nói :

- Việc này hung hiểm vô cùng, nếu không phải Đinh Long trên đường hay được, về núi phi báo thì hậu quả thật khó lường.

Lục Văn Phi vội hỏi :

- Gia sư hiện ở đâu?

Bạch Hồ Tử nói :

- Lão hủ đã phái người hộ tống đến một nơi an toàn.

Lão dừng một lát, thở dài nói :

- Từ khi lão hủ đến núi này, luôn giả danh làm lệnh sư thật là vạn bất đắc dĩ, bởi vì lệnh sư công lực đã mất, lại thêm phò thác việc trọng đại cho lão hủ, lão làm sao có thể chối từ được. Hãy còn may chưa làm nhục mệnh.

Lão ngẩng lên nhìn thì thấy Đinh Long từ ngoài vội vã bước vào, không chào hỏi một ai mà đến thẳng trước mặt Bích Vân công chúa.

Bích Vân công chúa biết lão có việc gấp nên hỏi :

- Đinh lão tiền bối có việc gì mà gấp rút như vậy?

Đinh Long nói :

- Cáo bẩm Công chúa, việc chúng ta nghi ngờ đã được chứng thực, Yên Sơn công chúa chính là đồ đệ của Bạch lão quái còn Tang Tử Bất không phải là sư gia của Vương phủ mà là “Thiên Bá bang” Bang chủ cầm đầu Ngũ đại bang ở biên thù. Hiện đã cấu kết với Yên Sơn triệu tập toàn bộ tinh anh của Ngũ đại bang e rằng không lâu sẽ đến Thái Hành này.

Châu Cổ Phong cười nhạt nói :

- Bọn chúng chỉ là bọn rùa rút cổ, chẳng làm nên tích sự.

Đinh Long không đồng ý nói :

- Nghe nói trong tám phái ở Quan Đông đã có một số phải tòng phục nàng. Y muốn mượn danh Tiên vương tiến vào thôn tính Trung Nguyên.

Bích Vân công chúa thần sắc trang trọng nói :

- Bọn hung tàn hiểm ác này nếu cùng đến Trung Nguyên thật là một tai kiếp. Xem ra bốn cung không còn cách nào phó mặc sự việc.

Đinh Long hoan hỉ nói :

- Nếu Công chúa sớm đăng ngôi đại vị Môn chủ, chỉ cần tuyên triệu một tiếng, hào kiệt Trung Nguyên không ai mà không hân hoan tòng phục, còn lo gì đến bọn rùa rút cổ đó.

Châu Cổ Phong cất tiếng vang vang nói :

- Hay lắm. Ngày mai cứ lập đàn sẵn sàng chờ đợi, giờ Ngọ, Châu Y kiểm nhất định đưa về.

Ba lão đồng loạt khom người phi thân ra khỏi lǎng. Bích Vân công chúa thở dài, ngẩng đầu vẫy tay ra hiệu cho Lục Văn Phi :

- Lục hiền đệ, xin qua đây.

Văn Phi vốn cùng Vương đại ca thập phần thân thiết nhưng giờ này thấy nàng đột nhiên lại là nữ nhi, cảm thấy vô cùng ngượng ngùng mất cả tự nhiên, chậm rãi bước qua :

- Công chúa có gì dặn dò?

Bích Vân công chúa chậm rãi nói :

- Những chuyện rắc rối của bảo tàng coi như đã vạch trần ra rồi. Trong cổ lǎng này quả có tài vật nhiều vô kể. Có thể lấy ra một số làm việc hữu ích cho lê dân, chỉ e quần ma tứ phía như là hung lang sói chúng ta không đủ thời gian để mà hành sự.

Lục Văn Phi không biểu hiện ý kiến chỉ gật đầu.

Bích Vân công chúa thở dài một tiếng lại nói :

- Nhất định đệ cũng đang nghĩ về việc quyền bí kíp đó, thực không dám giấu, nội dung bên trong đều đã in sâu vào trong tâm trí ngu huynh. Những cái đáng luyện, huynh đã luyện hết rồi. Chỉ đáng tiếc, ngu huynh thiên tư có hạn, lại là thân nữ nhi...

Nàng dăm dăm nhìn Lục Văn Phi rồi nói tiếp :

- Dựa vào tư chất của đệ nếu khổ luyện võ công, thành tựu thật không có giới hạn.

Lục Văn Phi khom người đáp :

- Công chúa quá khen! Tại hạ nào dám so sánh với Công chúa.

Bích Vân công chúa nói :

- Những lời ta nói là thực lòng...

Trầm tư một lát, nàng lại tiếp :

- Ngu huynh từ ấu thơ sinh trưởng ở thâm cung, tài trí chẳng đáng là bao, bảo ta tiếp nhận lấy Châu Y môn không chỉ chẳng làm được gì, sợ rằng còn phụ tấm lòng kỳ vọng của Tiên vương.

Lời nói của nàng rõ ràng là những lời than thở, những người ở hiện trường chẳng tiện chen lời.

Bích Vân công chúa lại ra hiệu cho Bạch Hồ Tử cùng Đinh Long đến trước mặt hỏi :

- Nhị vị tiên bối, bốn cung nghĩ rằng chức vụ Môn chủ phó thác cho Lục hiền đệ, nhị vị thấy thế nào?

Đinh Long kinh ngạc nói :

- Thế sao được. Vạn nhất lần này Yên Sơn công chúa mượn cơ này quật khỏi nữa thì sao?

Bạch Hồ Tử nói :

- Lục Tử Tuấn vốn là người bồn Môn, nhi tử của lão đương nhiên cũng là đệ tử của bồn Môn. Nếu Công chúa đã nhận thấy Lục công tử là một nhân tài võ học có thể đào luyện, thỉnh Công chúa truyền cho Lục công tử một số võ công.

Bích Vân công chúa suy nghĩ một lát rồi nói :

- Việc này về sau hãy thương lượng, bồn cung phải ra ngoài để xem xét hành động của Yên Sơn.

Dứt lời, nàng đứng dậy đi ra khỏi thạch thất.

Lục Văn Phi không ngờ nàng lại nói đến việc phó thác đại vị cho mình. Việc này ngàn lần không được, huống hồ giờ này nàng đang vì chuyện sư môn mà phiền não, nếu ta lưu lại nơi này không tránh khỏi những lời bàn ra tán vào chỉ còn cách đi là thượng sách.

Chàng cũng không nói rõ với mọi người, đi nhanh ra khỏi thạch thất rồi chạy nhanh xuống núi.

Trải qua những gian truân gần đây đã trui rèn lịch duyệt cho chàng không ít. Chàng biết rằng muốn báo phụ thù chỉ còn cách khổ luyện võ công, thế là chàng nghĩ đến việc trở về sư môn, một mặt quyết tâm luyện công, một mặt phụng dưỡng sư phụ đã bị tàn phế, sau đó sẽ xuất môn tầm thù, hoàn thành tâm nguyện sẽ trở về cả đời báo sư ân nhưng mà chàng nghĩ đến phong vũ mờ mịt ở Thái Hành không lâu sẽ xảy ra biến cố trọng đại, bất giác lại kích động hào khí vạn trượng.

* * * * *

Trời rạng sáng, quần hùng kéo ra tề tựu dưới cổ lăng để chuẩn bị cho buổi lễ đăng quang đại vị của Bích Vân công chúa. Bỗng nhiên có tiếng người la lên, mọi người nhìn lên thì thấy Yên Sơn công chúa thân nằm trong vũng máu trước cổ lăng, chung quanh bọn quần ma nằm la liệt, tất cả đã tắt thở.

Lục Văn Phi cùng mọi người chạy nhanh đến xem, Yên Sơn công chúa đã bị thanh Châu Y kiếm cắm lút qua tim, phía trên chuôi kiếm thấy phát phơ một mảnh giấy. Bích Vân công chúa bước tới lấy mảnh giấy lên xem, sau đó nàng đưa qua cho Lục Văn Phi.

Lục Văn Phi cầm lên thấy trong đó viết :

“Ta, Yên Sơn công chúa nguyên cũng là hậu nhân của Tấn vương, nhưng thuộc dòng thứ phi. Qua chuyện ở Thái Hành, ta đã tốn biết bao nhiêu tâm huyết, nhưng mệnh trời khó cãi, tất cả những người theo ta đã bị ta đầu độc giết chết. Thanh Châu Y kiếm này ta để lại cho Lục Văn Phi, cũng như tận tay ta truyền địa vị Chưởng môn Châu Y môn cho chàng. Bích Trần trang chủ Tang Tử Bất nguyên là kẻ chủ mưu giết hại Lục Tử Tuấn, ta đã lấy mạng lão đúng lời hứa với Lục Văn Phi. Mong rằng Lục Văn Phi xứng đáng là người lãnh đạo Châu Y môn để khỏi phụ lòng ta hoài vọng”.

Lục Văn Phi cầm lá thư trên tay mà ngơ ngẩn xuất thần, trong khi đó Bích Vân công chúa nước mắt lăn dài trên má, còn mọi người đều im lặng vì không hiểu lý do tại sao...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hac-bach-phong-van>